

#ORPPERSEPHONE

**Aşk
Kaç
Beden?**

SARRA
MANNING

Kuralları yıkmamanın tam zamanı!

Feniks Kitap: 28

Roman: 26

Özgun adı:

You Don't Have to Say You Love Me

Sarra Manning

Aşk Kaç Beden?

© 2011, Sarra Manning

Bu kitabın yayın hakları Curtis Brown ve Akcalı Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

© Feniks Kitap, 2012

Genel Yayın Yönetmeni: Arzu Sarı

Çevirmen: Filiz Tülek

Kapak Uygulama: Duygu Serin

Sayfa Düzeni: Çelebi Şenel

Baskı-Cilt : Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven san. Sit. C Blok No:244 Topkapı/İstanbul

Tel : 0 212 612 31 85 Sertifika No:12156

Birinci Basım: Temmuz 2012

ISBN: 978-605-5514-93-8

Feniks Kitap, Artı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti'nin tescilli markasıdır.

Feniks Kitap

Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok. Defne Han

No:12 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 526 70 13 • Faks: (0212) 512 09 14

www.fenikskitap.com

Genel Dağıtım: Artı Dağıtım

Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok. Çatalçeşme Han

No: 25/2 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 514 57 87 • Faks: (0212) 512 09 14

www.artidagitim.com.tr

www.webcanavari.net / Orppersephone

AŞK KAÇ BEDEN?

KURALLARI YIKMANIN TAM ZAMANI!

SARRA MANNING

Çeviren: Filiz Tülek

Bir hayali öldürmek bir gerçeği öldürmekten daha zordur.

Virginia Woolf

www.webcanavari.net / Orppersephone

Bölüm 1

İstemek ve Umut Etmek...

1

Daha oturur oturmaz çoraplarıyla taytı özgürlük diye bağır-
maya başlamıştı.

Oturduğu koltuğun ucuna ilişti; ayaklarını yere sıkıca bas-
ması gerekiyordu çünkü ancak bu şekilde dimdik durabilir ve
karnını iyice içine çekebilirdi, ama işler umduğu gibi gitmedi.
İki kez sardığı kumaştan kemer birden gevşeyerek vintage elbi-
senin dikişlerini zorlamaya başladı. Halbuki kız kardeşi Celia'ya
korsesiz dışarı çıkamayacağını söylemişti.

Her zamanki gibi, Celia kendisine asla hayır denmesinden
hoşlanmadığı için Neve'in güzel bir kitap ve sıcak bir fincan çay
eşliğinde geceyi evde geçirme konusundaki ısrarlarına da kulak
asmamıştı. Bu rahatsız pembe sandalyede eğreti bir şekilde otur-
masının tek sebebi buydu. Üstelik Soho'daki bu sıcak ve hava-
sız kulüpte etrafını, yüksek müziğe rağmen birbirlerine seslerini
duyurmak için bağırıp duran hepsi son derecede şık, trendi ve
bakımlı bir sürü kadın sarmıştı.

“Senden nefret ediyorum,” dedi zıplayarak yanına oturan
kız kardeşine.

“Hayır etmiyorsun, aksine beni çok seviyorsun,” diye yanıt-
ladı Celia taviz vermeyen bir anne edasıyla... “İşte içkin. Buraya

gelip maden suyu içecek değildin herhalde, o yüzden bu beyaz şarabı içmek zorundasın.”

Neve boğazından zor geçeceğini bile bile, içkisinden isteksizce bir yudum aldı. “Ne zaman eve gidebilirim?”

“Bu soruyu duymamış olayım,” dedi Celia gözleriyle hızlıca mekânı tarayarak. “İlgini çeken kimse yok mu burada?” Kız kardeşini hınzırca dürttü. Bu gece birilerini yatağa atmak için birlikte dışarı çıktık. Çok eğlenceli olacak.”

Birilerini yatağa atmak için dışarı çıkmak hiç ama hiç eğlenceli değildi. Her neyse... “Ben buraya bunun için gelmedim,” dedi Neve son derece ciddi bir ses tonuyla. Ben sana sadece bekâr, düzgün birileri ile konuşmayı deneyebileceğimi ve belki biraz flört edebileceğimi söyledim. Henüz yatak aşamasında değilim. Aslında yüzyıllardır olmadım da.”

“Göreceğiz,” dedi Celia. “Aşağı masadaki Martyn hakkında ne düşünüyorsun?”

Neve, Celia'nın işaret ettiği adama baktı. Mekândaki diğer adamlar kadar abartılı trend meraklısı gözüküyordu, ama yine de Neve kendisi ile ilgileneceğini pek düşünmüyordu. Aslında erkekler ile ilgili on sekiz yaşındaki bir kız kadar deneyimi olduğu sürece, Leicester Meydanı'ndaki metro istasyonunda dergi satan adamın bile kendisiyle ilgileneceğini düşünmüyordu.

Celia, Neve'in kitaplarını bir kenara bırakarak bekâr adamların olduğu ortamlara girmesi konusunda ısrarcıydı. “Biraz gülümse, göz teması kur, bahsedecek güncel bir şeyler bul, mesela müzik olabilir, ona bardaki diğer kadınların ne kadar boş, seninse gerçek bir yıldız olduğunu hissettir,” diye akıl verirdi neşeyle. “Ama önce evden dışarı adım atman gerekiyor.”

Ve işte buradaydı, evden dışarı çıkıp Celia'nın ofisinde düzenlenen yılbaşı partisine gelmişti. Tecrübeyle sabitti; ofis partileri birkaç renkli süsleme kâğıdıyla plastik kâseler içindeki bayatlamış

cipslerden ibaretti. Celia'nın çalıştığı *Skirt* isimli bir moda dergisinin partisi dışında... Bu partide bayat cipsler yerine tempura* servis ediliyordu; aydınlatma sistemiyse oldukça başarılıydı. Üstelik etrafta Neve'in hep moda dergilerinde gördüğü ve gerçek hayatta hiç kimsenin giymeyeceğini düşündüğü trend ve aykırı kıyafetler giyen kadınlar dolaşıyordu. Parti ocak ayının sonunda düzenlenmişti, çünkü *Skirt* ekibi hem aralıkta düzenlenen yılbaşı partilerine katılamayacak kadar yoğundu hem de kendi partilerini organize etmek için yeteri kadar vakitleri yoktu. Yürümeye başladılar. Neve, Celia'nın diğerlerine göre silik bulunduğu Martyn'e doğru el sallayarak ilerlemekte olduğunu fark edince yalvarır gibi fısıldadı:

"Celia, lütfen bana bunu yapma!" Ayrıca Celia'nın yaklaşmakta olduğunu gören Martyn'in telaşı ve istekli bakışları da gözünden kaçmamıştı.

Celia kolunu Martyn'in omzuna dolayınca hevesi nefes kesen bir mutluluğa dönüşmüştü.

"Martyn, bu benim ablam Neve. Süperdir, çok hoşsohbetir. Ayrıca bir sürü uzun kelime bilir. İkinizin pek çok ortak noktası olduğuna eminim," dedi.

Martyn önce Neve'e, sonra Celia'ya baktı. Bakışlarından ne düşündüğünü anlamak hiç de zor değildi. Bu ikilinin kardeş olduğuna inanamıyordu. Aslında bu iki kız kardeşin birbirine çok benzediği söylenemezdi.

Neve, Yorkshire'da yaşayan baba tarafına benziyordu. Celia ise baştan ayağa annesinin Keltik genlerini almıştı. Uzun bacaklar, keskin bakışlar, gülümsediğinde pırl pırl parlayan yemyeşil gözler... Bacakları Vegas gösterilerindeki kızlara taş çıkarırdı.

* *Tempura*: Sebze, balık ve diğer deniz ürünlerinin Japon usulü kızartılmasıyla yapılan yemek. Yumurta ve una bulanana yiyeceler susamyağında kızartılır.

Uzun kıvrıkcık saçları ateş gibi ve kırmızıydı; kimse Celia'ya "sıradan bir kızıl işte" deme cüretini gösteremezdi.

Diğer taraftaysa Neve vardı. Çok yapılı, ama aynı zamanda çok naif. Neve bazen görünüşünden dolayı hakkındaki her şeyin belirsiz ve bulanık olduğunu hissedirdi. Annesiyle Celia, Neve'in deniz mavisi gözleriyle düz kahverengi saçlarının en dikkat çekici özellikleri olduğunu söyler; çok karakterli bir yüzü olduğu konusunda onu ikna etmeye çalışırlardı. Ama gözlerinizi yüzünden çevirip vücuduna doğru indirdiğinizde yapılacak daha çok iş var diye düşünmeden edemezsiniz. Neve yanından geçtiği erkeklerin nefesini kesmezdi; farkındaydı ve bununla başa çıkabilirdi. Yine de Martyn'in yüzüne dehşetle bakmamasını tercih ederdi. Bu sırada Celia bir bahaneyle bara gitmesi gerektiğini söyleyerek ortadan kayboldu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Neve elini Martyn'e doğru uzatarak. Oturduğu yerden selam vermek yerine ayağı kalkması gerektiğini biliyordu, ama kalkarsa çorabı dizine kadar düşebilirdi ve genç adamın bu tabloya şahit olmasını istemiyordu. Fakat Martyn de tepesinde dikilmek yerine yanına oturabilirdi. "Editör asistanı olmayı seviyor musunuz?"

Martyn omuz silkti. "Ev taksitlerimi ödeyebiliyorum. En yeni ürünler bana bedava geliyor. İdare ediyorum işte."

"Barda korkunç bir sıra var," diye devam etti Neve konuşmaya. Laf ağzından çıktıktan sonra da bardaki sırayı bahane ederek içki istiyormuş gibi anlaşılmamak için dua etti. Martyn ise hiç yanlış anlamış gibi görünmüyordu. Kafasını sallayıp Neve hariç her yere bakmaya devam etti.

Neve flört konusunda çok iyi olmadığını biliyordu, zaten bu açıkça görülebiliyordu, ama yine de Martyn'e sinir olmaya başlamıştı. Tamam Celia gibi olmadığı doğrudu, ama eğer Celia'nın mavi tulumunun içindekileri merak ediyorsa, ilk olarak ablasını kafalamak hiç de fena fikir sayılmazdı.

Neve yine de şansını denemeye karar verdi. "En sevdiğin kelime hangisi? Sanırım benimki şirpençe* ya da otobüs durağı da olabilir. Karar veremiyorum. Sence otobüs durağı tek kelime mi sayılır yoksa ayrı ayrı mı değerlendirmek gerek?"

İşte şimdi Martyn'in dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Ciddi misin?"

"Sadece merak ettim," dedi Neve. Sorunun cevabının gece boyunca kafasını kurcalayacağını biliyordu. Eve gidip sözlüğe bakacaktı, kesin. "Eğleniyor musun?"

"Bak Eve..." Martyn yüzünde hazin bir gülümsemeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş, Neve'e bakıyordu. Evet, flört hakkında çok şey bilmiyor olabilirdi, ama sinir kat sayısının ne zaman artacağını iyi biliyordu. Kibarca düzelterek söze başladı.

"Adım Neve, ama sorun değil. Sen buraya geldin, çünkü Celia yanına gelince seninle ilgilendiğini sandın, ama maalesef piyangodan ben çıktım."

"Hayır, hayır, sandığın gibi değil," diyerek itiraz etti Martyn. "Çok hoş biri *olduğuna* eminim. Gerçekten de öylesin. Ben sadece arkadaşımı yalnız bıraktım, muhtemelen beni arıyordu. Kişisel bir durum değil."

Neve anlayışla kafasını salladı. "Kesinlikle, arkadaşının yanına dönsen iyi olur."

"Seninle sohbet etmek güzeldi Eve," dedi Martyn yanından uzaklaşırken, "Belki daha sonra tekrar görüşürüz."

"Elbette!" dedi Neve, ama Martyn çoktan arkasını dönmüştü bile. Artık hayatını yazım hatalarını düzelterek kazanan bir adam için bile sıkıcı ve fiziksel olarak itici olduğunu biliyordu. Dolayısıyla ayağa kalktığında çoraplarının düşmesine izin vermesinde hiçbir sakınca yoktu. Kendini yavaşça koltuğa bırakarak gözlerini

* Şirpençe: Daha çok sırt ve ensede görülen bir tür kan çıbanı.

siyah ayakkabıların ucuna dikti, ta ki Celia ve oda arkadaşı Yuri gelip yanına oturana kadar...

"Martyn ile nasıl gitti?" diye sordu Celia hevesle. Neve'in varlığını unuttuğu içki bardağını yenisiyle değiştirdi.

"Gitmedi canım, ama ben artık eve gitmek istiyorum. Mükün mü?"

Yuri aniden söze girdi. "Ben Celia'ya sen ve o editör bozuntusu ile ilgili fikirlerimi söylemiştim; olmayacağı belliydi." Neve ve Celian'ın ağabeyi Douglas, Yuri'nin dünyadaki en korkutucu kadın olduğu konusunda ısrarcıydılar, ama evlendiği kadın göz önüne alındığında bu oldukça ironikti. Neve her sabah Yuri'yi pijamalarıyla çay, süt ve temiz çay kaşığı ödünç almak için merdivenlerden çıkarken görmeseydi, Douglas'la aynı fikri paylaşabilirdi, ama artık alışmıştı. Neve daha önce hiç kıvrıcık saçlı bir Japon görmemişti, ayrıca bu kadar iyi İngilizce konuşan bir çekik gözlüyle de hiç karşılaşmamıştı. Celia bir yıl önce New York'tan yanında Yuri ile dönmeseydi ve Neve, Celia'nın kız kardeşi olmasaydı ki Yuri bu kan bağıнын Neve'e artı bin puan kazandırdığını savunuyordu, Neve'in Yuri'nin varlığından haberi bile olmayabilirdi ya da Yuri, Martyn'in doğru adam olmadığı konusundaki fikirlerini neşeyle sıralayamayabilirdi.

"Zencefilli bira içiyor, ayrıca çok terliyor," diyerek son noktayı biraz sert koydu. "Celia sen çok daha iyisini bulabilirsin."

"Ben tüm iyi niyetimle Neve'in işini kolaylaştırmak istemiş-tim." Celia'nın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bir modele ne dersin? İnsanların sandığı kadar ulaşılmaz değiller."

"Çok teşekkür ederim," dedi Neve omuzlarını sıkıntıyla silerek. "Bak, beni davet etmen çok şekerdi, ama ben buraya uygun değilim. Herkes çok güzel, çok cool ve ben kendimi bu insanların arasında rüküş teyzeler gibi hissediyorum."

“Hayır, tabii ki öyle değilsin,” diye itiraz etti Celia. “Bu vintage bir elbise ve sana gerçekten çok yakışıyor.”

“Kötünün iyisi diyelim. Kendimi burada rahat hissetmiyorum. Ayrıca bardaki şu adam son beş dakikadır buraya gözlerini dikmiş, sırtarak bize bakıyor.”

Celia ve Yuri, Neve’in gösterdiği adama bakar bakmaz adam başını hafifçe öne eğerek kadehini kızlara doğru kaldırdı. Üstelik kendisi hakkında konuşuluyor olmasından hiç de rahatsız değildi.

Yuri, “Bize sırtmıyor, bizi bakışlarıyla taciz ediyor,” diyerek Neve’i bilgilendirdi.

“O ne demek?”

“Max herkesi bakışlarıyla taciz eder,” dedi kayıtsızca. “O bizim dışarıdan çalışan editörümüz. Gerçek bir kazanova; şunu da özellikle belirtmek isterim ki senin flört anlayışına asla uygun biri değil, altını çiziyorum, *değil!* Seni kahvaltı niyetine yer, üstelik doymaz da!”

Celia vazgeçirmeye çalışsa da Neve patlayan ışıklara rağmen gözlerini kısarak Max’i daha iyi görmeye çalışıyordu. Ama Max çoktan iki sarışın kızı bakışlarıyla taciz etmeye başlamıştı bile.

“Zaten bence ikinizi taciz ediyordu, beni değil... Öyle olsaydı bile kendimi koruyabilirdim, meraklanma,” dedi Neve kız kardeşinin elini okşayarak, çünkü Celia birden telaşlı ve sinirli bir ruh haline bürünmüştü.

“Kendini koruyamazdın, çünkü böyle adamlar konusunda en ufak bir deneyimin bile yok. Çok korunaklı bir hayat yaşıyorsun.”

“Daha önce seks yaptın, değil mi?” Yuri can alıcı soruyu sormuştu. Neve şarabından koca bir yudum aldı.

“Tabii ki yaptım, yani umarım yapacağım. Aslında olmak üzereydi, ama canım o kadar yandı ki çok kötüydü... Tanrım neden bunları anlatıyorum ki!” Neve kollarını kavuşturup Celia’ya sert sert bakmaya başladı. Hayatta bunu yapabildiği

tek kişi Celia'ydı. "Ben senden üç yaş büyüğüm, artık benim üzerime gelmeyi bırak!"

"Ben sadece seni kurtlara karşı uyarmaya çalışıyorum."

"Gerek yok," diye söze başladı Neve. Diğer taraftan da *Skirt*'ün alçak editörünü üçüncü kez görebilmek için gözleriyle barı tarıyordu. Adam kollarıyla sarışın kızların omuzlarını ahtapot gibi sarmıştı. "Bu dünyada hiç gerçek bir alçakla tanışmamıştım. Bir de incecik bir bıyığı olsaymış tam olurmuş, değil mi?"

Celia derin bir umutsuzlukla ablasına baktı. "O senin küflenmiş kitaplarında okuduğın alçaklara pek benzemez. O tam bir 21. yüzyıl zamparası!"

"Evet, üstelik gönlü oldukça zengin bir zampara," diye ekledi Yuri.

Celia, Neve'in sırtını sertçe sıvazladı. "Her neyse, Max hakkında bu kadar yorum yeter. Hiç kimseyle tanışmıyorsun, anlaşıldı mı?"

"Ama sen demiyor muydun evden çıkıp kulübe gitmek kayda değer bir ilerlemedir diye? Küçük adımlar ileride ço... Celia beni itekleyip durmayı bırak lütfen!"

Celia, Neve'i koltukaltından kavradı, Yuri'nin de yardımıyla Neve'i ayağa kaldırdı. "Artık kalabalığa karışıyoruz, çok eğlenceli olacak," dedi acımasız bir kararlılıkla.

Eğlenceli değildi. Hatta eğlenceli olabilecek en ufak bir tarafı bile yoktu. Bir süre elinde şarabıyla Celia'nın dibinden ayrılmadı, sonrası daha da kötüydü. Celia dar kot, dar tişört ve benzer tarzda kesilmiş saçlarıyla hepsi neredeyse birbirinin aynı gözükken erkeklerin arasında dolaşırken veya dans pistinde zıplarken, Neve'e kız kardeşinin çantasını taşımak düşmüştü. Martyn gibi alt kadrodan erkekler bile, Neve'e çok ilgi göstermiyordu. Ama tam olarak kayıtsız da kalamıyorlardı çünkü Neve'in kız

kardeşine kendileri ile ilgili söyleyeceği birkaç iyi cümle onlar için çok değerliydi.

Neve. Celia tarafından bara doğru sürüklenirken, son bir şarap daha, sonra eve gidiyorum, diye kendi kendine söz verdi. Celia altın kuralı açıkladı: “Evet; barda durmak bir erkekle tanışmanın en iyi yoludur. Özellikle de sıra varsa...” diye ekledi dirsekleriyle kalabalığı ittirerek. “Etrafına bakıyorsun ve sana kilitlenmiş bir çift göz bulup ne kadar uzun süredir beklediğini anlatan bir gülümseme fırlatıyorsun. Böylece içkini herkesten önce almayı garantilemiş oluyorsun. Çünkü sen bir kadınsın ve her zaman önceliğin var. Ona içki ısmarlamayı teklif ediyorsun, o da bir şansı olduğunu düşünerek bu şerefin kendisine ait olduğunu söylüyor. İşte bu kadar...”

“Teşekkürler, bunu unutmayacağım,” diye homurdandı Neve. Celia yanında duran adama ne kadar uzun zamandır burada beklediğini anlatmak için işe koyulmuştu bile.

Celia'nın muhteşem flört kabiliyeti sayesinde bedava içkilerini yudumlarlarken, “Ama sen çok umutsuz duruyosun,” diyerek takıldı Celia kız kardeşine...

“Erkek Avı Operasyonu'na kaldığımız yerden devam etmeden önce oturup beş dakika soluklanmayı öneriyorum.” Neve bir çift kanep ve alçak masanın etrafına dizilmiş bir çift rahat sandalyenin olduğu loş cumbaya doğru ilerleyen Celia'nın arkasından yürüyordu. “Ben erkek avına çıkmadım. Masum Flört Operasyonu desek daha iyi olur,” dedi Neve amacını ısrarla vurgulamak istercesine.

“Her neyse işte... Hadi gel şuraya sıkışalım.” Celia boş olan kanepayı kapmak için insanların bacaklarının üzerinden atlayarak geçmeye başlamıştı bile... Sonunda oturdu ve sofayı eliyle sıvazlayarak ona ayırdığı küçük alanı gösterdi. “Koy kıçını şuraya.”

Neve yerine ulaşmaya çalışırken insanların ayaklarını eziyor ve sık sık özür diliyordu, ama en çok Neve ile koltuk arasında sıkışmamak için kaşlarını çatarak ayağa kalkan kızıdan özür dilemişti.

Neve yarı yarıya aşağı inmiş olan çoraplarını gizlice çekiyor tirirken Celia mesaj gelip gelmediğini kontrol etmek için telefonuna bakıyordu.

“Siz ikiniz, model olmadığınıza emin misiniz?”

Neve ve Celia birbirine bakıp gülümsedi; hem Celia'nın dır-dırı hem de Neve'in sızlanmaları bir anda bıçak gibi kesilmişti. Şimdi ikisi birden, hakkında anlatılanları doğrulayan küstah tavnyla köşede dikilen Max'a bakıyordu.

Max oldukça yakışıklıydı. Koyu renk iri gözlerini uzun kirpikler çevreliyordu. Sert görümlü elmacikkemikleri ve yumuşak görünen sarkık bir altdudağı vardı. Yüzünün sevimli gözükmesini engelleyen ise kanca gibi hafifçe yamulmuş burnuydu; muhtemelen burnunu sarkıtığı kızlardan birinin erkek arkadaşı kırmıştı. Yüzüne düştüğünde eliyle arkaya attığı saçlarının ise iyi bir şampüana ihtiyacı var gibi gözüküyordu. Buruşuk siyah bir gömlek, uçları yıpranmış balıksırtı yünlü pantolon giymişti. Ayağındaki Konvers'ler ise uzun zamandır giyilmekten yıpranmıştı.

Max'ı şöyle bir süzüp tipi olmadığına karar vermek Neve'in beş saniyeden az zamanını aldı.

Kucağına tüneyen ve anlattığı her masala kıkır kıkır gülen sarışın kızları göz önünde bulundurduğunda, Max'ın da aynı şekilde düşündüğüne emindi. “En azından ikiz misiniz onu söyleyin, daha önce üçüz sevgililerim olmuştu, ama ikiz asla...”

Celia sinirli sinirli güldü. “İsterik biri gibi, değil mi?”

Neve, Max'ı tarif etmek için birkaç kelime düşündü, tam da ona uygun olan kelimenin “züppe” olduğuna karar vermişti ki göğsünde soğuk, sert ve ıslak bir şey hissetti. Buz küpü

dekoltesinden kayıp elbisesinin içine doğru inerken şaşkınlıktan küçük bir çığlık attı. “Sen... ne... bu ne cüret?”

“Geri zekâlı, ne yaptığını zannediyorsun sen?” Celia yaygarayı koparmıştı. Neve bunu çıkarmaya çalışıyordu, ama buz sıcak parmakları arasında hızla eriyordu. Üstelik su damlaları ancak sıkılaştırıcı tayta çarparak durabiliyordu. “Senin neyin var?”

Max, Neve'e baktıktan sonra gözlerini hızlıca geri çevirdi, sanki bir saniyeden fazla bakmaya değmezmiş gibi... “Pardon,” dedi neşesinden ödün vermeden. Celia'ya dönüp ışıltılı gülümseyerek, “Rusça ya da Lehçe biliyor musun? Bu kızların anadilimizi konuştuğundan pek emin değilim de...”

“Hayır bilmiyorum!” Celia, Neve'in bütün engelleme çabalarına rağmen kardeşinin üstünü kurulamaya çalışıyordu. Celia'nın ona üzerine ketçap dökmüş küçük bir çocuk muamelesi yapması yeteri kadar küçük düşürücüydü. “Az önce üzerine füze fırlattığın kişi benim kız kardeşim.”

“Kes sesini!” dedi Neve, Celia'ya usulçaca... Onuru kırılmış, adeta kıvranıyordu. Küçük düşmüştü. Kucağında kıkırdarak gülen kızlardan birinin boynu ile yakın temas halinde olmasına rağmen Max'in tüm dikkati Celia'nın üzerindeydi. Dolayısıyla Neve'in hislerinin farkında bile değildi. “Her şeyi daha da korkunç hale getiriyorsun.”

“Özür diledim ya. Bak, belki şu dil meselesine çözüm bulacak bir iPhone uygulaması vardır, ne dersin? Kızlardan biri güldüğünde uygulama bana hangi dilde konuştuğunu söyleyecek; nasıl? Bilgin var mı konuyla ilgili?” diye sordu Max tüm ciddiyetiyle. “Ya da şöyle de olabilir. Uygulama benim söylediklerimi onların diline çevirir. Malum, en güzel cümlelerimi burada sarf ediyorum.”

Celia'nın hafif hafif kıkırdamaya başladığını gören Neve, Max'in zehir saçtığını düşündü. İğrenç. Yüzeysel. Kendi kafasında

yarattığı standart kadın anlayışının dışında kalan birinin varlığını kabul edemeyecek kadar bayağı...

“Celia ben eve gidiyorum,” dedi Neve buz gibi bir sesle... Ama Celia düşmanıya neşe içinde konuşmakla meşguldü. Bir giysi satın almak üzereyken kendisini uyarıcı bir uygulama istiyordu. “Sakın alma, arkadaşlarından biri senden önce davrandı bile.”

“Celia!”

“Tamam, sakın ol,” diye homurdandı Celia ayağa kalkarken. “Sonra görüşürüz Max.”

Max cevap vermeye tenüzzül bile etmedi, çünkü çoktan sarışın kızın boynuyla ilgilenmeye koyulmuştu bile. Sadece arkalarından tek elini sallamakla yetindi.

“Nasıl korkunç bir adam bu böyle!” dedi Neve yanlarından uzaklaşır uzaklaşmaz. “Kendimi Oxford’a geri dönmüş gibi hissettim. Sosyetik hayvanların kafama ekmek fırlattığı günleri hatırlattı bana.”

“İçini rahatlatır mı bilmiyorum, ama Max etrafını sarışın kadınların sarmadığı zamanlarda çok daha hoş biridir.”

“Hiç sanmıyorum!” dedi Neve iç çekip altdudağını ısırarak. “Ben gittim. Son metroyu kaçırmak istemiyorum.”

“Tamam, ama son bir kez daha dans etmek istiyorum. Bir saniye çantamı tutar mısın?” Neve’in cevabını beklemeden çantayı eline tutuşturan Celia soluğu çoktan dans pistinde almıştı bile...

2

Dışarı ancak yarım saat sonra çıkabildiler. Bu soğuk ocak gecesi suratına yüzlerce buzdan hançer fırlatıyordu sanki... Komik bir biçimde sendeleyince Neve kafasının güzel olduğunu fark etti, ama sarhoş değildi. İkisinin arasında bir yerdeydi işte. Üzerinde kışlık paltosu olmasına rağmen kulübün önünde titreyerek duruyor, bir taraftan da Piccadilly hattına giden son treni yakalayamayacağı için endişeleniyordu. Neve ve Celia, Yuri'nin vestiyerden kaykayını almasını bekliyorlardı. Yuri kaykayı olmadan hiçbir yere gitmezdi; bununla birlikte Neve onu hiç kaykay sürerken görmemişti.

"Haydi, partiye Soho House'da devam ediyoruz," dedi Celia, Neve'in koluna girerek. "Grace kapıya adımızı yazdıracak."

Grace *Skirt* dergisinde Celia'dan daha önemli bir konumdaydı. Kızlara yorgun bir gülümseme ile selam vermeyi başarmış olsa da Neve'in hayatta gördüğü en asık suratlı insandı.

"Ben eve gidiyorum," dedi Neve kararlı bir şekilde kendini Celia'dan kurtarmaya çalışarak. "Bu gece bana bu kadar heyecan yeter."

"Daha hiçbir şey görmedin," dedi Celia dudaklarını bükererek. "Çok eğlenceli olacak."

“Ben aylık heyecan kotamı doldurdum,” dedi Neve. “Eve gitmeden önce ikinizin de anahtarını aldığına emin olmak istiyorum. Sabahın üçünde zili çalıp beni uyandırmayın.”

“Sadece bir kere oldu bu...”

“Ayda bir demek istedin herhalde... Anahtarları göreyim.” Celia'nın her iki çantası, cepleri ve kolunun altında kaykayı ile kulüpten çıkan Yuri'nin son anda verdiği üçüncü çantada yapılan hummalı araştırmalar sonucunda anahtarlar bulundu. Neve tam da sarhoş olmadığını ve gece birçok kez tek başına metroya binip eve gittiğini söylüyordu ki arkasında bir gürültü koptu. Kargaşanın kaynağını öğrenmek için döndüğünde, etrafı kahkahalar atan *Skirt* kızlarıyla çevrilmiş Max'ı gördü. “Bu yasal mı emin değilim, hiçbiri İngilizce konuşmuyor, yani kısacası bu hoş hatunlara özürlerimi sunmak zorundayım. Ama kabul ediyorum, kesinlikle çok çekici gözüküyorlar.”

Etrafındaki ucuz kızların hepsi bir ağızdan, “Yazık sana Max,” diye kıkırdarken Neve, Yuri ve Celia'ya döndü. Max kesinlikle iğrençti. Neve, “Çok geç kalmayın,” diye uyardı Celia'yı. “Yarın sabah bir fotoğraf çekimin olduğunu söylemiştin. Celia suratını astı. “Tamam annee!”

“Her neyse, evet güzel bayanlar hanginiz benimle eve geliyorsunuz?” Max'ın sesini tekrar duydu.

“Gracie, benim yatağımda bir gece geçirmeyi kendine borçlusun bence, söz, kahvaltı ettikten sonra seni otobüs durağına ben bırakacağım.”

“Hımm, oldukça cazip bir teklif Max, ama prensip olarak erkek de olsa fahişelerle yatmıyorum.” Güzel cevap...

Neve çantasının gözünde metro kartıyla “panik düğmesi”ni ararken gözlerini devirdi. Olası bir taciz durumuna karşı panik düğmesi adını verdiği bu alarm cihazını yanından hiç ayırmıyordu.

“Tamamdır, ben kaçtım,” dedi acele ederek.

“Celia? Kaykaycı kız?”

Neve, Celia'yı yanağından öpüp tekrar hoşça kal dedi. Bu sırada Max hâlâ av peşindeydi. Neve arkasını döndü, tam da istikametini metro durağına çevirmişti ki kışında bir elin varlığını hissetti.

“Peki ya sen? Senin tampon bayağı sağlam ki bu benim bir kadında en sevdiğim özelliştir..”

Neve öfkeyle nefes aldı. Gözyaşlarının akmasını önlemek için gözlerini hızlıca kırptıyordu. Celia korku dolu gözlerle kardeşine bakıyordu. “Tamam, ben gidiyorum,” dedi Neve öfkesini bastırmaya çalışarak. “Sonra görüşürüz.” Neve yaşlı gözlerini ovalayarak hızlı adımlarla Dean Sokağı'nın diğer tarafına geçerken Max arkasından bağırdı. “Bunu hayır olarak mı anlamalıyım?”

Max alçak değildi. Dünyanın en alçak insanı bile bir kadına böyle kaba, böyle kötü davranmazdı. Max alçağın da alçağıydı. Tıpkı Neve'i sadece dalga geçmek istedikleri zaman fark eden Oxford'daki sosyetik hayvanlar gibi...

Neve derin bir nefes alıp kendisini toplamak için durdu, ama tekrar yürümeye başladığında kendini hiç de toparlanmış hissetmiyordu. En azından gözyaşlarına boğulma ihtimali biraz olsun ortadan kalkmıştı. Tüm erkekler Max gibi değildi, bunu biliyordu. Max gibi... Max gibi fahişe ruhluların onu üzmesine izin vermemeliydi. Kendisini fiziksel olarak taciz edip poposunun boyutunu herkese ilan etmiş olmasına rağmen...

Neve soğuk havaya rağmen pub ve barların dışında sigara içmek için toplanan kalabalığın arasından geçti. Saat gece yarısını geçiyordu. Neve'in istediği tek şey ayaklarına sıcak su torbasını koyup kuştüyü yorganına sarılarak yatmaktı. Bütün bunların düşüncesi bile adımlarını hızlandırmaya yetti, tabii adımlarını hızlandırmasında arkasında birinin yürüdüğünü fark etmesinin de payı yok değildi. Tam, “Hayır, senin ruhsatsız arabana binmek

istemiyorum, çok teşekkür ederim,” demek için cesaret topluyordu ki arkasında yürüyenin Max olduğunu fark etti. “Tanrım, ne kadar hızlı yürüyorsun,” dedi neşe içinde... “Seni Wardour Caddesi’nden beri yakalamaya çalışıyorum.”

“Zahmet etmişsin,” dedi Neve. Durarak ellerini beline koydu ve ateş saçan gözleriyle Max’a baktı.

Sokak lambalarının ışığı ve neon ışıklarının parıltısı sayesinde Neve, Max’ın saçlarının aslında kirli değil; parlak koyu kahverengi olduğunu fark etti. Teniyse bronzlaşmış gibiydi... Ama bütün bunların şu an hiçbir önemi yoktu. Bu kadar kötü bir ruhu olduktan sonra, dünyanın en yakışıklı adamı olsa kaç yazardı! Max ellerini iki yana açtı. “Bak. Kıcını ellediğim için çok üzgünüm. Bahanesi olamaz biliyorum; ofisteki kızlar da dahil olmak üzere çoğu kadın el hareketlerine senin gibi tepki vermiyor.”

Özür dilemek isteyen biri için gerçekten kötü bir bahaneydi bu. “Yani sen diyorsun ki...”

“Dürüst olmam gerekirse kıcının sağlamlığı ile ilgili hiçbir fikrim yok. Öylesine söylenmiş bir laftı işte. Seni üzmem istemezdim.”

Neve’in suratına mahcup mahcup bakan Max’ın sözleri kulağa samimi geliyordu.

“Tamam,” dedi Neve. Kızgın bir “tamam”dı bu...

“Sanırım özrüm kabul edildi.”

Neve tekrar yürümeye başladı. Max da öyle...

Sanki arkadaşlarmış gibi Neve’in yanı başında yürüyordu.

“Ee, nereye gidiyorsun?”

“Metroya,” diye cevap verdi Neve. İçgüdüsel olarak Max’ı tamamen görmezden gelemediği için cevap verdi.

“Nerede yaşıyorsun?” diye sordu Max hemen ardından.

Max kaderin cilvesine güvenerek bu gece Neve ile birlikte olacağını düşünüyorsa, fena halde hayal kırıklığına uğrayacağı kesindi.

Neve kısa ve öz cevap verdi. "Finsbury Park."

"Ben de aynı yöne gidiyorum. Crouch End'de oturuyorum. Yolumuz aynı olduğuna göre taksiye binelim ister misin?"

Neve için taksiye binmek savurganlık demekti, üstelik ay başına da daha çok vardı, ama Max'ın teklifini reddetmesinin asıl sebebi bu değildi.

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim. Metroyla gideceğim."

"Peki, metroyla gidelim," dedi Max hiçbir şey olmamış gibi. Neve etrafına, "toz ol" mesajı veren titreşimler yaydığına emindi, ama Max hafiften duyarsız bir adam olduğu için bunu hissedemiyordu.

"Bana hâlâ sinir oluyorsun, değil mi?"

"Özür diledin ya, niye sana hâlâ sinir olayım?"

"Gün gelecek bugünü hatırlayıp çok güleceğiz. Küçük Tommy nasıl tanıştığımızı sorduğunda ona diyeceğim ki 'Oğlum, annene önce buz küpü fırlattım, sonra da kıcını elledim. O gün bugündür beraberiz.'"

Neve dudaklarının istemsizce hareket ettiğini hissetti. Sanki gülümsüyor gibiydi. Max da ona gülümseyince *Skirt* kızlarının onu neden alttan alıp iğrençliklerini görmezden geldiğini anladı.

Bu tahrik edici gülümseme Neve'e kendisini seksi ve çekici hissettirdi. O kadar güzel bir gülümsemeydi ki Max'ın büyümesine karşı koymaya gücü kalmamıştı. "Haydi o zaman," dedi Neve. "Son metroyu kaçırmak istemiyorum."

Old Compton Caddesi'ndeki kalabalığın arasından geçtiler. O kadar kalabalıktı ki konuşmak durumunda kalmamışlardı. Sonunda soğuk havadan sıyrılıp sıcak metro istasyonuna girdiler.

Neve yürüyen merdivenlerde durmak yerine, hem iniş hem de çıkışlarda basamakları kullanırdı. Dolayısıyla son basamakta sendeleyene kadar Max'ın arkasında olup olmadığına bakmak aklına gelmemiştir bile... Merdivenleri indikçe *Hey Jude*'u çalan sokak çalgıcısının sesi daha da yaklaşıyordu. Max'ın tam arkasında olduğunu fark etti. Neve'e dokunmuyordu, ama sağa mı sola mı gitmesi gerektiği konusunda kafa karışıklığı yaşadığında onu yönlendirecek kadar yakın duruyordu.

"Çok kalabalık," diye söylendi merdivenden yürüyecekleri yere inerken. "İş çıkışı kadar kalabalık..." Max, Neve'i dirseğinden tuttu. "Sonlara doğru ilerleyelim, oradan binersek yer bulma olasılığımız daha fazla."

Peronun sonuna geldiklerinde metro istasyona giriş yaptı. Max haklıydı; bir sürü boş yer vardı. Neve ilk bulduğu yere çöküp beresini çıkardı.

"Aslında ilk ve son vagonlara binmemek gerek. Bir çarpışma olduğunda en çok hasarı biz göreceğiz."

Max, "Eğer oturacak bir yer bulmuşsam ben bu riske gireyim," dedi ve uzun bacaklarını uzatarak Neve'in yanına oturdu. Uzun kirpiklerinin çevrelediği gözleriyle Neve'e yandan bir bakış fırlattı. "İşte, oturduk."

"Neden geceye diğerleriyle birlikte devam etmek istemedin?"

"Değişiklik olsun diye; erken gece fantezisi..." diyerek şehvetle gülümsedi Max. "Normalde partilerden en son ben ayrılırım, ama yarın sabah Wolseley'de ajansıyla toplantım var. Hem kahvaltı hem toplantı yani... Adam gerçek bir sadist, alakasız saatlerde beni yataktan kaldırmaya bayılıyor sanki."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Neve duyarlı bir ses tonuyla. "Yani sabahın erken saatlerinde Londra'nın gösterişli restoranlarında yapılan ajans toplantılarını anladığımdan değil, ama haftanın beş günü saatin altı alarmıyla uyanmanın ne

demek olduğunu iyi bilirim.” Korkuyla saatine baktı. “Şimdi uyu-
sam beş buçuk saat sonra uyanıp işe gitmem gerekir.”

“Bu saatte uyumak zorundasın diye bir kural yok, değil mi?”
Max oturduğu yerde kıvılcından kolu ve bacağı Neve’inkilere
değdi. “Eminim birlikte zaman geçirecek başka şeyler bulabili-
riz.” Max son cümleyi meşhur gülümsesiyle tatlı tatlı söylemişti.
Neve beş saatlik sağlam bir uyku çekmek için yatağına tek ba-
şına gireceğinden emindi; yine de savunmaya geçmek yerine
gülümsedi.

Neve konuyu değiştirmek için, “Neden bir ajansla çalışıyor-
sun?” diye sordu. “Tüm editörlerin bir ajansı var mıdır?”

“Sadece kitapları en çok satanlar listesine girenlerin...” Max
soruyu önemsiz bulmuş gibiydi, Neve’in bu konuyla ilgili açık-
lama beklediğine inanamıyordu sanki.

“Aslında ben kitapları başkasının adına yazıyorum. Aramızda
kalsın; Mandy, Iris Murdoch’in uykusuz gecelerine son verecek.”

“Iris Murdoch birkaç yıl önce ölmemiş miydi?” diye mırıl-
dandı Neve, ama Max satış rekorları kıran kitabı çok daha farklı
bir tepkiyi hak ediyormuş gibi, Neve’in suratına umutla bak-
maya devam ediyordu.

“Pardon ama Mandy kim?”

Max oturduğu koltukta yayılmayı bırakarak doğruldu.
“Mandy,” diye tekrar etti sabırsızca.

“İsmi pek çıkaramadım,” dedi Neve. “Soyadını kullan-
maya gerek görmeyen ünlülerden biri mi?”

Max dalga geçer gibi bir ses çıkardı. “Sayılır. Mandy McInt-
yre. Britanya’daki en ünlü EVK’dır.”

“EVK ne ki?” diye sordu Neve. “Ben çoğu şeyi unuturum,
ama EVK kulağıma tanıdık bile gelmedi.”

“EVK ne demek bilmiyor musun? Gerçekten mi?” Max kulaklarına inanamıyordu. “Eşler ve kız arkadaşlar... Futbolcu eşleri ve Kız arkadaşları.”

“İşte bunu hiç anlamıyorum. Eğer anlatılmak istenen futbolcu eşleri ve kız arkadaşları ise o zaman FEVK denilmeli. Ayrıca kolay söylenebilen bir kısaltma da değil. FEVK fevkalade bence.” Neve dudaklarını oynatarak EVK’yı kendi kendine birkaç kez tekrar etti. Max şaşkınlıkla Neve’e bakıyordu. “Olmuyor işte, gördün mü? Her neyse, aslında ben çok televizyon seyredirim, ama Mandy’nin adını hiç duymadım. Roman yazıyor, öyle değil mi? Ya da onun yerine sen mi yazıyorsun?”

Neve, Mandy’nin sırf sevgilisi bir futbolcu diye kitap yayımlamasını onaylar gibi görünmemeye çalışıyordu. Çünkü iyi üniversitelerden iyi derecelerle mezun olmuş, ama şu an asgari ücretle çalışmak zorunda kalan ve potansiyeli olan en az üç yazar tanıyordu. Daha da fenası henüz tek bir kısa hikâyeleri bile yayımlanmamıştı. Neve bu konudaki öfke dolu düşüncelerini kendine saklamayı başarması gerektiğini düşündü, çünkü Max’ın dudaklarının kenarına belli bir belirsiz bir gülümseme yerleşmişti.

“Mandy ve ben uzun zamandır tanışıyoruz,” dedi Max. *Skirt* için bir röportaj yapmıştık. Çok iyi anlaştık, o da benden anılarını kaleme almamı istedi.”

“Yayımlanacak kadar anı biriktirdiğine göre yaşı oldukça ilerlemiş olmalı.”

“Yirmi iki yaşında,” diye cevap verdi Max. “Otobiyografisinden sonra birlikte *Stil Rehberi*’ni yazdık. Şimdi de dördüncü romanı üzerinde çalışıyorum.”

“Az önce birlikte yazdık dememiş miydin?” Konuşulanlar çok karışık geliyordu, özellikle o kadar beyaz şarap içtikten sonra...

“Yayıncının aklına bir fikir geldi; süpermarkette çalışırken bir futbolcuyla çıkmaya başlayan genç bir kızla ilgili... Mandy ile birlikte oturup birkaç senaryo üzerinde beyin fırtınası yaptık. Sonra ben detayları oluşturdum ve üç romandan sonra tam bir milyondan fazla sattık. Seriler yirmi üç farklı dile çevrildi ve bir film şirketiyle anlaşmak üzereyiz.” diyerek gururla özetledi Max durumu.

“İçlerinden birini okumuş olmalısın. Tanıdığım tüm kadınlar gizli gizli de olsa en az birini mutlaka okudu, biliyorum.”

“Ben o tarz romanlar okumuyorum.” dedi Neve. Laf ağzından çıkar çıkmaz söylediğinin kulağa ne kadar kendini beğenmiş bir şekilde geldiğini fark etti. Max'ın üstdudağında beliren kıvrım da aynı şeyi işaret ediyordu zaten. Hemen lafı çevirmeye çalıştı. “Aslında hiç adil gözüküyor. Yani şunu demek istiyorum. Bütün işi sen yapıyorsun; hem bütün övgüleri hem de bütün parayı o alıyor.”

“Bütün parayı değil.” Başını sallayarak itiraz etti Max. “Sen nasıl onun kim olduğunu bilmezsin. Hangi dünyada yaşıyorsun sen?”

“Aslına bakarsan ben ünlülerle pek ilgilenmiyorum,” diyerek açıkladı Neve. “Bana çok yüzeysel geliyorlar; işim gereği bir sürü ciddi okuma yapmak zorundayım, dolayısıyla...”

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordu Max; sesi biraz agresifleşmişti.

“Kanser için bir tedavi yöntemi geliştirmek ya da dünyadaki açlığa çözüm bulmak kadar değerli ve derin bir işim var.”

Neve, Max'a, “Sen yüzeyselsin,” dememişti, dolayısıyla bu kadar terslenmesine gerek yoktu. “Bir edebiyat arşivinde çalışıyorum,” dedi Neve soğuk bir sesle... “Arşiv uzmanıyım.”

“Ne? Kütüphane gibi bir yer mi?”

“Tam olarak kütüphane gibi sayılmaz. Edebi dokümanları gelecek nesiller için muhafaza etmek bence çok değerli ve takdir edilmesi gereken bir iş.”

“Öyle diyorsan öyledir,” dedi Max ilgisizce. “Bana biraz sıkıcı geldi.”

Neve, Max’a, “Kariyerimle ilgili aptal düşüncelerini kendine sakla, çünkü hiç umrumda değil,” demek istedi, ama kendini tuttu. Neve metro durur durmaz yerinden fırlayarak kapının tam olarak açılmasını beklemeden kendini dışarı attı.

Artık resmi olarak işkence aleti haline gelen ayakkabılarıyla yalpalayarak yürüyen merdivenleri çıktı. Eğer tekerlekli büyük bir bavul sürükleyen adamın arkasında takılıp kalmasaydı caddeye bağlanan uzun tüneli koşarak geçecekti. Bu zaman zarfında Max ona çoktan yetişmişti, ama Neve bunun için neden çaba gösterdiğine bir türlü anlam veremiyordu. Eğer önden koşup giden Neve değil de Max olsaydı, Neve arkasından koşmak şöyle dursun, gittiğinden emin olana kadar peronda dakikalarca gizlenirdi.

“Bizim ilişkimiz hep böyle mi olacak?” diye sordu Max. Neve’in geçmesini engellemek için turnikenin önünde duruyordu; kartını okutmak isteyen yolcuların ona çarpması işten bile değildi. Dolayısıyla Max’ı kendine doğru çekmek zorunda kaldı. “Hoşuna gitmeyen bir şey söylüyorum, sen sinirlenip gidiyorsun ve ben de özür dilemek için arkandan koşturmak zorunda kalıyorum, öyle mi?”

Neve’in Max’a gerçeği hatırlatması gerekiyordu. “Ortada bir ilişki falan yok,” dedi.

Bu sefer kararlıydı, gülümsemeyecekti ya da Max’ın cazibesine kapılmayacaktı, ama kendini yine gülümserken buldu.

“Güzel. Özür diledin. *Yine*. Şu senin otobüsün değil mi?” Köşeyi salınarak dönen W7 numaralı otobüsü birlikte izlediler.

“Özür dilemek yerine öpüşüp barışabiliriz.” dedi Max hep aynı tatlılıkla.

Londra metro haritasının önünde duruyorlardı. Her ikisinin de eli cebindeydi. Neve şaka yapıp yapmadığını anlamak için Max'a baktı. Şaka yapıyor olmalıydı. Max gibi eğlenceli işler yapan ve EVK'larla birlikte olan erkekler onun gibi kızları öpmezlerdi.

“Beni öpmek mi istiyorsun?” diye sordu heyecanla...

“Küçük Tommy'ye anlatacağımız tanışma hikâyemizi güzel bir sonla bitirmek istemez misin?” dedi Max. Neve artık sadece gülümsemiyor, resmen kıkırdıyordu. Halbuki kurallara göre kıkırdamaması gerekiyordu.

“Asıl soru şu: Seni burada mı, yoksa beni kahve içmeye davet etmeden hemen önce kapının önünde mi öpeceğim?” Neve kaşlarını çattı. Bütün bu olanlar tamamen kontrolü dışında geliyordu. Küçük bir flört hayal ederken Max önce öpüşmekten bahsetmişti, sonra da...

“Kahve mi?”

“Neden şaşırdın?” Max'ın sesi kızgın geliyordu. “Kahve bahane, yapacak daha önemli işlerimiz var bence.”

Max'ın cebinden çıkardığı elleri artık Neve'in bluzunun etrafında dolaşıyordu. Neve'in gözlerini kırpıstırmak ve karnını içine çekmek için hâlâ zamanı vardı. Yapabildiği tek şey Max'ın gidecek yakınlaşan yüzünü seyretmekti. Öpüşmek artık kaçınılmazdı. Max'ın dudakları dudaklarına değdiğinde hâlâ bunun bir hayal olabileceğini düşünüyordu.

Neve geri çekilmedi, ama yakınlaşmadı da... Bu işin nereye varacağını görmek için öylece durdu. “Kırmızı parlaticına bayıldım,” diye mırıldandı Max. Sanki metro istasyonunun önünde değil de evde baş başalmış gibi davranıyordu. Sanki rüzgâr kullaklarına tatlı bir melodi fısıldamıyor, çöp arabaları yanlarından

geçmiyor, sigara izmaritleri ayaklarının dibinde sönmeye çalışmıyormuş gibi...

"Bence çok seksi!"

Neve bunun yatak aşamasına geçmek için ilk adım olduğunu biliyordu; ama eğer Max sıkılaştırıcı tayt gerçeğini bilseydi Neve'e takılmakla hata ettiğini düşünebilirdi. Neve üzüntüyle bütün bunları aklından geçiriyordu.

Bir şeyler söylemek için ağzını açtı, kırmızı parlaticının Celia'nın reklam kampanyasının bir parçası olduğunu söyleyecekti, ama Max başparmağı ile dudaklarına dokunup yavaşça ve planlı bir biçimde parlaticıyı silince bütün sözler kaybolup gitti.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Neve. Parmaklarıyla dudaklarına dokundu; sanki saatlerdir öpüyormuş gibi sızlayan dudaklarına...

"Çünkü seni tekrar öpmek istiyorum ve sanırım kırmızı benim rengim değil. Pembe tonlarını tercih ederim," dedi Max. Neve bunu daha önce kim bilir kaç kızın üzerinde tecrübe etti diye düşündü; tam bir laf cambazıydı ve sözler ağzından düşünmeden çıkıyordu.

Hiç şüphe yoktu ki daha önce bir sürü kadını öpmüştü. Ne yaptığını gerçekten iyi biliyordu. O halde Neve'in bu garip karşılaşmayı eğitsel bir deneyim olarak değerlendirmesinde ne sakınca olabilirdi?

"Devam et o zaman." Neve istediği şeyi meydan okuyan bir ses tonuyla söyleyivermişti. "İstiyorsan beni öpebilirsin..."

Bu defa Neve hazırды. Başını hafifçe arkaya yatırdı; Max, Neve'in önce yanağını kendine doğru çekti, sonra dudaklarından yavaşça öptü. Dudakları dudaklarındaydı, daha çok sürtünme gibi bir şeydi, ama kollarıyla bacaklarını hareketsiz kılacak kadar çok kıvılcım vardı etrafta... Neve bir taraftan parmaklarını esnetiyor, diğer taraftan ayak parmaklarını dar ayakkabılarının içinde oynatmaya çalışıyordu. Hayatında üçüncü kez öpüşüyordu.

Hayatında ilk kez bir düğünde sarhoş olmuş ve o kafayla ikinci dereceden kuzeniyle çarpışıp dudak dudağa gelmişti. Bu birincisiydi. İkinci deneyimi ise rasta saçlı bir felsefe öğrencisi ile olmuştu. Çocuk Neve'in bekaretini almış olabilirdi, aslında almamış da olabilirdi. Aslında bütün her şey Neve'in sonradan içinde bol miktarda haşhaş olduğunu öğrendiği bir dizi browniden sonra olmuştu. Sayısını bile zar zor hatırlıyorlardı. Ama browniler bir tarafa; muhteşem bir öpücüktü. Öyle bir öpücüktü ki ancak Neve'in büyükannesinin kitaplığından yürüttüğü romantik aşk romanlarında böylesine rastlanabilirdi.

Neve yapması gerekeni yaptı ve kollarını coşkuyla Max'ın boynuna doladı, böylece öpücükler daha da derinleşti, daha da ateşlendi. Ancak yoldan geçen birileri, "Gidin, bir otelde sevişin," diye bağırınca öpüşmeye ara verebildiler. Neve o heyecanla şapkasını düşürdü. Max şapkeyi almak için eğildiğinde Neve nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Bu işi kesinlikle biraz daha normalleştirmesi gerekiyordu.

"Evet ne düşünüyorsun?" diye sordu Max, Neve'in başına şapkasını geri takarken... "Senin evine mi gidiyoruz yoksa ben son otobüsü mü yakalayacağım?"

Neve saniyelik kararlar almak konusunda pek iyi değildi. DVD seçmek bile Neve için endişe verici bir tecrübeye dönüşebiliyordu. Üzerinde düşünmek için en az bir haftaya ihtiyacı vardı, ama Max karşısında sabırsızca ayaklarını yere vuruyordu.

"Ben... Aslında... Yani sen sanırım son otobüsü çoktan kaçırdın," dedi Neve. Max'ın siyah yün paltosunun en üst düğmesine gözlerini dikmişti. Eğer Max'ın yüzüne baksaydı cesaretini kaybedebilirdi. Max'a bir kahve yapacaktı, ardından bir yarım saat daha öpüşeceklerdi, sonra da onu kapı dışarı edecekti. "Bana gitmemizde bir sakınca yok gibi gözüküyor." Max başını aşağı doğru sallayıp, "Güzel," dedi. Sonra bir an durakladı. "Bu arada sana adını sormuş muydum?"

3

Finsbury Park, Londra'nın gelecek vaat eden bölgelerinden biriydi, ama vaat ettiklerini hâlâ görebilen yoktu. Metro istasyonundan çıktuktan sonra sağa dönüp köprü'nün altından yürürseniz taksi durakları, fast food restoranları ve repçi çetelerin oluşturduğu ruhsuz bir manzarayla karşılaşırdınız. Ama Neve her zamanki gibi sola döndü ve egzotik meyve-sebzelerin sergilendiği küçük süpermarketlerin, vitrininde peruklu manken kafalarının bulunduğu Afro-Karayip kökenli kozmetik mağazasının, balıkçının ve şu anda restoran-pub olarak hizmet veren eski mandıranın önünden geçti. Neve'in anne babasının, evlenip büyükannesinin Stroud Green Caddesi'ndeki barının birkaç sokak ötesindeki küçük eve taşındığı dönemde bu bölge ganyan bayileri, ruhsatsız içki satan büfeler ve avuç içi kadar evlere dönüştürülen yıkık dökük teraslarla doluymuş. O zamanlar gece geç saatlerde sokakta kimse dolaşmak istemezmiş. Son on yıl içinde ise Viktorian tarzı teraslı evler, devasa park ve Victoria hattından ünlü Oxford Meydanı'na on dakikada ulaşım imkânı sayesinde bölgenin çehresinin hayli değiştiğini söylemek yanlış olmaz.

Neve buradan başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyordu. Oxford'da üç yıl geçirmişti, ama çan kulelerini, ortaçağ kiliseleriyle nehrin üzerinde salınan sandalları

Arsenal maçı oynandığında metrodan dışarı akın eden kalabalığın gürültüsüne veya Parkland Walk'ta günbatımını izlemeye değişmezdi.

Ayrıca kim gecenin bir yarısı kapıdan çıktıktan sadece iki dakika sonra kola ve cips alabileceği bir yerde yaşamak istemezdi ki? Bununla birlikte Neve'in aile üyesi veya gay olmayan bir erkekle bu tanıdık sokakları ilk yürüyüşüydü.

Neve neredeyse yabancı sayılabilecek ve önce öpüşüp, sonra öpüşmenin beraberinde getireceği başka şeyleri yaşamak için evine davet ettiği biriyle yolda tam olarak ne konuşması gerektiğini bilemiyordu. Ama Max, demiryolu köprüsünün altında konuşlanmış elma şarabı ile kafa çeken sokak serserisiyle ilgili konuşmaya başladı, sonra da "Hiç şu dükkâna gittin mi, cehennem gibi kokuyor," dedi. Çok kısa bir zaman sonra Neve'in kapısının önündeydiler. Max sanki Neve'e vazgeçmesi için zaman tanıyormuş gibi bir an durakladı, ama Neve giriş kapısının mandalını çevirdi ve bir zamanlar büyükannesinin olan eve doğru aceleyle ilerlemeye başladı. Büyükannesi ölünce oğlu, yani Neve'in babası mülkü üç daireye ayırmış ve daireleri de üç çocuğuna paylaşmıştı.

Celia, bu paylaşım o New York'tayken yapıldığı için hayli öfkeliydi çünkü ona zemin kattaki daire kalmıştı. Celia hâlâ Soho'da bir yerlerde demleniyordu, dolayısıyla apartman karanlık ve sessizdi. Neve yine de ışığı yakmadı, Max ise apartmanın kapısından girer girmez duvara dayalı duran bisiklete çarptı. Neve'in yüreği ağzına geldi. Korku dolu gözlerle üst kata baktı; şimdi ışık yanacaktı ve cırtlak bir ses bağırmaya başlayacaktı. Korktuğu şey başına gelmeyince Neve rahat bir nefes aldı. "Şey, ayakkabılarını çıkarabilir misin lütfen?" dedi fısıldayarak.

“Neden?” Aslında Max bu soruyu en normal ses tonuyla sormuştu, ama Max’ın sesi Neve’e ölüyü uyandıracak kadar yüksek gelmişti.

“Biraz alçak sesle konuşur musun rica etsem?” dedi Neve. “Kardeşim ve karısı ilk katta oturuyorlar ve kız gerçek bir pis-kopat. Seslere karşı çok hassas. Lütfen Max!”

Etraf hiçbir şeyi göremeyecekleri kadar karanlıktı, ama Neve, Max’ın büyük bir güçle gözlerini devirdiğini görebiliyordu. “Tamam.” dedi bu defa fısıldayarak, bir taraftan da Konvers’lerini çıkarmaya çalışıyordu. Merdivenleri neredeyse sürünerek çıktılar. Neve ancak ilk katı geçtikten sonra sessizce nefes alıp vermeye başlayabildi. Kendi dairesinin önüne gelince anahtarı dik-katlice çevirdi.

“Bu durum bana ergenlik dönemimde aileleri üst katta uyur-ken gizlice evine girdiğim kızları hatırlattı.” Max söylenirken Neve onu telaşla susturarak hızlıca içeri çekti.

“Çok üzgünüm,” diye mırıldandı Neve holün ışığını açarken. Mantosunun düğmelerini açmaya başladı, ama birden durak-ladı. Çünkü burada, kendi evinde, tam da karşısında Max’i gö-rünce gerçek yavaş yavaş dank etmeye başlamıştı. Evinde bir adam vardı, üstelik buraya tek bir amaçla, vücuduna dokun-mak için gelmişti. Birden mantosunu çıkarmaya da başlayınca kendini çıplak kalmış gibi hissetmişti.

Ayrıca Max ile asla seks yapmayacağını biliyordu; Max ona sadece dokunmakla yetinecekti, ama metro istasyonundaki öpü-cükleri düşününce Max’ın beklentisinin... Tanrım, Neve, Max’ın beklentisinin ne olduğunu bilmiyordu ve bu da işin korkutucu yanıydı. Neve elleriyle ne yapacağını dahi bilemez haldeydi, fa-kat Max atkısıyla montunu çıkarırken en azından ellerini serbest bırakmaya karar verdi. Bu da beceriksiz görünen bazı hareket-ler yapmasına sebep oldu.

“Söyle asayım mı?” diye sordu Max duvardaki askıları işaret ederek.

“Tabii.” Neve sanki bu eve ilk kez gelmiş gibi yavaşça döndü, yönünü bulmaya çalışıyor gibiydi. “Oturma odası şu tarafta...”

Neve telaşla oturma odasına girip birkaç lambanın ışığını açarken boynunda Max'in nefesini duyuyormuş gibi hissetti. Hâlâ el değmemiş ve saygın gözüken bu durumla ancak hafif bir ışıkla başa çıkabilirdi.

Max, Neve'in gösterdiği kanepeye oturup dikkatle etrafı incelemeye başladı.

Bu oturma odasının yerinde aslında iki yatak odası varmış eskiden. Şimdi ise bu kocaman odayı tavana kadar uzanan kitaplıkların kapattığı iki duvar süslüyordu.

Ne Celia ne de Douglas büyükannelerinin eski mobilyalarını istememişti. Dolayısıyla hırpalanmış derili Chesterfield kanepesi ve eski püskü kırmızı kadife koltukları sahiplenmek Neve'e düşmüştü. Odanın en uç köşesinde Neve'in çalışma masası vardı, masayı demiryolu hattıyla ağaçları görebilmek için özellikle pencerenin önüne çekmişti.

Ve kitaplar... Sadece raflarda değil, masayla babasının cilalamak için neredeyse yalvardığı çizilmiş ahşap döşemenin üzerinde de... Ayrıca kitapların bazıları da şöminenin üzerindeki Clarice Cliff seramikleriyle yer kavgası yapıyordu. Bilgisayar, televizyon ve iPod başka bir evrenden tesadüfen bu odaya düşmüş gibi gözüküyordu.

Max sadece başını sallayarak gülümsedi. Bu gizli gülümseme aslında odadan çok da hoşnut olmadığını gösteriyordu; belli ki hoşnut olduğu, ancak paylaşmak istemediği başka bir şeyler vardı. “Erkek kardeşinin karısının merdivenden çıkan birinin çıkardığı makul sestən neden rahatsız olduğunu hiç anlayamadım. Zaten eviniz demiryolu hattına bakıyor...” dedi Max.

Aslında Neve de çoğu zaman tam olarak aynı şeyi merak ediyordu.

“Aslında benim ayağım ağırdır.” Neve samimi bir itirafta bulunmuştu, ama anlaşılan o ki Neve’in merdivenleri bir fil sürüsü ile aynı sesi çıkararak çıkması Max’a komik gelmişti. Gülüyordu. Neve’in üzerinde hâlâ mantosu vardı; taytı yine aşağılarda geziniyordu. Bir de üstüne Max’ın fil sürüsü iması Neve’e kendini aylardır olmadığı kadar hantal hissettirmişti.

“İçecek bir şeylerin var mı?” diye sordu Max arkasına yaslanarak. “Ayrıca sormadan edemeyeceğim; mantonu çıkarmayı düşünmüyor musun?”

Neve hâlâ odanın ortasında IKEA’dan aldığı art deco kilimin üzerinde duruyordu.

“Evet, var. Çok pardon, var tabii; şarap, sadece beyaz şarabım var. Aslında kırmızı da var, ama tadı çok iyi değil, sadece yemek pişirirken kullanıyorum.”

“Beyaz şarap harika olur,” diye cevap verdi Max. “Bu arada bu kadar korkmana gerek yok; merak etme ısırمام seni.”

En azından, “Sen ısırمامı istemediğin sürece diye devam etmedi konuşmasına,” diye düşündü Neve mantosunu çıkarırken. Aynadaki yansımasına baktı. Başındaki şapkası, saçları ve pembe yanakları dudağında kaybolmaya yüz tutmuş parlaticı ile büyük bir uyum içindeydi. Yüzü ile ilgili bir sorun yoktu ki zaten; Neve’i endişelendiren vücudunun geri kalanıydı.

Neve eteğini kaldırıp külotlu çorabını neredeyse şutyenine de-ğecek kadar yukarı çekti, sonra elbisesini indirip düzeltti ve kendine eleştiriyeye açık bir şekilde dikkatlice baktı. Profilden beli ince gözüküyordu, ama bunun sebebi kalçalarının çok geniş olmasıydı, o kadar geniş ki beli yanında ince kalıyordu. Marks&Sparks’ın önerdiği en iyi korseyle bile göbeği belli oluyordu. Siyah vintage

elbisesinin yakası çok dekolteli değildi, elbisenin kol kısmıysa kollarının üstünü kontrol altında tutuyordu.

Neve gözlerini çoraplı ayaklarına doğru indirdi. Elbisenin etekleri şık görünüyordu ve bacaklarını baldır ortasına kadar kapatıyordu. Kıyafetli haliyle sınıfı geçebilirdi, dolayısıyla gece boyunca kıyafetli kalmalıydı. Ama külotlu çoraba veda etmesinde hiç sakınca yoktu. Kararı kesindi. Zaten bu gece milyon defa sorun çıkarmıştı.

Neve mutfak kapısını arkasından sıkıca kapatıp külotlu çorabını çıkardı ve daha sonra ilgilenmek üzere boş ekmek kutusunun içine tıkiverdi. Buzdolabında açılmamış bir şişe Pinot Grigio vardı. Neve hemen kendine bir kadeh aldı, bir dikişte bitirdi ve şişeyi kolunun altına alıp oturma odasının yolunu tuttu. Kanepede yayılarak oturan Max, sanki her geceyi garip bir kızın oturma odasında sonlandırıyormuş gibi gözüküyordu. Muhtemelen de öyleydi zaten... "Umarım peynir ya da kraker istemezsin," dedi Neve şarapla kadehleri Max'ın önündeki kahve masasına koyarken. "Çünkü evde her ikisinden de kalmamış, ama istersen yulafli kek var."

"Şarap yeterli." Rahat bir tavırla soruyu cevaplayan Max büyük bir dikkatle, bacaklarını aşağıya doğru kıvrarak kanepenin diğer ucuna oturan ve göbeğini kapatması için kucağına puanliyeli bir yastık alan Neve'i seyrediyordu.

"Koyuyorum o zaman."

"Evet, teşekkürler."

Bir taraftan şarap koymaya çalışıp diğer taraftan korunmaya muhtaç annesiz bir çocuk gibi kucağındaki yastığı elinden bırakmayan Neve'in tek istediği şey rahatlamaktı. Etrafı bulanık görüyormuş gibi hissediyordu ve sanki birileri gözüne vazelin sürmüş gibi odada Max dışındaki her şey fluydu.

Max şarabından bir yudum aldı. Neve, Max'tan bir hareket bekliyordu. Neve tekrar öpüşmeye başlamak için birbirlerine yaklaştıklarını hayal etti; söyleyecek iki çift laf bulmak için kendini zorlarken yaşanan bu sessizlik çok can sıkıcıydı. Max'ın rahat ama hasta gibi görünmesi de öyle... Max mütemadiyen şarabını yudumluyor ve yüzünde hafif şaşkın bir ifadeyle kitap raflarına bakıyordu. Sonra birden gözlerini Neve'e çevirdi. Tam da sırasıydı. Neve'in endişe dolu gözlerle kendisine baktığını kesin fark etmişti.

"Sen ve Celia kardeşsiniz, değil mi?" diye soru aniden. "Birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

İşte Slater kardeşleri karşılaştıran hemen herkesin söylediği ve muhtemelen bundan sonra da söyleyeceği en bilindik cümle... Ve hâlâ can yakıcı... "Evet, benzemiyoruz."

"Celia her zaman Keltik kökenli olduğundan bahseder, ama sen hiç İrlandalıya benzemiyorsun." Konuşmaya devam eden Max, Neve'in mahkeme duvarı gibi suratla oturduğunun zerre kadar farkında değildi. Üzülünün de öyle...

"Sen daha İngiliz'sin bence."

"Ben ailenin Yorkshire genlerini almışım," diye açıkladı Neve. Gerginlikten kaskatı kesilmiş kaslarını rahatlatmak için kendini zorluyordu. Her şey yoluna girecekti. Max, Neve ile sohbet etmeye çalışıyordu; bu aşamadan sonra gündemin ilk maddesi kesinlikle öpüşmek olacaktı.

"Celia İrlandalı büyükannemizin kopyası... Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, eli çok ağırdı."

"Elinin ağır olduğunu nereden biliyorsun, sana bir şey yapmıyordu, değil mi?" diye sordu Max.

"Tabii ki hayır," dedi Neve. Halbuki büyükanne Annie, Neve'in yanaklarını çürütecek kadar sert sıkmaktan kendini alamazdı. "Stroud Green Sokağı'ndaki en gürültülü bar büyükannemindi.

Çıkan erkek kavgalarını büyükannem ayırırdı ve hepsini tekme tokat dışarı atardı.”

“Siz aile mesleğine devam etmek istemediniz herhalde.”

Neve başını salladı. “Ben kız gibi kavga edebiliyorum, ayrıca biranın kokusu bile midemi bulandırmaya yetiyor.”

“Sen ve Celia gerçekten birbirinize hiç benzemiyorsunuz,” diye mırıldandı Max tekrar...

Belki de Celia tam Max'ın tipiydi. Belki de Max ve Celia çoktan... Hayır! Öyle bir şey olsa Celia kesin anlatırdı. Neve her seferinde kulaklarını kapatarak dinlemeyi reddetse de Celia seks kaçamaklarını tüm detayları ile anlatırdı, ama ya Celia, Max'ın tipiye...

“Aslında ortak yönlerimiz var,” diye ısrar etti Neve. “Aslına bakarsan Celia'ya bildiği her şeyi ben öğrettim.” Celia'nın İngilizce GCSE sınavını geçmeyi başarmasının tek nedeni buydu. “Moda ile ilgili olanlar hariç tabii ki!”

“Öyle mi?” dedi Max, Neve'in gece boyunca hiç duymadığı ateşli ve seksi bir ses tonuyla... “Neden bana biraz daha yaklaşmıyor musun?”

“Beni tekrar mı öpeceksin?” Bu noktada sorulması gereken en seksi sorunun bu olmadığını kabul etmek gerek, ama Neve, Max ile aynı sayfada olup olmadığını netleştirmek zorundaydı.

Tutkulu öpücüklerin ve dikleşen memelerinin gerçek bir erkeğin göğsüne değdiği ve... İşte, o sayfadan bahsediyordu.

“Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum,” dedi Max. Davetkâr bir biçimde dizine vurarak, “Hadi gel o zaman,” diye ekledi. Max'ın kucağına oturmak olacak şey değildi, ama Neve koltukta dizlerinin üzerinde sürünerek Max'a doğru ilerledi, ağırlığını vermeden vücudunun yarısıyla dikkatlice Max'ın dizlerinin üzerine kıvrıldı.

Çok rahat değildi, ama birkaç küçük manevra sayesinde ve Max'in kaburga kemiklerine dirseğiyle dayanarak –bu hareket Max'in beklemediği bir anda geldiği için hafif bir homurtuya yol açmıştı- dudaklarını Max'in dudaklarıyla buluşturmayı başarmıştı.

Öpüşmenin ilk dakikalarında dil ve dişler başroldeydi. Neve tutkuyla ve kesinlikle biraz da tecrübesizlikten Max'in ağzına çarpıp durmuştu.

Ama daha sonra Max geri çekilip öpüşmeyi tekrar başlattı ve bu işin yavaşça nasıl yapılacağını gösterdi. Artık her öpücük dünyanın en kaliteli kakaolarından yapılan bitter çikolata-dan bir parça ısırma ve tadını almak için küçük molalar vermeye benziyordu.

Neve'in kafası gittikçe daha güzel oluyordu. Alkolle alakası yoktu. Max ile öpüşmek, parmaklarını önce saçlarının arasında, sonra boynunda hissetmek onu sarhoş etmişti.

Max'in elleri göğsüne doğru kayınca, Neve onay verdiğini belli edecek şekilde inledi ve o da ellerini Max'in göğsüne koydu, böylece kalp atışlarını duyabiliyordu. Boynuna giren kramp dışında her şey mükemmeldi.

Neve dizlerinin üzerinde doğruldu. Nefes almaya çalışırken bir eliyle kanepeye dayanıyordu; artık ne göbeğinin nasıl göründüğünü ne de Max'in hayatta en sevdiği şeymiş edasıyla memelerini okşamasını önemsemiyordu. Sadece bir ömür boyu, bu kanepede Max ile öpüşmek istiyordu.

"Bu evin bir yatak odası yok mu?" diye sordu Max. Kesik kesik konuşuyordu. Neve daha önce hiç kimsenin bu şekilde konuşmasına sebep olduğunu hatırlamıyordu.

Öpüşmeye oturma odasının kontrollü ortamında devam etmeyi planlamıştı, ama kanepenin üzerinde öpüşüp koklaşmak ergenlik çağındakilerin tarzı gibi gözüküyordu. Max muhtemelen Neve'in de Celia gibi bu konularda rahat olduğunu düşünmüştü,

aynı akşam içinde Max ile flört edip hem de öpüştüğüne göre belki de gerçekten öyleydi. Artık içinde yatak olan bir odada öpüşmenin vakti gelmişti. Neve üzerinde çok düşünmeden alınan bir son dakika kararına göre Max'ın vücudunu okşamasına da izin verebilirdi. Kadehte kalan son şarabı da içtikten sonra plansız davranmaya başlamıştı.

“Bu taraftan,” dedi kanepeden kalkmaya çalışırken... Bu arada elbisesinden gelen ses küçük bir yırtıkla karşı karşıya olduğunu söylüyordu. Biraz ürküdü, ama durmadı. Elini Max'a uzatarak kalkmasına yardım etti. Max hafifçe parmaklarını çıtlattı; bu hareket Max'ı odadan çıkarmakta olan Neve'i garip bir biçimde rahatlatmıştı. Uçar adımlarla merdivenleri çıkıp banyoyu geçtiler, ikinci kez yine uçar adımlarla artık Neve'in çatı katındaki odasındaydılar.

www.webcanavari.net / Orppersephone

4

Neve köşedeki eski moda lambanın ışığını açmak için Max'ın elini bıraktı. Bu sırada Neve, Max'ın kollarını bedeninde hissetti. Neve'i sıkıca sarıp boynundan öpmüştü. Elleri ise elbisenin kaygan saten kumaşı üzerinde geziniyordu. Her ne kadar Max çok umursamıyor gibi görünse de Neve göbeğini isteksizce içine çekti. "Bu kadar dağınık bir odan olduğunu hayatta tahmin edemezdim," diye fısıldadı Max, Neve'in kulağına. "Misafir beklemiyordum." Neve kendisini Max'ın göğsüne doğru yaslar-ken gözlerini kapattı, böylece Celia ve Yuri'nin parti için elbise seçmesine yardım ederken verdikleri hasarı görmemiş olacaktı. Yuri ve Celia, Neve'in dolabında ne var ne yoksa çıkarıp hepsini yatağın, 1950'lerden kalma büfenin ve hasır Lloyd Loom sandalyelerin üzerine yığmışlardı. Kıyafetlerin % 95'i soluk bir renk paletine sahipti, dolayısıyla dolaptan çıkan bir yığın siyah parçanın odanın pembe-beyaz dekorasyonu ile sergilediği birliktelik bir cenazede birden dans etmeye başlayan ziyaretçileri andırıyordu. Neve kendisine yapışık duran Max ile birlikte yatağa doğru sendeledi. Bu yatak Neve'in evi dekore ederken satın aldığı tek yeni şeydi, çünkü üzerine çiçek desenli keten çarşaf lar serebileceği, kıvrımlı fildişinden çerçevesi olan tabiricaizse bir kız yatağı istemişti.

“Hepsini yere atacağım,” dedi Neve, bir etek yığınına kucaklayıp beyaz döşemenin üzerine fırlatırken.

“Ama normal zamanda düzgünce toplayıp dolaba yerleştiririm.”

“Buna hiç şüphem yok,” dedi Max aslında inanmıyormuş gibi...

“Kesinlikle öyle.”

“Tamam, sen şu yatağın üstündekilerden kurtul, ben de senin üstündeki şu elbiseden,” dedi Max oyun oynayan bir çocuk edasıyla...

Bu sırada elbisenin kopçasını daha rahat açabilmek için Neve’in saçlarını kaldırdı.

“Hayır, yapma,” dedi kesik bir sesle. Kollarını Max’in boynuna dolayabilmek için hızlıca döndü.

“Beş dakikadır beni öpmüyorsun.”

“Çok üzgünüm.” Daha sözü bile bitmeden dudakları Neve’in dudakları ile buluştu. Neve’i arkasından kavrayarak yatağa yatırıp üstüne uzandı. Bu pozisyonun kanepede öpüşmekten çok daha iyi olduğu kesindi; sadece Neve başını ortopedik yastığa dayabildiği için değil; ayrıca Max’in tüm ağırlığıyla üzerinde sürtünerek gidip gelmesi tahmin ettiğinden daha tahrik edici olduğu için.

Ayrıca bu pozisyonda Max’in görebildiği tek şey Neve’in kıpkırmızı olmuş yüzüydü. Elbisesinin eteği aralarında kırıışmıştı, ayrıca Max bacaklarını okşamaya başlamıştı bile... Buna rağmen korkuya kapılacak bir durum yoktu. Dokunmak bakmakla aynı şey değildi, ama nasıl olsa akşamın erken saatlerinde bacaklarını jiletle almıştı. Celia’nın tezine göre eğer bacaklarını dışarı çıkmadan hemen önce almışsan, bir erkekle bir şeyler yaşamaman neredeyse imkânsızdı. Bu da onun bu konuda ne kadar az şey bildiğinin göstergesiydi.

“Çok tatlısın,” diye mırıldandı Max elbisenin yakasından açık bulduğu kısmı öperken...

“Biraz daha çıplak kalmaya ne dersin?”

Max gömleğinin düğmelerini açmak için geri çekilerek beklenti içinde Neve'e baktı. Neve dirseklerini yatağa yaslayarak doğruldu, zira yatakta sırtüstü yatmak bu durumda pek de uygun değildi. Oda loştu, ama Max'ın Neve'e ait her şeyi açıkça görmesini engelleyecek kadar değil... Eğer Neve, Max'ın göğsünün her santimetresini görebiliyorsa, Max da aynı şekilde görebilirdi.

Max'ın göğsü sadece yaslanmak için değil, bakmak için de idealdi. Çok kıllı değildi, ama geniş ve oldukça formdaydı. Öyle ki Neve heyecanla kaslarından birine parmağıyla dokunmaktan kendini alamadı. Neve parmaklarını yelpaze gibi açarak Max'ın göğsüne koydu ve başparmağıyla Max'ın memeuçlarını okşamaya başladı. Neve'inkilerden daha küçük, daha yassı ve daha kahverengiydi. Artık iki eli de Max'ın göğsündeydi. Çünkü Max devam etmesini istiyordu. Eğer durmasını isteseydi gülümsüyor olmaz ve kollarını gömlekten kurtarmaya çalışmazdı. Neve parmaklarını köprücükkemiklerinde gezdirdi. Biraz daha aşağı göğsüne doğru kaydıldıktan sonra daha aşağıya karnına doğru indirdi. Deri kemerine gelince durdu. Gözlerini aşağıya doğru indirdiğinde ereksiyon halindeki penisinin ana hatlarını görebiliyordu. Max'ı o sertleştirmişti. Neve bu konuda daha önce ilerleme bile gösterememişti.

“Tamam, ben sana benimkini göstereyim, sen de bana seninkini,” dedi sıntarak. Bir taraftan da kemerini çözmeye başlamıştı bile... Neve'in bir parçası Cath Kidston yorganının üzerinde yavaşça eriyordu, ama aslında odanın içinde kollarıyla bacaklarından vurulmuş gibi koşarak tiz çığlıklar atması gerektiğini hissediyordu.

Neve herhangi bir tip seks aktivitesi boyunca, ne zaman isterse hayır deme hakkının olduğunu biliyordu. Evet, bunu biliyordu,

ama yatağınızda kahve bahanesi ile eve çağırđınız seksi, büyüleyici ve deneyimli bir erkek varsa, her ne kadar kapsama alanınız dışında kalsa da şu an yavaş yavaş kemerini çözmeye başladıysa, doğru kelime "hayır" olmamalıydı. Bunu da biliyordu.

Eğer hayır derse düşüncesiz, namus bekçisi ve bakire mi değil mi emin olamayan bir kaçık gibi görünebilirdi. Bununla birlikte bakirelik çok da dert değildi. Hem Celia hem de iş arkadaşı Chloe bekaretlerini on altı yaşındayken kaybetmişlerdi ve kendisi yirmi beş yaşındaydı. Bu işi seneler önce yapmış olması gerekiyordu. En azından artık endişelenmeyi bırakmalıydı ve...

"Bak, benim öyle çok muhteşem bir vücudum yok." Sözcükler düşünmeden ağzından çıkıvermişti. "Zayıf değilim, formda olduğum da söylenemez ve... öyle işte..."

Max güldü. "Senin gibi kalçalara sahip olmak için ölecek en az on kadın tanıyorum."

Max, Neve'in dizini okşadı ve parmağının ucuyla Neve'in vücudunda daireler çizmeye başladı. Diğer eliyle de elbiseyi yavaş yavaş yukarı çekmekle meşgüldü.

Neve dişlerini gıcırdattı, ama sakın kalmak için kendini zorladı. Bu çok kolay olmayacaktı, ama kendini şartlamıştı bir kere, kaldı ki Max'ı bir daha asla görmek zorunda değildi, özellikle de bir daha *Skirt* partisine katılmayacağına dair büyük bir yemin ederse...

"Yapma Neve!" dedi Max yumuşak bir ses tonuyla... "Eğer seksi olmasaydın, sence beni sertleştirmeyi başarabilir miydin? Dokun, hisset..."

Neve'in eli gevşek bir biçimde kendi tarafında duruyordu, ama Max, Neve'in elini alıp penisinin üzerine koydu. Neve, penisinin kıpırdadığını hissediyordu. Parmaklarını tereddütle penisinin etrafında gezdirdi.

"Bunu ben yaptım," dedi Neve. İnanamıyordu.

“Evet sen yaptın,” dedi Max, diğere eliyle bacağına okşayıp elbiseyi yukarı doğru çekiyordu. Neve tam da bu sırada kombinezonun ucunu gördü. Elbisesinin içine kombinezon giymişti! İşte, şimdi hayatı kurtulmuştu. Bu sayede loş ışıkta görünmesini istemediği hiçbir yeri, Max'a göstermek zorunda kalmayacaktı. Üstelik üzerinde kombinezonla seks yapmak bir erkeği baştan çıkarmak için önemli bir kuraldı.

Neve fermuarına ulaşır yavaşça indirdi. Bu arada Max da ayağa kalkmış ve pantolonunun fermuarını açmaya başlamıştı. Ortada metalin çıkardığı stereofonik bir uyum vardı. Her ikisi de birbirine büyüyen gözlerle bakıyordu. Derken Max birden durup aşağıya doğru eğildi.

“Beni sadece çoraplarla görmek keyfimizi kaçırabilir.” Max çoraplarını son anda fark etmişti. Max çoraplarıyla ilgilenirken Neve hızlıca elbisesini çıkarıp kollarını vücuduna sıkıca dayadı, böylece istenmeyen yağlı bir görüntü sergilemekten kurtulacağını düşünüyordu. Halbuki Neve o gece sahip olduğu en hoş sutyeni giymişti ve memeleri bu şekilde oldukça diri gözüküyordu, külodunun etrafındaki siyah danteller de oldukça hoştu.

Max kafasını kaldırıp Neve'i görünce yüksek sesle uzunca bir ıslık çaldı.

“Tanrım, Butterfield 8'deki Liz Taylor gibi gözüküyorsun,” dedi coşkuyla. “Gerçekten inanılmaz memelerin var.”

“Fena değiller,” dedi Neve. Utangaç bir şekilde aynı fikirde olduğunu hissettirmişti, çünkü balen ve pedler sayesinde şu anda gerçekten muhteşem görünüyorlardı. Max'ın görüp görebileceği de bu kadardı zaten...

Max, Neve'in aksine utangaç davranmak niyetinde değildi. Kemerini çıkarınca pantolonu bacaklarına kadar indi. Sanki çıplak kalmak ve bir sonraki aşamaya geçmek için daha fazla beklemeyecekmiş gibiydi, pantolondan tamamen kurtulmak için

hızlı hareket ediyordu. Neve gözlerini ayırmadan Max'a baktığının farkındaydı, ama kendini alamıyordu.

Daha önce hiç ereksiyon olmuş bir erkek görmemişti. Daha doğrusu canlı olarak görmemişti. Şu meşhur felsefe öğrencisiyle ne olduysa karanlıkta ve yorganın altında olmuştu. Yapabildiği tek şey orada oturup biraz korku biraz merakla Max'ın sertleşen penisine bakmaktı. Acı verici gibi gözüküyordu, tahmin ettiğinden çok daha büyüktü ve Neve'e o şey asla içine girmeyecekmiş gibi geliyordu. Neve'e o kadar yabancıydı ki sadece biraz daha alışincaya kadar ona bakmak istiyordu. Tıpkı bir bulmaca çözer gibi...

Ama bu seçenek pek mümkün görünmüyordu. Çünkü Max define dedektörü gibi kendisine yol gösteren penisi ve elinde bir prezervatif ile kendisine doğru geliyordu.

Neve böyle durumlarda yapabildiği tek şeyi yapıp yorganın altına girdi.

"Orada bana da yer var mı?" diye sordu Max.

Neve yorganı iki santimetre kadar açarak, "Tabii," dedi. Tamamen duruma konsantre olduğunu göstermek için vücut yastıklarından birini alıp yere fırlattı. "Gördün mü, bir sürü yer var."

Max onu kollarına alınca yatak birden ılık erkek vücudu ile doldu. Bu gerçekten dönüm noktasıydı. Yatağında onu sıkı sıkı saran çıplak bir adam vardı. Neve olayların çok hızlı ilerlediğini hissediyordu ve bu yaşadığı ona alevler içindeki bir binadan atlamak kadar korkutucu geliyordu, buna rağmen Celia dışında birinin kendisine ne zaman sarıldığını da hatırlamıyordu.

Max parmağının ucuyla kaşlarını okşadı. "Sürekli tekrar ettiğimi biliyorum, ama çok tatlısın." Neve öyle olmadığını biliyordu. Bu erkeklerin seks yapmak istedikleri zaman söyledikleri standart laflardan biriydi. Şu an yataktalardı ve beklenen sona yaklaşmak üzereydiler, yani Max'ın bir şey söylemesine şu aşamada

çok da gerek yoktu, ama bu sözler Neve için hâlâ anlamlıydı. İlk defa bir erkek ona ne kadar tatlı olduğunu söylüyordu. Babası dışında, ama bu sayılmazdı tabii ki... Ayrıca böyle bir zamanda babasını düşünmeyi hiç istemiyordu.

“Sen de çok tatlısın,” dedi Neve, Max’in çarpık burnundaki tümseğe dokunarak.

“Bana Caravaggio’nun elinde Calud’un kafasını tutan Hz. Davud tablosunu hatırlatıyorsun.” Max içerlemiş gibi yaparak yüzünü buruşturdu. “Michelangelo’nun Davud’unu kastetmediğin sürece,” dedi.

“Nasıl istersen!” dedi Neve. Celia ile şakalaşmış ya da iş arkadaşları Chloe veya Rose ile sohbet ediyormuş gibi cevap vermişti. Yani yarı sarhoş veya korkudan yarı sersemlemiş olmadığı zamanlardaki gibi... Tamamen kendisi gibi...

Neve bir erkekle yatakta şakalaşacağını hayal bile edemezdi ya da bir erkeğin kendisini yatakta sıkıştırıp boğulana kadar gıdıklayacağını ve gülerek, “Üzgünüm,” diyeceğini...

Şimdi ise saçları yastığa dağılmış, yatakta yatıyordu. Max, Neve’i baştan aşağı süzüyordu. Neve’in bir kolu Max’in boynundaydı, amaç ise onu tekrar tekrar öpüşmeye ikna etmekte.

Neve’in vucüt hatlarını aklından çıkarması çoğu zaman mümkün olmazdı, ama böyle sıcak ve tatlı anlarda başka bir kadına dönüştüğünü hayal ederdi.

Max’in dudakları ve vücudundaki elleri dışında hiçbir şey umrunda değildi. Vücudunda Max’in sıcak ve sert penisini hissetmek yeni ve heyecan verici bir şeydi.

Max dudaklarını öpmeyi bırakıp Neve’in boynuna seksi bir öpücük kondurdu. Bu sırada, “Dokunabilir miyim?” diye sordu Neve, ama elleri çoktan hedefe varmıştı bile. Boynu ve ağırlığını iyice hissedecek şekilde Max’in penisine dokundu, önce

başparmağı ile penisinin ucunu okşadı, sonra eliyle hafifçe kavradı. Max inleyince canını acıttığını düşünerek. "Özür dilerim," diye fısıldadı kulağına. Max, Neve'in boynunu kibarca ama şehvetle ısırıldı. "Durma," dedi boğuk bir sesle. "Devam et!"

Neve'in eli bir saniye içinde tekrar aynı yerdeydi. Bir penisin aynı anda nasıl hem sert hem de yumuşak olabileceğine şaşırıyordu. Yorganı kaldırmak paahasına da olsa ona tekrar bakmak istedi, ama Max'ın elleri bacaklarına doğru kayınca düşünceleri raydan çıkıverdi.

"Artık şu külottandan da kurtulalım mı?" diyerek külodu Neve'in karşı koyamadığı bir hız ve ustalıkla çekip çıkardı. "Böyle daha iyi. Şimdi sana ellerimin ne kadar maharetli olduğunu göstermenin zamanı geldi. Ayrıca dilimle de harikalar yaratabilirim."

İçindeki o başka kadın sahnenin sol tarafında belirdi. Neve hantal bedenine geri döndü ve kalçalarını Max'in parmaklarından uzaklaştırmak için geri çekti.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Neve bacaklarını sıkıp hızlıca Max'tan uzaklaştırarak.

"Emin misin?"

Celia, Max'ın resmini, sevişmek için âşık gibi gözüken ve sonra da terk eden ucuz bir kazanova olarak çizmişti. Neve'in karşılaştığı Max ise tatlı, anlayışlıydı. Ayrıca yara bere içindeki egosunu, doğum gününde egzersiz paketi isteyince annesinin hediye ettiği bir haftalık bakım tatilinden daha fazla tatmin ettiği de kesindi, ama yine de oyunu kazanıp kazanmamak Neve'in elindeydi.

"Hayır, gerçekten, ben iyiyim," dedi Neve kesin bir biçimde. Kentish Town'daki çiftliğe düzenlenen okul gezisindeki ineği sağarken yaptığı gibi Max'ın penisini eliyle sıktı.

Çiftçi, Neve'e doğal hayata yatkın biri olduğunu söylemişti ve dediğinde haklı çıktı. Max bu hareketle birlikte gözlerini kapattı ve başını geriye attı.

“Eğer bunu yapmaya devam edersen, oyun başlamadan bitecek.”

“Prezervatifi nereye koydun?” diye sordu Neve elini olduğu yerde biraz gevşeterek.

“Sehpanın üzerine.”

“Neden tek kelimelik cümleler kuruyorsun?” dedi Neve el yordamıyla prezervatif paketini ararken...

“Neden olduğunu biliyorsun,” diye cevap verdi Max. “Elini penisimden ayırmadığın için, bunu hoş görebilirsin belki...”

Neve hafızasını zorlayarak cinsel eğitim derslerini ve kaygan prezervatifin içine koyduğu olgunlaşmamış muz hatırlamaya çalıştı. Tabii, “Hiç kimse seninle seks yapmak isteyemeyecek, boşuna uğraşma,” diyen Charlotte’u hatırlamak zorunda değildi. Arkadaşı Paula dışında herkes Charlotte’un tezine onay vermişti. Neve o kadar üzülmüştü ki herkes seks yoluyla bulaşan enfeksiyonlarla ilgili filmi seyrederken o oturup muz yemişti.

Sadece hatırlamak bile Neve’in tüylerini ürpertmeye yetmişti. Max’a prezervatifi uzatarak, “Her seferinde tırnağım içerde kalıyor,” dedi. Bu kadar kolay yalan söyleyebildiğine kendisi de şaşırmişti. “Sen yap lütfen.”

Neve prezervatifi bakmadan bu kadar çabuk takmanın mümkün olduğunu düşünemezdi. Ama Max bir taraftan prezervatifi takarken, diğer taraftan Neve’i sarmış, dudağının köşesini öpebiliyordu.

Kötü hatıralar Neve’in keyfini kaçırmıştı, ama bu geri adım atacağı anlamına gelmezdi.

Hayır. O kaçak bir oyuncu değildi. Eğer bir şey yapmaya karar verseyse, sonuna kadar giderdi. Yatağın iki tarafında yüz

yüze yatıyorlardı. Dizleri birbirine değiyordu, ama Neve sırtüstü yatmak için Max'ı kibarca ittirdi ve işleri çabuklaştırmak için söyleyecek seksi bir şeyler düşündü.

“Gel o zaman,” dedi Neve.

Max dirseğinin üzerinde doğruldu. “Eminsin değil mi? Sevişmeye hazır mısın?”

“Eminim,” dedi kısa ve net bir şekilde. Max'ın kolunu çekti.

“Lütfen sadece...”

“Tanrım çok sabırsızsın,” dedi. Artık Neve'in üzerindeydi ve Neve mecburen bacaklarını ayırırken o da öpmeye ara vermişti.

Neve hareketsiz bir biçimde yatıyordu ki aklına göbeğine kadar çıkmış kombinezonu çekmesi gerektiği geldi. Çünkü yorgan Neve'in istediği her şeyin üzerini kapatmıyordu.

Max el yordamıyla Neve'in genital bölgelerine ulaşmaya çalışıyordu ve Neve klitorisini geri çekileceğinden emindi. Tavana bakarak vücudunu zihninden ayırmaya çalışıyordu, tıpkı smedr testi yaptırırken olduğu gibi... Niye bu kadar uzun sürüyordu?

“Neve, hazır olduğunu söylediğini biliyorum, ama eğer hazır hissetmiyorsan...”

Neve başını kaldırdı. “İnan bana, tamamen hazırım.”

Max alnına düşen saçlar yüzünden kaşlarını çatmıştı.

“Kalçanı biraz hareket etirir misin? Hayır, bana doğru.”

İşte şimdi kendini doğru duruşu bulmaya çalıştığı pilates dersinde gibi hissetmişti.

Burnundan nefes alıp ağzından vermenin tam zamanıydı.

Çünkü Max, Neve'in altdudağını dişlerinin arasına almış, yavaşça içine girmeye başlamıştı.

Sanki seks yapan iki insan değil de uzayda birbirine kenetlenen iki uyduymuş gibiydiler ve Neve'e bu bir ömür sürecekmış gibi geliyordu. En azından bu sefer içine girdiğinden kesinlikle

emindi. Canı acımadı, ama çok rahatsız ediciydi, o kadar ki Neve yakın gelecekte uzun bir süre daha tekrar etmeyi planlamıyordu. Ama hiç şüpe yoktu ki seks sevdiği biriyle... Hayır, sevdiği biriyle şevişmek çok daha farklı olacaktı. Sadece aşk bunu katlanılabilir kılabilirdi. Max dışarı çıkıyordu, ama Neve bunu hiç istemiyordu çünkü tekrar içine girmesi gerekecekti. Belli belirsiz sesler çıkarıyordu. Dişleri gözüküyordu. Yüz hatları gergindi ve elleri Neve'in kalçalarındaydı.

Neve gözlerini kapattı, böylece Max'a bakmak zorunda kalmayacaktı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Çok sabırsız davranmıştı ve seksin hızla yapılabilecek bir şey olduğuna karar vermiş ve yapılması gereken şeyler listesinde üstünü çizmişti. Ama skor yapılacak bir durum değildi. Özel, gerçekten ve gerçekten mahrem bir şeydi. Eğer bir insan beynine ve yüreğine girmeyi başaramamışsa, bedeninin içine de girmemeliydi. Neve bunu şimdi anlamıştı, ama artık çok geçti. Yaklaşık on dakika önce çıkmaz sokağa girmişti.

Neve, Max'ın içine tekrar girmesi için hazırlandı, gözlerini sı-kıca yumarak yumruklarını sıktı, ta ki hiçbir şey olmadığını fark edene kadar. Max durmuştu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, geriye doğru çekilebilmek için ellerini Neve'in kalçalarından çekti.

"Hayır iyiyim, istersen devam edebilirsin."

"Aslında edebilirdim, ama altında yatan kadın şu an başka bir yerde olmayı hayal ediyorsa erkeğin sert kalması oldukça zor..."

Başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Akılının başka yerde olduğunu düşünmüştü. Zaten akılı başka yerdeydi. O kadar tik-siniyormuş gibi görünüyordu ki Max ereksiyonunu kaybetmişti. Neve gözlerini açmak istedi, ama sonra vazgeçti. Max'ın iğrenen gözlerle kendisine baktığını görmek istemiyordu. İçinden lanet okuduğunu bilmek yeterince kötüydü. Yorganın içinden kayarak

çıkıp yatağın kenarına oturdu ve aralarında olabildiği kadar çok mesafe bıraktı. Neve bu durumda söylenebilecek tek şeyi söyledi.

“Gidebilir misin lütfen?”

“Sana isteyip istemediğini sordum, hem de bir kere değil, defalarca.”

“Lütfen gider misin?”

Neve yatağın diğer tarafına döndü. Yorganı iyice kendisine çekti. Nihayet gözlerini açtığı anda Max'ı görmek zorunda kalmadı.

“Bana söylemen gerekirdi çünkü daha önce hiç... Ben hayatımda hiçbir kadını zorlamadım. Canını mı acıttım?”

Çok kızgındı, haksız da değildi, ama Neve sesinden farklı şeyler de seziyordu: Utanç, suçluluk ve belirsizlik. Neve de aynı şeyleri hissediyordu.

“Canımı acıtmadın,” dedi kabaca. “Beni zorlamadın da. Kesinlikle. Ama gerçekten gitmen gerekiyor.” Neve onunla aynı odada kalmaya dayanamıyordu. Bacaklarını yatağın dışına çıkardı, ayakları yere basınca örtüyü üstünden attı ve tek bir hamleyle sandalyenin üzerinden sabahlığını aldı. “Seni yalnız bırakayım,” dedi ağzının içinde geveleyerek. Hızla kapıya yöneldi. Neve kendini oturma odasının güvenli kollarına bırakarak hemen koltuğa oturup aceleyle eski püskü sabahlığını giydi. Dizlerini kendine doğru çekip Max'ın giyinirken çıkaracağı sesleri dinledi.

Max'ın ayak sesinin yaklaştığını duyunca kalbi çıkacakmış gibi atmaya başladı, ayak seslerinin ilerleyerek kapıya yönelmesini bekledi, hatta kapının açılmasını bekledi, ama sesler durdu. Kafasını kaldırdığında Max'ı oturma odasının kapısında dikilirken buldu.

Max'ın sakin duruşu Neve'i tedirgin etti. Kızgın değildi, Neve'i suçlar gibi de durmuyordu. Daha çok düşünceli gözüküyordu.

“Kötü mü ayrılacağız?” diye sordu.

Neve, Max'a göz kırptı. "Özür dilersem?"

"Erkek arkadaşından yeni ayrıldın ve çivi çiviye söker diye düşündün. Biriyle yatarsan iyi geleceğini sandın, ama bilinçaltın buna izin vermedi, değil mi?" Max gülümsedi. "Ama bu tarz pişmalıklar genelde seviştikten on dakika sonra yaşanır, sevişme sırasında değil."

"Sen bir erkek arkadaşım olduğunu mu sandın? Neve duyduklarına inanamıyordu. Başını salladı. Odanın tüm ışıklarını yaktı. Çünkü karanlık her şeyi daha da karanlık bir hale getiriyordu. Max artık Neve'in saklamak istediği her şeyi görebilirdi. Akmış bir makyaj, geniş bir sabahlık ve ne kadar kısa olduğunu artık gizleyemediği baldırları... Max bütün bunları görebilir ve eksi hanesine bir çentik daha atabilirdi. "Alakasız yok!"

Max kollarını birleştirdi. "Sorun ne, o zaman?"

"Bunu konuşmak istemiyorum," dedi Neve. "Artık gitmeni istiyorum. Şimdi, lütfen."

"Kendimi kapının dışında bulacağım yani, öyle mi?" dedi Max söylenerek. Neve kendisine sinir olduğu için onu suçlayamazdı, bunu tamamen hak etmişti.

Kapının açıldığını duymak Neve'e dünyanın en tatlı melodisi gibi geldi. Max kapıyı hızlıca çarparak çıkmıştı, ama bu hiç sorun değildi. Charlotte'un çığlığı ve yukarı vurduğu sürpürge nin tanıdık sesi geldi hemen ardından... Ama duymamazlıktan geldi ve Max'ın merdivenlerden inişini dinledi, dış kapı da aynı şekilde büyük bir gürültüyle kapandı. Neve ancak Max'ın gittiğinden emin olduğunda kanepeye uzanabildi. Çarşaflarını yıkayıp değiştirmeden yatağında uyuması mümkün değildi.

5

Neve fırtınalı gecenin ardından birkaç saat sonra uykusunu alamadan uyandı ve bir an neden kanepede uyduğunu anlamlandıramadı. Birkaç saniye sonra kendine gelerek kendisini yatağından uzaklaştıran olayları sırasıyla hatırladı. Gözünü kilimin üzerindeki bir noktaya dikti ve bir boşluk açılmasını ve o boşluğun da kendisini içeri almasını istedi. Ne yazık ki ihtiyaç duyduğu zamanlarda o boşluğun hiçbir zaman belirmeyeceğini biliyordu, dolayısıyla bir B planı oluşturmalıydı.

Jimnastik salonundaki koşu bandında bir saat koşmak Neve'e iyi geldi. İşe vardığında daha sakindi ve egzersiz yapmak akşamdan kalmış olmasına rağmen iyi gelmişti.

Neve üç buçuk senedir Londra Edebiyat Arşivi'nde çalışıyordu. Eğer vakıf fonu almamış olsaydı yüksek öğrenime yarı zamanlı bir işte çalışmadan devam etmesi imkânsızdı. Neve de British Academy'deki küçük bursuna, King's Cross ve Holborn arasındaki pis bölgede yer alan LEA'daki yarı zamanlı işinden kazandığı parayla katkıda bulunuyordu. Yüksek lisansını bitirdikten sonra doktora devam etmek için dört beş sene daha harcayacak parası ve isteği olmadığı için, kendisine önerilen tam zamanlı uzman arşivci pozisyonunda çalışmayı severek kabul etmişti. Annesi ise yaptığı işi kütüphanecilik olarak tanımlıyordu.

Aslında değildi. LEA'nın tozlu dosyaları ve daha da tozlu kitapları sadece önceden alınan randevular ve temsil yetkisi olan iki eğitim kurumunun yolladığı referanslar sonrasında görülebiliyordu. Arşivde araştırma yapmak isteyen akademisyenlerin sayısı az buz değildi, çünkü LEA'nın koleksiyonları batı yarımkürenin diğer bütün arşivlerini solda sıfır bırakırdı.

Arşivin geniş isim listesi büyük ölçüde henüz keşfedilmemiş yazarlardan oluşuyordu. Edebi bir kurumdan gelen bağışlar nadiren reddedilirdi. Bu bağışlarsa çoğu zaman cildi hasar görmüş ve sayfaları sararmış küflü kitaplardan oluşurdu. Hemen hemen her altı ayda bir çalışanlar arasında arşivin para sıkıntısı yüzünden kapanacağına dair söylentiler yayılırdı. Ama tahmin edilemeyen kaynaklardan bir para akışı sağlanır ve söylentiler unutulurdu. Yani her an bir hayırseverden miras kalabilir, vefat eden yazarlarından birinin kitapları birdenbire sanatsal bir Hollywood filmine uyarlanabilir veya milli piyango çıkabilirdi.

Arşiv binasının mimari zenginliği yoktu. LEA küçük ve alçak bir binanın zemin ve bodrum katında faaliyet gösteriyordu. Ayrıca binayı bir muhasebe firması ve adli müzaheret dosyalarıyla hukuki ihtilaflara sebebiyet verme suçu konularında uzman bir hukuk danışmanı ile paylaşıyorlardı. Okuma odası, resepsiyon, arşiv yöneticisi Bay Freemont'un odası zemin kattaydı. Neve, gün ışığını sadece binanın arka tarafında kalan küçük mutfaktaki minik pencereden alan zemin katta çalışıyordu. Bu katta duvarlar, döşemeler ve hatta mantar panoda asılı duran Sağlık ve Güvenlik Uyarıları notu bile nikotin sarısıydı.

Zemin kattaki serbest planlı büyük ofise girmeye çalışıyordu, ama üst üste yığılmış mukavva kutularla duvarlara yaslanmış kırık dökük metal dosya dolapları yüzünden bu pek de kolay olmuyordu. Her neyse, nasıl olsa kendilerine ait bir odaları vardı. Tatlı sarışın arkadaşı Chloe'ya merhaba demek için durdu. Chloe arşive yeni gelen kitaplardan sorumluydu, ama

zamanının çoğunu arşivde çalışmak için başvuruların CV'lerini dosyalamakla geçiriyordu.

Ardından ofis müdürü Rose'a selam verdi. Rose çok uzun yıllardır LEA'da çalışıyordu. İyi geçinilmesi gereken biriydi çünkü nakit para akışından sorumluydu, ayrıca Bay Freemont'a boyun eğdirmek için bir kaşını kaldırıp tek bir söz söylemesi yeterliydi. Son olarak işteki "kocas" Philip'e selam verdi. Philip doktora tezini yazmadığı zamanlarda arşivde çalışıyordu. Kadronun geri kalanı ise en düşük üniveristelerde bile iş bulamayan sosyal olarak beceriksiz akademisyenlerden oluşuyordu. "Hepsinin kafası teknik çalışıyor," derdi Bay Freemont. İnsanları eleştirirken kusurlarını öne çıkarıp küçümsemeye bayılırdı.

Neve, Bay Freemont'un sabah ofiste olmayacağını öğrenince ısıtıcıyı sonuna kadar açmak için hızlı adımlarla kendi ofisi olarak benimsediği bekleme odasına gitti. Hâlâ Windows 98'in yüklü olduğu bilgisayarını açtı ve arkası gerçekten sert olan sandalyesinde biraz rahat edebilmek umuduyla kıpırdandı, ama nafile... Fi tarihinden kalma Walkman'ine bir kaset yerleştirdi. Çalmaya başlaması için öncelikle alete nazik davranmayı öğrenmesi gerekiyordu, o yüzden kapağını çok yavaşça kapattı.

Neve iş gününün büyük bir kısmını hışırtılı kasetler dinleyerek geçiriyordu. Bir yığın önemsiz edebi şahsiyet ölmeden önce anılarını dikte ettirmişti ve Bay Freemont tüm bunların bir kopyasını çıkarmak konusunda ısrarcıydı. Bir gün tesadüfen, keşfedilmemiş bir Shakespeare oyunu veya Bloomsbury Set* üyelerinden birinin renkli bir seks skandalını bulacaklarına gerçekten

* *Bloomsbury Set*: İngiliz yazar, entelektüel, filozof ve sanatçılardan oluşan bir grup. Gruptaki insanlar arasında Virginia Woolf, John Maynard Keynes, E. M. Forster ve Lytton Strachey gibi isimler vardır. 20. yüzyılın ilk yarısı süresince grup üyeleri çalışmalarını birlikte Bloomsbury, Londra'da gerçekleştirmişlerdir. Ortaya çıkardıkları eser, görüş ve modern tutumlarıyla feminizm, cinsiyet, pasifizm, edebiyat, eleştiri ve estetiği de etkilemişlerdir.

inanıyordu. Çünkü böyle bir durumda LEA'nın akademik haritadaki yeri kesinleşecekti, ama bugün değil...

J. L. Simmons'ın (1908–97) huysuz ve mızumsuz bir sesi vardı, ayrıca o kadar gereksiz laf kalabalığı yapıyordu ki Neve, Microsoft Word'de yazım denetiminden geçirdiği anlaşılması güç ve kafa karıştırıcı sözcükler üzere üç farklı sözlükten yardım almak için sürekli kasedi durdurmak zorunda kalıyordu. Çok sıkıcıydı ve aklı sürekli dün geceye gidiyordu. Max'la geçirdiği saatlerin ardından geriye utanç ve beceriksizlik hissi kalmıştı. Dudaklarından kendini alabildiği zamanlar dışında tabii...

Gecenin en acı veren ve en sık aklına gelen kısmı kesinlikle Max'ın durup üstünden kalktığı ve ereksiyonunu kaybettiği andı. Zaten daha başlangıçta Max'ın nasıl sertleştiğini de hâlâ anlayabilmiş değildi çünkü Neve bir erkeğe, içine girmesem ölebilirim duygusunu hissettirebilecek bir kız değildi. Dün geceki fiyaskodan sonra kendini yalnız kalmaya ve sevilmemeye mahkûmmuş gibi hissediyordu. Bu da geçen üç senenin boşuna olduğu anlamına geliyordu.

Neve'in kendine çekidüzen vermesi altı ayını almıştı. Olabilecek en iyi Neve olabilmek için tam altı ay çabalamıştı. Neden mi altı ay? Çünkü William'ın Kaliforniya'dan dönmesine altı ay vardı ve döndüğünde de yeni, düzgün ve kendini geliştirmiş bir Neve bulmalıydı.

Neve kasedi tekrar durdurdu ve iki hafta önce aldığı mektubu bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. Açık mavi zarf buruş buruştu, çünkü satır satır ezberlemesine rağmen saatte bir tekrar okuyordu. Her ne kadar Celia dehşete düşse de Neve, William ile mektuplaşmayı seviyordu.

"Facebook diye bir şey hayatımızda, neden oradan mesajlaşmıyorsunuz?" diye sormuştu bir keresinde...

Çünkü William ile Facebook'ta arkadaş olmak demek, onun Neve'in tüm güncellemeleriyle fotoğraf albümlerini görmesi anlamına geliyordu, bu da işin büyüsunü kaçırabilirdi. Bununla birlikte her ikisininde de telefon fobisi varmış gibi ayda sadece bir kere telefonla konuşuyor, zaman zaman da birbirlerine e-posta yoluyla edebi gazetelerde yayımlanan makalelerin linklerini yolluyorlardı. Yani iletişim kurmak için çoğu zaman, "Biz İngiliz edebiyatı okuduk ve mektupların bizim hayatımızda önemli bir yeri var," diyerek mektubu tercih ediyorlardı.

"Aman Tanrım, biliyorsun ben uzun kelimeleri pek sevmiyorum," dedi Celia mızırdanarak.

"Mektup yazmak çok daha romantik," diye açıkladı Neve. Neve'in açıklaması Celia için yeterli değildi, gözlerini devirerek Neve'e, daha yakınındaki daha gerçek erkeklerle çıkması gerektiğini, böylece Oxford'daki öğrenci danışmanına duyduğu aptalca aşka takılıp kalmayacağını söyledi.

Neve bilgisayarın ekranına baktı, ama görebildiği tek şey seminer grubundakilerle birlikte Neve'i bara davet ettiği zaman William'in yüzünde gördüğü umut verici bakışlar oldu. Okudukları her kitapla ilgili Neve'in fikrini sorması, *Times*'in edebiyat ekinde çıkan dekanlarının yazısı ile ilgili düşüncelerini önemsemesi, her zaman gülümsemesi ve başını önüne düşürerek ne söylediğini gerçekten dinlemesi... Daha önce kimsenin yapmadığı şeyler işte... Üzerine konuştukları yüzlerce kitap vardı, William'in küçük jestleriyle hep devam etmişti, ta ki William UCLA'daki İngiliz dili ve edebiyatı fakültesinde üç yıl devam edeceği görevi kabul edene kadar... Bu ayrılıkla birlikte William, Neve'in yüreğinin bir parçasını da valize atıp Kaliforniya'ya götürmüştü sanki...

Neve mektubu içinden, ama yüksek sesle tekrar okudu.

"Londra'ya geri döndüğümde görmem gereken insanlar listesinin en başında sen varsın. Gariptir ki ayrı geçirdiğimiz üç yıl ve aramızdaki okyanus bizi birbirimize daha çok yaklaştırdı. Sana anlatmam gereken o kadar çok şey var ki... ama mektupla değil, yüz yüze anlatmalıyım hepsini... Benden hiçbir şey saklamadın ya da kendini geri çekmedin. Düşündüğün ve hissettiğin her şey gözlerine yansdı, bana gülümsemem ya da ben anlamsız bir şeyden bahsetmeye başlayınca duygularımı incitmemek için bana bir şey söylemeyip dudaklarımı ısırman... İşte, bu yüzden sana her şeyi anlatabiliyorum. Sözcükleri seçmeden ya da yargılanmaktan korkmadan... Ayrı olduğumuz süre zarfında değiştiğini biliyorum. Büyüdüün, daha da güçlendin, kendine güvenin arttı ve ben yeni Neve ile tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Neve iç çekti. Bu karşılıksız ve platonik aşkla o kadar çok beslenmişti ki... Tutkulu, romantik, sensiz-yaşayamam, seni-hemen-görmeliyim, kalbim-senin-için-çarpıyor sözcükleri ile dolu aşklar Neve'in hissettiği şeyin yanında hiçbir şeydi. Neve, William'i işte böyle bir aşkla seviyordu ve aradan geçen üç yıl bu aşkı daha da güçlendirmiş, daha da alevlendirmişti. William'in mektuplarından onun da kendisine entelektüel saygının ötesinde yeni bir şeyler hissettiğini sezebiliyordu. Dolayısıyla Los Angeles'tan döndüğünde hiçbir şeyi berbat etmemeliydi. Her şey mükümmel olmalıydı. Olayları şansa bırakamazdı çünkü William ve Neve bir ilişkiye başlarsa bir ömür sürecekti. Ömür boyu demek Neve için ileriye dönük planlar yapmak anlamına geliyordu. Öncelikle Neve'in başarılı bir ilişkiyi gerçek anlamda deneyimlemesi gerekiyordu. Dünyevi şeylerle biraz daha fazla ilgilenmesi ve otuz altı

beden küçük siyah bir elbisenin içine girebilmesi gerekiyordu. Daha bunların hiçbirini yapabilmiş değildi.

Birden her şey yerli yerine oturdu. Tabii ki dün gece kendisini beceriksiz ve utangaç hissetmişti. Hâlâ otuz altı beden elbise giyebilecek durumda değildi. Otuz altı bedeninin içine girebildiği gün her şey farklı olacaktı. Neve farklı biri olacaktı.

Bunun gerçekten kendi suçu olmadığını bilmek o kadar rahatlatıcıydı ki Neve öğle yemeğine uçarak gitti ve Holborn etrafında bir saatlik yürüyüş yapmaya ve öğle yemeğindeyse sadece çorba içip salata yemeye karar verdi. Dün gece aldığı kötü kararlar hâlâ unutulmuş değildi, ama düşünmemek için elinden geleni yapacaktı. Öğle yemeğinin bitmesine beş dakika kala, Celia'nın her gün yaptığı gibi saat tam 1.55'te cep telefonunu çaldırmasıyla dün geceyi düşünmemeyi başarmıştı aslında... Celia'nın bu saatte araması Neve'in işe geç dönmesi anlamına geliyordu çünkü mutfaktaki bulaşıklığın üstüne çıkıp pencereye doğru tırmanmadığı sürece çalıştığı katta telefon çekmiyordu.

"Selam Celia, naber?" diyerek cevapladı telefonu.

"İyilik, senden naber?" diye sordu imalı bir şekilde Celia.

"Fena değil. İşe gelmeden önce spor salonuna gittim, hep aynı şeyler işte."

"Dün geceyi biliyorum," dedi Celia lafı dolandırmadan, "Sana inanamıyorum Neve, nasıl olduğunu soruyorum ve sen bana anlatmak yerine kaçamak cevaplar vermeye çalışıyorsun."

Neve suratına bir buz kütləsi yemiş gibi oldu, ama sesini düzeltmeye çalışıyordu. "Neyle ilgili kaçamak cevaplar veriyorum, anlamadım," diye sordu dikkatlice.

"Ne zaman bir dalavare çevirsen, hep aynı şeyi yapıyorsun. Soruma soruyla cevap verip beni sinir ediyorsun," diye çıkıştı Celia. Neve dün gece Celia ve Yuri'nin eve geldiğini duymamıştı. Demek ki çok geç gelmişlerdi, demek ki uykusuz ve akşamdan

kalmaydı, korkunç bir kombinasyon. "Max ve sen... İkinizi biliyorum. Ben seni uyarmamış mıydım Neve?"

Neve destek almak için en yakın elektrik direğine tutundu. "Evet, ama..."

"Features'tan Beth sizi metroya beraber girerken görmüş," dedi Celia.

Her zamanki gibi Celia'nın gözünden bir şey kaçmamıştı. Neve tutunduğu elektrik direğini bıraktı çünkü bu durumla yardım almadan başa çıkabilirdi. "Finsbury Park metrosuna beraber bindik çünkü Max, Crouch End'de yaşıyor," diyerek durumu açıklamaya çalıştı Neve. "Her şey çok masumaneydi. Farklı anlamlar çıkarmaya çalışma."

"Farklı anlamlar çıkarmaya çalışmayayım, öyle mi? Bu sabah Max'ı gördüm ve hikâyeleriniz birbirini tutmuyor, buna ne diyeceksin?" dedi zalimce. "Seninle birlikte eve geldiğini söyledi."

"Kapıda karşılaştık..."

"Sonra da Waterstone's'tan daha fazla kitabın olduğunu söyleyerek yukarı çıktı."

Buz gibi esen rüzgâr Neve'in yanaklarına vuruyor ve saçlarını savuruyordu. Yapacak hiçbir şey yoktu ve Neve kendini donmuş gibi hissediyordu.

Neve telefonda inlememek için kendini zor tuttu. "Başka neler söyledi?"

"Çok fazla bir şey söylemedi. Önce senin ciddi konularla ilgilendiğini söyledi, ama sonra bugün seninle konuşup konuşmadığımı sordu. İyiymişsin... Sana bir şey yaptı, değil mi? Canını acıttı mı?"

"Hayır! Hayır! Yukarı sadece bir şeyler içmek için geldi..." Neve, Celia'ya söyleyecek söz bulmak için beynini zorluyordu. Elbette gerçeği değil... Celia gerekli gereksiz her şeyi anlatmaya da, dinlemeye de bayılırdı, ama Neve ketum durmaya çalışırdı.

Başına pek heyecanlı şeyler gelmediği için bu çok da zor olmazdı aslında, ama Celia'ya dün gecedен bahsedemezdi çünkü bir şey olmuştu ve kesinlikle korkunçtu ki bu olanlar Max'ın suçu değildi. Neve, farklı şekilde davranarak Max'ı umutlandırıp yatak odasına çekmişti. Celia'nın buna inanması mümkün değildi. "Sadece bir içki için geldi. Gerçekten. Kızgın görünüyor muydu?"

"Hımm, kızgından öte sıkıntılı görünüyordu sanırım," dedi Celia düşünceli bir şekilde, "ama temmuz ayının kapağı ile ilgili kâbus da görmüş olabilir, sıkıntısı bundan da olabilir. Ama çok ciddiym Neve, eğer sana zorla bir şey yapmaya kalktıysa, yemin ederim o sapığın çükünü moda departmanındaki makaslarla keserim!"

"Tatlım, senin aklın alıyor mu? Max gibi muhtemelen modellerle yatan biri..."

"Muhetemen değil, kesinlikle modellerle yatıyor. Hatta şu aptal şarkıyı yapan kızla da..."

"O zaman neden benim peşime düşsün?" diye sordu Neve. "Diyelim ki öyle bir şey oldu, ben kendini koruyabilirim. Gustav'dan boks dersleri alıyorum."

"Öyle diyorsan öyledir," dedi Celia yavaşça... Neve, Celia'nın sesinden Max'ın erkekliği ile ilgili daha fazla intikam planı yapmadığını sezmişti. "Sakin beni yanlış anlama, sen harikasın ve çok güzelsin, ama bir Marc Jacobs* koleksiyonu gibi bir güzellik seninki... Çoğu insan ilk bakışta ne kadar güzel olduğunu fark etmez. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır, hiç ipucu vermedin, ama iltifatın için teşekkürler. Bu bir iltifattı, değil mi?"

"Tabii ki iltifattı," dedi Celia kıkırdayarak. "Sen endişelenme, sana William gelene kadar oyalanacağın birkaç çocuk

* Marc Jacobs (9 Nisan 1963): Amerikalı modacı.

bulacağım. Sanat galerisine giden ve bir yere giderken sana kapıyı açan hassas, düşünceli çocuklar...”

Max dün gece Celia'nın kapısını hiç açmamıştı, ama kaldırımın caddeye yakın tarafında yürümüş ve sekse giden yolda attıkları tehlikeli adımlar boyunca kendisiyle ilgili pek çok soru sorup onunla ilgilendiğini göstermişti. “Sanırım bir erkek eskort kiralayıp her şeyi onun üzerinde deneyeceğim,” dedi Neve. Asla böyle bir şey düşünmüyordu, amacı sadece Celia'yı biraz keyiflendirmektir.

Celia telefonu kapatmadan önce, “Anneme söylerim,” dedi neşe içinde... Neve işe on dakika geç gitti.

Neve, Celia ile yaptığı telefon görüşmesinden sonra işine konsantre olamamıştı. Neve kendisiyle o kadar meşguldü ki Max'ın nasıl hissettiğini düşünmek aklına gelmemişti bile...

Olayların sırasını tekrar tekrar hatırlamak iyileşmekte olan yaranın üzerindeki kabuğu kaldırmak kadar acı vericiydi, ama Neve kendisinin geceki halini, yani gözlerini sımsıkı yumup ailesinin deyimiyle “kesilecek kuzu gibi” yüzünde acı dolu bir ifadeyle yatarken görene kadar olayları kafasında tekrar tekrar yaşamaya zorladı.

“Altında yatan kadın şu an başka bir yerde olmayı hayal ediyorsa...”

Max bir şeylerin ters gittiğini hissedip durmuştu ve Neve deli gibi davranmaya başlayana kadar da sinirlerine hâkim olmuştu. Tanrım, tek gecelik bir ilişki için bile doğru kişiyi seçmeyi başaramamıştı. Celia, Max'ın kadınları acımasızca baştan çıkardığını ve bunun için yaşadığını söylemişti. Ama Neve de baştan çıkmaya hazır olduğunu işaret eden tüm sinyalleri vermemiş miydi Max'a?

Ellerini önünde birleştirerek dün geceki uçarılığının kurbanıymış gibi davranmak yerine, gerçeklerle yüzleşmeliydi: Dün gecedен yaralı çıkan taraf kesinlikle Max'tı.

Lanet olsun!

Eve dönüş yolunda Neve az kalsın bisikletiyle, hiçbir uyarıda bulunmadan birden otobüs yoluna giren taksiye çarpıyordu. Bu tehlikeli yolculuğun ardından Neve eve ulaşarak dış kapıyı açtı. Kendini bekleyen tatsız görev için çelikten bir yelek giymişti adeta...

Tam da düşündüğü gibi oldu... Bisikletini duvara yaslayıp tam çantasını sepetin içinden almıştı ki Charlotte ve Douglas'ın kapısının açıldığını duydu. Neve, Charlotte'u görmek için merdiven korkuluklarından yukarı baktı, ama Charlotte bağırmaya başlamak için Neve'i görmeyi beklememişti.

"Dün gece gözüme bir dakika bile uyku girmedi." Charlotte'un sesi bir anda kulak zarını delemek boyuta ulaşmıştı. "Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Charlotte dışında dünyanın geri kalanı için Neve gerçek bir yetişkindi. Oy kullanıyordu, sebze yiyordu, otobüste yaşlılara yer veriyordu, bir işi vardı ve faturalarını zamanında ödüyordu. Ama söz konusu Charlotte olunca on beş yaşındaki utangaç, beceriksiz ve konuşma özürlüsü biri haline geri dönüyordu.

"Gerçekten özür dilerim, Charlotte," dedi Neve sızlanarak. "Bir daha olmayacak."

"Eve erkek getirmen on yıl boyunca birden fazla gerçekteşecek bir olay değil zaten."

Charlotte son cümleyi alaycı bir tavırla söylemişti. Sinirden kırışmış yüzüne rağmen Neve hâlâ Charlotte'un çok güzel olduğunu düşünüyordu.

Solaryumda bronzlaşmış teni, takma kirpikleri ve saçlarını kahverengiden sarıya çeviren röfleleri olmasa da güzeldi. Charlotte'un güzel olmak için çaba harcamasına gerek yoktu.

Vücudu güzeldi, uzun boyluydu. dolayısıyla ister basit bir eşofman giysin ister siyah elbise ve topuklu ayakkabı, Charlotte her zaman harika görünürdü. Bu gece saçlarını atkuyruğu yapmış ve üzerine kot bir pantolon giymişti. Bu haliyle bile bir modacının elinden çıkmış gibi gözüküyordu.

Neve'in annesi ki olanların yarısını bile bilmiyordu, onun Charlotte ile arkadaş olmak için biraz daha fazla çaba harcaması gerektiğini düşünüyordu, ama Neve'e göre eğer bir kız ergenlik yıllarını cehenneme çevirmişse, onunla samimi olmak için çaba gösteremezsiniz. Bu kız erkek kardeşinizin karısı bile olsa... Eve ilk taşındıklarında her şey daha katlanılabiliyordu. Çünkü Neve ve Charlotte birbirinden yeteri kadar uzak duruyorlardı, ta ki Douglas'ın Sheffield'e gittiği ve Charlotte'un korkunç arkadaşlarını gece kalması için çağırdığı o talihsiz hafta sonuna kadar...

Aynı korkunç arkadaşlar yedi yaşından on bir yaşına kadar Neve'e okul hayatını zehir etmişlerdi. Neve onlarla karşılaştığında striptizcilerin giydiği topuklu ayakkabılarıyla arkalarından ağır ağır parfüm kokusu bırakarak merdivenleri iniyorlardı. Tüm okul hayatı boyunca söyledikleri o iğrenç yakıştırmayı arkasından yine söylemişlerdi. Daha da kötüsü bir tanesi onu omuzla duvara yapıştırmıştı. Kötünün de kötüsü sabahın üçünde eve sarhoş gelmiş, evde içmeye devam edip daha da sarhoş olmuş ve tahmin edilemeyecek kadar yüksek sesle *SingStar* oynamaya başlamışlardı. Celia (Neve değil, ama Celia bunu yapabiliyordu) kapıya vurarak seslerini kısımlarını söylemişti. Celia'nın tepkisinden sonra daha da zıvanadan çıkıp Neve'i rencide edici şarkılar söylemeye başlamışlardı. İçkileri bitene kadar *Nellie the Elephant*, *Hey Fatty Bum Bum*, *Fat Bottomed Girls* gibi Neve'in şişmanlığını iğneleyici şarkılar söylediler.

Neve bir sonraki günü Celia'nın omzunda ağlayarak geçirdi. Celia olanları annesine anlattı, annesi de babasına... Babası Douglas'a, Douglas da Charlotte'a iki çift laf etmeliydi. Çünkü artık savaş bayrağı çekilmişti. Celia ve Charlotte, Stroud Green Caddesi'nin ortasında çığlık çığığa kavga etmişlerdi. Anneleri Charlotte'a kibar davranmak için kendisini zorluyordu ve Charlotte tüm bunların acısını Neve'den çıkarmaya kararlıydı. Sonrası daha fazla kan...

“Özür dilerim,” diye tekrar etti Neve çünkü açıklama yapmaya çalışması faydasızdı ya da Charlotte ile tartışması, Tanrı korusun. Charlotte'a karşılık vermek bin kat daha kötüydü ve söylenen her şeyi hep kişisel algılardı. Dolayısıyla Neve uzun zaman önce şuna karar vermişti: Söylediğin şeyi tekrar etmek ikna etmeye çalışmaktan çok daha iyidir. Neve bu karara sadık kalarak tekrarladı. “Gerçekten özür dilerim...”

“Sen ne yaptığını zannediyorsun?” Neve bir adım atar atmaz Charlotte güreledi. “Sana daha kaç kez söylemek zorundayım? Ayakkabılarını çıkar!”

Neve bebek bir fil ağırlığıyla tek ayağının üzerinde sendeleyerek diğer ayağındaki botu çıkarmaya çalıştı ve bu sırada bisiklete çarptı.

“Bisiklet apartmanın içinde durmamalı,” diye Charlotte yine patlamıştı. Neve kalça kemiğini kırıp kırmadığını anlamak için dikkatlice kendini inceliyordu, ama bu Charlotte'un umrunda bile değildi. “Çok bencilsin, o bisiklet yüzünden yeni aldığım çoraplarım kaçtı, parasını sen ödeyeceksin.”

Burası iki cepheli bir apartmandı ve girişi çok genişti. Girişte üç bisiklet bile olsa, yine de geçişi engellemeyecek kadar yer kalırdı, ama Neve, Charlotte'a uymayacaktı. “Olur. bisikleti girişe bırakmam ve duvar rafına asarım, ama alçı bisikleti taşıyacak kadar sağlam mı, emin değilim.”

“Umrumda bile değil, dışarıda bırak. Zaten her yere bisikletle gitmenin vücuduna bir faydası olmuyor, öyle değil mi?” Charlotte bu soruyu çirinkenleşerek sormuştu ve aynı şekilde gülümseyince içindeki kötü niyet yüzüne de yansdı. Artık hiç de güzel gözüküyordu. Charlotte hâlâ aynı hakaretleri yağıdırıyordu ve artık çoğunun gerçeklik payı yoktu.

“Özür dilerim,” dedi Neve bir kez daha... Olduğu yerde kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu, Charlotte’un akıtacağı son zehre kadar da başı önde eğik durdu. Derken Charlotte evine girip kapıyı arkasından hızlıca çarptı.

Neve merdivenleri neredeyse sürünerek çıktı, birinci kata geldiğinde hâlâ gergindi. Charlotte her an aynı performansı tekrarlamaya karar verebilirdi. Yapmadığı şey değildi. Neve parmaklarının ucunda yürümeye devam etti.

Kendi evine girince kendine sessizce omlet yaptı. Tabakları ve kullandığı araç gereçleri satın aldığı lastik döşemelerin altına dikkatlice yerleştirdi. Dolap kapaklarına lastik tamponlar takmıştı, böylece kapakları çarpmadan kapatmak imkânsız hale gelmişti, ama çatal bıçak takımlarını yerleştirdiği çekmece ile ilgili pek şansı yoktu. Mutfak masasında akşam yemeğini yedi. Saat 07.30 olmuştu. Charlotte tüm dikkatini bu saatte yayınlanan *EastEnders*'e vermiş olmalıydı ve artık sesten rahatsız olmuş gibi yapıp tavana vurmaya başlamazdı. Zira dünyanın gelmiş geçmiş en adi, en fena ve en kötü niyetli cadısıysanız, Neve'in bilgisayarda yazı yazarken veya kitap sayfası çevirirken çıkarıldığı ses sizin için gürültü kirliliği sayılabılırdi.

Neve bulaşıkları yıkarken Max'ı düşündü. Zaten bütün öğlen Max'ı düşünmüştü. Başına bir olay geldiğinde omuz silkebiyen, olaya başka bir bakış açışı getirip arkadaşlarına anlatabileceği komik bir anekdot haline getiren kızlardan biri olmayı çok isterdi.

Neve bu kirli sırrı mezara götüreceğini ve tek bir kişiye bile anlatmayacağını biliyor ve Max'ın da aynı şekilde düşündüğünü

umut ediyordu. Belki de Soho'daki özel üyelikle girilen bir kulüpteki kokteyllerde eğlenmeye hazırdı ve dün gece neler olduğunu fahişe kılıklı çekici arkadaşlarına tüm ayrıntılarıyla anlatıp onları kahkahaya boğacaktı.

Neve başını ellerinin arasına aldı ve içini ürperten bir utançla tiksinti sardı her tarafını.

On dakika sonra telefon çaldığında Neve hâlâ mutfak masasında oturmuş, yavaş yavaş sallanıyordu.

“Efendim,” diyerek temkinli bir şekilde cevapladı telefonu. Çünkü annesi her zaman bu saatlerde arardı ve Neve, annesinin Yorkshire'in ne kadar soğuk olduğunu ve son yirmi dört saatte ne kadar kar yağdığını avaz avaz anlatmasını çekebilir miydi, pek emin değildi.

“Neve? Ben William. Nasılsın?” İşte bu kadar, William'in ağzından çıkan sadece dört kelime Neve'in ümitsiz ruh halini değiştirmeye yetmişti.

“İyiyim,” diye cevap verdi, yüzü mutluluktan kıpkırmızı olmuştu. “Bu ne güzel sürpriz, sen nasılsın?”

“Sesini duydum, daha iyi oldum. Bunu nasıl başarıyorsun?”

“Bilmem,” dedi Neve. Bu iltifat karşısında kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu. Koltukları kabarmıştı. “Pazar günü konuşacağımızı sanıyordum. Bir sorun yok değil mi?”

“Hayır, yok!” Ama William'in sesi o kadar üzgün geliyordu ki Neve'in içi şefkatle doldu. “Neve, Rosetti hakkında yazdığım makalenin dipnotları ile başım çok kötü belada. Doğruyu söylemek gerekirse akademiyi bırakıp bir kitapçıda iş bulmayı düşünüyorum.”

“Oh, hayır,” dedi Neve. Ses tonu o kadar tatlıydı ki sanki bir kuş gibi cıvıliyordu, bir an ağzına tıkaç takmak istedi.

“Kitapçıda başarılı olacağını pek sanmıyorum. Muhtemelen kitapların hepsini okuyup iyi yazılmadığını veya edebi değeri olmadığını düşündüğün kitapları satmayı reddedeceksin.”

“Sen de öyle yapmaz mıydın?” diye sordu William. Soruyu iğneleyerek değil, eğlenerek sormuştu. dolayısıyla Neve savunmaya geçme gereği duymadı.

“Kesinlikle öyle yapardım,” dedi Neve. “Sana nasıl yardımcı olabilirim? Yani romantik şiirler en iyi olduğum alan değil, ama yine de yazının son taslağını okumamı ister misin?”

“Bunu gerçekten yapar mısın?” William’ın rahatladığı sesinden belli oluyordu. “Bir şey daha rica edecektim, önümüzdeki hafta Britanya Kütüphanesi’ne gidebilir misin? Birkaç referansı kontrol etmem gerekiyor, ama kütüphaneler arası ödünç işlemleri biraz uzun sürüyor ve ben...”

“Hiç sorun değil. ben hallederim,” dedi Neve hevesle. Neve birkaç ayda işten kaçıp Britanya Kütüphanesi’ne gitmek için bir bahane uydurur, on dakika içinde kaynakçayı tarayıp William’ın kendisine verdiği görevi tamamlamak için kütüphanede birkaç saat geçirirdi. İşten kaçtığı için suçluluk duyar ve Bay Freemont yokluğunu fark edip gerçeği öğrenecek ve sonunda da kovacak diye korkardı, ama yine de yapardı.

“Sen bana referansları mail at istersen, önümüzdeki haftanın sonuna kadar ben hepsini kontrol etmiş olurum, söz veriyorum.”

“Çok teşekkür ederim.” Neve, William’ın nefes aldığını duyuyordu. Telefonu daha sıkı tutmaya başladı çünkü her konuştuğunda sesinde okyanus ötesi bir gecikme olsa da William’ın nefesinin vüduğunu harekete geçirdiğini hissediyordu. “Sen olmasan ne yapardım hiç bilmiyorum.”

“Hiç önemli değil, gerçekten,” dedi Neve. Başını ahizeden uzaklaştırdı çünkü bu sözün üzerine ağzını toparlayamıyor, tüm dişlerini göstererek gülümsemesine engel olamıyordu.

“Sana yardım etmekten mutluluk duyuyorum ben,” diye ekledi kendini normal bir ses tonuyla konuşmaya hazır hissettiğinde...

“Şimdi bu konuyu bir kenara bırakalım, anlat bakalım, bana neden yalan söyledin?” dedi William açıkça.

“Nasıl yani? Ben yalan söylemedim. Ne hakkında yalan söylediğimi düşünüyorsun?” diye sordu Neve. Bir taraftan da William’a mektuplarından gerçeği yansıtmayan bir şey yazıp yazmadığını düşünüyordu. Acaba anlatmayı atladığı bir şey vardı da William onu mu kastediyordu?

“Bana iyiyim dedin, ama iyi olmadığını anlayabiliyorum senden. Telefonu açıp efendim dediğin anda bir şeylerin canını sıktığını hissettim.” William’ın sesi yumuşamıştı. “Bana yeterince güvendiğini düşünmek istiyorum.”

“Sana güveniyorum,” dedi Neve hızlıca. Dün geceyi anlatıp birilerinden tavsiye almak için her şeyini verirdi, ama William bunlar hakkında konuşacağı en son insandı. Annesine bile anlatabilirdi, ama William’a... Hayır. “Gerçekten bir şey yok. İyiyim. Ters giden hiçbir şey yok.”

“İyi değilsin ve bir şey olduğu çok açık. Biraz klişe olacak, ama derdini söylemeyen derman bulamaz.”

“Hiç sanmıyorum,” diye mırıldandı Neve, William ise gülümsedi. Neve, William’ı telefonda biraz daha fazla tutmayı her şeyden fazla istediği için söze başladı. “Aslında... ben... Yanlış bir karar verdim ve bu karar beraberinde bir sürü hata getirdi. Üstelik bu hatalar sadece beni değil, başkalarını da etkiledi ve ben onları mutsuz ettim.”

Neve kaşlarını çattı. Eğer elinde telefon ahizesini tutmuyor olsaydı, başını ellerinin arasına almış oturuyor olurdu. “Ya da yaptığım şeyi diğer insanlara da anlatabilirler. Başım çok kötü belada.”

“Peki ama ne yaptın?” diye sordu William. “O kadar da kötü olmadığına eminim.”

“İnan bana o kadar kötüydü. Çok, çok kötü!”

“Senin içinde kötülük yok ki; eğer bir insanı üzmüşsen bunu isteyerek yapmamışsındır,” dedi Neve’i yatıştırmaya çalışarak. Neve zaman zaman William’ın olaylarla ilgili söylenebilecek en doğru şeyi söylemesini sağlayan bir hap alıp almadığını merak ederdi, yani *sempatik* olduğu anlarda.

“Durumu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ya da kendimi nasıl daha iyi hissedeceğimi...”

“Özür dileyebilirsin,” diye önerdi William. “Seni bu yanlış kararı almaya iten sebepleri açıkla, eminim senin normal şartlarda bu şekilde davranmayacağını anlayacaklardır. Eser hırsızlığı yapmadın herhalde, değil mi?”

“Tabii ki hayır!” Neve, William’ın böyle bir şeyi aklından geçirdiğine bile inanamıyordu. “Asla yapmam!”

“O zaman durum o kadar da kötü değil demektir. Sen endişeye kapılmaya her zaman çok müsaitsin. Sadece açıkla, özür dile ve yoluna devam et,” dedi kesin bir dille. Neve’in duymak istediği tavsiye buydu, bir şey dışında...

“Yüz yüze özür dilemekten bahsediyorsun? Ya da telefonda? Yani konuşmak zorunda kalacağım? Bunu yapabileceğimden pek emin değilim...”

“Ben seninle ne yapacağım?” diyerek iç çekti William. “Mektup yaz, sen çok güzel, çok dokunaklı mektup yazarsın.” Tekrar iç çekti. “Posta kutumda senden gelen bir mektup olduğunu görmek beni her zaman çok mutlu etmiştir.”

Bu defa Neve de iç çekti, ama bu iç çekişin sebebi tamamen özlemdi. “Bunu duymak çok güzel,” dedi Neve. Dudaklarıyla sesine yine o aptal gülümseme yerleşmek üzereydi.

“Tavsiyen için de çok teşekkürler. Dediğin gibi o kişiye bir mektup yazacağım, sonrasında da artık endişelenmeyi bırakıp rahatça uyuyabilirim herhalde.”

Sonra biraz havalardan, biraz da Neve'in Britanya Kütüphanesi'ne en yakın hangi zamanda gidebileceğiyle ilgili konuşup telefonu kapattılar. Neve başını tekrar ellerinin arasına aldı, ama bu defa tamamen farklı sebeplerden...

Max'ın kendisine dokunmasına, hem de sadece William'a ait olan yerlere dokunmasına izin vermişti. William ilk kez tanıştığı bir kadına karşı bu şekilde davranmaya asla cesaret edemezdi. Neve birden Max'ın kendisini nasıl öptüğünü ve adını bile bilmemesine rağmen eve gelmeyi teklif ettiğini hatırladı. Tam bir ahlaksızdı. Neve mutfak masasında oturmuş kara kara düşünürken o kim bilir hangi kurbanının peşindeydi. Neve ayaklarının ucuna basarak oturma odasına doğru ilerledi. Masasına oturup en üst çekmeceyi açtı ve bir mektup kâğıdı seçti. En iyi dolmakalemini eline aldı. Eğer bir mektup yazacaksa bunu en iyi ve en düzgün şekilde yapmalıydı. Bununla birlikte kişisel bir mektubu daktilo veya bilgisayarda yazmak da kaba bir davranış olarak algılanabilirdi. Sağ üst köşeye adresini yazıp yazmamakta tereddüt etti, ama Max zaten nerede yaşadığını biliyordu, dolayısıyla her ne kadar tarzı olmasa da mektuba adresini yazmazdı. Bunu da hallettiğine göre, artık asıl meseleye dönebilirdi:

Sevgili Max,

Tanıştığımız geceki davranışım için senden özür dilemek istiyorum. Ben normal zamanlarda böyle davranan biri değilimdir. Olanlar için gerçekten pişmanım. Celia'dan ertesi gün üzgün olduğumu öğrendim ve bu mektubu biraz da bu yüzden yazmaya karar verdim. Bu bir mazeret değil biliyorum, ama o gece alışık olmadığım kadar çok alkol almıştım. Böyle olunca

da kendimi daha az kısıtladım, yüz kızartıcı kararlar verdim ve ardından derin bir utanç bırakacak şekilde davrandım.

Bunları yazmak benim için çok da kolay değil, ama o gece ile ilgili sana bir açıklama yapmaya borçluyum. Bir aşk enkazının altından çıkmak için mi seninle birlikte olduğumu sorduğunda, çok da haksız sayılmazdın. Daha önce hiç ilişkim olmadı, hatta bir randevuya bile gitmiş değilim ki bunun benim yaşımdaki bir kadın için çok da normal sayılmadığının farkındayım. Ama gerçek şu ki üç senedir yurtdışında olan bir adama âşığım ben. Onunla uzakta olduğumuz zaman zarfı içinde hayat tarzımda pek çok değişiklik yaptım. Bunlardan en önemlisi de ciddi ölçüde kilo vermek oldu. Bu, William'ın benden istediği bir şey değildi (âşık olduğum adamın adı William), ama kendimi onun dönüşüne hazırlamak için yenilemem gerektiğini düşünüyordum; motivasyon kaynağım ise onun yokluğuydu. Karşı cinsten biriyle etkileşim haline geçmenin bu mecaranın bir parçası olduğunu düşündüm. Evet, böyle aptalca bir fikre kapıldım. Çok ileri gitmek niyetinde değildim aslında; biraz flört, birkaç randevu ve bu yeni hayata geçişimi kolaylaştıracak kısa ömürlü bir ilişki... Krep gibi bir ilişki de diyebiliriz. Amacım sadece William yurtdışından döndüğünde karşısına biraz tecrübe kazanmış olarak çıkmaktı, bu işlerin iç yüzünü görmek ve hata yapmamak... Birilerinin bundan zarar görebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama dün gece, dediğim gibi, çok içki içmiştim ve söylediğin sözler gururumu okşamış ve kafamı karıştırmıştı. Sonra işler rayından çıktı. Birdenbire seksin bu planın önemli bir parçası olduğuna karar verdim, ama deneyimsizliğim ve vücudumla ilgili duyduğum rahatsızlıklar ön plana çıkınca... Gerisini biliyorsun zaten... Bunların hiçbiri senin

suçun değildi. Sana seks yapmak istediğimi hissettiren bütün sinyalleri ben verdim. 'Talîhsiz maceramızın her aşamasında isteyip istemediğimi sordun, çok özenli davrandın. Eğer gerektiği yerde durmasaydın bugün 'acı bir son yaşamış olabilirdik ve ben çok daha farklı bir pişmanlık duyuyor olabilirdim. Bunun için sana minnettarım. 'Bu anlattıklarımın seni kullandığım sonucunu çıkarma lütfen. 'Bu tarz yakınlaşmalarda sen çok rahat davranıyorsun, senden edindiğim izlenim bu oldu. Sanırım ben de sana seks konusunda aynı şekilde rahat olduğum izlenimini verdim, ama doğru değildi. 'Bu konuda senden bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum, ama bu mektupta yazılanları kimseyle paylaşmazsan çok mutlu olurum. Kız kardeşimi çok seviyorum, ama ben söz konusu olduğunda çok korumacı davranıyor ve olayları gerektiğinden fazla dramatize edebiliyor. Seni üzdüysem tekrar tekrar özür dilerim.

Sevgiler

Neve Slater (Celia'nın kız kardeşi)

Neve mektubu artan bir korkuyla tekrar okudu. Herkes Neve'in yazdığı yazılardan övgüyle bahsederdi, hatta on bir yaşında bir kısa öykü yarışmasında birinci olmuştu. Oxford'dayken Isis'te pek çok yazısı yayımlanmıştı. Ama bu mektup...

Bu mektup çok resmi ve ciddi olmuştu. Sanki mektubu o değil de, hayatını kedileriyle birlikte geçiren evde kalmış bir kadın yamzıştı. Buna rağmen mektubu koymak için çekmecesinde zarf ve üzerine yapıştırmak için pul aramaya koyuldu. Mektubu postaya vermek bu işkencenin bittiği anlamına geliyordu. Bitti. Artık yola devam etme zamanıydı.

6

Neve bir daha Max'tan haber almadı ve bu durumdan çok mutluydu. Çünkü bu, o talihsiz geceyi tamamen arkasında bıraktığı ve artık yola devam edebileceği anlamına geliyordu. En azından artık tecrübeyle sabitti, Neve seks yapmaya hazır değildi. Ne duygusal olarak ne zihinsel olarak ne de fiziksel olarak, ama en azından sonuncusu için bir şeyler yapabilirdi. Sonunda kilo verme konusunda kanıtlanmış bir rekor kırmıştı. Şubat ayının ikinci cumartesi günüydü; bugün eğitmeni Gustav ile aylık fitness değerlendirmesi için bir araya gelecekti ve iyi haberler duymayı umuyordu. Neve sadece bu değerlendirme toplantılarında tartıya çıkıyordu. Gustav tartıdan ziyade mezurayla ölçüm yapmayı daha çok seviyordu.

“Bakalım nereden kaç kilo vermişsin...” Gustav elini göğsüne koydu. Acaba bu hareketi Avusturyalı olduğu için mi yoksa gay olduğu için mi yapmıştı? Neve emin olamadı, ama şunu biliyordu ki Gustav “meme ya da göğüs” demekten pek hoşlanmıyordu, yani söylemek yerine göstermiş de olabilirdi.

“Nerenden kilo vermişim söylesene...” Neve korkuyla göğüslerine baktı.

“Yarım kilo belinin üst tarafından vermişsin. Belinin alt kısmıyla kalçalarda bir değişiklik yok. Sol baldırından da biraz kilo vermiş olabilirsin, ama sağ sabit...”

Neve bu maratону kum saati şeklinde bir vücutla bitirebileceğini düşünüyordu, ama süreç çok yavaş ilerliyordu ve vücudu hâlâ armut şeklindeydi.

“İyi de belimin alt kısmındaki yağlar ne zaman eriyecek, anlamıyorum ki!” dedi Neve umutsuzca. Gustav’a yağlarının nasıl sallandığını göstermek için bir baldırını sıkıca kavradı. “Daha ne kadar ağırlık kaldırmam, kaç kere daha eğilip kalkmam gerekecek?”

Gustav sandalyesini geriye doğru alırken Neve’e haşın bakışlar fırlatıyordu. Highgate’deki jimnastik salonunun en alt katındaki küçük ofisteydiler, Neve önceleri Finsbury Park’ta daha az gösterişli bir salona devam ediyordu, ama Gustav buraya transfer olunca Neve’e oldukça indirimli bir üyelik ayarladı ve bu yola birlikte baş koyduklarını anlatan içli bir konuşma yaptı. “Pes etmeyeceğiz Neve. Bitiş çizgisini görmeden durmak yok. Bu hayatın için yaptığın bir yolculuk.” Neve bundan pek emin değildi, çünkü Gustav’ı anlamak çok kolay değildi, ama Neve söyleyişinden profesyonel ilişkilerinin arkadaşlığa dönüştüğünü sezebiliyordu. Birbirine bağımlı bir arkadaşlığa...

“Neve, sana daha kaç defa söylemem gerekecek; yağların ne zaman ve nereden gideceğine sen karar veremezsin. Ne zaman isterlerse o zaman giderler. Gerçekçi ol biraz. Hem ben sana hep ne söylüyorum, bir hatırlasana.”

“Ben bu kiloları bir gecede almadım, o yüzden de bir gecede veremeyeceğim.” Neve görev bilinciyle papağan gibi tekrarlamıştı Gustav’ın sözlerini. “Ama madem gerçekçi olmamı istiyorsun, o zaman bana cevap verir misin lütfen? Tam on sekiz kilo vermeme gerekiyor, sence bunu altı ay içinde yapabilecek miyim gerçekten?”

“Eğer iyi ve sabırlı bir kız olursan ve benim söylediklerimi harfiyen uygularsan, evet,” dedi Gustav acımasızca. Normalde Neve inancını kaybetmeye başlar gibi olduğunda, Gustav’ın durur gibi bir suratla tepki vermesi iyi oluyordu, ama bazen de gerçekten çok sinir bozucuydu.

“Ama ben hiç ilerleme kaydedemiyorum, bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Regl olduğum zaman beş kilo almış gibi oluyorum, bitince de beş kilo veriyorum. Üç aydır bu böyle!”

Neve cümlesini ağlamaklı bir sesle bitirdi. “Haftanın altı günü egzersiz yapıyorum, her gün bisiklete biniyorum, her yerde merdiven kullanıyorum ve...”

“Gizli gizli tartılıyorsun, değil mi?” diye sordu öfkeyle. O sinirle kollarını kaldırıncaya kadar kolları olduğundan daha kaslı gözüküyordu.

Tanıştıkları ilk gün Neve hayatında ilk defa spor salonuna gitmişti; bir taraftan koşu bisikletinde kan ter içinde koşmaya çalışıp bir taraftan da kalp krizi geçirmemek için çaba harcıyordu. Bu sırada Gustav’ı görünce dehşete düşmüştü. Kaslı vücudu, buz mavisi gözleri ve asker tıraşı yapılmış sarı saçlarıyla Leni Riefenstahl’ın *Olympia* filminden fırlamış gibi gözüküyordu. Avusturya aksanı ise çikolatalı kekin üzerindeki kiraz kadar yakışıyordu ona... İki buçuk sene boyunca Neve’e karşı sert ve hoşgörüsüz, bir o kadar da nazikti. Neve, Gustav’a inanılmaz derecede düşküncüydü. Şimdi bile gözleri ışıltılı ve ince dudakları daha da incelmışti, öyle ki sanki yüzü dudaklarını hiç geri vermemek üzere yutacakmış gibi geliyordu.

“Sana daha en başında benim kontrolüm dışında tartıya çıkmaman gerektiğini söylemiştim ve sen de söz vermiştin.”

“Biliyorum, özür dilerim. Ama bazen gözümle görmek istiyorum.”

“Tartının ne söylediği önemli değil, ölçülere inanmak zorundasın,” dedi Gustav. Sesi o kadar anlayışlıydı ki Neve yaptığına pişman oldu.

“Bana verdiğin sözü tutmadığında, aslında kendine verdiğin sözü tutmamış oluyorsun. On sekiz kilo vermenin çok da kolay olmayacağını sana söylemiştim.”

“Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.”

“Metabolizmanın işleyisini önceden kestirmemiz zor. Ama bunu biraz değiştirebiliriz,” dedi Gustav, Neve’e göz kırparak. “Belki de sistemin yeniden yüklenmeye ihtiyacı vardır; bunun için egzersiz yapmaya bir hafta ara versen iyi olur.”

“Bunu yapamam,” dedi Neve korku dolu gözlerle. “Eğer bunu yaparsam bir gecede şişerim, vücudum her gün belli bir enerji harcamaya alıştı, uyuyamam bile.” Gustav’a yalvaran gözlerle bakarken kaşlarının hareket ettiğini hissediyordu. “Diğer tüm aktivitelerine devam edebilirsin, sadece spor salonuna bir hafta ara vereceksin.”

Gustav’ın morali bozulmuştu. Her zamanki gibi. Neve ne zaman fitness ve diyet programı ile ilgili beklediğinden fazla bir tepki verse, hep böyle yapardı zaten. “Çok uzun bir yoldasın,” dedi mırıldanarak. Sesi iyice yumuşamıştı, bu da duyulduğuna işaret ediyordu. “Seninle gurur duyuyorum. İşte, bu yüzden sana bir hediyem var.”

Çekmecesine doğru ilerledi; Neve’in spor salonuna ara verme ihtimali ile yerle bir olan morali bir anda yerine gelmişti. Belki de Gustav insafa gelmişti ve artık bir pedometre edinmesine olumlu bakıyordu, ama pedometre kırmızı bir zarfın içinden çıkmazdı ki...

“Sevgililer günün kutlu olsun,” dedi Gustav ciddi bir ifadeyle; kişisel görüşmeler sırasında kimseyle dalga geçmezdi.

Neve yavaşça zarfı aldı. Her sene olduğu gibi annesinden bir kart. Celia'dan da bir not almasına rağmen, bugünün sevgililer günü olduğunu unutmaya çalışıyordu. En azından bu sene cumartesi gününe denk gelmişti çünkü kendini beğenmiş kızların akşamüstü metroda ellerinde kırmızı gül buketiyle dolaşmasından nefret ediyordu.

"Her müşteriye sevgililer günü kartı verir misin?" diye sordu Neve bir taraftan zarfı açarken ve tam o anda birbirine geçmiş iki kırmızı kalple göz göze geldi.

"Tabii ki hayır." diyerek ürpermiş gibi yaptı. "Harry ve ben hâlâ çok mutluyuz, ama sen benim sadece müşterim değilsin ki; aynı zamanda arkadaşımın." Duraksadı. "En iyi arkadaşlarımdan biri..."

"Sen benim hayatımı değiştirdin," dedi Neve. Nesesi sesinden okunuyordu. "Aslında sana sarılmak isterdim, ama daha spordan yeni çıktık ve ikimiz de ter içindeyiz." Gustav onaylarcasına başını salladı. "Harry bu akşam bana yemek yapacak, ama küçük bir boks maçı yapmak istersen sana yirmi dakika ayırabilirim."

Neve boks eldivenlerini giyerken boş spor salonuna göz gezdirdi. (Koşu bandından inmiş tek bir adam vardı etrafta, korkunç ter kokuyordu, akşam için planı olmadığı kesindi.)

İçinden gelen bir his bunun yalnız geçirdiği son sevgililer günü olduğunu söylüyordu.

Seneye bu zamanlarda William dönmüş, Neve de on bedene düşmüş olacaktı. Mükemmel son... Neve yumruk sallayıp yağın yağmurun altında bisiklet sürmekten bitkin düşmüştü.

Bunların yalnız geçirdiği son birkaç ay olduğunu düşününce yüzüne bir gülümseme yerleşti.

Pedal çevirmeden Abelard Caddesi'ne gelip 27 numaranın ışıklarının kapalı olduğunu görünce hayat gözüne güzel gözüktü.

Neve genelde cumartesi akşam dışarı çıkardı. Sadece sinemaya bile gitse fark etmezdi, ama evde oturamazdı, ama sevgilisi olan arkadaşları romantik yemeklere davetliydi, yalnız olanlarsa sevgililer gününde dışarı çıkıp öpüşen çiftlerle yer kavgası yapmanın sinirden baygınlık geçirip intihar planları yapmaya iyi geleceğine karar vermişti.

Neve evde kalmaktan son derece memnundu çünkü görünüşe bakılırsa Charlotte uzun bir nutuk çektikten sonra dünyanın en gülünç olayını, yani evliliklerini kutlamak için Douglas'ı dışarı çıkmaya ikna etmişti. Bu da Neve'in ayakkabılarıyla merdivenleri koşarak çıkabileceği ve istediği kadar tepinebileceği anlamına geliyordu. Hatta Radyo 4'ü dinleyebilecek ve yemek yaparken istediği kadar gürültü çıkarabilecekti. Dış kapının mandalını açmak için bisikletten inince eşikte oturduğunu anladığı bir gölge fark etti. Celia ve Yuri, Dalston'daki "Sevgililer Gününün Canı Cehenneme" partisindelerdi, dolayısıyla Neve silah olarak kullanmak için çantasından anahtarlarını çıkardı. Bu sırada gölgesini fark ettiği kişi ayağa kalktı ve caddenin karşısındaki sokak lambası muhtemel saldırganın yüzünü aydınlattı.

"Burada ne işin var?" diye ciyaktadı Neve, Max'a...

"Mektubunu aldım ve içimden bir ses bana cumartesi gecesini evde yalnız geçireceğini söyledi," dedi. Max açıklama yaparken Neve'in yarısı kapının dışında, diğer yarısıysa içinde kalmıştı. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Konuşacak bir şey yok," dedi Neve. Parmaklarıyla anahtarlığı sıkıyordu. Cumartesi gecesini yalnız geçirmekte ısrarlıydı. "Ben söyleyeceğim her şeyi söyledim. Senden özür diledim."

"Evet diledin, arada beni jigolo yerine koyarak... Bak, buraya seninle tartışmak için gelmedim, ben sadece... sohbet etmek istiyorum..." Max konuşmasını sanki doğru kelime bu değilmiş gibi bitirmişti, ama aklına gelen tek kelime bu olmuştu.

“Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum.” Hâlâ bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yağmurluğunun yakasını ıslatıyordu. “Bak, ben hiç müsait değilim, spordaydım, eve kadar bisiklet sürdüm ve şu an ıslanıyorum...”

“Duş alıp üstünü değiştirene kadar seni evde bekleyebilirim,” dedi Max rahatça.

Neve şüphe içinde Max'a baktı. Hiçbir şekilde eve gelemezdi, ayrıca Neve banyoda çıplakken oturma odasında oturması ihtimal dahilinde bile değildi. Mektupta açık açık anlatmıştı, ama yine de Neve'in davetkâr davrandığını düşünmesini istemiyordu.

“Hayır, eve gelemezsin,” dedi Neve utangaç bir fısıldamayla... “Geçen sefer yeteri kadar kötü değil miydi zaten?”

“İnan bana, hâlâ rüyalarım giriyor,” diye cevapladı Max. “Sadece konuşmak istiyorum. Şu köşedeki bara gidelim mi, ne dersin?”

“Ne hakkında konuşacağız?”

“Yarım saat sonra buluşalım mı?”

Max bahçe kapısına doğru yürüdü. Neve bisikletini geriye alarak evin sınırlarından çıkması için Max'a yol verdi. Başka da yapacak bir şeyi yoktu zaten. “Şemsiyen yok mu?” Neve düşünmeden konuşmuştu. “Benimkini ödünç vereyim sana.”

Max elindeki dev şemsiyeyle Beverly Hills'teki Four Seasons'ta yaşamaya başlamış gibi gözüküyordu. “Bu seni yarım saat içinde tekrar göreceğim anlamına mı geliyor?”

Artık aynı hizadaldı, aralarında sadece namus bekçisi görevini gören bisiklet duruyordu.

“Sanırım,” dedi kaba bir ses tonuyla. “Ama hâlâ ne konuşacağımızı anlamış değilim.”

“Süper,” dedi Mac. “Geldiğinde beyaz şarabın seni bekliyor olacak.”

“Ben içmeyeceğim,” diye bağırdı Neve, Max’in arkasından.
“Bir daha asla!”

Neve spora bir hafta ara vermeyi ne kadar istiyorsa, Max ile buluşmayı da o kadar istiyordu, ama Max’in gözlerindeki kararlı ifadeyi görmüştü. Eve kadar çıkıp Neve içeri girmesine izin verene kadar zile basması çok muhtemeldi.

Hızlıca üstünkörü duş alırken Max’in neden mektup hakkında konuşmak istediğiyle ilgili mantıklı bir açıklama bulamıyordu. Bununla birlikte ancak bir mektupla tüm duygularını dürüstçe ve tüm açıklığıyla ifade edebilirdi, ama tüm bunlarla ilgili yüz yüze gelmek tamamen başka bir şeydi. Saçlarını havluyla hızlıca kuruladı, zaten dışarıda tekrar ıslanacaktı. Sutyenini takıp küloduyla yün çoraplarını giydi. Bu sefer giyinip süslenmeye hiç niyeti yoktu. Bu Max’a yanlış bir fikir vermekten başka bir işe yaramazdı, zaten birlikte geçirdikleri gece ile ilgili çok da güzel anıları yoktu. Yine de bir gururu vardı ve Max’in karşısına eşofmanla ve kötü bir halde çıkamazdı.

Long & Lean Gap kot pantolonunu giydi, ama bu seçimi kısa ve fıçı gibi görünmesine engel olmadı. Kısa bir süre kararsız kaldıktan sonra kalçasını kapatan kurşun mavisi yün tuniği giymeye karar verdi. Telaşla saatine bakınca bara gitmek için on dakikası olduğunu fark etti. Saçlarını çok sıkmadan atkuyruğu yaptı, dudaklarına en güvendiği parlaticısını sürdü ve ayağına sahte Ugg’larını geçirdi. Celia bu ayakkabıları dışarı çıkarken giymeyeceğine dair söz vermesi için çok ısrar etmişti, ama neyse...

Yağmur hafiflemişti, dolayısıyla Neve şapkasını ve eldivenlerini takıp sokak boyunca koşabilirdi. Yarım saatin bitmesine bir dakika kala Hat and Fun’in kapısından içeri girdi.

Normalde bara tek başına gitmekten nefret ederdi. Hat and Fun’a neredeyse üç yıldır adım atmamış olmasına rağmen ikinci evi sayılırdı. Barın hâlâ eski dokusunu koruduğunu görmek Neve’i çok sevindirdi. Barın arkasına takılan pirinç madalyalar

hâlâ duruyordu. çerez paketleri ve sahte odun ateşinin yalancı alevinin üzerinde asılı duran *Monarch of the Glen* tablosunun kötü taklidi de öyle... Barın diğer tarafında hâlâ küçük bir oda vardı. Herkes buraya kuytu derdi.

Ida ve Jack her zamanki masalarında oturmuş, biri kokteyli, diğeri de büyük birasını yudumluyordu. Neve barın sıcak atmosferine adım atar atmaz bütün gözler ona çevrildi. İşte burası böyle bir yerdi.

"Neve, tatlım!" diye bağırdı barın sahibi Bridie. "Şu kıza bir bakar mısınız? Nasıl da küçülmüş!"

Neve şapkasını çıkarıp hep barda oturan O'Leary kardeşlere el sallarken, "Pek sayılmaz," dedi.

"Senden geriye hiçbir şey kalmamış ki!" diye ısrar etti Bridie. "Seni kendi akrabalarımından bile iyi tanımasam, kim olduğunu biraz zor çıkarırdım."

Bir hafta önce Tesco'da tesadüfen karşılaştıklarında Bridie, Neve'i gayet iyi tanımişti, o yüzden belli belirsiz gülümseyip gözleriyle Max'i aramaya koyuldu. O'Leary kardeşlerden biri, "Kuytuda oturuyor," dedi. Neve hangisinin hangisi olduğunu asla ayırt edemezdi. "Senden önce gelen genç adam."

Neve sırttı. Anlaşılan o ki Max cips alabilmek için sorgudan geçmiş ve ithal Alman birası satan Old Dairy'de daha iyi vakit geçireceğine dair önerileri dinlemek zorunda kalmıştı.

Neve naftalin kokulu basık ve küçük olan odaya açılan buz-lucamdan yapılmış kapıdan içeri girdi. Ve işte, Max oradaydı. Üzerinde lekelerin olduğu imitasyon deri ile kaplı sofada oturuyor ve sanki başka bir yerde olmak istiyormuş gibi gözüküyordu.

7

“Benimle burada buluşmak isteyen sendin,” dedi Neve. Max karşılaştıklarında dudaklarını büzmüştü.

“Her zaman geldiğin bir yer olduğunu söylebilirdin.”

“Her zaman geliyorum diyemem, ama burası büyükannenin eski barıydı, dolayısıyla burada büyüdüm sayılır,” dedi Neve etrafa hafifçe gülümseyerek bakarken. Ana salondaki uzun masada yedikleri öğle yemeklerini ve büyükbabası Fred’in ayaklarının üzerine basarak büyükannenin eski Frank Sinatra plakları eşliğinde vals yaptıklarını hatırladı. “Burada kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum.”

“Ben sahibi olduğum sürece, burası her zaman senin evin sayılır,” dedi Bridie tüm enerjisiyle yanlarına gelerek.

“Mantonu ver de asayım; bu arada ne içmek istersiniz, ne getireyim size?”

“Bir fincan çay alabilir miyim?” dedi Neve, Bridie’ye montunu uzatırken.

“Sana bir tabak sandviç getirebilirim ya da enfes bir çorbaya ne dersin? Yukarıda ev yapımı sığırkuyruğu çorbam var.”

“Sadece çay alayım ben, teşekkürler,” dedi Neve, Max’ın sağ tarafına otururken... Bridie, Max’a şüpheli bir bakış fırlattı. “Senin genç adam başka bir şey ister mi?”

Max kot pantolonu ve çizgili yün kazağı ile oldukça zararsız gözüküyordu. Böyle düşmanca bir tavır hak edecek bir şey de yapmamıştı, bir penisi vardı ve Neve’in ismini biliyordu, işte suçu bundan ibaretti.

“Sevgilim değil, o benim sadece arkadaşım,” dedi Neve yumuşak bir ses tonu ve Max’tan özür diler gibi bir gülümsemeye, Max ise sadece kaşını kaldırmakla yetindi. “Bu Max. Celia ile birlikte çalışıyor.”

Bridie’nin yüzü köpek bokuna bastıktan sonra halıların üzerinde yürüyen birini görmüş gibi donup kalınca, Neve eliyle alınına vurdu. Celia garip kıyafetler giydiği, yapmacık arkadaşları olduğu ve lise bitirme sınavının ardından New York’a kaçıp zavallı annesinin kalbini kırdığı için Bridie’ye göre Slater Ailesi’nin utanç kaynağıydı. Neve, annesinin kalp kırıklığını hatırlamıyordu. Celia’nın New Jersey’de yaşayan Catherine Hala’nın evine davetsiz gitmesine gerçekten sinirlenmişti, ama bu çok zaman öncedydi ve unutulup gitmişti.

“O zaman sana bir fincan çay getiriyorum,” dedi Bridie bir elini kapıya dayararak. “Bir şey isterseniz seslenmeniz yeterli.” Kapıyı yarı açık bıraktı, böylece Max şehvetine yenik düşüp Neve’e bir şey yapmaya kalkarsa, Neve’in acı dolu çılgınlıklarını daha rahat duyabilecekti.

“Tek bir sözünle, beni dışarı atıp diri diri yakacaklar, öyle değil mi?” dedi Max bira bardağını midesine indirirken.

“Seni ellerinde tırmıklarla kovalayabilirler,” dedi Neve sakince, çünkü kendi muhitindeydi ve kendini daha rahat hissediyordu.

“Senin esprî anlayışın var, değil mi?” diyerek omuz silkti Max. “Merak etmeye başladım.”

Ve Neve birden kendini yine rahatsız ve tedirgin hissetti. “Bak, o geceyle ilgili... Ben gerçekten üzgünüm,” diyerek başladı söze. “Mektupta da anlatmaya çalıştım. Neden tekrar tekrar konuşmak için peşime düştüğünü anlamıyorum.”

“Daha önce hiç kimse tek gecelik bir maceranın ardından bana özür mektubu göndermemişti.”

“Tek gecelik bir macera değildi.” Kızgın bir sesle, ama fısıldayarak itiraz etti Neve. “Tam olarak öyle değildi.” Aslında yaşadığı şeyi tek gecelik ilişki tanımlamasının dışında bırakan elle tutulur hiçbir şey yoktu.

“Öyleydi,” dedi Max. O da fısıldayarak cevap vermişti. Max’in barda oturanların ikisinin masasına kulak kabarttığını fark etmesi Neve’in hoşuna gitmişti. “Her neyse, bu durum beni korkuttu ve sonra seni daha da korkutmuş olabileceğinden endişelendim ve iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Neve’in Max’tan duymayı beklediği şey bu değildi. Biraz gevşemeye karar verdi ya da en azından nefes alıp verebilir ve kendini kasmayı bırakabilirdi.

“Peki iyi misin?” diye sordu Max, Neve’in koluna yavaşça dirseğini değdirerek. Dokunursa Neve’in kaçmasından ya da daha olası bir ihtimalle yardım çağırmak için çığlık atmasından korkuyor gibiydi.

“İyi miyim?” Neve içinden soruyu tekrar etti, ama alev alev yanan yanakları onun yerine cevap veriyordu. “Sanırım iyiyim, utançtan ölmek mümkün mü sorusunun cevabını merak etmek dışında...”

“Gördün mü? İşte, benim de korktuğum buydu.” Max sofa nın köşesine doğru iyice ilerledi, böylece Neve’e mümkün olabildiği kadar yaklaştı, ama yine de aralarına belli bir mesafeyi koymayı da ihmal etmedi. “Seks utanılacak bir şey değil. Bu kadar büyütülecek bir şey de değil.”

Neve, "Bu kadar büyütülecek bir şey," derken durakladı. Olayın vahametini tekrar tüm gerçekliğiyle yüzüne vurmuştu. "Ya da olmalı. Seks bir başkası ile yapabileceğin en özel şey; ben o gece çok içmişim ve hiç düşünmeden sürüklendim. Bir çift ayak, kabi alacağım zaman bile üzerinde daha çok düşünüyorum."

Neve konuştuğu Max'in kaşları daha da yukarı kalkıyordu ve tam da rahat ve özgür aşkı savunmak için ağzını açmıştı ki elinde tepsiyle Bridie masaya geldi. Tepsinin içinde bir bardak bira, bir fincan çay ve bahsettiği sandviçler vardı.

"Aç olmadığını söyledin, biliyorum, ama görünüşe bakılırsa son zamanlarda adam gibi yemek yememişsin," diyerek ısrar etti Bridie. Halbuki Neve uçak kazası geçirip ıssız bir adaya düşse, vücudundaki yağların onu en az bir ay idare edeceğini biliyordu. Ceviz ve meyve bulamasa bile... "Peynir ve salatalık turşusu... Sen seversin."

Bridie sandviçleri törensel bir şekilde önüne koyarken Neve burun deliklerinin kıpırdadığını hissetti. Peynir ve salatalık turşusu bir yana, Neve tereyağının kokusunu alabiliyordu. Yoğun, kremamsı, tuzlu tereyağı.

Max, Bridie ile konuşuyordu, gülümseyerek kendi barına sahip olacak kadar büyük görünmediğini söyleyince Bridie'nin yelkenleri biraz suya inmiş, düşman titreşimler yaymayı azaltmıştı. ama gözünü sandviçlere diken Neve'in tek duyabildiği beyinde uçuşan düşüncelerdi. Bu tabakta en az 500 kalori olmalıydı. Bu da spor salonuna gidip iki saat yüksek tempolu kardiyo yapmak anlamına geliyordu. Fakat Tanrım, bu tereyağı...

Neve yavaşça gözlerini kırptırdı, bakışlarını tabaktan çekmişti ki Bridie'nin sesiyle irkildi. "Pardon?" dedi Neve. "Bir şey mi dedin?"

"Annenin şu anda Yorkshire'da mı, İspanya'da mı olduğunu sormuştum." Bridie'nin gözleri merakla parıladı.

“Yorkshire’ dalar.” Neve annesinin bir saat içinde niyeti belli olmayan bir adamla neden dışarı çıktığını öğrenmek için arayacağından emindi.

“Annemi mutlaka aramam lazım,” dedi Bridie tahmin edildiği gibi kapıya doğru neredeyse koşarken... ‘Midsomer Murders’ başlamak üzere, kapayı kapatayım da rahatsız olmayın.”

Neve, Bridie’nin annesini arayıp telefonu hoparlöre aldığını hayal edebiliyordu, böylece Ida, Jack ve hatta sessiz O’Leary kardeşler de bu görüşmeye koro halinde dahil olabilecekti. “Büyükbabam ölünce babam annemi Yorkshire’a geri taşınmaya ikna etti,” diyerek açıklama yaptı Max’a. Muhtemelen Max’ın zerre kadar umrunda değildi, ama eğer ağzını konuşmak için kullanırsa, sandviçleri yiyemezdi. Çünkü bol tereyağı ve keskin cheddar peyniri ile hazırlanan sandviçlere ve Bridie’nin ev yapımı turşularına bakıp da ağzının suyunun akmaması mümkün değildi. “Ama aynı zamanda İspanya’da bir ev aldılar. Yılın yarısını Costa del Sol’da geçiriyorlar. Tanrım bunları mutlaka yemelisin.”

Parmaklarının ucunu tabağa değdirerek Max’ın tarafına itirmesi bile, Neve’in kararlılığını azaltmaya yetmişti. Kendini daracak 36 beden siyah bir elbiseyle caddede salınarak yürürken hayal etmek dahi her zamanki etkisini göstermiyordu.

“Ben bir şeyler yiyip gelmişim,” diyerek itiraz etti Max. “Bırak kalsınlar.”

“Yapamam. Bridie ile on dakika geçirdin, ben bunları yiylene kadar başımda dikileceğini biliyorsun ve ben böyle şeyler yemiyorum.” Neve etrafına vahşice bakınarak bir çöp sepeti veya açık bir pencere aradı. Bu sırada Max, Neve’e ağzından köpükler çıkarıyormuş gibi bakıyordu. Tükürük bezleri fazlaca çalışıyormuş gibi hissettirmişti.

“Neden bir tane yemiyorsun?” Max makul bir öneride bulunmuştu. Sanki karşısında yemek konusunda makul davranabilen makul bir insan varmış gibi...

“Bir tane mi?” Hiç inandırıcı değildi. “Sen bir uyuşturucu bağımlısına sadece bir doz eroin almasını söyeleyebilir misin?”

“Peynirli bir sandviçten bahsediyoruz, birinci sınıf bir uyuşturucudan değil.” Max hâlâ sofada oturuyordu, halbuki Neve kapıdan koşarak çıkmasını bekliyordu. Max’ın yemek krizlerinden birine şahit olmasındansa, geçen gecenin acı veren her dakikasını yeniden yaşamayı tercih ederdi. “Peçeteye sarıp çantana at ve dışarı çıktığında çöpe atarsın.”

Neve, Max’ın Marc Jacops logolu postacı çantasını fark etti. Max çantayı masanın bacağına dayamıştı. “Kendi çantana koyamaz mısın? Lütfen!” Gözyaşı kanallarındaki ilk uyarı titreşimini hissedebiliyordu. “Sana yalvarıyorum Max!”

Max’a ağlamaklı bir sesle adını söyleyerek hitap etmesi sinirli değnek etkisi göstermişti. Çünkü Max sandviçleri Bridie’nin getirdiği kırmızı peçetelere özenle sarmaya başlamıştı bile...

Kullanıldığını hissediyor gibiydi, ama yapıyordu ya, önemli olan da buydu. “Umarım turşunun suları akıp şarj aletime gelmez,” diyerek söylendi Max.

Ancak sandviçler gözünün önünden kaybolup Max çantasını Neve’in göremeyeceği şekilde sofanın arkasına koyduğunda her şey normale dönebildi. Neve titreyen elleriyle çay fincanını kavradı ve “Özür dilerim,” dedi. “Yiyemeyeceğim bir şey olduğunu önceden biliyorsam sorun yok, ama böyle sürprizler olduğunda...” Sesi giderek kayboluyordu çünkü yiyeceklerin sadece yakıt olmadığını ve canının çektiği bir şeyin tadına bakamamanın ne demek olduğunu kimse gerçekten anlamıyordu. Her öğün, her lokma hiç bitmeyen bir savaştı.

“Mektubunda demişsin ki...” Max söze başladı, ardından susup baştan aşağı Neve’i süzdü. “Bana göre gayet iyi görünüyorsun, o gece seni yeterince gördüm,” dedi.

“Sadece görmeni istediğim kadarını gördün,” dedi Neve itiraf edip o gece kollarını iki tarafa kenetleyerek kombinezonunu bile çıkarmadığını hatırlayarak.

“Sanırım yorganın altındayken bundan daha fazlasını gördüm,” dedi Max yavaş ve alaycı bir tavırla. Neve’in vücudundaki bütün tüyler diken diken olmuştu. Neve vücuduna anlık bir titreme geldiğini hissetti. Bu peynirli sandviçlerin ardından gelen artçı bir depremse yapacak bir şey yoktu, ama Neve’in bacaklarının arasında olmayı keyifle hatırlıyormuş gibi sesini alçaltarak konuşan Max yüzündense yapacak bir şeyler vardı.

“Oda çok loştu ve sen çok içkiliydin,” diye ısrar etti Neve. Güçlkle yutkundu çünkü bunu söylemek hiçbir zaman kolay değildi; mektupta yazmış olsaydı bile kolay değildi. “Vücudum... eğer her zaman bu kiloda olsaydım, vücudum farklı görünenecekti. Ama bundan çok daha kiloluyum ve işte sonuç bu!”

“O zaman içinden bir taş çıkmış olmalı,” diyerek Max tekrar omuz silkti. “Siz kadınlar... Kafayı her zaman kilonuza takarsınız, ama gerçekten hastalık derecesinde obez olmadığınız sürece bence endişelenecek bir şey yok. Her zaman olduğunuzdan daha kilolu olduğunuzu düşünürsünüz.”

Neve, Max’ı apartmanın kapısında otururken gördüğü andan itibaren, aralarında bu konuşmanın geçeceğini biliyordu. En azından bu William ile tartışabileceği bir şeydi çünkü William, Neve’in eski halini biliyordu. Her neyse, bu geceden sonra Max’ı bir daha görmeyeceğinden % 100 emindi, dolayısıyla istediği kadar ileri gidebilirdi.

"Ben kaç kilo olduğumu her zaman tam olarak bilirim." dedi Neve; Gustav'ın üzerine dinleme cihazı yerleştirmediğini umarak... "Ve ben hastalık derecesinde obezdim."

"Oh, lütfen..." Max dalga geçmeye hazırlanıyordu ki Neve'in beklediği de buydu. Bu yüzden genelde buzdolabının kapısında asılı duran fotoğrafı alıp çantasına atmıştı, böylece konusu açıldığı anda çıkarıp masanın üzerine koyabilecekti.

"Hastalık derecesinde obez," diye tekrarladı Neve. "Ben 166 kiloydum. 48 bedendim diyebilirim çünkü Evans'ta bulabileceğim en büyük beden buydu, ama oradakiler bile dar geliyordu."

Max dehşet dolu bir ifadeyle fotoğrafa bakakaldı. "Hadi canım. Bu sen değilsin," dedi. "Olamazsın!"

Fotoğraf dört yıl önce aile arasında düzenlenen bir Noel yemeğinde çekilmişti. Neve gafil avlanmıştı çünkü normalde bir fotoğraf makinesi görünce ya koşarak ya da paytak paytak yürüyerek uzaklaşırdı. Ama bu sefer Celia fotoğrafını çekmeyi başarmıştı, hem de jambona sarılmış kokteyl sosisini ağzına götürürken... Elinde duran muhteşem şeyi yemek için ağzını açmıştı. Durum böyle olunca da ağzının tüm ünü gözler önüne serilmiş, bu fotoğrafla ölümsüzleşmişti. Vücudunun geri kalanı da hiç hoş gözüküyordu. Siyahlarla kaplanmış şekilsiz bir dağın tepesine yuvarlak solgun bir surat yerleştirilmişti sanki...

Neve'in fotoğrafa bakmasına gerek yoktu çünkü buzdolabından yağsız süt veya yeşil yapraklı sebze alırken günde en az beş defa görüyordu zaten. Belki de şok etkisini azaltan bir alışkanlıktı bu, ama bugünlerde sanki eski haline değil de eskiden tanıdığı bir kıza bakıyor gibiydi.

"Benim," dedi sıradan bir ifadeyle, çünkü fotoğrafı görenlerin gözlerine inanamamasına çok alışkındı. Bu iğrenç fotoğrafı çeken Celia bile inanamıyordu. "Bu kadar kilolu değildin," diye ısrar ederdi hep. "Fotoğrafta öyle çıkmışsın, açısı kötü de o yüzden."

“İşte gördün, şimdi neden böyle olduğumu anladın mı?” diye sordu sessizce.

“Vay be,” dedi Max. Sofada oturmakta olan Neve’e baktı, üzerindeki gri tunik 42 beden birinin giyebileceği kadar büyüktü, ama yine de vücudunun ufaldığı kesindi. “Hiç abartısız, eskiden olduğunun yarısı kadarsın şu anda.”

Neve, Max’ın fırlattığı bakışlardan rahatsız olmuyordu çünkü eski halini görmeyen diğer pek çok insan da aynı şekilde bakıyordu kendisine. Hap alıp sersemleyen, sonra da “Seviş benimle” diyenlerin bakışıydı bu.

“Yarıdan daha fazla,” dedi biraz kendini beğenmiş bir tavırla, ama kendini beğenmiş bir şekilde davranmaya hak kazanmıştı. “İki Kyle Minogue kadar kilo verdim.” Sonra ifadesi ciddileşti. “İşte bu yüzden şimdiye kadar hiç erkek arkadaşım veya ilişkim olmadı.”

Max fotoğrafı daha fazla görmeye tahammül edemiyormuş gibi eliyle ileri doğru itti. “Ama birçok şı... kilolu insanın sevgilisi veya ilişkisi var.”

“Ş ile başlayan kelimeyi söyleyebilirsin, beni rahatsız etmez,” dedi Neve bacaklarını aşağıya doğru kıvrarak. Artık bunu yapabiliyordu. İsterse bacak bacak üstüne de atabilirdi.

“Mutlu ve sağlıklı ilişkiler yaşayan pek çok şişman insan olduğunu biliyorum, ama ben onlardan biri değilim. Arkadaşlarım vardı tabii, ama çok zavallı gözüküyordum, kendimi mutlu etmek için yemek yiyor, daha çok kilo alıyordum ve bu da beni daha zavallı gösteriyordu. Dışarı çıkıp bir erkek arkadaş bulacak kafa yapısında değilim. Eminim pek çok erkek de görünümünden nefret ediyordu.”

“Peki ya şu çocuk, William, o senden nefret etmiyor muydu?”

Neve başını salladı. “Hayır, benden nefret etmiyordu. Hiç etmedi.”

Max dirseklerini dizlerine dayayıp sakın bir şekilde Neve'e baktı. "Peki o da seninle aynı şeyleri mi hissediyor?"

Neve'e doğruluk serumu gibi gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Sanırım öyle..." Omuzlarını dikleştirip kendisini Max'ın gözlerinin içine bakmak için zorladı. "En doğrusunu yürek bilir, böyle derler, değil mi?"

"Eğer seni seviyorsa, senin kaç beden olduğunu veya kiminle ne yaşadığını önemsemeyecektir," dedi Max yumuşak bir ses tonuyla. "Seni gerçekten seviyorsa önemsemez..."

"Öyle değil," dedi Neve. Gözlerini bir anlığına kapadı. "Bana biriyle görüşüp görüşmediğimi soracak ve benim bu soruya 'hayır' diye cevap vermem gerekiyor. Oxford'dayken kimseyle alakam olmadığını biliyor ve o gece... William böyle şeyler yaptığımı bilse, her şey mahvolur ve ben kesinlikle ölmek isteyebilirim."

Yüksek sesle söyleyince çok aptal ve melodramatik geliyordu kulağa, ama Max sadece gülümsedi. "Bak, yaşadığın şeyin geminin ilk seferi olduğunu söylemelisin ona," dedi neşeyle. "Her şeyi baştan alabiliriz, yavaş, çok yavaş. Çok iyi vakit geçireceğini garanti ederim."

"Aman Tanrım!" dedi Neve. Seks Neve için halka açık bir yerde veya neşeyle ya da Celia dışında biriyle konuşabileceği bir şey değildi. Kaldı ki Celia ile konuşurken bile baskı altında hissedirdi kendisini.

"Hayır, ciddiyim," diye ısrar etti Max. "Bu kadar muhafazakâr olmana gerek yok. Ben seks konusunda gerçekten iyiyimdir. Ön sevişmede harikayım, oral seks konusunda baskı yapmam, aslında ben severim, özellikle de..."

"Lütfen, Tanrı aşkına, artık keser misin?" dedi Neve yalvaran bir ses tonuyla. "Bununla ilgili konuşmayı bırak artık."

"Kendini inanılmaz baskı altında tutuyorsun. Bunu söyleyemiyorsun bile, değil mi?" Max'ın kaşları çatılmıştı. "Bak, o gece

bildiği her şeyi Celia'ya ben öğrettim demiştin, ama inan bana senden daha çok şey biliyor ve sen..."

Neve elini hızla çarpmakta olan kalbine götürdü. "Yüce İsa, sen benim kardeşimle mi yattın?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi Max öfkeyle. Neve ise kalkıp Max'a okkalı bir tokat atmak istedi çünkü her ne kadar Celia'nın yatağına girmemiş olması içini fazlasıyla rahatlatmıştıysa da bunu hakaret sayılacak şekilde dillendirmesine gerek yoktu. Çünkü Celia çok güzel ve alımlıydı. "Skirt'te çalışan kızlarla asla yatmam, yani stajyerler dışında ve son zamanlarda onlarla da yatmamaya yemin ettim. Ama stüdyo dışındaki bazı çekimlere Celia ile birlikte gittik, gördüm ki Celia utangaç küçük bir çiçek değil ve bence senin de kumaşın aynı. Beni yatak odana kadar sürükledin."

Bir Neve'in yanaklarını kızartacak kadar sıcaktı ve gri tünığının içinde neredeyse alev almak üzereydi, ama yine de içi titredi. "Bak sana mektupta üzgün olduğumu söylemiştim, neden hâlâ beni bu otopsiye maruz bırakıyorsun?"

Sesi gerçekten ümitsiz gelmiş olmalı ki Max sofada rahatsızmış gibi kıpırdandı. "Ben sadece senin iyi olduğundan emin olmak istedim," dedi Max. "Olanlarla ilgili hâlâ kendini yiyip bitirmedüğinden emin olmak istedim."

"Aslına bakarsan sen evimin kapısında karşıma çıkana kadar her şey yolundaydı, ama şimdi sayende yine kendime kızıyorum," diyerek Neve içini çekti.

Max, Neve'in yumuşak ellerini pençelerinin arasına almak için öne doğru yaslandı. Neve ellerini geri çekmek istedi, ama Max parmaklarının titrediğini hissedince buna izin vermedi. "Bak Neve, sen güzel ve akıllı bir kızsın. Sevgililer gününü berbat bir barda oturarak geçirmemelisin. Lütfen bana gücenme."

“Gücenmedim,” dedi Neve çünkü Hat and Fun’i sevmesinin tek nedeni geçmişteki anılarıydı, yoksa naftalin kokusuna çok da bayılmıyordu. “Ama sen de sevgililer gününü berbat bir barda geçiriyorsun.”

“Evet, ama ben burdan sonra üç mekâna daha gideceğim,” dedi kibirli bir şekilde. “Gecenin geri kalan kısmını evde yalnız geçirmeyeceğim.”

Neve ellerini yine geri çekmek istedi, ama Max buna izin vermedi. Bu kadar hassas davranmaktan vazgeç,” dedi. “Sana yardım etmek için buradayım.”

“Senin yardımına ihtiyacım yok!”

“Şimdi ne yapacağımızı bir gözden geçirelim,” dedi sanki Neve hiç konuşmamış gibi. “Buradan sana gidiyoruz, sen üstüne daha hafif ve daha alımlı bir şeyler giyiyorsun, sonra birlikte şehre iniyoruz ve sana götüreceğimizi buluyoruz. Ne düşünüyorsun?”

Neve’in aklından pek çok şey geçiyordu, ama öksürdüğü ve tükürüklerini etrafa saçtığı için düşüncelerini kelimelere döke-miyordu. Nihayet, “Ben kimseyle sevişmek istemiyorum,” dedi. “Ben daha önce böyle bir şey yapmadım. Yüzyıllardır. Oraya gelene kadar yaşanması gereken başka aşamalar var.”

“Ben senin yerinde olsam diğer aşamaları şimdilik unuttur, önce seksi aradan çıkarırdım,” dedi. Max sanki seks uzmanıymış gibi tavsiyelerde bulunuyordu. “Bunu yarabandını birden çekmek gibi düşün, böylece canın acımaz. Seksi aradan çıkardıktan sonra diğer aşamalara konsantre olabilirsin.”

“Seksi aradan çıkarmak falan istemiyorum,” diyerek hırladı Neve. “Kaldı ki seks şu anda gündemimin tamamen dışında.”

“Yani bu şerefe nail olması için sevgili William’ı bekliyorsun. öyle mi?” Max bilinçsizce Neve’in bileğini, tam da nabzının attığı yeri çekip tutmuştu. Bu hareket dinlendirici ve huzur verici bir

mantra gibiydi. Üstelik Neve soğuyan çay fincanını alıp Max'ın suratına çarpmak istemesine rağmen... "Kendini ona saklıyorsun çünkü tek gerçek aşkın o, değil mi? Sürekli bir şeylere uyarak yaşayan biri için ne kadar büyük bir baskı bu böyle!"

Max haklıydı ve bu çok sinir bozucuydu. Eğer birlikte yaşadıkları seks macerası ona bir şeyler öğrettiyse o da Neve'in sekse hazır olmadığıydı. "Benim ilişkilerle ilgili deneyime ihtiyacım var, seks ile ilgili değil," dedi.

"Hadi, gel seni Black's'e götürüyüm. Edebiyatla ilgilenen tiplerle doludur orası, sana önce kitapları, sonra da... seni masaya yatırarak birilerini ayarlarım."

Neve sonunda elini çekmeyi başardı. "İğrençsin!" Kendisine bakmakta olan Max'a titreyen parmaklarından birini doğrultmuştu. Bu düpedüz terbiyesizlikti. "İğreçsin! Yirmi beş yaşına gelip bütün bunların nasıl olduğunu bilmemek hiç de komik değil. Daha önce hiç yaşamamış birine seksle ilişkilerin ne kadar karışık ve korkutucu geldiğini senin gibi birinin anlamasına imkân yok!"

Ağlamaya çok yakındı, o kadar yakındı ki konuşmaya devam etmeden önce burnunu çekti. "Şişmanlık ve kendinden nefret etmek... Ben bu çemberin içinde çok vakit kaybettim. Artık kaydebecek vaktim yok; dışarı çıkıp biriyle tanışmaya çalışmak, flört etmek ve yaptıkları esprilere gülmek bana imkânsız bir görevmiş gibi geliyor." Neve omuz silkti. "Sonra ne olacak? Çık-maya başlayacaksın, tüm bu bürokrasi devam edecek, iki günde bir telefonla konuşacaksın ve bu böyle haftalar boyunca devam edecek. Üç ayı bu ilişki ile birlikte atlatacağım."

Neve ağız kalabalığı yapmak dışında çok fazla bir şey paylaşmıyordu, ama Max ağzından çıkan her kelimeyi aklında tutuyormuş gibi gözüküyordu. Derken Neve, Max'ın elinde buruşmuş ve çok tanıdık gelen bir mektup kâğıdı tuttuğunu gördü.

“Krep gibi bir ilişki nasıl oluyor?” diye sordu parmağının ucuyla ilgili satırı takip ederek.

“Bu çok aptalcaydı. Sadece kötü bir benzetme...”

“Kötü benzetmeleri çok severim. En sevdiğim türdür.”

Max'ın Neve'e ne zaman güleceğini kestirmek zordu. “İlk yaptığın krebin tadı her zaman iyidir, ama aslında yaptığın şey hamurun kıvamını test etmektir, hiçbir zaman doğru şekilde kalınlıkta olmaz ve çöpe gider.”

Max'ın kafası karışmış gibi gözüküyordu. “Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.” Kaşlarını çatmıştı. “Yani sen krep yaparken ilk yaptığını çöpe mi atarsın?”

“Aslında ben artık krep yemiyorum, ama eskiden ilk yaptığımı hep ben yedim,” diye cevap verdi. “İkinci, üçüncü ve ondan sonra geleni de; hamur bitene kadar tüm yaptıklarımı ben yedim. Ama genelde obur olmayan insanlar ilk krebi hep çöpe atarlar. İşte, ben de böyle bir ilişki istiyorum.”

Max durumu, “Yani ilişki devam ederken her şey yolunda; ama bunun bir önemi yok çünkü esas oğlan gittiği yerden dönünce zavallı çocuğu terk edeceksin,” diyerek özetledi ve ardından bira bardağını eline alıp gülümsedi.

“Böyle söyleyince kulağa korkunç ve kalpsizce geliyor,” dedi Neve. “Biraz eğlence gibi görmek lazım bunu, ciddi bir şey olmayacak ortada, yollarımızı ayırma zamanı geldiğinde kalp kırıklığı yaşanmayacak.”

“Krep gibi bir ilişki yaşayacağın çocuğu neler bekliyor peki? Git dediğin zaman gitmesi gerektiğini biliyor mu ya da sen ona hayatındaki tek erkekmiş numarası mı...”

“Dur, lütfen dur.” Neve fincanını eline aldı, ama çay buz gibi olmuştu. Bridie'ye seslenip çaydanlığı getirmesini söylemeye niyetlendi. Araya girip Max'ın lafını kesmişti, ama içeriden yükselen seslere bakılırsa *Midsomer Murders*'ın oldukça heyecanlı bir

yerindeydiler ve Neve'in bunu bölmeye cesareti yoktu. "Aslına bakarsan bu planın tüm parçalarını henüz tam olarak bir araya getirebilmiş değilim, ama Celia'nın dediğine göre erkeklerin % 99'u sorumluluk almaktan korkmuş ve bağlayıcı olmayan üç aylık bir ilişkiyi çok rahat kaldırabilirlermiş."

"Senin bağlayıcı olmayan bir ilişkiyi kaldırabileceğini hiç sanmıyorum. En azından şimdilik," dedi Max ve Neve kendini tıpkı o gece olduğu gibi çıplak ve savunmasız hissetti. O sahte büyü ve etrafa dağılmış kıyafetlerin altında, Max'ın algısı bıçak gibi keskindi. "Peki bu sahte ilişki neleri kapsıyor olacak?"

Neve bu konuyla ilgili tek bir kelime bile etmeyecekti. Gerçekten yapmayacaktı bunu.

Pazar öğleden sonraları çıktıkları uzun yürüyüşlere tanıklık eden o mutlu yer geldi hatırına. "Yağmur yağsa bile çıkardık yürüyüşe çünkü yağmurun altında birisiyle yürümek tek başına olduğundan daha zinde hissettirirdi. Sonra eve gidip kurulanır, ardından tostumuzla çayımızı alıp BBC2'de Bette Davis'in oynadığı siyah beyaz filmi seyrederdik. Ya da seyretmezdik, çok önemli değildi çünkü oturup hep beraber bulmaca da çözebilirdik. Ama eğer hava güzelse arabaya atlayıp İngiltere'de tarihi mekânları koruyan National Trust'in evlerine giderdik." Bir rüyada gibi "Bunu yine yapmalıyım," derken buldu kendini.

Neve gözlerini kırıştırarak dünyaya döndü. Max sanki Çince konuşuyormuş gibi bakıyordu Neve'in suratına.

"Gerçekten mi, ilişkiler böyle mi yaşıyor?"

"İlişkiler hakkında benden çok daha fazla şey bildiğine eminim," dedi Neve kısa ve net bir şekilde. Vücudunu dikleştirdi ve daha kontrollü gözükmeye gayret etti.

Max suratını astı. Neve kafasını salladı, ama Max bunu fark etmemiş gibiydi. "Ben kimseyle ilişki yaşamam. Tek bir kadına bağlı kaldığımı ve onun dışında başka kimseyle seks yapamadığımı

düşünemiyorum bile. Birine bağlanmak ve sorumluluk almak için daha çok genç ve yakışıklıyım.”

“Sana gerçekten inanamıyorum.” dedi Neve, ama söyledikleri ile eğlenmemek mümkün değildi, hatta biraz da kıskanmıştı. Max gibi biri olsaydı hayat çok daha kolay olurdu. “Bak anlamı beklemiyorum, ama bir ilişkinin nasıl hissettirdiğini anlamak ve hangi noktaları geliştirmem gerektiğini görmek istiyorum.” Bu kulağa biraz daha... profesyonelce geliyordu.

“Anlıyorum,” dedi Max. Yüz ifadesi ciddiye, ama gözlerinin parıltısından eğlendiği belliydi. “Peki hiç aday var mı bu ilişki için?”

“Hayır yok, henüz planlama aşamasında,” dedi Neve, Max'a sert bir bakış atarak. “William ile pazar öğleden sonraları yapacağım şeyleri, mesela bazı temel şeyleri öğrenmem gerekiyor; mesela birlikte dışarı çıktığımız zaman ne söylemeli ve nasıl davranmalıyım, daha önce yatağımı kimseyle paylaşmadım, kimin hangi tarafta uyuyacağına nasıl karar verilir, ışık ne zaman kapatılır, ortopedik yastıkta kim yatacak gibi... Neve neden ısrarla konuşmaya devam ettiğini bilmiyordu. Ne kadar çok konuşursa, ilişkiler konusundaki belirsiz fikirlerini de Max karşısında daha fazla savunmaya çalışacaktı. Bu da fikirlerinin daha da belirsizleşmesine ve daha erişilmez bir hal almasına sebep olacaktı.

“O zaman, ben de adımları listeye yazabilir miyim? Bir liste yaptın değil mi?” diye sordu Max, boş bardağı itip Bridie'nin bir bardak bira daha getirmesini bekliyormuş gibi umutla kapağı doğru bakarken.

“Ne listesi, liste falan yok! Sen anlattıklarımı hiç ciddiye almıyorsun!” Neve gri tünüğünün buruştuğunu ve geniş kalçalarını gösterdiğini fark etti. Bu yüzden daha iyi bir duruşta durmaya karar verdi. “Sen ilişkiye başlamaya sıcak bakmadığını söylemiştin.”

“Evet sıcak bakmıyorum, ama öyle bir anlattın ki kulağa ba-yağı eğlenceli geliyor. Seks yapmak istemiyorsun, dolayısıyla se-vişmek için başka kapılar çalarsam, kusuruma bakmayacaksın artık. Benim ihtiyaçlarım var.”

Neve ruhunun en gizli, en karanlık yerlerine neden biraz ışık tutmaya çalışarak kendini sıkıntıya soktuğunu bilmiyordu. Aslında evindeki kanepeye uzanıp ev yapımı sebze çorbası ve *London Review of Books*'un son sayısı eşliğinde keyif çatmak varken bu duygusal tacizi yaşamak için buraya neden geldiğini de hiç bilmiyordu. Neve ayağa kalkıp elini Max'a doğru uzattı. “Seni yeniden görmek çok güzeldi, ama artık gerçekten gitmem gerekiyor.”

“Of, bunu yapma işte,” dedi Max elini tutarak. “Her şeyi kişisel olarak algılamaktan vazgeçmelisin. Yorucu olmalı...”

“Hoşça kal!” dedi Neve keskin bir ses tonuyla. Elini Max'ın pençelerinden kurtardı. Çantasını, mantosunu, atkısını, şapkasını ve eldivenlerini hızlıca kaptı ve keşke kış olmasaydı diye düşündü. Soğuk havadan korunmak için giyilmesi gereken bu kadar çok şey varken bir yerden hızlıca kaçmanın imkânı yoktu. “Bridie'ye söyle içkileri Slater'ların hesabına yazsın,” diye ekledi. Tanrı korusun, Max hesabı ona takıp kaçtığını düşünemilirdi. Hakkında kötü düşünmesini istemezdi. Ya *daha* da kötü...

“Benimle bir daha buluşmak hoşuna gitmez miydi?” Neve, Max'ın ısrarına bir türlü anlam veremiyordu çünkü durumu açıkça ifade ettiğini düşünüyordu. “Karşılıklı savaş hikâyelerimizden bahsederez.”

“Benim savaş hikâyem yok,” derken Neve o anda kendini hiç böyle hissetmemişti. Gecelerini, evinde çoraplarıyla dolaşıp duymakta güçlük çekecek kadar kısık sesle çalışan televizyonla geçiriyordu, sonunda da kitaplarda âşık olan ve olunan kızların hikâyelerini okumakla yetinmek zorunda kalacaktı. Başkalarının

aşklarıyla yetinecekti, kendi aşkıyla değil... Bozguna uğramış gibiydi; gözünü sahte Ugg botlarının ucuna çevirdi.

“Eğer savaş hikâyen yoksa, o zaman en azından savaş yaran da yok demektir,” dedi Max. O kadar kısık sesle söyledi ki Neve’in kelimeleri duyması için kulaklarını dört açması gerekti. “Numaramı al.”

Bir insanın yüzüne, ağzından çıkan her kelimenin ruhunuzu dev bir bulaşık teliyle ovmuş gibi kan revan içinde bıraktığı için onu bir daha görmek istemediğinizi söylemeniz imkânsızdır. Telefonu Max’a uzatıp numarasını kaydetmesini seyretmek çok daha kolaydı. Eve gider gitmez sileceğine kendi kendine söz vermesine rağmen...

www.webcanavari.net / Orppersephone

8

Max ile Hat and Fun'daki konuşmalarını kara kara düşünüp uykusuz kaldığı ikinci gecenin ardından, pazartesi günü Neve merdivenleri yorgun argın indi. Hem ayakları hem yüreği ağır geliyordu. O kadar çok şey anlattığı için kendine kızıp duruyordu ve bütün günü bağlanmadan kurulan ve kaygısızca yürütülen ilişkilerle ilgili karmakarışık olmuş düşüncelerini ayıklamakla geçirmeyi planlıyordu. İşte, bu sırada paspasın üzerinde kendisini bekleyen mavi bir zarf gördü.

Neve heyecanla küçük bir çığlık atıp zarfı kaptı. Max ile ilgili tüm düşünceler uçup gitmişti kafasından. Tek sorun vardı; işe gitmeden önce Philip ile kahvaltı yapmak üzere buluşacaktı ve bisikletle Holborn'a gitmek için kırk dakikası vardı. Mektubu ancak işe gidip yoğunlaşmadan önce yırtıp açabilecekti. Mektubu sanki William'ın eliymiş gibi hayal ederek yanağına yasladı; kendini aynada gülümserken yakalayana kadar William'ın güzel el yazısı ile mektuba ismiyle adresini yazdığını canlandırdı gözünde.

Mektup çantasında alevden bir delik açarken Philip'in tezle ilgili endişelerine konsantre olması hayli zordu. Yan ürünler üzerine çalışırken işinden kovulan Philip yaşı ilerlemiş bir öğrenciydi, boşanmıştı ve içinde bulunduğu durumdan çıkması altı

ayını almıştı. Aradan dört yıl geçmesine rağmen Philip'in bu şoku üzerinden tamamen atabildiğinden emin değildi.

Kırk yaşında, endişeli bakışları olan bir adamdı. Chiswick'teki dört yatak odalı bir evden Ealing'deki stüdyo bir daireye taşınmak zorunda kalmış; sonrasında dört elle okul hayatına ve eski kitaplar satan erkek arkadaşı Clive'e sarılmıştı, ama her ikisi de çok keyif vermiyordu Philip'e...

"... ve şimdi de kalkmış, başkaları ile yatmak için birbirimizi özgür bırakmalıyız diyor," dedi Philip suratsızca. Neve ise biraz sakinleşmesini bekliyordu.

"Ayrılacak mısın peki?" Her zaman olduğu gibi Neve, Philip'e Clive olmadan çok daha mutlu olacağını söyleyemedi. Geçen sene Neve'in doğum günü için dışarı çıktıklarında Clive tanışmalarının beşinci dakikasında Gustav'a yapışıp kalmıştı, utanmasa onu orada ateşli bir şekilde öpecekti. Philip sadece erkekler konusunda zevksiz değildi; şu anda Chiswick'teki dört yatak odalı evde yirmi üç yaşındaki sevgilisiyle yaşayan ve Philip'in tazminatından artakalanları yemekle meşgul olan eski karısı da aynı derecede korkunçtu. Hayat arkadaşlarını seçmek konusunda gerçekten ama gerçekten çok başarısızdı.

"Hayır, görünüşe göre açık ilişkimiz varmış," diyerek Philip burnunu çekti, sanki ağlamayı Holborn metrosuna binmeden önce bırakmış gibi gözleri kan çanağına dönmüştü. "Kırk yaşına geldiğime inanamıyorum ve hâlâ *Sturm und Drang** tarzında nelere katlanıyorum, bir baksana. Sevgilin olmadığı için ne kadar

* *Sturm und Drang*: Deha Çağı veya Dönemi olarak da bilinen Fırtına ve Coşku akımı yaklaşık 1767 yılından 1785'e kadar, özellikle yirmi ile otuz yaşlarındaki genç yazarlardan oluşan Aydınlanma Çağı'nın edebiyat akımı anlamına gelmektedir. Adını Alman şair Friedrich Maximilian Klingler'in *Fırtına ve Coşku (Sturm und Drang)* isimli dramasından almıştır. Bu akım "insan ve sanat ideali olarak 'orijinal dâhi'yi tanrılaştırmasından dolayı" (Gero von Gilpert) "Deha Çağı" olarak da adlandırılır.

şanslı olduğunu bilemezsin. Büyük bir yük bu; sen kendini hafif hissediyor olmalısın.”

Neve için bir sevgilisinin olmaması hafiflemek anlamına gelmiyordu. Aksine çok ağırdı.

“Aslında ben kendimi biriyle çıkmaya hemen hemen hazır hissediyorum,” diyerek başladı söze Neve. Philip bu düşüncüyü test etmek için iyi bir adaydı. Belki de değildi, çünkü Neve’in suratına gizlemeye çalışmadığı bir korkuyla bakıyordu, kaldırdığı kaşları yarım ay şeklindeki gözlüklerinin üstünden çıkıntı yapıyordu.

“Öyle mi?” diye sordu Philip. “Gerçekten mi?”

Neve az yağlı süt ile hazırlanan lattesinden hızla bir yudum alınca dilini yaktı, ama bu Philip’in sıfır cesaret veren suratına biriyle çıkma kararını savunmaktan daha iyiydi.

“Er ya da geç başlamak zorundayım. Sonunda rahibeler gibi yaşayıp ölmek istemiyorum.”

Philip omuz silkti. “Bunu kimse istemez. Romatik sulara parmağını sokmak için nasıl bir yol izlemeyi düşünüyorsun?”

Sorun da buydu ya zaten. Hiç tanımadığı birileriyle göz süzüşmek hiç işe yaramamıştı şimdiye kadar. “Skirt’te hızlı randevularla ilgili bir şey okudum.”

“Neve! Bunu yapamazsın. Seni çiğ çiğ yerler,” diye gürledi. “Bu felçli bir adamı aslanların önüne fırlatmak gibi bir şey olur.”

“Bana biraz daha fazla destek olabilirsin,” diye söylendi Neve. “Biriyle çıkmaya *hemen hemen* hazır olduğumu söyledim, hem karşı cinsle ilgili biraz deneyimim de var.” Bu doğrudu, şimdiye kadar *hemen hemen* iki kere seks yapmıştı ve karşı cinsle seks yapan pek çok erkek tanıyordu; babası, erkek kardeşi, tüm gece açık olan markette çalışan ve adıyla hitap edebilecek kadar iyi tanıdığı Aziz, ikinci el mobilyacıda çalışan ve ne zaman yeni bir kitaplık gelse Neve’e haber veren Dave, LEA’dan Bay

Feremont... Aslında Bay Freemont'un acemi bile sayılabileceğinden emin değildi. Üreme organları olduğunu bile düşünmek istemiyordu.

"Tabii ki deneyimin var," dedi Philip, Neve'i yatıştırmaya çalışarak. "Tamam, Adrian'a ne dersin? Hani şu Clive'nin müdür yardımcısı..."

Neve, Adrian'ı Oxford'dan hatırlıyordu, narin bir genç adamdı. Bot yarışları sırasında uyuşuk uyuşuk oturmadığı zamanlarda dahi görünmesi gerektiği gibi görünüyordu. "Adrian, gay."

"Hayır değil!" Philip dişlerini tıkırdattı. "Karşı cinsle ilgili deneyimin olabilir, ama gay radarın oldukça zayıf."

"Ona gaydar* deniyor, Philip," dedi Neve kibarca. Philip korkunç bir gaydi. Kendisini eğitime verdiğinden beri kadife pantolonlarla tüvit ceketler giymeye özen gösteriyordu, ama Neve her zaman ince çizgili gri takım elbisesini giymeyi özlediği izlemine kapılıyordu. "Her neyse, bence Clive'e açık bir ilişkiye sıcak bakmadığını söylemelisin," dedi Neve.

Konuşmayı kendisinin olmayan aşk hayatından kurtarıp Philip'in aşk hayatına yönlendirmek istiyordu.

"Ama açık bir ilişki bile onu kaybetmekten daha iyidir," dedi Philip sessizce. Sanki Neve ile değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi. Cesur ama sulu bir gülümseme fırlattı Neve'e. "Gerçekten bir ilişki yaşamak istediğinden emin ol, tehlikeli sulara girme..."

Tehlikeli su falan yoktu ortada. Sadece eğlenceli olacaktı ve William gelip alana kadar kalbini herkesten saklayacaktı. Belki de ilişki konusunda kendini geliştirmeye çalışmaktansa, çemberi daraltmaya çalışmak daha önemliydi. Neve de "Hımm," dedi çekimser kaldığını belirtircesine. Philip'in kişisel konulara son verip biraz da tez hakkında konuşmaya karar vermesi Neve'i

* Gaydar: Bir kişinin homoseksüel olduğunu anlama yeteneği.

bayağı rahatlatmıştı. Deri çantasından telli bir defter çıkarınca Neve ağzındaki kahveyi Philip'in suratına püskürttü.

"Aman Tanrım, ne kadar çok kâğıt var burada," dedi Philip'i suçlar gibi... "Son görüşmemizden beri ne kadar çok yazmışsın?"

Philip, arşivde çalışmadığı zamanlarda şair Stephen Spender'i incelediği doktora tezini yazıyordu. Neve günahlarını affetirmek için tezin ön okumasını yapmayı kabul etmişti.

"İkinci taslakta 30.000 kelimedeyim," dedi gururla. "Ama daha çok işim var."

"Tamam, ver bana," dedi Neve elini Philip'e uzatırken. Bir taraftan da kendisini hayatta en az sevdiği şairlerden birine dair yazılmış 30.000 kelimeyi okumaya hazırlamaya çalışıyordu.

Philip defteri geri çekerek başını salladı. "Ne demişler, ben sana benimkini göstereyim, sen de bana seninkini."

Neve sandalyenin altından çantasını tekmeledi. "Ama sen 10.000 kelime daha yazmışsın görüşmeyeli, benimki çok daha az."

"Neresindesin?" diye sordu Philip; Neve'i daha iyi görebilmek için gözlüklerini burnundan yukarı doğru ittirerek.

"Lucy, Oxford'da ve Charles Holden ile tanıştı, ama şu anda gerçek bir domuz olduğunu düşünüyor," diyerek durumu aydınlattı Neve. "Gerçekten garip, sen de ben de Charles'la tanışmanın Lucy'nin hayatına yeni bir yön vereceğini biliyoruz, ama şu an Lucy'nin bundan haberi yok."

"Hadi ama lütfen ver şunu bana, Neve," dedi Philip. "Oxford için evden ayrılmadan önce babasıyla neler yaşandığını öğrenmek istiyorum. Saklamayı bırak artık."

Neve isteksiz bir şekilde sandalyenin altına uzanıp çantasını aldı. İçinde başarısız olmuş romancılarla çok çok küçük bir şair olan Lucy Keener'in hayatıyla işlerinin yer aldığı on iki mukavva kutu arşive geldiğinde Neve onları haftalarca ofisinde tozlanmaya bıraktı.

Onlardan bir sürü vardı ve Neve ölen yazarların hiçbirinin veritabanında Lucy Keener veya yazıları ile ilgili bir detaya ulaşamamıştı. Dolayısıyla 20. yüzyılın keşfedilmemiş büyük yazarlarından birini su yüzüne çıkaracağı konusunda çok da umutlu değildi. Derken deşifre yapmaktan sıkıldığı bir öğleden sonra, Lucy'nin otobiyografik romanı *Dancing on the Edge of the World*'ün sayfalarına tek tek göz atmaya başladı. Roman Enformasyon Bakanlığı'nda çalıştığı II. Dünya Savaşı yıllarını konu alıyordu. İşte o gün romana âşık oldu. Tıpkı on iki yaşındayken bir cumartesi sabahı yerel kütüphanede *Gurur ve Önyargı*'nin kapağını açtığı gibi; tıpkı ilk Katharine Hepburn filmi seyrettiği zamandaki gibi ya da tıpkı William'ın Somerville Koleji'ndeki kapısını çalıp kendisini Neve'in öğrenci danışmanı olarak takdim ettiği günkü gibi...

Hal böyle olunca Neve haftanın geri kalanını arşiv kutularındaki tüm sararmış sayfaları bir nefeste okuyarak geçirdi. Lucy'nin şiirlerini, mektuplarını, günlüklerini okudu ve Lucy'ye de âşık oldu. Leeds'te işçi sınıfından bir ailenin kızı olan Lucy zalim babasının tüm muhalefetine rağmen Oxford'da burs kazanır. Oxford'da saygıdeğer Charles Holden ile tanışır. Charles'in ailesinin Gloucestershire'da geniş arazileriyle Mayfair'de bir malikânesi vardır. Lucy'nin Charles ile olan ilişkisi savaşa yenik düşmez ve ayakta kalır, Charles'in bir vikontun ikinci kızıyla olan evliliği ve Rusya'ya...

Philip, "Neve! Hadi ama bekliyorum," diyerek hatırlatmada bulundu. Neve çantasından satır aralarında boşluk bırakmadan yazılan on sayfanın bulunduğu dosyayı çıkardı: Yazmaya başladığı Lucy Keener biyografisinin beşinci bölümü. Aslında neden bu işe girdiğini bilmiyordu çünkü Neve keşfettiklerini anlatmak için Bay Freemont'un yanına gittiğinde Lucy'nin yazılarının herhangi bir edebi değer taşımadığını söylemişti.

Dancing on the Edge of the World'ün ilk sayfasını geçip, "Neden kendine bir yayıncı bulmadığını anlamak hiç de zor değil," demişti. "Bu çok sıkıcı. Dünya bakış açısı dar olan bir kadının küçük fikirleri; satın almayı düşündüğü bir şapkayı bütün bir sayfaya yayarak anlatması çok mu gerekli? Bunu geldiği yere geri gönder gitsin."

Ama Neve bunu yapmadı. İnandığı şeyin sonuna kadar arkasında durdu, bu tepkisi Bay Feremont'u şaşırtmıştı. Neve genelde ne söylenirse karşılık vermeden onu yapardı.

Ama Bay Freemont tutumunu değiştirmede. Bunun üzerine Neve, *Dancing on the Edge of the World*'ün fotokopisini Lucy'yi seven bütün diğer ofis üyelerine dağıtınca Bay Freemont emre itaatsizlik yaptığı gerekçesiyle Neve'e yazılı uyarıda bulundu. Bunun üzerine Neve, Chloe ile birlikte her şeyi paketleyip Chloe'un erkek arkadaşının arabasına yükledi ve kutuları evde boş duran odaya gönderdi. Ardından bütün hafta boyunca gizli gizli taradıkları her bir kâğıt parçasının yedeğini aldılar, böylece eğer Celia tekrar kokulu bir mumu yanarken bırakıp apartman alevlere gömülürse, Lucy'nin işleri sonsuza dek kaybolmamış olacaktı.

Neve biyografiyi yazmaya başladı çünkü Bay Freemont'a çok kızgındı ve Neve'in bildiği tek isyan şekli sessiz olarak yapılandı. Aynı zamanda yazı yazma yeteneğini de geliştirmek istiyordu, yüksek lisansı bitirdiğinden beri hayli savsaklamıştı. Uzun lafın kisası Lucy'nin mutsuz ve güzel hayatını on iki mukavva kutunun içine yerleştirip bir daha asla okunmamaya veya keşfedilmemeye mahkûm etmeye gönlü el vermedi.

Tüm gün çalışmasına ve yorucu bir spor programı olmasına rağmen korkutucu derecede çok boş zamanı kalıyordu. Neve bu zamanı elindeki bilgileri ayıklayıp harmanlamak ve Lucy'nin hayatını kaleme almakla geçiriyordu. Her bitirdiği bölümü Philip'e gönderiyor, Philip de okuduktan sonra Chloe'ya paslıyordu,

listede yer alan diğer isim ise Rose'du. Kâğıtlar Neve'e kırmızı kalemle işaretlenen pek çok notla geri dönüyordu.

Neve endişeli gözlerle, masanın karşısında oturan Philip'e baktı. Yeni bölümün ilk sayfasını okumaya başlamıştı bile. "Şimdi okuma," diyerek azarladı Philip'i. "Ben buradayken okuma, ayrılınca okursun."

"Özür dilerim, saygısızca davrandım," diyerek mırıldandı, ama kâğıtları şeffaf dosyaya yerleştirirken hâlâ okumaya devam ediyordu. İç çekerek dosyayı evrak çantasına saklayıp zaffer dolu bir gülümsemeyle gözlerini Neve'e dikti. "Taslağı bana bir hafta içinde geri verebilir misin?"

Neve gözlerini kırpmadan, hatta yüz kaslarını birazcık bile oynatmadan Philip'e baktı.

Philip cevabını almıştı. "İki hafta?"

"Üç diyelim," dedi Neve kararını vermiş bir şekilde.

"Tamam üç olsun," dedi Philip memnuniyetsiz bir ses tonuyla. "Lütfen üzerine not alma, elyazın hiç okunmuyor."

Yarım saat sonra Neve, arşivin okuma odasındaki resepsiyon masasında oturuyordu.

Aslında okunaksız yazısıyla dizin kartlarını yazıyor olması gerekiyordu, ama o bunun yerine William'ın mektubunu okuyordu. Sonra William'ın mektubunun satır aralarını okudu. Sonra i'lerin noktasını nasıl koyduğunu, (3. paragrafın ikinci satırındaki i kalbe benzemiyor muydu?), t'leri nasıl çizdiğini, y'lerin kuyruğunu nasıl yerleştirdiğini inceleyerek gizli anlamlar çıkarmaya çalıştı. Zaman isteyen bir işti bu...

Neve mektubu yavaş yavaş okumak için kendini zorluyordu, yavaş yavaş ve her kelimenin tadını çıkararak. William mektubuna hızlı bir hava raporu vererek başlamıştı ve Sainsbury'nin kırmızı etiketli poşet çaylarından büyük bir kutu ve bir kutu da Carr's'in su ve unla hazırlanıp peynir ile servis edilen meşhur

bisküvilerinden göndermesini istemişti. Mektupta yazan güzel cümleleri okumak için buraları hızlıca geçti.

Geçen hafta seninle konuşmak çok güzeldi. Sesini duymak nehir kıyısında oturduğumuz ve en sevdiğimiz kitaplardan konuştuğumuz uzun Oxford öğleden sonralarını anımsatıyor bana... (Hatırladığım kadarıyla güneş altından ışıklarını hiç eksik etmezdi üzerimizden; ama sadece bu kadarla kalır mı hiç? Çünkü aynı zamanda çok yağmur yağdığını da hatırlıyorum. Çatımdan akan suların altına koymak için bana bir set plastik saklama kabı hediye etmiştin.) Jane Austen ve Brontës hakkında konuşurken nasıl şiddetle tartışmaya başladığımızı hatırlıyor musun? Gerçekten sinirlendiğini sadece o zaman gördüm. "Jane Austen'a laf etmek demek, bana laf etmek demek," diyerek gürlendiğini hatırlıyorum.

Kaliforniya'da hava her zaman güneşli; tıpkı Oxford gibi... Ama burada nehir yok; edebiyat, felsefe ya da keyif alacağım başka şeyler hakkında oturup konuşacağım 'Neve yok.

Neve derin bir şekilde iç çekmek için mektubu okumaya burada ara verdi. Kendinden şüphe duyduğu zamanlar vardı, elbette vardı, kendi kendine gelin güvey olduğunu ve kendini bu kadar hazırladıktan sonra William geri döndüğünde büyük bir hayal kırıklığı yaşamaktan endişelenirdi. Neve'in kalbi yerinden çıkıp William neredeyse oraya gidecekmiş gibi atıyordu, ama o da Neve gibi hissetmese böyle şeyler yazamazdı:

Nehir kenarındaki o uzun öğleden sonraları anımsıyorum çünkü üniversitedeki yeni öğrencilerim edebî çözümlerime

yapmak şöyle dursun, Austen veya Brontës'in bir romanının adını bile söyleyemeyecek kadar stresli... İkinci sınıftaki özel ders grubumdan bir kız Gurur ve Önyarı'nın New York'ta düzenlenen Hollywood uyarlamasında Lydia Bennet'i canlandırdı. (Şu an nefesini tuttuğunu duyar gibiyim!) Cana yakın bir kız, oldukça da güzel, ama aynı zamanda tam bir budala... Kampüse nadiren uğramasının tek sebebi kendisini entelektüel göstermek istemesi; üniversiteyse bu duruma hiç sesini çıkarmıyor çünkü onun aracılığıyla üniversitemin tanıtımını yapmaktan çok mutlular.

'Birinci sınıf öğrencilerimin arasındaysa iki model var, dekan verdiğim ödevleri bitiş tarihinde teslim edemezlerse bunu görmezden gelmemi istedi. Çünkü bikini çekimleri oluyor veya oyuncu seçimi için jetle New York'a gitmek durumunda kalabiliyorlar.

Evet, Oxford'da yaşadığımız zamanlar bir başkaydı.

Neve mektubu korkuyla iterek kendisinden uzaklaştırdı. Hollywood aktrisleri mi? Modeller mi? Zaten bronz tenli, sarı saçlı Kaliforniya kızlarını düşünüp yeterince endişeleniyordu. Ama bir aktris? Modeller? William'ı bir lokmada yer onlar. Kusursuz, asil özellikleri vardı; havalıydı, Hugh Grant gibi düşünceli bir hali vardı ve William bir rahip değildi. Tamam, Max gibi su katılmamış bir kazanova değildi, ama Oxford'da pek çok kız arkadaşım olmuştu. Topshop'tan bohem şıklığında giyinen ve birçok Rilke şiiri okumuş küçük, zayıf şeyler... Kaliforniya Üniversitesi'ndeki kızlar da muhtemelen böyleydi, ama isimleri Tiffany, Brittany, Courtney değil, Sophie, Camilla, Tamara'ydı.

William üç senedir Kaliforniya'daydı ve en az on beş kadınla seks yapmış olmalıydı. Her yıl için beş kadın düştüğünü düşününce, bunun oldukça muhafazakâr bir tahmin olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Oysa bu üç yıl içinde Neve'e dokunan tek erkek, egzersiz yaptıktan sonra kaslarını esnetmek için yardım eden Gustav'dı. Artı bir de Max vardı. Kendisi yeterince iyi değildi. William'ın bir seks geçmisi vardı, bununla birlikte Neve'in deneyimleri on altı yaşındaki bir kızinkinden bile daha azdı.

Okuma odasına göz gezdirip içini çekti ve her zaman hırkasının kolunda bulundurduğu peçetelerden koca bir tomar çekip aldı. Geleceğine bakıyor gibiydi.

Neve. William'ın mektubunu katlayıp içinde yazanları okuyarak daha fazla acı çekmemek için zarfın içine geri koydu. Kaçmak cevaplar verip ertelemeye ve belli belirsiz bir plana takılıp kalmaya vakti yoktu, masum bir flörtten daha fazlası gerekiyordu. Bir şey yapmak şarttı ve yapması gereken tek şey bir erkek bulmaktı, herhangi bir erkek...

9

Aradan bir hafta geçmişti, günlerden pazartesiydi ve Neve kendisine hâlâ bir erkek bulamamıştı, ama bu hafta tam beş randevusu vardı ve iştahını tamamen kesen bir mide bulantısı ile karşı karşıyaydı, aslında bunu beklenmeyen bir bonus olarak görüyordu.

Celia'yı bu işin dışında tutmaya karar verdi çünkü eğer işin içine girerse Neve'i mankenlerle takılması konusunda cesaretlendirmeye çalışacak ve istemediği kıyafetleri giymesi için zorlayacaktı. Bunun yerine kendini Chloe'un insafına bıraktı.

Dışarıdan bakıldığında çok ortak yönleri yoktu. Chloe havalıydı, Neve hiç değildi. Chloe, Celia gibi son moda kıyafetler giydiği için havalı değildi; onun havası herhangi bir kaygı veya endişeden uzaktı ve ancak gelişme çağınızda hippie olan ailenizle birlikte bir karavana atlayıp Avrupa'yı gezerseniz Chloe gibi olabilirsiniz. Beş dil konuşuyordu, bir okula düzenli olarak devam etmeye lise son sınıfta başlamış olmasına rağmen Cambridge'e çifte birincilikle girmişti, ipek eşarplardan çok güzel cüzdanlar yapıp Etsy'de satmıştı, ama aynı zamanda "Kahrolası Kuklalar" isimli bir grupta bas çalmıştı. Üstelik koca bir bardak birayı on bir saniyede bitirebiliyordu. Neve zaman tutmuştu.

Belki de bütün bunların nedeni çılgın ve hiçbir şeyin uzun ömürlü olmadığı bir çocukluk yaşamasındandı, ama Chloe'un bir tarafı inanılmaz gelenekseldi. Neve, Chloe'u yakın hissetmesinin sebebinin bu olduğunu düşünürdü. Her gün saat tam 16.30'da akşam yemeğinde ne yiyeceklerini tartışırlardı; her ikisi de Georgette Heyer romanlarına bayılıyordu ve bir ortak noktaları daha vardı, ikisi de Bay Freemont'tan nefret ediyordu.

Chloe kimseyle flört etmiyordu çünkü on beş yaşından beri aynı çocukla (şu anda çok nitelikli bir serbest muhasebeciydi) çıkıyordu, ama biriyle flört edip buluşan çok arkadaşı vardı. Chloe sürekli telefonda onların sonu hüsrarla biten aşk hikâyelerini dinler, ilişkilerle ilgili tavsiyeler verirdi. Önceki perşembe günü Neve, Bay Freemont yönetim kurulundakilerle buluşmak için arşivden ayrılanı kadar bekledi ve ardından küçük ofisinden dışarı fırlayıp Chloe'un yanına gitti. "Müsait olduğunda içeri gelirmisin, sana bir şey göstereceğim," dedi yalvaran bir ses tonuyla. Chloe, Neve'in kendisine büyük, tozlu sözlüklerden zor bir metin göstereceğini düşündüğünden mırıldanarak içeri geldi. Fakat Neve'in *match.com*'daki profiliyle karşılaştı.

"Şuna bir göz atsana. Eğer erkek olsaydın bunu okuduktan sonra benimle çıkmak ister miydin?" dedi gergin bir ses tonuyla.

Chloe oturup profili okumaya başlarken Neve endişeyle başında bekledi. Chloe arada bir boğuk sesler çıkarıyor veya "Aman Tanrım, Neve bu gerçek mi?" diyordu.

Neve, "O kadar mı kötü?" diye sordu Chloe okumayı bitirince.

"Kötünün de kötüsü. Sen bu profille kimseyi bulamazsın," dedi Chloe. Melek bakışları çelik gibi sertleşmişti. Sarı lüleleri, mavi gözleri ve özünde öyle olmasa da ciddi ifadesi olan bir yüzü vardı. Çoğu zaman işe kot pantolon ve spor ayakkabı giyerek gelmesine ve öğle tatilinin sadece bir saat olmasının kişilik haklarına hakaret olduğunu ısrarla savunmasına rağmen Bay

Freemont bile onu azarlayamazdı. "İki heceden fazla olan tüm kelimeleri kırpmalısın."

"Hepsini mi? Ama arşivci kelimesi üç heceden oluşuyor."

Chloe, Neve'e, İngiltere'nin en azılı seri katili olduğunu az önce itiraf etmiş gibi bakıyordu.

"Buraya arşivciyim yazamazsın. Yayınevinde çalıştığını söylemelisin. Aman Tanrım! 'Uzun yürüyüşleri severim ve en büyük hayalim bir gün New York Halk Kütüphanesi'ni görebilmek, ama sırt çantasını alıp yollara düşmenin büyüsünü hiç anlamıyorum. Hindikuş Dağları boyunca trekking yapmak benim için Dante'nin cennetinin dokuzuncu katına erişmiş olmak anlamına geliyor. Gerçekten mi?"

"Ne? Ne?"

Chloe nazıkçe Neve'in kolunu okşadı. "Dante ile pek ilgileneceklerini sanmıyorum."

"Tamam, nasıl değiştirmeliyim?"

"Seyahat etmeyi ve uzun yürüyüşler yapmayı severim," dedi Chloe kararlı bir şekilde, parmakları klavyenin üzerinde çoktan çalışmaya başlamıştı bile... "En sevdiğim yazarlar listesini de çıkarmamız gerek. Kaldı ki bu isimlerin yarısını bile duymadım. 'Müzik dinlemeyi sevmiyorum'u 'Her türlü müziği dinlerim' olarak, 'Biraz kilo fazlam var'ı 'Balıketliyim' olarak değiştireceğiz."

"Ama bunlar doğru değil ki? Yanıltıcı reklam resmen..." dedi Neve kaygı içinde, Chloe bu sırada Neve'in yazdığı metnin büyük bir bölümünü silmeye başlamıştı.

"Endişelenme. Böyle şeylerle ilgili herkes yalan söylüyor," dedi Chloe. "Bu sadece küçük bir kartvizit; zaten onlarla yüz yüze buluşana kadar potansiyelleri var mı yok mu bilemezsin."

"Ben yalan söylüyorum, karşımdaki yalan söylüyor; ortak noktamız var mı yok mu bilmeden nasıl biriyle buluşabilirim ki?"

Neve, Chloe'u klavyenin kontrolünü bırakması için dürttü, ama Chloe klavyenin başından kalkmayı reddetti.

"Mesaj atıyorsun, sonra da gidip buluşuyorsun," dedi Chloe, Neve'in kişiliğini "neşeli ve sempatik" olarak tanımlamak için parmaklarını çalıştırırken... "Seni tanıyorum hanımefendi. Fransız sinemasıyla ilgili sözü uzata uzata mesajlaşmak için haftalarını harcayacaksın ve hiç kimseyle buluşamayacaksın."

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye itiraz etti Neve kızgınlığını çok da abartmadan, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Tatlım, ev arkadaşım bütün erkek arkadaşlarını internetten buldu ve bunu tamamen numara çevirerek yaptı," dedi Chloe. "Nitelik değil, nicelik. Saçma sapan insanların % 99'unu elemenin tek yolu yüz yüze buluşmaktır."

Neve bu tarz garip şeylerden hoşlanmıyordu. Chloe manevi destek vermesi için ofis müdürü Rose'u da yanlarına çağırınca daha da soğudu bu işten. Rose ve Chloe bir olup Neve'in sayfasına eklediği siyah-beyaz sanatsal fotoğrafı sildiler. Neve'i öğle tatilinde alışverişe çıkardılar ve göğüslerini kalkık gösterecek bir sutyen ve gerçekten tahammül edemediği dekolte bir bluz alması için zorladılar. Sonunda Rose'un kameralı telefonu ile Neve'in profiline koyacağı yeni fotoğrafları çektiler.

"Göğüsler ve dişler," diye tekrarlayıp durmaya devam ederken Chloe, Neve sıcak ve candan bir şekilde gülümsediğini umarak dudaklarını araladı.

Tüm endişelerine rağmen o aptal profil ve dekolte fotoğraf sayesinde ertesi gün otuz cevap almıştı. Rose ve Chloe aday bile olamayacakları elediler ve Neve listesinekiyle tatlı tatlı mesajlar gönderirken başında beklediler. Pazartesi gününün sabahıydı ve savaş sanatları, Asya sineması ve çizgi romanlardan hoşlanan yazılım mühendisi Tom ile buluşmaya hazırlanıyordu.

Chloe'un ev arkadaşı Neve için yapılması ve yapılmaması gerekenler listesi hazırlamıştı.

1. Soyadını söyleme, telefon numaranı ve mail adresini verme.
2. Nerede buluşacağından Chloe'yu haberdar et ve eve giderken mesaj at ki kaçırılıp tecavüze uğramadığından emin olsun.
3. Kilo vermekten ve fitness programından bahsetme.
4. Çok soru sor ve verdiği cevaplarla ilgileniyormuş gibi görün, ne kadar sıkıcı olursa olsun.
5. Hesabı ödemeyi teklif et, ama çok da ısrarcı olma.
6. Fazla dağıtma. Dudaktan bir öpücük kabul edilebilir, ama dilini sadece ikinci kez görüşeceğin kesinleştiyse kullan.
7. Buluştuğunuz yerdeki tüm çıkışları kontrol et, böylece o tuvalete kalkınca sen hızlıca kaçabilirsin.
8. Biraz eğlenmeye çalış.

Neve, Tom ile metro istasyonunun önünde buluşmak için High Holborn boyunca yürürken hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Son otuz yılın en soğuk şubat ayı yaşanıyordu, ama Neve'in alnından damla damla ter akıyordu. Ağzını açtığı anda konuşabileceğinden pek emin değildi. Hatta nefes almak bile işkence gibiydi.

"Bu sadece bir buluşma," diye tekrarlıyordu sürekli içinden. Metronun karşısındaki trafik ışıklarına gelince kalabalığın arasında gözleriyle Tom'u aradı. Fotoğrafta oldukça hoş gözüküyordu; utangaç bir şekilde gülümseyen çocuksu bir suratı vardı... Neve'e gönderdiği iki mesajda da noktalama işaretlerini mükemmel şekilde kullanmıştı, ama Neve metro istasyonunun önünde utangaç ve çocuksu hiç kimseyi göremiyordu, sadece elinde ücretsiz Londra gazetesi *Evening Standard*'ı sallayan bahtsız adamlardan kaçıp işe gitmeye çalışan insan kalabalığı vardı.

Ayakları bir şekilde Neve'i caddenin karşısına geçirdi, böylece metro istasyonunun önüne ulaşmış oldu ve endişeyle kalabalığın içindeki insanlara baktı.

"Neve sen misin?" diye sordu arkasındaki ses. Utangaç ve çocuksu değil, kaba ve yaşlı bir adamla karşılaşmak üzere arkasını döndü. Neve daha ilk cümleden Tom'a notunu vermişti.

Tom söylediği gibi otuz değil, neredeyse kırk yaşındaydı ve Neve, Tom'un savaş sanatları ve Asya sinemasından kastının Kung Fu filmleri seyretmek olduğundan şüphelendi.

Beklemiş kızartma yağı kokan bir barda köşede bir masa bulur bulmaz Tom, Neve'e profil fotoğrafından çok farklı göründüğünü söyledi, ne tesadüf ki Neve de aynı şey için Tom'u suçluyordu. Tom, Neve'in göğüslerine bakarak Linux diye bir şeyden bahsetmeye başladı. Tom bara gitmek için yerinden kalkınca Neve ikinci bir tereddüde yer bırakmadan kapıdan çıkıp gitti. Bisikletini almak için Gray's Inn Caddesi'ne geri yürürken kendini garip bir şekilde neşeli hissetti. Başarmıştı. Biriyle buluşmuştu. İlk kez. Ve evet, berbat ve korkutucuydu, ama hiçbir şey bilinmeze adım atmak kadar kötü olamazdı. Şimdi ne beklediğini biliyordu, yani mümkün olduğu kadar ve belki de ikinci ya da üçüncü randevuda kendisinden bir iki dakika bahsetme imkânı bile bulabilirdi. Neve, Celia'ya olanları itiraf etmek için eve gitmeyi bekleyemezdi çünkü Chloe'un ev arkadaşının, sonrasında olanları birine anlatmanın buluşmanın kendisinden daha eğlenceli olduğunu söylerken ne demek istediğini anlamaya başlıyordu.

Salı akşamüstü bir dj ile bir şeyler içmek için buluştu, bu buluşma Neve'e "havalı" konseptinin yanından bile geçemeyeceğini göstermişti. ("David Toop'u hiç duymadın mı? Dalga geçiyorsun herhalde!")

Çarşamba geceki buluşma bir emlakçıyla idi. Chloe hayatta hoş emlakçılar da olabileceği konusunda ısrar etmişti, ama yine de Neve oldukça endişeliydi. Zaten David'in onlardan biri

olmadığı anlaşıldı. Neve'in montunu çıkarmasına yardım ederken elleri göğüslerinin alt kısmına sürtündü ve David, "Buradan sonra sevişmeye gidecek miyiz, eğer gitmeyeceksek burada olmak benim için tamamen vakit kaybı," dediğinde Neve şarabından daha sadece bir yudum alabilmişti.

Perşembe günü Neve, Adrian ile buluşma konusunda ciddi olarak isteksiz ve keyifsizdi, ama Philip bu buluşmayı ayarlamak için sıkıntıya girmiş, yanında çalışan insanların kendi malı olduğunu düşünen Clive'in öfkesine maruz kalmıştı. Neve, Adrian ile Charing Cross Caddesi'ndeki Foyles'in önünde buluşmak için sıfır heyecanla hazırlandı.

Kalbi dizlerinin oralarda bir yerlerdeydi sanki, ama kapının önünde asık suratla bekleyen Adrian'ı görünce kalbi bileklerine kadar indi.

"Ben gayim," dedi duyabileceği kadar mesafeye gelir gelmez.

"Oh! Biliyordum," dedi Neve. Belli belirsiz gülümsemeye çalışınca Adrian da gülümsedi.

Gerçekten çok hoştu. Adrian kendisine doğru dürüst bakınca Neve o kadar da hoş olmadığını ve gözlerinin pörtlek olduğunu fark etti.

"Oxford'dan Neve?" diye sordu. "Vay canına! Midene kelepçe mi taktırdın?"

"Biraz daha eski moda yöntemlerden yararlandım," dedi kendini beğenmiş davranmamayı yine beceremeyerek. "Diyet, egzersiz, kan, ter, gözyaşı. Hâlâ devam ediyorum."

Adrian, Neve'e sanki pazarda satışa çıkaracakmış gibi değer biçerek baktı. "Harika görünüyorsun," deyip durdu ve Neve, Adrian'ın bir karar verdiğini görebildi. "Haydi bir şeyler içmeye gidelim. Yakışıklı çocukların olduğu bir yere gitmek seni rahatsız etmez, değil mi?"

Neve'in tüm hafta boyunca en çok eğlendiği randevuydu. Rezil, aşağılık bir adam olan Clive'i çekiştirdiler; Adrian'a, Clive'in kendisine sırnaşmasını engellemek için işyerinde heteroseksüel bir erkekmiş gibi davranması gerektiğini anlattı ve çok eğlenmeli vakit geçirdiler.

"Bana sürekli bir kere arkadan versem bir daha vazgeçemeyeceğimi söyleyip duruyor," diye itiraf etti korkudan cıvılayan Neve'e...

Adrian bile, Neve'e ayarlamak için bekâr, heteroseksüel arkadaşlarını gözden geçireceğine söz verdi ve Adrian'ın tüm gece flört ettiği barmen işini bitirince Neve için de gece son bulmuş oldu.

Ve cuma günü sırada Neve'in, hakkında şimdiden iyi şeyler hissettiği Edward vardı. Neve'e aklını, yazım tarzını ve güzelliğini öven on iki mesaj atmıştı ve şair Laureate'i tanıyan biriyle mesajlaşmak oldukça rahatlatıcıydı.

Edward, Neve'in beklediğinden daha kısaydı, ama bu aşamada Neve buluşacağı herkesin yaşına beş yıl daha ekliyor ve boyundan da 5 cm atıyordu. Edward, Neve'den daha gergindi ki bu Neve için olumlu bir değişiklikti. Durmadan terliyordu ve mahkeme binasının yakınlarındaki küçük bara oturur oturmaz bir oraya bir buraya sallanmış, ama yine de Neve'in işi ile ilgili anlatıklarını ilgiyle dinlemişti.

"Peki sen ne yapıyorsun?" diye sordu Neve, küçük bir şairin edebi mirası ile ilgili söylenecek her şeyi söylediği zaman... "Yazar olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Doğru, Edward yazar olduğunu söylemişti, ama yazıları çoğunlukla Kennedy suikastı ile ilgili blog gönderilerinden oluşuyordu. Konuştukça daha da huzursuz oldu, ta ki sonunda üç ay önce manik depresyon geçirdiğini, şu an ailesiyle yaşadığını ve yataktan çıkabildiği zamanlarda geçici işlerde çalıştığını itiraf edene kadar...

En azından konuşacak bir şeyler var diye düşündü Neve; konuyu Virginia Woolf, Sylvia Plath ve diğer ünlü intiharlarından uzaklaştırmaya çalışarak. Aklına getirmemek için büyük çaba harcadığı Max, yaşayacağı ilk ilişkiyi bir çıkış stratejisi olarak görüp işi bittiğinde de çocuğu arkasına bakmadan harca-yacağını ve başka hiçbir şey veremeyeceğini ima etmişti, ama Neve, Edward'ın Freud analizleri ile ilgili sorularına sabırla cevap verirken ilişki yaşamaya başlasalar Edward'ın hayatında bazı olumlu değişiklikler yapmasına etki edebileceğini fark etmişti. Bununla birlikte Edward psikoanaliz ve psikoterapi arasındaki farkı anlatırken Neve'e saygıyla bakıyordu. Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı.

"O kadar da kötü görünmüyor," diye düşündü Neve. Bisikletle eve gitmeden önce yağsız süt alabilmek için Tesco Metrosu'na yürümüş, Edward da ona eşlik etmişti. Rose, Edward için "tadilata ihtiyacı" var derdi, uzun saçlarına atkuyruğu yapmaktan vazgeçer ve o kadar çok terlemeyi keserse daha çekici olabilirdi. Bununla birlikte Edward ile çıkmak, birileriyle tanıştığı bu yolda yaralı bir kalp ve ağızda metalik bir tatla ilerlemek zorunda olmaması anlamına geliyordu.

"Neve, bence sen harika birisin," dedi Edward metronun önünde durunca. "Beni bir daha görmek isteyecek misin?"

"Çok iyi olur," dedi Neve kararlı bir şekilde. Eğer şimdi ikinci buluşma garantilendiyse, Edward'a telefon numarasını vermeli miydi, bunu merak ediyordu ki Edward yanağını tutmak için bir elini kaldırdı.

Bu hareket öpüşmenin başlangıç aşamasıydı, ama böyle bir şey asla olmayacaktı çünkü sıcak, yapış yapış ellerinin yüzüne bir kez dokunması bile, Neve'in tüylerini ürpertmişti. Sanki kemikleri derisinin altında yavaş yavaş hareket etmeye çalışıyordu. Çünkü beyni mantıklı, makul bir karar vermiş olsa da kalbi kararsızdı, bedeniye açıkça reddediyordu.

Her ikisi de böyle bir an hiç yaşanmamış gibi yaptı. Edward, Neve'e telefon numarasını verdi, Neve arayacağına söz verdi. Eve dönüp Edward'ın şimdiden ne kadar muhteşem olduğunu ve onu tekrar görmek için bekleyemeyeceğini anlatan üç mesaj aldığı görünce yaptığından biraz utandıysa da "İyi hafta sonları tatlım" satırında yine vücudu ürperdi. Tikslenme nöbetlerine yakalandığınız biriyle sırf size güzel sözler söylüyor diye çıkabilir misiniz? Hayır, çıkamazsınız.

Cumartesi günü randevusu yoktu çünkü Celia, Rose, Chloe ve Chloe'un ev arkadaşı cumartesi günü internetten ayarladığı biriyle buluşan bir adamın mutsuz, umutsuz ve ezik olacağını ve Neve'i de bu duygulara ortak edeceği konusunda hemfikir idiler. Bununla birlikte Rose, Neve'i Charing Cross Caddesi'ndeki salsa kulübüne sürüklemekte kararlıydı.

Neve, Rose'u anlaşılmas buluyordu. Kırklarındaydı, on sekiz yaşından beri arşivde çalışıyordu ve en verimli yaşlarını MS hastası olan annesiyle ilgilener geçirdiği için hiç evlenmemişti.

Annesi beş yıl önce vefat etmişti ve şimdi Rose'un Celia'nınkiyle yarışan sosyal hayatı Güney Afrikalı adamlarla tanışıp kapana düşürmek, birkaç hafta sonra sıkılıp sepetlemek etrafında dönüyordu.

Bütün bunlar garipti çünkü Rose tam anlamıyla kırklı yaşlarının ortasında en güzel yıllarını yaşlı ailesine bakarak geçirmiş bir kadın gibi gözüküyordu. Uzun boylu ve balıketliydi, yüzünde hep kararlı bir ifade vardı. Bu ifade Bay Freemont kesinlikle dayanılmaz bir hale geldiğinde çok işe yarıyordu. İşyerinde özel dikim kıyafetlerle rahat, topuksuz ayakkabılar giyiyordu.

Ama cumartesi gecesi Rose, Neve'in onun yaşında bir kadın için fazla açık bulunduğu ışıltılı kırmızı elbisesiyle orta yaşlı bir seks tanrıçasına dönüşmüştü. Kahverengi saçlarını lüle lüle sarmıştı, gökdelen topuklu bir ayakkabı giymiş ve yüzüne vahşi bir gülümseme yerleştirmişti.

Neve vücudunu saran siyah bir elbise giymişti, siyah bir ceket ve babet ayakkabılar... Rose siyah ceketini salsa dersinde çıkarması için zorlamıştı Neve' i...

"Vücudunun bir yeri mutlaka açık kalmalı, biraz göstermelisin," demişti tatminkâr bir ifadeyle göğsüne bakarak. "Çantamda biraz vücut simi var, bütün gözleri göğsüne çeviriyor."

Neve hiç kimsenin gözünü bir saatlik salsa dersinden sonra daha da ağırlaşan göğsüne çevirmesini istemiyordu. Bu tecrübe Neve'in ritim duygusu olmadığı konusundaki şüphelerini haklı çıkarmıştı. Herkes sola giderken Neve sağa gidiyordu; ayrıca diğerleri gibi kalçasını döndürmek ve sallamak yerine, sadece o taraftan bu tarafa hareket ettirebiliyordu.

"Harikasın," dedi Rose; Antonia Banderas'ın geçliğine benzeyen Şilili bulaşıkçı Esteban'ın kollarında mambu yaparken... Neve dans ederken sürekli partneri Jorge'un ayağına basıyordu ve Jorge bu konuda çok anlayışlıydı, ama ders biter bitmez salona daha deneyimli dansçılar da gelince Jorge, Neve'in elini öpüp özürlerini sunarak yanından ayrıldı.

Birkaç danstan sonra Neve devre dışı kalmıştı, adı ayak eziğine çıkmıştı bir kere... Sancıyan ayaklarını dinlendirmek Neve' i rahatlatmıştı, ağır ağır soda-limonunu yudumlarırken binanın karşısında, damarlarında Latin kanı varmış gibi dans figürleri yapan Croydonlu ofis çalışanlarını ve Edmontonlu taksi şoförlerini izledi. Herkes iyi vakit geçiriyordu çünkü cumartesi gecesiydi ve birkaç kısa saat için geride kalan haftanın dertleriyle hayal kırıklıkları unutulmuştu. Cumartesi gecesi içmek, dans etmek, flört etmek ve herkesin pazartesi-cuma günleri arasında kim olduğunu unutup kabuğundan dışarı çıkması demekti.

Neve basit siyah elbisesiyle orada oturdu ve kendisiyle ilgili neyin yanlış olduğunu merak etti. Sanki kilo vermeye başladığından beri, onlarla beraber eğlence anlayışını kaybetmişti.

Oxford'dayken arkadaşlarıyla gece kulübüne gitmekten hoşlanırdı ve iyi vakit geçirmeye konsantre olurdu (ve arkadaşları dans ederken onların mantolarıyla çantalarını tutmaya...) çünkü birilerini etkilemek için harekete geçmek gibi bir endişesi yoktu. Şimdiyse amacı tamamen bu olduğu için umutsuzdu, ama yine Rose tüm enerjisi ile mambu yaparken Neve onun leopar desenli atkısıyla onunla uyumlu çantasını tutuyordu. Cumartesi gecesini saat 11.30'da hareketli bir kulübün karanlık bir köşesinde diğer herkes etrafında çığlıklar atarak dans ederken bunları düşünmek yanılttı. Neve beş dakika daha eğlence anlayışının varlığını hissettirmesini bekledi, sonra son metroyu yakalamak için kulüpten ayrılacağını söylemek için Rose'ü bulmaya gitti.

Metro istasyondan ayrılırken Neve dişlerini gıcırdatmayı bırakmak için yüz kaslarını gerginleştirmek zorunda kaldı çünkü karşısında oturan kadın endişeyle suratına bakıyordu, ama gerçekten modern flört anlayışının korkunç ve adaletsiz bir tarafı vardı.

Bu işler numaralarla dikkatlice kaleme alınmış profil yazılarıyla, aslında gerçeğe uzaktan yakından benzeşmeyen başka bir "sen" olarak yazdığı mesajlarla yürümezdi. Koşulsuz şartsız yaşanan ilişkiler bile romanstan, irtibat halinde olmaktan, kalabalık bir odada gözlerin buluşmasından, karanlık bir gece kulübünde birbirine gülümsemekten mahrum kalmamalı. Ama o hafta zavallı, bahtsız Edward dışında bulunduğu hiçbir erkek kalbini daha hızlı attıracak bir kız arıyor gibi görünmüyordu. Kolay buldukları, onlara yük olmayacak ve bir kadeh beyaz şaraptan sonra hemen yatağa atabilecekleri kızlarla ilgileniyorlardı.

Neve'in tüm ihtiyacı normal bir ilişki yaşayabileceği normal bir erkekle tanışmaktı. Son haftalarda bunlardan sadece biriyle rastlaşmıştı.

Neve Finsbury metro istasyonundan çıkar çıkmaz telefonuna sarıldı. Bunu tam burada, tam şu anda, eve yürümeye başlamadan önce yapmalıydı çünkü önündeki on beş dakika içinde

yapsam mı, yapmasam mı diye sebeplerini düşünmeye başlarsa, ertesi güne bırakarak uyayacağını biliyordu. Ertesi sabah bir dolu bahane ve engel üretecek, kendisine kaçamak cevaplar verip erteleyecek, sonra da ilgilenmek istemediği her şeyde olduğu gibi bunu da zihninin tozlu bir köşesine fırlatıp atacaktı. Bu köşenin dikişleri patlamak üzereydi.

Evet, şimdi yapacaktı çünkü telefonundan Max'in numarasını silmeye hâlâ vakit bulamamıştı. Her zamanki gibi bilinçaltı acemi üstbilincinden çok daha öndeydi.

Max telefona üçüncü çalışında cevap verdi; Neve beşinci çalışında da açmazsa vazgeçmeyi planlıyordu. "Efendim," diye cevap verdi tedbirli bir şekilde, telefonunun ekranında tanımadığı bir numara görmekten hoşlanmamış gibiydi.

"Max, ben Neve," dedi. Arkasına döndü, yüzü Londra metro haritasına iyice yanaşmıştı, tıpkı Max'in Neve'i öptüğü ve Neve'in de devamını getirmek istediği gecede olduğu gibi... "Müsait miydin?"

"Ne? Kim? Sizi duyamıyorum," diye bağırdı Max, gürültülü bir yerde olduğu belliydi. "Bir saniye bekleyin!"

Neve beklerken içinden sessizce sayı saymaya başladı; eliyeye geldiğinde telefonu kapatmayı planlıyordu.

Max, "Çok pardon, kimsiniz?" diye sorduğunda Neve daha otuz yedideydi.

"Ben Neve," dedi tekrar. "Cumartesi gecesi bu kadar geç bir saatte aradığım için özür dilerim."

"Gece daha yeni başladı," dedi kelimeleri uzatarak. "Ee, sen ne yapıyorsun?"

"İyiyim. Çok iyiyim." Neve ne diyeceğini bilmediğini fark etti. Herhalde, "Tebrikler! Krep sevgilim olmaya hak kazandın," diyemezdi, onun yerine, "Sen nasılsın?" diye sordu.

"Ben de iyiyim," dedi Max. "Eee... Nasıl gidiyor?"

Yaklaşık on kelimelik bir cümle kurmalısın, dedi Neve kendi kendine. "Buluşmak ister misin diye soracaktım... benimle," diye ekledi, Max'ın kimden bahsettiğini kafasında iyice netleştirmesi için. "Eğer müsaitsen. Önümüzdeki veya sonraki hafta..."

www.webcanavari.net / Orppersephone

10

On iki saat sonra Neve, Crouch Hill'den Crouch End Broadway'e doğru yürüyordu çünkü Max Italian Food Hall'da brançtaydı. Max, Neve'in zaman, yer ve günü belirme konusundaki beceriksizliğine insaf edince Neve ona katılmak için açık davet çıkarmıştı.

Neve gergindi, bu çok açıktı, ama diğer buluşmalarında olduğu gibi içinde dehşet kaynaklı tsunamiler oluşmuyordu. En azından Max gibi dakikası dakikasına uymayan birinden ne bekleyeceğini biliyordu ve sadece bir kere buluşacaklardı. Zaten "bir kerelik" buluşmalar konusunda uzman olmuştu artık. Bunu da atlattıktan sonra Waitrose'dan organik zeytin alabilir, ikinci el kitaplar satan Oxfam'ın raflarıyla kırtasiye reyonuna göz atabilirim diye düşündü kendi kendine. Saat tam 05.30'da Italian Food Hall'un önündeydi.

Neve pencereden içeri baktı; açık büfenin arkasındaki oturma alanını görmeye çalışıyordu. Nemli hava yüzünden cam buharlanmıştı, o yüzden içeriyi görebilmek çok da kolay olmuyordu. dolayısıyla Neve'in içeri girip Max'ı bulana kadar masaların arasında dolanmaktan başka seçeneği yoktu. Tabii eğer vazgeçip ona oyun oynanamışsa...

Neve amacına uygun şekilde giriş kapısına doğru ilerlemeye önce bir an kararsız kaldı... ve sonra durdu. Binanın dışında

Neve'e gazetesinin üzerinden bakıp el sallayan tek kişi dışında hiç kimsenin oturmadığı küçük tenteli bir oturma alanı vardı.

Neve de el sallayarak boş masaların arasındaki dar alandan gürültülü bir şekilde yürüyüp geçti. Max ayağa kalkıp öne doğru eğildi ve Neve yanına gelince yanağından öptü. Neve karşılık vermeye çalışırken burnunu Max'ın çenesine çarptı, ama Max onu diğer yanağından da öpmek istiyordu. Neve, Celia ve moda camiasından arkadaşlarının her iki yanaktan da pştğn hep unutuyordu. oturup çantasıyla ilgilenirken şimdi yeniden telaşlanmıştı.

"Sen ve ben resmen randevulaşıp buluştuk, kimin aklına gelirdi?" dedi Max kaygısızca.

Neve cevap vermek yerine i cebinden bir Blackberry'yle iPhone çıkarmakta olan Max'ı seyrederken belli belirsiz gülümsedi. Neve, Max'ı ilk defa gün işığında görüyordu. Aslında hava karanlık ve bulutlu olduğu için ortada gün işığı yoktu, gündüz vaktinde demek daha doğru olurdu. Her neyse, gündüz gözüyle bakınca bu adamda kesinlikle egzotik bir şeyler vardı. Elmacikkemiklerinin eğikliğinden ya da derisinin tatlı renginden kaynaklanıyor olabilir. Saçları çok koyuydu, hatta neredeyse siyahtı ve kıvrıcıklığını yok etmek için olsa gerek ciddi şekilde jleye bulanmıştı. Neve onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu; sadece kan çanağına dönmüş, şiş gözleri Neve'in daha az gözünün korkmasını sağlamıştı.

Neve, Max'ı kendisine bakarken yakalamadan bir an önce mnye bakmaya karar verdi, ama yn eldivenleriyle bu oldukça zor olmuştu. Max'a neden dışarıda oturduklarını sormak üzereydi ki aklına belki de kalabalık bir meknda kendisiyle görünmek istemeyebileceği geldi.

Max, "Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sorunca Neve, yanında garson kızın beklediğini fark etti.

Bir fincan çay siparişi verdi ve midesi guruldayınca garsonu hemen geri gönderdi. Normalde bir buluşmada ya da kendini yakın hissetmediği birinin önünde yemek yemeyi hayal bile edemezdi, ama Max'ın onu omletli tost yerken görmesi yarı çıplak halini görmesinin yanında hafif kalırdı.

Garson kız Neve'in siparişini getirmek için hızla masadan ayrıldı. Artık gözlerini ayırmadan kendisine bakan Max ile baş başaydı ve masaya oturduğundan beri ağzını açıp tek bir kelime bile etmemişti.

"Haftan güzel geçti mi?" diye soru Neve utangaç bir şekilde. Bunu sorarken nefesini kontrol edemediğinin, sesinin ne kadar tiz çıktığının ve saçlarının ne hale geldiğini bildiği için kulaklı aptal yün beresini çıkarmak istemediğinin farkındaydı.

Max kafasını salladı. "Kâbus gibi," diye homurdandı. "Derginin ağustos kapağı beni fena kilitledi. Bir yetenekle uğraşmaktan daha kötü bir şey varsa o da ajansı, menejeri ve reklamcısıyla uğraşmak herhalde."

Neve sempatik görüneceğini umduğu bir şekilde kafasını salladı. Konuşmanın anafikrini anlamıştı, Max zor bir hafta geçirmişti, ama bazı spesifik kelimeleri anlayamamıştı. "Yetenek? Eğlence sektöründe birilerine taktığınız bir isim mi?"

"Hayır." dedi Max yavaşça ve biraz da küçümseyerek. "Ünlü bir kişiden bahsedeceğim zaman bu kelimeyi kullanıyorum, çünkü gizlilik sözleşmesi imzaladığım için adlarını kimseye söyleyemiyorum."

"Anladım," dedi Neve. Eğlence sektörünün entrikalarını bilmediği için cezalandırılmış gibi hissetmişti kendini, ama Max bulutlar bir anlığına kaybolup zayıf bir güneş ışığı gözüne gelince yüzünü buruşturdu ve Neve bu hareketle Max'ın akşamdan kalma olabileceğinden şüphelenip durumu kişisel olarak

algılamamaya karar verdi. "Daha mart ayının başındayız, neden ağustos kapağını şimdiden yapıyorsunuz?"

"Celia sana hiç teslim süresi diye bir şeyden bahsetmedi mi?"

Neve hayır anlamında başını sallayınca Max abartılı bir şekilde inledi. "O zaman bir dahaki görüşmenizde, sana o anlatsın. Sivillere böyle şeyleri anlatmak gerçekten zor oluyor."

En azından medyada kullanılan bazı sözcükleri kapmıştı. Ünlülere yetenek, Neve gibi cahillere de sivil deniyordu.

"Emin ol, bunu yapacağım," dedi Neve soğuk bir ses tonuyla kollarını kavuşturarak. Sinirlenmişti, ama Max'a bunu belli edip etmemek konusunda sinir bozucu derecede kararsızdı. "Aptal kafam. bir moda dergisinde çalışmanın büyüleyici olduğunu düşünürdüm."

"Büyüleyici zaten," dedi Max. "Ayrıca Skirt bir moda dergisi değil. lüks-lifesytle kategorisine giriyor." Garson kız elinde Neve için bir fincan çay ve Max için triple espresso ile geri gelince sustu. "Teşekkürler, tatlım. On dakika sonra bunların ayısından tekrar istiyorum."

Neve çayını rahat içebilmek için istemeye istemeye eldivenlerinden birini çıkardı ve Max'ın geçen hafta neler yaptığını sorması için bekledi, ama Max kahvesini bir dikişte içmekle meşguldü.

"Peki, bu hafta büyüleyici neler yaptın?" diye ısrar etti. Max'ın vereceği cevap umrunda bile değildi, ama Max'tan ruhsuz ünlülerle ilgili bir sürü zırvalık dinlemek gergin gergin oturup susmaktan daha iyiydi. Neve, Max'ın buluşmayı kabul etmesine inanmıyordu ve kibarca sohbet etmeye bile çalışmaması Neve'e her an vazgeçebileceğini düşündürüyordu.

"Her zamanki işler. Açılışlar, yeni gösterimler, şov sonraları... Oh, bir de Jamie Oliver'in yeni restoranının ön açılışına gittim," dedi Max. Buluştuklarından beri ilk defa belirgin bir coşku hissetmişti Neve, Max'ın sesinde. "Nigella ve Sophie de

oradaydı... manken Sophie Dahl'den bahsediyorum. Tuzluk ve biberliği yürütmem için beni cesaretlendirdi, ama geçen haftanın en iyi olayı bu değildi."

Max'in anlattıkları tanıdık gelmişti Neve'e; Sophie Dahl'in kilolarıyla mücadelesini yakından takip etmişti, ama Max'i küçük hırsızlıklar konusunda cesaretlendirmesine de biraz şok olmuştu. "Değil miydi?"

"Yakınlaşmadık bile," dedi Max dirseklerini masaya dayayıp hızlı ve şeytani bir gülümse fırlatarak. "Yayıncılarım bana Mini Cooper aldı, gerçi Mandy kendininkini geri yolladı çünkü pembeye boyayıp üstünü açmalarını istedi."

"Bu bi araba olmalı, değil mi?" Neve bunun da medyaya özgü bir terim olmadığından emin olmak istedi.

"Evet. *Penaltılar ve Prada* geçen sene Tesco'da en çok satan roman oldu, 250.000 kitap satıldı." Max kendi kendine gülmüseddi. "Tabii bunun içinde yurtdışı satışları yok."

"250.000 mi?" Neve'in sesi yankılanmıştı. Sesi dehşete düşmüş gibi çıktıysa da buna engel olamamıştı.

"Neden yüzünü kanalizasyon borusunun altında kalmış gibi buruşturuyorsun?"

"Yeni araban olması harika, bu en azından insanların kitap aldığı anlamına geliyor sanırım," diyerek Neve kaçamak bir cevap vermişti, ama sonra kendini tutamadı. "Ama bu yayıncılık sektöründe bir şeylerin yanlış gittiğinin de göstergesi. 250.000 kişi seks ve alışverişle ilgili bir romanı satın alıyor *ve okuyor*, üstelik bu kitap gerçekten bir futbolcunun sevgilisi tarafından yazılmış da değil ve sadece kadın yazarların yazmış olduğu kitaplar için verilen prestijli bir edebiyat ödülü olan Orange Prize'a aday gösterilen kitaplar 10.000 adet bile satmıyor. Bu hiç doğru değil."

"Çünkü muhtemelen o kitapların içi saçmalıklarla dolu *ve* İran'da başı kapalı bir kadın olarak yaşamanın ne kadar zor

olduğunu anlatıyor ya da televizyonun olmadığı zamanlardan birinde kırsal bir kasabada yaşayan ve cinselliğiyle hesaplaşan genç bir kızın yaşadıklarını anlatıyor,” dedi Max.

Neve çayını içerken az kalsın boğuluyordu. Gerçekten boğuluyordu, bu yüzden çay damlalarını kâğıttan masa örtüsünün üzerine tükürdü. “Bana geçen sene ödüle aday gösterilen üç roman sayabilir misin?” diye cevap verdi alaycı bir tavırla. Max’ın cevap vermesini beklemedi çünkü bu uzun ve kanlı bir bekleyiş olacaktı. “Hayır sayamazsın, kazananın adını bile bilmediğine eminim.”

“Peki, sen hiç benim kitaplarımdan birini okudun mu?”

“Mandy McDonald’s’ın kitabı demek istedin herhalde, değil mi?” diye düzeltti Neve.

“Mandy McIntyre, tatlım, eğer bu yüzyılda basılan herhangi bir şey okusaydın adını da doğru bilirdin.”

Neve içinde buldukları yüzyılda basılan pek çok kitabı okumuştı; gerçi şu an bir tanesini bile hatırlayamayacak kadar stresliydi. “En azından kitap okuyorum,” dedi küçümseyerek ve hayatında ilk defa birini küçümsediğini düşündü, ama Max gerçekten karşılaştığı en mide bulandırıcı insandı... sadece kendini önemseyen, olayların derinine inmeyen ve yüzeysel.

“Sanırım bu yüzden Agatha Christie romanlarındaki gibi, boyunlarına kadar düğmeledikleri hırkalarla dolaşan yaşlı lezbiyenlerle dolu eski ve tozlu bir kütüphanede çalışıyorsun, o lezbiyenler senden en üst raftaki kitapları indirmeni isteyip kışına da bakıyorlardır,” dedi sert ve kırıcı bir ses tonuyla. Neve ağzındaki çayı tekrar masa örtüsüne püskürttü.

“Kütüphane değil, edebiyat arşivi ve hırka giymek neden aşağılanacak bir durum olsun ki!” diye itiraz etti yüksek sesle... Ne fark ederdi ki, ama Neve hırka giymeden kendini tam olarak giyinmiş hissetmiyordu ve evet, düğmeleri de sonuna kadar

ilikliyordu çünkü alt kat çok soğuk oluyordu. "Lezbiyen olmak da kötü bir şey değil; eğer homofobik değilsen tabii..."

"Bu ne küstahlık ya?" dedi Max. Kızgın gözüküyordu, ama sesini, olaya biraz mizah katmak için daha da artırıyormuş gibi geliyordu. "Ben homofobik değilim, bütün erkek arkadaşlarım gay ve Lady Gaga'yı seviyorum."

Neve burnundan soluyordu ve buradan bir an önce kalkıp Waitrose'a gitmek istiyordu, belki içinden küfür edebilirdi, ama garson kız elinde dolu bir tepsiyle geri geldi.

Zamanlaması nedeniyle Max'ın çekici gülümsemesi ile ödüllendirilmişti. Garson kız gözlerini kırıştırdı; İngiliz kahvaltısını, bir sepet dolusu ekmeği ve bir fincan kahveyi göğüslerini Max'ın suratına sokacak kadar eğilerek önüne koydu. Sonradan aklına Neve'in tabağını da masaya koymak geldi.

"Tatlım, sen gerçek bir cankurtaransın," dedi Max yumurtasının üzerine ketçap dökerken. "Bana bu şekilde yüz vermeye devam edersen, bazı şeyleri resmiyete dökmemiz gerekecek."

Garson kız kıkırdadı, halbuki Max'ın ses tonundan hiç de ciddi olmadığı anlaşılıyor diye düşündü kendi kendine Neve sinirli bir şekilde. Tostuyla yumurtasını çatal bıçakla yiyebilmek için diğer eldivenini de çıkardı. Neve çok düzgün yetiştirilmişti. Max ise aksine tostun üzerindeki fırında fasuleyeleri eliyle ayırarak yiyordu.

Parmakları maviye dönerken çatal-bıçağı eliyle tutması hayli zor oluyordu. "Neden dışarda oturuyoruz?" diye sordu Neve.

Şaşırtıcı şekilde Max bitkin bir ifadeyle gülümseyerek masanın altını işaret etti. "Eğer işler kötü giderse diye yanımda kankamı da getirdim, ama buna gerek kalmadı çünkü her şey garip biçimde iyi gidiyor," dedi.

"Neyini getirdin?" Neve sandalyesini arkaya doğru hafifçe kaldırıp masanın altına baktı. Max'ın oturduğu sandalyenin

ayaklarına kıvrılıp yatan bir köpek vardı. Bodur, taba renkli bir köpek. Rottweiler ya da Bullmastiff'e benziyordu ya da *Daily Mail*'in yasaklamaya uğraştığı tehlikeli cinslerden biriydi işte. Neve köpekle tasmaına temkinli bir şekilde baktı, ama rahatını bozmasına gerek yoktu. Köpek, Neve'e baktı, gözlerini yakaladı ve gözlerini ön patileri ile kapatıp sandalyenin altında daha da sindi. İnanılmaz derecede sevimliydi, ama Neve'in egosunu altüst etmişti.

"Sanırım beni sevmedi," dedi Neve.

"Keith hiç kimseyi sevmez."

"Köpeğinin adı Keith mi? Ama bu köpek adı değil ki!"

Max umutuzca omuzlarını silktilti. "Tepki verdiği tek isim bu. Troy ya da Cassius gibi asil ve sağlam isimleri de denedim, ama hiçbirine cevap vermedi. Çok mu üşüdün? Keşke daha önce söyleseydin."

Neve başını salladı. "Ellerimi sürekli çay fincanının üstünde ısıttığım sürece sorun yok," dedi Neve, çünkü söyleyebileceği çok da başka bir şey yoktu. Birlikte branç yapıyorlardı ve eğer Max köpeğini getirdiyse, o zaman açık *havada* branç yapmak zorundaydılar.

"Hafta sonları Keith ile fazla zaman geçirmeye çalışıyorum. Yürüyüşe çıkararak biri var aslında, ama hafta boyunca yalnız kalıyor ve ciddi bir terk edilme fobisi var."

"Öyle mi?" Neve, Keith'e tekrar baktı.

"Ben tesadüfen bulduğ..." Max durdu. "Bunu dinlemek istediğinden emin misin?"

"Tabii ki eminim. Hep bir köpeğim olsun istemişimdir, ama Celia'nın astımı olduğu için Japon balıkları ile idare etmek zorunda kaldım. Japon balıkları çok sıkıcıdır," diye ekledi, bir taraftan da sahip olduğu japon balıklarını düşünüyordu, sabahları

alt kata indiğinde birçok defa suyun üzerinde yüzen şişmiş, çan- sız bedenleriyle karşılaşmıştı.

“Benim hiç evcil hayvanım olmamıştı,” dedi Max. “Bir de- fasında bir arkadaşımın kobay faresini çalmıştım, annemin kal- hine iniyordu, evde fare var sanmıştı.”

Neve gülümsedi, Max da öyle... Birbirlerine saldırmama- ları çok rahatlatıcıydı, Neve şekerlikle oynamayı ya da mönüyü okur gibi gibi yapmayı ve hatta kalkmasına kaç dakika kaldı- ğını saymayı bırakmıştı.

“O zaman Keith’in terk edilme fobisinin altında yatan ne- denleri anlatacak mısın bana?” diye sordu Neve. “Onun hak- kında konuşursak paranoya yapmaz, değil mi?”

“Paranoya duygusal bozukluklar listesinin en son sırala- rında... Dolayısıyla sorun olmayacaktır,” dedi Max sırtarak ar- kasına yaslanırken. “Birkaç yaz önce çağrı cihazım bozuldu ve tamir ettirmek için bir teknisyen çağırmak zorunda kaldım...”

Max, Keith’in yürek burkan hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde. Neve de sahanda yumurtasını, tostunu ve ikinci fincan çayını bi- tirmişti. Keith, teknisyeni Max’ın evine kadar izlemiş. Max, Keith’i teknisyenin köpeği sanıp tamire geldiği bir eve köpeğini getir- mesine sinirlenmiş. Gerçekteyse teknisyen, köpeği Max’ın kapı- sının önünde otururken bulmuş ve Max’ın kendi köpeği sanmış.

“Sanırım gerçek sahipleri tatile gitmiş ve bırakacak bir yer bulamadıkları için de döndüklerinde aynı yerde bulacaklarını umarak onu sokağa terk etmişler,” dedi Max köpeğinin patisini tutarak. “Belli ki çok kavga etmiş ve hırpalanmıştı ve alıp vete- rinere götürdüğümde eskiden kalma kabuk ve yaraları olduğu fark edildi. Eski sahipleri ona hiç iyi bakmamış galiba.”

“Onu veterinerde bırakmadın, değil mi?” diye sordu Neve.

“Bıraktım,” diyerek doğruladı Max. “Ama beş dakika sonra almak için geri döndüm. Derisinde problem vardı ve benim

dışında kim yanına yaklaşırsa korkudan sinerek havlıyordu. Yakın zamanda kimsenin yanına alacağı yoktu, ben de kapıp eve getirdim.”

Neve duygusallaştığını hissediyordu. “Ah, zavallı Keith!” dedi sevgiyle. “Zavallı küçük köpekçik!”

Neve öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki gören de bir bebeği sevdiğini zannederdi, ama bir farkla... Neve daha önce hiç bu kadar kızgın ve kel, yaşlı bir adam gibi görünen bir bebekle karşılaşmamıştı. Ama altı yaşındayken yan komşunun kedisi tarafından ısırılıp tetanos aşısı olmak zorunda kaldığından beri köpekleri değil, köpekleri seviyordu.

“Keith bugünlerde servet ve konfor içinde yaşıyor,” dedi Max dokunaklı bir şekilde. Gülümsemesini bastırmak istemiş gibi sanki gözlerini kısmıştı. “Çok şımartılıyor.”

Neve, Max hakkındaki düşüncelerini tekrar gözden geçirebileceğini hissetti. Kendisine açıkça tapan başka bir canlıya söz vermeyi başarıyorsa, o kadar da kayıtsız ve yüzeysel davranmıyordu. Hele de masanın altından gelen homurtular görmezden gelinecek gibi de değilse...

“Şımartılmayı hak ediyor,” diye ısrar etti Neve ve sonra kafasını masanın altına sokarak tekrar aynı hastalıklı ses tonuyla konuşmaya başladı. “Senin bol bol sevgiye ihtiyacın var, değil mi? Evet, var.”

Keith kafasını kaldırdığında Neve dişlerini göstermesini ya da Max'ın sandalyesinin altına kaçmasını bekliyordu, ama Keith ayağa kalktı, tedbirli bir şekilde Neve'in uzattığı ele biraz daha yaklaşarak kokladı.

Max neler olduğunu görünce, “İnanmıyorum,” diyerek mırıldandı.

“Benim ona kötülük yapmayacağımı biliyor,” dedi Neve elinin tersiyle Keith’in kafasını okşarken. “Sen çok iyi bir çocuksun, öyle değil mi?”

“Kolunun içinde ciğer falan saklamıyorsun, değil mi?”

Neve başını salladı. “Normalde arkadaş olabileceğim yaramaz bir köpeğe rastlama ihtimaline karşı yanımda ciğer taşıyorum.”

Max, Neve’in eline burnunu sürten köpeğini seyrederken, “Keith genelde yabancılardan nefret eder,” dedi kaşlarını çatarak. “Kendinle gurur duymalısın.”

Neve kararını vermişti: Her şeyi hesaba katarak korkunç geçen randevularını sonlandırmak için iyi bir yerdediler. Çantasından cüzdanını çıkararak garson kızın gözlerini yakalamaya çalıştı. “Aslında bu... ilginç... ama bence...”

Max, Neve’in cüzdanını çıkarmasını engellemek için masanın karşısına doğru uzanarak elini elinin üzerine koydu ve “Hesabı ben hallederim,” dedi kararlı bir şekilde. Sıcak parmakları Neve’in buz gibi ellerine dokununca, “Donuyorsun,” dedi Max.

“İyiyim, gerçekten,” diye cevap verdi Neve titrememeye çalışarak; soğuktan neyse ki... Max’in eli eline dokununca titrememek neredeyse imkânsızdı. “Her neyse, artık gerçekten gitmem gerekiyor.”

“Gitmeden önce diğer buluşmamızda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. V&A’da defile ve film gösterimi var, fena gözüküyor.”

“Diğer buluşmamızda mı? Bir daha buluşmayacağız,” dedi konuşurken tükürük saçarak.

“Neden böyle bir şey düşündün ki?”

“Bu teknik olarak bizim üçüncü buluşmamız, yani bence hani şu senin uzman olduğun krep ilişkilerden birini yaşıyoruz.”

Ayrıca bana telefon açıp buluşup buluşamayacağımızı sordun, neden şaşırıyorsun ki? Sen ne yapıyoruz sanıyordun?”

Güzel bir soruydu, Neve cevap vermeye yeltenemedi bile. “Bilmiyorum. Emin değilim...” Tekrar denedi. “Gerçekten neden benim gibi biriyle ilgileniyorsun? Diğer kızlardan çok farklı olduğumu düşünmüyorsun herhalde?”

“O tarz bir şey,” diyerek itiraf etti Max. “Senin benden o kadar da çok hoşlanmadığını söyleyebilirim ve sen benim cazibeme karşı direnen ilk kadınsın.” Max, Neve’e göz kırptı. “Ama sonunda bana karşı koymaya gücün yetmeyecek.”

Neve, Max’a kühtahça zıvalamadığında kendisinden daha çok hoşlanabileceğini söyleyecek gücü bulamadı kendinde. Neve’in yüzü kendini ele verdi, çünkü Max elini tutmayı bırakıp parmağını Neve’e doğru sallayarak konuşmaya başladı.

“Göreceksin. Tıpkı Madonna’yı *Skirt*’ün kapağına çıkarmak istediğim zamanki gibi... Herkes imkânsız olduğunu söylüyordu, ama ben yaklaşık bir sene menejerine kur yaptım, sonra röportaj ayarlandı. Bu sefer herkes çok zor kadın olduğunu ve on dakika görüşebilirsem şanslı olduğumu söyledi.” Max zafer kazanmışçasına gülümsedi. “Röportaj iki saat sürdü, sonra da bir kulübe gittik. Eğer Madonna beni seviyorsa, sen de seveceksin demektir.”

Neve’in Madonna ile karşılaştırıldığı ilk ve son zamandı. Garip bir şekilde kendini hakarete uğramış gibi hissetti. Kaşlarını kaldırdı. “Max mevzu senden hoşlanmamam değil; yani senden hoşlanmıyor da *değilim*... sadece seni krep bile olsa bir ilişkinin içinde göremiyorum.”

Max bir sineği yakalıyormuşçasına ellerini yüzünün önünde çırdı. “Birileriyle sevişip sonra seks videosunu YouTube’a yüklemek dışında yaşadığım şeyler de var. Hem de en az iki kere yaşadım, ama anladım ki seks olmadan bir ilişki yaşamak çok düz, sapıkça bir şey.”

İşte şimdi Neve gerçekten hakarete uğramıştı. "Bir işe yaramadığıma sevindim," dedi pat diye.

"Üzerine alınma lütfen," diyerek Max parmağını tekrar salladı. Bununla birlikte yüzleşelim, benden daha iyi bir krep sevgili bulamazsın. En azından emlakçı değilim ya da intihar eğilimim de yok. Bu arada kız kardeşin sesinin ofisin bir ucundan diğer ucuna kadar duyulduğunun farkına varmalı."

Celia'yı öldürecekti. "Tamam, randevularımın birkaçı kötü geçmiş olabilir, ama ben kendimi bu işe vermeye devam etmeli ve sonunda iyi bir randevu ayarlamak zorundayım," dedi Neve kendini savunmak için.

"Kendini bu işe vermek mi? Biriyle buluşmak bir sınav ya da işkence anlamına gelmemeli," derken Max dudaklarını büzüştürdü. "Yirmi beş yaşındaydın, değil mi? Tanıdığım yirmi beş yaşındaki insanların arasında en yaşlısı sensin."

"Yaşıma göre daha olgunsam ben ne yapabilirim?" Gerçi Neve sadece çok yaşlı bir ruhu olduğunu düşünmeyi tercih ederdi. "Belki de birkaç yılını sarhoş olmak ve anlamsızca seks yapmakla geçirmeliydim, ama yapmadım."

"Baksana, sen gerçekten şu Billy denen çocuğun tek ve gerçek aşkın olduğuna kesin olarak emin misin?" diye sordu Max. William olayı ve hatta tek aşk meselesi ciddiye alınmayacak bir şeymiş gibi...

Neve hemen diklendi. Soğuk bir sesle, "Adı William!" dedi. "Ve cevabım evet. Sen konuyla alay etmek zorunda değilsin."

Max omuzlarını silketti. "William ile ya da adı her neyse işte yuva kurmadan önce biraz eğlenmelisin ve ben eğlenenin babası sayılırım," dedi. Max ciddi gözüküyordu, ama bu Neve'in hayatı boyunca duyduğu en gülünç şeydi. Üstelik işkenceye dönen ilk buluşmaların tamamı hayatına çok az eğlence ve romantizm

katmıştı. Neve bazen eğlencenini ciddi bir aksiyon planıyla ve yararlı şemalar etrafında yaşanması gerektiğini düşünürdü.

“Bu şekilde konuşmaya devam edersen, eğleneceğim kesin,” dedi Neve neşeli bir şekilde. Neşeli olmayı kendisi de istiyordu, ama içinde bulunduğu durumun karmaşıklığı bunu engelliyordu.

“Ama bana seks yapmayacağımıza kesinlikle söz vermen gerekiyor.” “Sen bana yalvarıncaya kadar seks yok,” diyerek sırtı Max, Neve’in yüzündeki zehir saçan ifadeye bakarak.

“Ve öpüşürken dilimi bile kullanmayacağım; ilk adım senden gelmediği sürece...”

İtiraz edilmesi gereken pek çok şey vardı, öyle ki Neve nereden başlayacağını bilemiyordu.

Ama hazır bazı kurallar koyuyorken... “Sanırım el ele de tutuşamayız.” Bir anda ağzından çıkıvermişti.

“Öyle mi?” dedi Max kibarca.

“Bunun normal bir ilişki olmadığını ikimize de hatırlatacak bazı işaretlerin olması gerekiyor. Eğer bir mucize olur da gerçekten iyi anlaşırız ve ben senin elini tutarsam, kendimi durdurmak ve normal bir çift olmadığımız için el ele tutuşmayacağımızı hatırlamam gerekiyor,” dedi Neve. Max karşısında oturmuş, bir çeşit psikotik kriz geçiriyormuş gibi Neve’e bakıyordu. “Görmüyor musun? El ele tutuşmamak bize nerede durmamız gerektiğini hatırlatan anahtar kelime gibi bir şey olacak.”

“Anahtar kelimeler hakkında ne biliyorsun ki sen?” diye sordu Max çok yavaş bir şekilde. Neve bunu üstüne alınabilirdi çünkü deneyimsiz olmak demek, hiçbir şey hakkında bilgisi olmadığı anlamına gelmiyordu. Max tekrar omuz silkti ve “Tamam, seks yok. El ele tutuşmak yok. Bu ikisi arasındaki şeyleri de birlikte değerlendiririz, OK?”

Neve kafasını salladı. “Buluşmadan buluşmaya mı değerlendireceğiz?”

Max, Neve'e boş boş baktı. "Sanırım bu işe yarar." Max birden kafasını ellerinin arasına alarak esnedi. "Pardon, Maria nerede, bana espresso getirecekti. Daha hiç uyumadım ve enerjim bir gidip bir geliyor."

Artık kontrolü geri alma zamanıydı. Neve cüzdanını çantasına geri atıp ayağa kalktı. "Her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza sevindim," dedi bilmiş bilmiş. "Genelde pazartesi, perşembe ve cuma akşamları müsait olurum... Ben seni ararım."

"Ya da ben seni ararım," dedi Max, ama sesi alçalmıştı ve gözkapakları kapanıyordu. Başını masaya koyup oracıkta uymamak bütün enerjisini alıyor gibiydi.

"Ben de her şeyi hallettiğimize sevindim." Vedalaşma anını her ikisine de yoracak şekilde uzatmaya gerek yoktu. Neve, Keith'i okşamak için yere çömeldi, Max'a gergin bir şekilde gülümseyip oradan uzaklaştı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Bölüm 2

Yarış Yarış

11

Neve biriyle randevulaşmanın akşamüstleri bir barda buluşup birbirlerinin geçmişte yaşadıklarını dinlemekten ibaret düşünürdü, ama hiç de öyle değildi. Ya da Max ile bu işler bu şekilde yürümüyordu.

Max sosyal olarak çok aktifti, o kadar doluydu ki buluşmaları katılmak zorunda olduğu iş bağlantılı etkinlikler sayesinde ikiye katlandı. Üç hafta boyunca Max, Neve'i The Beatles tarzı saçları ve Cockney aksanı ile konuşan bir grubun albüm tanıtımı için düzenlenen köpek yarışına götürmüştü. V&A'da bir fotoğraf sergisinin gösterişli ilk gece partisi vardı; garsonlar otomatikçe bağlamış bir şekilde şampanya ve kanape dolu tepsiler taşıyordu. Burlesk* dansçılarıyla bir sihirbazın renk kattığı bir mağaza açılışına katılmışlardı. Açılıшта içinde yüksek kalite kozmetik ürünlerin, spa davetiyelerinin ve bir çift kaşmir pijamanın yer aldığı bir ürün çantası hediye etmişlerdi. Neve de çantayı teşekkür mahiyetinde Chloe'ya hediye etmişti. Film gösterimleri, kokteyller ve müzik piyasasına yeni giren grupların tanıtımları;

* Burlesk: Parodi ve bazen de frotesk abartı içeren mizahi bir tiyatro türüdür. Sinemada da burlesk tarzı filmlere rastlanır. 17. yüzyılda İtalya ve Fransa'da edebiyat türü olarak kullanılan burlesk, 18. yüzyıldan itibaren ciddi ve komik içeriğin bir arada kullanıldığı müzikal gösteriler için kullanılmıştır.

Neve bu etkinliklerin her birinde Max'la birlikte en az yirmi yakın arkadaşına eşlik ediyordu.

Neve basın etkinlikleri, şov sonrası düzenlenen partiler gibi aktivitelerin yer aldığı bu garip ve yeni dünyanın boyunu çok aştığını hissetmiyordu. Ve her ne kadar kendi kendine bile güçlükle itiraf etse de Max'ın çoğu zaman kolunu gevşekçe omuzlarına koyması içini ferahlatıyordu. Katıldığı etkinliklerde ilk yaptıkları şey insanların arasından geçerek her birini selamlamak oluyordu; bu işi tamamlamak genelde bir saatlerini alıyordu çünkü her adım atışlarında Max'ın tanıdığı biriyle karşılaşıyorlardı. Sonraysa havada uçuşan öpücükler, kucaklaşmalar, nefes kesen iltifatlar...

Yayıncı, gazeteci, model, aktris veya televizyon yıldızlarının Neve'in olduğu tarafa doğru dönüp belli belirsiz gülümsemeleri için geçerli hiçbir sebep yoktu, ama Max, Neve'i kolundan tutup sindiği yerden çekip çıkarıyor ve öne doğru getirip, "Neve benim çok yakın arkadaşım," diyerek herkesle tanıştırtıyordu. Tanıştırma faslının hemen arkasından da "Neve de tam bana Burlesk dersi almayı düşündüğünü söylüyordu" ya da "Bana yardım edin lütfen, Neve ortalamanın altında bir Tarantino filmi olduğunu düşünüyor," diyordu. Aslında Neve bunların hiçbirini söylemiyordu, ama Max'ın bu şekilde davranması Neve'in de içinde olduğu bir diyalog başlatıyordu. Daha zayıf, daha güzel, daha konuşkan arkadaşları biriyle konuşup kendilerine içki ısmarlatırken Neve'in bir köşede oturduğu onca yıldan sonra bu bir devrim sayılırdı.

Herkesle selamlaştıktan sonra yerlerine oturur oturmaz etrafları beş dakika içinde sarılıyordu ve Neve omzunda Max'ın kolunun olmasının da verdiği rahatlıkla oturup gülümsüyor, başını sallıyor veya söz ona geldiğinde mırıldanıyordu. "Gerçekten mi?"

Hiç duymamıştım.” Konuşmalara katılması veya konuşulanlar hakkında bilgi sahibi olmaması hiç önemli değildi çünkü kimse gerçekten birbirini dinlemiyordu. En yüksek sesle konuşma, en şaşırtıcı şeyi söyleme, kendi yaptığı işi övme yarışındaydı herkes ve bütün bunların merkezi, herkesin etrafında döndüğü gezegen Max’tı.

Max’ın etrafındakileri büyülediği çok açıktı. Sesini alçaltarak ve karşısındakine ısrarla, gözlerini kırpmadan bakarak kadın ya da erkek, gay ya da heteroseksüel hiç fark etmez, herkesi seks kölesi haline dönüştürebilecek potansiyele sahipti. Sonra dokunuyordu karşısındakine, mesela karşısındakinin saçını kulağının arkasına atmak gibi.

Neve’in yapabildiği tek şey gecelere akmaya hazır bir şekilde korumasının arkasında kalmaktı. Max’ın tüm dikkati ise Neve’in üzerindediydi. Ancak omzundan çekmediği eli ve sürekli sevgi sözcüklerinin dışında gücünü sadece Neve’in değil, çevresindekilerin de iyiliği için kullanmaya karar vermişti.

Neve, bunun farkına vardığında krep ilişkilerinin yaklaşık ikinci ayıydı. Neve bunu fark ettiği an kendi kendine eğlenmeye de başlamıştı. Bir iPhone uygulamasınınun (Bu, Neve’in ilerleme kaydetmekte güçlük çektiği bir konseptti.) tanıtım gecesindeydiler ve son on dakikadır Neve’in BBC’de yayınlanan *The Mill on the Floss*’tan hayal meyal hatırladığı aktris ile konuşuyorlardı. Kadın uygulamasının resmi yüzüydü (yine de Neve, iPhone üzerindeki bir cihazın nasıl resmi bir yüze sahip olabileceğini anlamakta güçlük çekiyordu) ve *Skirt*’te boy göstermek konusunda umutsuzluk içindeydi. Neve bunu biliyordu çünkü diğer kadın ağzını her açtığında bunu dile getiriyordu.

Sam Mendes’in yeni filminin bir bölümünde yer almaya hazırlıyorum ve *Skirt*’e çıkmak bana çok yardımcı olacak, Max’cığım,”

dedi hafifçe dudak bükerek. Dudaklarını her büktüğünde, başını arkaya attığından ve Max'ın her söylediğine güldüğünden daha güzel görünüyordu. "Eğer bir moda meleğine ihtiyacın varsa ben ve bir arkadaşım küçük bir aksesuar koleksiyonu hazırlıyoruz."

"Aslında çok isterdim, ama şu anda ağustos kapağı üzerinde çalışıyoruz ve muhtemelen bu Sam ile ilgili konuda pek işine yaramayacaktır," dedi Neve'in omzunu hafifçe dürterek.

"Beni yanlış anlama, sen harikasin, ama editörümü ikna etmek için bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Kadın dudaklarını yaladı ve Max'a manalı bir şekilde baktı. "Çok memnun olurum."

"Ah, hepsi aynı şeyi söyler," dedi Max, Neve'in saçından aldığı tutamla oynayarak. "Sen ne düşünüyorsun?"

Neve şüpheli bir şekilde Max'a baktı. *Skirt*'te yer almasını istediği ünlüleri seçerken hangi kriterleri göz önünde bulundurduğunu nereden bilebilirdi? Özellikle de kolunda başka bir kızla dolaşan bir erkeğin yanına yanaşmakta ahlaki olarak bir sakınca görmeyen aktrisleri seçerken... "Sizi *The Mill on the Floss*'ta beğenmiştim," dedi diplomatik bir şekilde. "Ama aplikasyon olayını, ne işe yaradıklarını ve iPhone'a nasıl konulduklarını hiç anlamıyorum."

"Yoksa senin iPhone'nun yok mu?" dedi aktris şaşkınlıkla, kocaman açtığı gözlerinden dehşete kapıldığı anlaşılıyordu. "Aman Tanrım, inanmıyorum. Bekle bir saniye!"

"iPhone'num olmadığı için dışlanacak mıyım?" diye sordu Neve, Max'a. Max tavana bakıp iç çekti çünkü şaka yapmadığını biliyordu.

Ama aktris iki dakika içinde, elinde taşıdığı altın kutuyu Neve'e seremoni ile sunan reklamcıyla geri döndü. Neve kutunun içine

baktığında pırıl pırıl parlayan siyah bir iPhone gördü, hem de aplikasyon içine çoktan yüklenmişti.

Neve, kadın Max'a dönmeden önce zoraki bir şekilde teşekkürlerini ilettili. "Ne diyorsun?"

Max kadını yirmi saniye kadar beklettikten sonra, "Ne yapabilirim, bir bakayım," dedi.

İşte o zaman Neve cazibesıyla bağlantılarının Max'ın sosyal para birimi olduğunu anladı. Biri olmadan diğeri de olmazdı. Ardından korkunç bir şey daha keşfetti: Max da Neve'in sosyal para birimiydi. Partiyeye biçimsiz siyah kıyafetlerle katılmasının hiçbir önemi olmadığı gibi, bu partiler için yeni kıyafetler almaya da gerek yoktu. Aynı dili konuşmadığı bu insanlarla diyalog kurmakta zorlanmasıysa hiç önemli değildi. Çünkü yanında Max vardı. Bunu anladıktan sonra Neve korkmayı bir kenara bırakarak eğlenmeye başladı. Neve kendini Evelyn Waugh'un romanından uyarlanan *Bright Young Things* filminin ortasında kalan biri gibi hissediyordu. Filmde 1930'lu yılların Londrası'nda sosyete eğlenceleri içindeki hayatlar anlatılıyordu, ama Neve bu filmin 21. yüzyıl versiyonunda gibiydi. Neve önceleri bedava alkolü fazla kaçırdıkları için sürekli tuvalete gidip durduklarını düşünüyordu, ta ki bir fırt isteyip istemediğini soran yeni en yakın arkadaşlarından biriyle beraber kadınlar tuvaletinin sırasında bekleyene kadar.

"Neden bir fırt ister miyim?" Neve hiç düşünmeden sormuştu, çünkü hayatı boyunca birinci sınıf uyuşturucu alan biriyle tanışmayı beklemediği için bu konuda kendisine önerildiğinde bu soruyu soracak kadar deneyimsizdi...

"Kahretsin, çok üzgünüm," dedi yanındaki kız. "Max senin yıllardır bir rehabilitasyon merkezine gittiğinden bahsetmişti. Çok kötü bir girdabın içine girmiş olmalısın."

“Çok yorucuydu.” diyerek hemfikir oldu Neve. Bu ortamda bulunan diğer insanlar gibi zararlı alışkanlıkları yoktu, ama Max’ın, olmayan alışkanlıkların üstünü örtmek için her ikisini de utandırmayacak bir yol bulmasına karşı en ufak bir kızgınlık bile duymadı.

Max’ın arkadaşları Neve’in garip bir geçmişi olduğunu düşünüyordu ve Max bir bardak beyaz şarap içip soda-limona sarılan bir kız arkadaşı olmasının rezilliğinden hiç de şikâyetçi değildi. Çift taraflı kazanç diye buna denirdi.

Saatler gece yarısını gösterdiğinde Neve her zaman mekândan ayrılıyordu ve Max, Neve’e metro istasyonuna kadar eşlik etmeden önce her defasında taksiye binmeyi öneriyordu.

“Nasıl, eğleniyor musun?” diye sordu Neve.

Neve, elindeki kozmetik çantasını ya da yediği kanepeleri ya da Royal Shakespeare Company’de bir sezon oynayan aktörü övmeye başlayınca Max kafasını sallayıp iç çekti.

“Eğer bunların eğlenceli olduğunu düşünüyorsan, hemen araya gireyim çünkü henüz eğlenmeye başlamadın,” dedi bir sonraki soruyu sormadan önce. “Ama itiraf et; ben hayatında tanıdığın en cazibeli ve sempatik insanım, öyle değil mi?”

Max ağzını açıp her zamanki hınzırlığıyla gülümsemeseydi. Neve eğlenceli vakit geçirmeyi giderek daha çok sevdiğini söyleyecekti, ama Max buna fırsat vermemişti. Son üç haftadır Neve, Max’ı on kereden fazla görmüştü ve hakkında tanıştıkları günden daha fazlasını bilmiyordu. Nerede doğup büyüdüğünü bilmiyordu (belli belirsiz kuzey aksanıyla konuşmasına rağmen) ya da nelerden korktuğunu... Avrupa’da nerelere gittiğini ve Adil Ticaret’le ilgili düşüncelerini de... Max’tan duyduğu cümleler, “Harika görünüyorsun,” “Listede varız,” “bebeğim,” “sevgilim,” “canım, hadi parti sonrası partiye gidelim” ve tabii ki “Nasıl, eğleniyor musun?” dan ibaretti. Bütün bunlar bir arkadaşlık kurmak

için yeterli değildi, hem de hiç değildi, ama Neve bunu Max'a güçlükle söyleyebildi.

Max tekrar içini çekti, ardından dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurup eğlence dolu bir sonraki buluşmalarının detaylarını mesaj atacağını söyledi ve gecenin geri kalan kısmını birlikte geçireceği bir kız bulmak için partiye geri döndü.

Neve çoğu zaman eğer birden büyük harflerle eğlendiğini söylese ve Max'ın yeni en iyi arkadaşı olduğunu ilan etse ne olacağını düşündü. Sonra böyle bir şey yaparsa krep ilişkilerinin hızla sona ereceğine karar verdi çünkü artık Max için bir sorun olmaktan çıkacaktı ya da Max planının ikinci aşamasına geçecekti ki bu da Neve'in kendisiyle birlikte olması için yalvarması anlamına geliyordu çünkü Max'ın sıcak ve gergin bedenini çıplak vücudunda hissetmenin ne demek olduğunu bildiği için umutsuzdu. Bu hiçbir zaman olmayacaktı.

Sonuç itibariyle Max ile çıkmak Neve'in umduğundan daha iyi gidiyordu, ta ki Celia'ya yakalanana kadar. Perşembe akşamıydı ve bir açılışa katılacaklardı; yeni ve şeyle ilgili bir şirketin... Aslında Neve neyle ilgili olduğundan çok emin değildi, ama anladığı kadarıyla anacadedeki moda zinciri ve gelecek vaat eden yeni bir tasarımcıyla ilgiliydi. Yine bir VIP alanında, yine kırmızı kadife bir koltukta oturuyordu. Max bedava içkilerin neden musluktan akmadığını keşfetmek için bir anlığına kaybolduğunda Neve çoktan konuşacak ilginç birini bulmuştu. Bir pazar gazetesinin life style bölümünü edit eden orta yaşlı bu adam Max'i, on altı yaşında Manchester'dan Londra'ya bir gençlik dergisinde iki hafta staj yapmak için geldiğinden beri tanıyordu.

Jeremy o zamanlar o gençlik dergisinin editörüydü ve trenden inip çocuksu bir coşkuyla dergiye geldiğinde Max üzerine çok düşünmemişti. "Herkesin ayağına dolaşırdı," dedi. "Ne zaman cast için bir model gelse, kıpkırmızı kesilir ve kıkır kıkır gülmeye başlardı."

“Gerçekten mi?” Neve adamın ağzından çıkan her sözcüğü can kulağıyla dinliyordu.

“İki haftasının dolmasını bile bekleyememiştim.” dedi Jeremy.

“Sonra o kaçılmaz gün geldi. Features’ın editörü, şu berbat erkek grubu, neydi isimleri... Her neyse. İşte onlarla röportaja gitmeden dakikalar önce karidesli sandviçten zehirlendi. Max onun yerine röportaja gitti ve ne oldu, biliyor musun? Başso-
liste bir gecede beş ekstazi aldığı, almadığı zamanlarda da ar-
kadaki dansçıların her biriyle yattığını itiraf ettirdi.”

“Aman Tanrım! Sonra ne oldu?”

“Max’a iş teklif ettim tabii ki,” diyerek bitkin bir şekilde gü-
lümsedi Jeremy. “Ve bir efsane doğdu. Ona bir dedikodu köşesi
bile verdim. Adı da *Çılgın Max*’tı. Komik olan şu ki sözleşmeyi
imzaladığı andan itibaren o kıpkırmızı suratla kıkırdayan çocuk
yok oldu. Elimde değil, ama bana oyun oynadığını hissettim.”

Neve neredeyse Jeremy’nin kucağında oturuyordu. “Sence
karidesli sandviç Max’ın komplosu muydu?”

“Bahse girmem, ama bence...”

Neve, Jeremy’nin karidesli sandviç ile ilgili şüpheli teorilerini
dinleyemedi çünkü kızgınlıktan gözü dönmüş sevgili kız kardeşi
birdenbire ortaya çıkmış ve Neve’i çekerek koltuktan kaldırmıştı.

“Neve, senin ne işin var burada?” diye sordu Neve’i sürük-
leyerek kuytu bir köşeye doğru götürürken. “Neden Jeremy
Hancock’u rahatsız ediyorsun? Neler oluyor, söyler misin bana?”

“Onu rahatsız etmiyordum,” dedi Neve. Kızmıştı. “Bu hafta
Radyo 4’te oynanan oyunla ilgili sohbet ediyorduk, sonra da
Max hakkında konuştuk.”

Neve bunun yapacakları kaçınılmaz konuşmayı yönlendir-
mek için ustaca bir yol olduğunu düşündü, ama Celia yeniden
patlamıştı. “Neden Max hakkında konuşuyordunuz? Grace ve
ben kapıdaki geri zekâlı kız davetli listesini hazırlayan diğer geri

zekalı kızın elyazısını okuyamadığı için bir saattir içeri girmek için beklerken senin VIP odasında ne işin var?"

"Çok üzüldüm," dedi Neve, Celia'yı yatıştırmaya çalışarak, ama Celia'nın yüzünden yakın zamanda yatışmayacağını anlamak hiç de zor değildi. "Ve Max hakkında konuşuyorduk çünkü biz... Ben buraya onunla geldim. Yani Max'la. Biz biraz görüşüyor gibiyiz de..."

"Max; MAX, öyle mi? Aman Tanrım, lanet olsun sen benimle dalga geçiyorsun herhalde!"

"Küfür etme!" diyerek uyardı Neve, Celia'yı. Halbuki bu her zaman Celia'yı daha da kudurturdu.

"Neden? Neden onunla dışarı çıkıyorsun? Bu nasıl oldu? Neden bana daha önce söylemedin?" diye sordu Celia. Yüzü kızıl saçlarıyla aynı rengi almak üzereydi ve Neve, Celia'nın ellerini tuttu; bu onu her zaman sakinleştirirdi. Bir taraftan da Tesco Metrosu'nda Max ile tesadüfen karşılaştığını, hızlıca bir şey içmeye gittiklerini, bir iki derken soluğu burada aldığını söylüyordu. Bu tamamen uydurmaydı.

"Onun nasıl bir adam olduğunu bilmiyorsun," dedi Celia, Neve konuşmasını bitirince. "Bir defasında bir kapak çekimi vardı; aktris kapris yapıp huysuzlanınca Max onu banyoya götürdü. İçeride bir saat kaldılar ve çıktıklarında kız sakız gibi olmuştu ve çekim devam ederken bile Max'ı..."

"Duymak istemiyorum," dedi Neve sertçe... "Max'ın bir geçmişi olduğunu biliyorum, ama biz ciddi bir şey yaşamıyoruz. Bu sadece beni gerçek bir ilişkiye hazırlamak için bir prova sadece..."

"Şu an burada kayıtlara geçmesini istiyorum; Neevy ben başından beri bu prova işinin berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum, ama sana hiçbir şey söylemedim çünkü içgüdüsel olarak bunu yapmayacağından o kadar emindim ki..."

"Bu hiç de doğru değil..."

“Yani sen Max ile prova mı yapıyorsun şimdi? Herhalde delirdin sen. Çıktığın diğer çocuklara ne oldu? İntihar girişimi olan hiç fena değildi sanki,” dedi Celia. Neve’i duvara doğru ittirerek, Kollarını Neve’in iki tarafına dayadı. “Senin sorunun ne, biliyor musun, sen herkese çok eleştirel yaklaşıyorsun. O çocuklardan birine bir şans daha verebilirdin. Çünkü çok ciddiym, Max senin kalbini kıracak. Her zaman herkese yaptığı gibi...”

“Max benim kalbimi falan kırmayacak,” dedi Neve, Celia’nın kollarını ittirerek. “Benim kalbim William’a ait ve Max’in beni bundan vazgeçirmeye asla gücü yetmez. Sana bir şey itiraf edeyim mi, işte sana söylemememin sebebi buydu. Bu konu seni hiç ilgilendirmiyor; o yüzden bilmediğin şeyler hakkında konuşmayı bırak!”

“Eğer o aşağılık herifi görmeye devam edersen seni anneme ispiyonlarım.”

“Aklından bile geçirme çünkü benim de anneme söyleyebileceğim bazı şeyler olabilir. Eminim duyunca beyni kulaklarından fırlar,” dedi birdenbire tam da Celia’nın yanından ayrılmaya hazırlanırken.

“Öyle mi, ne gibi?”

“Yuri ile birlikte esrar içtiğiniz, dışarı çıkıp her zaman sarhoş olduğunuz gibi şeyler... Seks hayatına hiç girmeyelim istersen çünkü tüm o ürpertici detayları ile birlikte anlatmak en az bir hafta sürebilir.”

Neve belki unutmuştur diye şu ürpertici detayları Celia’ya da hatırlatmak istedi. Bir gün Celia bir çocuğu eve atmıştı; sabahsa gözünü on beş yaşındaki oğlunu baştan çıkardığı için Celia’yı polise şikâyet etmekle tehdit eden kızgın bir annenin bağrıışlarıyla uyanarak açmıştı. Ama Neve’in sözü keskin bir öksürükle kesildi ve arkasını döndüğünde Max ile karşılaştı.

“Nereye kayboldun tatlım!” dedi Max tatlı tatlı. “Birileri soda limonuna ilaç attı sandım. Haydi masaya geri gel, çünkü Jeremy sana zehirli karidesli sandviçle hiçbir alakam olmadığını söylemek istiyor.”

“Eğer kardeşimi incitecek bir şey yaparsan, adının künyede ne kadar yukarıda yazdığına bakmam, seni öldürürüm,” dedi Celia. Büyük bir adım atıp Max’ın yüzüne doğru yaklaştı. “Yemin ederim.”

“Celia. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim,” dedi Neve kızgın bir şekilde. Celia’yı ortamdan uzaklaştırmak istiyordu, ama Max sadece gülümseyip Celia’nın kızgınlıktan buruşan alnını öptü.

“Söz veriyorum, kardeşin benim kalbimi kırdığında benden geri kalanlar için öncelik senindir,” diyerek kolunu Celia’nın beline doladı.

Celia’nın keyfi kaçmıştı ve Neve, onun ağzına geleni söylemek için hazır olduğunu gördü, ama olmadı çünkü Max elini sırtına doğru kaydırınca Celia gülmeye başladı.

“Yapma şunu!” dedi Max’ın kolundan kurtulmak için boşuna kıpırdanarak. “Biliyorsun, gıdıklanıyorum.”

Max diğer elini Neve’e uzattı. “Haydi Neve. Kolumda Slater kardeşlerle ünüme ün katıp harikalar yaratacağım.”

Neve’in, Max’ın sandvicinin diğer ekmek dilimi olmaktan başka seçeneği yoktu. Celia’ya belli belirsiz gülümsedi. Neve, Max’ın odanın karşısındaki biriyle selamlaşmasını fırsat bilip Neve’e döndü. “Bu konu daha kapanmadı.”

12

Celia iki gün sonra bile hâlâ aynı olaydan bahsediyordu.

“Cumartesi akşamı dışarı çıktığına inanamıyorum,” dedi Neve’in yatağında cenin pozisyonunda yatarken... Huysuzluğu sadece regl dönemine yaklaştığı için değildi, aynı zamanda Yuri’nin yokluğu da canını sıkıyordu. Yuri bu cumartesi de son beş cumartesinde olduğu gibi grafik tasarımı ile uğraşan çocukla partiye gitmeye karar vermişti. “Benim dışımda herkesin yapacak bir şeyi va:”

“Senin de yapacak bir şeylerin var,” dedi Neve gözlerine maskara çekerken. “Dim sum yemek için Soho’ya* gideceğini söylemiştin. Sonra hani Grace karaoke barda özel bir oda kiralamıştı; bu da kesmezse kulübe gidecektiniz.”

Celia arkası dönük olan Neve’e ters ters baktı. “Benim dışımda herkes sevgilisiyle dışarı çıkıyor demek istemiştin. Sen bile!”

“Arkadaşlarıyla buluşup birkaç kadeh bir şey içince keyfin yerine gelir, merak etme,” diye mırıldandı Neve. Bir taraftan da saçlarını ustalıkla topuz yapıp firketelerle tutturmaya çalışıyordu.

* Dim sum: Bir tür Çin yemeği.

“Saçlarının hepsini toplama, bir tutamı önüne düşürürsen çok da bakire gibi görünmeyebilirsin,” dedi Celia yüzükoyun yattığı yerden. “Tabii bana anlatmak istediğin bir şey yoksa...”

“Max ile bir şey yaşıyor olsaydım ki yaşamıyorum, asla da yaşamayacağım, bunu anlatacağım en son insan sen olurdun. Daha doğrusu sondan dördüncü,” dedi Neve.

“Annem, babam ve Douglas’tan sonra, öyle mi? Çok teşekkürler.” Celia gözünün ucuyla Neve’i süzdü ve “Max ile bir şeyler yaşıyorsun, ben bunu bilir, bunu söylerim. Diz boyunda etek giyiyorsun. Dizin üzerinde değil, ama dizde... Ayrıca dekolte giymeye başladığının farkında değilim zannetme. Tüm deliller ortada.”

Neve kendine son bir kez bakmak için aynaya döndü. Aptal şekilsiz siyah elbiselerden çok sıkılmıştı ve bir değişiklik yaparak kenarları kırmızı çiçek işlemeli A kesim bir etek ve dantel işlemeli bir bluz giymişti. Bir an bu kıyafetin altına annesinin aldığı kırmızı çorapları giyebileceğini düşünmüştü, ama sonra o çorapların bacaklarını VIII Henry’ninkiler gibi gösterdiğini hatırlayınca vazgeçip her zamanki gibi siyah opakta karar kılmıştı.

“Ama iyi gözüküyorum değil mi? Şişman ya da... daha şişman görünmüyorum sanki.”

“Harika görünüyorsun,” diyerek onayladı Celia. “Böyle bir belin olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun. Bir de bana bak; oltaya benziyorum.”

“Tabii ki benzemiyorsun!”

“Tamam, şişman gözüküyorsun. Kesinlikle!” Celia’nın sesi ağlamaklı geliyordu ve yüzü normalden daha solgundu. Bu da bir güne kalmadan regl olacağını göstergesiydi.

“Neden bugün evde kalmıyorsun?” diye sordu Neve kibarca.

“Ben cumartesi gecesi evde falan kalamam,” dedi. Yataktan kalkmaya çalışırken Celia’nın sesi daha da ağlamaklı bir

hal almıştı. "Kalktım işte. Çıkmaya hazırım. Seninle metroya kadar yürüyeceğim, ama topuklu ayakkabı yerine babet giyer, sen seni döverim."

Stroud Green Caddesi'ni el ele yürüdüler. Celia her adımda ayaklarını sürüyordu. "Max ile benim aramda ciddi bir şey yok, Celia. Ben William'a âşığım ve Max yaşadığımız şeyi bir eğlence olarak görüyor. Bu onun için sadece bir oyun," dedi Neve dikkatlice.

"Max oyun oynamayı sever," diye cevap verdi Celia. "Onun ne kadar büyük bir orospu olduğuyla ilgili hepimiz dalga geçiyoruz, ama cazibesini kullanınca ona karşı koymak biraz zor olur."

"Ama ben onun cazibesinin farkındayım ve ona karşı koyabiliyorum. Bana güven lütfen." Neve sakinleştirmek için elini Celia'nın koluna koydu. "Eminim Max birkaç hafta içinde sıkılacak ve beni tatlı tatlı sepetleyecek, ama bu hiç sorun değil. Ortak hiçbir noktamız yok; aslında gizli bir derinliği olabileceğini düşünüyordum, ama şu an çok da emin değilim."

"O zaman seni şu partilere götürmesine izin vermek yerine ondan şimdi ayrıl," dedi Celia. "Sen partilere gitmekten *nefret edersin*." Bir an duraksadı ve Neve'e baktı. Kardeşi güven bana demişti, ama yine de sorgulamakta bir sakınca yoktu. "Garip olan ne biliyor musun, perşembe gecesi hiç de acı çekiyormuş gibi gözüküyordun. Hatta ben sana bağırırmaya başlamadan önce gayet iyi vakit geçiriyor gibiydin. Buna ne diyeceksin?"

Neve, "Anlamıyorsun," diye mırıldanarak yürümeye devam etti.

"Anlatmayı dene."

"Bizim okulda bir çocuk vardı, Danny McGee, hatırlıyor musun?" diye sordu Neve. Sorunun cevabı belliydi, çünkü herkes Danny McGee'yi tanır ve severdi.

Neve'le Celia'nın abisi her kızın yüreğini hoplatacak kadar çekiciydi, ama masmavi gözleri, küstah gülümsemesi, sigarayı başparmağıyla işaretparmağı arasında karizmatik bir şekilde tutuşuyla hayranlık uyandıran Danny McGee ile karşılaştırıldığında Douglas Quasimodo gibi kalıyordu. Neve on dört yaşındayken üst sınıflardan bir kız Danny ikinci buluşmadan sonra onu terk etti diye bileklerini jiletle kesmişti.

Celia kendinden geçerek iç çekti. "Danny McGee. Bir yıl boyunca her gece sınıf fotoğrafını öptüm. Fotoğrafta sadece yarısı gözüküyordu, ama olsun. Ne olmuş Danny'ye?"

Neve hırsızlık ve yaralamadan cezaevinde olduğunu duymuştu, ama konu bu değildi.

"Peki Bay Kent'in Danny ve bana iki haftalık İngilizce projesi verdiğini de hatırlıyor musun? Birlikte çalışacaktık..."

"Birlikte falan çalışmadınız. Sen her şeyi kendin yaptın."

"İki hafta boyunca kimse bana sataşmadı, dalga geçmedi ve beni o korkunç isimle çağırmadı çünkü Danny beni durdurup okulda benimle konuşmuştu," dedi Neve buğulu gözlerle. Halbuki Danny sadece elyazısını iyi taklit edip edemediğini sormak için durdurmuştu.

"Tanrım hatırlamaz mıyım; ben o durumu çok kıskanmıştım, ama bizim evin yakınından bile geçmemişti. Bir kez bile," dedi Celia acı bir şekilde, sanki hâlâ kırgınmış gibi... "Eee, bunun senle, Max'la, gittiğiniz partilerle ne alakası var?"

"Ne kadar ağlasam, hasta numarası yapsam da annem o korkunç okul diskolarına gitmem için beni hep zorlardı. Orada kaldığım süre boyunca bütün zamanımı Charlotte ve çetesinden saklanmak için tuvalette geçirirdim. Babam beni almaya gelene kadar..." Neve güçlkle yutkundu çünkü onca zamandan sonra bile, bu hatıraları hatırlamak onu yaralıyordu. "Orada saatlerce oturup diskodan içeri Danny ile birlikte girsem ne olacağını,

herkesin ne kadar cool olduğumu düşüneneğini. yanıma gelip konuşacaklarını ve arkadaşım olmak isteyeceklerini hayal ederdim. Şimdi o partilerden birine Max ile birlikte gitmek. okul hayatım boyunca yaşayamadığım her şey demek. Charlotte'un orada olup beni görmesini çok isterdim. O yüzden beni daraltmayı bırak artık Celia!"

Neve gözyaşlarının akmasına izin vermek istemiyordu çünkü ağlarsa makyajı da akacaktı, ama Celia'nın böyle bir derdi yoktu. Gözlerini ceketinin koluyla sildikten sonra Neve'i hızlı ve sert bir şekilde kucakladı. "Böyle şeyler söylediğin sürece sana kızmamın imkânı yok," dedi. "Tamam, benden onay çıktı, Max'la yaptığın aptal provalara gönül rahatlığıyla devam edebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi Neve. "Gerçekten çok uzun sürmeyecek, çünkü bu parti işleri oldukça zor oluyor benim için; haftalardır elime kitap alacak zaman bulamıyorum. William ve ben hiç *Tristram Shandy* okumadığımızı konuşuyorduk. Her gün iki bölüm okumaya ve birbirimize mail atmaya karar verdik. Ben çok çok gerideyim bu yüzden bana biraz dargın." Celia hafifçe Neve'in elini sıktı. "William ile vardığımız nokta buysa, Max çok daha iyi bir erkek arkadaş olabilir gibi gözüküyor. En azından nasıl iyi vakit geçirileceğini biliyor."

"Bu cümlede o kadar çok yanlış şey var ki nereden başlayacağımı bile bilemiyorum," dedi Neve burnunu çekerek. Artık metro istasyonuna gelmişlerdi; Neve saatin orada durup Celia'nın cepleriyle çantasının farklı gözlerinde metro kartını aramasını seyretti. Sonunda zafer kazanmış gibi kartını gösterdi Celia.

"Ben artık gitsem iyi olacak," dedi. "Sen Max'la kaçta buluşacaksın?"

"Beş buçukta," dedi Neve saate bakarak. "Ama her zaman on dakika geç kalıyor."

“Ve sen buna sinir olmuyorsun, öyle mi?” diye sordu Celia muzipçe.

“Anladığım kadarıyla ilişkilerde belli bir oranda taviz verilmesi gerekiyor. Sanırım ben ufak gecikmelere göz yumarsam, o da akşam yemeğini sipariş etmemin yarım saat sürmesine, yemek gelince de çok yağlı ve kremalı diye geri göndermeme itiraz edemez, ses çıkaramaz.”

Neve, Celia'nın kolunu çimdikledi. Celia üzerinde deri ceket olduğu için hiçbir acı hissetmedi, ama yine de cıyaklayıp iki büklüm ilerleyerek şovunu yaptı. “Aptal aptal gülme bana!”

“Sen tapılacak kadınsın,” diyerek cıvıladı Celia, yan yan yürüyerek Neve'in yeni bir saldırı için hazır beklettiği elinden uzaklaştı. “Ben gidiyorum, dikkatli ol ve benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma.”

Neve en ciddi ifadesini takınmıştı, ama bu metro istasyonunun giriş kapısına yürüyen Celia'yı daha da çok güldürdü. Durup Neve'e bakarak gözden kaybolana kadar el salladı.

Saat 5.40'ta, yani tam zamanında Neve, Max'i köprüde aceleyle yürürken gördü. Neve sabırsızlıkla bekliyormuş gibi görünmemek için kollarını serbest bıraktı. Max'la göz göze geldiler ve Max, Neve'e doğru koşmaya başladı.

Max, Neve'in yanına gelince soluk soluğa, “Merhaba şahanelim,” dedi. Yanağından öptü, sonra diğerinden de... Yüzü Neve'inkinden daha soğuktu. “Üzgünüm geç kaldım, ama yemin ederim evden çıktığım saniyeden itibaren zaman daha hızlı akmaya başlıyor.”

“Celia da şimdi gitti zaten,” dedi Neve. Gözlerini aşağıya doğru çevirdi çünkü buluşmalarının ilk beş dakikasında kendisini hâlâ garip hissediyordu ve kendine gelip ısınması zaman alıyordu. Max yanına gelince Neve ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüp çarpılıyordu. Sonra onun hakkındaki tüm fikirlerini bir

kenara bırakmak zorunda kalıyordu ve bu yakışıklı adamın kendisiyle ne yaptığını bilmek isteyen iç sesi susturmaya çalışıyordu.

Neve biraz kendine gelip Max'a bakınca kot pantolonla belsırtı bir mont giydiğini gördü. Giydiği montun daha iyi günleri olmuş gibi gözüküyordu, ama çıkardığında içinde Marc Jacobs ya da Prada etiketi göreceğine emindi. Max yüzünde hafif bir gülümsemeye Neve'i baştan aşağı süzdü. Sonra Neve'in kolunu tutarak metro istasyonunun giriş kapısına doğru yönlendirmeye çalıştı.

Neve kıpırdamadı. "Nereye gideceğimizi düşünüyorsun?"

"Beni bowlinge götüreceğini söylemiştin," dedi Max eliyle Neve'in bileğini dolayıp kibarca çekerken. "Metroyu yakalamamız gerek."

Perşembe geceki dramadan sonra sıra Neve'e gelmişti. Halbuki şimdiye kadar bütün buluşmalarını Max planlamıştı. Neve'in ne giyeceğini düşünüp endişelenmek ve belirlenen saatte belirlenen yerde olmak dışında yapacak bir şeyi olmamıştı.

Max bu cumartesi programında bir şey görünmediğini söyleyince Neve, dizginleri ele almıştı. Önce bu gece görüşmeyip cumartesi gecesini evde geçirmeyi teklif etti, böylece *Tristram Shandy*'yi okuyabilebilecekti, ama Max itiraz etti. "Ben on iki yaşından beri cumartesi geceleri hiç evde oturmam, bundan sonra da oturmayacağım," demişti dehşet içinde... Hatta bunu söylerken Celia'dan bile daha çok dehşet içindeydi ve bu sefer komiklik olsun diye rol kesmiyordu. "Birkaç kişiye telefon ederim, gidecek bir yer, yapacak *bir şeyler* mutlaka bulurum."

"Önce bowlinge gideceğiz, sonra da akşam yemeği yiyeceğiz," dedi Neve kesin bir şekilde.

Çünkü her iki aktivite de makul bir şekilde ucuzdu ve Neve önümüzdeki hafta ödeme almayacaktı. Önce Max'ın bu planı bu kadar çabuk kabullenmesine şaşırılmıştı. Ama şimdi kafası

karışmış gibi yüzünü buruşturduğunu görünce bowling ile ilgili çok farklı fikirleri olduğunu fark etti.

“Metroya binmemize gerek yok,” dedi caddenin karşısındaki gri-kırmızı büyük binayı göstererek. “Beş saniye uzağımızda büyük bir bowling salonu var.”

Max kaşlarını çatarak binanın dışını süsleyen labutlara baktı. “Ama ben bowlinge gideceğiz deyince Bloomsbury Bowls ya da All-Star Lanes’i kastettiğini düşünmüştüm. Böyle...”

Böyle çirkin gri bir bowling salonunu değil... Belli ki retro özellikler taşıyan ya da 1950’lerin mini bowling elbiseleriyle servis yapan kızlarla dolu bir salon hayal etmişti. “İçeri girince o kadar da kötü olmadığını göreceksin,” dedi Neve kısıp sesle... “Ben sadece bir kez olsun sıradan bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm.”

Max, “İçeride gerçekten Philadelphia disko müziği çalıyor mu? Ve asıl soru bowling topunu atarken etrafımızda milyonlarca çocuk olacak mı?” diye sordu.

“Daha önce buraya gelmediğinden emin misin?” diye sordu belli belirsiz bir sesle. “Hayır gelmedim, ama kulağa Didsbury’de onuncu yaş günümü kutladığım mekâna benziyormuş gibi geliyor.” dedi Max. Derin bir nefes aldı. “Tamam. haydi gidelim. Halkın içine karışabilirim sanırım.”

Bowling mecerası umduğundan daha iyi geçti. İçeri girdiler. Max, köpüklü içeceklerini içip zıplayan, ortalarda çığlık atarak koşan çocukları görünce irkildi ve tepkisini biraz abarttı.

Neve ayakkabı kiralayan çocuğa kendi ayakkabısının içine sprey sıkması konusunda ısrar edince Max’ın gözlerini devirdiğini de gördü, ama sonra her şey yoluna girdi çünkü Neve artık kendi topraklarındaydı.

Bowling bir doğum günü geleneğiydi, resmi tatil günlerinin geleneğiydi, karne hediyesi geleneğiydi ve hatta, “Tanrım,

Barry. çocuklar beni çılgına çeviriyor, dışarı çıkar," geleneğiydi. Neve ampuller aşınmış olsa da elektronik puan tablosuna isimlerini nasıl gireceğini biliyordu. Soldaki en uzak kulvarda sıkışıp kalmak istemediklerini de biliyordu, çünkü tahta hafifçe yamulmuş ve bütün toplar sağa dönmüştü. Neve aynı zamanda atışlara ağır yeşil toplardan biriyle başlayıp sonra daha hafif turuncu topları seçerek kalan labutları devirebileceğini de biliyordu.

Evet, hantal hantal koşarak topu labutlara doğru yuvarlar. ken arkadan nasıl görüldüğü ile ilgili endişeleri vardı, ama Max poposunun ne kadar büyük olduğundan ve bowling ayakkabılarının bacaklarını normalden kısa ve bodur göstermesinden ziyade, sürekli strike yapması ile daha çok ilgileniyordu.

Max attığı toplar kulvar dışına çıkmaya devam edince, "Biz de şu yandaki boşlukları kapattıramaz mıyız?" diye sordu ağlamaklı bir ses tonuyla. "Onları gibi," diyerek yandaki kulvarı işaret etti.

Neve, "Onları kapalı, çünkü onlar çocuk," deyince Max suratını astı. Eğer başka türlü bir ilişkileri olsaydı Neve eğilip astığı suratını öpebilirdi.

Bunu yapmak yerine Neve arka arkaya attığı iki topu da bilinçli olarak kulvar dışına yolladı çünkü doğasındaki rekabet duygusunu bastırmak kendinden taviz vermek istediği diğer şeylerden biriydi. Yine de iki oyunu da kazandı.

"Gerçekten berbattım," diyerek yenilgisini ilan etti; kendi ayakkabılarına kavuşup Stroud Green Caddesi boyunca yürürken... "Ama sen cidden iyidim."

"Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, üç tırnağım kırıldı," dedi Neve eldivenli elini kaldırarak.

"İstersen öperbilirim, geçer belki," dedi her kelimeyi uzatarak. Bu cümle bu gece baş başa olduklarının dikkat çekici bir hatırlatmasıydı. Yanlarında her zaman Max'ın en az on şakşakçı

arkadaşı oluyordu. Şimdiyse baş başlardı ve Neve bu flörtümsü durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

“Belki daha sonra. Tabii gerçekten iyiyse,” diye ekledi Neve. Aynı şekilde flörtümsü bir tavırla cevap vermek istemişti, ama daha çok başöğretmen edasıyla konuşmuştu. “Çok, çok iyiyimdir.”

“Peki, çok kötü olsam ne olacaktı?” diye sordu Max. Neve, Max’a yandan bir bakış atınca kesinlikle kendisiyle dalga geçtiğini söyleyebilirdi.

“O zaman sana tatlı yok,” diye cevap verdi Neve, bir taraftan Max’ın kolunu çekerken. Çünkü karşıdan karşıya geçme zamanıydı. “Gerçekten çok şey kaçırdığını söylemek isterim çünkü seni götüreceğim yer harika tiramisu yapıyor.”

“Gastropub’a gitmiyoruz o halde.”

“Halktan insanlar gastro publara gitmez,” dedi Neve. “Böyle yerlere giderler.”

Neve, Slater Ailesi’nin bowling sonrası gelmeyi alışkanlık haline getirdiği büyük İtalyan restoranının dışında durdu. Bir garson elinde mumları yanan bir doğum günü pastasıyla yürüyüp geçerken Max merakla içeriyi inceledi.

“Güzel gözüküyor,” dedi cesaretle. “Eğer yemekleri güzel olmasaydı, böyle tıkabasa dolu olmazdı, değil mi?”

Neve taş fırının meziyetlerini övme şansı bulamadı çünkü tam bu sırada restoranın kapısı açıldı ve restoranın kısa boylu, yaşlı sahibi ağzı kulaklarına vararak Neve’i kollarına aldı.

“Bayan Neveee,” dedi adam daha iyi bakmak için Neve’i geriye doğru ittirerek. “Eriyip bitmişsin. Anlaşılan seni makarnayla dolduracağız bu akşam, hı?”

“Biraz makarnayla,” diyerek itiraz etti Neve. Marco, süslü sözlerle kendilerine yol gösterirken Max’ın arkasında kendini tutamayarak güldüğünü duyuyordu.

“Bayan Neve’e en iyi masayı ayarlayın,” diye bağırdı, ama onu duyacak kimse yoktu etrafta.

Marco onları pencere kenarında bir masaya doğru yönlendirirken, “Eğer ona kötü davranırsan, adamlarımı çağırırım. Seni dışarı çıkarıp küçük parçalara ayırırlar, haberin olsun,” diyerek uyardı Max’i.

“Ona karşı çok iyiyim,” diyerek karşı çıktı Max. Sonra Max ve Marco, Neve’in sandalyesini kim önce çekecek yarışına girdiler.

Bu mücadeleyi Max kazanmıştı, ama Marco kar beyazı peçeteyi açıp Neve’in kucağına saygıyla yayınca büyük bir şov yapmış oldu.

“Sana bir şişe şarap açacağım,” diye ısrar etti Marco, Neve’in umutsuz el işaretlerini görmezden gelerek. “Barry ve Margaret nasıl? İyiler, öyle değil mi?”

Marco bütün Slater soyunun sağlığını sorduktan sonra Neve’e “kütüphanedeki işinin” nasıl gittiğini sormuş ve nihayet yanlarından ayrılmıştı. “Üzgünüm,” dedi Neve. “Marco’nun seni uyarmasını beklemiyordum.”

“Söylediğim her şeye gülsen ya da en azından gülümsesen iyi olur. Küçük parçalara ayrılmak istemiyorum,” diyerek cevap verdi Max mekânın içini incelerken. “Garsonların gömleklerinin arkasında ne yazıyor?”

“Hem yüzünüz gülsün hem de mideniz.” Neve gülmemek için kendini zor tuttu. Max V&A’daki açılış gecelerine katılmaya. modellere öpücük göndermeye ve taze kremayla hazırlanmış kanepeler yemeye alışmıştı. İçinde yer almak istediği kare kesinlikle bu değildi. “Buradan nefret ediyorsun, değil mi?” diye sordu Neve kıkırdayarak.

seninle yemek yemek çünkü... Yemekle ilgili çok ciddi sorunlarım var." Arkasına yaslanarak bekledi... Neden olduğunu bilmiyordu, ama kafasında yarattığı Max önündeki peçeteyi iğrenerek fırlatıp Neve'in kafa karışıklığını umursamadan çekip gidebilirdi.

"Bu seni diğer bütün kadınların % 99'undan nasıl farklı kılıyor?" diye sordu çenesini yatırarak, dolayısıyla söylediği şey bir soru olmaktan çıkıp daha çok bir meydan okuma gibi göründü.

"Ben sadece seni uyarıyorum, çünkü sipariş vermem saatler alıyor ve bazen gelen yemeği benim istediğim şekilde hazırlamadıkları için geri gönderebiliyorum." Neve dudağını ısırıldı. "Celia birlikte yemeğe çıktığımız zaman tam bir baş belasına dönüştüğümü söylüyor."

Max omuz silkti. "Her gün moda veya eğlence sektöründe çalışan insanlarla öğle yemeği yiyorum. Yumurta beyazından yapılmış omlet ve karbonhidratsız yemekler yiyorlar. Bazen evden kendi hazırladıkları özel yemekleri bile getirip şeften ısıtmasını istiyorlar. Doğruyu söylemek gerekirse ben yemekle ilgili öyle şeyler gördüm ki bahse girerim seninkiler yanında hiçbir şey kalır."

Bu açıklama Neve'in kendisini iyi hissetmesini sağlamadı. Aksine daha da kötü hissettirdi. Çünkü Max'ın bahsettiği insanlar muhtemelen sıfır bedendi ve formlarını korumak için milyonlar harcıyorlardı. Neve'inse ayak başparmağı bile sıfır beden değildi.

"Böyle davranınca ben kendimi çok garip, ucube gibi hissediyorum," dedi yavaşça. "Bu kadar kilolu olup da bu kadar yaygara koparmaya hakkım yokmuş gibi geliyor. Muhtemelen insanlar eve gidip kendimi keke boğduğumu falan düşünüyordur."

Max'ın yüzündeki ifadeden bir anlam çıkarmak imkânsızdı: boş bakıyordu. "Eminim kimse bu şekilde düşünmüyordur," dedi nihayet yavaştan öfkeleniyormuş gibi bakarak. "Sana öyle geliyor."

"Her şeyi berbat ettim değil mi? Eminim içinden, 'Tanrım, artık çenesini kapatabilir mi lütfen, yemek keyfimi mahvetti ve

ben sadece yemeğimi yiyip yanından uzaklaşmak istiyorum,' diyorsundur."

"İç sesim hiç de öyle demiyor," dedi Max eline bir paket ekmeğ alırken. "Şimdi lütfen konuyu değiştir ya da kendimi şunlardan biriyle bıçaklayacağım."

Neve delirmiş bir japon balığı gibi ağzını birkaç kez daha açıp kapadı. Sonra gözlerini kısıtı çünkü Max az önceki meydan okuyan çene hareketini tekrar yapmıştı, konuyu değiştirmeyi başaramayacağını düşünüyor gibiydi. "Tamam tamam," dedi Neve. "Geçen sene Celia'yı doğum gününde buraya getirmişt看. Doğum günü pastasıyla ilgili bir karışıklık oldu, ben de garsonlardan anında bir pasta hazırlamalarını istedim."

Max her ikisinin de bardağına şarap dolduruyordu. Neve şarap istemediğini söylemek için konuşmasına ara verdi çünkü şarap içmek bir paket şeker yemekle aynı anlama gelebilirdi. Sonra bir kereden bir şey olmaz diye düşündü ve Max'ın uzattığı kadehi kapıp büyük birkaç yudum aldı. Sonra anlatmaya devam etti. "Ana yemeği bitirdik ve ben işaret verince bütün ışıklar söndü ve tüm garsonlar "Mutlu yıllar" diye şarkı söyleyerek bizim masaya geldi. Mönünün arkasında bir şey sakladıkları belliydi."

Max, "Bir dilim tiramisunun üzerine mum mu dikmişler?" diyerek sözünü kesti Neve'in. "Bu tarz yerlerde hep öyle yaparlar da..."

Neve sesini çıkarmadan Max'a baktı. "Alakası bile yok. Mönüyü kaldırdılar ve ortaya bir tabak çıktı. Tabakta ne vardı, biliyor musun? İki profiterol ve ucuna bir çilek kondurulmuş bir muz... Tıpkı şeye benziyordu..." Neve sesini alçaltarak tekrar konuşmaya başladı. "Çüke benziyordu."

Max şarabından bir yudum almıştı; Neve'i duyunca şarabı ağzından fıskırdı. Gömleğini lekelemişti. "Düşündüğüm şeyi mi söyledin sen?"

"Çük dedim," diye tekrar etti Neve. Yine kıkırdamaya başlamıştı. "Bütün garsonlar hep bir ağızdan bağırmaya başladı. 'Isır, ısır, ısır!' diye. Celia eğilip muzun üzerindeki çileği ısırana kadar bağırmaya devam ettiler."

"Utandı mı peki?"

"Sözde! Kesinlikle bayıldı. Ben utandım, bütün arkadaşları benim fikrim olduğunu düşündü." Neve doğum günü tatlısı ortaya çıkınca Celia'nın korkuyla karışık sevinç içindeki bakışını hatırlayıp gülümsedi, sonra gömleğindeki şarap lekesini peçeteyle silmeye çalışan Max'a bakarak tekrar gülmeye başladı. "Konuyu değiştir demiştin, umarım bu konu seni tatmin etmiştir."

"Benim için en eğlenceli kısmı senin 'çük' dediğin kısımdı," diyerek sırttı Max. "Senin ağzından böyle bir kelime çıkabileceğini hiç düşünmezdim. Haydi, tekrar söyle."

"Böyle kelimeler kullanabilmem için kendimi rahat hissetmem gerek," dedi Neve. Gerçekten de kendini rahat hissediyordu. "Ama küfür etmeyi o kadar da çok sevmem çünkü bunun hayal gücünün eksikliğinden kaynaklandığını düşünüyorum. Buna bu kadar şaşırdığına göre herhalde s.. ile başlayan kelimeyi söylediğimde kendinden geçersin."

"Bu gece gözüme uyku girmeyecek çünkü senin ağzından s.k.t.r kelimesini duymak için oluşabilecek sebepleri hayal etmekle meşgul olacağım," dedi Max. Sesi şehvet doluydu, masanın altından bacağını Neve'in bacağına sürüyordu. "Evet, yakın gelecekte kendimi soğuk bir düşün altında görüyorum."

Neve'in ilk tepkisi sinirlenmek, kızmak ve hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olasılığı reddetmek olmuştu. Şarabından bir yudum daha alıp ikinci tepkisini ortaya koydu. "Hazır sen konuyu açmışken, sanırım ben de o kelimeyi söylemek isteyeceğim birkaç sebep düşünebilirim," dedi kesin bir ses tonuyla. Max'in bacağını tekmelemek için kendi bacağını geri çekti. O kadar sert

tekmeledi ki boğazındaki ekmek yüzünden neredeyse boğuluyordu.

"Heyy!" dedi yumuşakça ve Neve'e gülümsedi. Bu gülümseme çok gerçekti ve hatta biraz da utangaç çünkü Neve onu kendi sahasında yenmişti. Neve de kendini tutamayıp gülümsedi.

Max'ın meydan okumadığı, baştan çıkarmaya çalışmadığı, gafil avlanmadığı daha mutlu bir yerdeydiler. Neve'in rahatlamaması için hiçbir sebep yoktu.

Neve başlangıç olarak sadece üç parça ıspanak ve ricotta peynirli ravioli, ana yemek olarak da yanında patalessiz ızgara kılıçbalığı sipariş ettiğinde, yeşil salatası istemediği halde üzerine zeytinyağı serpilerek ve istediği halde balsamik sirkersiz geldiği için geri gönderdiğinde hâlâ o mutlu yerdeydiler.

Restorandan ayrılırken Neve'in tökezlemesine sebep olan şey karbonhidrat eksikliği ve bir buçuk kadeh şaraptı. Max tam o anda Neve'i belinden yakaladı.

"Topuklu ayakkabı giymeye alışık değilim," diyerek sızlandı Neve. "İnsanın canını acıtıyorlar. Kadınları kötürüm bırakmanın ve büyük adımlar atmalarını engellemenin en etkileyici yolu bu olsa gerek."

"Neden giyiyorsun o zaman?" diye sordu Max. Neve tek başına yürüyebilecek durumda olduğu halde Max'ın kolu hâlâ Neve'in belindeydi.

"Çünkü çok güzeller ve bileklerimi daha ince gösteriyorlar," dedi Neve, Max'a sokularak çünkü sokakta hırçın bir rüzgâr esiyordu.

"Çok alkol almayı sevmiyorsun. Ucuz bir sevgilisin. Ucuz bir flörtleşme."

Hesabı paylaşmışlardı. Neve kendisi ödemek için ısrar etmişti, ama Max, Neve'in iki katı kadar yiyip içtiğini ve yemekten artakalanları eve götürdüğünü söylemişti.

Max, Neve'e eve kadar eşlik etmişti. Bahçe kapısının önünde durdular. Max'ın ılık vücuduna dokunmadan eve dönme düşüncesi bile, Neve'i titretmeye yetmişti. "Yukarı gelip bir kahve içmek ister misin?" diye sordu Neve. "Kahve derken gerçekten kahve içmeyi kastediyorum."

Bu defa tereddüt eden taraf Max'tı. "Keith yalnız kaldı, eve gitmeliyim," dedi en sonunda. "Son bir defa yürüyüşe çıkar-mam gerekiyor."

Neve bu durumdan şüphelenmişti. Aslında Max çoğu zaman kadın avında, yani dışarıdaydı. Zavallı Keith o zamanlar başının çaresine gayet iyi bakabiliyordu. "Seni 'kahve' içmeye çağırdığımda da... kelimeyi vurgulamak için tırnak işareti kullanmıştı... cevabın yine hayır mı olacaktı?"

"Vay vay! Bu gece sürprizlerle dolusun, tatlım," dedi Max. Gözleri sokak ışıklarının parıltısıyla daha da ışıldıyordu. Neve'e küçük bir öpücük kondurmak için çenesini tuttu.

Neve sözleşme dahilinde, yarım yamalak bir öpücük bekliyordu, ama Max dudaklarını büyük bir hassasiyetle öptü; küçük kelebek öpücükleri gibiydi... Sonra yavaşladı, daha uzun öptü, bir daha öptü. Neve, Max'ın dudaklarını ele geçirmek için öne doğru eğildi, ama başarılı olamadı çünkü Max geri çekildi.

"Gerçekten gitmem gerek," dedi nazikçe Neve. "Seni en kısa zamanda arayacağım."

Max, Neve'in cevabını bile beklemeden aceleyle gitmeye koyuldu. Neve dehşet içinde olduğu yerde kalmıştı.

"İnanamıyorum," diye mırıldandı Neve, kapının mandalını açıp apartmana doğru ağır ağır yürürken. Evet, bu öyle alışılmış tarzda bir ilişki değildi, ama Max içinde öpüşmenin olacağını özellikle belirtmişti. Belki de adamakıllı öpmek istemedi çünkü Neve'i o kadar da etkileyici bulmuyordu. Eğer yalnızca

bir ilişkide yalancı sevgilin seni etkileyici bulmazsa ne olurdu?
Hiç açıklaması yo...

“Neve, bekle!”

Neve kırmızı bir suratla ve soluk soluğa evin patikasına giren Max’i bakmak için arkasını döndü. “Ne istiyorsun?” diye sordu temkinli bir şekilde. Çünkü bunu sona erdirmek için kafasında oldukça ikna edici bir argüman geliştirmişti. Muhtemelen Max da aynı şeyi düşünüyordu.

“Sana sormayı unutum, bu gece eğlendin mi?”

Bu kişinin Max olması kesinlikle imkânsızdı ve biraz... çekici görünmeye başlıyordu.

“Oldukça!” dedi Neve dürüstçe.

Max başını salladı. “Benim hayatında tanıştığın en çekici, en cazibeli insan olduğumu itiraf etmeye hazır mısın?”

“Asla! Ama istersen s... ile başlayan kelimeyi şimdi söyleyebilirim,” dedi Neve, Max’ın savumaya geçmeyeceğine neredeyse emindi. Yani en azından çok değil.

Ön kapıya açılan dört dik basamak vardı. En alttakinde durdu, ama daha fazla ilerlemedi.

“Ben şimdi eve gidiyorum, bu da demek oluyor ki yarını akşamdan kalma bir şekilde uyuyarak geçirmeyeceğim. Yani buluşmak istersen yarın öğleden sonra boşum...”

Neve kapının eşiğinde kaldı. ‘Açılış veya gala gibi bir şey mi var?’

“Hayır, öyle bir şey değil. Bak, neden bana gelmiyorsun, sana yemek yaparım...” Max çoktan arkasını dönüp yürümeye başlamıştı bile, bu teklifte uygunsuz veya olağandışı bir şey yokmuş gibi. “Beşte görüşürüz.”

Neve’in Max’ın kapısında kurbanlık koyun gibi belirlememesi için pek çok iyi sebebi vardı, ama sadece kısaca, “Ama adresini bilmiyorum,” diyebildi.

"Bundan daha iyi bir bahane bulabilirdin," dedi Max yüzünde Neve'in nefret ettiği gülümsemeyle. "Sana mail atarım. Hem de eke Google haritası da koyacağım, merak etme."

"Emin değilim, yarın çok işim var," dedi Neve kaçamak bir şekilde ki bu yalandı. İş olsa bile sosyallik anlamında randevuları en geç saat dörtte bitmiş oluyordu.

"Anladım, eğer 'meşgul' olmasaydın..." Tırnak işaretleri ile konuşma sırası Max'a gelmişti. "Yine de cevabın hayır mı olurdu? On dakika önce beni kahve içmeye davet eden sendin."

"Ama ben gerçekten kahve içmekten bahsetmiştim."

"Ben de gerçekten yemek yemekten bahsediyorum." Max, Neve'e ciddi bir bakış attı. "Kendimi kontrol edebilirim merak etme, sen istemediğin sürece üzerine saldıracak değilim; için rahat olsun, benimle aynı evde baş başa üç saat geçirmende herhangi bir tehlike yok." Neve afallamıştı. Rollerini değiştirmiş gibilerdi. Max'ın sözleri Neve'in kendisini aptal gibi hissetmesine sebep olmuştu. Sanki aynı evde yalnız kalsalar Max, Neve'in cazibesine karşı koyamayacak mıydı? Tam tersine; sıra hoşça kal öpücüklerine geldiğinde Max'ın kendisini daha tutkulu öpmesini isteyen oydu. "Özür dilerim Max. Sana yemeğe gelmeyi ben de çok isterim."

Max bu özürden tatmin olmuş gibi görünmüyordu. Neve kapının eşiğinde hafiften titreyerek duruyordu. Her an kontrolünü kaybedebilirdi. Sonra Max'ın omuzlarına baktı, biraz rahatlamış görünüyordu. Suratında o meşhur gülümsemesi de belirlediğine göre işlem tamamdı. "O zaman yarın görüşürüz. Dediğim gibi, sen istemediğin sürece aramızda hiçbir şey geçmeyecek, ama istediğin zaman her şey harika olacak!"

13

Beklenmedik şekilde güzel bir gün geçirmişlerdi. On birde yaptır sekiz saat sonra perdeden odasına sızan bahardan kalma güneşin ışıkları ile uyandı. *Tristram Shandy*'yi okumaya başladı, sonra okuduğundan bir şey anlayıp anlamadığını sormak için Philip'i aradı; günün ilerleyen saatlerinde William ile konuşacaktı, o yüzden biraz ipucu almak da istiyordu. O yüzden bir saatini Philip ile telefona konuşarak geçirmişti.

Sonra Gustav ile buluşmak için bisikletle Kenwood'a gitti. Gustav birkaç hafta sonra bir yarı maratona katılacaktı. Neve bir süre Gustav'ı maratona hazırlık yapmak için Hampstead Heath etrafında koşarken izledi. Tam da eve gidip Lucy Keener biyografisi üzerinde birkaç saat çalışmak için kendini hazırlamıştı ki telefonu çaldı. Arayan Muswell Hill'deki bir partiden sonra geceyi arkadaşının evinde geçiren Chloe'du. Neve'i brança davet ediyordu.

Chloe ile iş dışında görüşmek Neve'e iyi geliyordu ki bu, tek ortak noktalarının Bay Freemont'a olan nefretlerinin olmadığı ve yakın arkadaş olduklarının göstergesiydi. Ayrıca Celia dışında biriyle Max hakkında konuşmak da iyi geliyordu Neve'e...

Neve yeni iPhone'undan çektiği fotoğrafı gösterince Chloe, "Çok şeker," diyerek özetledi Max'ı. "Etrafındaki güzel kadınlara

karşı dikkatli olmalısın Neve. Çok fazla çaba göstermeleri gerekmediğini biliyor olmalılar.”

“O değil de Max benim için tahmin ettiğimden çok daha fazla çaba harcıyor,” dedi Neve şaşkınlık içinde... Aklına Max'ın dün geceki iyi davranan hali gelmişti yine. Şehvet dolu hallerini en alt seviyede tutmuş; bowling ve ucuz pizza konusunda da oldukça centilmen davranmıştı. “Gerçekten çok garip çünkü bence benim türümün son örneği olduğumu düşünüyor çünkü karşılaştığı kadınlar arasında onun cazibesine karşı direnç gösteren tek kadın benim, ama yine de hiçbir şey yapmaya çalışmıyor.” Neve dudağını ısırdı. “Muhtemelen benden hoşlanmadığı için...”

Chloe, Neve'e uzun delici bakışlar fırlattı. “Akşamdan kalmayım bildiğin gibi, yani sana ne kadar etkileyici olduğunu anlatmaya, hele ki seni ikna etmeye çalışmaya hiç enerjim yok.” Max'ın fotoğrafına tekrar baktı, sonra da ekranı kaydırarak Neve'in yeni en yakın arkadaşlarının fotoğraflarına bakmaya başladı. “Bu tarz adamlara istemedikleri hiçbir şeyi zorla yaptıramazsın. Çalıştığı kadın profilleri ile karşılaştırıldığında senin yanında temiz havayı içine çekiyormuş gibi hissediyordur herhalde. Bahse girerim kendini seni baştan çıkarmamak için zor tutuyordur.”

“Hiç de öyle değil!” diyerek itiraz etti Neve. “Beni neredeyse zorla öpüyor, halbuki öpüşmeye izin var diye konuşmuştuk.”

Chloe, “Zorla derken ne demek istiyorsun, anlat bakayım.” diye sorunca Neve donuk öpüşmelerini ve dün gece tam da gelişme kaydettiklerini düşünürken Max'ın öpüşmeyi bıraktığını anlatmak zorunda kaldı.

“William'a âşıkken Max'ın beni öpmesini arzulamam garip değil mi?” diye sordu endişe içinde.

“William'ın kimseyle öpüşmediğini mi sanıyorsun?” Akşamdan kalma olmasına rağmen sağ kaşını kaldırabilme kabiliyetini

kaybetmemiştir. “Hayır mı? O zaman sen de devam et. Yalandan da olsa bir erkek arkadaşının olmasında ve onunla öpüşmende bir sakınca yok. Devam etmiyor çünkü muhtemelen ona öyle bir elektrik veriyorsun ki genç kızlık duygularını incitmekten korkuyor.”

“Kes sesini!” dedi Neve öfkesine hâkim olmaya çalışarak çünkü Max’la daha ileriye gittiği o geceyi hatırlamak biraz başını döndürmüyor değildi.

“Andrew ile ilk dışarı çıkmaya başladığımızda, yani bundan yıllar yıllar önce, yatakta birbirimize sarılıp saatlerce öpüşürdük, üstelik annesi düğmeler çözülmüş mü, fermuarlar açılmış mı, duyabilsin diye kapı hep açık olurdu ve elinde frenküzümü suyuyla içeri dalıp dururdu,” dedi Chloe özlemlerle. “O günleri gerçekten çok özleyorum. Frenküzümü suyunu bile... Bence bu adam senin ilgini çekmeye çalışıyor.”

Etrafına bakıp Douglas’ın, arkasında ince dudaklı Charlotte ile birlikte masalarına doğru ilerlediğini görünce Neve’in gözleri korkuyla büyüdü. Charlotte’un üzerinde güvercin grisi Juicy Couture bir eşofman ve ayağında Ugg botları vardı. Genel izlenim bir fırtına bulutunun Neve’e doğru yaklaştığıydı, eğer fırtına bulutunun bronz bir teni, altın mücevherleri ve uzun kirpikleri varsa tabii...

“Size katılmamızın bir sakıncası var mı?” diye sordu Douglas, ama çoktan masaya oturmuştu bile. “Boş masa için yarım saat beklememiz gerekiyor da!” Charlotte sandalyesini olabildiği kadar uzağa çeken Neve’in yanına oturmak zorunda kalmıştı. Douglas ise bu sırada Chloe’a kendini anlatmakla meşguldü. Chloe, Neve ile birbirlerine ne kadar benzediklerini söylese de bu koca bir yalandı, çünkü Douglas da Celia gibi, ailenin Keltik tarafına çekmişti ve genel olarak Slater klanının en yakışıklısı sayılırdı.

Douglas ve Chloe mükellef bir kahvaltının akşamdan kalanlar üzerindeki yararları hakkında konuşurken, Charlotte tamamen

anlamsız bir yorumda bulunarak kızarmış patatese dayanamadığını söyledi. Neve nane çayının geri kalanını kafasına dökerek bitirdi ve "Bizim gitmemiz gerekiyor," dedi ortamdan bir an önce uzaklaşmak için. Charlotte'a dokunmadan sandalyenin arkasından çantasıyla montunu aldı.

"Yunan mitolojisinde keskin dişli, saç yerine başlarında canlı yılanlar olan Gorgonlar var ya, hani üç kız kardeşirler; Medusa, Euryale ve Stheno. Charlotte'un hep onlardan birine benzediğini düşünürdüm," dedi Chloe, Neve ile birlikte Muswell Hill Broadway boyunca yürürken. "Çok asik suratlı, ama öyle Medusa'ya benzeyen bir hali de yok yani. Biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Bir dahaki sefer bana bağırırken sesini telefona kaydedeceğim, o zaman," dedi Neve. Neve'in keyfi kaçmıştı, özellikle de Max'a gitmeden önce, eve dönüp üstünü değiştirmeye vakti kalmadığını fark edince.

Üzerinde ne olduğuna bir göz atmaktan başka yapacak bir şey yoktu bu saatten sonra: Kot pantolon, uzun kollu bir badi üzerinde buruşuk bir yaz elbisesi ve tabii ki onun da üzerinde o meşhur hırkalarından biri vardı, saçlarını bisiklete binerken önüne gelmesin diye atkuyruğu yapmıştı, ayağında ise en eski konversleri vardı. Neve tekel bayinde beş poundun altında iyi bir şişe kırmızı şarap bulmaya çalışıyordu ki telefonu çaldı. Arayan annesiydi.

On dakika sonra Neve, Crouch End Broadway'in arkasındaki ağaçlıklı geniş bulvarda yer alan büyük teraslı Viktoryan evin dışında duruyor ve telefonu kapatmaya çalışıyordu. Margaret Slater, güya *Sunday Mirror*'da çok içki içenlerle ilgili bir makale okumuştü ve Celia'nın haftada tam olarak ne kadar içtiğini öğrenmek istiyordu, ama olay birden tersine dönmüş ve şimdi nutuk dinleme sırası Neve'e gelmişti çünkü az önce Douglas ile

konusmuştu ve annesine Neve'in Charlotte'a selam bile vermediğini söylemişti.

"Asıl o bana selam vermiyor," dedi Neve öfkeyle. "Bana bunu söylediğine inanamıyorum." Hem de Charlotte'un Neve'in okul hayatını nasıl burnundan getirdiğinin yarısını, hatta çeyreğini bile bilmiyorken... Tabii ki dokuz yıl sonra tüm bunları itiraf edecek değildi, bunun da Charlotte'un yanına kalmasına izin verecekti. "Charlotte'un fan kulübüne üye olmak için neredeyse para vereceksin, anne."

"Ne alakası var, ben hâlâ Douglas'ın bazı şeyler için acele ettiğini düşünüyorum, ama olan oldu artık, hem çocukları olunca..."

"Charlotte hamile mi?" diye sordu Neve korku içinde... "Tanrım, olamaz!"

"Hayır, henüz değil, ama neredeyse üç senedir evliler ve artık o kadar da genç sayılmaz."

Charlotte, Neve'den beş ay büyüktü, ama bunu dile getirmenin hiç sırası değildi, hele de Charlotte'un genetik bir kopyasının çok geçmeden gözlerini dünyaya açacağı korkunç fikrini düşünürken... "Bunu sonra konuşsak olur mu, anne? Şu an bir arkadaşımın evindeyim," dedi Neve. Tam bu sırada apartmanın giriş kapısı açılıp kot pantolonu, Clash tişörtü ve yüzünde meraklı bir ifadeyle Max belirdi.

"Seni beş dakika önce patikada yürürken gördüm," dedi Max.

Neve telefonunu işaret etti ve ses çıkarmadan sadece ağzını oynatarak, "Annem!" dedi.

"Ben sadece söylüyorum Neve, bazen çok zor bir kız olduğunı biliyorum ve siz aynı okuldayken olanları da biliyorum, ama bir arada yaşamak zorundasınız ve işleri olurluna bırakırsan, her şey daha da kolaylaşır."

"Neden her zaman düzgün davranmak zorunda kalan ben..."

“Düzgün davranmak zorundasın çünkü Charlotte’un annesi... yani biliyorsun, ben insanların hastalıklı tarafları hakkında konuşmayı çok sevmem, ama o aile çamur kadar pis... Charlotte hep babasının yurtdışında olduğunu söylüyor, ama bir gün hastane piste olduğunu duyarsam hiç şaşırımam.”

Max basamaklardan geçirmek için bisikleti kaldırıp içeri taşırken Neve annesine, “Bunu düşüneneğim,” dedi. “Artık bu konuyu uzatmasak anne, lütfen?”

Annesi üç uzun dakika daha aynı konu hakkında konuşup nihayet telefonu kapatmaya ikna olduğunda Neve kendisini çökmüş, bitkin ve inanılmaz derecede utanmış hissediyordu çünkü Max orada durmuş Neve’in kısırdöngü halinde annesine söylediği sözleri dinliyordu: “Anne? Anne, gerçekten kapatmam gerekiyor artık.”

“Çok özür dilerim,” dedi Neve. Max arkasından ön kapıyı kapatana kadar bekledi, sonra Max’ı yanaklarından öpmek için uzanıp aceleci ve beceriksiz bir şekilde sarıldı. “Sana şarap getirdim,” dedi şişeyi uzatırken.

“Zavallı Neve!” dedi Max. “Azar mı işittin yoksa?”

“Hayır. Yani öyle de sayılabilir. İçkinin zararları hakkında nutuk dinledim diyelim,” dedi Neve kaşlarını çatarak. Parmaklarını saçlarının arasından geçirmek istedi, ama saçlarını atkuyruğundan kurtarıp açık bırakacak bile zaman bulamadığını hatırladı. “Bisikletin orada durmasında bir sakınca yok, değil mi?”

Max bisikleti girişteki duvara dayadı. Diyaftonda beş zil görünce apartmanda yaşayan en az bir kişinin bisikletin varlığına itiraz edebileceğini düşündü. Charlotte kadar yüksek sesle olmasa da...

“Evet, sorun yok!” diyerek garanti verdi Max, Neve’e. Eliyle merdivenleri işaret ederek, “İkinci kat. Haydi gel, Keith bütün öğlen çılgına döndü,” dedi.

Neve merdivenlerden çıkan Max'ı takip ederken uzun ince bacaklarına, tişörtü ile kot pantolonunun arasında sergilediği yere konsantre olmuştu. En üst kata gelince Max kapıyı açmak için uzandı. Sonra kapıyı sertçe açınca Keith onları karşılamak için hızla koridora doğru koştu, Neve'in etrafında birkaç daire çizdi ve açık mavi boyanmış merdivenlerin yanına gidip beklenti içinde tekrar onlara baktı.

"Galiba Keith sana evi gezdirmek istiyor," dedi Max, Neve'in montunu çıkarmasına yardım ederken... "Bir dakika içinde yukarıda olurum, sen çıkabilirsin."

Merdivenler keskin bir dönüşle dar bir koridora, koridora geniş bir oturma odasına açıldı. Neve bir saniyeliğine durup etrafına baktı. Açık mavi zemin döşemelerini sevebilirdi, ama alışması için biraz zaman gerektiği açıktı. Dolayısıyla gözlerini bembeyaz duvarlardaki fotoğraflara çevirdi. Andy Warhol'un *Marilyn Monroe*'su şöminenin üzerinde asılıydı. Ters taraftaysa *Never Mind the Bollocks Here's the Sex Pistols* albümüyle yüzünün ortasından God Save the Queen bantı geçen Kraliçe, Neve'e bakıyordu. Odada siyah deri bir kanepeler, deri koltuklar, cam bir kahve sehpası, DNA zincirine benzeyen ilginç tasarımlı bir ayaklı lamba, duvarın farklı noktalarına yerleştirilmiş altı hoparlör, büyük bir televizyon ve altında bir sürü elektronik alet vardı. Burası, modern bekâr bir adamın yaşam alanıydı.

Neve'in kitap, kitap ve kitapla dolu raflarının aksine Max'ın rafları plak ve CD'lerle doluydu. Düzenli bir şekilde üst üste konulmuş çok sayıda dergisi vardı. Sadece tek bir rafı kitaplara ayırmıştı, tabii ki Neve de bu rafa doğru yöneldi. Neve, Max'ın edebiyata olan ilgisini paylaşmasını beklemiyordu (ebay'da baskısı tükenmiş Virago Modern Klasikler için fiyat veren çok fazla erkeğe rastlamak mümkün değildi zaten), ama hiç kitabının olmadığını keşfedince de şaşırmadan edemedi. Evet, moda tasarımcılarıyla fotoğrafçıların adını taşıyan kitaplar vardı, ama rafta

renkli, parlak kapaklı üç kitabın dışında roman yoktu. Neve merakla kitaplardan bir tanesini raftan çekip aldı: *Goller ve Gucci*, yazan Mandy McIntyre. Bu Max'ın bahsettiği EVK değil miydi? Neve kısık sesle küçük bir çığlık atarak kitabı açtı.

Alışveriş yapmak için güzel bir gün diye düşündü Brandy Ballantyne, Golf GTI'nin anahtarını çıkarırken...

Max, elini Neve'in okuduğu sayfaya koydu. "Hayır, eğer okumak istiyorsan bunu tek başınayken yap. Burada dikilip benimle dalga geçmeni seyrede mem."

Neve kitabı bırakmamak için sıkıca kavradı, ama Max ki- bar, ama kararlı bir şekilde parmaklarının arasından çekip aldı. "Neden dalga geçeyim ki?"

"Nefret edeceksin," dedi Max üç kitabı da Neve merdiven- siz almasını diye en üstteki rafa kaldırırken... "Ama istersen ye- mekten sonra sana, ışığı loşlaştırıp müstehcen bölümlerini oku- yabilirim."

Neve kendi kendine söz verdi, yarın ilk iş üç kitabı da Amazon'dan sipariş verecekti, böylece Max'ın yazdığı müsteh- cen bölümlerle, yatağın altındaki plastik sepetin içinde sakla- dığı büyükannesinin romantik romanlarında yer alanlar arasın- daki farkı görebilecekti. On üç yaşındayken ne kadar açık seçik şeyler yazdığına inanmamıştı, ama o zamandan beri her bi- rini en az iki kere okumuştı, üstelik bunu Celia bile bilmiyordu. "Müstehcenliği bir kenara bıraksak iyi olur," dedi Neve odanın karşı tarafındaki şömüne rafına doğru ilerlerken. Neve siyah-be- yaz çerçeveli fotoğraflara bakarken Max, Neve'in topuklu ayak- kabilarıyla ilgileniyordu.

Ooh! Max'ın Sarah Jessica Parker ile fotoğrafı vardı. Max. Lady Gaga ile yanak yanağaydı. Bu fotoğrafta ise Kate Moss'a sarılmıştı.

“Bu kim?” diye sordu Neve renkli fotoğraflardan birini elini alırken. Fotoğrafta Max’ın yanında orta yaşlı bir çift ve yirmili yaşlarında iki sarışın kız vardı. Beşinin de üzerinde uyku tulumu vardı. Başlarında kâğıt şapkalarla uzun bir kanepede sıra sıra oturmuş, hediye paketliyorlardı. “Annenle baban mı? Kardeşlerin olduğunu bilmiyordum.”

“Tanrım, sen gelmeden önce tüm delilleri ortadan kaldırmam gerekiyordu,” dedi Max fotoğrafı kapıp şöminenin üzerine geri koyarken. “Hayır, ailem değil, fotoğrafta gördüğün kişileri resmi ve dini tatil günleri için ödünç aldım.”

Neve, Max’ın omzunun üzerinden fotoğrafa bakmaya çalışıyordu. “Cidden, kim onlar?”

“McIntyre Ailesi, hiç tabloid gazete okumadığın için onları tanımıyorsun.”

“Noel’i ailenle geçirmedin mi?” dedi biraz ürkek bir ses tonuyla. Max annesi telefonda Neve’i haşlarken bir köşede durup dinlemişti (her kelimesini duyduğuna emindi çünkü annesi küçük harflerle konuşmayı beceremiyordu), ama konu kendisi olunca burnundan soluyor, kaşlarını çatıyordu. Doğal olarak Neve de kendini olur olmaz her şeye burnunu sokuyormuş gibi hissediyordu.

“İçinden ne kadar piç olduğumu geçiriyordun, değil mi?” diye sordu Max. Neve’in böyle adice bir şey düşündüğünü inkâr etmesini bile beklemedi, ama cevabı çok iyi biliyormuş gibi gülümsedi. “Evet, teknik olarak öyleyim. Babamı hiç tanımadım, annem öldü ve ben de Noel yemeklerinde başkalarına salça oluyorum.”

“Oh Max, annene çok üzüldüm.” Neve, Max’ın tekrar beceriksiz bir kucaklaşmaya ihtiyaç duyabileceğini düşünerek Max’a doğru tereddütle bir adım attı, ama Max kollarını bağladı.

“Büyütecek bir şey yok Neve, bu yıllar önceydi, yeni ailem, arkadaşlarım falan filan...” Başını eğdi ve “Aç mısın?” diye sordu.

Neve her zaman açtı. “Ne yapacaksın yemekte?”

Max ailesinin yokluğu hakkında konuştukları zamandan daha gergin gözüküyordu. “Sen ne seversin, söyle bakalım bana...”

“Aslında bugün keyif günümdü. Pazarları spora gitmiyorum ve saat altıdan sonra karbonhidrat alabilirim.”

“Yani kumpir, biftek ve salata yapsam, sana uyar mı?” diye sordu şüphyle.

“Hele bir de patatesin kabuğu ktır ktır olursa efsane olur.” Neve gözlerini kapatıp yiyeceği ktır ktır kabuklu patatesi hayal etti, gözlerini tekrar açtığında Max şaşkınlık içinde yüzüne bakıyordu. “Pardon, haftada sadece bir defa patates yiyebiliyorum. Düşününce birden heyecanlandım.”

“Sen gerçekten garip bir kızsın,” dedi Max bu iyi bir şeymiş gibi. “Artık kişisel eşyalarımı eşlemeyi bitirdiğine göre beni sıcak ocağın başında çalışırken izleme zamanı geldi.”

14

Neve, kırmızı-yeşil mutfakta bir tabureye oturmuş, Max'ın yemek yapmasını izliyordu. Bugün keyif günü olmasına rağmen Neve bir süre sonra kendini tutamayıp bifteklerin tereyağında değil, ızgarada pişirilmesi gerektiğini ve salata sosuna balsamik sirkenin zeytinyağından daha çok yakıştığını söyleyip, "Mikro-dalgada pişirince kumpirlerin ktır ktır olacağına emin misin?" diye sorunca seyretme işi daha çok denetlemeye dönüştü.

Max talimatları yerine getirirken Neve arkasına yaslanıp Max'ın yüzünde gülümsemeyle domatesleri doğramasını, roka yapraklarını yıkamasını ve bifteklerin diğer tarafını çevirmesini izliyordu yalnızca. İpod'unu hoparlöre bağladı ve müziğin ritmine uyarak mutfağın içinde dönüp durdu; sık sık kafasını kaldırıp Neve'e bakıyordu. Neve ağzından akan salyaları pantolonuna sürmek için fırsat kollayan Keith'ten korunmak için ayaklarını yere değdirmeden oturmak zorunda kalmıştı.

Max ile evde yalnız kalmak konusunda biraz heyecanlıydı, ama aslında Max kendi evinde kalabalık bir VIP odasında olduğundan daha az tehditkâr ve korkutucuydu. Neve her zaman Max'ın kendisiyle barışık biri olduğunu düşünürdü, ama şimdi onu elindeki bıçakla ritim tutarken izleyince onca şaşaaanın, bedava şampanyanın ve havadan yollanan öpücüklerin ötesinde,

derinlerde bir yerde acı çekmiş bir tarafı olduğunu görüyor ve gerçek Max'i keşfediyormuş gibi hissediyordu.

Yemeği mutfaktaki küçük masada yediler. Max, Neve'in salata yaparken ortaya çıkan karışıklığı görmemesi için ışıkları kısıp masaya shot bardaklarının içine koyduğu mumları yerleştirdi, ama yemek yemeye başlayıp bacakları küçük masanın altından birbirine değince mum ışıkları, pazar günü beş buçukta yedikleri salata ve bifteği iki kişilik romantik bir yemeğe dönüştürdü. Max'ın Keith'i, patisiyle Neve'i dürttüğü ve salyalarını bacağına sürmekte ısrarcı olduğu için koridordaki sepete sürgün ettiği zaman dışında...

Neve kıtır kıtır patates kabuğunun son parçasını ağzını atarken inlememek için kendini zor tutuyordu, sonra arkasına yaslanıp içini çekerek göbeğini sıvazladı. "Bu patatesin hatırası bile bana bir sonraki pazara kadar yeter."

"Bu hiçbir şeydi," dedi Max, ama bifteğin tabakta kalan son suyunu ekmek parçasıyla sıyırırken oldukça mutlu gözüküyordu. "Bu en iyi yaptığım yemeklerden biri, ama yeşil köri soslu yemeğe imzamı atarım. Sen en iyi hangi yemeği yaparsın?"

"Muhtemelen buharda balık..." Neve genelde pazar günleri yemeği fazla kaçırdığı için pazartesi akşamları telafi olarak yediği yemeği hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Rosto ve güveç de yapıyorum, ama ortalama bir aşçıyım."

"Annemden aldığım tek yemek dersi 'hazır noodle'ların üzerine su ısıtıp dökmektir," dedi Max kısık sesle. Neve gülümsedi, ama olayı deşmemek için bir şey söylemedi, bu kadar iyi vakit geçirirken değil, buna gerek yoktu.

"Annem kötü bir aşçıdır. Hazır noodle, kendi icadı olan sos sis güvecine tercih edilebilir bence."

"Yapma, hiç hazır noodle yemediğin çok belli." Max masayı toplamaya başlamak için sandalyesini geri itti. Neve salata

kâsesini eline alınca, "Hayır, sen sadece otur ve keyfine bak, bugün misafirsin," dedi.

Neve tahta kaşığı uzatırken Max parmaklarının üşüdüğünü fark etmiş ve merkezi ısıtmayı açmıştı. Hem şarabın hem de sıcaklığın etkisiyle yüzü kızarmıştı, ama keyfi gayet yerindeydi. Elbisesinin üstten iki düğmesinin açılmış olduğunu fark etmesine rağmen...

Max buzdolabına eğilmiş bir şeyler yapıyordu. Doğruduğundaysa arkasında bir şey tutuyordu. "Şimdi sen muhtemelen tatlı yemezsin, ama bunu seyretmek yemekten daha keyifli."

"Nedir o?"

"Daha önceden yaptığım bir şey," dedi Max gizemli bir ifadeyle mutfak dolaplarından birini didiklerken. Dolaptan püskürtücü başlığı olan eski termoslara benzer bir şey çıkardı, ama gördüğü şey Neve'e en ufak bir ipucu vermemişti. Max'ın mutfağında korkutucu derecede çok alet edevat vardı.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Neve, Max elindekini masaya koyarken.

Max, Neve'i, "Bekle ve gör," diyerek tatlı tatlı azarladı. Buzdolabından az önce çıkardığı tatlıyı almak için yanından geçerken Neve'in omuzlarını okşadı. "Krem brüle!" Neve'in önüne küçük bir kalıp koyup sakladığı tatlının adını görkemli bir şekilde anons etmişti. Vakit kaybetmeden tatlının üzerine esmer şeker serpti.

Neve önündeki tatlıya gizleyemediği bir ilgiyle bakıyordu. Çikolatalı tatlıları tercih etmesine rağmen pazar keyfinin kuralları, çeşidi ne olursa olsun üç kaşık tatlı yemeğe izin veriyordu. Londra'nın kuzeyinden buraya kilometrelerce yolu bisikletle gelmişti ve aynı şekilde geri dönmek zorundaydı. Tatlı yemeği hak etmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu cıyıklamaya yakın bir ses tonuyla. Max elindeki karmaşık aleti kaldırıp ucuna bastı ve aletten ateş çıkmaya başladı.

"Sadece izle... bu harika bir şey!" Max, Neve'in önündeki tatlı kabını alıp ateşi üstündeki şeker yanana kadar krem brülenin üstünde tuttu.

"Aman Tanrım!" Neve, Max aynı işlemi kendi tatlısına da yaparken nefes alıp verdi.

"Dikkat et!"

Max krem brüleyi yakan ateşi söndürüp yerine oturdu. "Yemeyeceğini biliyorum, ama bu benim en büyük numaram." Max'in gözleri parlıyordu. "İtiraf et, tatlıyı pürmüz lambasıyla şekeri yakmak çok etkileyiciydi!"

"Evet etkileyiciydi, kirpiklerimi de yakacaksın diye korktum, ama olsun." Neve tatlının sertliğini test etmek için kaşıkla üstüne dokundu.

Üstelik Max'in yaptığı şey sadece kullanacağı şeker miktarını ölçüp yumurtanın sarısı ile beyazını ayırmaktan ibaret değildi. Max, Neve'i düşünmüştü. Onu etkilemeye çalışmıştı.

Ve ateşle yaptığı o gösteri? Vahşi bir hayvanı avlayıp kadını etkilemek için mağaraya kadar sürüklemenin metroseksüel karşılığıydı bu.

Olay sadece krem brüle değildi. Hiç değildi. Max, Neve'i etkilemeye çalışmıştı. O zaman neden devamını getirmiyordu.

Neve oturduğu sandalyeden kalktı. Max kafasını kaldırıp bakmaya bile vakit bulamadan, Neve yarı yarıya kucağına çıkmıştı. Max'in yüzünü öpücüklere boğmak için hafifçe çömeldi.

Max konuşmaya çalıştı, ama söyleyebileceği ya da Neve'in duymak istediği hiçbir şey yoktu. Neve öpüşmek istiyor ve Max bunu Neve'den esirgiyordu. Dudaklarını zorla Neve'inkilere doğru kaydırdı. Neve'i belli bir mesafede tutmak ve biraz

da durdurmak için elleriyle omuzlarını kavradı. Halbuki Neve ise daha sert, daha şiddetli ve daha tutkulu bir şey istiyordu.

"Tanrım neden beni adam gibi öpmüyorsun?" diye sordu kendini geri geçerken. Elleriyle dudaklarını tutarak ayağa kalktı ve Max'in tepesine dikildi. O şekilde oturmak dizlerini ağrıtmıştı.

"Çünkü yolun yarısında panik atak geçirmeni istemiyorum." Max, Neve'e baktı. Dalga geçmediği surat ifadesinden anlaşılıyordu. "Bunu istediğinden emin olmalısın."

"Bunu ya gerçekten yapalım ya da hiç yapmayalım." Neve patlamıştı. "Tanrım, bu bir felaket. Birbirimize uygun değiliz. Senin ne zaman şaka yaptığını, ne zaman ciddileştiğini hiç anlamıyorum ve sen de benim öpüşmek, gerçekten öpüşmek istediğimi anlamıyorsun. Eğer buna devam etmek istemiyorsan be..."

Max ayağa kalkıp ağzından çıkan kelimelerle birlikte Neve'i öpmeye başlayınca, konuşması aniden sona erdi. Gerçekten öpüşüyorlardı, Neve'in dizleri heyecandan titremeye başlamıştı.

Neve, Max ile birlikte eve geldikleri ilk geceyi hatırladı çünkü öpüşmeleri o günkü gibi ateşliydi. Ama aynı değildi çünkü bu defa Max göğsünü ve kalçasını kavradığında Neve kendini onun kollarına bırakmıştı. Bu öpücüklerin sonunda seks olmayacaktı, Neve bununla ilgili hislerini tamamen netleştirmişti. Sadece öpüşmenin tadına varılacaktı bu sefer ve bu tam da Neve'in istediği şeydi. Birbirlerinden sadece Keith havlayıp kapalı mutfak kapısını tırmalayınca ayrıldılar. Zıplayarak odaya geldi, sonra durdu, şüphe içinde ikisine bakıp kulaklarını dikti.

Keith'e mamasını yedirip bulaşıkları yıkadıktan sonra sofrada tekrar bir araya geldiler. Max Neve'e tam üç kaşık krem brüle yedirdi ve sonra tekrar öpüşmeye başladılar.

İlk öpüşmeler biraz umutsuzdu, ama şimdi yavaşlamış ve derinleşmişti. Bazen sadece öpüşmekle kalmıyor, kanepeye uzanıp

birbirlerine sarılıyorlardı. Ya Max, Neve'in elbisesinin üçüncü düğmesini açarak badisini biraz daha ortaya çıkarmak için yön değiştiriyor ya da Neve parmaklarını Max'in kolunun yumuşak alt kısmında gezdiriyordu ve tekrar öpüşmeye başlıyorlardı. Max'in oturma odası mavi ve beyaza boyanmıştı, ama Neve sıcak, kırmızı bir ateşin içindeymiş gibi hissediyordu.

"Sana çok ağır gelmiyorum, değil mi?" diye sordu Neve öpüşmedikleri anlardan birinde.

"Beşinci defa söylüyorum, hayır," dedi Max saçlarını yüzünden çekip burnunun ucundan öperek. Max, Neve'in başının üzerinden saate baktı. "Geç olmuş. Kuralları ihlal etmeyeceğime söz versem burada kalır mısınız?"

Neve şöminenin üzerindeki saate bakmak için boynunu çevirdi. Ona geliyordu. William saat dokuzda arayacağını söylemişti.

"Gitmem gerek," dedi Neve gönülsüzce. Max'in sıcak evinden ayrılma düşüncesi hiç de cazip gelmiyordu. Soğuk bisiklete binip eve gitmek de öyle... Bir an için burada kalmayı ve Max ile biraz daha fazla öpüşmeyi hayal etti, ama sonra telefonunun öbür ucundaki William'ı düşündü. Sesindeki keyif, Neve hiç de komik olmayan bir şey söylediğinde William'ın kısık sesle gülmesi ve saatler süren telefon konuşmaları... William ile telefonda konuşmayı Max ile daha fazla öpüşmeyi tercih ederdi. Bunun Max'in öpüşmek konusundaki becerisini hafife almakla alakası yoktu; Neve'in sınırlı tecrübelerine göre Max bir öpüşme uzmanı sayılırdı, ama Max ile öpüşmek mi William ile konuşmak mı diye sorsalar, kazanan her zaman William olurdu. Max hafifçe sızlanarak kanepeden kalktı ve uzun bacaklarını yere doğru sallandırdı. "Biriyle uyumak konusunda pratik yapmak istiyordun, değil mi?"

"Evet," dedi Neve yavaşça. Şu an bundan emin değildi çünkü öpüşürken öyle anlar gelmişti ki üstündekileri kat kat çıkarmak. Max'in tişörtünü fırlatıp atmak ve öpüşmeye bu şekilde devam

etmek istemişti. Ya birlikte yatağa yattıklarında da aynı şeyi isterse? Max, Neve ile buluşmaya devam ederken başka kadınlarla yatacağını açıkça belirtmişken Neve, Max ile aynı yatağı paylaştığında nasıl hissedeceğinden emin değildi. Yastığında başka bir kadının parfüm kokusunu duymak her şeyi mahvedebilirdi. “Sen daha önce hiç, yani, bilirsin işte, ilişkiye girmeden bir kadınla aynı yatakta yattın mı?”

Max sorunun üzerine biraz düşündü. “Hayır, ama konu sen olunca denemeye hazırım.”

“Seninle uyumak istemiyor değilim, ama daha öpüşme işini yeni hallettik ve benim gerçekten eve gitmem gerekiyor çünkü yapacak işlerim var.” Aslında yalan söylemesine gerek yoktu, Max bu durumda olmalarının tüm sebebinin William olduğunu biliyordu, ama Neve yine de “Aslında William’den telefon bekliyorum,” demeden önce kanepenin diğer ucunda oturduğundan emin oldu.

“Güzel, o zaman eve git ve William ile telefonda çifte kumrular gibi sohbet edin,” dedi Max özgüvensiz bir şekilde. “Sen bilirsin, benimle uyumazsan sen kaybedersin.”

“Başka kadınlarla yataktayken eminim çok daha heyecan verici şeyler yapıyorsundur, dolayısıyla benimle uyumak sana çok büyük bir heyecan yaşatmayacak, doğru, haklısın.”

Neve, Max’ın kalabalık kadın listesiyle oynadığı renkli seks oyunlarını kafasında canlandırmaya başlamıştı. Badi giyen bir kızla öpüşmekten çok daha eğlenceli ve egzotik olduğu kesindi, ama yine de Neve’in eve gitmesinden çok mutlu değilmiş gibi gerginleşmişti. Muhtemelen reddedilmeye alışık değildi. “Eve William ile uyumak için gitmiyorum, zaten o Kaliforniya’dayken bu biraz zor olurdu.” Neve daha fazla konuşmak istemiyordu çünkü hem cümleleri tutarsızlaşmıştı hem de William’i bu şekilde düşünmek istemiyordu, aralarındaki bağ bundan çok daha ruhaniydi.

"Her gece başka bir kadınla yatmıyorum," diyerek parladı Max. "Kendimi kontrol edebiliyorum takdir edersin ki!"

Neve, Max'ın kaba ve ağır dilinden ürkmüştü. "Biliyorum, biliyorum," dedi acele ile. Aslında konuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Çok iyi vakit geçirmişlerdi, sadece öpüşmeden ibaret değildi, ve şimdi her şey korkunç bir biçimde kötüye gidiyordu, Neve neden kaynaklandığını ve tekrar nasıl düzelteceğini hiç bilmiyordu.

"Tamam, gitsen daha iyi olacak," dedi ayağa kalkıp gerinerek. Neve krep ilişkilerinin geri dönüşü olmaksızın bittiğini düşünürken Max kendisini kanepeden çekerek kaldırması için Neve'e elini uzattı. "Biz de hakkımızı daha sonra kullanırız."

"Belki önümüzdeki pazar sen ve Keith bana gelirsiniz, bu sefer ben sana yemek yaparım," diye önerdi kararsızca: bir taraftan da ayakkabılarını arıyordu. "O kadar muhteşem bir aşçı değilim, pürmüz lambasının kullanıldığı tatlılar da yok... Belki o zaman birlikte gece birlikte kalmayı deneyebiliriz. Eğer hâlâ istersen tabii..."

"Hâlâ istiyor olacağım," dedi Max yavaşça. "Benim derdim senin ilişki deneyimini genişletmek, birlikte uyumaya gece birlikte kalmak demekten vazgeçeceğine söz verirsen tabii."

"Sanırım ergen gibi geliyor kulağa..." Neve durdu ve Max belli belirsiz gülümsedi. "Yani her şey yolunda, değil mi? İlişkimiz hâlâ devam ediyor mu?"

Max tekrar gülümsedi. "Krep ilişki. Açıkça söylemek gerekirse başka türlü olsun istemezdim."

15

Adam gibi öpülmek ve gerçek olmayan bir ilişki yaşamak ilerleyen günlerde Neve'in kendisini neşeli hissetmesini sağlamıştı. Öyle ki Charlotte'un altıncı hissi ile tüm olanları sezip Neve'in Lucy Keener biyografisinin bir sonraki bölümü üzerine çalışmak için Microsoft Word'ü açacağı saati tam olarak biliyormuş gibi tavana vurmaya başlaması bile canını sıkmadı. William'in *Tristram Shandy*'den nefret edip yine de bitirmeleri konusunda ısrar etmesi de öyle...

"Ama Neve bir kitabı okumaya başlayıp sonra yarıda bırakamazsın," dedi acımasızca. "Bu, ayraç kullanmak yerine kitabın kaldığın sayfasını kıvrırmak kadar kötü."

Neve. Gustav'ın aşırı derecede huysuzlanmasına da kafayı çok takmadı. Gustav kalça kaslarından birini incitmiş ve yarı maraton için yaptığı antrenmanlara bir hafta ara vermek zorunda kalmıştı. Kalan boş zamanını da Neve'e şu anda yaşadığı krep ilişkinin tehlikeleri konusunda ders vererek değerlendirmeye karar vermişti.

"Kendisini William'a sakladığını sanıyordum, yani tek gerçek aşkına," dedi dokunaklı bir ses tonuyla. Neve suratını astı ve karın kaslarını çalıştırmak için jimnastik minderine uzandı.

“Romantik hedeflerine hiç sadık değilsin. Umarım aynı de-
ğişken tavrı fitness hedeflerini uygularken de göstermezsin.”

“Ben bütün bunları romantik hedeflerime sadık kaldığım
için yapıyorum,” dedi Neve. Konuşmak için sınav çekmeye ara
vermişti, ama Gustav parmağıyla göbeğini işaret edince bir ta-
raftan konuşup diğer taraftan sınav çekmeye devam etmek zo-
runda kaldı. “Max ile çıkmak benim için bir maratona hazırlan-
mak gibi... William benim bitiş çizgim.”

Bu söz Gustav’ı daha da huzursuz yaptı. İncinen kasına koy-
mak için buz torbası almaya gitti, geri döndüğünde Neve’i yere
yatırarak on dakika boyunca makaslama tekme çalıştırdı, ama
makaslama vuruşlar Neve’in canını acıtmadı, aksine yağ yakıp
kas yapmasına yardımcı, yani faydalı oldu.

Neve’in ruh hali işyerindeki garip atmosferde de bozulmadı.
Mutfağa her gittiğinde Chloe ve Rose’u fısıltı halinde ateşli bir
şekilde konuşurken görüyordu. Neve ısıtıcıya basıp basmadık-
larını sorunca da hemen konuşmayı kesiyorlardı. Herkesin di-
ken üstünde durmasının sebebi yıllık mütevelli heyeti toplantı-
sının çok yakında yapılacak olmasıydı.

Akla önce fonların eksileceği, sonra maaş kesintileri ve hatta
işten çıkarmalar geliyordu.

Neve işlerin bu noktaya gelmeyeceğinden emindi, çünkü fon-
lar her zaman son dakikada gelirdi ve hayatında ilk defa kont-
rol edemeyeceği bir şey için endişelenmeyecekti.

İlgilendiği tek şey Max ile yaşadıkları ilişkinin son derece düz-
gün gittiği, eğer bu yalancı ilişkide başarılı olabilirse, William ile
yaşayacağı gerçek ilişkinin su gibi kolay olacağıydı.

Neve bunu hiçbir zaman Max’a itiraf etmeyi düşünmüyordu
çünkü övünüp duracağını biliyordu, ama Neve kesinlikle eğle-
niyordu.

Bir sonraki pazar günü saat ikide Neve kendini daha bitkin ve eğlenceye daha az açık hissediyordu. Sığır etinden yaptığı güveç ocağın üzerinde ağır ağır pişiyordu, yüzünde gözenek azaltıcı bir maske vardı ve cildini çok kaşındırıyordu, çarşaflarını hafta ortasında değiştirmiş olmasına rağmen çiçek desenli çarşaf takımını çizgili olanla değiştirmişti çünkü dolabında bulabildiği en erkeksi takım buydu. Daha sonra bu gecenin konseptine uyacak bir şeyler bulmak için pijama çekmecesini talan etti. Daha önce hiç bu kadar çok rüküş, ekoseli pijama altı biriktirdiğini fark etmemişti. Ekose mi daha seksiydi yoksa puan-tiye mi? Bunu sormak için Celia'yı aramayı bile düşündü, ama muhtemelen hâlâ uyuyordu ve telefonu açmayı başarabilse bile, Neve'in neden pijama krizine girdiğini öğrenmek isteyecekti ve bu konuşmayı yapmak Neve'in istediği bir şey değildi.

Saat üçte kapının zili çaldığında Neve öfkeli bir şekilde yüzüne pudra sürüyordu. Sürdüğü maske gözenekleri azaltmıştı, ama geri kalanı kızarmasına sebep olmuş ve leke bırakmıştı. Ayaklarının ucuna basarak kapıyı açmak için büyük bir hızla merdivenleri inerken üzerinde hâlâ sadece evde giydiği dizleri çıkmış lastikli kot pantolonunun olduğunu fark etmişti, ama artık geri dönüp üzerini değiştirmek için çok geçti.

Neve derin bir nefes aldı, sonra yüzüne sabitlediği bir gülümsemeyle kapıyı açtı. Keith ellerini yalamak için sıçrayıp kısa kuyruğunu sallayınca yüzündeki gülümseme keyifli bir sırıtmaya dönüştü.

Neve. "Merhaba, aşkım benim," diyerek Keith'in ön patilerini ellerinin arasına aldı ve köpeği gıdıkladı, böylece iki adım atabildiler.

"Sana da merhaba," dedi Max. Neve ve Keith'i geçerek içeri girdi. Elleri iki seyahat çantası, bir alışveriş poşeti, bir demet çiçek ve bir köpek yatağı ile dolu olduğu için kapıyı ayağıyla ittirerek kapattı.

“Yani sen ve Keith bu gece burada kalıyorsunuz, öyle değil mi?” Neve, Keith’in patilerini bıraktı ve Max’ın gece yattığı için gerekli gördüğü sayısız eşyayı incelemeye koyuldu.

Pazar sabahının büyük bir kısmını çarşaf takımı ve pijama konusunda panikleyerek geçirmesine rağmen bir tarafı Max’ın gece yatmaya kalmamak için iyi bir sebep bulacağını düşünüyordu.

“Keith şaperon olarak davranabilir, ama başka bir yerde kalacağı zaman ihtiyaçları Hollywood ünlülerinkiyle yarışabilir.” Max merdivenleri çıkmaya başlarken şikâyet ediyordu. “Köpek yatağı, özel battaniye, en sevdiği oyuncaklardan seçmeler; ayrıca sadece kendi kaplarından yiyip içer. Bağırsakları için aldığı tablet ve vitaminlerinin tadını değiştirsin diye somonezmesi de getirmek zorunda kaldım.”

“Sen ne kadar masraflı bir köpecciksin öyle,” dedi Neve. Keith ise merdivenleri yavaş yavaş çıkıyor, sonra duruyor ve Max’la Neve’in hâlâ arkasında olup olmadığından emin olmak için etrafına bakıyordu. “Sen çok iyi bir köpeksin, sana neler neler hazırladım ben...”

“Lütfen onunla böyle tüyler ürpertici bir ses tonuyla konuşma. O bir köpek, öğrenme zorluğu çeken beş yaşında bir çocuk değil.”

“Öyle mi? O zaman sana tatlı yok beyefendi!” dedi Neve kalçasıyla Max’a vururken. Sonunda Neve’in mekânına gelmişlerdi. Neve, Max’ın yere düşen köpek yatağını kaldırmasını bekledi, sonra eliyle açık kapıyı işaret etti. “Keyfine bak, her şeyin yerini biliyorsun.”

Bunu söyleyince birden o korkunç geceyi hatırlayarak irkildi, ama sonra düşündü ki eğer o korkunç, sarhoş oldukları gece olmasaydı Max şu anda Neve’e sarılmak için elindeki çantaları yere bırakıyor olmayacaktı.

“Tekrar merhaba,” diye fısıldadı Max, sağ elmacık kemiğindeki en kırmızı lekeli kısmı öperken.

“Sana da merhaba,” dedi Neve. Kapı hâlâ açıktı, Neve ve Max küçük salonda öpüşüyor, Keith ise kafasını her ikisinin de bacaklarına vuruyordu.

Kesinlikle muhteşemdi ya da Neve dışarıdan güm diye bir ses duyana kadar öyleydi. Ardından üst kattaki kapının gürültüyle çarpıldığını ve sonra da yaklaşan ayak seslerini fark etti.

Keith havlamaya ve etrafta daireler çizerek koşuşturmaya başlamıştı. Neve ise Max'ın kollarından sıyrılmaya çalışıyordu çünkü...

“Tanrı'nın cezası! Orada neler oluyor, hemen söyleyeceksin bana!”

Neve kapıyı açtığında Charlotte iki kat arasında bir yerde duruyordu. Kapıda duranlara bakınca ağzı açık kaldı.

Neve kalbinin çarptığını ve yüzünün yandığını hissedebiliyordu, dolayısıyla yüzünün nerede kızarmaya başlayıp lekelerin nerede bittiğini söylemek imkânsızdı. Sakinliğini korumak istiyordu. Geriye bir adım atarak Max'a doğru sendeledi. Öfkeli gözlerle etrafa bakan Keith, Charlotte bir basamak daha çıkmaya karar verdiği anda kulaklarını dikleştirip homurdanmaya başlamıştı.

Charlotte ister istemez geri çekildi. “Biraz daha sessiz olabilir misiniz?” diye sordu kibarca, sanki otuz saniye önce halüsinasyon görmüş bağırان bir kocakarı gibi... “Başım ağrıyor da...”

“Çok özür dilerim,” diyerek söze girdi Max. Ellerini Neve'in omuzundan çekti çünkü Charlotte'a doğru ilerleyip ağzının pa-yını iyice verecekti. Çünkü erkekler sevgililerinin düşmanları ile karşılaştıklarında aynen böyle yaparlardı. “Keith, kes şunu!”

Keith cesur bir şekilde havlamış, sonra da Max'ın bacaklarının arkasına sokulmuştu.

“Özür dilerim,” diye tekrarladı Max. “Hepsi benim suçum. Sanırım daha önce tanıştırılmadık. Ben Neve’in çok yakın bir arkadaşıyım ve bana yeryüzünde dolaşan muhteşem bir Slater kardeşin daha olduğunu söylemeyi unuttuğuna inanamıyorum.”

Neve önce Max’ın başını merdiven aralıklarına sokmayı düşündü, ama sonra arkasından sessizce sayısız küfür sıraladı. Charlotte saçlarını geriye doğru savurdu, yarı kıkırdama yarı cilveyle karışık korkunç bir ses çıkardı. “Evlendikten sonra Slater’lara katıldım,” dedi, sanki iğrenç bir suçun günahını çıkarıyormuş gibi... Max’a gözlerini kısarak uzun uzun baktı, sanki karşısında yontulmamış bir mücevher vardı da, Charlotte da kaç karat edeceğini tahmin etmeye çalışıyordu. “Ben Charlotte, Neve’in abisinin eşiyim...”

Muhtemelen ilk defa Charlotte, Neve ile aralarındaki aile bağını yüksek sesle itiraf etmişti. Neve öfkeyle kımıldandı. Charlotte, Max’ın heteroseksüel ve yakışıklı olduğuna; ayrıca Neve ile birlikte harcandığına karar vermişti. Çünkü uzun, parlak, aptal saçlarını yüzünün önünden tekrar savurmuş ve aptal Juicy Couture eşofmanından göğsünü öne doğru fırlatmıştı. Bir keresinde Yuri ve Celia, Charlotte’un kaç tane Juicy Couture eşofmanı olduğunu saymaya çalışmış, çift haneli rakamlara geçince vazgeçmişlerdi.

“Neden bütün güzeller önceden kapılmış olur ki?” diyerek içini çekti Max. “En azından eğer evliliğiniz sallanırsa ve başka bir erkeğin kollarında huzur bulmak isterseniz benim de habirim olsun lütfen.”

“Öncelik sizindir,” dedi Charlotte, Neve’e bakarak. Muhtemelen bu yüzden de kıkırdamayı, cilve yapmayı ve göğüslerini sergilemeyi bıraktı ve aksi haline biraz olsun geri göndü.

Sonra Keith’e endişeyle bir kez daha baktı, halbuki endişelenmesine gerek yoktu çünkü Neve’in paspasının üzerinde kulaklarını kaşıyarak otuyordu. “Rottweiler mı?”

“Hayır değil!” dedi Neve öfkeyle. “Staffordshire Bull Terrier!”

Neve’in öfkeli çıkışı Charlotte’a buraya ne için geldiğini hatırlattı. “Çok gürültü yapmamaya çalışın. Doğruyu söylemek gerekirse üst katımda bir *fil* yaşıyormuş gibi hissediyorum.”

Bu ayrılık konuşmasından sonra Charlotte kalçalarını gereğinden fazla sallayarak inine geri döndü.

“Bana abinin eşinden bahsetmemiştin,” dedi Max. Neve çok gergin olduğunu hissetti, sanki kemikleri kırılacaktı gibiydi. “Portakal rengine kaçan tenini ve saçındaki çıt çıtları saymazsak hoş bir kıza benziyor.”

“Charlotte’u tarif etmek için başka sıfatlar da söyleyebilirim,” dedi Neve kapıyı kapatırken. “Yolundan geçen herkesle veya her şeyle flört etmeden duramıyorsun, biliyorum, ama bazen daha anlayışlı ve düşünceli davranmanı bekliyorum.”

“Neve yapma, flört ettiysem ne olmuş sanki. Bunu hep yapıyorum. Bana kıskandığını söyleyemeyeceksin, değil mi?” dedi dalga geçerek. “Tamam, görümcenle sohbet etmem diğerlerine benzemeyebilir, sonuçta o sana yakın biri, ama ben sadece biraz eğlenmek için böyle yaptım.”

“Onun bana bağırdığını duymadın mı?” diye sordu Neve. “Eğer ona yazmayı beş saniyeliğine bırakabilseydin, onun benden, benim de ondan hoşlanmadığımı açıkça görebilirdin.”

Max’ın suratındaki şaşkın ifadeden anlaşılıyordu ki şartlar ne olursa olsun birini büyülemek onun Joğasında vardı. “Tamam,” dedi Max. “Sanırım sana zor anlar yaşatıyor. Bunu hep yapıyor mu?”

“Her zaman,” dedi Neve mutfağa doğru ilerlerken. “Onunla aynı okuldaydık ve beş yıl boyunca her günümü cehenneme çevirdi. Su kaynatıyorum, içecek bir şey ister misin?”

“Kahve lütfen.” Max bir sandalyeye oturup Keith’i kucağına aldı. “Sana ne yaptı?”

Neve önce cevap vermedi. Max'ın ziyaretinin şerefine aldığı taze kahve çekirdeklerini dikkatlice kahve makinesine koyuyordu. Normalde Kenco kullanıyordu, ama Max espresso içmeyi daha çok seviyordu.

"Neve, sana ne yaptığını sordum." Max sorusunu kibarca tekrar etmişti.

"Ne yapmadı ki!" dedi Neve acı içinde. Hangi birini anlatacaktı? Charlotte ve iğrenç arkadaşlarının onu eve kadar takip ederek arkasından bağırıp taş attığını mı, sonunda eve geldiğinde ceketinin arkasında tükürük izlerine rastladığını mı, anesi okuldaki oyunlara katılmaması için okula not yazmaya ikna oluncaya kadar Neve'i okuldaki duşlarda köşeye sıkıştırdıklarını mı, yoksa Charlotte'un okul kantinine gelip elindeki diyet kolayı paketlenmiş öğle yemeğinin üzerine döküp, "Eğer normal kola yerine diyet kola içseydin belki böyle şişko olmazdın," dediğini mi?

Neve pazar günlerinin çoğunu ertesi gün okula gideceğini düşünüp kusup ağlayarak geçirirdi. Charlotte'un bütün hafta sonu boyunca planladığı yeni işkencelerini düşündükçe daha da kötü hissederdi, ama şimdi ağlamayacaktı çünkü zaten hayatı boyunca Charlotte yüzünden yeteri kadar gözyaşı dökmüştü. "Bana isim takmıştı," dedi Neve sonunda. "Sanırım Charlotte'un hayatta gösterdiği tek zekâ belirtisiydi. Bana topaç derdi ve sonra okuldaki herkes bana topaç demeye başladı. Hatta bir keresinde oyun öğretmenimiz Bayan Harris de bana bu şekilde seslendi, ama sonra böyle bir şey ağzından hiç çıkmamış gibi davrandı." "Sana böyle demelerinin sebebi.. çünkü... yani dış görünümün yüzünden mi sana?"

Max kelimeleri dikkatlice seçmeye özen gösteriyordu ve bunu söylemenin kolay bir yolu olmadığı için Neve onun yerine söyledi.

"Şişman ya da çok şişman olduğum için," dedi kötü bir ses tonuyla. "Bu takma ismin en güzel yanı herkese başka bir şey

ifade etmesiydi. O kadar şişmandım ki insanlarda kusma isteği uyandırıyordum ya da sonunda kendim kusuyordum. Ya da o kadar şişmandım ki yürürken yanımdan geçen rüzgârımdan yere düşüyordu ya da o kadar şişmandım ki halat çekme yarışlarının favorisiydim. Hangisini istersen seç işte...”

“Ama sen artık aynı kız değilsin,” dedi Max. “Neden hâlâ sana böyle davranmasına izin veriyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Neve kahve makinesinin üzerine bastırırken. “Her zaman kendimi on beş yaşına geri dönmüşüm gibi hissettirmeyi başarıyor. Ne kadar kilo verdiğimin bir önemi yok.”

Max’ın önüne bir fincan kahve koydu ve Keith’i alıp yere bırakmasına yardım etti. Neve şu anda kimsenin kendisine dokunmasına tahammül edecek durumda değildi, ama Max, Neve’in elini tutup parmağıyla avcunu okşamaya başladı. “Söz veriyorum, bir daha onunla flört etmeyeceğim,” dedi ciddiyetle. “Tanrım, kardeşinle çıkmaya başladığını duyduğunda şok olmuşsundur.”

“O zamanlar üniversitedeydim, annem biteceğini düşündüğü için bana söylememiş. Douglas’ın ilişkileri öyle çok uzun sürmez, ama Charlotte onu kendine bir şekilde bağladı işte.” Finallerin ardından eve geldiğinde Charlotte ile karşılaştığı günü hâlâ hatırlıyordu. Neve mutfağa yiyecek bir şeyler almaya giderken aynı anda Charlotte da Douglas’ın odasından çıkmıştı. Her ikisi de tek kelime etmemişti, ama Neve o gün yaşadığı mide bulantısıyla karışık kalp çarpıntısını hâlâ dün gibi hissediyordu.

Sonra endişelenecek başka şeyler de baş göstermişti. Douglas ve Charlotte, Vegas’a gidip evlendikten sonra Neve gençlik yıllarını kâbusa çeviren pis işkenceciyle aynı soyadını paylaşmak zorunda kalmış ve onunla aynı apartmanda altlı üstlü oturmaya mahkûm olmuştu.

Max hiçbir şey söylemeden Neve'in avcunu okşamaya devam etti. Neve elini çekmek için hamle yaptığındaysa buna izin vermedi.

"Onunla asla çok yakın arkadaş olmayacağız," dedi Neve. "Daha bir kere bile pardon demedi, ama yine de özür dilesen kabul edebilirdim. Hatta üzgün olduğunu ima edecek en ufak bir hareketi bile olmadı. Hareketleri psikolojik sorunlarından kaynaklanıyor olabilir, ama bana karşı hâlâ zorbalık yapıyor. Ben güçsüz ve entelektüel olduğum için ona hâlâ izin veriyorum ve..."

"İşte bu saçmalık!" dedi Max. "Eğer kaybetmeye mahkûm ve güçsüz biri olsaydın, benim krep sevgilim olamazdın."

Hiç istememesine rağmen gülümsüyordu. "Pardon? Krep ilişki konseptinin yaratıcısı benim, elimden alıp sahip çıkmama hayatta izin vermem."

"Sen zulalalamanın ne anlama geldiğini nereden biliyorsun?" diye sordu Max. "Eğer esrar içtiğini söylersen, bütün inanç sistemim yerle bir olacak."

"Etrafındaki herkes gibi ben de içiyor olabilirim, neden şaşkırdın ki?" Hayatında hiç esrar içmemişti, ne üniversitede ne şu anda. Celia ve Yuri bir keresinde esrar içtikten sonra çerez krizine girip Neve'in buzdolabına saldırmışlardı. Neve ve kalçaları çerez krizine girmeden yaşamaya devam etse çok iyi olacaktı.

"Ama içmiyorsun, değil mi?" Max kaşlarını dehşetle çatarak Neve'e hüzünlü bir bakış attı.

"Hayır içmiyorum," diyerek teyit etti Neve. "Sadece çok okuyorum..."

Charlotte ile fırtınalı karşılaşmasını ya da sonrasında yaşadığı duygusal çöküntüyü unutmuş değildi, ama Neve bu konuyu bir kenara bırakmıştı çünkü Max oldukça başarılı bir şekilde Neve'i o tehlikeli sulardan uzaklaştırmıştı. Neve, Max'ın bunu nasıl yaptığını öğrenmeyi çok isterdi; bu yöntem Celia var

oluş bunalımına girdiğinde ya da Philip ilişkisinde sorun yaşadığında Neve'in çok işine yarayabilirdi.

Neve tüm bu telaşe içinde ihmal edilen güveçle ilgilenmeye başlamadan önce Max'ın kafasına çok da düşünmeden, sadece teşekkür etmek için küçük bir öpücük kondurdu. Sonra Max'ın kafasından dudağına bulaşan jölemsi yapışkan maddeleri gizlice silmek için Max'ın şaşkınlık içinde kendisine bakmaya son vermesini bekledi.

Neve yemek boyunca biraz sessizdi, Max ise alışılmadık şekilde kibardı. Bifteğin yumuşaklığını övüp rezene seçimine komplimanlar yağdırınca Neve bir an bunun Max'ın yeni oyunlarından biri olup olmadığını merak etti. Max masayı toplayıp bulaşıkları yıkamak için ısrar etti. Neve kurulaması için tabakla kâseleri Max'a uzatıyor ve her seferinde öpücüklere boğuluyordu.

"Şimdi ne yapmak istersin?" diye sordu Max, son çay kaşığına da kaldırdıktan sonra. "Kanepelerimize bir bölüm daha ekleyebiliriz."

"Kanepeler benim de akşam planlarımda önemli bir kısmını oluşturuyor." Neve de Max ile aynı fikirdeydi. "Pazar Keyfi'nin ritüellerine başlıyoruz artık."

Max kaşlarını kaldırdı. "Pazar Keyfi'nin sadece altıdan sonra karbonhidrat yemekten ibaret olduğunu sanıyordum."

"Çok daha fazlası," diyerek iç çekti Neve. "Oturma odasına gittiğinde benim masamın yanındaki kitap rafının altında bir dolap göreceksin. Misafir olduğun için bugün seyredeceğimiz filmi sen seçebilirsin."

Neve film seyrederken atıştıracakları yiyecekleri tepsiye dizmeye başlamak için Max'ın içeride yaptığı arama çalışmalarını duymayı bekledi. Oturma odasına gittiğinde Max'ın dizlerinin üzerine oturmuş DVD koleksiyonuna bakarken

buldu. "Şimdiye kadar çekilmiş tüm romantik komediler var bu arşivde. Sessiz filmler de dahil," dedi kanıt olarak Mary Pickford'un başrolünü oynadığı 1927 yapımı *My Best Girl*'in DVD'sini elinde sallarken.

"O bir klasik," dedi Neve yumuşak bir ses tonuyla. Diğer taraftan da hazırladığı tepsiyi sehpayaya koymakla meşguldü.

"Meg Ryan'ın oynadığı hiçbir şeyi seyretmem." Dolabın en uzak noktasına ulaşan Max'in sesi boğuk gelmişti bunu söylerken. "İşte buldum; Katharine Hepburn ve Cary Grant: *Bringing Up Baby*. Bu hoşuna gider mi?"

"Her zaman." Neve kanepeye kıvrıldı. Max DVD oynatıcısını çalıştırıp yanına gelmek üzere arkasını dönünce Neve nefesini tuttu. Max önce masanın üzerinde duran tepside yenmeyi bekleyen yiyeceklere, sonra Neve'e baktı. Neve omuzlarını silerek, "Bugün Pazar Keyfi," dedi açıklama olarak.

"Sanırım Pazar Keyif'lerini seviyorum," dedi Max, Neve'in yanına otururken. "Masaya ayaklarımı uzatmama izin var mı?"

"Önce ayakkabılarını çıkarırsan, evet. Ayrıca şunu önceden söylemek isterim, uzaktan kumanda bende durur. Film boyunca konuşabilirsin, benim için sorun olmaz, ama yediklerimle ya da nasıl yediğimle ilgili yorum istemem," dedi Neve sert bir ses tonuyla.

Max, Neve'in getirdiği şaraptan kendine bir kadeh aldı, ama tepsideki diğer hiçbir şeye dokunmadı. "Nasıl yiyiyorsun ki?"

"Ben de bunu söylüyorum işte," diye açıklık getirdi Neve; Max'a büyük bir poşet baharatlı tay karakteri ve çikolatayı uzatırken. "Bunlar senin." Markette çalışan Aziz en maskülen çerezlerin bunlar olduğunu söylemişti; bununla birlikte Neve her ikisini de sevmiyordu ve çalmaya yeltenmeyecekti, bunlar ekstraydı.

“Teşekkür ederim, ama hepsini bana verdin, sana sadece bir kutu bonibon ve Hulo Hoops* kaldı,” diyerek Neve küçük bir kâseye bonibonları koyarken Max eşitsizliğe itiraz etti.

“Çerez seçimimle ilgili yorum yapmana izin yok, az önce söylemiştim, duymadın mı?”

Neve Hula Hoops paketini yırtıp daha büyük bir kâseye boşalttı.

Max konuyla ilgili bir kelime daha etmedi. Baharatlı cipsle snickersı bir saatlik filmin ilk on beş dakikasında silip süpürdü. Neve ise son derece kibar ve yavaş ilerliyordu.

Her zaman önce Hulo Hoops'lardan yemeğe başlardı. Ağzına bir tane atıp önce tuzunu iyice emer, çıtırlığını iyice kaybedince de çiğnemeye başlardı. Hulo Hoops'lan yandıktan sonra bonibonlara geçirdi.

Neve bonibonları renklerine göre sırayla yedi. Kahverengi, yeşil, mavi, mor, kırmızı, sarı ve son olarak da turuncu olanları. Çünkü her birinin ayrı bir tadı vardı. Ağzına attığı bonibonu üzerindeki şekerden kabuk iyice bitine kadar emerdi, böylece geriye sadece içindeki çikolatalı kısım kalırdı. Sonra da ağzında eriyene kadar çikolatayı emerdi.

Bonibonların yarısını yedikten sonra, morlardan pembelere geçmeden önce çerez keyfine on dakika ara verirdi. Bu istediği zaman yemeği kesebileceğinin kanıtıydı. Saatine bakıp on dakika tutar ve süre sona erince de ağzına pembe bir bonibon atardı.

Bonibonlar bitince tekrar Hula Hoops'lara dönerdi. Tüm bu süreç yaklaşık bir saat sürerdi. Filmin sonundaki tanıtım yazıları ekrandan geçerken Neve, Hula Hoops'ları bitirmişti. Her zamanki gibi... Bu hafta yediği son çerez olduğu için gözlerini kapatmış cips keyfinin son demlerini yaşıyordu.

* *Hula Hoops*: Bir çeşit tuzlu patates cipsi.

Gözlerini açtığında Max'ı sanki bir yapbozun uyuşmayan bir parçasına bakarmış gibi kendisine bakarken yakaladı. "Hiçbir şey söyleyemezsin," diye uyardı Neve, Max'ı. "Kural buydu."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Zaten söylenecek bir şey de yok." Bir kutu bonibon ile bir paket Hula Hoops'u yemesi bir saat sürmüştü ve üzerinde evde giydiği kot pantolonu vardı, haklı olabilirdi, ama yine de Neve, Max'ı kendisine o şekilde bakarken görünce hırçınlaşmış ve hemen savunmaya geçmişti. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu çünkü Max'ın gözlerindeki şüpheli ifadeyi ya da dilini altdudağıyla yalayıp durmasını hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. "Sana kahve yapayım mı?"

"Hayır, hiç kahve modunda değilim," dedi Max, Neve'i ne olduğunu bile anlamadan kendine doğru çekerken. "Gel bakalım buraya."

Böylece öpüşmeye başlamışlardı. Hiçbir şey düşünmeden öpüşüyorlardı, dolayısıyla Neve'in kafasındaki şüpheli seslerin hepsi susmuştu. Max'ın, tunik elbisesinin düğmelerini tek tek açmasını umursamadı çünkü Max teninde açık bulduğu her yeri öpüyordu.

Max gömleğini ve içine giydiği tişörtü de çıkarınca Neve ellerini Max'ın kıllı göğsünde dolaştırmaya başladı. Daha ileri gitmeden sadece kemerinin tokasıyla oynaması bile, her seferinde Max'ın inlemesine sebep oluyordu, bu da Neve'in çok hoşuna gidiyordu.

Max elleriyle Neve'in pantolonun üzerinden kalçasını okşuyordu. Kanepede yüz yüze yatarken Max, Neve'in bacağına kaldırıp kendi bacaklarının üzerine doğru çekti, böylece vücutları birbirine daha da yaklaştı.

Derken Max birden, "Durmamız gerekiyor," diye fısıldadı Neve'in kulağına. "Dur!"

Neve bir anlığına Max'ın çenesini öpmeyi bıraktı. Max sertleşmişti. "Bir dakikalığına mı yoksa tamamen mi?" diye sordu. Sesi boğuk ve yavaş çıkıyordu, muhtemelen beyni, kan dolaşımı ve uzuvları da aynı şekilde hissettiği içindi.

Max iki santimetre geriye çekildi. "Eğer üçüncü aşama için hazır değilsen, tamamen durmak zorundayız çünkü ben... bilirsin işte, kanın tekrar beynime gitmesi gerekiyor."

Neve gerçekte durmak istemiyordu, Max bu haldeyken onu öpmeye devam edemezdi. Neve Max'ın saçlarını arkaya doğru düzeltti. Max dişlerini gıcırdatınca Google'da: *Hafiflemeyen ereksiyon + acı* kelimelerini aratmayı aklına kaydetti.

Neve, Max'a dokunmamaya dikkat ederek kanepeden kalktı çünkü ne zaman dokunsa, burun deliklerinden ateş çıkıyordu. Max sırtının üzerinde yuvarlanarak diğer tarafa döndü.

Artık öpüşme sona ermişti. Neve'in elbisesinin düğmeleri açıktı, lastikli kot pantolonu kalçalarına doğru inmişti. Az önce öpüşüyorlardı, ama şimdi öylece ortada kalıvermişti. Arkasını dönüp düğmelerini iliklemeye başladı.

Max sanki zor bir ameliyattan çıkmış gibi yavaşça doğruldu. "Keith'i son kez yürüyüşe çıkarmam gerekiyor. Anahtarlarını ödünç alabilir miyim?"

Max aksayarak koridora doğru yürümeye başladı. Uzun süredir Neve'in masasının altında uyumakta olan Keith de onun arkasından uyku sersemliği ile yürüyordu. Neve yedek anahtarlarını mutfak çekmesinden çıkararak elini uzatan Max'a verdi.

Eğlenceli ilişkilerinde önemli bir an yaşıyorlardı, ama Neve'in aklında başka şeyler vardı. "Eğer seks yapmaya hazır olsaydım ki hazır değilim, ama eğer olsaydım, bunu sen de yaşamak ister miydin? Benimle..."

“Bu hale sadece baharatlı cips yediğim için gelmedim herhalde.” dedi Max somurtarak. Ketih'in tasmaını takmaya çalışıyordu. “Tabii ki seninle öpüşmekten daha fazlasını yaşamak istiyorum, ama sen kendini tek aşkına saklıyorsun ve ben seks yapabileceğin şişme bir adamdan daha fazlası olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum.”

“Öyle deme,” dedi Neve aniden, çünkü asla ve asla kimseyle öylesine seks yapmayacaktı. “Sevişmek” kulağa çok daha hoş, hatta şiirsel geliyordu. “Ben sadece bilmek istedim.”

“Böyle küt diye söylediğim için senden özür dileyebilirdim, ama şu an yaşadığım ıstırdan kısmen sen de sorumluluğu olduğun için özür falan dilemeyeceğim.” Ereksiyon halinden bahsediyordu, ama etrafa taş attığı için azarlanan küçük somurtkan bir çocuk gibi görünüyordu ve çok bu çok sevimliydi. “On beş dakika sonra görüşürüz,” dedi. Biraz daha sakinleşmiş gibiydi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

16

Neve sokak kapısının kapandığını duyar duymaz harekete geçti. Temiz olmasına rağmen ısıtıcıya koyduğu suyun ısınmasını beklerken dünyanın en hızlı duşunu aldı. Dişlerini fırçalarken sıcak su şişesini doldurdu. Vücudu hâlâ tam olarak kurumamış olmasına rağmen pijamalarını giydi ve yatağına hızlıca lavantalı oda parfümünden sıktı, sıcak şü şişesini de yorganın altına tıktırdı. Sonra komidin üzerinde duran kitap yığınının göz atıp eğitimsiz birinin romantik bir roman olarak algılayabileceği kitapları acımasızcaeledi.

Neve son beş dakikasını yüzüne sürdüğü gece kreminin daha hızlı emilmesini dileyip saçına çok özenilmemiş havası veren bir atkuyruğu yaparak geçirdi. Dokuzuncu girişiminde başarılı olduğuna karar vermişti ki anahtar sesini duydu. Banyo aynasından kendisine son kez hızlıca baktı, gece kremi hemen hemen emilmiş ve Neve'e tazelik katmıştı. Koyu ipek saçlarının perçemlerinin çevrelediği yüzüyle altdudağını kemirmese daha iyi görünenecekti.

Gezgin konuklarını karşılamak için hızlıca oturma odasına doğru yöneldi. Max kendini daha iyi hissediyor gibiydi, önce gülümsüyordu, Neve'i görünce gülümsemesi daha da arttı.

“Çok tatlı gözükiyorsun,” dedi Keith’in erkek versiyonuy-
muş gibi sesler çıkararak.

“Hayır, görünmiyorum,” diyerek itiraz etti Neve. Duymak
istediği şey tatlı olduğu değildi.

Uzun kollu atletinin dantelli manşetlerini çekiştirdi, sonra da
Keith’i okşamak için uzandı.

“Keith nerede uyuyacak? Bizimle mi?”

“Oturma odasında. Yatak odasında uyumasına izin yok.
Sonra bütün gece yatağa çıkmaya çalışıyor.”

“Çıksın, ne olacak ki?” Neve, Keith’in yatağın ucunda, hatta
tercihen ayaklarının üzerinde uyumasını umuyordu çünkü gece
ayakları çok üşüyordu.

Max kafasını salladı. “Bazı kurallara uyması gerekiyor, ona
bunları öğretebilmek için çok uğraştım. En başa dönmek iste-
miyorum. Sen de yardımcı olabilirsen çok iyi olur.”

Neve, Max’ın Keith’i köpek yatağına yerleştirmesini izliyordu.
Üzerine bakımsız bir battaniye örtmüş ve patilerinin arasına eski
püskü bir oyuncak sıkıştırmıştı. Bir de su kâsesi ve fişe takılan
gece lambası vardı çünkü Keith karanlıktan hoşlanmıyordu.
Neve, Keith’in uyması gereken kurallar nerede kaldı diye dü-
şünmeden edemedi.

Max’ın uyuyana kadar Keith’in yanında kalmaya niyetli ol-
duğuna kanaat getirince, “Ben yatıyorum,” dedi Neve.

Max odaya gelene kadar beş dakikasını yatakta yatarken en
iyi açısını bulmak için el aynasına bakarak, diğer on dakikasını
ya kitap okuyarak geçirdi.

“Sen sağ tarafta yatıyorsun herhalde,” diye sordu Max, sanki
yıllardır bu sorunun cevabını arıyormuş gibi... “Ben de solda
yatıyorum, yani sorun yok!”

Neve genelde yatağın ortasında yatıyordu, ama bunu itiraf
edemezdi çünkü evde kalmış gibi bir his uyandırabilirdi. Neve

kitabını komidinin üzerine bırakıp yanındaki yastıkları Max için ideal bir yumuşaklığa getirmek üzere kabarttı. Birçok konuda hatalı davranıyor olabilirdi, ama kesinlikle iyi bir ev sahibiydi.

Max yatağın kenarına oturup yatağın rahatlığını anlamak için oturduğu yerde hafifçe zıpladı ve “Sert yatak,” dedi.

Neve kan basıncının artmaya başladığını hissediyordu. Çizgili çarşaf takımının üzerinde Max ile beraber uyumak teoride iyi bir fikir gibi gelmişti, ama iş ciddiye binince Max'ın yatak odasındaki gerçekliği yine geçen seferki gibi heyecan ve endişe vericiydi. Yine alçak ve davetkâr bir ses tonuyla konuşuyordu ve yüzünde küçük bir sırıtma belirmişti.

Max, Doc Marten botlarının bağcıklarını çözerken Neve hızlıca kitabını geri aldı. Daha önce hiç yaşamadığı bir şeyi tecrübe edecekti, rahat gibi görünmeye çalışıyordu, ama aslında değildi.

“Ne okuyorsun?” Max çoraplarını çıkarıp uzun ayak parmaklarını kıvıldattı. Bir erkeğe göre güzel ayakları vardı; en azından çok kıllı değildi.

Neve, Max'ın kitabın adını okuyabilmesi için Daphne du Maurier'in *Rebecca* romanını havaya kaldırdı, sonra da komidinin üzerindeki düzgün kitap yığınına gösterdi. “Sen de kendine bir kitap seçebilirsin.”

Max'ın gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı, kitaplara göz atmak için tüm ağırlığını ister istemez Neve'in üzerine vererek komidine doğru uzandı. “Bunu hep okumak istemişimdir,” dedi. Neve omzunun üzerinden bakarak hangi kitaptan bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. “Daha önce hiç *Çavdar Tarlasındaki Çocuklar*'i* okumadın mı?” Neve çığlık atmak

* *Çavdar Tarlasındaki Çocuklar*: J. D. Salinger'in *The Catcher in the Rye* adlı eserinin Türkiye'de 1967'deki baskısı Adnan Benk'in orijinalinden değil de Fransızcasından yaptığı için Gönülçelen olarak bilinir. Kitap daha sonraki Coşkun Yerli'ye ait çevirisiyle kitap *Çavdar Tarlasındaki Çocuklar* olarak bilinmektedir.

istiyordu, ama sesini kontrol etmeye çalışarak, "Eminim çok seversin," dedi.

Neve ilişkilerinin birlikte uyuma aşamasına geçmek için Max'ın bir an önce soyunmayı bitirip yatağa girmesini istiyordu, ama Max bunu yapmak yerine tedirgin bir şekilde *Mansfield Park* romanını inceliyordu, ama bu hiç de doğru bir hareket olmayacaktı çünkü...

"Eğer daha önce hiç Jane Austen romanı okumadıysan, onunla başlamanı tavsiye etmem," dedi büyük bir güçle. "Modern bir kahraman arıyorsan Fanny Price'in pek ilgi gösterilmeyen, içekapanık bir kızdan gerçek bir kahramana dönüşmesini okumadan önce *Gurur ve Önyargı*'nın kahramanı Elizabeth Bennet ile tanışmalısın."

Max sanki elinde zehirli bir şey tutuyormuş gibi kitabı hızlıca yerine bıraktı. "Peki, önce *Çavdar Tarlasındaki Çocuklar*'ı okuyup sonra yoluma Jane Austen ile devam edeceğim o zaman." Max olduğu yerden geri çekildi, böylece Neve bacaklarının üzerindeki ölümcül ağırlıktan kurtulmuş oldu. Max elindeki kitabı avcuna vurdu ve "Söz veriyorum okurken kitabın cildini parçalamayacağım," dedi.

"*Çavdar Tarlasındaki Çocuklar*, Salinger'in en bilinen romanı, ama ben kişisel olarak Glass Ailesi hakkındaki hikâyelerini okumayı tercih ederim." Neve sanki üstsınıf entelektüel bir çevreden geliyormuş gibi, şimdiye kadar takındığı en burnu havada tavırla konuştuğunu fark etmişti. "Bence *Franny ve Zooey*; *Yükseltin Tavan Kirişini*, *Ustalar ve Seymour: Bir Giriş*'ten daha iyi, ama Salinger'in eserini bir bütün olarak değerlendirmek zor, çünkü ağırlıklı olarak novella ve kısa hikâyelerden oluşuyor."

"Tamam. Bunların hepsini aklıma yazdım," diyerek mırıldandı Max, sonra konuşmayı bitirdi çünkü o esnada tek bir kolay hareketle gömleğiyle tişörtünü çıkarmakla meşguldü, Max'ın sırt kaslarını seyretmek J. D. Salinger'dan

daha ilginçti. Neve elindeki kitabı yüzüne doğru çekti ve kitabın üzerinden kemerinin tokasını çözmekte olan Max'ı dikizlemeye başladı. Deri kemeri kot pantolonundan çekip çıkarınca pazuları şişmişti.

Neve yutkundu. "Ayrıca şu da ayrı bir tartışma konusu, Salinger'in mevcut bütün metinleri teknik olarak gençlik döneminde kaleme alınmış, ilerleyen yıllarda invizaya çekilmesi önceki işlerinin başarısını yakalamayacağını itiraf etmekten ziyade, kendi kişisel efsanesini yaratmak için bir girişim anlamına geliyor." Konuşmadan duramıyordu. Sesinin giderek tizleştiğinin farkındaydı, ama yapacak hiçbir şey yoktu. "Aslında bunu yapan sadece Salinger değil; sonuçta Rimbaud da yirmi bir yaşındayken şiiri bırakmıştı."

Max yavaş ve tembel bir gülümseme fırlattı. "Neveee?"

"Ne?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Max, Neve'i kibarca bilgilendirmek durumunda kalmıştı. "Bu kadar gergin olmana gerek yok. Aynı yatakta sadece uyuyacağız. Beni oyuncak bir ayıymışım gibi düşün."

Bu kesinlikle iyi bir tavsiyeydi ya da olabilirdi. Eğer Max'ın femuvarının sesini duyunca Neve iyice zıvanadan çıkmasaydı... Bütün bunların ne kadar gülünç olduğu birden kafasına dank etti. Pembe genç kız odasında soyunan bir adam vardı ve içinde soyunan bir adam olduğu olması bu odanın pembe ve genç kız işi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu!

"Pijamalarını getirdin mi?" diye sordu Neve. Max kotunu çıkarıp baksırıyla kalmıştı ve kaygısızca göğsünü esnetiyordu.

"Ben hiç pijama giymem ki," dedi Max. Neve kesin olarak biliyordu ki eğer Max yanında çıplak uyumak istiyorsa, bütün her şey şimdi sona erecekti. Tamamen çıplak görüntülere

hiç hazır değildi ve bazen de hiçbir zaman hazır olamayacağını düşünüyordu.

Çıplak bir ailenin kıyafetli tek üyesiydi ve bu korkunçtu. Küçük bir çocukken, cuma günleri öğleden sonraları garip geçirdi. Babası işten döner dönmez Neve'i beş kişilik balık ve patates cipsi almaya gönderirdi. Eve döndüğünde babası şal desenli, ön tarafında ters y harfi biçiminde bir parçanın dikili olduğu donuyla mutfakta bira içiyor olurdu. Neve'in beş yaşına gelene kadar mayosu bile olmamıştı ve babası Woolworth'e gidip Neve'e barbi bikinisini alana kadar Margete Plajı'nda surat asıp oturmuştu. Babası Neve'e bikini almıştı, ama Neve mayoyu tercih ederdi.

Tüm çocukluğu boyunca Neve, annesinin okul arkadaşlarının Katolik anneleri gibi olmasını istemişti. Kızları dizin üzerinde etek giymeye ya da tırnaklarına oje sürmeye cüret ederlerse, çocuklarının üzerine gaz döküp kibrit çakacağına yemin eden anneler gibi... Ama hayır, "Elbette; Tanrı'nın yarattığı her şey güzeldir, Tanrı senin vücudunu yarattıysa senin vücudun da güzeldir," diyen Katolik bir annesi vardı.

Ama Neve vücudunun güzel olmadığını biliyordu. Beş yaşındayken bile, diğer arkadaşlarının yanında vücudu yuvarlak ve tombul kalıyordu. Kocaman bir göbeği vardı ve bacakları oturduğunda araba lastiğine benziyordu.

"Evet, son beş saniye." Neve huzursuz bir şekilde anons yapan Max'a baktı. Tepesinde dikiliyordu. Başka bir tarafına bakmaktansa yüzüne bakmaya devam etmek en iyisiydi, neyse ki üzerinde hâlâ baksırı vardı. "Artık yatağa geliyorum."

Neve, yorganı çekip Max yanından geçerek yatağa girerken sabit kalmak için kendini zorladı. Max, Neve'in vücudunun şeklini alan yatağıyla yumuşak yastıklarına kavuşunca şükreder gibi hafifçe iç çekti. Tam yavaşça geriniyordu ki kaşları çatıldı.

“Bu sıcak su şişesi mi?”

Neve telaşla, “Evet, evet su şişesi,” dedi ve şişeyi ayaklarının arasına sıkıştırıp kendi tarafına doğru çekti.

Max başının altındaki yastıklardan destek alarak doğruldu ve bu gece uyuyacağı yeri incelemeye koyuldu. “Sence bu yorganlar biraz fazla değil mi? Çok sıcak olacak gece.” Max altında bir tane olduğunu kanıtlamak için üstteki yorganı kaldırdı. “Neredeyse yaza gireceğiz.”

Bu ana kadar sırtüstü yatmakta olan Neve hafifçe doğruldu. “Ama benim kaloriferlerim hâlâ yanıyor, ayrıca dışarıda don var ve ben üşüyorum.”

“Üşüyecek bir hava yok,” dedi Max. “Haydi, en azından şu üsttekini atalım üstümüzden.”

Neve için konuşma değil, harekete geçme zamanıydı. Hiçbir şekilde birbirlerine dokunmamak konusunda kararlıydı, ama buz gibi soğuk elini Max’ın boynuna değıdirmek için uzandı.

“Lanet olsun! Yapmasana,” diye bağırdı Max. Neve elini geri çekip yorganla, hâlâ olduğu yerde duran yatak örtüsünün altına tıktı. “Tanrım, bu kadar adi olabileceğini tahmin etmemiştim.”

“Çocukluk etme!” dedi Neve kelimelerin ağırlığını hafifletmek için Max’ı yanağından öpmek üzere uzanırken. Max dudaklarının da elleri gibi buz gibi olduğunu düşünerek geri çekildi. İşte, şimdi şovunu yapmıştı.

“Hey! Kendi tarafında kal, benim sınıırıma girme,” dedi yorganların altına kıvrılıp yatarken. “Her an üzerime atlayacaksın endişesiyle uyumam mümkün değil.”

Neve de tam olarak aynı şeyi düşünüyordu, ama bunu Max yüksek sesle dile getirince elinde olmadan kendini reddedilmiş gibi hissetmişti. Tabii ki Max’ın üzerine atlamasını istemiyordu, ama Max’ın bunu *istememesini* istiyordu, tabii sadece çıplak ve yatakta olmadıkları zaman dışında. Max bütün pislğine rağmen

sadece birlikte uyumak konusunda hayli kararlı gözüküyordu. Öpüşmek Max'ı yeteri kadar mutlu ediyordu, ama belki de Neve ile sadece öpüşmekten keyif alıyordu ya da Neve kötü öpüşüyordu ve Max bunu söylemeye cesaret edemiyordu ya da... Hayır! Daha fazla "ya da" diye düşünüp strese girmeyecek ve uykusunu kaçırmayacaktı.

"Peki tamam, öpüşmek yok." Neve aralarında en az bir metre boşluk kaldığından emin olarak kendi tarafına döndü. "İyi geceler." Max'a uykusu gelip gelmediğini sormadan ışığı kapattı, ama sonuçta bu onun yatağıydı ve kuralları kendisi koyardı.

Bir süre konuşmadan yattılar. Neve nefes alıp verirken çok ses çıkarmamaya konsantre olmuştu, ne de olsa Max'ın horladığını düşünmesini istemezdi. Kafasında bin tane tilki dolaşırken Neve yatağın ucuna kadar gelmişti, ani bir hareket yapsa kendisini yerde bulacaktı. Ayrıca Max yorganların birini, Neve de diğerini üzerine aldığı için aradaki boşluktan soğuk geliyordu. Biriyle birlikte uyumak korkunç bir şeydi. Neve bazı evli çiftlerin neden ayrı yataklarda ya da ayrı odalarda uyduklarını anlamaya başlıyordu. Birbirlerinden uzaklaştıkları için değil; uykularına değer verdikleri için bunu yapıyorlardı.

"Sen trip mi yapıyorsun?" diye sordu Max aniden.

"Hayır," dedi Neve trip atarak. "Sen açgözlü davranıyorsun, baksana yorganın hepsi senin üzerinde. Arada boşluk kalıyor ve..."

Neve, Max'ın kendi yorgan hakkından feragat etmesini umuyordu, ama yatağın içinde kendini kaydırıp ve tek kolunu Neve'e doladı. Neve dev bir sıcak su şişesi tarafından sarmalanmış gibi hissediyordu. "Beni öpmene izin vermemiş olabilirim, ama hâlâ sarılabiliriz." Max'ın kulağına fısıldaması Neve'i huylandırdı çünkü şu anda her şeyin kendisini sinir ettiği bir aşamaya geçmişti.

Max kolunu aşıya doğru indirince Neve ani bir tepki göstererek, "Karnıma dokunma," dedi. Sesi yükselmişti. Sonra sesini biraz alçaltarak, "İnsanların karnıma dokunmasından hiç hoşlanmam çünkü," dedi.

"Peki, artık rahatlamam gerekiyor çünkü bu şekilde uyuyamayacaksın ve sen etrafa negatif elektrik saçtığın için ben de uyuyamayacağım." Max kolunu Neve'in karnından çekip daha yukarıya kaydırmış ve göğüslerinin altını okşamaya başlamıştı. Ama artık sesini çıkaramazdı. "Yanında Celia yatıyormuş gibi düşün."

"Sen Celia kadar çok konuşmuyorsun," dedi Neve. "Ayrıca senden daha kemikli ve dirseğiyle beni sürekli dürtüyor."

"En azından bu da bir şeydir." Max'ın başparmağı atletin kolundan açık bulduğu yerleri düzenli olarak okşamaya devam ediyordu. Bu da Neve'e güzel, hemen hemen rahatlatıcı geliyordu. Neve gözlerini kapattı ve burnundan nefes alıp ağzından vermeye odaklandı.

Ama çok ses çıkarmadan.

Neve sıcaklığın etkisiyle uyandı. Yattığı yerden duyduğu çatırtıların nereden geldiğini anlamaya çalıştı, ama emin olamadı. Sonra ayağa kalkıp tek bir hareketle üzerindeki yorganı fırlattı. Ev yanıyordu!

Yatak odasının kapısını açınca evdeki ısı yüzüne çarparak Neve'i geri itirdi. Boğazına kaçan dumanları eliyle savmaya çalışarak oturma odasına gitti. Turuncu alevler duvarları sararak mobilyalara doğru ilerliyordu. Neyse ki masasına doğru giden alevsiz bir yol vardı. Masasına doğru ilerledi. Aklında iki şey dolaşıyordu. İtfaiyeyi araması gerektiğini biliyordu, ama şu anda Lucy Keener biyografisini kurtarmak daha önemliydi. Tamam, ortada kurtarılacak çok fazla bölüm yoktu, ama yine de bilgisayarını açıp çekmecelerde boş CD aramaya koyulmuştu.

Olamaz! Philip'ten ödünç aldığı "*How to Write a Book in the Fifteen Minutes Every Day?*" kitabı da buradaydı, eğer yanarsa Philip, Neve'i öldürebilirdi.

Alevler gittikçe büyüyordu, Neve dans eder gibi ayaklarını sürekli hareket ettirmek zorunda kalıyordu çünkü çıplak ayaklarının altındaki ahşap inanılmaz derecede sıcaktı. Gözleri sulanmıştı, öksürüyordu ve boğuluyordu, boktan bilgisayarı bir türlü açılmak bilmiyordu. Derken ekranda Virginia Woolf'lu ekran korucuyucusu görüldü. Neve CD sürücüsünü açmaya çalışırken elindeki CD'yi çizmişti.

Bir ses kulağına "Sen neyle uğraşıyorsun?" diye sordu. Max'a bakmak için arkasını döndü. "Ev bu haldeyken orada kurtarılmaya değer hiçbir şey olmadığını biliyorsun."

"Beş bölüm vesonraki yarısıyla notlarım var bu bilgisayarda," dedi Neve dosyaları CD'ye sürüklerken. "Peki sen bu arada faydalı bir şeyler yapamaz mısın, 999'ı aramak veya camlardan birini açmaya çalışmak gibi?"

"Çok isterdim, ama katılmam gereken çok önemli bir açılış var," dedi Max. Bu sırada ekranda bir uyarı belirdi. "DİSK HATASI."

"Kahretsin!"

"Eğer Juicy Couture eşofmanlarımdan biri yanarsa, bunu senin burnundan getiririm."

Bu defa karşısındaki Charlotte'tu, elleri belinde bağırıp duruyordu. "Bu yangın senin suçun. Kesin gecenin bir yarısında tart pişirmeye kalktın, çünkü boğazına hâkim olmadan bir saat bile duramıyorsun."

* *How to Write a Book in the Fifteen Minutes Every Day: Her Gün On Beş Dakikada Bir Kitap Nasıl Yazılır?*

“Hayır,” diyerek itiraz etti Neve bir taraftan da boş bir CD daha bulmak için çekmeceleri karıştırırken. “Ben bir şey yapmadım, elektirik kontağında bir sorun çıkmış olmalı.”

“Bu kesin Neve’in işi, sence de öyle değil mi?” Charlotte duman bulutu içinde kaybolarak yerini ima edercesine fısıltıyla konuşan Chloe ve Rose’a bırakmıştı. “Biliyorsun, ofiste ısıtıcıyı sonuna kadar açıyor.”

“Aynen öyle, haklısın. Birinin Bay Freemont’a Neve’in kişisel konforu için fonu israf ettiğini ve yangın riskine sebebiyet verdiğini söylemesi gerekiyor.”

“Ama ısıtıcının üstündeki etiket gerekli kontrollerin yapıldığını söylüyor,” diyerek itiraz etti Neve hâlâ çekmecenin içindeki zarf yığınının arasından boş CD bulmaya çalışarak.

“Sana her altı ayda bir yangın alarmının pillerini değiştirmen gerektiğini söylemiştim.” Harika; şimdi babası başlamıştı Neve’i daraltmaya... ve tabii ki şu meşhur şal desenli donu... “Halbuki kardeşlerin arasında en akıllı sen görünüyordun.”

“Millet! Hiç yardımcı olmuyorsunuz. Ya evden çıkın ya da CD bulmama yardım edin, ama gerçekten şu an hiçbirinizin eleştirileriyle uğraşamam.” Bu sırada büyük bir gürültü koptu ve kitaplıklardan biri devrilip alevlerin içinde kaldı. Neve korku içinde elleriyle yüzünü kapattı. Baskısı tükenen Virago Modern Klasikleri artık yoktu!

“Zavallı Neve!” dedi çok daha sempatik bir ses. Neve, arkasını döndüğünde karşısında her zamanki sıcak gülümsemesi ile William’ı buldu. “Umarım benim *Writing and Difference* kitabım o rafta değildi çünkü ben kitaplara böyle lakayıt davranan birini asla sevemem. Özellikle de ödünç aldıklarına...”

“Ama benim suçum değildi. Yangını ben başlatmadım.” Artık odada sadece Neve ve William vardı, biyografi hâlâ bilgisayarda duruyordu ve alevler onu da içine çekmek üzereydi,

ama bu önemli değildi. "William, ben de bir değişiklik fark ediyormusun?"

William duman yüzünden gözlerini kısarak Neve'e baktı. "Söylemek zor. Saçlarını mı değiştirdin?"

"Aslında, kâhküllerimi uzattım... Hayır, ondan bahsetmiyorum. Başka bir değişiklik fark etmiyor musun?"

"Sanırım biraz kilo vermişsin sanki, ama hâlâ benim için çok şişmansın, Neve 36 beden olmayan birini sevmeme imkân yok," dedi William üzülen, sonra da dumanların içinde görünmez olup Neve'in görüş açısından çıktı.

Neve az önce bulunduğu boş CD'yi yere bıraktı. Biyografiyi kurtarmak istemesinin asıl sebebi neydi ya da...

Bir dakika! William, Kaliforniya'daydı, birdenbire odanın içinde belirmesine imkân yoktu. Peki, bu nasıl olmuştu? Ayrıca bilgisayarında duvar kâğıdı olarak eşofman üstü giymiş iki yavru köpeğin fotoğrafı vardı, Virginia Woolf değil...

Ve Neve ikinci defa uyandı. Gerçekten uyandı. Bu defa ev yanmıyordu, ama bilinçaltının neden böyle çalıştığını hemen anladı, sanki buharlaşmak üzere olduğunu hissediyordu.

Özensiz atkuyruğunun uçları ensesine yapışmıştı ve vücudu ter içindeydi. Neve hiç bu kadar terlediğini hatırlamıyordu, spor salonundaki klima bozulduğunda bile; kaldı ki o zaman eliptik bisikletin onuncu seviyesindeydi ve yelpaze tutacak durumda değildi.

Hiç şüphe yoktu ki Max ile aynı yatağı paylaşırken aşırı terliyordu. Max'in teni her zaman sıcaktı, ama şimdi kışık yorganların altında Neve'e sarılıyor, üstelik de deli gibi horluyordu. Buna bir de sıcak su şişesi eklenince bir kitle imha silahını piyasaya sürmeye yetecek kadar çok termonükleer ışın yayar hale geliyordu.

"Tanrım, biraz çekilir misin?" diyerek söylendi Neve, Max'in kolunu iterken. Max uyanmadı bile, sadece homurdandı ve

aralarındaki yorganları da toplayarak kendi tarafına döndü. Neve sinirle yataktan kalkıp çoraplarını çıkardı. Sonra yorganların altında sıcak su şişesini arayıp bulunca da yatak örtüsüyle birlikte yere fırlattı. Yanan bir binada mahsur kalmaktan çok, içine su alan bir botu terk ediyor gibiydi.

Neve üzerine yorgan almadan yatağa devrildi, biraz rahatlamaya çalışıyordu, ta ki teninin soğuktan nemlendiğini hissedene kadar. Yorganı üzerine çekti. İçinden bir ses kalkıp yangın çıkmadığından emin olmak için oturma odasına gitmesini söylemesine rağmen gözlerini kapattı, ama bu çok aptalcaydı çünkü yemekten sonra fırını kapatmıştı. En azından öyle olduğunu düşünüyordu. Yattığı yerden uzun süre Max'ın otlarken mantar arayan bir domuz gibi nefes verişini dinledi, ama üzerinde yorgan, aralarındaysa yatak örtüsü olduğu sürece Max'ın yaydığı aşırı sıcaktan şikâyet etmesine gerek kalmayacaktı.

Uykuya dalmaya başlamıştı. Ağır bir kol yorganın altından kıvrılıp ateş gibi bir el göğsüne kapaklandığında uykuyla uyanıklık arasındaki tatlı köprüdeydi.

“Senin neyin var?” deyiverdi Neve birden; dirseklerini, kollarını ve bacaklarını kullanarak Max'ı kendi tarafına doğru itirmeye çalışıyordu. İyi ki ağırlık kaldırmaya alıştı.

“Çekilsene!”

Neve loş ışıkta Max'ın gözlerinin açıldığını gördü, sonra gözlerini geri kapatarak uyumaya devam etti.

Neve bu saatten sonra uyuyamayacağını biliyordu, ama eğer yataktan kalkarsa yenildiğini itiraf etmiş olacaktı. Biriyle birlikte uyuyamadığını ya da buna hazır olmadığını itiraf ediyordu ve biriyle uyumak bir ilişkinin önkoşuluydu. Bu, bütün gece uyumamak pahasına olsa bile yataktan çıkmayacaktı.

Yarım saat sonra Neve sessiz bir şekilde T. S. Eliot'ın *Çorak Ülke* şiirini hatırlayabildiği kadarıyla ezberden okurken Max

dönerek Neve'in tarafına kıvrıldı ve Neve'in boynuna sıcak nefesini üflemeğe başladı.

"Max, çekilebilir misin?" diye fısıldadı Neve; cevap yoktu, üstelik boynuna sıcak nefesini vermeye devam ediyordu. Max'ı yerinden oynatabilmek için başka bir yol deneyecekti. Max'ı kalçasıyla bütün gücünü kullanarak ittirdi. Max bu defa tepki vermişti, ama öyle bir hareket etmişti ki şimdi de leğenkemiği Neve'in vücuduna batıyordu. Neve, Max'ın sertleşmiş penisini hissedebiliyordu, bu ilginç bir duyguydu, ama şu anda mevzu bu değildi.

"Max!" dedi daha yüksek sesle. "Çok ağırınsın. Üstümden çekilir misin lütfen?"

Neve ter içinde yatakta yatmaya devam ederken aklından soğuk şeyler geçirmeye çalışıyordu; kar fırtınalarını, tipileri, derin dondurucuları düşündü, ama işe yaramıyordu. Göğsünden vücuduna doğru ter damlaları düştüğünü hissederken bunların hiçbiri işe yaramayacaktı. Tam da Max'ı çimdiklemenin ve hatta tırnaklarını kullanarak uyandırmanın artı eksilerini düşünüyordu ki bir vızıltı duydu.

Neve sesin daha ne olduğunu ve nereden geldiğini keşfedemedi Max homurdanarak uyandı. Bu durum Neve'e rahat bir nefes aldirmıştı, hemen bacaklarını uzatıp esnetti. Ses giderek daha da yükselince Max yataktan kalktı ve pantolonunun cebinden Blackberry'sini almak için uzandı.

Neve neye daha çok sinir olacağına bilemiyordu; pazar günü gecenin bir yarısında telefon açma cesaretini gösteren kişiye mi yoksa ricalara, dürtmelere ve itmelere bana mısın demeyip telefonun titreşimine nanosaniyede uyanan Max'a mı?

Max'ın telefon konuşması gergin ve ateşli geçiyordu, ama yine de Neve'i uyandırmamak için tek tonda konuşmaya çalışıyordu. Bu çok gereksizdi çünkü Neve zaten uzun bir süredir uyanıktı.

Neve kalkıp başucundaki ışığı yaktı, böylece Max'ı kızgın bakışlarının etkisi altına alabilecekti, ama Max hiç de etkilenmiş gözüküyordu, özür diler gibi yüzünü buruşturdu, ama sonra konuşmasına aynı şekilde fısıldayarak devam etti.

“Max, sorun yok,” dedi Neve; aslında tabii ki sorun vardı. “Ben uyanığım. Kısık sesle konuşmana gerek yok.”

“Çok özür dilerim,” dedi eliyle telefonun ahizesini kapatarak. “Haftalardır bu telefonu bekliyorum.”

Neve en iyi cevabı gözlerini devirerek vereceğine karar verdi, ama Max çoktan kafasını çevirmişti bile. Max, Jennifer Aniston'ın bilmem kimiyle konuşmayı bitirdiğinde Neve ona iki çift laf edecekti.

“Tamam, Brad ve Angelina ile ilgili soru sormayacağımızı garantileyen bir kâğıt imzalayabilirim,” diyordu Max telefonda-kine. Yanılmadığını anlayınca Neve'in gözleri büyümüştü. Düşünsenize! Gerçekten ünlü bir Hollywood yıldızının basın danışmanı, Max'ı Finsbury Park'taki mütevazı bir evdeyken aramıştı. “Evet anlıyorum, hayatından bir gün çaldığının farkındayım, ama bu çekimden çok hoşnut kalacağını da biliyorum. Armani daha önce kimsenin giymediği elbiseleri ödünç veriyor ve... tamam. On dakika sonra tekrar arayın beni lütfen.”

Telefonun diğer ucundaki kişi Max'ı zaten daraltmıştı, dolayısıyla bir de Neve'in üstüne gitmesine gerek yoktu.

Max telefon konuşmasını bitirip temkinli bir bakışla Neve'e döndü. “Sana bağırmayacağım,” dedi Neve. “Aslında içimden sana bağırıyorum, ama bunun senin suçun olmadığını ve telefonu açmak zorunda olduğunu biliyorum.”

“Üzgünüm,” dedi Max hızlıca. “Sonuçta beni Ortadoğu'ya barış getirmek için aramıyor, ama emin ol, telefonla konuştuğum kişi için müşterisinin mutluluğu her şeyden daha önemli.”

Max başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, basın danışmanlarından nefret ediyorum."

Neve, Max'ın sırtını sıvazladı ve bunları üzerine atlamak isteyen bir kızın dokunuşları olarak değil de rahatlatma amaçlı olarak algılamasını istedi.

"Her şeyin yolunda gideceğine eminim." dedi. halbuki hiç emin değildi, ama bu durumda söylenecek en doğru şey bu gibi gelmişti. Max'ın muntazam teni hâlâ el yakacak kadar sıcaktı.

"Tamamen konuyu değiştirmek için soruyorum; birlikte uyuduğun diğer kızların hiçbiri içindeki termostatla ilgili ciddi bir sıkıntın olduğunu söylemiş miydi?" diye sordu çünkü konuyu gündeme getirmek için en iyi zaman buydu.

"Kim neyi söyledi mi?" Max kafası artık ellerinin arasında değildi, ama Neve'e sanki yatağa işlediği için günah çıkarıyormuş gibi bakıyordu.

"Çok ateşlisin, yani vücut ısından bahsediyorum; çok sıcaksın," diyerek düzeltmek zorunda kaldı çünkü Max erkekliği ile ilgili bir şey söylenmiş gibi sırıyordu. "Uyuduğunda da daha da sıcaklaşıyorsun, bir de bana sarılıp durdun ve ben ıstakoz gibi diri diri haşlandım."

"Beni sana sarılmakla mı suçluyorsun?" diye sordu Max kollarını toplayarak.

"Hayır, suçlamıyorum, asıl anlatmak istediğim şey bu değildi." Max'ın koluna dokunmak için uzandı. "Sen... bilmiyorum, yapabileceğin bir şey olabilir mi diye sormak istedim."

"Vücut ısımı değiştirmek için mi? Bu gerçekten benim kontrol edemediğim bir şey değil, ama sen yatakta daha hafif şeyler giyebilirsin." Max başıyla Neve'in uzun kollu atletini işaret etti. "Kısa kollu bir şey mesela ve uyurken çoraplarını çıkarabilirsin."

"Çoraplarımı çoktan çıkardım. Yatak örtüsüyle sıcak su şişesini de attım. Eğer bir şeyden daha kurtulursam bu sefer de

üşüyeceğim!” diyerek itiraz etti Neve. İçinden çıkılmaz bir durumdaydılar. Neve karşına çıkabileceği tüm problemleri düşünmüştü. ama vücut ısılarının birbiriyle uyuşmayacağı kesinlikle bunlardan biri değildi. Ayrıca daha Max'ın diğer sinir bozucu uyku alışkanlıklarından bahsetmeye başlamamıştı bile. “Aramıza yastık koyarak uyuyabiliriz.”

“Birlikte uyuma konseptinin amacından sapmış oluruz.”

“Seninle aynı yataktayken uyuyamıyorum.” Neve kollarını kavuşturdu. “Aklıma da daha iyi bir fikir gelmiyor.”

Blackberry'si çalınca Max, Neve'e cevap vermekten kurtulmuştu. Umutuzca telefonuna baktı. “Cevap vermek zorundayım.”

“Biliyorum,” dedi Neve; yataktan çoktan kalmıştı bile.

“Sana sinir olmuyorum, gerçekten olmuyorum, ama ben kanapede uyuyacağım.”

www.webcanavari.net / Orppersephone

Neve'in gördüğü rüya ilginç bir şekilde olacakların habercisi gibiydi. Ertesi gün bilgisayarını açtığında iki maille karşılaştı. Biri babasından geliyordu (*Nisan ayının ortasında hâlâ banyon su mu akıtıyor?*), AGT'nin (Arşiv Grup Toplantısı) önümüzdeki hafta gerçekleştirileceğini ve Neve'in katılımının zorunlu olduğunu hatırlatan otoriter mailse arşivin yönetim kurulundan geliyordu.

Tüm şanssızlıklar geldi mi üst üste gelirdi zaten. Kapı eşliğinde William'dan gelen bir mektup duruyordu. Normalde Neve, William'dan mektup aldığında o günü bayram ilan ederdi; birlikte geçirdikleri olağanüstü güzellikteki Oxford günlerini birbirini tutmayan üç cümleyle geçiştirdiği zamanlar dışında...

"Yarım saat sonra dersim başlayacağı için kısa kesiyorum. Senden istediğim bisküvi ve çayları gönderebildin mi? Eğer mümkün olan en kısa zamanda bana ulaştırabilirsen çok sevinirim..."

Neve'in saatlerce uğraşarak yazdığı son mektubuyla ilgili hiçbir yorumda bulunmamıştı bile. Halbuki Neve arkadaşlıklarını titizlikle edebiyat teoristi Lou Andreas-Salome ile şair Rainer Maria Rilke'in ilişkileri ile karşılaştırmış, mektubu alıntılar yaparak tamamlamıştı.

Neve, William'ın mektubuna bozulmuştu. William'ın hayat-taki her şeyden, hatta Neve'den bile daha çok sevdiği bisküvi ve

çayları almak için Sainsbury's'te saatlerce sıra beklemiş, öğle tatilinden sırf bu yüzden geç döndüğü için Bay Freemont'la atışmıştı.

AGT bu kadar yaklaşmışken Bay Freemont ile böyle bir diyaloga girmek taktiksel olarak uygun bir hareket değildi. Hiç ödenek gelmiyordu ve yakınlarda ölen küçük edebi şahsiyet de yoktu. Neve arşivleyecek veya tape edecek bir iş bulamıyordu kendisine ki normal zamanlarda bu, Britanya Kütüphanesi'nde birkaç huzurlu saat geçirmesi konusunda bir teşvik niteliği taşırdı, ama içindeki korkunç his isminin kovulacaklar listesinin en üstünde olduğunu söylüyordu. Chloe ve Rose'un kendisinden kaçmasının başka ne nedeni olabilirdi ki? Philip bile onların entrikasına dahil olmuştu. Neve üçünü ne zaman mutfakta veya Rose'un odasında fısıldaşırken yakalasa, birdenbire gereksiz yüksek bir sesle çay yapma sırasının kimde olduğu gibi alakasız şeylerden bahsetmeye başlıyorlardı.

Neve işinin olmadığı zamanları Lucy Keener biyografisini yazarak değerlendiriyordu, böylece en azından Bay Freemont saatlik ofis kontrollerini yaparken meşgul görünüyordu, ama diğer taraftan da işkence gibiydi.

Annesi Neve'in işle ilgili sıkıntılarına hiç yardımcı olmuyordu. Neve bu konuyla ilgili konuşmaya çalıştığında, "Neden hâlâ o kütüphanede çalıştığını hiç bilmiyorum, zaten az maaş veriyorlar," deyiveriyordu hemen. "Neden memuriyet düşünmüyorsun? Senin için Google'da araştırma yapmamı ister misin?"

Bisküvi ve çayları bu kadar çabuk gönderdiği için teşekkür etmek için William'dan gelen beklenmedik telefon Neve'in ruhunu daha da kararttı. Neve işte yaşadığı sorunları her zaman William ile paylaşırdı ve William hiçbir zaman Neve'in işini kütüphanecilik olarak tanımlamazdı, ama bu defa o kadar da anlayışlı değildi.

Neve yirmi dakika boyunca son komplo teorisini, yani Chloe ve Rose'un darbe hazırlığında olduğunu, Bay Freemont'u

devireceklerini. Chloe'un arşiv başkanı seçileceğini, Neve'i işi astığı bahanesiyle kovup maaşını aralarında paylaşacaklarını detaylı bir şekilde anlattıktan sonra William, "Sen orada harcanıyorsun," dedi kötü bir şekilde. "Yüksek lisans yaparken yarı zamanlı bir iş olarak idealdi, ama kariyer yapacağın yer burası değil."

"Ama ben orada çalışmayı seviyorum," diyerek itiraz etti Neve. "Ya da Chloe'un hırsının kurbanı olana kadar seviyordum."

"Bu doktora başlaman için bir işaret bence. Sonra ikinci senende lisans öğrencilerinin derslerine girmeye başlarsın ve tezini bitirince de öğretim görevlisi olarak iyi bir üniversiteye girersin. Bu er ya da geç olacak Neve, biliyorsun. Neden geç kalasın ki?"

Neve'in böyle bir şey bildiği yoktu. Ders vermek hiç Neve'e göre değildi. Tanrım, kendisinin herhangi bir konu üzerine tez yazdığını düşünmek bile istemiyordu. Bu sadece zaman kaybıydı.

"Lütfen William, bu konuda üstüme gelme," dedi Neve. "Sence CV'mi Britanya Kütüphanesi'ne ve Senato'ya göndermeli miyim? Ama sorun şu ki Rose'un oradaki idari kadroyla arası iyi, ya arşivdekilerin kulağına giderse?"

"Bu kadar çabuk vazgeçemezsin!" William'ın sesi Neve'in daha önce hiç alışık olmadığı şekilde kızgın geliyordu. Aslında Neve de bu kadar mızımız konuştuğu için kendine kızıyordu. "Doktora başlayıp başlamamak senin bileceğin iş, ama mücadele etmeden hiçbir şey başaramazsın. Kaçak dövüşmekle bir yere varamazsın."

İronik bir şekilde, uykusuz pazar gecesinden sonra pazartesi günü uyandığında Max da hemen hemen aynı kelimeleri söylemişti. Neve felaketle sonuçlanan birlikte uyuma girişimlerini bir daha tekrarlamamanın hiçbir anlamı olmadığını söylediğinde Max, "Kimse kaçak dövüşenleri sevmez, Neve. Sen yanımda beş dakikada bir dönüp iç çekerken ben de çok rahat uyuduğumu söyleyemem, ama ben sonuna kadar dayanmaya hazırım," dedi.

Neve bu adaletsizlik karşısında sadece sessizce iç çekti, ama yaklaşık bir hafta sonra birlikte uyumayı tekrar denediklerinde hâlâ ürkekti. En azından bu sefer Los Angeles'taki basın danışmanı aramamıştı ve Neve yatak örtüsü ile sıcak su şişesini safdışı bırakmış, kısa kollu bir tişört giymişti, ama ne fayda! Işığı söndürdükten on dakika sonra Max horlayarak uykuya geçmiş ve geçen haftaki gibi ahtapot moduna girmişti. Çok sıcak, tutkulu ve sertleşen penisi ile Neve'i dürtüp duran bir ahtapot...

Neve'in aksine Max oldukça neşeli uyandı, hatta geçen pazar uyandıktan on dakika sonra evden çıkmış olmasına rağmen bu sefer kahvaltıya da kaldı.

Max'in iyi ruh hali çok uzun sürmedi; Neve'in kahvaltı için hazırladığı soya sütlü şekersiz müsliyi ve muzunu görünce suratı düştü.

"Bu mu kahvaltı?" diye sordu kuşkuyla. "Tost yiyemez miyim?"

Neve, "Evet, kahvaltın bu," diyerek konuya açıklık getirdi. "Pazartesi günleri boş mideyle egzersiz yapıyorum ve evde hiç ekmek yok. Üzgünüm."

Neve keyif alarak müsli yemenin mümkün olduğunu bilmiyordu, ama Max bunu başardı. Çarşamba günkü toplantıyı düşündükçe midesine ağrılar giriyordu, aslında bu kahvaltı etmemek için iyi bir nedendi; yediklerini kusmayacağından emin değildi, ama yine de yeni bir haftaya kötü duygularla başlamak istemiyordu.

"Aslında bu müsli çok da kötü değil," dedi Max birdenbire. "Eğer her seferinde kaşığa en az iki kuruüzüm gelirse hiç problem yok. Kahve alabilirim değil mi, beni bundan da mahrum etmeyeceksin herhalde?"

Üç fincan espresso içtikten sonra Max kendine gelmiş, her zamanki şık ve neşeli haliyle evden çıkmaya hazırdı. Neve, Max ve Keith ile birlikte caddenin sonuna kadar yürüdü, akli hâlâ işteydi ve eğer yeteri kadar cesaret bulur da gizli gizli konuştukları

için Rose. Chloe ve hatta Philip'le yüzleşebilirse ne söyleyeceğini düşünüyordu. Kendi işlerine devam etmek için Neve'i harcamayı planladıkları gün gibi ortadaydı. Bir de üstüne Rose, Neve'i posta kutusuna kişisel bir mektup atarken yakalamıştı ve...

"... belki bu hafta içi değil, ama önümüzdeki pazar bir deneme daha yapmak iyi olabilir."

Max'ın suratındaki ciddi ifadeyi görünce Neve önemli bir şey hakkında konuştuğunu fark etti. Keith bile Neve'in suratına ciddiyetle bakıyordu.

"Ne denemesi?"

"Birlikte uyuma denemesi!" Max, Neve'in kolunu okşadı. "Eğer gecenin yarısında yataktan kalkıp oturma odasına gitmeye devam edersen ortada birlikte uyumak diye bir şey kalmaz, ve bu ilişki biter."

Neve, Max'ı düzeltti. "Krep ilişki!"

"Her neyse! Bir kadınla cinsel olarak hiçbir temasta bulunmadan aynı yatağı paylaşmanın benim için ne kadar büyük bir başarı olduğunu biliyor musun? Ve saat altı buçukta hiç söylenmeden kalkmanın?" Neve'in kolunu tuttu ve kendisini her türlü tehlikeden kurtaracağını düşündüğü şu meşhur küstah gülümsemesini fırlattı. "Olgunlaştığımı hissediyorum."

"Eğer ben senin gerçekten kız arkadaşın olsaydım ve benimle gerçekten birlikte olmak isteseydin bu gerçekten başarı sayılabilirdi," dedi Neve. "Ama ben senin gerçek kız arkadaşın değilim, sen de benimle birlikte olmak istemiyorsun."

"Tanrım! Bunu bu şekilde algılıyor olamazsın, Neve! Kendini şu William denen çocuğa saklamak istediğini söyleyen sendin; sadece birkaç öpücük ve okşama ile yetinmek zorunda kalan ise benim, çünkü bu kadarına izin veriyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Ve sen gerçek bir kız arkadaş gibi davranmaya başladın. Dırdır yapmaktan hiç geri kalmıyorsun."

“Hiç uyumadım,” dedi Neve huysuzlanarak, daha önce kimseye huysuzlandığını hatırlamıyordu. “Hiç uyumadan işe gidip iki saat spor yapmak ne kadar zor, hiç fikrin var mı?”

“Bilmiyorum ve ilgilenmiyorum da...”

İkisi birden yürümeyi bırakıp olduğu yerde kaldı ve birbirlerine bakmaya başladılar. Neve ne kadar süre o şekilde kaldıklarını bilmiyordu, ama sonunda hafifçe iç çekip yenilgiyi kabul etti. “Bunun için hiç vaktim yok. Geç kalırsam Gustav sinirlenecek.”

Neve, Max'ın yine, “*Umurumda değil*,” demesini bekliyordu, ama bunun yerine tek eliyle Neve'in çenesini kavradı. “Sen iyi misin?” diye sordu. “Canını sıkın bir şey mi var; şu birlikte uyuma meselesi dışında...”

Neve, Max'a Arşiv Grup Toplantısı'ndan ve görevini kötüye kullandığı bahanesiyle kovulacağını endişe ettiğinden bahsetmedi. Max, Neve'e işiyle ilgili hiçbir şey sormuyordu, zaten Arşiv'i yün hırkayla dolaşan lezbiyenler diyarı olarak ünlü kaynayan partilerin renklendirdiği dünyasından çok farklı bir yere koymuştu.

Ayrıca Max'a William ile hayatlarında ilk defa tartışıklarını da söyleyemiyordu tabii...

“Hiçbir şey yok. İşle ilgili boş şeyler. Anlatırdım, ama seni burada seni böyle ayakta kilitlemek istemem,” dedi homurdanarak. Kafasını çevirince Max'ın eli boşta kaldı. “Gitmem gerekiyor, hafta içinde seni ararım.”

Sonra aceleyle yürümeye başladı, çünkü hareketlenmezse Gustav gerçekten çok sinirlenecekti.

Tam caddeyi geçmek üzereyken içinden bir his Neve'i dürttü, sadece Max ve Keith'in ters istikamette yürüdüğünü görmek için arkasını döndü, ama Max hâlâ bıraktığı yerde duruyordu, Neve ile göz göze gelince normal insanlar gibi el sallamak yerine, olduğu yerden Neve'i izlemeye devam etti. Neve'in yürümeye

devam etmekten başka seçeneği yoktu. Sanki korkunç bir şey yaparken yakalanmış gibi yanakları kızarmıştı.

Bu durum Neve'in ilgi alanının o kadar dışındaydı ki Chloe ile konuşup ondan tavsiye alabilmeyi çok isterdi, ama artık böyle bir seçeneği yoktu.

O akşam işten eve geldiğinde kapının altına sıkıştırılmış bir not buldu. "*Bsklte ne zmn 2çözm blmayı dşnyorsun. Yolu kapatior Bir daha uyardmam ona göre!!!!!!!!!!!!!!*" Çok kısa bir an yüzünde hafif bir gülümseme oluştuğunu hissetti. Çok daha kısa bir ansa Charlotte'un kapısını çalıp ilişkiler ile ilgili tavsiye almayı düşündü. Sonra kendine geldi.

Ne olursa olsun, eğer Charlotte'un damarlarında kan yerine şeytan dolaşmıyor olsaydı bile, iyi bir ilişki uzmanı sayılmazdı. Son zamanlarda Douglas ile hep aynı kavgayı edip duruyorlardı.

"Lanet olası, kes sesini!"

"Hayır, sen kes sesini!"

Celia her zaman yanındaydı, ama Neve krep ilişkisinde yolunda gitmeyen şeyler olduğunu söylediğinde, "Ben sana demiştim," cümlesinin elli farklı versiyonuyla çıkacaktı karşısına ve kendini beğenmişliği tavan yapacaktı. Celia Skirt dergisinin çekimi için Berlin'e uçaktı, dolayısıyla Neve bavul toplamasına yardım etmek üzere Celia ve Yuri'nin evine gittiğinde Neve konuyla ilgili ağzını açmamaya karar verdi.

Bu çok da zor olmadı. Celia daha çok beş gün için kaç kıyafete ihtiyacı olacağıyla ilgileniyordu. Neve bütün hamaratlığıyla Celia'nın kıyafetlerini katlayıp kozmetik ürünlerinin kapaklarının sıkıca kapanıp kapanmadığını kontrol ederken, Celia da iPhone'undan Berlin'deki hava durumunu kontrol ediyordu. Sonra yanına kaç kıyafet aldığını öğrenmek için Grace'i araması gerekiyordu. Celia nihayet konuşmaya tenezzül ettiğinde Neve,

Celia'nın çoraplarını iç içe geçirip ayakkabılarının içine yerleştirmekle meşguldü.

“Bir şey soracağım sana, önümüzdeki birkaç gün içinde Max'ı terk etmeyi düşünüyor musun?” diye sordu büyük bir umutla. Neve kafasını bavuldan kaldırıp Celia'ya baktı. “Neden? Max bir şey mi söyledi?”

Celia, Neve'in stresli olduğunu anlamamıştı, aynanın karşısında külot ve tişörtle dikilirken bir ayağında platform topuklu bir ayakkabı, diğer ayağında burnu açık topuklu bir bot vardı. “Riske girip açık burun mu giysem acaba?” diye sordu Neve'e dönmeden önce. “Bu hafta sonu Max'ın doğum günü, eğer hâlâ yalandan çıkıyorsanız, moda departmanının ortak alacağı hediyeye daha fazla para katmam gerekiyormuş, Grace öyle söyledi. Çıkıyor musunuz?”

Neve'in bildiği kadarıyla hâlâ çıkıyorlardı, ama eğer Max doğum günü olduğunu bile söylemediyse, ilişkilerinin daha fazla süreceğini düşünmüyordu. “Sanırım,” dedi ruhsuz bir şekilde.

“Tamam. O zaman bana elli pound borç verir misin?”

Neve top haline getirdiği çoraplardan birini Celia'ya fırlattı, ama birkaç metreyle hedefi kaçırdı. “Hayır veremem, maaş almama daha üç gün var ve neredeyse hiç param kalmadı.”

Üstelik şimdi bir de Max'a hediye alması gerekiyordu.

“Benim de maaş almama üç gün var ve ben senden daha az para kazanıyorum.”

Neve yılda zar zor brüt 14 bin pound kazanırken Celia'nın bundan daha düşük maaşlı bir işte çalıştığına inanmak oldukça güçtü. “Ne kira ödüyorsun ne de kredi!”

“Sen de öyle.” Celia burnunu çekti. “Haydi, ama bu kadar cimri olma.”

“Cimri değilim,” dedi Neve öfkeyle. “Eğer hepsini botlarla vücudunu saran şu külotlara harcamadıysan, bir sürü paran olurdu senin.”

“Onun adı külot değil, şort büyükanne.”

“İki öğrenci kredisi ödüyorum, spor salonuna, bir de Gustav’a ödediklerim var. Ayrıca organik sebze ve meyvelere haftada ne kadar veriyorum, haberin var mı senin?” diye sordu Neve. “Sana para falan vermeyeceğim. Geri verdiğini hiç görmedim zaten.”

İşte bu doğrudu, Neve’in hesabına göre Celia’nın yüz poundun üzerinde borcu vardı Neve’e, ama ikisi de hiçbir zaman lafını etmemişti, ama bugün Neve’in kafası bozuktu ve hırsını çıkarabileceği tek insan da Celia’ydı.

Celia ayağındaki botu çıkarıp tek ayağının üstünde durarak platform topukla nasıl görüldüğüne baktı, ama bir taraftan hâlâ kendini acındırmayı başarıyordu. “Eğer bana borç vermeyeceksen, o zaman Max’tan ayrılmanı rica edeceğim çünkü ortak hediyeye sadece yirmi pound katabilirim.”

Neve bunu daha önce hiç düşünmemişti, ama Max’tan ayrılmak üzerinde ağırlık yapan sorunlardan birinin çözümü olabilirdi. “Bunu düşünmeyeceğim,” dedi aslında komiklik olsun diye söylememişti, ama Celia sırtarak telefonunun takvimine bakarmış gibi yaptı.

“Hayır Neevy, Max ile iki ay çıkacağını söylemiştin ve bu sürenin dolmasına daha dört hafta var.” Celia kardeşine sert bir bakış fırlattı. “Başladığın işi yarıda bırakanlara ne denir biliyorsun, değil mi? Kaçak dövüşmeyi bırak bence.”

18

Rose toplantı için Pret A Manger'den sandviç sipariş vermişti. Tabaklar içindeki sandviçler, yorgun görünen meyvelerle birlikte okuma odasındaki masaya yerleştirilmişti. Bu güzel durumun şerefine arşiv o gün ziyaretçilere kapalıydı. Neve, kapının eşiğinde durarak umutsuzluk içinde sandviçlere baktı. Rose, Neve'in daha az karbonhidratlı olduğu için sadece wrap yiyebileceğini biliyordu. Biliyordu, ama açık bir şekilde umursamamıştı çünkü Neve'i artık eski iş arkadaşı olarak görüyordu.

"Neve orada durma," diyerek söylendi Neve'in arkasından. "İlerle!"

Genel kurulun beş üyesi her zaman uzun masanın pencere tarafına otururdu, arşiv personeliyse hemen karşılarına sıralanırdı, ama bu sanıldığı kadar kolay değildi, çünkü hiç kimse Bay Freemont'un yanına oturmak istemezdi. Sadece aksi bir şeytan olduğu için değil, aynı zamanda çok ciddi koku sorunu vardı Bay Freemont'un. Neve işe gireli üç sene olmuştu ve üç sene boyunca her gün gri pantolon, gri gömlek ve kahverengi hırka giydiğini düşünürsek kokması hiç de anormal değildi. Yağmur da yağsa, güneş de çıksa, fırtına da kopsa Bay Freemont artık üniforma haline gelen bu kıyafetten asla vazgeçmiyordu.

Dolayısıyla AGT ya da Bay Freemont'un katıldığı herhangi bir toplantıda yer seçmek müzik durunca ortadaki tek sandalyeyi kapmaya çalışmak gibiydi. Arşivde çalışan diğer herkes Bay Freemont'tan olabildiği kadar uzakta bir sandalye kapmak için itişip kakışarak birbirini bertaraf etmeye çalışırdı. Şu anda da hepsi ayakta huzursuzca kıpırdanarak Bay Freemont'un odaya girip yerine oturmasını bekliyorlardı.

Bay Freemont saat tam beşi bir geçe odaya girdi, bir an endişeyle durakladıktan sonra amacına uygun şekilde masanın tam ortasındaki bir sandalyeye yöneldi, ama oturmadı.

“Orada durmayın,” dedi buyurgan bir tavrıyla. “Oturun!”

Öne doğru tedirgin bir adım atan Neve dışında hiç kimse yerinden kımıldamadı.

Philip, “Yapma Neve!” diye fısıldadı Neve'in kulağına, ama Neve duymamazlıktan geldi çünkü ona sinir oluyordu. Bay Freemont her yıl yaptığı gibi, masanın ortasının soluna yerleştirilen sandviç tabağıyla aynı hizaya oturdu. Neve arkadaşlarının önüne geçerek masanın diğer ucundaki sandalyeyi kapmak için öncelik elde etmişti.

Doktora öğrencilerinden biri ittirince düşme tehlikesi yaşayan Rose vakit kaybederek Bay Freemont'un yanına oturmak zorunda kalınca Neve zafer kazanmış gibi belli belirsiz gülümsedi. Rose yüzünü diğer tarafa çevirdi, yüzünün her halinden içinde bulunduğu durumdan nefret ettiği anlaşılıyordu.

Anlamsız muhabbetlerin döndüğü ve Bay Freemont'un iğrenç kokan elleriyle dokunmadığı sandviçlerin yendiği on beş dakikanın ardından (Tuvalete girdikten sonra ellerini yıkamadığı su götürmez bir gerçektir.) genel kurul odaya girdi.

Heyette ilk beş dakikada uyuyakalan yaşlı bir adam vardı. Arkasından University College London'da ortaçağ tarihi üzerine çalışan huysuz profesör geliyordu ve her seferinde 1700'lerden

önce yazılan materyalleri neden arşivlemediklerini soruyordu. Neve, Sanat Konseyi'ndeki pasaklı kadını nispeten daha çok seviyordu, ama toplantıya jilet gibi takım elbisesiyle gelen edebiyat ajansı temsilcisi Jacops Morrison'dan hiç hoşlanmıyordu. Her zaman üstünlük taslayan bir tavrı vardı ve Neve kendisine fırlattığı bakışlardan rahatsız oluyordu. En arkadaysa genel kurul başkanı Harriet Fitzwilliam-White vardı. Babası arşivin kurucusuydu ve artık bayrağı o devralmıştı. Neve geçen sene Bayan Harriet ve Rose'un Windows '98'in güncellenmesi başlığını taşıyan dikenli gündem konusu yüzünden saç başa kavga edeceklerini düşünmüştü.

Toplantı başladığında diğer herkes gibi, Neve'in de oturduğu sert sandalyenin üzerinde gevşemesi imkânsızdı. Kaldı ki gevşeyemeyecek kadar endişeliydi. Yaptıklarının iş etiği ile bağdaşmadığı söylediğinde kendini savunmak için yapacağı ateşli konuşmanın provasını yapıyordu içinden ve sırasını bekliyordu.

Ama sırası bir türlü gelmiyordu. Diğer gündem maddelerine geçmeden önce bir saat boyunca son AGT toplantısı üzerine konuşuldu ve kesinlikle çok sıkıcıydı.

Hep aynı şeyler konuşuluyordu. Tek iyi haber küçük bağışlardan ve bir grup kitapseverin sağladığı ödenekten bir miktar geliri garantilemişlerdi; ama bu gelir elle tutulacak kadar çok değildi. Tam zamanlı çalışan dört elamanı, yarı zamanlı çalışanları, ayrıca tüm bu personelin post-it ve çay masraflarını karşılamaya yetmezdi. Her ne kadar söylemek zor olsa da başka kimse bu durumdan rahatsız olmuş görünmüyordu. Neve toplantıya katılanların yüzlerine baktığında donuk gözlerle karşılaştı.

Bay Freemont toplantıda söz alan tek arşiv çalışanıydı. Ukala bir tavırla arşive gelen son kitapları hangi kriterlere göre seçtiğini anlatıyor ve arşive giriş prosedürlerinin sıkılaştırma olasılığını tartışmaya açmaya çalışıyordu. Birilerinin okuma odasındaki

heykelin ağzına naneli şeker koyduğunu gördüğünden beri kafayı buna takmıştı.

“... ayrıca girişteki arşive yiyecek ve içecek sokmanın kesinlikle yasak olduğunu belirten tabelaya dikkatinizi çekmek istiyorum.”

Neve'in endişesi biraz olsun dağılmaya başlamıştı ve daha çok sıkıntıdan patlayacakmış gibi hissediyordu. Kendini esnememek için zorlarken Sanat Konseyi'nden Mary Vickers ile göz göze geldi. Vickers, Neve'e gülümsedi.

“Ne güzel, bize üzerine düşünecek bir şey çıktı George, bunu dikkate alacağız,” dedi Jacob Morrison. Bay Freemont'un sözünü kesmişti. “Şimdi bir sonraki gündem maddesine geçebilir miyiz?”

“Henüz bitirmedim,” diyerek araya girdi Bay Freemont. “Ayrıca şemsiye askılığı ile ilgili de konuşmak istiyordum, hani şu...”

“Lütfen George, gece yarısından önce buradan çıkmak istiyorum,” dedi Mary Vickers. Sanki konuşmaya konsantre olmuş, ama çok önemli bir randevusu varmış gibi hüzünlü küçük bir gülümseme belirdi yüzünde.

Duyduklarına alınan Bay Freemont arkasına yaslanırken Neve de masanın ucunu kavradı çünkü diğer gündem maddesi her şey olabilirdi. Belki de Rose, Neve'in etrafta kimse yokken İspanya'daki annesine faks çektiğini fark etmişti; bu da muhtemelen bir kovulma sebebiydi.

“Evet, gündemde başka bir şey var mı?” Harriet Fitzwilliam-White heyecansız bir ifadeyle masadakilere göz gezdirdi.

“Evet, Rose ve ben sizinle bir şey paylaşmak istiyoruz,” dedi Chloe yerinden kalkma cesaretini göstererek. “Arşivi 21. yüzyıla taşımak ve yeni bir gelir modeline geçmek için bir öneride bulunmak istiyoruz.”

“Bunu daha önce konuşmuştuk Chloe!” Karidesli son sandvici yemekle meşgul olan Bay Freemont ağzındaki masaya

püskürterek söze girdi. “Ve bu konuyla ilgili düşüncelerimi yeteri kadar açık ifade ettiğimi düşünüyorum.”

“Evet doğru,” dedi Chloe sakince. Konuşurken doğrudan Jacob Morrison’a bakıyordu. Neve, Chloe’un normalden daha koyu bir ruj sürdüğünü fark etti, ayrıca genelde kot pantolon ve kazak giymesine rağmen bugün üzerinde gri şık bir elbiseyle ceket vardı.

“Ama başışlara mecbur kalmayacağımız yeni bir gelir modeli sizi çok etkilemediğine göre, belki ben yeterince açık ifade edememişimdir.”

Jacob Morrison sandalyesinin arkasına yaslanarak, “Bunu kesinlikle duymak istiyorum,” dedi. “Yeni bir gelir kapısını kim sevmez ki?”

“Çok vaktinizi almayacağım,” dedi Rose canlı bir ifadeyle. “Bir PowerPoint sunumu hazırladım.”

Odadan hafif bir uğultu yükseldi. Neve hâlâ ne olduğunu anlayabilmiş değildi, içinden korkunç bir ses yeni bir gelir modelinin kendisinden kurtulmak ve 14.347 poundluk yıllık maaşının (brüt) yeni edebi kolekiyonları güvence altına almak için kullanmak anlamına gelebileceğini söylüyordu. Ayrıca arşivde PowerPoint sunum hazırlayabilme kapasitesine sahip bir bilgisayar olduğunu da bilmiyordu.

Chloe konuşmaya, Rose da eski bir dizüstü bilgisayarın tuşlarına basmaya başladığında, herkes oldukça heyecanlı gözüküyordu. Planları arşivi sayısallaştırmak, bir üyelik fiyatı belirlemek, ayrıca diğer edebiyat arşivleri ve akademik kütüphanelerle birlikte hareket ederek merhum yazarların yazılarından bir veritabanı oluşturmaktı. Görünen oydu ki böyle yenilikçi bir projeye kaynak sağlamak için kuyruğa girecek pek çok kuruluş vardı.

Rose ve Chloe’un projesi kulağa yapılabilir geliyordu. Gerçi eğer işine devam edebilirse ve bu proje hayata geçerse, Neve

yakın gelecekte kendisini sürekli tarama yaparken görüyordu, ama olsun. Belki de bilgisayar dahisi birini işe almak isterler diye geçirdi aklından. Masaya göz gezdirince yaşadığı mağlubiyet yüzünden Bay Freemont'un başının giderek daha da çok öne düştüğünü gördü. Başını öne eğdikçe kel kafasındaki üç tel saç daha da belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

Elinde değildi, ama Bay Freemont için üzölmüştü, üstelik bunu ilk defa hissetmiyordu. Evet, iğrenç kokuyordu. geçimsizdi, huysuz herifin tekiydi, bir de üstüne kadın düşmanıydı çünkü kadın yazarlardan gelen yeni eserleri her zaman görmezden geliyor ve geri çeviriyordu, ama Neve bir ortamda dışlanmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Hayatı boyunca bulunduğu hiçbir ortamda kabul gördüğünden emin değildi, kişisel hijyene ve sağlıklı sosyal ilişkiler kurmaya sırt çevirmesinin sebebi de büyük ihtimalle buydu.

Chloe ve Rose'un sunumu sona ermişti, Neve ve Bay Freemont dışındaki herkese gururla gülümsediler, herkesi soru yağmuruna tuttular ki bu daha önce hiçbir AGT toplantısında görülmemiş bir şeydi. Zira bu toplantılarda genelde sadece size söz verildiğinde konuşur ve geri kalan zamanı da göz temasından kaçınarak geçirirdiniz.

Jacob Morrison, BlackBerry'sini çıkarmış, konuyu ayrıntılarıyla konuşmak için Rose, Chloe ve Harriet Fitzwilliam-White ile yapacağı toplantıyı not ediyordu. Chloe'un gözleri parlıyordu, Rose huzur içinde galibiyetin tadını çıkarıyordu. Bay Freemont'sa konuşmaya yeltenerek ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyordu. İstese de istemese de arşivi sayısallaştırma projesinin gerçekleşeceğini artık fark etmişti. Philip, Neve'e bakıp çaktırmadan başparmağıyla tamamdır işareti yapınca olan bitenin farkına vardı: Bu üçlü Bay Freemont'u sepetlemeye çalışıyordu, Neve'i değil...

Neve yerinde duramıyordu, bir an önce toplantının bitmesini istiyordu, böylece zemin kattaki odasının güvenli kollarına

bırakabilecek ve Bay Freemont'tan kaçabilecekti, aslında yılın geri kalan kısmında Bay Freemont ile karşılaşmayı tercih etmiyordu çünkü bu toplantıdan sonra daha da zıvanadan çıkacaktı.

"Sizinle paylaşmak istediğimiz bir konu daha var," dedi Rose odadaki curcuna sona erince. "Neve ile ilgili..."

Bütün bu telaşe süresince uyuyamayan yaşlı Bay Granville de dahil olmak üzere odadaki herkes dönüp Neve'e baktı.

Neve yanaklarından alevlerin fışkırdığını hissediyordu. bu çok garipti çünkü vücudunun geri kalanı aniden buz kesmişti. "Bak. eğer mektuptan bahsedersen," diye başladı söze. "Ben postanede sıra olduğu için mektubu mecburen..."

"Konu Neve ile ilgili," diye devam etti Rose, sonra kısa bir süre tek kelime etmeden Neve'e baktı. "Konu Neve ve birkaç yıl önce hayatını kaybeden Lucy Keener adlı bir kadınla ilgili. Daha önce yayımlanmış hiçbir eseri yok..."

"Aslında yayımlanan iki şiiri var: *Zaman ve Medcezir*," dedi Neve araya girerek. Ama yarı zamanlı çalışanlardan biri olan Alice yanındaki sandalyeden bacağına küçük bir çimdik atınca susmak zorunda kaldı.

"Muhtemelen Bay Freemont, Lucy Keener'in edebi eserlerini arşivde yer ayıracak kadar değerli bulmadı." Rose, Neve'in söylediklerini duymamış gibi konuşmaya devam ediyordu. "Bunun tamamen anlaşılabilir olduğunu kabul etmekle beraber, kararın tekrar gözden geçirilmesi gerektiğini düşünüyoruz."

Rose cümlesini bitirince Philip söze girdi ve "Lucy Keener'i bıkmadan, usanmadan destekleyen Neve sayesinde bizim bu konuya olan inancımız tam," dedi.

Neve bu konuşmaları prova yapıp yapmadıklarını merak ediyordu çünkü bu sefer de Chloe *Dancing on the Edge of the World*'ü okumaktan herkesin ne kadar çok keyif aldığını

anlatmaya başlamıştı ve herkesin konuşması birbirini uyum içinde tamamlıyordu.

Arşivin diğer çalışanları Lucy sevgisini tek tek dile getirirken Neve sessizce yerinde oturuyordu. Ne hissedeceğini ne yapacağını bilemez haldeydi. Arkasından iş çevirdikleri için kızsamıydı yoksa hepsini tek tek sarılıp öpse miydi, hiç bilemiyordu.

Son olarak Philip gururla, “Ve Neve, Lucy Keener’in biyografisini yazmaya başladı bile,” dedi. “Öyle değil mi Neve?”

“Aslında tam olarak biyografi denemez,” dedi Neve mırıldanarak. Konuşurken başını hafifçe öne eğmişti, böylece Bay Freemont’a değil, ağzından masaya fırlayan yemek kırıntılarına bakıyordu. “Önce günlüklerindeki yazışmaları bir sıraya koydum, böylece ortaya Lucy’nin hayatıyla ilgili bir zaman çizelgesi çıktı. Şimdilik sadece bu kadar...”

Kaşlarını çatıp dişlerini gıcırdattı.

Odadaki biri öksürene kadar sessizlik devam etti. Neve kafasını kaldırıncaya Mary Vickers’in cesaret verici gülümsemesini gördü, Jacob Morrison bile tüm dikkatini Neve’e vermişti.

Sonunda, “Peki Neve, bize biraz gizemli ve yayımlanmamış Lucy Keener’dan bahseder misin?” diye sordu.

Neve, Lucy ile ilgili birkaç kronolojik olayı sıralayıp durdu. Bu çok zor değildi, kimse Neve’den bir şeyin karakökünü bulmasını istemiyordu ve bunu yapmayı kendine, Tanrı’ya, her şeyden önce Lucy Keener’a borçluydu, bu şansını kullanmalıydı ve her şeyi mahvedemezdi. Bunu düşündükten sonra geri kalan her şey daha kolay oldu.

Neve ne kadar uzun konuştuğunu bilmiyordu, konuşmanın bir yerinde yarı zamanlı çalışanlar odadan çıkmış ve Rose ışıkları açmak için yerinden kalkmıştı, ama Neve ancak sesi kısılmaya başlayınca konuyu toparlamaya karar verdi.

"... Ülkesine ihanet edip Devlet Güvenlik Komitesi'nde çalışmaya başladığı için Charles'tan utanıyordu, ama bu durumdan kısmen kendini de sorumlu tutuyordu çünkü Charles'ı sosyalizm ile tanıştıran kendisiydi. Charles karısıyla ailesini bırakıp Rusya'ya kaçtığında Lucy de onunlaydı. Birlikte olabilmelerinin tek yolu buydu, ama orada gördükleri Lucy'yi korkutmuştu, iki sene sonra İngiltere'ye geri döndüğünde herkes tarafından dışlandı, sadece Rusya'ya kaçtığı için değil, aynı zamanda evli ve vatan hainine dönüşen bir adamla birlikte kaçtığı için... Bütün bunlar Lucy'yi derinden yaraladı. Otuz yıl boyunca hiçbir şey yazmadı, ama sonra yeniden başladı. Son şiirleri ve kısa hikâyeleri oldukça... oldukça yürek parçalayıcı."

Neve konuşmayı kesince odayı tekrar sessizlik kapladı. Güçlkle yutkunuyordu çünkü

Lucy hakkında bu kadar hassas ve duygusal olduğunu hiç düşünmemişti. Belli belirsiz gülümseyerek birilerinin bir şey söylemesini bekledi.

"Bu Lucy Keener, seni çok etkilemiş görünüyor," dedi Harriet Fitzwilliam-White. Neve ile hayatında ilk defa konuşuyordu. "Charles Holden'ın kaçtığı zamanı hatırlıyorum; o dönemin gazeteleri bir kadınla birlikte kaçmış olabileceğine işaret ediyorlardı, ama hiçbir zaman adı açıklanmadı."

"Charles'ın karısı Laura Holden'ın güçlü bağlantıları vardı ve bu olayın detaylarını basına olabildiği kadar az yansttılar," diyerek açıkladı Neve. "Charles'ın vatan haini olması yeteri kadar kötüydü, bir de karısını aldattığını öne çıkarmak istemediler."

Sesinden pek de hevesli olmadığı anlaşılıyordu, ama yine de "Öyleyse bu romanı benim kesin okumam gerekiyor," dedi Jacop Morrison.

"Hayır okuyamazsınız." Bay Freemont bu zamana kadar sessizliğini korumuştü, gerçi çatlayan dudaklarını yalamak için

dilini düzenli olarak dışarı çıkarmıştı, ama bu sayılmazdı. “Neve’e Lucy Keener ile ilişkili olan her şeyi geri göndermesi söylenmişti.”

“George, anladığım kadarıyla Lucy Keener ile ilişkili her şeyin hiçbir yere gönderilmemiş, bu çok açık,” dedi Mary Vickers kibarca. Tüm bu olanlar onu çok keyiflendirmiş gibi gözüküyordu. “Bu çok heyecan verici. Belki de Bayan Slater yeni bir edebiyat yıldızı keşfetmiştir.”

“Neve, sende bu romanın bir kopyası var mı?” diye sordu Jacob Morrison. Neve, Lucy’nin yazılarını saklayarak iyi bir şey mi yaptı yoksa bu işten kovulmasına mı sebep olacaktı, bilemiyordu. Yalvaran gözlerle Chloe’a baktı.

“Arşiv dışında muhafaza ediyoruz,” dedi Chloe. Bu yazıların Neve’in evindeki boş odada bir kutu içinde durduğunu itiraf etmekten çok daha iyi gelmişti kulağa. “Bu arada Neve’in yazdığı biyografinin ilk bölümlerini de okumak isteyeceğinizi düşünüyoruz. Kesinlikle çok başarılı.”

“Bunun yerine neden bana bir özet geçmiyorsun? Ama iki sayfadan uzun olmasın,” diyerek farklı bir öneride bulundu Jacob Morrison. Ceketinin iç cebinden kartvizitini çıkarıp Neve’e uzattı. “Göndereceğin mailin ekine elle yazılmış romanın bir kopyasını da koyabilirsin, *Dancing on the Edge of the World*’dü değil mi adı?”

Neve kartı almak için uzanıp teşekkür etti, gülümseyerek kafasını salladı, ama Jacob sadece kibarlık olsun diye biyografinin özetini göndermesini istemişti, bunu biliyordu. Aynı şekilde Lucy’nin romanını da öyle. Muhtemelen *Dancing on the Edge of the World*’ün sadece ilk sayfalarını okuyacak ve edebi değer taşımadığına karar verecekti. O bir süper edebiyat ajanının temsilcisiydi, müşteri listesinde Man Booker Ödülü almış birkaç yazarla seks ve alışveriş teması üzerinde duran ve her zaman en çok satanlar listesinde bulunan en az üç romancı vardı.

Lucy'nin romanı ilgisini çekmeyecekti. Aslında Neve de Lucy'nin elyazılarını Jacob'a göndermeyi çok istemiyordu çünkü Lucy söz konusu olduğunda çok korumacı davranıyordu... belki de bu yüzden evren Lucy'nin eserlerini Neve'e emanet etmişti.

Toplantı sona ermişti nihayet. Neve, Harriet Fitzwilliam-White toplantıya katıldıkları için teşekkür ederken Bay Freemont'un şaşkınlıkla gözleriyle önce kendisini, sonra Chloe'ü süzdüğünün farkındaydı. Sanki toplantıya katılmama gibi şansları vardı da... Genel kurulun beş üyesi odadan çıkmak için hazırlanıyordu, bu sırada Jacob Morrison yanından geçerken Chloe'a da bir kartvizit uzattı.

Chloe, Rose, Bay Freemont ve Neve yerlerinde oturmuş, çıkışa doğru yürümekte olan beş çift ayak sesini dinliyordu. Bay Freemont kapının arkalarından kapandığını duyana kadar bekledi, sonra Neve'e döndü. Sinirden çenesi titriyordu. "Bunu sizden hiç beklemezdim Bayan Slater."

Bay Freemont'un sert çıkışı ile Neve oturduğu sandalyeye sinip kaldı. Neve, Bay Freemont'un öfkesine maruz kalacağını biliyordu. Rose ya da Chloe'a bir şey söylemeye cesaret bile edememişti çünkü onun otoritesine saygı duymadıklarını açıkça belli ediyorlardı. "Sana o kâğıtları bekletmeden geri göndermeni söylemiştim. Peki sen ne yaptın... onları çaldın. Bunun adına hırsızlık derler."

"Hayır George, öyle demezler." Rose araya girmişti. Chloe, Bay Freemont'un dikkatinin dağılmasını fırsat bilip odadan çıkmaya karar vermişti. "Bunun adı hırsızlık falan değil, bence sen de post-it kullanımını aştığım için bana hatırlatma yazmakla harcadığın vakti, yeni iş kolları üretmek için kullan. Çok yazık!"

"Bizim işimiz yeni iş kolları bulmaya çalışmak değil, biz edebi mirasa sahip çıkmakla yükümlüüz." Bay Freemont cevap vermekte gecikmemişti. Bu konu saatlerce uzayacak gibi gözüküyordu, Neve de açıklama yapmayı bırakarak aceleyle kapıya giderek omuzlarının üzerinden, "Özür dilerim," diyerek homurdandı.

“Sana iki çift lafım var!” Neve zemin kata giden merdivenleri hızla inmekte olan Chloe’un arkasından tiz, öfkeli bir sesle bağırdı. “Dur orada!”

Chloe durmadı, ama Neve’i merdivenin sonunda bekledi; ellerini beline koymuş. masum bir ifadeyle Neve’e bakıyordu. “Önemli değil Neve. Bana teşekkür etmene hiç gerek yok.”

“Beni görmezden geldiğin için teşekkür mü etmeliyim?” diyerek itiraz etti Neve. “En azından beni önceden uyarabilirdin.”

“Tamam, haklısın. Aslında sana söylemeyi düşündük, ama sonra da toplantıya girmeye beş dakika kala senin panik atak geçirebileceğinden endişelenip söylemekten vazgeçtik,” diyerek açıkladı durumu Chloe.

“Tabii ki de böyle bir şey yapmazdım,” dedi Neve, ama kaşlarını çatmasından arkadaşlarının haklı olup olmadığını düşündüğü belliydi. “Sanırım aynen böyle yapardım.”

“Sana söylemeyerek kabalık ettik,” diye söze devam etti Chloe. Neve’in kolunu tuttu ve “Ama sonuç olarak işe yaradı, değil mi?”

“Jacob Morrison’un Lucy’nin yazılarını seveceğini sanmıyorum. İçinde seks ile ilgili hemen hemen hiçbir şey yok.”

“Zorunlu elektrik kesintisinin anlatıldığı dar sokaktaki şu bölüm hariç.” Neve ve Chloe mutfağa girdi çünkü birbirlerine söylemeseler de her ikisinin de sağlam bir fincan çaya ihtiyacı vardı. “O bölüm vücudun belirli bölümlerinden bahsetmemesine rağmen bayağı ateşliydi. Her neyse, Jacob alt tarafı bir ajanı...”

“Süper bir ajans.”

“Evet, ama onun beğenmemesi, hiç kimsenin beğenmeyeceği anlamına gelmez ki!” Chloe bu arada ısıtıcıya su koydu. “Ayrıca seni Lucy Keener’in biyografisini yazarı kişi olarak temsil etmek isteyen bir başkası da çıkabilir karşına.”

“Ortada böyle bir şey yok. Doğruyu söylemek gerekirse, sadece yapabildiğimi görmek için yazmaya başlamıştım.” Neve kafasını salladı. “Ben sadece... Konu ben değilim ki Lucy yayımlanmayı hak ediyor.”

“Eveet, anlatın bakalım, neler kaçırdım?” diye sordu Philip mutfak kapısının önünde dikilirken. Toplantıda neler olduğunu merak ediyordu çünkü toplantının bitmesine bir saat varken diğer yarı zamanlı çalışanlarla beraber toplantıdan ayrılmıştı.

Neve çayları yaparken Chloe, Philip’e detayları anlatmaya başlamıştı ki Rose içeri girdi. Bay Freemont’la girdiği diyalog yüzünden yanakları sinirden kıpkırmızı olmuştu. “İğrenç herif,” dedi. “Ne zaman erken emekli olup bize bu ızdıraptan kurtaracak?”

Bu birbirlerine günde en az bir kere sordukları etkileyici bir soruydu, ama kimse cevap verme zahmetine bile girmiyordu. Bununla birlikte Neve’in kendisiyle ilgili bir sorusu vardı.

“Neden bana projesi ile ilgili hiçbir şey söylemediniz? Üstüne bir de PowerPoint sunum hazırlamışsınız,” dedi suçlayıcı bir ses tonuyla. “Yardım edebilirdim.”

Philip kolunu Neve’in gergin omzuna koydu. “Bunu sana iki kelimeyle açıklamak istiyorum: Yılbaşı çekilişi!”

Neve, Philip’in kolunu ittirdi çünkü üçü de gülüyordu. Neve ile birlikte değil, Neve’e gülüyorlardı. Çünkü Neve’e sorsanız geçen seneki yılbaşı çekilişi ile ilgili durum hiç de komik değildi. “Ben Alice’in çekilişte size çıktığını söylemek istememiştim, ama o benim bildiğimi biliyordu ve beni sürekli taciz etti. Sonra kendisinin Chloe’u çektiğini söyledi...” Neve topuzunu tutan firketeleri çıkarmak için saçlarıyla uğraşmaya başladı. “Kabahat bende değil, bana kimi çektiğini söyleyenlerde. O kadar baskı altındayken patlayıverdim ben de...”

“İşte bu yüzden sana projeden bahsetmedik,” dedi Rose. “Biraz üstüne gelse sadece otuz dakikada her şeyi Freemont’a itiraf edecektin.”

“O kadar da değil,” diyerek Neve otuz dakika suçlamasını kabul etmemiştir.

“Haydi bir gün olsun,” dedi Chloe. “Yapma Neve, senin iyiliğin için söylemedik.”

“İğrenç bir duyguydu. Bir şeyler çevirdiğinizi anladım ve genel kurula paradan tasarruf etmek için beni işten çıkarmalarını söyleyeceğinizi düşündüm.” Neve bu süreçle ilgili ne hissettiğini itiraf etmişti. Bütün bunları yüksek sesle dile getirince kurduğu senaryonun gerçek olma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu fark etti.

Philip kafasını salladı. “Neden böyle bir şey düşündün?”

“Evet, neden?” Chloe suratını asmıştı. “Böyle bir şey düşünebilmene acayip bozuldum. Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin Neve!”

Neve çaresizce kıyılandandı. “Özür dilerim, ama siz öyle kıyıda köşede fısıldayarak konuşunca, kendimi çok kötü hissettim. İnsanlar benimle göz teması kurmayınca paranoyaklığa daha da yaklaşıyorum.”

Şu anda Rose, Neve ile göz teması kuruyordu ve gözlerindeki hayal kırıklığı ve inançsızlık açıkça okunabiliyordu.

Ama Chloe’un başka fikirleri vardı. “Bakın, ne diyeceğim,” dedi bardağını bırakırken. “Çay bizi kesmeyecek, hadi bara gidelim.”

19

Eve gittikten bir saat sonra Neve kıyafetleri ile banyoda oturuyordu. Dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine almış, özetini yazmaya başlayınca Charlotte çıkardığı sestten rahatsız olmasın diye kapının altına bir havlu tıkıştırılmıştı.

Neve kendi kendine uğursuz gelmek istemiyordu, ama özet gayet iyi gidiyordu. Adını ve biyografinin başlığını hiç ara vermeden yazmıştı: *Falling off the Edge of the World*. Ayrıca daha önce adı hiç duyulmamış bir kadın hakkında neden bir biyografi yazmaya karar verdiğini dolu dolu bir paragrafta açıklamıştı, şimdiyse tavandaki çatlağa bakarak Jacob Morrison'un Lucy'nin gittiği gramer okulunun adı ile ilgilenip ilgilenmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Telefon çaldığında Neve banyo taburesinin üzerine düzgünce yerleştirdiği Lucy günlüklerine bakarak ihtiyacı olan ilhamın bir an önce gelmesini diliyordu.

Aceleyle yerinden kalktı ve ikinci çalışmada telefona cevap verdi çünkü bu tam Charlotte'un sinir olacağı ve çılgına dönüp terör estireceği cinsten bir sestti.

"Efendim," dedi fısıldayarak.

"Melek yüzlüm, merhaba, ben Max. Nasılsın?"

Artık AGT sona ermişti ve Neve hayatının bu kısmıyla ilgili kendini çok daha kontrollü hissediyordu, aynı zamanda Max konusunda da biraz daha rahatlamış gibiydi. Max'ı terk edecek cesareti var mıydı, emin değildi, ama bu konuyu daha fazla uzatmayacaktı. Ya da uzatmamayı deneyecekti. "İyiyim," dedi sakince. "Sen nasılsın?"

"Sesini duydum daha iyi oldum hayatım." Max'ın sesi çakırkeyif gibiymiş geliyordu. Eğer etrafa düğünlerdeki konfetiler gibi sevgi sözcükleri fırlatıyorsa, bunun tek bir sebebi olabilirdi. Neve bunu bilecek kadar iyi tanıyordu Max'ı...

"Eğer benden bir isteğin varsa, lafı dolandırmadan söyle, eğer yapmak isteyeceğim bir şeyse yaparım," dedi Neve.

Max'ın içini çektiğini duyabiliyordu. "Yani sana sebepsiz yere iltifat edemem, öyle mi?"

Duygusal olarak bu kadar yorulduğu bir günün ve maden suyu katmadan içtiği iki kadeh şarabın ardından Neve'in Max ile laf dalaşına girmeye hiç enerjisi yoktu. "Max kavga etmek istemiyorum, ama benden istediğin bir şey mi var?"

Max susunca Neve kendi kendine yemin etti. Eğer ağzından hırçın bir söz çıkarsa, krep ilişkilerinin fişini hemen o dakikada çekecekti. Ya da telefonu kapattıktan sonra e-mail atacaktı.

"Aslında evet, senden küçük, çok minik bir ricam olacak," dedi Max sonunda. Neve bir şey isteyeceğini başından beri biliyordu, ama birden içine kurt düştü. Max ağzından baklayı çıkarınca Neve genelde birileri bir iyilik isteğinde, hep benzer şeylerle karşılaşır. Ya Celia borç isterdi ya da Rose bir sürü dosyayı arşivlemesi için önüne koyardı. "Tamam, seni dinliyorum," dedi. Sesine biraz da coşku katmaya çalışmıştı.

"Köpek bakıcısı aradı ve ben LA'dayken Keith'e bakamayacağına söyledi. Keith, Cocker Spaniel cinsi köpeğine saldırıyormuş, bence tam tersi, onun köpeği benimkine saldırıyor." Max

öfkeyle anlatıyordu başına gelenleri. “Köpeğin adı Aloysius. Adını duyunca bile insanın saldırısı geliyor. Evet, Keith diğer köpek-
lere havlıyor bu doğru, ama asla kimseye saldırmaz çünkü...”

Neve, Max'ın sözünü kesti. “Benden Keith'e bakmamı mı istiyorsun?” diye sordu hevesle. “Seve seve bakarım.”

“Derek gün içinde yürüyüşe çıkarabileceğini söyledi, ama senin ona anahtar vermen gerekiyor, biliyorum çok oluyorum, ama...”

“Max, sorun değil, küçük tatlı bir köpekçikten daha iyi bir ev arkadaşı olamaz benim için.”

“Bak işte, yine aynı ürpertici tonda konuşmaya başladın,” dedi Max sert bir şekilde. “Sorun olmayacağına emin misin?”

“Eminim,” dedi Neve. “Hem Keith Charlotte’u benden uzak da tutabilir.” Neve’e bağırmayı kes, yoksa senin üzerine atlarım,” diye havlayan bir canlının karşısında Charlotte da mecburen havlamayı kesecek.

“Keith kimsenin üzerine atlamaz.”

“Tabii ki atlamaz, ama Charlotte bunu bilmiyor. Pazar günü gelirken Keith’i de getirirsin. Birlikte koşmaya gideriz. Buna bayılacağına eminim.”

“Onu bir hafta köpek kulübesinde bırakamam, yoksa sinir krizi geçirir.”

“Bunu yapman gerekmiyor zaten,” dedi Neve. “Evet diyeceğimi tahmin etmeliydin.”

“Gerçekten mi? Pazartesi gününden sonra bana s.ktir git diyebileceğini düşünmüştüm.”

Neve alt kattan bir ses geldiğini suydu ve bir an donup kaldı. Ön kapı hızlıca kapanınca nefesini tuttu, ama ayak sesleri artacağına giderek uzaklaştı. Buna rağmen sesini alçaltarak konuşmaya devam etti. “Öyle bir şey söylemezdim, kaldı ki ben o kelimeyi ağzıma bile almam.”

"S.ktir git demenin kibar yolları da var, sen bunlardan birini yapmış olabilirsin," dedi kıkırdayarak. "Neden fısıldayıp duruyorsun? Yanında biri mi var?"

"Evdeyim," dedi Neve. Hâlâ fısıldayarak konuşuyordu. "Sanırım az önce Charlotte dışarı çıktı. Bütün hafta boyunca Douglas ile kavga etti ve hâlâ elinde süpürgesi ile dolaşan bir cadı gibi; dolayısıyla ben de banyoda çalışıyorum. Bu şekilde beni sadece tuvalete gittiğinde duyabilir."

"Tatlım, böyle yaşanmaz ki ama," dedi Max kibarca. "Sana bunu yapmasına izin vermemelisin."

Max'ın "tatlım" deyişi bu defa öylesine ve alaycı değil, sanki Neve'e hissettiklerini özetler gibiydi, dolayısıyla Neve'in boğazına bir şey saplanmış gibi hissetmesi anormal değildi. "Biliyorum. Bu artık bir kısırdöngü haline geldi ve ben işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

"Tıpkı senle ben ve aptalca tartışmalarımız konusunda olduğu gibi, değil mi?" dedi Max. Bu Neve'in Max'tan duymayı umduğu son şeydi. "Bak Neve, benim ağzım iyi laf yapar, ama inan bana birçoğu deli saçması, her söylediğimi ciddiye alma lütfen." Fayansla kaplı banyonun akustiği sayesinde telefonun diğer ucundaki en ufak bir ses bile büyüyerek bir diğerine ulaşıyordu, dolayısıyla Neve Max'ın sesindeki sessizliği duyabiliyordu. "Pazartesi günü gerçekten mutsuz görünüyordun. Yenilmiş gibi hissediyorsun gibi geldi bana. Seni mutsuz mu ediyorum?"

Neve başını sallayarak itiraz etti. "Hayır. Hayır! Yani birlikte uyumak beni biraz aşağı çekiyor, aslında yaşadığımız tüm süreç benim için düşündüğümünden daha zor geçiyor, ama pazartesi günkü halim seninle hiç alakalı değildi," dedi ve durakladı. "İşle ilgili bir durumdu, ama şimdi düzeldi, sorun yok."

"Nasıl bir durum?" diye sordu Max.

“Sorduğun için teşekkür ederim, çok tatlısın. ama ikimiz de biliyoruz ki benim işim dünyanın en ilginç konu başlığı değil.”

“Neve, beni öldürüyorsun bazen,” diye gürlledi Max. “Bana Arşiv’de neler olduğunu anlatır mısın lütfen?”

Neve köpeğine bakmaktan mutluluk duyacağını söylemişti, ama buna rağmen Max hâlâ bir şeyler için çaba gösteriyordu. Hatta kütüphane yerine arşiv sözcüğünü kullanmıştı; dolayısıyla Neve de daha fazla direnmemeye karar verdi. “Yıllık genel kurul toplantısı vardı,” dedi. Söze tereddütlü başlamıştı, ama kısa bir sürede açıldı ve Max’a şahit olduğu bütün o fısıltılı konuşmaları, hayal gücünün kendisini nasıl vahşi ve şüphe dolu bir duruma sürüklediğini anlatıverdi. AGT’de yaptıkları darbeyi de anlattı. Hatta yazdığı biyografiden ve iki sayfalık bir özet yazacak olmanın kafasını nasıl karıştırdığından da bahsetti. “Hiç anlamıyorum,” dedi son olarak. “Şimdiye kadar altı bölüm yazdım ve şu anda aklıma yazacak hiçbir şey gelmiyor. Aslında daha da kötüsü toparlayamıyorum ve Jacob Morrison’un ne Lucy’nin romanını ne de benim biyografiyle ilgili amatör girişimlerimi seveceğini sanmıyorum, ama en azından denemek zorundayım. Tanrım, bunu yapabileceğimden hiç emin değilim.”

Max yapabilirsin demedi, halbuki tüm kanıtlar aksini işaret ediyordu. “Haydi ufaklık, keyfine bak” falan gibi moral verici şeyler de söylemedi. Sadece basitçe, “Neden bunların hiçbirinden bana daha önce bahsetmedin?” dedi.

Neve, “Bilmiyorum,” dedi ve itiraf etti, “Benim işim öyle çok ilgi çekici bir iş değil ve sen Arşiv’in hırka giyen lezbiyenlerle dolu olduğunu düşünüyorsun.”

“Kendini mi küçümsüyorsun yoksa beni mi karar veremiyorum.” Max içini çekti. “Benim ağızımdan çıkan çoğu şeyin saçma sapan olduğunu söylemedim mi ben daha az önce sana?”

“Özür dilerim,” dedi Neve fısıldayarak. “Keşke böyle olmasaydım. Yorucu ve sıkıcı olduğunu biliyorum.”

“Sıkıcı değilsin Neevy,” dedi Max. Gerçekten öyle düşünüyor gibiydi. “Özet yazmak iğrençtir, şahsen ben nefret ederim. Bence söylemek zorunda olduğunu düşündüğün her şeyi yaz, yirmi dört saat takılıp kalma, sonra düzeltirsin.”

“Oh! Oxford'dayken makale taslağı çıkarırken dediğin gibi yapıyordum,” dedi Neve. “Çok yardımcı oldun, teşekkür ederim.”

Max içirse konu kapanmamıştı. “Ama her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun. Ben öyle yapıyorum.”

Neve gözlerini kapayıp tekrar açtığında şuna karar vermişti, eğer Max bu kadar samimi ve açık bir şekilde konuşuyorsa, belki Neve de böyle yapabilirdi. “Max, bana anlatmadığın bir sürü şey olduğunu ikimiz de biliyoruz. Örneğin cumartesi günü doğum günün olduğunu bana söylemediğin gibi. Celia'dan öğrenmek zorunda kaldım.”

Max çok ciddiye almadığını belirtmek ister gibi, “Doğum günü, moğum günü...”

“Peki, cumartesi gecesi ne yapmayı planlıyorsun?” diye ısrar etti Neve.

“Söyleyeceğim, ama kızmayacaksın.”

Max bunu söylediği anda Neve tüyelerinin ürperdiğini hissetti. “Neden kızayım ki?” diye sordu gözlerini kısarak. “Ne yapacaksın?”

Max. “Gelecek cumartesi... şöyle ki... Mandy. Ivy'de yer ayırtmış. Ben, o ve yayıncılar yeni kitap hakkında konuşacağız,” dedi ve durakladı. “Üzgünüm, çok önceden yapılmış bir plandı.”

Neve dehşete düşmüştü. “Ama bu özel bir gün. Doğum günü yemeği adı altında bir iş yemeğine gitmek dışında bir şeyler yapmalısın.”

“Muhtemelen yemekten sonra beni bir kulübe sürükleyecek. Aslında asıl doğum günüm pazar günü, ama ertesi gün Los Angeles’a uçmak zorundayım...”

“Bowlinge gidebiliriz, Celia ile her doğum günümüzde hep bowlinge gideriz.”

“Tanrım, lütfen. Hayır. Bir daha asla!” dedi Max hafifçe. “Nasıl kötü bowling oynadığımı unuttun galiba?”

“Ama eğer asıl doğum gününde benimle birlikte bir şey yapmak istersen...” Neve haddini aştığını fark edince sesini alçaltmıştı. “Pazartesi günü erken kalkman gerektiğini biliyorum, ama zaten Keith’i bırakmak için geleceksin, ben sana... en sevdiğin yemeği yaparım. Ne istersen. Makarna dışında tabii. Hatta tereyağlı ve kremalı herhangi bir şey de olabilir.”

“Fırında tavuk, fırında patates olur mu mesela? Peki Yorkshire pudingi de yapabilir misin?” Max’ın sesi istekli geliyordu. “Eğer tamamsa, anlaştık demektir.”

“Tabii ki yapabilirim. Benim damarlarımda Yorkshire kanı akıyor bildiğin gibi,” dedi Neve, ama mutfağında bir karıştırma kabı bile olmadığına neredeyse emindi. “Ve seyredeceğimiz DVD’yi sen seçebilirsin, üstelik öyle kadınların hoşuna gidecek cinsten olması da şart değil. Dürüst olmak gerekirse, hiç tercih etmesem de popüler kültürden izler taşıyan bir mafya filmi ya da Quentin Tarantino’dan şiddet içerikli bir şeyler seyredebilirim.”

“Başına iş alıyorsun, farkındaysan,” dedi Max. Neve gülümsediğine emindi. Aynı zamanda durumu toparlamanın zamanı geldiğine de emindi.

“Evet, sanırım öyle...”

“Neevy? Sana daha önce bahsettim mi bilmiyorum, ama Mandy birkaç hafta sonra Manchester’da evleniyor. Mutlaka benimle gelmen gerektiğini düşünüyorum. Organizasyon perşembe-pazartesiye kadar sürecek, işten izin alman sorun olur

mu, bilmiyorum.” Neve, Max’ın yutkunduğunu duydu “Ne düşünüyorsun?”

“Kiminle evleniyor? Ah! Şu futbolcuyla. Darren Bilmemkim...”

“Bunu nasıl bilmezsin?” diye sordu Max hiddetli bir ses tonuyla. “Gazete okumuyor musun?”

“Okumak zorunda değilim,” dedi Neve kendini savunmak için. “Benim ilgi alanım savaşlar arasındaki Britanya edebiyatı; gazeteler ekonomi ve terör hakkında insanı bunalıma sokan haberlerle dolu. Bunların hiçbirini bilmek zorunda değilim. Neden bütün hafta sonu süreceksin bu organizasyon?”

“Cumartesi günü evleniyorlar, bütün konuklar kamera ve telefonlarla fotoğraf çekmekten vazgeçtiğinde çünkü düğün fotoğraflarının yayın hakkını *Voila* dergisine sattılar. Ama perşembe akşamı bir kokteyl verecekler. Mandy gerçekten hoş biridir, ailesi de bana çok iyi davranır ve ben onlarla tanışmanı istiyorum.”

Neve, “Hangi sıfatla, kız arkadaşın olarak mı?” dedi ve durdu. “Benim senin kız arkadaşın olduğuma inanmazlar.”

“Neden inanmasınlar?” diye sordu Max.

“Görünüşüm yüzünden, kıyafet tarzım yüzünden ve konu savaşlar arasındaki Britanya edebiyatı değilse, konuşacak pek fazla şeyim olmadığı için.”

“Sadece ben saçma sapan konuşuyorum sanmıştım,” dedi Max. Kısa ve öz. “Benimle düğüne geliyor musun?”

“Bunu düşünebilir miyim?”

“Hayır, şu an karar vermek zorundasın.” Max ısrar ediyordu.

“Bu hiç adil değil.”

“Eğer sana düşünmek için zaman veririmsem gelmemek için bana bir sürü bahane bulacaksın. Eğer gelirsen, çok eğlenebiliriz Neve. Sana ileride daha da çok eğleneceğimizi söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Max en neşeli ses tonuyla Neve'in ruhuna hitap etmeyi başarmıştı. bu da ona hayır demeyi imkânsız hale getiriyordu, bu durumda hayır dememek çok acınası bir durumdu çünkü bir EVK düğününün cehennemden farksız olacağı kesindi.

"Şunu önceden hatırlatmak isterim ki ben en son 2005'te eğlenmişim." Neve aralarındaki endişe verici konuşmalar devam ettiği sırada bir espri patlatmanın Max'ı yumuşatmasını umuyordu.

"En kötü ne olabilir?" diye sordu Max. "Bedava şampanya içip Premier Division'da oynayan birkaç futbolcuyla onların eşleri ve kız arkadaşlarıyla kaynaşırsın. Bu o kadar da kötü değil."

"En kötüsü şu olacak: Ben seninle birlikte yürürken herkes ne kadar kötü giyindiğimi, ne kadar şişko olduğumu, balon olduğumu düşünecek." İçinden bir ses bütün bunları sürekli kulağına fısıldayıp duruyordu, nasıl olmuştu da birden yüksek sesle hepsini Max'a söyleyivermişti. Hâlâ inanamıyordu. "Mesela yani..."

"Sen hayatımda gördüğüm en kendine güvensiz insansın," dedi Max sakince. "Eğlenceli bir hafta sonu olacak. Giyinip kuşanacağız ve yetmişiki saatimizi herkesle ve her şeyle dalga geçip durarak geçireceğiz. Tek başınayken birileriyle dalga geçmek zor oluyor."

İşte bu kulağa eğlenceli geliyordu. Bir nevi. "Beni oraya gerçekten birlikte eğlenebileceğimizi düşündüğün için mi çağırıyorsun?"

Max, "Evet, yoksa sana sormazdım. Yanıma Skirt kızlarından birini alabilirdim ya da bilirsin işte, cuma gecesi Manchester'daki gece kulüplerinden birini seçebilirdim," deyince Neve kalbi yerinden çıkacak sandı. "Ama yapmadım. Bıktığım için değil, seninle gitmek istediğim için."

Neve heyecandan ölebilirdi. "Ama giyecek hiçbir şeyim yok."

Max güldü. "İşte şimdi gerçek bir sevgili gibi konuştun. İlk tanıştığımız gece giydiğin elbiseyi giy."

"Ama o elbise siyah. Bir düğünde siyah giymek uğursuzluk getirmez mi?"

"Düğünün teması siyah-beyaz, böylece muhtemelen Mandy pembe ya da leopar desenli bir gelinlikle bütün dikkati üstüne çekebilecek. Leopar desenini çok sever." dedi Max. "Biz Malmasion'da kalacağız. oraya da arabayla gideceğiz. Bu da demek oluyor ki kapından alınıp tekrar kapına bırakılacaksın ve..."

"Tamam. peki. Artık ısrar etmeyi bırakabilirsin." Neve içini çekti. "Geleceğim. Dalga geçeceğim. Siyah bir şeyler giyeceğim."

"Tamam. Aslına bakarsan seni ikna etmenin daha zor olacağını düşünmüştüm," dedi Max bir kez daha kıkırdayarak. "Anlaştık o zaman."

Neve mırıldanarak Max'ı teyit etti ve taş kesilmiş gibi dizüstü bilgisayarına baktı. Telefonu kapattıktan sonra derhal başına geçiyordu.

"Pazar günü son bir kez daha birlikte uyumayı deneyeceğiz. Eğer hâlâ rahat edemezsen, vazgeçeriz."

Neve bu öğlen arkadaşlarının kendisini hâlâ sevdiğini ve hâlâ bir işi olduğunu öğrendiğinde bile bu kadar rahatlamamıştı. "En azından öpüşme kısmında gayet iyiyiz." dedi Neve.

"Sanırım öpüşürken rahat ediyorum."

"Her seferinde daha da iyisin" dedi Max. "Unutma, canını sıkın her şeyi bana anlatabilirsin. Yediğim şeylerin karbonhidrat içeriği ile ilgili olmadığı sürece, hiçbir şekilde yargılamayacağım."

"Aynı şey senin için de geçerli," diye cevap verdi Neve. Sesi hafiften titriyordu çünkü gereğinden fazla etkilenmişti. "İşle ilgili durumları bile. Aslında özellikle işle ilgili olanları. Çünkü ben tarafsız üçüncü şahsım."

Ortallığı bir sessizlik kapladı, ama rahatsız edici değildi. Neve bunun derin, önemli ve duygu dolu bir sessizlik olduğunu düşündü, ama Max, "Sanırım kritik bir an yaşıyoruz, değil mi?" diyene kadar tam olarak ne olduğunu anlamlandıramamıştı.

Neve de aynı fikirdeydi. "Kesinlikle öyle." Sonra gözü yerdeki yığının arasından bir kitaba takıldı. İşte bu kitap mevcut sorununun cevabıydı. "Üzgünüm Max, ama sanırım kritik an sona erdi. Sonunda ilham kaynağımı buldum."

"Sanırım çok uzun sürmediği için buna 'kritik an' diyorlar. Haydi o zaman, işinin başına. Pazar günü görüşürüz."

Neve telefonu kapatıp kitabı almak için uzandı. Sonra bilgisayarını tekrar açarak yazmaya başladı.

Haftanın geri kalan kısmında Neve kendini belirsiz ve tedirgin hissetti, sanki ocağı kapatmayı unutmuş veya anahtarlarını kaybetmiş gibi... İş, antrenman, özet ve tekrar özet; güvenli, rahat ve küçük bir rutin yakalamış gibi değil de hiç ilerlemeden yerinde sayıyormuş gibi hissediyordu. Haftanın en iç açıcı haberi *Dancing on the Edge of the World* ve yazdığı özetin kopyasını (Chloe, Rose ve Philip'e onaylattıktan sonra tabii ki) Jacob Morrison'a göndermek oldu. Hazırladığı "Özel Teslim" paketini postanede çalışan görevliye verdikten sonra, yemin etti: Paket gözünün önünden kaybolduğu anda aklından da çıkaracak, üzerinde daha fazla düşünmeyecekti.

Sonra bir de Max'sız geçirmesi gereken cumartesi günü vardı önünde ve bu durum Neve'e kendini tamamen kötü hissettiriyordu. Max cumartesi geceleri ile özleşleşmişti ve bu durum son haftalarda hep böyleydi, ama öğleden sonra Gustav ile yaptığı antrenmanını bitirdikten sonra gece için bir planı olmadığını söyleyince Gustav, Neve'e erkek arkadaşı Harry ile birlikte yemeğe çıkmayı teklif etti.

Neve, Gustav'ı ilk defa günlük kıyafetleri ile görüyordu, gerçi tıpkı spor kıyafetleri gibi tamamen siyahtı, ama olsun yine de Neve'e değişik gelmişti. Neve, Harry'ye de bayılıyordu. Yaklaşık iki metre boyunda, iriyarı, neşeli bir adamdı ve Avustralyalıydı. Gustav içinden ağzına attığı her lokmada Neve'in kaç kalori aldığını hesaplıyor ve bunları yakmak için ne kadar çalışmaları gerektiğini planlıyordu. Bunu fark eden Harry de Gustav'ı her defasında tatlı tatlı azarlıyordu.

Ama bu ikili ile yemeğe çıkmanın en eğlenceli tarafı Harry'nin Gustav'ı her zaman sarhoş etmesiydi (Gustav'ı sarhoş etmek hiç de zor değildi çünkü alkole karşı Neve'den bile daha dayanıksızdı.) ve Gustav'ın sarhoşluğu inanılmaz şeker oluyordu. Harry'nin tatlısı üç kaşıkla birlikte masaya geldiğinde Gustav'ın başı Neve'in omzundaydı ve Neve ne kadar itiraz etse de babacan bir tavırla göğüslerini okşuyordu.

"Eğer homoseksüel olmasaydım, seni daha çok severdim Neve," dedi Gustav burnunu boynuna dayayarak. "Bana anemi hatırlatıyorsun."

Neve, Gustav'ın sadece kuru temizlemede yıkanabilen elbisesine salyalarını akıtmadığından emin olmaya çalışırken Harry kahkahalar eşliğinde, "Tatlım, bununla gurur duymalısın," dedi.

"Gustav eğer üzerimden çekilmezsen Harry'nin çikolatalı kekinin hepsini yiyeceğim," diyerek uyarıda bulundu, ama Gustav oralı olmadı ve mutlu bir ifadeyle iç çekti.

"Her zaman güzel kokuyorsun," dedi. "Çok terliyken bile..."

"Sanırım bu hafifsıkleti eve götürme zamanı geldi," dedi Harry. Gustav ise Neve'e sinsice gülümsedi. "Harry'yi de seviyorum. Kocaman bir penisi var."

Neve, Harry'nin Gustav'ı taksinin arka koltuğuna yerleştirmesine yardım ederken hâlâ gülüyordu. "Bu söylediklerini aklından hiç çıkarmayacağım ve bana kriko çalıştırırken her defasında hepsini sana bir bir hatırlatacağım," dedi Neve. Arka

koltuğa yayılarak oturan Gustav ise taksi yanından ayrılırken Neve'e öpücük gönderdi.

Neve cumartesi gecesi saat dokuzda Old Compton Caddesi'nin ortasında kalakalmıştı.

Charlotte'un Brighton'a gittiğini ve hafta sonu boyunca evde olmayacağını biliyordu, ama buna rağmen canı eve gitmek istememişti.

Yanında Max olsaydı, şimdiden gidecek düzinelerce mekân, görecek bir sürü şey önermişti bile; Neve Leicester Meydanı'ndaki metronun merdivenlerinden inip cesur bir adımla kuzey istikametine yönelirken eğlencenin Max'a özgü olmadığına karar verdi. Chloe'nun müzik grubu The Fuck Puppets Brixton'da çalışıyordu. Gümbür gümbür gitar sesinden ve kuzey Londra'dan çok hoşlanmazdı, ama birkaç saatliğine her ikisine de katlanabilirdi.

"Aman Tanrım, girişte takılı mı kaldın sen?" diye sordu Chloe, Neve'in kuyrukta sıra beklediğini fark edince. Sonra Neve'e sıkıca sarıldı. "Dur bekle, adını kapıya yazdıracağım."

Üzerine çok düşünmeden alınan bir kararla kendini bir konserin ortasında bulmak Neve'e baş döndüren bir heyecan yaşatmıştı, Fuck Puppets'in yaptığı müzik oldukça gürültülüydü, ayrıca birileri üzerine içki dökmüştü, ama her şeye rağmen yaşadığı bu heyecan gece bitene kadar Neve'i terk etmedi. Konserin seyirci kitlesi emo çocuklar ile genç akademisyenlerden oluşuyordu. Neve planladığı gibi sadece arşivdeki arkadaşlarıyla vakit geçirmede; Oxford'dan tanıştığı birkaç kişiyle karşılaştı ve Britanya Kütüphanesi'nde tanıdığı bir adamla muhabbet etmeye başladı. Adam garip sesle çıkararak bir dahaki sefere okuma odasında yolları kesiştiğinde birlikte kahve içmeyi teklif etti. Bu bir randevu değildi çünkü nefesi gerçekten kötü kokuyordu ve Neve'in hayatında Max vardı, ama yine de hâlâ inanamayarak sabaha karşı iki buçukta eve gittiğinde yüzünde küçük, gururlu bir gülümseme vardı.

20

Neve ertesi gün öğlen saatlerinde kapıyı açıp karşısında Max'ı bulduğunda artık gülümsemiyordu. Gözleri şişmişti, suratı solgun ve tıraşsızdı, duvara yaslanmış, Neve'e bakıyordu.

"İki saat geç kaldın ve berbat gözüküyorsun," dedi Neve, Keith'i sevmek için aşağıya doğru eğilirken.

"Kendimi berbat hissediyorum," diye inledi Max. "Dün çok içtim. Temiz hava iyi gelir sandım, ama daha da fena yaptı, ölmek istiyorum."

"Sana hiç acımıyorum. Sen kendi kendine yapmışsın." Neve, Max'ın kapıda sendelediğini fark edince kenara çekildi. "Olsun, zaten ben de tavuğu daha yeni fırına koymuştum," dedi. Bunu söylerken yüzü hafifçe kızarmıştı çünkü tavuğu fırına geç koymasının sebebi ilk yaptığı Yorkshire pudingini çöpe atıp baştan yapmak için tekrar iki saat uğraşması ve sonrasında da William'in makale yazmak için gittiği Rhode Adası'ndan beklenmedik bir mail atıp bazı alıntılar için kaynak yardımına ihtiyacı olduğunu söylemesiydi.

"Şu anda hiçbir şey yiyebileceğimi sanmıyorum zaten," dedi Max en üstteki basamağa çökerken. "İçkileri birbirine karıştırmamayı ne zaman öğreneceğim?"

Son telefon konuşmalarında birbirlerine her şeyi anlatacaklarına söz vermişlerdi; bunun hızlı bir şekilde gerçekleştiğini düşündü Neve; temizleyip içini doldurduğu organik tavuğa olan kızgınlığını anlatırken...

“Belki küçük bir fincan espresso içersem kendime gelebilirim,” dedi Max zavallı bir halde. Bu sırada zemin kattaki dairenin kapısı açıldı ve Celia kapıdan başını uzattı.

“Biraz sessiz olur musunuz?” diye seslendi. “Hem akşamdan kalmayım hem de jetlag oldum; sizin cilveleşmelerinizi dinlemek zorunda değilim.”

“Cilveleşmiyoruz,” diyerek seslendi Neve. “Ayrıca iki saatlik Berlin uçuşuyla jetlag olamazsın.”

“Kesinlikle olursun!” Celia durdu ve etrafı kokladı. “Hımm, çok güzel bir şey kokuyor. Tavuk mu bu? Bana da var mı?”

“Hayır,” dedi Max. Merdivenlerde oturduğu yerden kafasını kaldırıp Celia’ya nefret dolu bir bakış fırlattı. “Bu benim doğum günü yemeğim. Hediye yoksa eve giremezsin.”

Celia kardeşine, “Benimle böyle konuşmasına izin verecek misin?” diye sordu. “Hazır olduğunda bana da bir tabak getirir misin? Bana patatesini bol koy ve... S.ktir! O ne öyle ve neden bana hırılıyor?”

Keith şu ana kadar Max’ın arkasına saklanıyordu, ama şimdi bumunu Max’ın omuzlarına dayamış, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Ses uzun boylu, saçları havaya dikilmiş, hayalet gibi bembeyaz suratlı bir kızıdan geldiği için Keith’in kulaklarını düzleştirip hırlamaya başlaması gayet bir normal bir tepkiydi.

“Max’ın köpeği Keith,” diye açıkladı Neve köpeğin kafasını okşayarak. Ama Keith ona da dişlerini gösterince Neve ellerini kaldırıp elinde gizli bir silah tutmadığını kanıtlamak zorunda kaldı. “Hırılıyor çünkü ona düşmanca sinyaller gönderiyorsun. O senden daha çok korkuyor.”

“Herkes de aynı şeyi söyler, hem de tam köpek kolunu ısırmadan önce,” diye ısrar etti Celia hırlamaktan vazgeçmeyen Keith’ten biraz daha uzaklaşmak ister gibi geri adım atarak. “Ben yatmaya gidiyorum. Yemeğimi getirirmeden önce mesaj atarsın bana.”

Neve ve Max Celia’nın kapıyı çarpmasıyla irkilip içeri girdiler.

“Merdivenleri çıkabilecek misin?” diye sordu Neve alaycı bir tavırla. “Yoksa buraya battaniye ve yastık getireyim mi?”

“Birazdan iyileşirim,” dedi Max cesurca. “Sadece biraz uzanmam gerek.”

Bugün Max’ın doğrum günüydü ve isterse bütün günü akşamdan kalmalığının tedavisine ayırabilirdi, ama Neve bugün için çok uğraşmıştı ve haftalık bütçesinin yarısını bugüne harzırlanmak için harcamıştı. Dolayısıyla Max’ın eve girer girmez yapmak istediği tek şeyin kanepeye uzanmak olması Neve’i biraz üzmüştü.

“Kahve,” diye mırıldandı Max. “Kahveye ihtiyacım var.”

Neve kahve yapmayı çok seviyordu, özellikle de mail kutusunda William’dan gelen yeni bir mesaj varken. “*Sen bir meleksin, can kurtaransın.*” Neve ısıtıcıdaki suyun kaynamasını beklerken bir taraftan da maili okuyordu. “*Sensiz ne yapardım hiç bilmiyorum. Umarım hayatım boyunca hiç sensiz kalmam.*”

William, diğer erkekler arasında ödül gibiydi; özellikle de Neve odadan çıkarken sırtüstü yatma başarısını gösteren, şimdiyse ayaklarını Neve’in en sevdiği yastığa uzatan Max ile karşılaştırıldığında...

Neve kahve fincanınıyla kahve makinesini sehpayaya bırakırken, “Kahveni koyacak enerjin var mı, yoksa benim koymamı mı istersin?” diye sordu sinirle.

Max doğrularak parmaklarını dağınık saçlarının arasında gezdirdi. “Bugün bana ters davranmana izin yok; hem de daha mutlu yıllar bile dememişken.”

Neve hemen teslim oldu. “Özür dilerim. Mutlu yıllar,” dedi. Max’a bir adım daha yaklaşarak yavaşça saçlarıyla oynadı. “İlaç ister misin?”

“Doğum günü öpücüğümü alsam daha iyi olur,” dedi ve Neve’i kucığına oturtup öpmeye başladı. Bir taraftan Max dilile ağzının içinde oyunlar oynarken, diğer taraftan bir eliyle de göğsünü tutuyordu. Başparmağıyla Max’ın cazibesine dayanamayıp dikelen göğüsucunu okşamakla meşguldü.

Max, Neve’i tutup sırtüstü yatırınca eski kanepede tepki gösterip gıcırdadı. Neve yastıklarla Max’ın sıcak, sert vücudu arasında ezilip kalmıştı. “Patatesleri fırına koymam gerekiyor,” dedi. Sanki öpüşmeleri saatlerce sürmüş gibi nefesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

Max yavaşça hırkasının düğmelerini çözdü, böylece göğüslerini elbisesinin üzerinden öpebilecekti. Üzerindekiler nemden yapış yapış olmuştu ve göğüsleri büyümüştü. “Hâlâ ilaca ihtiyacın var mı?”

Max gülümsedi, çok şık ve seksi gözüküyordu. Yüzü yüzüne bu kadar yaklaşınca Neve, Max’ın şu anda ve önündeki birkaç hafta daha kendisine ait olduğuna güçlkle inanabildi. “Görünen o ki seninle öpüşmek akşamdan kalmalığa iyi geliyor, Neevy.”

Neve’in yüzü kızarmıştı, gülümsemesi yüzüne giderek daha da yayıldı, daha da çapkınlaştı, tıpkı Neve’i bilerek kızdırdığı zamanlarda olduğu gibi... “Bu hayır anlamına mı geliyor yani?” diye sordu. Max elini tekrar göğsünün üzerine koymuştu ki Neve hafifçe vurarak geri çevirdi. “Ben patatesleri fırına koymaya gidiyorum.”

William'dan başka mail gelmemişti. Neve daha önce hiç hissetmediği acıyla karışık bir utançla sarsıldı. Bir tarafta William vardı, kalbinin tek ve gerçek sahibi; öbür taraftaysa Max vardı, kararlı ve güvenilir biri olmadığını; iyi vakit geçirmek dışında hiçbir şeye hazır olmadığını kabul eden ilk kişi. İkisinin de hayatında ayrı yeri vardı. Ama William'ın Radio Four'daki Christina Rossetti podcastini dinleyip dinlemediğini soran mailine çabuk çabuk cevap verirken Max'ın öpücükleri ile sarhoş olmak yanlış ve yakışksız geliyordu.

Max kanepede, Keith ise pencereden sızan güneş işığının altında uyukluyordu, dolayısıyla Neve rahat rahat sebzeleri doğrayabilecek, cam bardakları parlatabilecek ve Max'ın her öpücüğünü tekrar tekrar hatırlayacak vakti vardı. Sonra kendisini suçlu hissetmeye başladı ve kendini William'ın telefonda söylediği her kelimeyi hatırlamak için zorladı.

Neve, Celia'ya yemeğini on dakika sonra getireceğini mesaj attıktan sonra Max'i uyandırmak için oturma odasına gitti. Elindeki fırın eldiveniyle Max'i gıdıklamayı planlıyordu, ama ilk defa o kadar tatlı ve savunmasız gözüküyordu ki Neve kendini Max'ın dudağına küçük bir öpücük kondururken buldu.

Max uykulu gözlerini açar açmaz Neve kapının eşiğinde duruyordu. "Yemek beş dakika içinde hazır olacak," dedi ve tam da bu sırada kapı çalındı. "Muhtemelen Celia yemeğini almaya geldi."

Gelen Celia'ydı ve arkasında ise Douglas duruyordu. Elindeki Tesco poşetini yukarı kaldırarak Neve'e gösteriyordu. "Acele et, haydi bizi içeriye al," dedi Celia. Neve'in tüm karşı koymasına rağmen içeriye dalmaya çalışıyordu. "Çok açım; karnım kemiklerime yapıştı."

"Nasılsın kardeşim?" diye homurdandı Douglas, Celia'yı büyük bir kuvvetle içeri doğru ittirerek. Neve'in geri çekilip kardeşlerini içeri almaktan başka şansı kalmamıştı.

“Hey Neve, kız kardeşine defolup gitmesini söyler misin?” Max yanlarına gelip bu mücadeleye ortak olmuştu. Neve’in küçük koridoru bir anda uzun boylu üç insan ve herkesin bacaklarına çarpıp duran bodur bir köpekle doluvermişti.

“Ben Douglas, Neve’in ağabeyiyim,” dedi Douglas Neve’i tümüyle görmezden gelerek. “Sanırım sen Neve’in erkek arkadaşısın, bu da o canavar köpek olmalı.”

Max ilk önce hiçbir şey söylemedi. Neve’in sözde erkek arkadaşı ve canavar köpeğin sahibi olarak Douglas’ın çenesini kapatma hakkına sahipti. Neve’in büyük bir titizlikle planladığı kusursuz doğum günü tamamen kontrolden çıkmak üzereydi.

Max gülümseyip Douglas’a elini uzatınca Neve tuttuğu nefesi bıraktı. Douglas’ın Max’ın elini tutup tokalaşmaktan başka şansı yoktu. “Ben Max, bu da köpeğim Keith, ama eminim Celia size tüm bunları zaten anlatmıştır.”

Neve o anda Celia’ya daha önce hiç olmadığı kadar sert bir bakış fırlattı. “Sana bir tabak hazırlayıp aşağıya getireceğimi söylemiştim. Bunun neresini anlamadığını sorabilir miyim?”

“Evet, ama Max eğer hediye alırsam yemeğe gelebileceğimi söylemişti.”

“Tam olarak öyle söylememiştim!”

“Sonra Douglas’cığım la karşılaştım, Charlotte evde olmadığı için son bir saattir tavuğun muhteşem kokusu onda da işkence etkisi yaratmış.” Celia manasızca konuşuyordu.

“Yapma Neve, ailece yemek yemeyeli çok uzun zaman oldu,” dedi Douglas. “Üstelik ben de hediyemi aldım.”

“Umarım güzel bir hediye almışsındır,” diyerek söylendi Neve kardeşlerini mutfağa doğru sürüklerken. Bu sırada Max’ı kazağın dan yakalayıp çekerek kulağına, “Çok özür dilerim,” dedi. “İkisine de çok küçük birer tabak hazırlayıp hemen sepetleyeceğim.”

“Sorun değil. Utanç verici çocukluk hikâyelerininle ilgili ağızlarından laf alabilirim,” dedi Max. Neve’i yanağından öperek, “Ayrıca bir sürü hediye alacağım, bunun nesi kötü olabilir ki?”

“Neresinden tutarsan tut, içinde bulunduğumuz durum kötü, çok çok kötü,” diye geçirdi Neve içinden. Herkes ayağının altında dolaşırken yemek hazırlamak için son rötuşları yapmaya çalışıyordu. Max hırlamayı kesmediği için Keith’i oturma odasına kapatmak zorunda kaldı. Douglas bir sandalye daha getirmek için evine gitti, Neve, Douglas’ın getirdiği sandalyeyi antibakteriyel jelle dezenfekte etmek isteyebilirdi çünkü muhtemelen üzeri Charlotte’un mikrolarıyla doluydu. Ama sonunda üçü de Neve’in küçük mutfak masasında diz dize, dirsek dirseğe otuyordu.

Neve tavuğu masaya getirip kollarını kavuşturarak masanın başında durdu. “Önce Max’a hediyelerini verin, ancak sondan sonra size yemek veririm.”

Tesco poşetini Max’a uzattılar, içinden iki şişe Cava şampanya (Neve bu şarapların bir alana bir bedava kampanyasından olduğunu biliyordu), küçük bir kutu çikolata ve bir çift Homer Simpson çorabı çıktı.

“Aman Tanrım, sizin hiç utanmanız yok mu?”

“Pazar günü saat dörtte hediye almak için çok fazla seçeneğimiz yoktu.” Celia ellerini pençelermiş gibi havaya kaldırmıştı. “Yemek. Şimdi? Lütfen?”

“Tamam tamam,” diye iç çekti Neve tavuğu kesmek için ekmek bıçağını eline alırken. Bıçak aynı zamanda bir tehdit unsuru olabilirdi. “Ama ikinize de sinir oluyorum, bunu aklınızdan çıkarmayın.” Huysuzluk yapmaya komiklik olsun diye devam etmiyordu, kavga çıkmaması için fırın patateslerin üçünü de feda etmek zorunda kalacaktı, yine de herkese ancak yetecekti. Ayrıca organik tavuğa bir ayakkabı parası vermişti, dolayısıyla

bugünden sonra en az iki öğlen ve bir akşam yemeğini geçirecek kadar tavuk kalacağını hayal ediyordu.

Neve sandalyesine oturdu. Bir tarafında Celia, diğer tarafında Douglas, karşısında ise Max oturuyordu. Celia'nın brokoli ve havuca alerjisi vardı, buna rağmen Neve. Celia'nın itirazlarını duymamazlıktan gelerek sebzeleri tabaklara koymaya başladı.

Neve'in planladığı gibi bir pazar yemeği değildi ve satın aldığı mumları yakmaya yeltenmemişti bile, buzdolabında soğumaya bıraktığı şampanyayı açıp açmamakta da kararsızdı. Her şey mahvolmuştu.

Neve gönülsüz bir şekilde çatalını havuca saplayıp Celia'nın Berlin'de birlikte takıldığı dövme sanatçısıyla ilgili anılarını dinliyormuş gibi yaptı. Ama olur da Douglas, Max'a kız kardeşi ile ilgili niyetini sorar diye kulağı hep ikisinin konuşmalarındaydı. Neve bunun çok da muhtemel olmadığını düşündü. Douglas hiçbir zaman Neve'in ne yapıp ne yapmadığıyla ilgilenmemişti.

Douglas'ın Neve'in mutfak masasında oturup uyumsuz yemek takımlarıyla yemek yemesi bile şaşırtıcıydı çünkü genelde karşılaşınca birbirlerinin yanından geçip giderlerdi. Douglas, Neve'e, "Nasılsın?" diye sorup cevabını dinlemeden yoluna devam ederdi. Neve bunun üzerine düşününce Douglas ile yaptıkları tek ciddi konuşmanın Charlotte ile evlenip Vegas'tan bir Elvis taklidi olarak döndükten sonraya denk geldiğini fark etti.

Neve on dakika boyunca Charlotte ile evlenmeye karar vermesine ne kadar kırıldığını anlatmış, Douglas da sonunda, "Yapma Neve ya; bütün bu anlattıkların yıllar önceydi," diye bağışmıştı. "Senin sorunun ne biliyor musun, olayları kendi içinde çok abartarak yaşıyorsun. Bence bir süreliğine kitaplarını bir kenara bırakıp evin dışına çıkmalısın."

Douglas için söylemesi kolaydı. Her zaman popülerdi, hep mutluymuştu ve gülümserdi. Her zaman iyi gözükürdü, öyle ki

küçükken yolda yürürken insanlar annesini durdurup Douglas'ın melek gibi özelliklerini anlatırdı. Celia'nın en belirgin özellikleri Douglas'ın suratında da mevcuttu. Uzun boyu annesi tarafına çekmişti, saçları kıvılcıkla yakın bir renkti ve kimse onunla bu yüzden dalga geçmezdi. Geçşeler bile Douglas sadece güler ve onlara katılırdı. Çünkü o böyleydi. Neve bunları düşünürken içten içe haksızlık ettiğini düşünüp huzursuzca kıpırdandı. Çünkü diğer taraftan Douglas hiçbir zaman yüzüne kilosunu ile ilgili rencide edici bir şey söylememişti. Küçükken babası Neve'e bağırdığında ve Neve ağlamaya başladığında ki bu çok sık olurdu çünkü babası çok çabuk sinirlenirdi ve Neve her şeye ağlayan bir çocuktuktu, Douglas bisküvi kutusundan gizlice çikolata çalar, neşesini yerine getirmek için kardeşine verirdi. Ayrıca Charlotte ile evli olmak ve aile şirketinin Londra ofisini tek başına idare etmek hiç de kolay değildi. Babası Douglas'ın işleri birbirine karıştırdığını düşünmüştü; babası annesine atlatmış, annesi Celia'ya aktarmış, Celia, Neve'e anlatmak için bekleyememişti ve sonunda işlere göz kulak olması için Sheffield'den George Amca'yı çağırışmışlardı.

Neve, Douglas'ın gerçekten kötü biri olmadığına karar verdi. Douglas, sanki Neve'in aklından geçenleri okumuş gibi, Arsenal'in FA Cup'taki maçları ile ilgili tahminlerde bulunmayı bıraktı ve Neve ile göze göze gelince başparmağıyla, "Tamamdır," işareti yaptı. "Yemek harika. Sevgilin de hiç fena değil."

"Bence de öyle, ondan hoşlanıyorum," dedi Neve sakince. Max sanki Neve sadece ikisinin anlayabileceği özel bir şaka yapmış gibi gülümsedi.

"Çok sessizsin," dedi Neve'e. "İyi misin?"

Bu sırada Celia söze girdi. "Üçümüz bir arada olduğumuzda sıra Neve'e hiç gelmez," dedi. "Hele bir de annem bize katılırsa daha da fena. Susmak nedir bilmez. Ben, Douglas ve annem

yan yana olduğumuzda babam kulağına tıkaç takmak istediğini söyler hep.”

“Evet, doğru ama babam günlerce konuşmadan durabilir. Morecambe’ye gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?” diye soru Douglas, Celia’ya.

Celia gözlerini devirdi. “Tanrım, evet! Hâlâ çocuk hakları savunucularının bu olayı rapor etmesi gerektiğini düşünüyorum. Keşke haber verseydik.”

“Morecambe’ye giderken ne oldu?” diye sordu Max. Gözlerini devirme sırası şimdi Neve’deydi. “Eğer orada değilsen anlatıldığında sana sıkıcı gelen hikâyeler vardır ya, bu da onlardan biri. Şahsen ben oradaydım ve bu bana bile eğlenceli gelmiyor.”

“Aynen öyle, çünkü babam senin arabada kalmana izin vermişti.” Douglas bu hatırlatmayı yaptıktan sonra Max’a dönüp anlatmaya başladı. “Morecambe’ye tatile gidiyorduk, hepimiz bir Ford Mondeo’ya doluştuk ve çok heyecanlıydık. Neve kucağında elli kitapla birlikte Celia ile ikimizin ortasına oturmuştu...”

“Neve o zaman *Chalet School* kitap serisine takmıştı kafayı...”

“Biz Celia’yla arkada kendimizce oyunlar oynuyorduk; yanımızdan geçen siyah ve beyaz arabaları saymak falan gibi...”

Neve tamamen saptırılmakta olan bu zaman yolculuğunun arasına girerek, “Siz ikiniz arabaya bindiğiniz andan itibaren kavga etmeye başladınız,” dedi. “Annemin beş saniyede bir arkasını dönüp size bağırdığını unuttunuz galiba: ‘Şimdi yanınıza gelip ikinizin de...’

“... kafanızı birbirine çarpacağım.” Üçü hep bir ağızdan Neve’in cümlesini tamamlamıştı. “Peki bütün bunlar olurken sen ne yapıyordun?” diye sordu Max, Neve’in ayağını başparmağıyla hafifçe dürterek.

“Celia'nın barbi bebeğiyle suratına vurmasından fırsat bulabildiğim zamanlarda *Eustacia Goes to the Chalet School*'u okumaya çalışıyordum.”

Celia, elindeki tavuğun kemiğini kemirirken suratına pişmanmış gibi bir ifade yerleştirmeye çalışıyordu.

“O zamanlar ben sadece altı yaşındaydım, babam bizden o kadar bıkmıştı ki bir benzin istasyonunda durmasını istediğimizde...”

“Aslına bakarsan karşımıza çıkan her benzin istasyonunda durmak zorunda kalıyordu, çünkü annem arabaya biner binmez her defasında tuvaletinin geldiğini söylüyordu,” diye açıkladı Douglas. Neve ne bir pazar yemeğinde ne de başka bir zaman annesinin böyle bir şekilde gündeme gelmek istemeyeceğinden emindi. “Celia ve ben arabadan indik, hazır durmuşken neden arabada kalacaktık ki ama Neve yerinden kıpırdamadı çünkü Chalet School onun için her şeyden önemliydi; geri döndüğümüzde araba yoktu! Sen bu durumda ne dşnrdn?”

“Bilmiyorum,” dedi Max. “Yanlış tarafa mı gitmişsiniz?”

“Hayır,” diye homurdandı Celia. “Babam bizi almadan gitmiş. Tam bir saat orada beklemek zorunda kaldık: cep telefonunun olmadığı tarihöncesi dönemdeyiz; babamı arayamıyoruz da; annem arabanın kaçırıldığını düşünüp ödemeli telefonda 999'u aramak üzereydi ki babam sağa çekip eğer enemizi kapayacağımıza söz vermezsek bizi arabaya almayacağını söyledi.”

“Orada sadece yirmi dakika beklediniz,” dedi Neve. “Taş atlasa yarım saat, sadece benzin istasyonunun diğer tarafına kadar gitmiştik.”

“Babamın bizi almadan gitmesine izin verdiğine inanamıyorum,” dedi Douglas, aradan on yedi yıl geçmiş olmasına rağmen olanları hâlâ unutamamıştı.

“Ama ben sizin arabada olmadığınızı fark etmedim bile,” dedi Neve. Yüzüncü kez aynı açıklamayı yapıyordu. “Kitabın en heyecanlı bölümündeydim. Kar fırtınasına yakalanıp bir dağ kulübesine sığınmak zorunda kalmışlardı. Çok sürükleyiciydi.”

“Peki o zaman Max’a burnunu kitabından kaldırıp yokluğumuzu fark ettikten sonra babamla ne yaptığınızı anlatır mısın lütfen?” dedi Celia buyurgan bir ses tonuyla. Neve, Celia’nın haklı olmanın verdiği cesaretle konuyu biraz abarttığını düşünüyordu, ama Max suratında bir gülümsemeyle gözlerini kim konuşursa o tarafa çeviriyordu.

“Kahvaltı olarak yumurta, fasulye, patates kızartması; tatlı olarak da Cornetto dondurma yedik. Tek kelime etmeden babam gazetelere göz gezdirdi; ben de kitabımı okudum.” Neve keyifle hatırlamıştı o günü. “Güzel zamanlardı dostlarım, güzel zamanlardı.”

“Biz de zavallılar gibi peynirli turşulu ağır sandviçlerle idare etmek zorunda kaldık,” dedi Douglas. “Arabaya geri binince yaklaşık beş dakika sessiz durmayı becerebildik.”

“İki dakikadan fazla değildi,” dedi Neve soğuk bir ifadeyle. Tavuktan artanlara baktı; eğer gerçekten şansı varsa kalan parçalardan çorba yapabiliirdi. “Herkes doydu mu?”

Mutfak masası boş tabaklarla doluydu; bir tanesi hariç... Max’ın tabağında çok kızarmış bir patates duruyordu. Celia’nın gözü Max’ın tabağındaydı. “Eğer yemeyeceksen, patatesini ben alabilir miyim?” diye sordu çatalını kaldırarak.

Max, tam da çatalını patatese batırmak üzereyken Celia’nın eline vurdu ve “Hayır!” dedi. “O Neve’in!”

Neve, Max tabağındaki hazineyi kendisine doğru uzatırken, Douglas ve Celia’nın kaşlarını kaldırıp birbirlerine bakıp sırttıklarını görebiliyordu. Bu yüzden bu keyifli anı mahvetmelerine izin vermemek için gözlerini kapadı.

“Teşekkür ederim,” dedi patatesi midesine indirdikten sonra. Daha sırada tatlı vardı ve üçe paylaşmak mümkün değildi; ama işin şaşırtıcı tarafı Neve, Douglas ve Celia’yı henüz evden göndermek istemediğini fark etmişti. Her ne kadar bunu itiraf etmek acı verici olsa da sıcak bir aile yemeği yemişlerdi ve eğer gitmelerini isteseydi Max ikinci şarap şişesini açıyor olmazdı.

“Peki, size kız kardeşinizle ilgili bir şey sormak istiyorum,” dedi Max. Nerede nasıl davranacağını, ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Neve, Max’in gözlerinde beliren parıltıya tam olarak güvenemiyordu, ama o kadar utanç verici bir şey söylemeyeceğine emindi.

“Ne gibi?” diye sordu Douglas hafif diklenerek. Her an Neve’in onurunu savunmaya hazır olduğunu göstermek ister gibiydi. Her ne kadar beklenmedik bir tepki olsa da Neve’in çok hoşuna gitmişti.

“Neve’i hiç s.. ile başlayan şu meşhur kelimeyi söylerken duyduunuz mu? Neve s... ile başlayan diyor tam olarak söylememek için,” dedi Max. Celia kendini tutamayıp gülmeye başladı. “Neden söylemeyeceğini anlatırken bile ağzına alamıyor o kelimeyi.”

“Kesin şunu!” Neve fırın eldiveniyle Max’a hafifçe vurmak istedi, ama çok uzaktaydı. “Sana söylemiştim, küfür etmeyi sevmiyorum.”

“Bu doğru, gerçekten de çok küfür etmez,” dedi Celia. Bir insanın sık küfür etmekle ilgili neden sorun yaşayabileceğini anlamıyormuş gibi kafasını salladı. “Kahrolası dediği zamanları bile takvime işaretliyorum.”

“O kadar da değil!”

“Evet doğru, Neve küfür çok etmez, ama o günü de hatırlatmak isterim size,” dedi Douglas. Arkasına yaslanıp kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi.

“Hangi günü?” diye sordu Neve. Bir taraftan da Max’a, “Bütün bunlara inanmıyorsun, değil mi?” bakışı atmıştı, ama suratındaki sabırsız ifadeden Max’ın duyduklarına her şeyden fazla inanmak istediği anlaşılıyordu.

“Oxford’ dan döndükten sonra, saatlerce makale midir nedir, öyle bir şeyler üzerinde çalıştığın günü... Senin bağrıışmalarına uyanmıştım: ‘S.ktir git! Ne kadar boktan bir bilgisayar bu böyle.’”

Celia oturduğu yerde doğrularak haykırdı: “Ben o günü tamamen unutmuşum. Neve’in Küfür Ettiği Gün, resmi ıatıl ilan edilmesi gerekiyordu.”

“Ne yapmamı bekliyordunuz? Bilgisayar durup dururken çöktü ve ben hiçbir şeyin yedeğini almamıştım.” Neve alev alev yanan yüzünü fırın eldiveniyle kapattı. “Bunlar hafifletici sebep sayılmalı.”

“İkinizden biri de bunu bir yerlere kaydetmiştir herhalde, değil mi?”

Neve, Max’a, “Sana hediye yok...” diyerek uyarda bulundu, ama Max hiç oralı olmadı, daha çok Celia veya Douglas’tan gelecek cevapla ilgileniyordu.

“Hayır, kaydetmedik,” dedi Celia üzgünce. “Ama hatırası kalplerimizde yaşıyor. İlk patlamadan sonra aralarda birkaç ‘sik-tir’ daha oldu tabii. Annem Neve’in içine şeytan girdiğini düşünüyordu, az kalsın rahipten yardım isteyecekti.”

“Bana bunu daha önce anlatmadığına inanamıyorum,” dedi Max kıkırdayarak. Yüzündeki bütün sert hatlar yumuşamıştı ve en az on yaş genç gözüküyordu. “Haydi Neve, söylesene şu s... ile başlayan kelimeyi. Bugün benim doğum günüm!”

Masadaki diğer üç kişi beklenti içinde Neve’in suratına bakarken Neve s.. ile başlayan kelimeyi söylemenin sonuçlarını kafasında ciddi ciddi tartıyormuş gibi, yüzünü buruşturdu.

“Asla söylemeyeceğim,” dedi sonunda. “Küfür etmek öyle büyük bir olay değil; ayrıca akıllı insanlar küfür etmez ve ben çevre baskısına boyun eğmeyeceğim.”

“Sen hep aynı şeyi yapıyorsun ama...” Celia yerinden kalkıp Neve’in yanına gidip boğazını sıkacakmış gibi yaptı. Neve tam Celia’nın eline vuracaktı ki bu şakacıktan boğma eylemi içten bir sarılmaya dönüştü. “Ben seni küfür etmesen de seviyorum.” Celia çenesini Neve’in başına dayayarak Max’a baktı. “Sevgili doğum günü çocuğu gelelim sana; senin bize anlatacak hiç çocukluk hikâyen yok mu?”

“Hayır, maalesef yok,” dedi Max önündeki tabağı ileri doğru ittirirken. “Ben tek çocuktum, dolayısıyla hiç şahidim de yok.” Önce Neve ve Celia’ya, sonra da Douglas’a uzun uzun baktı. “Sizin bu kadar yakın olmanız çok güzel.”

“Bu ikisi daha samimidir, ama yine de küçük kız kardeşlerimle vakit geçirmeyi seviyorum,” dedi Douglas neşe içinde. “Ayrıca Celia, New York’a gidene kadar siz ikiniz de o kadar sıkı fıkı değildiniz.”

Celia kollarını Neve’in boynundan çekerken, “Doğru,” diyerek onayladı Douglas’ı. Neve de bir taraftan masayı temizlemeye başladı. “Ama ben buradan ayrıldığımda çok mutsuz ve öfkeliydim; Neve üç senedir Oxford’daydı, o yüzden o kadar yakın hissetmiyordum kendime. Ama sonra... Bana gönderdiğin malleri hatırlıyor musun Neve? Hepsi çok şekerdi, sonra sen New York’a gelmiştin, o hafta ne kadar çok eğlenmiştik.”

Arka planda bir hikâyenin gizli olduğu çok açıktı, ama Max hemen soru yağmuruna başlamadı. Celia lavabodan dönene kadar bekledi, kafasını eğdi ve yaz günü esen tatlı bir meltem rüzgârını hatırlatan ses tonuyla sadece, “New York?” diye sordu.

Neve, Max’ın neden bu mesleği seçip ünlülerle röportaj yaptığını daha iyi anladı. Kafasını eğerek yumuşak bir ses tonuyla

konusmaya başlamasının öldüren bir cazibesi vardı; öyle ki bu sempatik bakışlı adama olabildiği kadar yakın oturup konuşmaya başlamamak neredeyse mümkün değildi. Neve, Celia'nın New York'a kaçmasına sebep olan hatıraları ona yeniden tekrar anımsatmak istemiyordu.

Ama Celia bu konuda o kadar da katı değildi. Neve masayı toplayarak bulaşıkları yıkayarak kurulayıp kaldırdı ve kahve yaptı. Bu sırada Celia ve Douglas hâlâ Max'a birlikte yedikleri son pazar aile yemeği ile hazin hikâyeyi ballandıra ballandıra anlatmakla meşguldü.

Muhteşem bir gündü. Ardına kadar açılan Fransız kapılardan yemek odasına hafif bir esinti geliyordu. Bu aynı zamanda bir kutlama yemeğiydi. Neve, Oxford'daki dönemini birincilikle bitirmişti, Celia bitirme sınavlarını iyi bir dereceyle geçmişti ve Douglas aile işini devralıyordu. Slater kardeşlerin üçü de hayata dair büyük adımlar atmıştı.

Ama aslında olay pek de görüldüğü gibi değildi. Celia o hafta bitirme sınavından kalmıştı çünkü çalışmak yerine evden gizlice kaçıp arkadaşlarıyla birlikte erkeklerle buluşmayı tercih etmişti. Douglas yerel konseyle yapılması gereken sözleşmeyi birbirine karıştırmış, stres atmak için dışarı çıktığıdaysa alkol alıp toplumun düzenini bozduğu gerekçesiyle tutuklanmıştı. Bay ve Bayan Slater erken emekliliğe ayrılıp zamanlarını Yorkshire ile Malaga'da aldıkları yeni ev arasında geçirmeye karar vermişlerdi; bu yemeğin amacı da artık birer yetişkin olan sorumluluk sahibi çocuklarının her birine büyükannelerinin evinden bir daire vereceklerini açıklamaktı. Ama işler tersine dönmüştü ve yemeği takip eden hafta tartışmalar, gözyaşları, kapıları çarparak odalara kapanmalarla geçmişti.

Neve haftanın büyük çoğunluğunu odasında bütün Jane Austen romanlarını tekrar okuyarak geçirmişti. (Finaller bittikten sonra keyif için kitap okumak çok eğlenceliydi.) Bir taraftan

William birkaç gün önce Kaliforniya'ya gittiği için ağlıyor, bir taraftan da vanilyalı dondurmaya batırarak çikolata yiyordu, ama babası Hat and Fun'dan sarhoş bir halde sendeleyerek geldiğinde yemek masasında başına geleceklerden haberi yoktu.

Annesi masaya çok pişmiş kuzuyu koymaya bile vakit bulmadan babası, Celia ve Douglas'a dönüp söylenmeye başlamış ve "Siz ikiniz beni deli ediyorsunuz," diye bağırıyordu. Elindeki elektrikli bıçağı masaya vururken suratı hem alkolün etkisiyle hem de sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Bana kalsa ikinizi de çoktan kovmuştum."

Bu duyan Douglas da bağırarak karşılık vermiş, Celia ağlamış, annesi de durmadan, "Barry, yeter artık, keser misin artık şunu!" deyip durmuştu. Neve ise öylece oturup bu yaşananların bir son bulmasını bekliyordu, böylece odasına girip bağırsız çağırışın olmadığı bir dünyada yaşamına devam edebilecekti.

"Korkunçtu!" dedi Celia. "Ama babam böyledir işte. Susar susar, sonra iki kadeh içince de patlar. Sonra çok üzülüp pişman oldu, hatta New Jersey'deki Catherine Teyze'nin evine çiçek bile yolladı. Buradan oralara çiçek göndermek için muhtemelen bir servet ödedi."

Sonra Douglas lafa girdi. "O gece uyuduktan sonra sakinleşti ve ertesi gün özür dilemek için beni puba götürdü. Tabii bütün gece büyüyüp sorumluluk sahibi olmakla ilgili nutuk çekip durdu. Bütün bunları bağırıyormuş başlamadan önce söylese daha iyi olurdu, ama neyse..."

Max elindeki çay fincanıyla sessizce oturan Neve'e döndü ve "Peki ya sen?" diye sordu.

"Sen bu öfkeden nasibini almadın herhalde?"

"Öyle de denebilir. Aslında pek sayılmaz," diye cevap verdi Neve kısık sesle.

“En azından sana bağırmadı,” dedi Douglas, sanki babasının Neve’e söylediği şey bağılmaktan daha iyi bir şeymiş gibi. Değildi. Daha da kötüydü.

Çünkü Neve oturduğu yerde olanları duyuyor, ama çok da aldrış etmiyordu. Belki kendini biraz daha üstün görüyordu çünkü dönemi birincilikle bitirmiş, British Academy’den burs alarak yüksek lisansa kabul edilmişti.

Bunlar her anne babanın gurur duyacağı başarıları. Evet, kendisini kesinlikle kardeşlerinden biraz daha üstün görüyordu, sonra babası bağılmaya kesip sandalyeden kalkınca içi rahatladı. O sırada babası elini kıpkırmızı olmuş alınına koydu ve...

“Bana, ‘Sana gelince yakında kendini de yemeğe başlayacaksın. Sana bakmaya dayanamıyorum bile,’ dedi.” Babasının ağzından kızgınlıkla çıkan sözler Celia ve Douglas’a yöneltilen suçlamalardan çok daha ağır, çok daha korkunçtu, ama bunca yıl sonra Neve bu sözleri hiçbir şey hissetmeden yüzünde boş bir ifadeyle tekrar edebiliyordu. Bununla birlikte Max, Neve’in yerine öfkelenip dehşete düşmüş gibi gözüküyordu.

“Böyle bir şey söylememesi gerekirdi. Buna hakkı yok, ayrıca...”

“Hakkı vardı,” diyerek karşılık verdi Neve keskin bir ifadeyle. “Söyledikleri gerçektir ve aslında bana iyilik yapmıştı. Evet, canım çok yanmıştı, evet şok olmuşum, ama kendime gelmem için tam da böyle bir şok yaşamam gerekiyordu. Bu sayede yüz yirmi yedi kiloya düştüm.”

Douglas, “Gerçekten mi? O kadar var mısın sen ya, göstermiyorsun,” deyince Celia’dan bir şaplak yedi, Neve’den de “Sakın Charlotte’a kaç kilo olduğumu söyleme!” uyarısı aldı.

“Aslında babam sadece Neve’e değil, hepimize iyilikte bulundu. Neve artık şişman değil, Celia iş ahlakını ilke edindi ve ben de, hayatımın kadını ile evlendim.”

“Hayatımın kadını derken...” diye mırıldandı Celia. Belki de uzun zamandan sonra yenen bir aile yemeği kabuk tutmuş yaraları bir bir kaldırmak ve birbirine sürekli iğneli laflar söylemek anlamına geliyordu. Kim bilir... Celia, Max'a döndü. Neve ne kadar bakmayı reddetse de Max gözünü ondan ayırmıyordu. “Neve sana ne anlattı bilmiyorum. ama babam o kadar da kötü biri değildir.”

“Bak ufaklık, biliyorum senin için anlaması biraz zor olabilir, ama bizim sen ya da ailen dışında da konuşacak fazlaca şeyimiz var,” dedi Max. Neve hâlâ Max'ın nasıl böyle uygun-suz bir şey söylediğine inanamıyordu, ama o kadar yumuşak ve eğlenceli bir tonda konuşuyordu ki kimse ona karşı savunmaya geçemiyordu.

Celia da öyle yaptı. Sadece kafasını salladı ve “Neve bu konu hakkında konuşmak istemiyor çünkü konuşursa o olay olduğundan beri babamla konuşmadığını itiraf etmek zorunda kalacak.”

“Bu doğru değil!” dedi Neve, fincanı elinden masaya bıraktırken. “Ben babamla konuşuyorum. Annemle birlikte şehre geldiklerinde ikisiyle de görüşüyorum. Bu senin uydurman.”

“Onunla konuşmuyorsun,” diye ısrar etti Celia. “Annem babamın sana sürekli e-mail attığını söylüyor...”

“Sadece evin etrafında tamir edilmesi gereken bir şey var mı diye sormak için; kaldı ki yok!”

“Ve annemi sürekli cep telefonundan arıyorsun çünkü ev telefonuna hep babamın cevap verdiğini biliyorsun.”

“Evet aradığım zaman da sadece, ‘Annemi veriyorum,’ diyor,” dedi Neve kızgınlıkla.

“Onunla konuşmuyor *değilim*. Beni her zaman arayabilir, ama aramıyor, arasa bile ağzından ancak kerpetenle laf alabiliyorum.”

“Her neyse işte,” dedi Celia. Neve ile göz göze gelebilmek için arkasına yaslandı. “Annemin hep dediği gibi sen babama çekmişsin, ikiniz de birbirinizden inatçısınız.”

“Evet öyle,” diyerek onayladı Douglas. Eğer Neve babası gibi inatçıysa ki değildi, o zaman Douglas ve Celia da annelerine çekmişti ve dile getirilmemesi daha iyi olan konular hakkında konuşmadan duramıyorlardı.

Üç kardeş de kollarını birbirine kenetlemiş, kısık gözlerle oturuyordu. Max öksürene kadar gergin ve soğuk bir ortam vardı. “Sanırım tek çocuk olmanın avantajları da yok değil.”

“Kusura bakma dostum,” dedi Douglas, Max’ın sırtına hafifçe vurarak. “Kız kardeşin mi var, derdin var.”

“Sevgili Charlotte nasıl?” diye sordu Celia tatlı bir ses tonuyla. Ardından birkaç gün önce Charlotte ile bir klasik olan “Kes sesini,” “Sen kes sesini” kavgası yaparken Yuri’nin kapıyı açıp, “İkiniz de sesinizi keser misiniz?” diye bağırdığını anlatmaya başladı.

“Charlie o kadar da kötü biri değildir,” dedi cesurca, ama masadakileri bu konuya ikna etmeye çalışmaya pek niyeti yoktu, Celia tam da Douglas’ın iddiasını çürütmeye hazırlanıyordu ki Douglas ayağa kalktı. “Çok güzel bir akşamdı, ama ben artık gitsem iyi olur.”

Neve de ayağa kalkınca Douglas tek koluyla kardeşine sarıldı. “Geldiğiniz için teşekkürler demek isterdim, ama hâlâ sizi davet ettiğimi hatırlamıyorum.”

Douglas sadece sırtıttı. “Yemek harikaydı Nevy. Bunu en kısa zamanda tekrar edelim derim. Belki sen ve Max, Charlie ve ben birlikte...”

Celia ağızındaki kahvenin son yudumunu masaya püskürterek büyük bir şov yaptı. “Sevgili, bitanecik Charlotte’un Neve’i sürekli taciz ettiğini biliyorsun,” dedi, ama Douglas çoktan mutfak

kapısına doğru yönelmişti. "Haydi Celia, daha beni puba götürüp içki ısmarlayacaksın."

Celia da söylenerek ayağa kalktı. "Sevgili aşk kuşları; şimdi ikinizi baş başa bırakıyorum. Baş başayken ne yapıyorsanız, aynen devam edebilirsiniz," dedi teatral bir şekilde. Celia'nın bu hali Max'i güldürdü; Neve ise Celia'yı dürtükleyerek kapıya doğru sürükledi.

"Gerçekten adisin!" dedi Neve. Kapıyı açıp Celia'yı dışarı doğru ittirdi. "Bu konuyu seninle yarın konuşacağım."

"Yarın akşam bir şeyler yapabilir miyiz, sadece ikimiz? Beraber yemek yer, DVD seyrederek. ne dersin? Artık bana hiç zaman ayırmıyorsun."

Bu kesinlikle doğru değildi, ama Neve bu teklifi seve seve kabul etti, tabii bir şartla. "Toplum içinde konuşulması ve konuşulmaması gereken şeyler hakkında en az on dakika nutuk dinlemeyi kabul edersen olur."

"Kabul," diyerek sırtı Celia. "Şimdi Max'in yanına git de birlikte biraz krep yapın."

Celia merdivenleri sesli bir şekilde indi, Neve kapıyı kapatarak konuşmak istemediği şeyler hakkında biraz daha konuşmak durumunda kalacağını bilerek yavaş yavaş mutfağa doğru ilerledi.

21

Max hâlâ mutfakta oturuyordu ve Neve mutfaktaki son işlerini bitirmek için yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle yanından geçerken Max, Neve’i belinden yakalayıp kucağına doğru çekmeye çalıştı.

“Delirdin mi? Ben çok ağırım,” diye ısrar etti Neve, Max’ın kucağından kalkmaya çalışırken. “Bacakların kırılacak.”

“Saçmalama,” dedi Max. Neve’i yukarı doğru çekip bacaklarının arasını iyice açtı, böylece Neve’in ayaklarını yere dayayıp vücudunun bütün ağırlığını kalça kemiğine vermekten başka çaresi kalmadı. “Bana bak Neve. Lütfen.”

Neve isteksizce başını kaldırdı ve Max ile burun buruna geldi. “Ne var?”

“Bu keyifli doğum günü yemeği için sana teşekkür ederim,” dedi çok ciddi bir ses tonuyla. Neve gözlerinde en ufak bir alaycı ifadeye bile rastlamadı.

“Keyifli değildi,” dedi kafasını tekrar eğerek. “Celia ve Douglas her şeyi mahvetti. Benim yaptığım puding topak topak olduğu için sen dışarıdan aldığım Yorkshire pudingleri yemek zorunda kaldın. Korkunç bir yemekti.”

"Hoş geldin Debbie Downer. Şu anda tamamen onun gibi davranıyorsun," dedi keskin bir ifadeyle.

"Artık kucağından inebilir miyim, çünkü bu şekilde ikimiz de hiç rahat edemiyoruz."

"Hayır," dedi Max. Bir eliyle çenesini tutup Neve'i öpmeye başladı. Neve de mest olmuş bir şekilde Max'i öpmeye koyuldu, böyle düşününce öpüşmeleri yeteri kadar uzun sürmüştü; ama Max hafifçe geri çekilip Neve'i öpmeyi bıraktığındaysa çok kısa gelmişti. Neve hafifçe içini çekti. Max'insa Neve'e hatırlatması gereken başka bir şey vardı. "Ev işgal edilmeden önce bana hediye sözü vermiştin."

"Evet! Sanki sana bunu günler önce söylemişim gibi geldi bir an." Neve, Max'ın kucağından atladı. Max'ın kan dolaşımını hızlandırmak için Neve kalkar kalkmaz bacaklarını ovalamaya başlamadığını görünce içi rahatladı. Çöp kovasının arkasından üzeri yıldız desenli bir hediye poşeti çıkardı ve "Mutlu yıllar!" diyerek Max'a uzattı.

Max hediyelerin üzerine hemen atlamadı, ama poşetin içindeki paketlerin her birini çıkarıp masaya koydu. Dolayısıyla öncelikle üzerinde sadece, "Mutlu yıllar" yazan kartı okumuş oldu. Aslında Neve adının sonuna çarpı işareti koymuştu; bu bir öpücük anlamına gelebilir veya gelmeye de bilirdi.

Sonra en büyük hediye paketini açtı. Neve, Max'ın dikkatinin başka bir yerde olmasından faydalanarak mutfak tezgâhında doğum günü sürprizinin bir sonraki aşamasını hazırlamaya koyulmuştu.

"Çavdar Tarlasındaki Çocuklar gerçekten ilgimi çekti ve zaten diğer kitaplarını okumak istiyordum," dedi Max tek parmağıyla J. D Salinger'ın diğer üç kitabına vururken...

"Şimdi hangisini açayım?"

“Küçük olanı,” diyerek Neve omzunun üzerinden cevap verdi ve Max hediyelerin en küçüğünü açmak için kafasını eğince Neve kaşla göz arasında dolaptan bir çift paket çıkardı.

Max, paketin içinden İpod'unu ses kayıt cihazına çevirecek küçük bir alet çıktığını görünce, “İnanmıyorum, işte bunu çok uzun zamandır istiyordum!” dedi. Neve gerçekten heyecan duyup duymadığını anlamak için Max'a baktı, samimi gözüküyordu, diğer taraftan çoktan kalan son hediyesini açmaya koyulmuştu bile. Paketi içinden üzerinde Keith'in fotoğrafının olduğu küçük espresso fincanı çıktı. “Bu çok çılğın bir şey.”

“Telefonumla birkaç fotoğrafını çekmiştim, hepsini bir CD'ye çekip fotoğrafçıya götürdüm... Gerçekten beğendin mi Max?”

“Çok beğendim. Hepsini,” dedi Max. Espresso fincanını daha yakından incelemek için gözüne doğru yaklaştırdı. “‘Hadi oradan’ bakışını çok iyi yakalamışsın.”

Neve ellerini sinirli bir şekilde bükerek, “Diğer insanlara ne hediye alacağımı hiç bilemiyorum çünkü bana alınabilecek en iyi hediye her zaman kitap için hediye çeki olmuştur,” diyerek açıkladı durumu. “Hepsini geri alabilirim. Fincan dışında. Kor-karım o eline yapışıp kaldı.”

“Neve!” Hepsini beğendiğimi söyledim ve gerçekten beğendim. Günün geri kalan kısmında kendimizi eleştirmeyi bir kenara bırakabilir miyiz lütfen?”

“Günün geri kalan kısmı biraz zor olabilir, ama kendimi yarım saat tutabilirim, sonra aynen devam. Tamam, peki sen yanında film getirdin mi?”

“Evet, Bruce Lee serisini çok seveceğine eminim.”

“Bruce Lee?” Neve, Bruce Lee'nin kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Bugün Max'ın doğum günüydü ve o ne isterse onu yapacaklardı. Yine de kung-fu filmi seyretmek zorunda kalacağını hiç tahmin etmemişti. “Seri derken? Kaç tane film var içinde?”

“Rahatlayabilirsin. Yanımda getirmedim, evde bıraktım.” Max ayağa kalkınca Neve dimdik bir şekilde tezgâhın önünde dikildi ve doğum günü gündeminin bir sonraki maddesinin kanıtlarını saklayabilmek için kollarını iki yana açtı. “Ne oluyor? Arkanda ne saklıyorsun sen?”

Neve bir bacağına kaldırıp Max’i tezgâha yaklaştırmamak için ayağını dizinin üzerine koydu. “Bir adım daha atarsan sürprizi bozacaksın,” dedi. “Sen oturma odasına git ve bir film seç. Ben on dakika içinde geliyorum.”

Max, Neve’in omzunun üzerinden tezgâha bakmaya çalıştı. “Sürprizin... ekmek kutusundan daha mı büyük?”

“O gördüğün ekmek kutusu zaten!”

Max, “Ama sen ekmek yemezsin ki Neve,” dedi. Bir adım daha atınca Neve, Max’i bacağıyla biraz daha sert bir şekilde ittirmek zorunda kaldı. “Tamam, tamam, gidiyorum.”

Yirmi dakika sonra Neve oturma odasının kapısını ayağıyla ittirerek açtı. Kolunun altında bir şişe şampanya ve bir kutu çikolata vardı. Sol elinde iki şampanya bardağı, diğerindeyse küçük bir çikolatalı kek tutuyordu. Minyatür kekin üzerine bir de mum koymuştu.

“İyi ki doğdun,” şarkısını da söylemek isterdim, ama maa- lesef sesim hiç güzel değil,” dedi ve kendi elleriyle yaptığı keki dikkatlice sehpanın üzerine yerleştirdi. “Ama yine de mumu üfleyip bir dilek tutmak zorundasın.”

“On dakika içinde nasıl kek yapabildin ve bu kek neden fincanın içinde?” Max, Neve’in hazırladığı mütevazı doğum günü pastasını inceliyordu. “Bu kekin içinde donmuş çikolata parçacıkları mı var?”

“Hayır, içinden çikolata akan kekler vardır ya, bu da onlardan biri,” dedi Neve, Max’ın yanına otururken. “Tarifi iş arkadaşım Rose’dan aldım. Fincanın içinde hazırlayıp mikrodalgada

pişiriyorsun. Çok lezzetli olduğunu söyledi. Haydi, mumu üfle-sene.”

Max gözlerini kapayıp mumu üfledi, sonra hareket etmeden durdu. Neve, gözkapaklarını bir anlığına aşağı doğru düşürme-sinden Manchester United Premiership kazansın gibi anlamsız bir dilekte bulunmadığını, gerçekten önemli bir şey dilediğini anladı. Max gözlerini açıp Neve'e, "Ne dilediğimi merak etmi-yor musun?" diye sordu.

"Eğer bana söylersen dileğin gerçek olmaz," diye cevap verdi Neve. Bir taraftan da şampanyanın mantarını çıkarmaya çalışıyordu. "Hangi filmi seyretmek istediğine karar verdin mi?"

"Film seyretmek yerine oyun oynayabiliriz diye düşündüm," dedi Max; koyu yeşil bir kutuyu Neve'e göstermek için eline alırken. "Bunu DVD dolabının en alt rafında buldum... Kadehi eğersen, şampanya o şekilde köpürmez."

Neve şampanyayı indirim reyonundan aldığı flüt kadehlere doldurdu ve Max'ın iki yudumda kadehi yarılmasını bekledi. "Şimdi söyleyeceğim şeye inanmakta zorluk çekebilirsin, ama ben bu oyunu çok iyi oynarım. Yani karşında azılı bir rakip du-ruyor. Yıllarımı sadece kitap okumakla geçirdiğim için kelime dağarcığım şaşırtıcı derece geniştir. Eğer benimle Scrabble oy-namaya kalkarsan kışını fena tekmelerim, haberin olsun."

Max çikolatalı kekten bir kaşık almak üzereydi, ama Neve'in söylediklerini duyunca kaşık havada kaldı. "Kışımı mı tekme-lersin?"

"Evet, hem de iyice morartana kadar. Bir hafta üzerine otu-ramazsın." İşte bu çok küstah bir cümleydi. "Ciddiyim Max, on üç yaşında dört yüz yirmi yedi puan yapınca annem oynamamı yasakladı. Oxford'dayken dilbilimden mezun iki öğrenciyle ve bir İngiliz hocayla oynamıştım."

"Benim küçük krep sevgilim, ben *Guardian*'dan Carol Vorderman ile Scrabble oynadım ve onu yendim. Çünkü Scrabble'in kelime dağarcığının genişliği ile alakası yok. Tamamen mantık ve taktik işi," dedi Max kekinden büyük bir ısırık alırken.

"İnanılmaz lezzetli olmuş, sen de biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Scrabble'dan o kadar kolay kurtulamazsın." Max fincanı eline alıp sırtını yastıklara dayadı ve ayağıyla masadan destek alarak Scrabble kutusunu Neve'e doğru itirdi. "Haydi kur bakalım. Eğer korkmuyorsan tabii ki!"

"Max, iki harfli bütün kelimeleri ezbere biliyorum, Carol Vorderman olayına gelince... matematikte gayet iyi olabilir, ama *Countdown* programında kelime uzmanı değil de hostes olmasının bir sebebi olmalı, dolayısıyla onu Scrabble'da yenmiş olman pek şaşırtıcı değil."

"Savaş ilan ediyorsun anladığım kadarıyla." Max, Neve'i kızdırmak için hafifçe kafasına vurdu. "İyi olduğunu düşündüğün bütün yüksek puanlı kelimeleri bir bir yediğimde sana bu konuşmayı hatırlatırım."

"Peki, öyle olsun bakalım." Neve, Scrabble kutusunu alıp seri bir hareketle kapağını çıkardı ve oyun tablosunu kahve masasına yerleştirdi.

"Eğer harfleri buruşuk kâğıt bir torbada tutuyorsan, o kadar da iyi Scrabble oynuyor olamazsın," dedi Max ayağıyla Neve'in kolunu dürterken. Neve bu hareketi damarına basmak için yaptığını çok iyi biliyordu ki işe de yarıyordu.

"Başla bakalım krep çocuk." Neve, Max'a bir oyun tahtası fırlattı. Bu hareket Max'ı güldürmüştü. "Ayrıca bugün doğum günün diye sana bilerek yenileceğimi de zannetme."

Neve hayatı boyunca Scrabble oynarken hiç bu kadar eğlenmemiştir. Hatta hayatında hiç bu kadar eğlenceli vakit geçirmemiştir. Neve ne zaman puan değeri yüksek bir kelime yazacak olsa, Max üç ayrı kelime birden yazmaya çalışmış ve oyun tablosunu içinden çıkılmaz bir hale sokmuştu.

Kutudaki çikolatalar bitmiş, şampanyanın hepsi içilmişti. Artık Neve ne zaman mızıkçılık yapsa Max dudaklarına yapışıyor. yavaş ve etkileyici bir şekilde Neve'i öpmeye başlıyordu. Bu yüzden de her turun arasında uzun aralar vermek zorunda kalıyorlardı.

Oyunu Neve kazandı, hem de ezici bir üstünlükle. Oyunun sonunda tahtasındaki "y" harfini kullanarak Max'ın yazdığı "kin" kelimesini "kinaye" olarak tamamladı; x3 skor elde etti ve elindeki sözlüğü Max'a sallayarak zaferini ilan etti.

Şimdi Max'ın küskün suratını öpme sırası Neve'e gelmişti. Kanepeye uzanıp birbirlerine sarıldılar. Max'ın elleri Neve'in elbisesinin içinde kaybolmuştu. Neve'se elleriyle Max'ın kemerinin tokasıyla oynamaktan son derece mutluydu, ama Max çok sertleşti ve bu da Neve'in merakını uyandırmıştı. Kemerini çözdü ve elini pantolonun içine soktu, böylece baksırının üzerinden penisinin uzunluğunu keşfedebilecekti.

Ereksiyona geçmiş bir penise dokunmak Neve'e hâlâ garip geliyordu, ama bu insana kendini kötü hissettiren cinsten bir gariplik değildi. Max'ın parmakları memeuçlarını ulaşmak için sutyenin etrafından dolaşıyordu, diliyle dişleriniyse boynunda hissediyordu. Bir süre sonra Neve'in parmakları ile Max'ın penisi arasında bariyer görevi gören boksır güven verici değil. sinir bozucu bir hal aldı. Neve elini baksırının içine soktu. seri bir hareketle Max'ın sıcak, pürüzsüz ve hareket halindeki penisini yakalayıp Max kendini geri çekene kadar elinde tutmaya devam etti.

Kafasını geriye doğru atıp gözlerini kapatarak. "Bunu yapma," dedi Max. Neve, Max'ın daha önce hiç o an lambanın ışığında görüldüğü kadar tatlı görünmediğini düşündü. Göğsü ve yüzündeki sert çizgiler ışıldıyordu. "Durmamız gerekiyor."

Neve durmak istemiyordu çünkü şampanya, çikolata ve Scrabble zaferinin ardından yarı yarıya sarhoş gibiydi. Karşı koymamakta güçlük çektiği bir dürtüyle korkularını bir kenara bırakıp çınlıçplak kalmak ve Max'a başladıkları işi bitirmek için yalvarmak istemesinin sebebi de bu olmalıydı.

Tüm bunları yapmak yerine kanepeye uzandı ve nefesini normale döndürmeye çalıştı. Max hırkasının fermuarını çenesine kadar çekmişti, böylece teninin bir santimetresi bile gözükmeyecek, böylece şehvet dolu dokunmalara maruz kalmamayı garantileyecekti.

Max, "Ben Keith'i yürüyüşe çıkarıyorum," dedi. Aslında bu çok gereksizdi çünkü Max aralarındaki şey iyice ateşlenip son noktaya geldiğinde Keith'i yürüyüşe çıkarırdı. Bu bir pazar gecesi klasiği haline gelmişti.

Neve dişlerini fırçalayıp saçını atkuyruğu yapmış, yatakta oturuyordu, Max pantolonunu çıkarıp yorganın altına girerken uykusuz bir gecenin daha kendisini beklediğinden neredeyse emindi.

"Burası çok soğuk," diyerek şikâyet etti Max. Yatak örtüsünü her iki eliyle yakaladı, Neve de aynı şekilde. "Isıtma sisteminde sıkıntı mı var? Bozuldu mu yoksa?"

"Hayır, ama ben radyatörü kapattım, ayrıca bütün gün pencereler açıktı, ayağımızın altında sıcak su şişesi yok ve ben yazlık pijamalarımı giydim." Neve, Max'a doğru yanaştı. "İstediğin zaman termonükleer bir patlama yaşayabilirsin, ben hazırım."

"Yaklaşma bana, ileri git," dedi Max, Neve'e yatağın diğer ucunu göstererek. "Bir buz dağıyla birlikte yatıyor gibi hissediyorum."

“Burası benim için senin hissettiğinden bin kat daha soğuk.” Neve yorganın altına iyice sokuldu, *The School at the Chalet*’ten birkaç bölüm okuyamayacak kadar çok üşüyordu çünkü okumak için kollarını yorganın dışına çıkarması gerekecekti. (Douglas ve Celia’yla eski günlerden konuşunca canı tekrar Chalet School serisini okumak istemişti.) Bunun yerine içini ısıtacak sıcak bir şeyler düşünmek zorunda kaldı.

Aradan on dakika geçmişti, ama hâlâ donuyordu ve tamamen uyanıktı. O kadar uyanıktı ki gözlerini her kapadığında bir süre sonra kendiliğinden açılıyordu. Neve, Max’ın uyumuş olabileceğini düşündü çünkü kıpırdamadan sessizce yatıyordu. Horlamaya başlamadığına göre çok da derin uyuyor olmazdı. Neve bütün bunları düşünürken Max sıcak hava dalgasıyla birlikte birden Neve’in tarafına doğru döndü.

“İstersen ayaklarını benim üzerime koyabilirsin.”

Neve vakit kaybetmeden ayaklarını Max’ın bacaklarının üzerine yerleştirdi ve iç çekti. “Böyle daha iyi.”

Max, Neve’i omuzundan öpüp sarıldı. Kolları gergindi, Neve her an küçük parçalara ayrılabilirmiş endişesi taşıyormuş gibiydi sanki. “Haddimi aşıyorsam söyle lütfen, ama bana sorarsan babanla ilgili durumu daha fazla uzatmadan gerekiyor.”

Celia gittikten sonra Max babası ile ilgili herhangi bir şey sormadığı ya da söylemediği için Neve çok rahatlamıştı, çünkü derinlerde bir yerlerde Celia’nın haklı olduğunu biliyordu. Evet, babasıyla konuşmuyordu. Ya da her zamanki pasif agresif tavırla konuşmuyordu. “Biliyorum,” dedi Neve yumuşak bir ses tonuyla. Bu cevabın Max’ın konuyu kapatması için yeteri kadar tatmin edici olmasını umuyordu.

“Söyledikleri çok canını acıttı, bunu anlıyorum, ama öyle bir zaman gelecek ki babanla aranı düzeltmek için artık çok geç olacak, bunu istesen de yapamayacaksın çünkü o artık hayatta

olmayacak." Max, Neve'in konuyu uzatmamak için kısa cümlelerle karşılık verdiğini ve çok sıkışırsa yataktan bile kalkabileceğini biliyormuş gibiydi. Neve'i tekrar omzundan öptü.

"İşte o zaman sana neyi ne şekilde söylediğinin hiçbir önemi kalmayacak. Geriyeysel sadece senin söyleyemeye fırsat bulamadıkların kalacak."

Neve daha fazla kaçmak istemiyordu, yana döndü, çünkü artık sarılma sırası kendisine gelmişti. Bunu yapabilmek için Max'ın kolları arasında yavaşça kıpırdandı ve gecenin karanlığında Max'ın yüzünü okşamaya başladı.

"Eğer annen hâlâ hayatta olsaydı, sen ona ne söylemek isterdin?" dedi fısıldayarak. Max'a bu soruyu sorarak hayatının en cesur hareketini yaptığını hissetti ve Max'ın kendisini, acısını paylaşacak kadar değerli bulmasını istedi.

Max önce cevap vermedi, ama Neve'in yüzünde beliren endişenin neden olduğu çizgileri yok etmeye çalışmasına izin verdi. "Bilmiyorum... muhtemelen onu özlediğimi veya sevdiğimi söyleyemezdim bile; ona bir fincan çay yapıp gününün nasıl geçtiğini ve *Coronation Street* ile ilgili ne düşündüğünü sordurdum." Max belli belirsiz bir ses çıkardı ve birkaç saniyeliğine alnını Neve'in omzuna dayadı. Bu hareket Neve'in içini acıtmıştı. "Sanırım günlük hayatın dinamiğinde fark etmeden, önemsemeden yaşadığın anlar en çok özlediklerin oluyor."

Neve, Max'ın gergin bedenini sıkıca kavradı. "Annemi özlemen çok normal Max, bunda hiçbir sakınca yok, biliyorsun."

"Annem hep sinirliydi. Babama onu terk ettiği için sinirliydi. Bana kızgındı çünkü ayağına bir çocuk dolanmamış olsa muhteşem dopdolu bir hayatı olabileceğine inanmıştı." Max gözlemlerini ovaladı ve güçlkle yutkundu. "Aslında büyükannem hayat-tayken durum o kadar da kötü değildi, ama o öldükten sonra annem daha çok depresyona girdi. On altı yaşında Londra'ya

taşınmak benim başıma gelen en iyi şeydi, ama sadece iki yıl daha yaşayacağını bilsem, gelmezdim. Onunla kalırdım.”

“Ama bunu bilemezdin Max, belki de senin kendi ayaklarının üzerinde durduğunu ve kendine bakabildiğini görmek için rahatlatmıştır, bir de bu tarafından düşünsene.” Neve, Max’ın kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. O yüzden sadece öpmekle yetindi. Ama bunu oldukça beceriksiz bir şekilde yaptı. Max’ı öpmeye çalışırken burunları birbirine çarptı. Max, Neve’in dudakları dudaklarının üzerindeyken gülümsedi. Neve vücudunun yavaş yavaş gevşemeye başladığını hissetti.

“Yani söylemek istediğim o ki babanla aranı düzeltmelisin,” dedi Max. “Çünkü hayatının geri kalanını pişmanlıkla geçirmeni istemiyorum. Baş belası bir duygudur, inan bana.”

“Peki, annemle konuşacağım.” Neve bunu yapmaya karar vermişti çünkü her şeye burnunu sokan bir anneye sahip olmanın faydaları da vardı. “En azından nabzını yoklarım.” Neve omuz silkmeye çalıştı, ama birine sarılırken bunu yapmak şaşırtıcı derecede zordu. “Aptalca olan ne biliyor musun? Bana bunları söylediğine *memnunum*. Duymam gerekiyordu, ama yine de ondan duymak ağır geldi sanırım.”

Neve tekrar döndü çünkü bu defa sarılma sırası Max’daydı. Bir eliyle göbeğini okşamasına bile kızmadı bu defa. “Dinlediklerimden anladığım kadarıyla sen ve babam önceden yakınlığınız galiba,” dedi Max.

Evet öyleydiler. Sessizliği... paylaşıyorlardı ve bu altın değerindeydi. “Oxford’dayken beni ziyarete gelmişti, birlikte öğle yemeğine çıkmıştık,” dedi Neve tereddütlü bir şekilde.

Nehrin üzerindeki şu restorana gittik: ben kitap okudum, babam gazete okudu. Tek kelime etmedik, ama orada hâlâ birlikteydik. Hayatımda ilk defa kendimi gerçekten rahat hissetmişim,

çünkü beni olduğum gibi seviyor ve yargılamıyordu. Sanırım hep öyle olacağını düşündüğüm için kendimi ihanete uğramış gibi hissettim.”

Max, Neve’i öpmeye veya daha sıkı sarılmaya yeltenmedi, ama göbeğini eliyle daireler çizerek okşamaya devam etti. Max boğazını temizleyene kadar sessizce yattılar. “Ben birileriyle röportaj yaparken sessiz kalırım, bu da genelde insanları konuşmak için cesaretlendirir.”

Neve kendini tutamayıp güldü. “Çok pardon, şimdilik babamla ilgili konuları bir kenara bıraksak.”

“Böyle büyük, süslü kelimeleri ancak gecenin bu saatinde kullanabilirsin.” Max olduğu yerde yavaşça kaydı, böylece Neve ayaklarını tekrar Max’ın bacaklarının üzerine koyabildi. “Tanrım, bütün bu itiraflar beni çok yordu.”

“Beni de öyle, haydi uyuyalım artık,” diye cevap verdi Neve. Sıradışı bir gün yaşadığı için yorgunluktan ölüyordu, ama tam bu sırada Max’ın eli tişörtünün içine doğru kaydı ve avcunun sıcaklığını çıplak teninde hissetti. O ana kadar, günün önceki saatlerinde hissettiği dürtüler içinde pinekliyordu; ama şimdi ise uyanmış, Neve’i harekete geçmek için uyarıyorlardı: Max’a doğru eğilmek ya da sutyenini çıkarıp göğüslerini çaktırmadan Max’ın kollarına sürtmek gibi şeyler.

“Evet uyuyalım,” dedi Max lafı ağzında yuvarlayarak. Çoktan uyku moduna geçmiş gibi görünüyordu ve başparmağı ile Neve’in pijamasının kuşağı ile oynadığının farkında değil gibiydi. Sanki az önceki soğuktan donan Neve değilmiş gibi, şimdi de alev alev yanıyordu. Gözlerini kapadı, ama bu dürtülerini daha da harekete geçirdi. Bütün duyguları yükselmişti ve Max’ın eli vücudundayken bütün sınırları uyarılıyordu.

Max elini aşağı değil de yukarı doğru kaydırduğunda Neve yaşadığı hayal kırıklığı ile avaz avaz bağırarak istedi, ama bu

da fena değildi çünkü parmakuçları göğüslerinin altında gezi-
niyordu. Derin bir nefes aldı.

“Pardon,” diye mırıldandı Max uykulu bir sesle. Ne yaptı-
ğının farkında bile değilmiş gibiydi. Neve ise ne yaptığının far-
kında olmasını ve bunu *orada* daha sert bir şekilde daha çok
yapmasını istiyordu... “Neden sutyenle yatıyorsun?”

“Hemen çıkarıyorum,” dedi Neve aceleyle bir eliyle kopçayı
açmaya çalışırken. “Bu arada yaptığın şeyle ilgili sorun yok,
yani eğer istersen devam edebilirsin, benim için sorun olmaz.”

“Neve devam edebilirim?”

Neve sutyenini tişörtünün kollarından çekip çıkardı. “Bana
dokunuyordun,” dedi ve Max’ın elini çıplak göğsünün üzerine
yerleştirdi çünkü sonunda dürtüleri galip gelmiş ve Neve’in utan-
gaçlığı bir kenara bırakmasını sağlamıştı. Karşı koymak için ar-
tık çok geçti.

Max elini geri çekmeye çalıştı, ama avcunun sızlayan me-
meuçlarına değmesi bile Neve’in Max’ın bileğini sıkıca tutması
için yeteri kadar teşvik ediciydi.

“Bunu yapmayacağınız konusunda anlaştık sanıyordum,”
dedi Max. Sesi artık uykudaymış gibi boğuk değildi, ama in-
san çok heyecanlanınca dişlerinin birbirine çarpmasını engelle-
mek gibi çenesini sıkar ya, işte Max’ın sesi de böyle geliyordu.

Neve, “Hayır, biz seks yapmayacağız diye konuştuk, ama
benim istediğim bu değil zaten, ben sadece bana dokunmanı
istiyorum,” diyerek açıkladı durumu ve kendini Max’ın hareket-
siz eline doğru kaydırıldı. “Ayrıca gerçekten gerginim. Uyuyama-
yacağımı *biliyorum*.”

“Ben sadece kamu hizmeti vereceğim yani, öyle mi?”

Neve, Max’ı, “Kişisel hizmet,” diyerek düzeltti. Bu arada
Max’ın bileğini bıraktı çünkü artık elleri hareket etmeye baş-
lamıştı. Dokunuyor, okşuyor ve parmaklarının vücuduna her

değişinde Neve daha da uyanlıyordu. Bu yüzden Neve, Max'ın penisinin sertleşmesine hiç şaşırılmamıştı.

“Dokunmamı istediğin bir yer var mı?” Max'ın sesi yine boğuklaşmıştı, ama yorgunluktan değil, tamamen başka şeylerden.

Neve'in düşünmesine gerek bile yoktu. “Buraya,” dedi, Max'ın elini yeniden kavrayarak. Max'ın elini göbeğinin altına doğru kaydırdı, artık bu ıstırabı daha fazla uzatmak anlamsızdı, Max'ın elini pijamasının içine soktu.

Bu defa Max'ın bileğini hemen bıraktı çünkü Max vakit kaybetmeden kukusunu kavramıştı ve bir parmağının ucuyla Neve'in ne kadar ıslandığını test ediyordu. Sonra parmağını Neve'in içine sokmaya başladı. Neve, Max'a sıkıca tutunmuş; şaşkınlıkla karışık bir zevk yaşıyordu.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu boğuk bir sesle. “Bu hoşuna gitti mi?”

“Evet!” diye yanıt verdi Neve soluk soluğa. Beceriksiz hareketlerle Max'a dokunmaya çalışırken Max'ın çıplak olduğunu fark ederek şaşırdı, parmaklarını Max'ın penisine sürtmeye devam ediyordu. Bu sırada Max, Neve'in pijamasını dizlerine kadar indirdi ve beraber hareket etmeye başladılar.

Max'ın başparmağı Neve'in klitorisini okşarken diğer parmağı içinde gelip gidiyordu. Neve diğer eliyle arkasında ne yaptığını hissedebiliyordu. Neve daha önce hiç bu yumuşak tokatlama sesini duymamıştı, ama ne anlama geldiğini içgüdüsel olarak çok iyi biliyordu. Dolayısıyla Max'ın birdenbire inleyip Neve'in sırtına ılık ve ıslak bir şey fırlatmasına hiç şaşırmadı.

İğrenç olmalıydı, ama Neve Max'ın bileğini son bir kez daha tutup kuvvetlice bastırmaktan başka bir şeyle ilgilenecek durumda değildi, zaten sonrasında da hiçbir şey yapamayacak duruma gelmişti. Nefes alıp verisi insanın kulağını sağır edebilecek kadar yüksek geliyordu. Gözlerini sıkıca kapadı. Kendini uzay

boşluğundan düşüyormuş gibi hissediyordu, yere çakılmasına saniyeler kalmıştı, ama Max onu tutmak için orada bekliyordu.

Peçetelerle birbirilerini beceriksizce temizleyip biraz kendilerine geldikten sonra, Neve kendini Max'ın kollarına bıraktı. Neve az önce uyumasını engelleyen dürtülerle savaş halindeydi, şimdi ise her an uyuyakalacakmış gibi hissediyordu.

“Pişman mısınız?” diye sordu Max birden.

Neve sanki damarlarında tatlı bir şurup gezinerek beynine doğru yol aldığını hissediyordu. Bu haldeyken konuşmak oldukça zordu. “Şu anda değil,” diyebildi. “Muhtemelen sabah olacağım.”

“Bazen, eğer cinsel haz üzerine yoğunlaşmaya devam edersem, hiçbir zaman doğru düzgün bir ilişki yürütemeyeceğimden endişeleniyorum. Benim şeyim... arkadaşlarımdan biri sürekli bunu söylüyor,” diye itiraf etti Max. “Sence de öyle mi?”

Neve, Max'ın içinde bulunduğu duruma hak ettiği önemi vermek istedi. Sonra vazgeçti. “Bence kendine yeni arkadaşlar bulmalısın.”

www.webcanavari.net / Orppersephone

22

Neve ertesi sabah uyandığında Max yanında değildi, ama gitmeden yorganı Neve'in üzerine sıkıca örtmüştü. Neve, Keith'i yürüyüşe çıkardı. Tam spor çantasını hazırlıyordu ki telefonuna Max'tan bir mesaj geldi.

"Doğum günü sürprizlerim için çok teşekkür ederim. Özellikle de sonuncusu için. Pişman oldun mu?" Neve'in dün gece olanlarla ilgili hissedeceği tek mantıklı şey pişmanlıkmış gibi, Max bu sorunun cevabını özellikle merak ediyordu.

Aslında Neve biraz pişman olmuştu ve biraz da utanmıştı. Ya da itiraf etmek gerekirse çok fazla utanmıştı, ama artık yirmi beş yaşındaydı. Bazı ihtiyaçları olduğu çok açıktı ve artık bu ihtiyaçları bir eliyle Anaïs Nin'in *Venüs Üçgeni* kitabını okurken diğer eliyle kendini tatmin etmeye çalışarak gideremiyordu.

Mesaja cevap olarak, *"Bir nevi"* yazdı, tam gönder tuşuna basacaktı ki karar değiştirdi. Eğer Max, Neve'in düşündüğü şeyi ima ediyorsa, o zaman duygularını kristal berraklığında ifade etmesi gerekiyordu. Mesaja şöyle bir ekleme yapmaya karar verdi. *"Ama bunu tekrar yapmak istiyorum ve bir sonraki sefere aynı şeyi ben sana yapmak istiyorum."*

Neve, Max'ın uçağının kaçta olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama doksan dakika kardio yapıp ağırlık kaldırdıktan sonra Max'tan bir mesaj daha geldi.

“Yaramaz kız, seni beklemek çok zor olacak. Keith'i de, seni de çok öpüyorum.”

Max gitmeden önce bir haftalık kötü kokulu bir köpek maması, bir de köpek bakımıyla ilgili iki sayfalık yapılması gerekenler listesi bırakmıştı. Neve listede, köpek gezdirme ve parazit tabletleriyle ilgili tavsiyelerin ya da acil durumlar için veterinerin telefon numarası gibi bilgilerin yazdığını düşünüyordu, ama listeye bakılırsa Max'ın çok da iç açıcı olmayan başka endişeleri vardı:

- Yatak odana girmesine izin VERME.
- Söylememe gerek bile yok, arıya yine de Keith'i ASLA yatağına alma.
- Keith'i banyoya SOKMA. Çünkü klozetteki suyu içmeye kalkıyor.
- Yemek masasına musallat olmasına izin VERME. Bizim yediklerimizle değil, köpek mamasıyla beslenmeli.
- Ve sakın çikolata YEDİRME. Çok ciddiylim. Çikolata köpeklerin hasta olmasına sebep olur. Onun yerine ciğer verebilirsin.
- Yaşlı insanlardan hoşlanmaz. özellikle de baston ya da koltuk değneği ile yürüyenlerden.
- Balon, uçurtma ve alışveriş poşetlerinden hoşlanmaz.
- Küçük çocukların yaklaşmasına da izin verme.
- Bir elinde balon ve alışveriş poşeti tutup diğer eliyle uçurtma uçuran küçük bir çocuk görürse kafayı yer, ölür, biter.

O gece Neve uyumak için odasına geçmeden önce duş almaya karar verdi. Keith, Neve duş alırken banyoda durdu (ve su içmek için duşa, kabinin içine girmeye çalıştı) çünkü o kadar çok havladı ve kapıyı o kadar çok tırmaladı ki Neve kapının boyasına zarar vereceğinden korkup köpeği içeri almak zorunda kaldı.

Ayrıca Neve rahat rahat yemek yiyebilmek için tabağındaki balık buğulamadan bir parça da Keith'e vermek zorunda kaldı, çünkü istediğini elde edene kadar burnunu Neve'in apış arasına sokup patileriyle bacağına çizip durmuştu.

Neve içten içe Keith'in bu kadar çok duygusal sorun yaşamasının sebebinin Max'in koyduğu kurallar olabileceğinden şüpheleniyordu. Biraz müsamaha gösterse belki o da böyle davranmayacaktı, evet Max çok katıydı, ama şu da bir gerçektir ki Neve de Keith'e karşı çok yumuşak kalıyor ve dizginleri asla ele alamıyordu. Ya da otoriter bir sesle, "Hayır, Keith oturma odasında uyumak zorundasın," demeyi beceremiyordu.

Neve, Keith'in işkence görüyormuş imajı yaratarak inleyip ulamasına sadece beş dakika dayanabildi. Yatağını, oyuncaklarını ve su kabını almak için oturma odasına gitmek zorunda kaldı. Neve gözlerini Keith'e sabitleyerek olduğu yerde doğrulurken, "Eğer benim odamda yatacaksa, en azından kendi yatağında uyumalı," diye düşündü. Gözlerini ne zaman Keith'ten çevirip kitap okumaya çalışsa, yatağından fırlayıp Neve'e doğru ilerlemeye başlıyordu. "Yatağına geri dön, seni kötü çocuk," şeklinde azarlandıktan sonra anında sıvışıyor, gözlerine yalandan hüznü bir ifade yerleştiriyor ve kısacık kuyruğunu sallamaya başlıyordu, sanki çok eğlenceli bir oyun oynuyormuş gibiydi.

Sonuç kaçınılmazdı... Neve ışığı söndürür söndürmez patileriyle ahşap zemini tırmaladı, sonra da bütün ağırlığını Neve'in ayaklarının üzerine vererek yatağa çıktı. "Kötü köpek!" diye bağırdı, ama aslında ikisi de bunu kalbinden gelerek söylemediğini biliyordu. Ayrıca eğer Keith yatağın altında girerse sıcak su şişesi görevi de görebilirdi.

Keith hedefe kitlenmiş, başka hiçbir şey düşünemiyordu. Bir hırsız edasıyla göbeğinin üzerinde sürünerek Neve'e yaklaştı, kendisine yer açana kadar patileriyle sırtına vurdu ve sonunda

yanına yerleşti. Artık başına Neve'in yastığına dayayabilir ve nefesini Neve'in suratına vere vere uykuya dalabilirdi.

"Celia haklıymış," diye mırıldandı Neve. "Sen gerçekten şeytan gibisin."

Ertesi gün Çin yemeği yemek ve kız kardeşine destek olmak için Neve'in evine geldiğinde Celia, Keith ile ilgili fikrini hâlâ değiştirmemişti.

"Köpeği yatağına aldığına inanamıyorum!" Celia korku dolu gözlerle Keith'e baktı. Keith ise tavuk ve kaju fıstığı yemekle meşgul olan Celia'nın her hareketini dikkatle seyrediyordu.

"Uyurken seni parçalayabilir, iğrenç, ayrıca çok pis!"

"Bir yerde okumuştum, köpek tükürüğü insan tükürüğünden daha temizmiş." Keith, Neve ile hemfikir olduğunu belirtmek istercesine patilerini bacağına koydu ve vejetaryen Çin mantısının yarısını kapana kadar olduğu yerden ayrıldı. Keith'in yemediği tek şey kerevizdi. "Celia, Keith'e böreğinden bir parça verirsen, seni ömür boyu arkadaşı olarak görecek."

"Asla vermem!" Keith yalvaran gözlerle bakmaya başlayınca Celia dayanamayıp böreğinin yarısını temkinli bir şekilde Keith'e yedirdi. şaşkınlık içinde, "Neredeyse parmağımı da yiyecekti," dedi. Keith'in kafasını okşayıp böreğinin kalan yarısını da verince Neve gülümsedi.

Celia önündeki wonton çorbasını, tatlı-ekşi tavuğu, yumurtalı pilavı, karides mücveri foo yungu ve Keith'in yardımıyla Çin böreklerini bitirdiğinde ikisi çok yakın arkadaş olmuştu.

"Eğer yedikleri dokunursa hesabını sen verirsin," dedi Neve, Celia'ya.

"Kimse görmeden çocukları yaralayan pireli, uyuz bir köpekçiğe göre o kadar da kötü sayılmaz," diye de ekledi Keith'in çenesinin altına kaşırken. Celia'nın Keith ile konuşma tarzına bakılırsa Max'ın tüyler ürpertici bulduğu o ses tonu ikisinin de

DNA'sında var gibi gözüküyordu. "Eveet, beni pazar günü yaptıklarım yüzünden azarladın, ben sana Yuri ve topal grafik tasarımcıyla ilgili son haberleri anlattım, kaldı ki hâlâ birbirlerine bir hafta daha dayanabileceklerini düşünmüyorum. Artık Charlotte'ü çekiştirmeye başlayabiliriz."

"Ben onun seviyesine inmem, hiç heveslenme!" dedi Neve kendini beğenmiş bir tavırla. Bir tarafta ısıtıcıdaki suyun kaynamasını bekliyor, diğer tarafta da Celia'nın yumurtalı pilav tabağının üzerine daha sonra yemeğe teşebbüs etmesin diye bulaşık deterjanı döküyordu.

"Evet, hep aynı şeyi söylüyorsun, ama ben seni gaza getirince de hep konuşuyorsun." Celia sırtıp parmaklarını şıklattı. "Nereden başlasam? Kendine yeni bir Juicy Couture eşofman takımı almış, pudra mavisi. Douglas'a ne kadara patladığını tahmin et!"

"Charlotte çalışıyor, muhtemelen kendi parasıyla almıştır," dedi Neve sandalyesine oturup naneli çayından bir yudum alırken.

"Kurbanlarının yüzünü deneme tahtasına çevirmekten ne kadar para kazanıyordur sence?"

Celia'nın Charlotte'tan nefret etmek için birçok geçerli sebebi olsa da en çok iş seçimini küçümsüyordu çünkü Charlotte bir makyaj standının arkasında durup yeni sezon renklerini anlatmak için alışveriş yapanların ilgisini çekmeye çalışıyordu. "Ayrıca Selfridges gibi devasa bir alışveriş merkezinde değil, Boots'un bir köşesinde çalışıyor. Kaldı ki o eşofmanlar da o kadar ucuz değil!"

"Adı üzerinde eşofman! Ne kadar pahalı olabilir ki?"

Celia, Neve'e acıyormuşçasına bir bakış attı. "Üstü yüz pound, altı ise doksan."

"Bir eşofmana iki yüz pound verilir mi?" Neve öfkesine hâkim olamamıştı. "Rezalet! Charlotte'un klasik marka düşkünlüğü işte, sırf kıçının arkasında Juicy yazacak diye o kadar parayı gözünü kırpmadan verebilir."

“İşte oldu! Sonunda dayanamayıp konuşmaya başlayacağını biliyordum. Şimdi; son kavgaları ile ilgili ne düşünüyorsun? Douglas’ın ne söylediğini duydun mu?”

Neve, Douglas’ın ne söylediğini duymamıştı. Celia tam da detayları anlatmaya başlamak üzereydi ki telefon çaldı. Bu sıradışı bir durum değildi, ama telefonu tezgâhın üzerinden kaparken, midesinde kelebeklerin uçtuğunu fark etti, çünkü arayan Max olabilirdi ve bu çok yeni bir duyuydu.

Neve telefona cevap vermeden önce Celia’ya. “Lafını unutma.” dedi. “Efendim?”

“Neve ile mi görüşüyorsunuz? Max’ın Neve’i?” Telefonun diğer ucunda Manchester aksanı ile konuşan genç bir kadın vardı.

“Aa, evet, ben Neve.”

“Harika! Ben Mandy. Max bana senden bahsetti. Aslında aramamı istemedi, ama telif ücretini yarı yarıya kesmekle tehdit ettim ve işe yaradı. Eee, nasılsın?”

“İyiyim,” dedi Neve temkinli bir ifadeyle. Telefondaki kadının kim olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu, ama Max’i iyi tanıdığı belliydi. “Çok özür dilerim, ama ben sizi tanıyamadım.”

“Mandy McIntyre. Max senin güncel gelişmelerden pek haberdar olmadığından bahsetmişti. Sebebini sorunca manastırdan yeni çıktığını çünkü bu zamana kadar kendini takdis edilmeye hazır hissetmediğini söylemişti. Ama ben dalga geçiyor sanmıştım. Genelde öyle yapar da...”

Tanrım, arayan şu meşhur Mandy’ydi. “Evet, merhaba, tekrar özür dilerim, birden anımsayamadım.” Neve kederli bir ifadeyle Celia’ya döndü ve telefonu gösterip sadece ağzını oynatarak, “Mandy McIntyre” ile konuştuğunu anlatmaya çalıştı. “Dalga geçmiş olmalı. Manastırda değildim, sadece çok fazla televizyon seyretmiyorum ve *magazin* dergilerini okumuyorum.”

Celia neredeyse Neve'in kucağına çıkmıştı; yüzünü kardeşinin yüzüne dayayarak konuşulanları duymaya çalışıyordu. "Ne diyor?" diye sordu fısıldayarak.

"Televizyon seyretmiyorsan, kendi kendine ne yapıyorsun peki?" Mandy'nin söylediği buydu. "Geçen hafta burada elektrıklar kesildi. Dekoder en sevdiğim dizi *Glee*'yi kaydetmemiş, fark edince öleceğimi sandım. Her neyse, muhtemelen neden aradığımı merak ediyorsundur. Ama ne de olsa birbirimizi uzaktan da olsa tanıyoruz, çok hoş değil mi?"

"Çok hoş," dedi Neve bir taraftan Celia'ya dirseğiyle vurarak. Konuşulanları duymak için Neve'i o kadar çok ittiriyordu ki sandalyeden düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı.

"Düğün için tebrik ederim. Çok heyecanlı olmalısın."

"Bir bilsen o kadar zor ki," dedi ve içini çekti Mandy. "Ama benim de seni arama sebebim buydu zaten. Max sana siyah-beyaz kıyafet temasından bahsetti mi? Siyah ya da beyaz, ama siyah ve beyaz da olabilir. Örneğin üzerinde siyah çiçek desenleri olan beyaz bir elbise de giyebilirsin."

Celia acı çekiyormuş gibi inledi, sonra da kahkahaları telefondan duyulmasın diye ağzını eliyle olabildiği kadar sıkı kapadı.

"Sanırım ben siyah giyeceğim," dedi Neve. "Hımm, sorun yok değil mi?" Mandy işini şansa bırakmayı sevmeyen garantici birine benziyordu.

"Siyah gayet uygun, cuma akşamki bekârlığa veda partisi için seksi bir elbiseye daha ihtiyacın olacak. Seni aramamın bir diğer sebebi de buydu. Düşünmem gereken o kadar çok şey var ki az kalsın seni neden aradığımı da unutacaktım."

"Eminim öyle değildir." Neve yapmacık bir şekilde gülümsedi. Laflar ağzından neredeyse kerpetenle çıkıyordu. Celia el hareketleri ile kardeşini uarmaya çalışıyordu.

“Ama ben ne zaman geleceğimizden çok emin değilim. Cuma gününe yetişemeyebiliriz.” Ya da en doğrusu Mandy ve arkadaşlarıyla bekârlığa veda partisine gitmek için müsait olmadığını açıkça söylemekti. Mandy gerçekten komik birine benziyordu, ama peki ya arkadaşları? Bu bekârlığa veda partisi Charlotte ve çetesi ile dışarı çıkmakla aynı anlama gelebilirdi.

“Max’a perşembe gününden gelmeniz gerektiğini çoktan söyledim ve bu bir Mandy McIntyre emridir.” Mandy’nin sesinde en ufak bir ironi bile yoktu. “Yani cuma gecesi için şık bir elbiseye ihtiyacın olacak çünkü şehirdeki bir kulübe gideceğiz, öncesi için de bir spa merkezi ile anlaştım. Eğer Londra’dan ayrılmadan önce bronzlaşmaya vakit bulamazsan dert etme, orada halledersin. Ayrıca spada istediğin her türlü uygulamadan faydalanabilirsin, derin cilt temizliği dışında tabii çünkü düğün fotoğraflarımda kimsenin yüzünün lekeli çıkmasını istemiyorum.”

“Çok kibarsın, ama ben...”

“Neve, sen bana hayır demeye mi hazırlanıyorsun?”

“Ben sadece...”

“Çünkü benim kelime dağarcığımda ‘hayır’ kelimesine yer yok, tıpkı ‘yapamam’ ve ‘Victoria Beckham’ kelimelerinde olduğu gibi. Zaten hayır desen de bunu anlamamış gibi yapacağım. Nerede kalmıştık? Evet, harcamalar konusunda da endişelenme. Her şey bedava çünkü *Voila* dergisi için düğün öncesi çekimleri bu bahsettiğim spa merkezinde yaptık ve ayrıca kızlardan birini listeden çıkarmak zorunda kaldım. Hem de kimi biliyor musun, kız kardeşim Kelly’nin en yakın arkadaşı Shelly’yi. Chelsea’dan biriyle yatana kadar Darren’in takım arkadaşlarından biriyle birlikteydi. Yaptıkları ortaya çıkınca o da hikâyesini sattı, ben de Kelly’ye, ‘Senin en yakın arkadaşın olması beni hiç ilgilendirmiyor,’ dedim.

Neve telefonu kulağından uzaklaştırdı, ama buna rağmen Mandy'yi hâlâ duyabiliyordu, cıvı cıvı bir sesle Kelly'ye Shelly ile ilgili neler söylediğini anlatıyordu. Neve, neşe içinde ellerini çırpıp Celia'ya, "Max'ı öldüreceğim," dedi.

"... demek istediğim o ki hafta sonu yaşananlarla ilgili hiçbir detayı gazetelere sızdırmayacağına dair bir gizlilik sözleşmesi imzalaman gerekiyor," deyip durakladı Mandy. Ne de olsa onun da nefes almaya ihtiyacı vardı, ama konuşmaktan buna vakit bulamamıştı! "Aslında seni aramadan önce faks çekmem gerekiyordu, ama çok hoş bir sesin var ve ben senin gazetelere bilgi sızdırmayacağına eminim. Ben bu konularda insanları çok iyi tanırım. Shelly'yi hiç sevmemiştim, gözleri birbirine çok yakındı."

Mandy, Neve'e çok gelen on dakika boyunca daha konuşmaya devam etti, sonra faks numarasını almayı unuttuğu için tekrar aramak zorunda kaldı. Mandy nihayet telefonu kapattı, Neve telefonun tekrar çalmaya başlamayacağından emin olduktan sonra sandalyeye çöktü. "Tanrım, bütün hafta sonumu o kızlarla birlikte geçireceğim."

"Seni çiğ çiğ yiyecekler," dedi Celia acımasız bir tatmin duygusuyla. "Bana bu düğünden bahsetmediğine inanamıyorum. Çok çılgınca geliyor kulağa! Daha da önemlisi ne giyeceksin?"

"Skirt partisinde giydiğim siyah vintage elbiseyi. İçine korse giyince üzerime oturan tek elbisem o."

"Ama sen o zamandan bu zamana çok kilo verdin."

"Çok değil. Bir buçuk kilo verdim ve kalçalarım da 4 mm. incelmiş," dedi Neve, Celia'nın kandırma girişimlerini engellemek için. "O kadar seksi ve çekici kızla birlikte kulübe gitmek... Bunu yapamam!"

"Mandy'nin kelime dağarcığında 'yapamam' kelimesine yer yok, unuttun galiba?" diyerek dalga geçti Celia, Neve'in kolundan

tutup çekiştirirken. "Gardırobunda mutlaka seksi bir şeyler vardır. Haydi gel birlikte bakalım."

"Hayır" kelimesini duymayan bir diğer kişi de Celia diye düşündü Neve kendisini yatak odasına doğru sürüklerken. Neve dolabın karşısında öylece dikilirken Celia içindekilere hızlıca göz gezdirmiş ve yorum yapmaya başlamıştı bile.

"Beş siyah anvelop elbise! Beş tane! Neden beş taneye ihtiyacın olabilir ki?" Celia sanki daha fazla görmeye tahammül edemiyormuş gibi elbiseleri yatağın üzerine fırlattı.

"Bir tanesi uzun kollu, bir tanesi kimono kollu, bir tanesinin belinde saten kemer var ve..."

"Bu elbisenin burası nasıl böyle yırtıldı?" Celia o konuyu çoktan kapatmış, yoluna devam ediyordu. Elinde Neve'in Max ile tanışıp birlikte eve geldikleri ilk gün giydiği siyah vintage elbise vardı. İlk defa birlikte olma girişiminde bulduklarında yırtılmış olmalıydı.

Neve elbiseye bakıp gözlerini hızlı hızlı kırıştırmaya başladı. "Acaba," dedi yavaşça, "bir yere mi taktırdım o gece?"

"Bana mı soruyorsun yoksa açıklama mı yapıyorsun?" diye sordu Celia sert bir biçimde.

"Tutkulu anlarınızdan birinde Max yırtmadı bu elbiseyi, değil mi?"

"Hayır! Neden böyle şeyler söylüyorsun?" Neve elbiseyi Celia'nın elinden kaptı, bu sırada elbise daha da yırtıldı. "Sadece mevcut soruna konsantre olur musun lütfen? Bu tamir edilir mi sence?"

"Hayır, baksana etek kısmına kadar yırtıldı," dedi Celia suratını asarak. "Artık vintage'lık bir tarafı da kalmadı zaten. Senin gibi insanlar için kullanılan bir söz var, biliyorsun."

Varsa vardı, Neve bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Kıtık içindeki gardırobu işaret etti.

“Buraya odaklanır mısın lütfen? Şimdi sana profesyonel fikrini soruyorum: Bu dolapta bir düğünde ya da solaryumlu bir grup kızla gece kulübünde giyilebilecek uygun bir şeyler var mı?”

Celia kendini yatağa fırlattı ve ellerini başının arkasına koydu. “Sizin şu krep ilişkiniz... Senin şimdiye kadar Max’tan ayrılacağını düşünmüştüm. Sadece iki ay sürecektir bir şey diye başladın ve geçen hafta Max ile mutlu değil gibi gözüküyordun. Ama pazar günü birlikte yemek yerken Max’a son derece yakın davrandın ve sanki bunu sadece ilişkilerle ilgili tecrübe edinmek için yapmıyordun.”

Neve içini çekerek yatağa oturdu çünkü Celia’nın konuşma şekli oldukça agresifti ve görünen oydu ki kız kardeşinin gardırobunu adam etmek şu an itibariyle öncelikleri arasında değildi. Ayrıca Celia farkında olmadan ne kadar rahatsız edici olsa da doğru bir konuya parmak basmıştı; Neve birkaç gün önce Max’tan ayrılmanın birçok sorunun çözümü olacağını düşünüyordu ya da en azından birlikte uyuma konusunda yaşadıkları çatışmanın sonlanacağına inanıyordu, ama şimdi her şey değişmişti. Ama Celia’ya her şeyin neden değiştiğini anlatamazdı. Çünkü kaç kere olduğu önemli değildi, bunu dillendirdiği zaman kulağa garip ve duygusuz geliyordu, ama Neve kimseye bir açıklama yapmadığında doğal gelmeye başlıyordu. Sanki Neve’in olması gereken yer Max’ın yanıymış gibi...

“Son birkaç gündür üstüme çok düşüyor.” diyerek itirafta bulundu Neve. “Ve evet, her ne kadar sonu bir yere varmayacak olsa da bazı durumlarda gerçek bir ilişki yaşıyormuş gibi hissettiğim doğru.”

“Hâlâ ikna olmadım,” dedi Celia yattığı yerden doğrulup elleriyle dizlerini tutarken. “Şunu anlarım; bir gün biriyle tanışırısın, hayatının erkeği olma ihtimali hiç yoktur, ama bir süre onunla yatmaya devam edersin. Senin başka bir adama âşık olduğunu bilen bir adamla birlikte olmak... Max, William’ı biliyor değil mi?”

“Tabii ki biliyor,” dedi Neve öfkeyle. Celia kardeşinin ne çeşit bir kız olduğunu düşünüyordu ki?

“Senin neden böyle bir işe kalkıştığını biliyorum, peki Max’ın bundan çıkarı ne?” dedi Celia ve Neve’in gözünde çakan yıldızları görünce hemen ekledi. “Senin güzel arkadaşlığının tadını çıkarmak dışında ki bence bu paha biçilmez bir şey.”

Aslında bu sorunun cevabını Neve de tam olarak verebilmiş değildi. Dolayısıyla sanki onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkti. “Bilmiyorum, bunu ona sorsan daha iyi olur.”

“Tabii tabii, o da *bana* ne anlatır ya zaten düşündüklerini...” Celia yataktan kalktı ve gündemi değiştirerek tekrar Neve’in gardırobuna döndü. “Burada işimize yarayacak hiçbir şey yok.”

“Sence birkaç aksesuvarla tamamlasam anvelop elbiselerden birini giyemez miyim?” diye sordu Neve.

“Diane von Furstenberg tasarımı değilse, hayır. Kulübe giderken giyebileceğin seksi bir kıyafetin de yok ayrıca. Hatta dolabındaki kıyafetler seksi kelimesinin yanından bile geçemez, o kadar yani.” Celia elini belini koydu. “Alışverişe gitmemiz gerekiyor.”

“Başka bir şey söyle, ama alışveriş olmaz.” Neve’in suratını öyle bir korku kaplamıştı ki gören de Celia’nın ayak tırnaklarını tek tek sökmek istediğini sanırdı. Aslında Neve alışverişe çıkmaktansa tırnak işkencesini tercih edebilirdi. “İstediğim bedene düşene kadar kendime yeni kıyafet almayacağıma söz vermiştim.”

“Ama tatlım, sen bir EVK düğününe katılacaksın, yeni bir elbiseye ihtiyacın var.” Celia, Neve’in omuzuna vurdu. “Başıma daha kötü ne gelebilir diye düşünüyorsan, hemen söyleyeyim; hafta sonu annem geliyor ve ben cumartesi günü onunla alışverişe çıkacağıma söz verdim. Gerçi kendisi Oxford Caddesi’ne gideceğimizi sanıyor, ama olsun, ben onu Westfield’e götüreceğim, orası çok daha güzel. Bu durumda sen de bizimle gelmek zorundasın. Bu düğün için seçimi asla sana bırakmam.”

“Ben annemle alışverişe çıkmayacağım. Ne dersen de fikrimi değiştiremeyeceksin.”

“Peki. a) Ben anneme onunla alışverişe çıkmayı reddettiğini söyleyeceğim; annem de saatte bir seni arayıp aynen şöyle söyleyecek. ‘Sen nasıl duygusuz bir çocuksun, nasıl seni dünyaya getirmek için hayatını riske atan fedakâr kadınla, annemle vakit geçirmek istemezsin?’ Ayrıca seni şu konuda da uyarmak isterim, en az on beş dakika boyunca seni doğuran ebenin hayatında hiç bu kadar büyük kafalı bir bebek görmediğini hatırlatacak ve b) Grace indirim kartlarını verecek, böylece gittiğimiz her yerde % 20 ile 40 arasında indirimden faydalanabileceğiz. Celia keyifle gülümsedi. “Ama yine de gelmemek de kararlıysan sen bilirsin.”

“Senden ne kadar nefret ettiğimi son zamanlarda hiç söylemiş miydim?”

“Her zaman, ben de seni seviyorum.” Celia yataktan fırlayıp kolunu Neve’in çökmüş omzuna koydu. “Eğer bir günümüzü annemizle geçirmemiz gerekiyorsa, o zaman kesinlikle kulağına gitmemesi gereken şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor.”

23

Neve, yaklaşık on üç kilo verdiğini biliyordu. Kalçaları 155 cm'den 105 cm'ye inmişti. Sutyen bedeni artık 52GG değil, 34DD'ydi. Yani verdiği kilolar gözle görülebilir bir biçimde fark edebiliyordu.

Ancak soyunma kabinlerinin o göz kamaştırıcı aydınlığında kıyafet denerken fazlalıkları aynada gözüne çarptığında, kendini ölümüne şişman hissediyordu... ve öyle görüldüğünden de emindi.

Daha da kötüsü alışverişe annesiyle beraber gitmek Neve'de berbat bir dejavu etkisi yapıyor ve okul üniforması almak için alışverişe çıktıkları o korkunç ağustos akşamüstlerini hatırlatıyordu. Neve on dört yaşındayken Marks&Spencer'in en büyük beden okul etekleri için bile fazla iriydi ve deniz kuvvetlerinin büyük beden koleksiyonuyla idare etmek durumundaydı. Sonrasındaysa okul yönetmeliğine uygun olan ceketlere artık sığamamaya başladı. Annesi okuldan özel izin alıp arkadaşı Agnes'e polyesterli ucuz bir kumaştan, diğer okul arkadaşlarınıninkine pek benzemeyen bir ceket diktirdi. Neve, Agnes'in üstün çabalarına rağmen göğüs kısmı oturmayan ve dikişleri zorlanan ceketiyle okula geldiğinde, Charlotte süpürgesine binerek sevinçten havalara uçmuştu.

Neve soyunma kabinindeki sandalyeye oturup bakışlarını aynadan kaçırmaya çalıştı. Florasan ışıkları altında don sutyenle güzel görünen kaç kişi vardı ki hayatta? Hem Celia neden bu kadar gecikmişti?

Neve, Celia ve annesinin tercihlerini siyah elbiselerden yana kullanacağını düşünüyordu. Ama Celia, Neve'i smokin stili dar bir ceket ve uyumlu siyah bir pantolon denemeye zorlamıştı. "Marlene Dietrich gibi görüneceksin." vaadi de cabası...

Neve'in gerçek bir hanımefendi gibi görünebilmesi için radikal bir estetik ameliyata, yağ aldırılmaya ve farklı bir genetik takıma ihtiyacı vardı.

Annesi, "Şık bir siyah pantolon yüzünü asla kara çıkarmaz," diyerek Neve'i bilgilendirdi. "Hem iş görüşmeleri ve duruşmalar için de kullanışlı olur. Ayrıca cenazelerde de çok rahat giyersin."

"İşte burada," dedi Celia kabin perdesinin arkasından. Perdenin arkasına izinsiz geçmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Bunları dene."

Celia iki çift siyah takım elbiseyi perdenin arasından içeri uzattı. Burası anacadedeki sosyetik zincir mağazalardan biri olduğundan perdeler bile oldukça gösterişliydi.

"Celia, bana siyah elbise getirebilir misin lütfen?" diye seldi Neve, ancak ortalık sessizdi.

Neve, pek heveslenmeden takımları askıya astı.

Celia'nın neden 44 beden getirmekte ısrar ettiğini bilemiyordu, ama sürekli itiraz ediyor gibi görünmemek için önce 46 bedeni denedi. Pantolon çocuk doğurmuş izlenimi veren kalçalarına takıldığında, siyah elbise konusunda haklı olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu.

Ama pantolon poposundan kolayca geçiverdi. Hatta Neve düğmesini bile ilikleyebildi, ama kemer kısmı dar gelmişti, kalça kısmı da çok dardı. Neve ceketi askıdan alarak sutyenin üstüne

giyerek denedi, sadece merakını gidermek için. En azından ceket üzerine oturmuş; tüm düğmeleri ilikleyebilmişti, ama...

“Denedin mi?” Annesi perdenin arkasında belirmişti. Neve’in cevap vermesini beklemeden perdeyi açarak kabine daldı. “Dur bakayım nasıl olmuş!”

“Pantolon dar geldi,” dedi Neve her zamanki savunma mekanizmasıyla göbeğini kapatarak.

“Ama ceket olmuş galiba. Dur bakayım.” Annesi Neve’in ellerini göbeğinden çekti ve elini pantolonun kemer bölümünden içeri soktu. “Bunlar sana bayağı büyük.”

“Ne büyüğü anne, çok küçük geldi. Popoma yapıştı, baksana.”

“Saçmalama. Büyük gelmiş, ceketin göğüs kısmı da potluk yapıyor.”

“Anne! Çeker misin elini üzerimden!” Neve annesinin, ceketin düğmelerini çözmekte olan ellerini uzaklaştırmaya çalışıyordu, ama nafile.

“Seni ben doğurdum, benden daha mı iyi bileceksin? Ayrıca utanmana gerek yok, burada kız kıyayız.” Annesi ceketin düğmelerini açmayı başarmıştı. “Göğüslerin düşündüğümünden çok daha küçükmüş.”

“Anne ne konuşmuştuk biz seninle?” Celia’nın olaya müdahale etme zamanı gelmişti. “Soyunma kabinine izinsiz giremezsin. Neve sormadıkça görüş belirtmezsin ve kesinlikle dokunamazsın. Kızı rahat bırakır mısın lütfen?”

“Gerçekten, hiç böylesini duymamıştım,” diye homurdandı Bayan Slater, Neve’i kendi haline bırakırken. “Ortada utanacak hiçbir şey kalmamış Neevy. O kadar zayıflamışsın ki!”

“Nasıl kalmamış, baksana şu halime,” diye patladı Neve. Bir taraftan da Celia’ya göstermek için ceketini tekrar düğmelemeye çalışıyordu.

“Bir beden küçüğünü denemelisin,” dedi Celia. “Bunlar büyük gelmiş.”

“Ben kime ne anlatıyorum ki? Pantolonun bel kısmı bol olabilir, ama arkası çok dar.”

“Rica ediyorum, 44 bedeni de bir dene, böylece ikisini karşılaştırabiliriz. Lütfen,” diye yalvardı Celia.

“İyi, tamam.” Neve diğer takıma uzandı, sonra aynadan annesiyle kız kardeşine kötü bir bakış attı. Aralarında yirmi beş yaş fark olmasa Margaret Slater ile Celia’yı yan yana gören ikiz olduklarını sanabilirdi. Aynı boy, aynı ifade, yüzlerinde aynı kızgın bakış, Margaret Slater’inkiler biraz açılmış olsa da aynı kızıl saçlar... “Seyirciye ihtiyacım yok, çok teşekkürler.”

“Tamam, biz buradayız,” dedi annesi kendini konforlu koltuğa bırakırken. “Ayakkabılar ayağımı çok fena vurdu. Şimdi, bu düğün neredeymiş, kim kiminle evleniyor, biz tanıyor muyuz?”

Neve diğer takımı kaptı ve Celia’ya umutsuz bir bakış fırlattı çünkü Annemizin Önünde Konuşulmayacaklar Listesi’ni yaparken, anneleri bir konunun peşini bırakmadığı takdirde ilgisini dağıtmaya karar vermişlerdi. Bir şeyin peşini bırakmama Margaret Slater’in *var oluş nedeni*di.

“Daha önce söyledik ya anne, Neve’in bir arkadaşı, senin tanımadığın bir arkadaşı,” dedi Celia hızlıca.

“Her neyse, Douglas ve Charlotte’un devamlı kavga ettiğini söylemiş miydin sana? Öyle görünüyor ki uzun zamandan sonra ilk defa ailede bir boşanma olayı patlak verebilir.”

“Hımm. Flört ettiği güzel kızları düşününce gidip o kızla nasıl evlendi, aklım almıyor.”

Bayan Slater dudaklarını büzerek yukarılara doğru baktı. “Peder Slattery’ye onlara bir uğramasını söylesem iyi olacak, ama Charlotte Katolik değildi, yanılıyor muyum?”

“Yok haklısın, Charlotte Katolik değil, anne” dedi Celia göstermelik bir dindarlıkla. Yüzyıllardır ayine gitmemiştir; ayrıca tüm günahlarından kurtulması için bir gün boyunca günah çıkarılması, bir haftalık duaya katılması ve durup durup tövbe etmesi gerekebilirdi. “Apar topar, kaderinde yazmayan bir kızla evlenirsen olacağı budur.”

İlgi dağıtma operasyonu başarıyla sonuçlanmıştı. Annesi bıçaklı saldırılardan kuş gribine kadar her şeyin sorumlusunun Tanrı'sız toplumlar olduğunu anlatmaya devam ederken, Neve rahatça üstünü değiştirdi.

Pantolonu hızlıca çekti, pantolon dizlerinden yukarı çıkmayı önce reddetti, ama biraz zorlayınca Neve pantolonun içine girmeyi başardı. Geçen seferkiyle aynı görünüyordu sanki.

“Celia, galiba yine 46 beden getirmişsin,” dedi Neve fermuarı yukarı kadar çekerken.

“Bu pantolon da üst bacaklarımda daralıyor, ama ceket daha küçük gibi. Ceket çok mu küçük? Nasıl oldu anlamadım.”

“Bir bakmama izin ver,” dedi Celia. Ellememe kuralını tamamen çiğneyerek elini Neve'in belinden içeri daldırdı ve etikete baktı. “Yoo, 44 beden bu. Ayrıca çok dar falan da değil, zaten bacağına en geniş yerinden aşağı doğru dökümlü durması gerekiyor ki öyle de duruyor.” Celia, Neve'i döndürdü ve ceketini çekti. “46 beden üzerinde çok düz duruyordu, bu göğsüne nasıl oturmuş, görüyor musun?”

“Ama ben 44 beden pantolon giyiyor olamam. Kalçalarım 109 cm; 44 beden giyenlerinse 106 cm.” Neve emin olamıyormuş gibi başını salladı. “Çok dar olmadıklarından emin misin?”

“Tabii ki değil,” diye araya girdi Bayan Slater. “İnanılmaz bir vücudun var kızım. Celia gibi değilsin, baksana o sopa gibi. Pantolonun paçaları çok uzun, ama orta topuklu ayakkabılarla tam olur.”

“Sopa mı? Kime çekmişim acaba anne?” diye çıkıştı Celia. “Neve, sana gelince, orta topukları unut gitsin. 8 cm’lik topuklar için hazır sayılırsın. Meraklanma, dolgu topuklardan alırsın, böylece yürümekte zorlanmazsın.”

“44 beden bir pantolonun içine girdiğime inanamıyorum,” diye şaşkınca homurdandı Neve poposunu görebilmek için boynunu geriye çevirirken. Bu takımın kendisine yakışıp yakışmadığından bir türlü emin olamıyordu. Tek bildiği şey artık 44 beden bir pantolonun içine girebildiğiydi. “Ceketin içine ne giymeliyim?”

“Bildiğin gibi çoğu kadın ceketin içine hiçbir şey giymez, ama ben senin o çoğu kadından biri olmadığını biliyorum,” dedi Celia hızlıca. Neve’in gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. “Dışarı birkaç parça asmıştım.”

Askıda kiraz desenli, belden büzgülü ve Neve’in sevdiği gibi manşetli, şifon bir bluz duruyordu. Celia, Neve’in pantolon-cekete karşı çıkma ihtimalini göz önünde bulundurarak yedek bir elbise de asmıştı askıya. Siyah dantelle kaplı, ekru rengi bu saten elbisenin kolları dirsek altında bitiyordu, göğüs kısmını sıkıca kavriyordu ve uzun bir eteği vardı. Bu, Neve’in şimdiye dek giydiği en güzel elbiseydi. Karar vermesi iyice zorlaşmıştı. Bu elbise de en az pantolon-cekete kadar iyi iş görürdü. Daha da iyisi annesi Neve’in elbiseli halini sessizlikle karşılamıştı. Annesinin olay veya durumlar karşısında sessiz kalması görülmüş şey değildi.

“Ah Neve!” diye iç çekti Bayan Slater. Sessizliği ancak bir saniye sürebilmişti. “Çok hoş görünüyorsun.”

“Ne diyorsun Celia, düğüne bununla gidebilir miyim?”

“Düğünün teması 1940’lı yıllar ise olabilir,” dedi Celia sinirlenerek. Sesi sinirden incelmışti. “Hoş görünüyor, ama abarttığınız kadar da değil... Hem pantolon-cekete daha çok faydasını

görürsün. Her neyse, senin için bir şey daha seçtim, mutlaka denemeni istiyorum, ama hemen önyargılı davranma!”

“Neden?” diye merakla sordu Neve. “Nesi var ki?”

“Hiç!” dedi Celia, perdeden içeri kolunu uzatırken. “Senin tarzına uygun olmayabilir, ama ben bu elbisenin kumaşına seve seve kefil olabilirim.”

“Benim klasik bir tarzım var,” dedi Neve, ama aslında belirgin bir tarzı olmadığını biliyordu. Kalçalarını, baldırlarını, göbelerini ve kollarının üst kısmını kapadığı sürece sorun yoktu, ama en azından önyargılarından kurtulabilirdi, zaten bunun ilk adımını 44 beden bir pantolon giyme cesaretini göstererek atmıştı. “İnanmıyorum Celia, ben bunu giyemem. İmkânsız. Bunun her tarafı pullu...” Celia’nın elindeki elbise kısaydı ve gümüş rengi payetlerle kaplıydı. Tek güzel kısmı uzun kollarıydı, sırf bu yüzden elbiseyi denemeye ikna olmuştu. Neve aynadaki yansımasına baktı, tek görebildiği üzerindeki payetlerin ışıltısı ve etli bacaklarıydı. “Çok kısa. Çok komik oldu, hiç yakışmadı. Kadın gibi oldum. Hayır, hayatta olmaz!”

“İnanılmaz güzel bir elbise bu Neve. İnsanlar gözlerini senden alamayacaklar. Bu, dünyadaki en heyecan verici kesimlerden biri, ayrıca taytla da giyebilirsin.”

“Tayt mı?” diye yankılandı Neve’in sesi. “Sen benim ne zaman tayt giydiğimi gördün?”

“Kadın gibi olmak ne demek Neve, saçmalıyorsun, bu elbise senin yaşına çok uygun,” diye ekledi Bayan Slater. “Ayrıca çok kısa da değil, abartıyorsun. Senin yaşında kızlar neler giyiyor, bir bilsen...”

Neve aynaya tekrar baktı. Öfkeden kızarmıştı. Gözlerini aşağı doğru bakmaya zorladığında bütün vücudunun pullarla kaplı olduğunu gördü. Pulların ışıltısı yüzündeki umutsuz ifadeyle tam bir tezat oluşturuyordu. Ayrıca bacakları *devasa* görünüyordu.

“Korkunç görünüyorum.” dedi gayet net bir şekilde.

Bu böyle giderdi, ama Celia'nın dayanacak gücü kalmamıştı, ama yine de annesinden daha makul bir tepki vermişti. “Neden sana baktığımızda gördüğümüzü sen de göremiyorsun? Çok seksi görünüyorsun işte, neden kabul etmiyorsun? Bir kere de suratını asmasan olmaz değil mi? Of Neve! Üzerindeki elbise 44 beden! Sen 44 bedensin. Abartmadan söylüyorum; Chanel'de bir şeyler deniyor olmadığın sürece şişman sayılmazsın. Chanel dünyasında 36 beden bile obez kategorisine giriyor.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun Celia,” diye dişlerini gıcırdattı Neve. Pırl pırl salak bir elbiseydi işte. Neve kız kardeşinin neden bu işi ölüm kalım meselesine dönüştürdüğünü bir türlü anlayamıyordu.

Celia kollarını kavuşturup perdenin önünde dikildi. “Bu elbiseyi alıyorsun.”

“Celia, ben kendi kararlarımı kendim verebilirim. İstedığın kadar surat asabilirsin, beni kararımdan caydıramayacaksın.”

“O zaman o elbiseyi ben alıp sana hediye ediyorum.” Agresifleşmişti ve ısrar etmeye devam ediyordu.

Artık büyük silahlara başvurma zamanıydı. “Anne! İstemiyorum, bir şey söylesene kızına!”

Margaret Slater ayağa kalktı. “Celia, Neve'e o elbiseyi sen almıyorsun. Hem elbiseleri hem de takımını ben alacağım. Şimdi, şu bahsettiğin ayakkabıları almak için nereye gidiyoruz?”

Neve, Celia'yı sert bir uyarı ve çelik gibi bakışlarla yıldırabilirdi belki, ama annesini asla... Bayan Slater da tıpkı Celia gibiydi. Neve'in yalvarmalarını hiçe sayıyordu. O pırıltılı elbiseyi istemediğini, pantolon-ceket takımını içine sindiğini, diğer elbiseyi de kendi kredi kartıyla alacağını dinlemeyi reddediyordu.

“Sen karışma Neve, ben alacağım dediysem ben alacağım,” diye bağırdı Bayan Slater sonunda. “Seni dizime oturtup dövmemi istemiyorsan git dışarıda bekle.”

Neve yerin dibine girmişti. Celia bile ağzını açıp bir şey söylemeye cesaret edememişti.

“Teşekkürler anne,” dedi Neve uysalca Bayan Slater kartlarının olduğu çantasını çıkarırken. “Rica ederim.”

“Seninle en son ne zaman alışverişe çıktığımı hatırlamıyorum Neevy, benim için büyük zevkti. Evet, şimdi sıra ayakkabılarda.”

Bir değil, tam iki bandı olan topuklu bir çift siyah ayakkabı aldılar. Neve bu ayakkabıların içine taban yerleştirmeyi planlıyordu, ancak bu şekilde rahat yürüyebilirdi. “Sonunda bitirdik, değil mi?” diye sordu Neve. “Bir yerde oturup kahve içer miyiz?”

“Benim Marks’a gidip birkaç tane havlu almam lazım. Continent’teki havlular hiç yumuşak değil. Burası güya gösterişli bir alışveriş merkezi, ama içinde John Lewis bile yok.” Bayan Slater inanamıyormuş gibi kafasını salladı.

“O zaman önce havluları halledelim, sonra oturup bir şeyler içeriz,” dedi Neve kararlılıkla. “İş arkadaşım Chloe’un dediğine göre teras katında güzel bir kafe varmış.”

“Ayaklarım berbat durumda, oturacak bir yer olsun da neresi olduğu hiç dert değil.” Bayan Slater çantasının askısını düzeltti ve “Marks ne tarafta?” diye sordu. Celia tatlı tatlı gülümsedi.

“Önce Topshop’a gidebilir miyiz çünkü henüz bana hediye almadın. Kate Moss koleksiyonu da daha yeni geldi.”

“Sana hediye almıyorum,” dedi Bayan Slater sertçe. “Okulu bitirdiğinden beri Neve’le alışverişe çıkmıyorum. Ayrıca Neve hiçbir zaman beni elektriğinin kesilmek üzere olduğunu söylemek için arayıp para istemiyor. Muhtemelen metro kartını dolduracak kadar bile parası yok, ama yine de bizden para istemiyor. Peki ya sen?”

“Anne, Celia çok para kazanmıyor ki,” dedi Neve. İkisi de çok gergindi. Neve, Westfield’in ortasında saç saça uaş başa kavga etmelerini istemiyordu. “Çok çalışıyor, ama çok az para kazanıyor.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Celia. Nefesi kesilmişti. “Ayrıca Londra dünyanın en pahalı şehri. Yani Tokyo’yu falan saymazsan.”

“Ne kira ödüyorsun ne de kredi,” dedi Bayan Slater sinirli bir şekilde. “Sana o daireyi vermemizin amacı da buydu zaten. Ya sen, ya Douglas. Para istemek için ikinizden biri mutlaka arıyor. Ama Neve hiç arıyor mu? Hayır. Neden biliyor musun?”

“Çünkü hiç dışarı çıkmıyor, üstelik füme balık ve esmer pirinçle besleniyor,” dedi Celia somurtarak. “Kusura bakma Neevy!”

“Kusura bakarım. Ben seni desteklemeye çalışıyorum, sen neler söylüyorsun!”

“Neve o kütüphaneden çok cüzi bir maaş alıyor, ama buna rağmen aylık bir bütçesi var ve ona sadık kalıyor. Üstelik Neve, Oxford’dan çok iyi bir dereceleyle mezun oldu!”

“Sen yine bana laf mı sokuyorsun? Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

“Üniversite sınavlarına tekrar girebilirdin, ama sen ne yaptın? Haber bile vermeden kaçıp New York’a gittin.”

Neve en yakın banka oturdu. Celia ve annesi buna saatlerce devam edebilirlerdi. Mesajlarını kontrol etmek için çantasından telefonunu çıkardı. Max’ın mesaj göndermiş olmasını umuyordu.

“Sana yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki düşünmeden edemiyorum. Keith nasıl? Sen nasılsın? Lucy nasıl? Max x,”

Neve mesajı kaydedip cevap yazmaya koyuldu. Mesajla flörtleşmek alışkın olduğu bir şey değildi. “Keith iyi, sevgilerini yolluyor. Lucy de iyi. Umarım LA’dakiler canını sıkılmıyordur. Neve x,”

Jacob Morrison’dan hiç haber alamamasına rağmen Neve hâlâ gayretle Lucy’nin biyografisi üzerine çalışıyordu. Geçtiğimiz

hafta boyunca her akşam en az beş yüz kelime yazmaya uğraşmış ve bunu alışkanlık haline getirmeye karar vermişti, ama bu hafta Keith'le ilgilenmek üzere yeni edindiği bu alışkanlığı bir kenara bırakmıştı. Ne de olsa geçen sefer Charlotte merdivenlerden vukarı çıkıp Neve'e bağirmaya başladığında Keith görevini başarıyla yerine getirmişti.

“Senin benim yaşımdayken nasıl bir hayat yaşadığın hiç umurumda değil. Bahse girerim insanlar sırf sevişebilmek için o kadar erken evleniyorlardı.”

Tartışma hâlâ sürüyordu. Neve meraklı izleyicilerin kendisinin de birbirine bağırarak bu iki kızıl saçlı kadınla beraber olduğunu anlamaması için bankın diğer ucuna geçti.

“Genç evlenmek her gece başka biriyle gezip tozmaktan iyidir. Celia, birkaç gece evde otursan hayatında hiçbir şey eksilmez. Muhtemelen o kadar içiyorsun ve o kadar çok erkekle yatıyorsun ki bu kadar sinirli olman hiç şaşırtıcı değil. Senin sinirlerin bozulmuş. Neve için hiçbir zaman endişelenmedik. O hep iyi bir kız oldu.”

Aslında Neve annesinin kendisini bu kavganın dışında tutmasını tercih ederdi. Celia da aynı şekilde hissediyor olmalıydı. Yüzü giderek daha da çok kızarıyordu. Parmağıyla Neve'i gösterdi ve “Onun da bir erkek arkadaşı var,” diye ciyaktı. “Seks konusunda tecrübe edinmek için onu kullanıyor çünkü aslında başkasına âşık. Üzgünüm anne, ama kızın eskisi kadar iyi değil.”

“Sen ne kadar adisin!” dedi Neve. Sinirden sesi kısılmıştı. Annesi bugün ikinci defa sessizliğe bürünmüştü.

“Her neyse,” dedi Celia yavaşça. Neve, Celia'nın daha şimdiden pişman olduğunu sezebiliyordu. “Artık seninle iyi geçinmek için hiç çaba harcamayacağım.”

Celia ortalığı toz duman etmiş ve hiçbir şey olmamış gibi ağır ağır yürüyerek aralarından ayrılmıştı. Neve annesinin suçlayıcı bakışlarıyla baş başa kalmıştı.

“Durum Celia’nın anlattığı kadar vahim değil,” dedi Neve. “Sana ondan bahsetmedim çünkü...”

“Havlular, Marks&Spencer.” dedi annesi mekanik bir şekilde. Sanki odaklanabildiği tek şey buymuş gibiydi. Haksız da sayılmazdı, Neve’in seks hayatına odaklanmak moralini bozacaktı.

Annesi Marks’a varana kadar havadan sudan konuştu. İspanya’daki villanın misafir banyosundaki ilkbahar çizgilerine uyan iki takım şeftali rengi havlu aldı. Finsbury Park’a ilerlerken yol boyunca konuşmaya devam etti.

Neve artık babasının kolesterol seviyesinin neden düştüğünden haberdardı. “Yemek pişirmeyi o devraldığından beri kolesterolü epey düştü, ama bence tereyağı ve krema olmadan yapılan sos, sos değildir. Hiç lezzetli değil zaten, tatsan sen de anlarsın.” Ayrıca Catherine Teyzesi’nin irritabil bağırsak sendromuna yakalandığı için çok acı çektiği ve annesinin onun için yaptıkları da Neve’in bilgisi dahilindeydi.

“Senin bu kütüphane DVD de topluyor mu?” diye sordu Margaret Slater evin kapısını açarken. Şimdi iki daireye bölünmüş olan bu evde eskiden kendisi yaşıyordu. Giriş katını Yehova Şahitleri’nden bir aileye kiralamışlardı; annesinin, kan naklini reddeden bu insanlar için söyleyecek bir ağız dolusu lafı vardı, ama kirayı zamanında ödemeleri bu konudan çok daha önemliydi. “Biliyorsun Neve, o işten daha fazlasını hak ediyorsun. Hiç öğretmen olmayı düşündün mü?”

“Orası öyle bir kütüphane değil anne,” dedi Neve annesinin arkasından basamakları çıkarken. Bu konuşmayı defalarca yapmışlardı. Bununla birlikte annesinin kütüphane anlayışı da biraz farklıydı. Kütüphaneleri aşk romanlarına para vermek

istemeyenlerin akın ettiği bir yer olarak tanımlaması endişesini giderek daha çok artırıyordu. "Ben bir edebiyat arşivinde çalışıyorum. Ayrıca öğretmenliğin bana göre olduğunu hiç düşünmüyorum." Neve'in postmodern romanlar hakkında söylediklerini dinlemeyi reddedip yaşlılarıyla mesajlaşan bir oda dolusu çocukla uğraştığını dinlemek... Düşüncesi bile Neve'in içini sıkı mayaya yetiyordu. Ayrıca o çocukların otoritesine saygı duyacaklarını da hiç düşünmüyordu.

"Hemen kestirip atma," dedi Bayan Slater ayakkabılarını çıkarırken. "İyi bir özel okulda iş bulabilirsin. O okulların standartları çok yüksek, sürünmezsın..."

"Çay içersin, değil mi?" Neve annesinin sözünü kesti. Büyük bir azimle süren bu konuşmalar annesiyle arasında nasıl bir uçurum olduğunu o kadar iyi anlatıyordu ki... Annesi ile beklentilerinin uyuşması söz konusu bile değildi.

Çaylarını bir zamanlar Bay ve Bayan Slater'in yatak odası olan salonda içtiler. İspanya'daki villanın misafir odası gibi, burası da annesinin çok sevdiği ilkbahar çizgileriyle dekore edilmişti: Pas rengi bir halı, kahverengi kadife koltuk, kahverengi berjerler ve uzun süre bakıldığında insanın gözünü yoran bir çift turuncu perde...

"Kurabiye yemeyeceğine emin misin?" diye tekrar sordu annesi. "Bir taneden bir şey olmaz. Haydi, al bir tane."

Bunlar Neve'in zamanında yalayıp yuttuğu çikolatalı kurabiyelerdi, ama o kafasını sallayıp çantasının dibinde bulduğu protein barından ufak parçalar koparmaya devam etti.

Bayan Slater korkutucu bir ifadeyle gözlerini odanın etrafında gezdirdi. Neve annesinin söyleyecek bir şeyler aradığını biliyordu. Bu da demek oluyordu ki seks kaçamakları hakkında konuşmaları gerekmiyordu. Zaten anneye böyle şeyler konuşulmazdı ki... Ah Celia ah!

“Sana Catherine Teyze'nin hastalığından bahsetmiş miydin?”

“Anne. haydi. asıl konuya gelelim de ikimiz de kurtulalım.” dedi Neve sakince. Halbuki kendini oldukça gergin hissediyordu. “Biriyle görüşüyorum, çok hoş biri, ama ciddi bir şey değil, bu yüzden sana ondan bahsetmedim.”

“Peki. neden ciddi değil?” diye sordu annesi. Neve annesinin yanaklarında kırmızı kabarcıklar oluşmaya başladığını görebiliyordu. “Sen harika bir kızsın. Sana deliler gibi âşık olmalı.”

Neve annesinin bahsettiği bu güzel ve zeki kızın kim olduğunu hiç bilemiyordu, ama öyle olmayı çok isterdi. “O bana âşık değil ve ben de ona âşık değilim. İşte bu yüzden ciddi değil, çünkü ben bir şekilde başkasına âşığım işte. William'a,” diye ekledi fazla düşünmeden. Adını söylediği anda Neve bütün gün William'ı hemen hemen hiç düşünmemiş olduğunu fark etti. Bu gerçek içini sızlattı. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Az bir zaman öncesine kadar yataktan kalkar kalkmaz aklına ilk gelen şey o olurdu ve daha dişlerini bile fırçalamadan, mektup gelip gelmediğini kontrol etmek için parmakucunda merdivenlerden inerdi.

Gerçi annesi William'ı düşünmeye vakit bırakmamıştı. “William kim? Kütüphanedeki arkadaşlarından biri mi?”

“Arşiv anne... William mı? William, Oxford'dan bir arkadaşım, hani tezimden sonra beni arabayla buraya getirmişti, birlikte çay içmiştik, hatırladın mı?” Bayan Slater belli ki hafıza bankasını karıştırıyordu. “İkinci sınıftayken Noel'den sonra gelmişti, ona hindili sandviç hazırlamıştın. Mezuniyet gününde senden başka şapka takan olmadığı için yay gibi gerilmiştin, o da seni sakinleştirmek için brandy ısmarlamıştı. Hâlâ hatırlamadın mı?”

“Ah, o William!”

“Neden öyle söyledin?” Neve fincanını elinden bıraktı. “O zaman çok kibar bir çocuk olduğunu söylemiştin.”

“Yani, evet. Evet öyleydi. Bana çok kibar davranmıştı.” Annesi duraksadı. “O çocuk pek sana göre değil sanki?”

“Bu da ne demek oluyor? Beş dakika önce harika olduğumu söylüyordun. Evet, William’ın yakışıklı olduğunu biliyorum, ama hayatta güzellikten çok daha önemli şeyler var. Biz William ile çok daha derin şeyler paylaşıyoruz.”

“Yine o uzun cümleleri kurmaya başlama bana.” Annesi gözlerini yeniden odanın etrafında gezdirmeye başlamıştı.

“Sen çok hoş bir kızsın Neve, ama o tip erkekler senin gibi kızlarla ilgilenmezler. Bunun görünüşle hiçbir alakası yok, bu nereden geldiğinle alakalı.”

“Ben Finsbury Park’lıyım, William ise Fulham’da büyümüş, şimdi bunun konuyla ne alakası var?”

“O havalı, sen değilsin. Güzel konuşuyorsun, bunu kabul ediyorum. Ayrıca kime çektiğini de hiç anlamış değilim. Babanın konuşması malum... Neyse konu bu değil, konu şu ki sen işçi sınıfısın, William ise... Yani ailesi ne iş yapıyor?”

Neve anlatmaya başladı. Londra’da iki evleri, Yorkshire’da bir yazlıkları ve İspanya’da bir villaları vardı; Neve artık net bir şekilde orta sınıf olduklarını söylemeyi çok istedi. Ama annesinin hemen saldırıya geçeceğine emindi. Beğenseniz de beğenmeseniz de köklerinizden utanmamalısınız. Biz zamanında madenci grevine katılıp patates kıtlığı çekmiş bir aileyiz.

“Babası avukat,” diye itiraf etti Neve, ama daha fazla detay vermeye niyeti yoktu. “Annesi de doktor.”

“Bak işte, gördün mü? Kesin özel okullarda okumuştur. Ayrıca çayın ardından normal insanlar gibi tatlı değil, peynir yediklerine kalıbımı basarım.” Annesi zalimce gülümsedi. “Asla yürümez. Sana şimdiden söylüyorum.”

“İyi de ben de çayın ardından tatlı yemiyorum,” dedi Neve huysuzlanarak. “Ben yürütebileceğimizi düşünüyorum. Hatta eminim.”

“O kadar eminsen, neden başka bir adamla kırıstırıyorsun? Bu arada, adı neydi?”

Daha kaç kere söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Yine de sabırla, “Max” dedi. “Sadece William’la her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Max ile çıkmak büyük bir sınava hazırlanmak gibi.”

“Sen... Gerçekten... Ne halt etmeye?” Annesi ağzını açtı ve geri kapattı. Bayan Slater gözlerini kontrol etmekte zorlanıyordu. “Sen de mantık diye bir şeyden eser kalmamış. Hayatımda hiç böyle bir saçmalık duymadım. Mükemmel ilişki diye bir şey yoktur. Öncesinde hazırlık yapmana gerek yok, önemli olan ilişki yaşarken çaba göstermek, emek vermek. İlk evlendiğimiz yıl babanla durmadan tartışırdık. Hatta bir defasında kafasına bir tencere dolusu yemek fırlatmıştım.”

Babasının bahsi geçince Neve’in içi sızladı. Böylece bir sonraki tartışma konusunun başlığını da hatırlamış oldu. “Biriyle ilişki yaşamamanın zor olduğunu biliyorum. Söylediklerine de katılıyorum, ama benim yaşımıdaki kızların çoğu erkekler ve ilişkiler konusunda çok deneyimli.”

“Böyle şeylere kafa yoracağını hiç tahmin etmezdim,” dedi annesi dudak kıvrarak. “Biz hepimiz senin büyük halan Sinead’e çektiğini düşünürdük.”

Neve dehşete kapıldı. “Anne Sinead Hala rahibeydi. Çok hoş bir kadın yanlış anlama, ama bizim onunla hiç ortak noktamız yok.” Aslında hoş falan değildi, aksine zalim ve korkunç bir kadındı. Celia hep, “Biriyle seks yapsa, üzerine de birkaç kadeh Jack Daniel’s içse sakız gibi olur,” derdi Sinead Hala için..

“Umarım her şey yolundadır. Yani *güvende* olman benim için çok önemli...” dedi annesi. Dediği gibi de irkildi. “Yatak odası kısmından bahsediyorum.”

“Bu konuda endişe etmene hiç gerek yok anne,” dedi Neve hızlıca.

“Biliyorum, eski kafalı olduğumu düşünüyorsunuz, ama bir erkeğe verebileceğiniz en değerli hediye çöpe atmanızı istemiyorum. Kendinizi kocanıza saklamanız gerekir. Bir taraftan Max, bir taraftan William... Şu an baskı altındasın. Bunu bir kere yaptıktan sonra geri dönüşü yok, biliyorsun.”

Bundan bir yıl önce olsa Neve annesinin söylediklerine katılabilirdi. O zamanlar kıyafetlerin üzerinde “48 beden” etiketini bile görmeyi hayal edemiyordu. Ama istediği bedene ulaşmaya bu kadar yaklaşmışken annesi gibi düşünmesi imkânsızdı. Artık bekaretini değerli hediye olarak değil, aşılması gereken bir engel gibi görmeye başlamıştı. Zaten tanıdığı çoğu erkek için İpad ve plazma televizyon bekarettten çok değerliydi.

“Bunu biliyorum anne,” dedi Neve. Konuyu nasıl değiştirebileceğini düşünmeye başlamıştı.

“Yani Max’la sonradan pişman olacağın bir şey yapmak istemiyorsun, öyle mi?”

“Bunun Max’la alakası yok,” dedi Neve. Gerçekten de öyleydi. Zaten sonu olmayan bir ilişkiydi. Üzerine hesap yapmaya gerek yoktu. “Bu William’la ilgili. Ben... William’ı seviyorum ve o olmadan bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum. Geri döndüğünde her şey değişecek. Her şey daha iyi olacak.”

“Ama az önce verdiğin kilolarla ilgili olduğunu söylemiştin,” diye hatırlattı annesi tüm açıksozlülüğüyle. “Kilo verince her şey yoluna girmeye başlamadı mı?”

“Başladı tabii ki, ama daha çok kilo vermem lazım. William döndüğünde istediğim kiloya ulaşmış olacağım. İşte o zaman her şey kusursuz olacak.”

Neve'in kafasında şu resim vardı: Rengârenk çiçeklerle kaplı yeşil bir kır, yerde pöti kareli kırmızı bir piknik örtüsü, örtünün üzerinde piknikten geriye kalanlar, beyaz gömlekle daha da yakışıklı görünen William, çimenlere uzandığında gözlerinin önüne düşen sarı saçları, insana huzur veren ses tonu... Bu resmin bir yerinde kendisi de vardı tabii... 36 beden yazlık bir elbiseyle hayal ediyordu kendisini. Yıllardır hayalini kurduğu tablo buydu. Annesine gülümsedi ve “William benim ruh eşim,” dedi.

“Senin gözün kör olmuş Neve. Küçükken o kadar çok kitap okumana izin vermeseydim keşke. Seni arada bir temiz havaya çıkarmadığım için o kadar pişmanım ki! Umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

“Biliyorum,” dedi Neve. Biliyordu da... Ama bunu ya da Max'ı birilerine yüksek sesle anlatınca anlamını yitiriyor, belirsizleşiyordu. “Her neyse, bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. Ben aslında seninle babam hakkında konuşmak istiyordum.”

Neve konunun değişmesinden son derece memnundu, ama annesi aynı fikirde değil gibiydi. “Babanla ilgili ne söylemek istiyor olabilirsin ki?”

“Celia ve Douglas babama kızgın olduğumu düşünüyor. Bu yüzden onunla konuşmuyormuşum. Hani bana şey demişti ya... Biliyorsun işte, o zaman.”

Neve kendini düzgün cümlelerle ifade edememişti, ama annesi ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Neve'in bu konuyu açmasına pek de şaşırmamış gibi başıyla onayladı.

“Kızgın mısın peki?” Margaret Slater'ın olayı buydu. Lafı dolandırmaz pat diye söyleyiverirdi.

“Sanırım öyleyim,” dedi yavaşça Neve. “Başından beri benden nefret ettiğini düşündüm. Onu iğrendirdiğimi söylemişti...” Güçlkle yutkundu, gözyaşları hiç uzakta değildi.

“Baban seni çok seviyor. Bu hep böyleydi, hiçbir zaman değışmedi. Aramızda kalsın, sen hâlâ onun favorisisin. O gün sana söyledikleri yüzünden hâlâ vicdan azabı çekiyor. Keşke hiç söylemeseydim dedi bir keresinde.”

“Ama söyledi. Üstelik benimle bu konuda konuşmayı hiç denemedi ya da özür dilemedi. En azından özür dileyeydi...” Neve durmak zorunda kaldı çünkü sesi kalınlaşmaya başlamıştı.

“Gel buraya, aptal kızım benim!” Bayan Slater yanındaki kanepeli eliyle sıvazladı. Yirmi beş yaş anneye sokulmak için çok büyük bir yaştı, ama Neve başını annesinin omzuna dayamak için koltuğundan kalkıyordu işte. “Babanın ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun, çünkü sen de tıpkı onun gibisin. Özür dilemek şöyle dursun, ne hissettiğini bile söylemez kimseye. Duyularını başka yollarla ifade etmeye çalışıyor.”

“Evde tamir edilecek bir şey olup olmadığını sormak için e-mail atarak mı?” Neve elinin tersini burnuna götürerek iç çekti.

“Brent Cross’tan dönerken ettiğimiz çirkin kavgayı hatırlıyor musun? Yanlış yolda gittiğimizi söylemekten dilimden tüy bitmişti. Ama o ne yaptı? Beni dinlemedi. Sonra ne oldu? Neasden’daki o korkunç trafiğe yakalandık. Bana bağırmakla meşgul olduğundan ne yaptığının farkında bile değildi...”

“Evet hatırlıyorum. Bunun konumuzla ne alakası var şimdi?”

“O zaman benden özür dilemedi, ama birkaç ay sonra mutfağımı yeniledi.” Annesinin yüzünde şefkat dolu bir ifade belirmişti. “Yıllarca söyledim yenileyelim diye, ama baban o günün özrünü bu şekilde diledi.”

“Üzgün olabilir, ama ben hala aynı şekilde düşündüğünü biliyorum. Hâlâ bana bakmaya tahammül edemiyor.” Neve’in

sakinliğinden eser kalmamıştı. Kendisini toparlayıp doğrulana kadar annesi Neve'in saçlarını okşadı.

"Şimdi nasıl hissediyorsun? Daha iyisin, değil mi?" diye sordu Bayan Slater. Neve'in sırtını sıvazlarken. "Sarhoştun. Aslında Celia ve Douglas'a kızgındı: sana değil. Seninle asla o şekilde konuşmamalıydı, ama senin için endişeliydi, ikimiz de öyleydik. Biliyorum bunu oturup seninle konuşmalıydık... Birkaç kilo versen çok iyi olacağını biliyorduk ikimiz de. Merdivenlerden çıkarken nefesin kesiliyordu."

"İşte mesele bu anne. İçinde tutmaktansa benimle konuşmalıydı. Belki o zaman ben de kendime gelirdim ve birkaç kilodan fazlasını verebilirdim, ama bu şekilde olması hâlâ çok canımı acıtıyor."

"Büyükanneni hiç tanıyamadın, o öldüğünde sen hayatta değildin. Ama o da çok iri bir kadındı." Annesi dudağını ısırды, can sıkıcı bir şeyden bahsedeceği belliydi, ama yine de devam etti. "Bu babanın konuşmaktan hoşlanmadığı bir başka konu, ama bence bilmeye hakkın var. Kiloları yüzünden büyükannenin kalbinde sorunlar çıkmıştı, bir de üzerine diyabete yakalanmıştı..."

"Diyabete yakalanamazsın anne," diye düzeltti Neve, çünkü bir fiil yanlış kullanıldığında kendine engel olamıyordu.

"Her neyse işte, diyabeti vardı. Yeme alışkanlıklarını değiştiremiyordu, sonra tek gözü görmemeye başladı. Dişleri ve ayaklarıyla ilgili çok sorun yaşadı. Ayak parmaklarından ikisini kesmek zorunda kaldılar. Sonra elli bir yaşında kalp krizi sonucu vefat etti ve arkasında reşit olmayan üç çocuk bıraktı. Elli bir yaş, ölmek için çok erken Neve. Susan Hala'n da aynı yolda ilerliyor. Ailenin baba tarafı şişmanlamaya çok müsait."

Egzersiz programına başlamadan önce Gustav doktora gitmesi konusunda ısrar etmiş, Neve sonuçları görünce dehşete kapılmıştı. Kan şekeri seviyesi hiç iyi durumda değildi. Gerçi artık

düzene girmişti, uzun zamandır 4.8'den hiç şaşmamıştı. Evet, diyabetin ne demek olduğunu biliyordu, ama şişman olması çikolata yeme dürtüsüne her zaman engel olmuyordu.

“Şimdi gayet iyiyim anne,” diyerek annesini rahatlatmaya çalıştı Neve. “Yani hâlâ kilolu kategorisine giriyorum, ama kendimi sağlıklı hissediyorum. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyor. Gustav bana çok yüklenmediği sürece nefes nefese de kalmıyorum.”

“Çok yüklenmekten neyi kastediyorsun bilmiyorum, ama şuna emin olmanı istiyorum: Baban seninle gurur duyuyor, bizim de seninle gurur duyuyoruz. Baban sende annesini gördüğünü söyler durur.” Annesi Neve'in kolunu okşadı. “Eğer yeniden hayatına girmesine izin verirsen, ona dünyaları vermiş olursun. Bırak istediği musluğu tamir etsin, o da kendini bu şekilde ifade edebiliyor işte, ne yapalım.”

“Tamam, bunu düşüneceğim.” Neve başını annesinin omzuna geri koydu. “Bana büyükannemden bahsettiğin için teşekkür ederim. Babamın neden böyle davrandığını az da olsa anlayabiliyorum artık.”

“Baban çok konuştuğumu söyler, haksız da sayılmaz. Ama olaylara bir de benim açımdan bak. Benim kadar konuşmayı seven birinin, saatlerce susabilen bir adamla evli olması ne kadar zor bilemezsin.”

“Ama sen onu böyle seviyorsun, değil mi?” diye sordu Neve merakla.

Annesi bir süre durup düşündü. “Aslında, biraz Pierce Brosnan'a benzeseydi hiç fena olmazdı, ama bu hali de idare eder.” Annesinin kahkahaları bütün apartmanı çınlatmıştı.

24

Max'ın Los Angeles'tan döneceği gün Neve, William'dan bir mektup aldı.

Neve o açık mavi zarfı ne zaman eline alsa mutluluktan öleceğini sanırdı, ama o sabah sanki posta kutusunda iğrenç bir şey bulmuş gibi kötü hissediyordu. Neve mektubu çekip alarak cebine koydu. Ancak öğle tatilinde mektubu cebinden çıkarıp okumaya cesaret edebildi.

Sonrasındaysa keşke okumak için bu kadar beklemeseydim diye düşündü kendi kendine, çünkü William'ın son zamanlarda söylemesini hayal ettiği her şey mektupta yazıyordu.

Sevgili Neve,

Seni aramak istedim. Seni aramam gerekiyordu, ama bazen düşüncelerimi ve hissettiklerimi kâğıda dökmek daha kolay oluyor çünkü kelimeleri yüksek sesle söylemeye çalıştığımda yetersiz kaldıklarımı düşünüyorum. Son birkaç haftadır sana özensiz ve kötü davrandığımı fark ettim. Aklıma geldikçe başımı utançtan yere eğiyorum ve son mektubumdaki kabaliğim için senden defalarca özür diliyorum. Aslında yazdığım şey mektup bile denemez. Sadece çay ve bisküvileri göndermeni

istediğim o iki satırlık kısa yazıdan bahsediyorum. O gün ziyaretçi profesörlerden biriyle eksik bir dipnotla ilgili tartışmış ve dekanın önüne çıkmak zorunda kalmıştım. O psikolojıyla Sainsbury 'Red Label' çayının yokluğu çok canımı sıkmişti. Ama bu bir bahane değil tabii; sadece durumu bilmemi istedim.

'Bir de o son yaptığımız tatsız telefon konuşması var. Seni 'Arşiv'deki geleceğinle ilgili umutsuzluğa düşürmek yerine, endişelerini paylaşmalı ve seni anlamaya çalışmalıydım. Sadece ne kadar özel olduğunu senin de görmeni istiyordum. Arkadaşların hayatlarında senin gibi biri olduğu için çok şanslılar, ben de öyle, çok ciddi bir potansiyelin var ve bunun farkında olmaman beni üzüyor. Hayatında çok önemli başarılar elde edeceğine eminim, ama bunu senin de en az benim kadar iyi bilmen gerekiyor.

Evet, özür dilemem gereken daha pek çok şey var aslında, değil mi? Huzurlu geçirmek isteyeceğin pazar gününü araştırmamla ilgili bitmek bilmeyen isteklerimle mahvetmek gibi... Zihinlerimizin birlikteliğini insanı düşünmeye sevk edecek şekilde Lou Andreas Salome ve Rilke ile karşılaştırdığın mektubu görmezden gelmek gibi... Mektubunu bir bardak şarap eşliğinde ve yaptığın karşılaştırmayı daha derinlemesine irdelemek için yanımda oturuyor olmanı dileyerek tekrar okuyunca, senin benim entelektüel ruhi ikizim olduğun kanısına vardım. Los Angeles'ta yakın arkadaşlarım var, hepsi bana çok şey ifade ediyor, ama sen başkasın Neve. Çoğu zaman seninle aynı beyni paylaştığımızı düşünüyorum, Jane Austen ile ilgili konuştuğumuz zamanlar dışında tabii ki!

Daha önce hiç senin kadar akıllı ya da hayal gücü senin kadar yalın ve zeki olan bir kadına hiç rastlamamıştım. Öyle yerlere geleceksin ki...

Temmuz ortasında vatanıma geri dönüyor olacağım ve seni görmek için sabırsızlanıyorum. Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki sanırım iki haftanın tümünü bana ayırman gerekecek.

Seni çok yakından tanıyormuş gibi hissediyorum. Aramıza giren yılların ve koca bir okyanusun bizi bu kadar yakınlaştırması çok garip değil mi?

Artık gitmem gerekiyor. Sana arkadaşlarımla beraber kriket takımı kurduğumu söylemiş miydim? Uzun zamandır antrenman yapmıyorum, o yüzden biraz korktuğumu itiraf etmeliyim.

Sevgilerimle

William

Not: Seni aynı konularda tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Britanya Kütüphanesi'ne bir sonraki gidişinde mektubun ekinde yolladığım referanslara bakıp bana fakslayabilmen mümkün mü?

Neve mektubu elinden bırakıp derin bir iç çekti. Bir tarafta çok uzaklardan mektup yazan William, bir tarafta ise sürekli gözünün önünde olan Max; Neve ilgisinin dağıldığını hissediyordu. William onun için bir ödüldü; uzansa dokunabileceği, kolayca ulaşabileceği altından parıltılı bir ödül. Babasından duyduğu korkunç sözler Neve'in kilo verme macerasının başlangıcı olmuştu, ama William'ın dönüşü yaklaştıkça verdiği kiloların

amacı farklılaşmış, William'ın karşısına bambaşka bir şekilde çıkmak hayatının merkezi haline gelmişti. Elbette ki William, Neve'i görünce bir anda dizlerinin üzerine çöküp, "Tanrım, Neve sen ne zaman bu kadar güzelleştin böyle?" deyip ilanı aşk etmeyecekti. Yani aslında olay kilo vermek değil; olmak istediği kadına dönüşmekti. O parıltılı ödülü hak eden bir kadına, çünkü uzun zamandır bunun için çalışıyordu ve bu ödülü almak için geç bile kalmıştı.

Peki, ne zaman kendini değerli hissedecekti? 36 beden bir elbisenin içine kolayca girdiğinde mi? Yoksa taşlar William dönünce mi yerli yerine oturacaktı? Bunca zamandır sadece telefonda konuştuğu ve mektuplaştığı adam üç ay sonra canlı canlı yanında olacaktı; Neve kendine buna hazırmış gibi hissetmiyordu. Bedeni ise buna hiç hazır değildi, William'ı en son tren istasyonunda görmüştü ve hâlâ ona tren camından ümitsizce el salladığı o günkü gibi hantal ve utangaçtı.

İşte Max bu yüzden Neve'in hayatındaydı. İyi zaman geçirmek ve geçirtmek konusunda gerçek bir ustaydı. Hem hayatına eğlence katıyor hem de onu gerçek bir ilişkiye hazırlıyordu. Ama hâlâ kat edecekleri çok yol vardı, daha birlikte uyumayı bile tam olarak becerememişlerdi. Kaçınılmaz şekilde Neve'in aklı sürekli karanlık yatak odasına kayıyordu ve Max'ın elleriyle yaptıklarını düşünmeden edemiyordu. Üstelik her aklına geldiğinde midesinde kelebekler dans ediyordu sanki.

"Max gibi olmayı öğrenmem gerekiyor," diye düşündü bisikletle eve doğru gelirken. Max sahte ilişkilerindeki her noktaya Neve gibi kafayı takmıyordu ve hem Neve ile birlikte olup hem de diğer kadınlarla görüşmeyi sorun etmiyordu. Los Angeles'tayken muhtemelen her gece başka bir kadınla birlikte olmuştu ve Neve, Max'ın bununla ilgili vicdan azabı duyduğuna da pek emin değildi. Max sadece içindeki bütün tutkuları açığa çıkarıyor diye Neve için derin bir anlam ifade ediyordu olamazdı;

Neve hayatı boyunca cinsel yakınlaşmalardan kaçınmıştı, peki şimdi nasıl başa çıkacağını bilmediği bir takım karışık duygular hissetmesi şaşırtıcı değil miydi?

Hızlıca kot pantolonunu ve Celia'nın bu aralar çok trend olduğunu söylediği Art Nouveau tarzında lale desenli gömleğini giydi. Bildiği tek şey biraz rahatlaması gerektiği idi. Max ve Neve'in arasında bağlayıcı kurallar yoktu, ilişkileri eğlenmek üzerine kuruluydu, ayrı kaldıkları zaman yaptıkları hiçbir şey için pişmanlık hissetmelerine ya da birbirlerini suçlamalarına gerek yoktu, ama Neve'in William ile yaşadığı şey gerçektir. Özlemle beklediği şey de buydu zaten.

Ardından Neve kapının iki kez çaldığını duydu ve midesindeki kelebekler yine iş başına geçti. Kapıyı açtığı gibi Keith hemen Neve'in önüne geçip tiz havlamalar eşliğinde merdivenleri hızlı hızlı inmeye başladı. Sanki içgüdüsel olarak kimin geldiğini hissetmiş gibiydi. Koridora gelince Neve evin kapısını açana kadar bir süre daha havladı.

Neve bütün yüzünü aydınlatan gülümsemesiyle karşısında duran Max'a adamakıllı hoşgeldin bile diyemedi çünkü o sırada Keith'in tasmağını yakalamaya çalışmakla meşguldü, ama Keith kendisini büyük bir hızla kapının dışına fırlattı ve hızını alamayıp ancak kayarak durabildi, sonra geri koşmaya başladı. Aynı hareketi defalarca yaptıktan sonra Max'ın üzerine atladı. Patilerini deri ceketinin üzerine koyup Max'ın ellerini yalamaya başladı.

Neve hayatında hiç böyle bir sevinç gösterisi görmediğini düşündü.

"Merhaba küçük adam, sen beni özledin mi bakalım?" diye sordu Max yere çökerken. Keith büyük, pembe diliyle Max'ın suratını yalamaya başladı. Sonra Max gördükleri karşısında duygulandığını belli etmemeye çalışan Neve'e baktı. "Merhaba melek yüzlüm, sen de beni özledin mi?"

“Merhaba! Evet! Seni görmek gerçekten güzel,” dedi neşeli ve canlı bir sesle konuşmak için büyük bir çaba sarf ederek. “Güneşin tadını çıkarmış gibi gözüküyorsun.”

Max'ın teni karamel rengine dönmüştü, yere eğilip kot pantolonu ve çizgili kazağıyla Keith'i severken insanda üzerine atlama isteği uyandırıyordu.

Keith yeteri kadar sakinleşmiş gibi gözükünce Max ayağa kalktı, ama hâlâ Max'ın ayağının altından ayrılmayı düşünmüyordu. “Los Angeles'ta hava çok sıcaktı,” dedi Max. “Tabii burumu klimalı binalardan çıkarabildiğim zamanlarda. Ayrıca herkes o kadar bronz ve adaleliydi ki havalar ısınır ısınmaz tekrar koşmaya başlamam gerekiyor.”

Neve. “Birlikte koşabiliriz,” önerisinde bulundu. Yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu. Max yanında dururken ve onu bu kadar özlediğini fark etmişken araya duygusal bir mesafe koymak oldukça zordu. Dahası Max'ın ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu ve Max ona gülümseyince yapmak istediği tek şey yeniden gülümsemek oluyordu. “Keith'in eşyalarını hazırladım.”

Neve, Max'ın arkasından gelmesini umarak açık kapıya doğru bir adım attı, ama Max beklediğini yapmadı. “Neve, sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Max'ın sesindeki uğursuz tınıyı duyunca Neve'in suratındaki anlamsız ifade birden kayboldu. “Öyle mi?”

Max içeri doğru ilerledi, en azından kötü haberi kapı eşiğinde vermeyecekti.

Eğer Neve'den ayrılmayı düşünüyorsa, bu çok da sorun değildi. Aksine böylece olaylar daha karmaşık bir hal almaktan kurtulacaktı. Max merdivenlere oturdu; yanındaki boşluğu işaret ederek Neve'i yanına çağırırken kendisini bu şekilde telkin etmeye çalışıyordu.

Max'ın yanına oturdu ve endişe içinde suratına baktı. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil." dedi Max telaşla ve gerginmiş gibi yutkundu. Daha önce hiç ciddi bir ilişki yaşamadığı için, ayrılmanın ve ayrılık konuşmasının nasıl bir his olduğunu bilmiyor olabilirdi. O yüzden de gerilmesi normal sayılabilirdi. "Ben Los Angeles'a gitmeden önce yaşadıklarımızdan mutlu musun?"

Neve yanaklarının yanmaya başladığını hissetti çünkü bu konuyla ilgili mesajlaşmak kolaydı, ama konuşmak... "Evet, yani eğleneliydi, öyle değil mi?" Neve, Max'ın parmağı içinde gidip gelirken attığı küçük çığlıkların yankısını hâlâ içinde hissedebiliyordu. Eğlenmek bu duyguyu tanımlamak için doğru kelime değildi. "Sen mutsuz musun?"

"Her aklıma geldiğinde yeniden sertleşiyorum ve çok sık aklıma geliyor."

Neve ellerini alev alev yanan yanaklarına koydu. Eğer Max kendisini terk edecek olsa böyle dolaylı bir yol tercih etmezdi herhalde. "Bana söylemek istediğin şey bu muydu?"

Max elini Neve'in dizine koydu. Neve koyu mavi kot pantolonun üzerinde duran uzun parmaklara baktı. "Eğer biz bunu yapacaksak, artık başka kadınlarla yatmamam gerektiğini düşünüyorum. Sence de bu kaba ve biraz ahlaksızca gelmiyor mu kulağa?"

Max'ın açıklaması zaten karmaşık olan durumu iyice karmaşık hale getirmişti, ama yine de Neve'e derin bir nefes aldirmişti. "Tamam, sen nasıl istiyorsan," dedi ve asabi bir tavırla elini okşadı. "Bunu yapmaktan keyif alıyorum, bunu ve buna benzer şeyleri, ama hâlâ seks yapmayacağımız konusunda hemfikiriz, değil mi? Çünkü eğer seks yapmaya ihtiyaç duyarsan, bunu başka kadınlarla yapmak istemeni anlayışla karşılarım."

Max içini çekti. Sonra gülümsedi. Sonra tekrar içini çekti. “Kız arkadaşından bunu duymak isteyecek kaç erkek var biliyor musun?”

“Kıyıp kız arkadaş,” diyerek hatırlatmada bulundu Neve.

“Her neyse.” Max yavaş yavaş elini Neve’in dizlerinden kalçasına doğru kaydırdı. “Seks yapmadan birbirimizi tatmin edebileceğimiz yüzlerce yöntem var.”

“Yüzlerce olduğuna emin misin?” dedi Neve kaşlarını çatarak. Max gülmeye başladı.

Neve’e güldüğünü saklama zahmetine girmeyince Neve olaya dirseği ile müdahale etmek durumunda kaldı. “Muhtemelen dört ya da beş tane vardır, gerisi farklı çeşitleridir diye tahmin ediyorum.”

“O zaman anlaştık, değil mi? Eğlenceli ve seksi zaman geçirmeye evet, sekse hayır?”

“Ayrıca el ele tutuşmak da yok,” dedi Neve laf arasında. Çünkü Max ile el ele tutuşmamak konusunda anlaşmak Neve’in aldığı iyi kararlardan biriydi. Neve’in karşısına son birkaç hafta boyunca Max’in elini tutmak için çok sayıda fırsat çıkmıştı, ama her defasında kendini frenlemişti çünkü el ele tutuşmak gerçek sevgililerin yaptığı bir şeydi. Neve, Max’a âşık değildi, o anda suratında beliren bezgin ifadeye bakılırsa Max da Neve’e âşık değildi.

“Benimle sevişmek sana keyif veriyor, ama hâlâ elimi tutamazsın öyle mi?” diyerek ağır bir ironiyle durumu özetledi.

“Evet, ama sen bu şekilde söyleyince kulağa saçma geliyor.” Neve, Max’a dik dik baktı. “Bana kaşlarını kaldırarak bakma. Tamam, kulağa saçma geliyor *olabilir*, ama ikimizin arasına bazı sınırlar koymam gerekiyor. İnsanın sınırlarının olması iyidir, sınırsız olmak beraberinde karışıklık ve belirsizlik getirir.”

“Böyle gereksiz şeylere fazla kafa yorduğun için beynin zarar görüyor olabilir,” dedi Max ayağa kalkarken. “Ayağa kalkmana yardım edeyim diyeceğim, ama sonra elini tutmaya çalıştığımı düşünmeni istemem.”

Neve ayağa kalkıp merdivenleri çıkmaya başladı. “Max huysuzlanma lütfen.”

“Huysuzlanmıyorum,” dedi Max, ama Neve’le birlikte merdivenleri çıkarken ortamın biraz gerildiğini hissetti. “Çantanın içine boşalan mama kutularını da koymam lazım,” dedi yukarı çıkar çıkmaz. “Bir saniye bile sürmez.”

“El ele tutuşmak yok yani...”

“Sana daha önce de söylemiştim...”

“Madem elini tutmama izin yok, peki bunu yapmama izin var mı?” diye sordu Max. Neve tam “neyi” diye sormak üzereydi ki Max krep sevgilisini tutup duvara dayadı, bileklerini kavradı ve öpmeye başladı.

Neve bileklerini Max’ın ellerinden kurtardı, ama bunu elini tutmaya teşebbüs ettiği için değil, Max altdudağını ısırınca kollarını boynuna dolamak için yapmıştı.

“Artık beni özlediğini söyleyecek misin yoksa bu da mı kurallara aykırı?” diye sordu Max. Keith, Max’ın ilgisini kimseyle paylaşmak istemediği için havlamaya başlayınca öpüşmeye ara vermek zorunda kalmışlardı.

“Üzgünüm,” dedi Neve. “Tabii ki seni özledim, çaya kalmak ister misin yoksa bu gece katılman gereken en az üç ürün lansmanı ve bir mağaza açılışı mı var?”

“Bilemiyorum. Ne yapacağına bağlı.”

“İki somon filetom var ve... Off, anladım!” diye gürlledi Neve. “Benimle dalga geçmeni hiç özlememişim. Haydi mutfağa gel, ben de ısıtıcıya su koyayım.”

Neve, Max'ın elini tutmaya yeltenecekken kendini durdurdu. Ama kendisi de fark edilir biçimde duraklamıştı çünkü on dakika boyunca öpüştüğün birinin elini tutmak otomatik olarak yapılan bir hareketti, böylece bunun geçmemeleri gereken bir çizgi olduğu da kanıtlanmıştı.

“Çok fazla düşünüyorsun,” dedi Max, Neve'in makineye kahve koymasını seyrederken.

“Seni bir daha tek başına bırakmayacağım; düşünecek çok vaktin oluyor ve sonunda iyi bir şey çıkıyor.”

“Tekrar Los Angeles'a gittiğinde ne olacak?”

“Seni de yanımda götüreceğim,” dedi Max çok da üzerine düşünmeden çünkü şaka yapıyordu. Şaka yapıyor *olmalıydı*. “Başka çaresi yok.”

“Los Angeles'ın benim gibi kızlara göre olduğunu düşünmüyorum,” dedi Neve aynı tavırla.

“Ama senin neler yaptığını duymak istiyorum. Çekim nasıl gitti?”

Saatlerce konuştular. Kahve içerken, yemek yerken ve Max'ın Keith'i yürüyüşe çıkardığı zaman aldığı kırmızı şarabı içerken...

Max kelimelerle resim çizmek konusunda o kadar iyiydi ki Neve, Los Angeles'a onunla gitmiş kadar olmuştu. Sanki etrafı palmye ağaçları ile kaplı Sunset Bulvarı'nda birlikte araba kullanmışlar, Polo Lounge'da mola verip kiralık arabayı park etmesi için pembe polo-tişört giyen valeyeye teslim etmişlerdi. Neve, minimalist fotoğraf stüdyosunu da gözünde canlandırabiliyordu. Max, B listesindeki oyuncunun çekime gelmesini tam beş saat bu stüdyoda beklemişti. Müşterisinin gecikmeyle ilgili bir haber bile vermemesinin sebeplerini açıklarken göz göre göre yalan söyleyen menajerin yüzündeki yalaka ifadeyi bile görmüştü sanki.

Neve'in Max'ınkiyle karşılaştırdığında geçen hafta ile ilgili anlatacak o kadar ilginç hikâyesi yoktu, ama Neve, Max'a

Westfield'deki alışveriş macerasını. Celia'nın küsüp olay yerini terk etmesini ve birkaç saat sonra ellerinde hediyelerle ortaya çıkıp mahcup bir ifadeyle özür dilemesini anlattı. Neve annesi ile yaptığı içten konuşmadan da bahsetti ve o akşam babasına attığı mesajı gösterdi.

Max yüksek sesle okumaya başladı: "*Jennifer Aniston*'nın yeni bir filmi geliyormuş. *Sen Londra'ya geldiğinde birlikte gidebilirsiniz diye düşündüm.*" Bu gizli bir şifre mi?"

"Üzgün olduğumu biliyorum, ben de üzgünüm demenin şifreli yolu." Neve, Max'ın gözlerindeki karmaşık ifadeye bakıp gülmüsedti. "Babam Jennifer Aniston'a âşıktır, yani gerçekten çok sever. Ellinci doğum günü için Celia ile birlikte *Friends*'in on sezonunun birden DVD'sini almıştık. Kabul etmiyor, ama bizim de paketi açınca gözünden bir damla yaş geldiğini gördük."

"İşe yaradı mı?" diye sordu Max, Neve'in kucağına uzattığı ayağını okşarken.

Neve kafasını sallayıp telefonunu almak için uzandı. "Bir dakika sonra cevap yazdı," dedi ve babasının mesajını yüksek sesle okudu. "*Çok sevirim. Sinema listelerini kontrol edeceğim. Sevgiler, Baban.*"

Neve, Max'ın bakışlarında küçük bir kıpırdanma fark etti. "Bak, sinemaya gidip filmi birlikte izleyeceğiz, Jennifer Aniston'un Oscar'lık performansı hakkında konuşacağız, Angelina Jolie'nin yuva yıkan kadın olduğunu tekrar tekrar hatırlayacağız ve her şey yoluna girecek."

"Bu kadar kolay mı?" diye sordu Max.

"Kolay olmasını istersem kolay olur. O benim babam, onu değiştiremem, geriye tek bir seçenek kalıyor, o da onu hatalarıyla birlikte kabul etmek. Sevgi bu demek değil mi zaten?"

"Ben sana söylemiştim." Max kendini beğenmiş bir ifadeyle gülmüsedti. "Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, eğer bir gün

tartışırsak ve sen benden özür dilemek istersen, bana mesaj atıp Angelina Jolie'nin yeni filmine birlikte gitmeyi teklif edebilirsin. Çünkü bana sorarsan o asla yuva yıkan kötü kadın olamaz.”

Neve yanından bir yastık kapıp Max'ın kafasına fırlattı. “Biz ailece Jennifer Aniston'nın tarafındayız.”

“Bunu bir daha söylersen, asla hediyelerine kavuşamayacaksın.” Max ayak başparmağını tutmaya çalıştı, Neve ayağını kaçırmaya çalışınca da sıkıca tuttu. “Yanımda hediyelerle dolu bir çanta var, ama yarın hepsini Oxfam yardım kuruluşuna da bağışlayabilirim.

“Bana hediye mi aldın? Doğum günüme daha çok var.”

“Keith'e baktığın için teşekkür etmek istedim, ayrıca erkek arkadaşlar şehir dışına çıktığında, kız arkadaşlarına mutlaka hediye alır. Kız arkadaşları krepten de olsa... Bu konuyla ilgili benim bilmediğim bir kural yoktu, değil mi?”

Hayır, yoktu. Özellikle de Max kanepenin yan tarafından ipleri kurdeleli şık bir çanta çıkarırken...

“Keith'le seve seve ilgilendim,” dedi Neve biraz çekinerek çünkü Keith bütün hafta boyunca Neve'i parmağında oynatmış, her istediğini yaptırmıştı. Max çantayı yukarı doğru kaldırıp hafifçe sallayınca oldukça davetkâr bir ses geldi çantadan. “Peki, ısrar ediyorsan.”

Neve çantayı açıp içine baktı ve büyük bir kutu çıkardı. “Ses geçirmeyen kulaklık; İpod dinlerken dışarıdan gelen sesleri de kesiyor mu?” diye sordu Neve, saç bandının ucuna yapıştırılmış donutları andıran kulaklığı kutusundan çıkarırken.

“Evet kesiyor, ama sadece İpod dinlerken değil, bütün dış sesleri kestiği için her durumda kullanabilirsin, yani demek istediğim o ki artık banyoda oturmak zorunda kalmayacaksın.”

“Ama Charlotte bilgisayarda bir şey yazarken parmaklarımla çıkardığı sesi duymaya devam edecek ve süpürgenin ucuyla tavana vurmaktan vazgeçmeyecek.”

Max gülümsedi. “Evet bu kulaklıklar kulağında olduğu sürece, sen onu duymayacaksın.”

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?” Neve kulakları yukarı doğru kaldırdı. “Bunları yatarken de takabilirim değil mi? Böylece horlamamı da duymamış olurum.”

“Ben horlamam.” diyerek tısladı.

“Sırtüstü yattığın zaman horluyorsun,” dedi Neve, Max itiraz etmek için kafasını sallarken. “Sanırım bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye. On ikinci yaş günümde hediye ettikleri *Oxford Sözlük*’ten bile daha güzel.”

“Diğerlerini açmayacak mısınız?” Max gözlerini sanki birine hediye vermek can sıkıcı bir işmiş gibi yarı yarıya kapatmıştı, ama Neve hediye çantasıyla yeniden ilgilenmeye başlayınca, oturduğu yerde doğruldu ve Neve’in tepkisini kaçırmamak istercesine öne doğru eğildi.

Çantanın içinden Scrabble harflerini güvenli bir şekilde saklamaya yaracak yosun yeşili bir kese, bir kutu düşük karbonhidratlı şekersiz çikolata, en altta da kat kat pelür kâğıt ile sarılmış düz ve yumuşak bir paket çıktı.

Neve, paketin üzerine yapıştırılmış altın kabartmalı yapıştırmayı özenle çıkarmaya başlayınca, Max’ın bir anda gerildiğini hissetti. Açık pembe, sarı, lila ya da yeşil; üst üste pek çok pelür kâğıtla kaplıydı paket. Neve kendini *Pass the Parcell*’in daha elegan bir versiyonunu oynuyormuş gibi hissetti, ama son kâğıdı çekip çıkardığında karşısına sürpriz bir oyuncak yerine, kutuya özenle katlanmış, ipek gibi narin ve pürüzsüz üç parça gecelik çıktı.

“Pijama sorununa bir çözüm olabileceğini düşündüm,” dedi Max gergin bir ses tonuyla. “Beğendin mi?”

Neve geceliklerden koyu renkli olanını eline aldı. Rengi ne pembe ne de lavantaydı, muhtemelen eskiler bu renge gülkurusu diyorlardı. Üst tarafıyla eteklerinde zarif siyah danteller vardı. Kutuda iki gecelik daha duruyordu. Kırmızı-kurşuni olanın cart kırmızı naylon iç çamaşırları ile uzaktan yakından alakası yoktu. Diğerinin rengi ise mürekkep mavisiydi; her ikisi de dantellerle süslenmişti. Aslında gecelik kelimesi Max’ın hediyelerini anlatmak için basit kalıyordu. Neve Fransızca’daki *peignoir** ya da *negligée* kelimelerini daha çok yakıştırmıştı “geceliklerine.”

“Muhteşemler,” dedi minnettar bir ifadeyle. Gerçekten de öyleydiler, ama Neve’in bu geceliklerin içine girmesine imkân yoktu.

“Mağazada çalışan kızlardan birinin bedeni seninkiyle aynıydı, hatta senden birkaç beden büyük bile olabilir. Telefonumdaki resimlerine baktı.” Neve şüpheli bir bakış atınca Max gergin bir şekilde yutkundu çünkü böyle şık mağazalarda.. neymiş adı... Neve altın kabartmalı yapııştırmanın üzerindeki logoya baktı. *Boudoir* gibi şık mağazalarda çalışan satış elemanları Neve ile aynı bedende, hatta belki birkaç beden daha büyük olamazdı.

“Beğendin değil mi?”

“Tabii ki beğendim, çok güzeller.” Neve gerçeği söylemekten çekinmedi çünkü eğer içlerine giremezse, güzelce çerçeveleyip yatak odasının duvarına asabilirdi. “Bana hediye almak zorunda değildin, dört ayaklı bir oda arkadaşına sahip olmak çok keyifliydi.”

“Bazen baş belası olduğunu biliyorum, giderken o kadar talimat bıraktığım için kendimi suçlu hissetmişim, ama Keith oldukça mutlu gözüküyor.” Max yerde yayılarak oturup büyük bir keyifle takımlarını yalayan Keith’e baktı. Neve hediyelerini

* *Peignoir / Negligée*: Sabahlık.

bir kenara koyup dudağını ısırıldı. "Max ben bu hediyeleri hak etmiyorum. Ben korkunç bir köpek bakıcısıyım. Keith'e hiç sözümü dinletemedim!"

Neve listede yazan kuralları neden uygulayamadığı anlatmaya başladığında Max hiç şaşırılmış gözüküyordu. Max, Neve'in bacağına dürtükleyen bir patiyeye ya da uzun gece inlemelerine karşı koyamayacağını ve kendini baskı altında hissederek Keith'e boyun eğeceğini başından beri biliyormuş gibiydi. Neve, Max'ın gülmek için kendini zor tuttuğunu hissediyordu.

Ama Neve, Celia'nın *Skirt* ofisinden köpek kıyafetleri getirdiğini ve Keith'e bu kıyafetleri giydirip fotoğraflarını çektiklerini itiraf edince Max ilk defa durumdan rahatsız oldu.

"Aman Tanrım Neve!" dedi. "Köpeğime işkence ettiğin için çok teşekkürler."

"Ama çok hoşuna gitti," diyerek itiraz etti Neve. "Ertesi akşam sanki tekrar giymek istiyormuş gibi ağzında tişörtlerden biriyle geldi yanıma."

Neve karar vermişti: Keith'in giydiği kıyafetlerden birinin bale eteği olduğunu ve aynı gece Celia ile birlikte Keith'in bifeğini rahat yiyebilmesi için yemek masasındaki sandalyelerden birine oturmasına izin verdiklerini anlatmamak en iyisiydi.

Sınırlarla ve aşılmaması gereken çizgilerle arası çok iyiydi, ama bunları uygulamaya koymak konusunda pek başarılı olmadığına karar verdi.

"Yurtdışına çıktığım zamanlarda Keith'e bakmaya devam etmesi için köpek bakıcısını ikna etsem çok iyi olacak," dedi Max daha yumuşak bir tonla. "En azından Keith'i giydirmeye çalışmıyor."

Bu konuda Max'ı zorlayamazdı, ama yine de üzülmüştü. "Bir daha yapmayacağım," diye söz verdi. "Hediyeler için de teşekkürler, tabii artık geri almayı düşünmüyorsan."

“Alabilirdim, ama bu geceliklerin rengi pek bana göre değil,” dedi ciddiyetle. “Neden ben Keith’i yürüyüşe çıkardığımda sen de içlerinden birini denemiyorsun, eğer karşılaştığım manzarayı beğenirsem hediyelerini Oxfam’a bağışlamaktan vazgeçebilirim.”

Max ayağa kalkıp Keith’i ayağıyla dürterek uykusundan uyandırırken Neve içinde ağır bir panik dalgasının yükselmeye başladığını hissedebiliyordu. “Ben bu geceliklerin içine giremeyebilirim,” dedi Neve gergin bir ifadeyle, ama Max çoktan odadan ayrılmıştı ve kapıyı çekip dışarı çıktığı için Neve’in söylediklerini duymamıştı.

İlk defa hafta ortasında birlikte uyumayı deneyeceklerdi, ama Neve’in bunun için endişelenecek vakti yoktu. Hızlıca düşünüyordu, göğüsleri hâlâ serbest bırakılmayacak kadar büyük olduğu için uyurken giydiği yumuşak sutyenlerden birini takarak endişe içinde mavi geceliğe baktı. Gözü geceliğin yan tarafındaki etikete kaydı, bedeni M’ydi, ama Neve kendini hâlâ L, hatta kötü günlerinden birindeyse XL gibi hissediyordu.

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı kendi kendine ve geceliği büyük bir dikkatle kafasından geçirdi çünkü kumaşını yırtmak istemiyordu. Sonra işe yarayacakmış gibi göbeğini olabildiği kadar içine çekip ipek kumaşı aşağı doğru indirdi. Gecelik önce kalça kısmında sıkışır gibi oldu, ama yavaşça çekerek bu zorluğu da atlattı. Artık medium beden geceliğin içindeydi.

Neve hızlıca yatak odasına gitti ve soluğu boy aynasının önünde aldı. Bütün öğlen aynanın hangi açıdan daha güzel gösterdiğini keşfetmek için uğraşmıştı ve şu anda aynadan kendisine bakan kız harika görünüyordu.

Gecelik göğüs altından dökümlüydü ve dizüstünde bitiyordu. Neve kollarıyla göğüslerini birleştirerek dekoltesini derinleştirdi. Evet, kollarının üst kısmı hâlâ sarkıktı, bacakları ise güçlü ve kaslıydı, genel etki kesinlikle...

“Seksi...” İçinden kurduğu cümleyi arkasındaki ses tamamlamıştı. “İnanılmaz derecede seksi gözüküyorsun Neve. Üzerine tam oturacağını biliyordum.”

“Ben bile deneyene kadar bilmiyordum, sen nasıl bu kadar emin olabildin?” diye sordu Neve, Max’ın duvara yansıyan gölgesine.

“Bakmama izin vermeyebilirsin, ama dokunmam ile ilgili bir sınırlama yok herhalde, değil mi?” Neve arkasına yaslanınca Max’ın duvar gibi sert göğsünü kaburgalarında hissetti. Max önce Neve’in belini kavradı, ardından göğüslerini okşamaya başladı.

Neve aynadaki kızın başını büyük bir keyifle geriye atışını izledi. Max bir taraftan başparmağı ile Neve’in birdenbire sertleşen göğüs uçlarıyla oynarken, diğer taraftan boynunu öpüyordu. Çok seksi görünüyorlardı... Hayır, Neve hayatında ilk defa çok seksi görünüyordu. Neve arkasını döndü ve Max’ı öpmek için parmağının ucunda yükseldi.

“Hediyeler için çok teşekkürler,” diye mırıldandı Max ile dudak dudağayken... Sadece seksi görünmüyor, Max’ın sertleştiğini fark ettikçe kendini seksi hissediyordu, çünkü Max’ı bu hale kendisi getirmişti. Artık dokunma sırası ondaydı. Tişörtünün içine eline sokup ellerini Max’ın sıcak ve kuru bedenine dokundu, göğsündeki kılları takip ederek daha da aşağıya indi. Max nefesini içine çekince Neve’e elini pantolonun içine sokmak için yer açılmış oldu. Neve bu hareketle birlikte Max’ın daha da sertleştiğini hissetti. “Hediyeni şimdi mi almak istersin?”

Bu sıradan bir cümleydi, ama Max bunu Neve’in yüzüne vurmadı, çünkü o sırada kendinden geçmek üzereydi. “Evet,” diye fısıldadı boynuna. “Evet.”

Max’ı elinden tutup yatağa sürüklemenin tam sırasıydı. Neve bir an için el ele tutuşmama kuralına bir alt madde ekleyip eklemeyeceklerini düşündü, ama bunu dile getirmek buldukları

ortamın havasını bozabilirdi. Elinden tutmak yerine, yatağa doğru itirmek de gayet işe yaramıştı.

Neve'in çabalarıyla yatağa uzanan Max'ın gözleri lambanın ışığında daha da parlak gözüküyordu. Neve ağırlığını dizlerinin ve ellerinin üzerine vererek Max'ın üzerine oturup öpmek için eğildi. Max'ın küçük memeuçlanını öpmeye başladı, ama Max her seferinde Neve'i öpmeye çalıştığı için ara vermek zorunda kaldı.

Neve tişörtünü çıkarmak için Max'ı yakasından çekti. Bu sırada, "Sana ne oldu bu gece?" diye sordu Max.

"Bu geceliğin sihirli güçleri var sanırım," diye cevap verdi Neve gülümseyerek ve kendini farklı hissetti. Seksi görünüyordu, Max bunu iki defa söylemişti ve Neve de kendini seksi hissediyordu. Bu konuda deneyiminin az olması hiç sorun değildi çünkü kanı kaynıyordu ve vücudunun her santimetresi hassaslaşmıştı. Klitorisinin uyarıldığını hissediyordu ve bu da tamamen içgüdüsel olarak hareket etmesine sebep oluyordu.

"Sana bir hediye vereceğimi söylemiştim, ama önce paketi açmam gerekiyor. Senin için sorun olur mu?"

Max kafasını salladı. "Hayır, olmaz."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Neve'in sesi bile farklılaşmıştı; biraz gizemli, biraz umutsuz geliyordu kulağa. Dizlerinin üzerine oturup Max'ın kemerini çıkardı ve pantolonun düğmelerini açmaya başladı. Hem de hiç duraksamadan...

Max'ın penisi bütün sertliğiyle midesinin üzerinde boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Ucu ıslaktı. Neve elini Max'ın penisinin üzerindeki büyük damarın üzerinde gezdirdi.

"Böyle yapınca acıyor mu?"

Max gözlerini kapadı. "Evet, acıyor sayılır. Ama öyle bildiğimiz gibi bir acı değil." Neve, Max'ın acısına son vermek için oradaydı.

Neve, Max'ın penisini eline alıp sıkıca kavradı ve elini bir aşağı bir yukarı oynatmaya başladı. Max'ın kafasını arkaya atıp eliyle yatağın kenarlarına yapışmasından bu işi ne kadar iyi yaptığını anladı.

“İstediğin özel bir şey var mı?”

Neve tam da Max'ın kendisini duymadığını düşünüyordu ki gözleri aniden aralandı. “Bana elini ver,” dedi boğuk bir sesle. Neve dediğini yaptığında bileğini tuttu, elini ağzına götürdü ve diliyle avcunu yalamaya başladı. Neve'in içi ürpermişti. Bir sonraki aşamada Max'ın dili Neve'in parmaklarının arasında gidip gelmeye başladı. “Şimdi devam et,” dedi Max, Neve'in elini penisinin üzerine geri koyarken. Eliyle Neve'in elini sıkıyordu. “Şimdi az önce yaptığın şeyi daha hızlı yapabilirsin.”

Max'ın penisi üzerinde ikisi birlikte çalışmaya başlamıştı. Daha sonra Max elini çekti; penisinden boşalma öncesi sıvı gelince Neve kedi pozisyonu alıp eğildi ve Max'ın penisini ağzına aldı. Özel bir çaba göstermiyordu, sadece penisi dudakları ile kavradı ve eliyle vücudunu okşamaya devam etti.

Max'ın elleri Neve'in saçlarının arasında dolaşıyordu. Neve'i daha yakına mı çekse yoksa ittirse mi bilemiyor gidiydi. Defalarca adını tekrarlamıştı. Sonra, “Ben geliyorum,” dedi, Neve'i uyarıyormuş edasıyla. Yanaklarını çukurlaştırdı ve Max, Neve'in ağzının içine boşaldı. Neve yüzerken bir ağız dolusu su yutmuş gibi hissetti.

Bu su biraz tuzlu, biraz da acıydı, ama öğürmesine sebep olacak kadar iğrenç değildi. Max'ın yarı sert penisinin ucuna son bir öpücük daha kondurdu, sonra ayaklarının üzerine oturdu ve elinin tersiyle ağzını sildi.

“Güzel miydi?”

Max hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını esnetip başının arkasına koydu. Neve göğsünün heyecandan yükselip alçaldığını

görebiliyordu. “Bunu yapmayı nereden öğrendin?” diye sordu sonunda.

Büyük bir efor sarf ederek başını kaldırmayı başardı. “Bunu daha önce başka birine yapmamıştın, değil mi?”

“Hemen hemen,” dedi bıyık altından gülererek. “Bir bilgiye ulaşmak istediğimde her zaman ne yapıyorsam şimdi de onu yaptım.”

“Britanya Kütüphanesi’nden kitap çıkarmak için oradakilere oral seks mi yapıyorsun? Bu tekniğin orada işe yarayacağını hiç sanmıyorum!”

“Çok utanç verici, değil mi?”

“Neve lütfen. Az önce bana oral seks yaptın ve şu anda adım bile hatırlayamayacak durumdayım. Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.”

“Google’den baktım,” dedi Neve içini çekerek. Yatakta sürünerek Max’ın yanına geldi, sarılıp darmadağın olmuş saçlarını düzeltti ve kulağının kenarından öptü. “Pantolonun hâlâ üzerinde.”

Max’ın pantolonu dizlerinin etrafında toplanıp kalmıştı çünkü çoraplarıyla ayakkabılarını çıkarmaya vakit olmamıştı. Max yatağın ucuna uzanıp Max’ın çoraplarını, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardı; Max’ın yanına geri dönerkense dilini daireler çizerek memeuçlarını öpmeye başladı. Ama Max kıpırdamıyordu bile, Neve yanına uzandığında gözleri kapalıydı.

“Max? Uyudun mu?”

Cevap yoktu. Neve oral seks sanatını internetten bulduğu *A Gay Guy’s Guide to Giving Head* adlı bir makale sayesinde bu kadar çabuk kavrayabildiğini kanıtladığı için çok mutluydu ve Max’ın bir an önce kendine gelip ikinci dalga için hazır hissetmesini umuyordu. Çünkü makalede oral seksin kadın için uyarıcı olduğu yazmıyordu, oysa Neve ıslak ve istekliydi.

Neve kendi işini kendi elleriyle halletmeye kalkarsa, olabilecekleri ciddi ciddi ölçüp tartıyordu. Max bunu seyretmek ister miydi? Peki Neve buna izin verir miydi?

“Daha önce hiç kendinden bu kadar memnun görünen birini görmemiştim.” Max gözlerini açacak enerjiyi kendinde bulmuştu.

“Aslında tam olarak memnun olduğumu söyleyemem,” dedi manidar bir ses tonuyla. Gözlerini kısıp Max’a baktı. Söylediklerinden bir ipucu çıkarmayı umuyordu.

“Bence olmalısın,” dedi Max uykulu bir sesle.

“İlk denemeye göre fena değildi.” Neve kıvrılarak Max’a yaklaştı, bacağına bacağına üzerine attı, eliyle göğsünü okşadı ve parmaklarını Max’ın kendisi gibi uykulu olan penisine doğru kaydırды.

Neve denemekten ne çıkar diye düşündü ve işaretparmağının ucuyla penise dokunarak bir hayat belirtisi olup olmadığını kendi gözleriyle görmek istedi. “Sakın yapma!” diye gürledi Max. “Boşaldıktan sonra penisin ne kadar hassaslaştığı ile ilgili bir fikrin var mı?”

Neve elini geri çekti. “Çok pardon! Ben sadece... şey istemiştim...” Neve çareyi Max’a arkasını dönmekte buldu. “Önemli değil,” dedi.

“Ne istemiştin?”

“Hiçbir şey,” dedi Neve sertçe, çünkü Max uykuya dalar dalmaz eline bu işler için kullandığı kitabı *İnci*’yi alıp banyoya gidecekti. “Sen uyu.”

Max mutlu mutlu homurdanarak arkasını döndü. Neve nefes alış verişinden bir dakika içinde uyuya geçtiğini anlamıştı. Yattığı yerden doğruldu, ama daha ayağını yere basmamıştı ki Max kolunu beline dolayıp Neve’i geri çekti.

“Nereye gittiğini zannediyorsun sen?” Sesi artık çok da uykulu gelmiyordu. “Tuvalate... Ne yapıyorsun?”

Max, Neve'i kendine doğru çevirdi ve bileklerinden tutup kollarını başının üzerinde birleştirdi. "Geri ödeme diyelim," diye cevap verdi Max, Neve'in bilekleri bırakırken. Çünkü ikisi de çok iyi biliyordu ki Neve kollarını Max nereye isterse oraya koyacaktı.

"Şimdi senin sıran."

Kalçalarında dolaşan sıcak bir el ve vücuduna kondurduğu seksi bir öpücük Neve'i kıvama getirmeye yetmişti. Max'ın becerikli ağzının ve parmaklarının harikalar yaratacağı ana çok yaklaşmışlardı.

"Bunu çıkarma şansımız var mı?" Max kafasını Neve'in bacaklarının arasına yerleştirmiş ve geceliği çekiştiriyordu.

"Dünyada olmaz," diye mırıldandı Neve. Geceliği çıkarmaya yanaşmadığı gibi, bir de uzanıp yatağın yanındaki ışığı kapatmıştı.

"Ne yaptığımı görmüyorum." Neve, Max'ın nefesini kukuşunun ıslak dudaklarında hissediyordu. Neve sabırsız bir şekilde inleyince Max, dilinin marifetlerini göstermeye karar verdi. "Anlaşıldı, sanırım yolumu karanlıkta bulmam gerekiyor."

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

Bölüm 3

Aşk Denen Şey

25

Neve bütün gece Max'ın kollarında uyudu. Ne çok sıcakladı ne de çok üşüdü. Harikaydı. Kesinlikle harikaydı. Aylardır bu kadar iyi uyumamıştı.

Gözlerini Max'ın kıpırdandığını ve ensesinden öptüğünü fark ettiğinde açabildi.

“Saat kaç?” diye mırıldandı.

“Yediye geliyor,” dedi Max. “Keith’i yürüyüşe çıkarmam gerekiyor. Ayrıca perşembe günü Manchester’a gitmeden önce hazırlayıp teslim etmem gereken yazılar var. Kalkmam gerekiyor.”

Neve o kadar rahattı ki tam kalkmaya hazırlanırken Max'ın koluna yapıştı. “Gitme. Keith ne zaman dışarı çıkmak istediğini sana haber verir zaten. Çalar saatten bile dakik.”

“Ama çok işim... Tamam, sanırım on dakikadan bir şey olmaz.”

Perdenin arasından odaya güneş ışığı sızıyordu. Neve bir an sanki odanın içi tamamen güneş ışığıyla dolmuş gibi hissetti. Sanki güneş muhteşem bir günün müjdesini veriyordu. Halbuki günün büyük bir kısmında zemin kattaki penceresiz bir odada botanikle ilgili sıkıcı çalışmalar yapmış ölü bir akademisyenin yazılarını bilgisayara geçirmek zorunda kalacaktı.

Max parmaklarını Neve'in saçlarının arasında gezdirdi. Neve, Max'in saç tellerini ışığa tutarak incelediğini hissediyordu. "Saçlarının arasında kızıl teller var. Daha önce fark etmemiştim. Ne kadar zamanımız var?"

"On dakikadan bir şey çıkmaz demiştin. Galiba on dakikamız var."

"Hayır, onu demek istemedim. Bay Kaliforniya ne zaman dönüyor, o gelene kadar ne kadar zamanımız var?"

Neve diğer tarafa döndü çünkü hızlı bir şekilde buraya gelen konunun yüz yüze konuşulması gerektiğini düşünmüştü. "Onun adı William," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "En son mektubunda temmuzda geleceğini yazmıştı. Temmuz ortası."

"Biz nisanın ortasındayız," dedi Max, Neve elmacıkkemiğinin üstündeki küçük çille oynarken... "Üç ayımız var ve ben seninle birlikte bu zamanı olabildiği kadar iyi değerlendirmek istiyorum. Bu süre içinde bana küçük şeyleri takıntı yapmayacağına ve anı yaşayacağına söz verir misin?"

Anı yaşamak Neve'in her zaman kaçındığı bir kavramdı; tıpkı boru paça pantolon giymek ve kızartma yemek gibi, ama kendisini onaylar şekilde kafasını sallarken buldu. "Bu çok hoşuma gider, ama yine de el ele tutuşmak yok."

Max o kadar tatlı tatlı gülümsemişti ki Neve dudaklarının şekerle kaplı olabileceğini düşündü. "Aksini düşünmemiştim zaten," dedi Max, Neve'e biraz daha yaklaşarak. Halbuki zaten burun buruna duruyorlardı. "O zaman bu anı bir öpücükle ölümsüzleştirmeye ne dersin?"

"Dur, dişlerimi fırçalayıp geleyim," dedi Neve. "Tabii böylece 'anı yaşa' kuralını ihlal etmiş oluyorum sanırım."

"Biraz ağız kokusuna tahammül edebilirim," dedi Max. Neve'i öperken hâlâ gülümsüyordu.

Bedenleri birbirlerine daha da yaklaşmıştı, ikisinin de elleri rahat durmayacaklarının ilk sinyallerini verince Neve uyku mahmuru sabah öpücüklerinin çok daha farklı bir boyuta ulaşabileceğini düşündü, ta ki Keith yatak odası kapısında kendini acındırarak inleyemeye başlayınca kadar...

Neve geceliğinin üzerine bir hırka alıp Max ve Keith'i uğurlamak için kapıya gitti. Güneş kendini göstermişti göstermesine, ama hava hâlâ soğuktu. Max ile Manchester yolcuğunun detaylarını konuşurken kapıda titremek için kendini zor tutuyordu.

"Perşembe sabahı on birde seni alırım. Önce Keith'i bakıcıya bırakmam gerekiyor," dedi Max. "Bill ve Jean saat sekizde otelin barında bir kokteyl vereceklermiş. Otele gidip hazırlanmak için yeteri kadar zamanımız kalıyor. Tamam değil mi, sorun yok?"

Kısıtlı imkânlar sunan gardırobundan perşembe günkü kokteyl için giyecek bir şey çıkar mıydı, hiç emin değildi, ama kafasını salladı. "Sanırım perşembe gününe kadar görüşemeyeceğiz, öyle değil mi?"

Max hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Perşembenin gelmesini dört gözle bekliyorum çünkü o zamana kadar yazıp dosyalamam gereken altı bin kelimelik bir yazı var." Max'ın omuzları düşmüştü. "Eve giderken bol bol kahve alsam iyi olacak."

"Ben de Lucy'nin bölümlerini yazarken mide bulandıracak kadar çok çay içiyorum," dedi Neve. "Tabii senin yaptığın işle aynı şey sayılmaz, yani benim yazdıklarımı kimise okumuyor, ama biraz da olsa seni anlıyorum."

"İkimiz de yazar olduğumuza göre, yazdığım EVK romanlarını okumana izin vereceğim, tabii sen de üzerinde çalıştığın biyografiye göz atmama izin verirsen."

Neve dudağını ısırıldı. "Bilmiyorum. Yazdıklarımın kamuoyuna açık olmasına hazır mıyım emin değilim, ama belki perşembeye

kadar senin romanlarını okuyabilirim. Böylece neyle karşılaşacağımı düğünden önce öğrenmiş olurum.”

“Her şey yolunda gidecek Neevy. Yanımda lütfen ve teşekkürler demeyi bilen hoş bir kız görünce herkes şok olacak. Çığlıklar atarak üzerine atlayacaklar.”

“Yine de işe giderken Waterstone’s’a uğrayıp kitaplarını almayı planlıyorum,” dedi Neve kararlı bir şekilde. “Sadece biraz ipucu almak için.”

“Hayır, bunu sana yasaklıyorum,” dedi Max üzerine basa basa. “Sen seninkini göstermezsen, ben de benimkini göstermem.”

Neve gülümsedi. “Bu konu dün geceye benzemez,” dedi. Artık gülümsemedi çünkü dün gece karanlıkta göz gözü görmezken Max’ın kendisini nasıl yalvarttığını, inlettiğini ve mutlu ettiğini hatırlamıştı.

“Konuyu değiştirme,” dedi Max, ama başparmağıyla Neve’in memeucunu okşayarak konuyu kendisi aynı yere çekiyordu. Neve birden geri çekildi, kapı eşiğinde olacak iş miydi bu; hem de gündüz vakti! “Bana söz ver, okumayacaksın!”

“Ama geçen sefer hiçbirini okumadığımı söylediğimde çok bozulmuşsun!”

“O birbirimize bu kadar yakınlaşmadan önceydi. Zaten bana az da olsa duyduğun saygının hayalet yazar saçmalığıyla kaybolup gitmesini istemiyorum,” dedi Max. O kadar saçma sapan ve bir o kadar Max’ın ruhuna aykırı bir cümleydi ki Neve dudaklarına son bir öpücük kondurmak için elleriyle yüzünü kavradı. Tam bu sırada Max’ın arkasında aynı anda havlama sesiyle öksürme sesi duydu. Neve gözlerini açınca karşısında Gustav’ı gördü. Suratında kayıtsız bir ifadeyle Max’ın arkasında dikiliyordu. Gustav suratında hep aynı kayıtsız ifadeyle dolaşır, dolayısıyla bu yeni bir şey değildi, ama Neve çenesini sıkmasından hoşuna gitmeyen bir durum olduğunu sezebiliyordu.

“İşe gitmeden önce parkta koşmaya hazır mısın?” diye sordu ruhsuz bir tavırla. Oysa ki Neve’in üzerindeki kıyafetlere bakarsa hazır olmadığını anlayabilirdi. (Kıyafetlerle ilgili her zaman sorun yaşardı, ama bu sefer başkaydı.) Evet, hazır değildi.

Max önce Neve’in suratına baktı, sonra arkasını döndü. Bir elini Gustav’a uzatıp diğer eliyle Keith’i sakinleştirmeye çalıştı çünkü tasmaını zorlayarak hırlıyordu. Baştan ayağa siyah likralı eşofman giyen Avusturyalı idman hocalarından çok hoşlanmıyor gibiydi.

“Ben Max,” dedi sıradan bir ifadeyle. “Neve’in erkek arkadaşı. Sen de Gustav olmalısın.”

“Evet, öyle olmalıyım,” dedi Gustav aynı kayıtsız ses tonuyla, en azından Max’ın uzattığı eli geri çevirmemişti. Max’ın yüzündeki acı dolu ifadeden Gustav’ın elini tüm gücüyle sıktığını anlayabiliyordu. Neve, Gustav’a baktı; Gustav, Neve’e baktı ve o anda Max’ı fark ettiler. Aceleyle, “Hoşça kalın” deyip dönüş yolunu tutmuştu. Büyük ihtimalle Gustav elini kırmıştı, ama yine de giderken kapıdakilere el salladı.

Neve bir saat sonra soluk soluğa şnav çekerken, “Neden bana kızgınsın? Biriyle görüştüğümü biliyordun,” diye sordu Gustav’a. Gerçekten şnav çekiyordu, öyle kızlara özel hafifletilmiş şnavlara benzemiyordu bunlar. Hem de çimenlerin üzerinde. Köpek çışı ve hatta daha da kötüsü olabilir diye itiraz etmişti, ama nafile.

“Önemsiz bir şey olduğunu söylemiştin. Krep miydi neydi, işte ondan -sırtını bükme,” dedi Gustav sertçe. “Onunla yattığından bahsetmemiştin.”

Neve yirmi şnav çektiğine emindi ve sırtı ağırdan kopmak üzereydi. “Lütfen Gustav, düz mekik, yan mekik, başka ne istersen yaparım ama... Artık bunu yapamayacağım.”

“O zaman düz mekik çekmeye başla. İki ay öncesine kadar asla ‘yapamam’ demiyordun. Üstelik antrenmanlarını da hiç unutmazdın.”

“Sen de bana bugüne kadar hiç gerçek sınav çektirmemiştin,” dedi Neve dişlerinin arasından. Çoktan mekik çekmeye başlamıştı bile. “Bak, benim hedefim belli. Öyle olduğunu sen de biliyorsun. Üç ay içinde iki beden daha küçülmem gerekiyor.”

“Bunu söylemek çok kolay. ama tablo o kadar tanıdık ki! Müşterilerim birilerine bağlanıyor...” Gustav acı bir şey yemiş gibi ağzını buruşturdu. “... ve spor programlarını aksatıyorlar. Mum ışığında yemekler yüzünden kilo alıyorlar. Senin erkek arkadaşın da gayet formdan düşmüş gözüküyor. Seni de kötü etkileyecek.”

“Sana binlerce defa söyledim, Max, benim gerçekten erkek arkadaşım değil. Ayrıca sence bu kadar yol aldıktan sonra eski alışkanlıklarına geri döner miyim? Bunu aklın alıyor mu?” dedi Neve nefes nefese. Çünkü birkaç bardak şarap dışında diyetini hiç ihlal etmemişti. “Her neyse, zaten havalar ısınmaya başlayınca Max yeniden koşmaya başlayacak.”

İşte bu söyleyebileceği en kötü şeydi, bardak dolusu eritilmiş tereyağı içtiğini söylese daha iyiydi. Gustav’ın güzel hava koşucuları ile ilgili söyleyecek çok şeyi vardı, bir de üzerine şehir dışında olacağı için cumartesi günkü antrenmana katılamayacağını söyleyince Gustav çenesini o kadar çok sıktı ki Neve bir an çenesinin kırılacağını düşündü.

“Ama sen hiçbir zaman cumartesi antrenmanlarını kaçırmazsın ki,” dedi Gustav dişlerinin arasından. “O sadece ikimize özel bir zaman. Senin için hep yeni ve heyecan verici şeyler düşünmeye çalışıyorum.”

Doğru söylüyordu, ama Neve’in gülle kaldırmayı veya ip atlamayı çok heyecan verici bulduğu söylenemezdi. “Diğer

müşterilerinin işleri çıktığı için antrenmanı ertelediği zamanlar olmuyor mu?”

“Sen benim diğer müşterilerim gibi değilsin,” dedi Gustav. Neve, Gustav’ın iltifat ettiğini biliyordu, ama Gustav’ın başarılı, güzel ve sosyetik müşterilerini düşününce antrenmanlarını hafta sonu jetle Gstaad’a kayağa ya da iki haftalığına St. Barts Adası’na gitmek için iptal edebileceklerini düşündü, ama Neve böyle şeyler yapmazdı; hatta Max ile tanışıncaya kadar doğru düzgün bir sosyal hayatı bile yoktu.

Neve’in büyük bir cesaret örneği göstererek hafta sonu Londra’dan ayrılması Celia’yı da biraz tedirgin etmiş görünüyordu.

“Ama ya hafta sonu başıma acil bir şey gelirse, sana ihtiyaç duyarsam ve sen burada olmazsan, ben ne yaparım?” diye sordu biraz süt istemek için yukarı çıktığında. Neve, Celia geldiğinde düğün için aldığı takım elbiseyi deniyordu çünkü o zamandan beri kalçasının genişlemediğinden emin olmak istiyordu

“Telefon edersin.” Neve kalçasının aynada nasıl görüldüğünü görmek için arkasını dönünce Celia’nın acı içindeki suratını gördü. “Celia sen benim bu aptal düğüne gideceğimi biliyordun. Mandy McIntyre ile telefonla konuşurken sen de yanımdaydın. Ayrıca alışveriş maceramızın bir saniyesini bile unuttuğuna eminim.”

Celia kendini Neve’in yatağına düş kırıklığı içinde atıp bacaklarını sallamaya başladı. “Evet, ama gerçekten gidebileceğin hiç aklıma gelmemişti. Kollarını önünde birleştirerek tavana baktı. “Her türlü iddiaya varım ki son dakikada vazgeçeceksin.”

“Hayır, asla!” diye parladı Neve. Aslında derinlerde bir yerde Mandy’nin nişanlısının uçkuruna sahip olamayan futbolculardan biri olmasını umuyor ve gazetelerde seri aşk avcısı olarak boy boy fotoğrafları çıktığı için düğünün iptal edileceğini hayal ediyordu, ama hiç şansı yoktu.

Bir diğerk umudu ise kendisinin ya da Max'ın ishal gibi geçici ama yolculuk yapmaya engel teşkil edecek bir bağırsak hastalığına tutulmasıydı, ama Neve ne zaman telefonda Max'la konuşsa ya Dior Pour Homme marka takım elbisesini kuru temizlemeye vereceğini anlatıyor ya da arabada giderken dinlemek istediğı özel bir şey olup olmadığını soruyordu.

Hayır, Max bu kadar heyecanlıyken son dakikada yan çizemezdi. Heyecanı sadece etraf ünlülerle dolu olacağı için değildi, aynı zamanda düğünün onur konuğı da sayılırdı. Mandy ve Darren yemin konuşmaları için bile Max'tan yardım istemişti, ayrıca Mandy o gece için tuttıkları DJ'ye güvenmediğı için Max'tan iPod'una Northern Soul klasiklerini yüklemesini istemişti. Max, Mandy ve Darren'in birbirlerine bağıllık sözü verdiklerini görmek için sabırsızlanıyordu, ama Neve'e ciddi ilişki yaşamayı sevmeyen birine göre fazla heyecanlı gibi geliyordu. "Ama yemin konuşmalarında şu 'bağıllık' meselesinden bahsetmeyi düşünmüyorum," dedi Neve'e. "Bağlanmak kelimesi bana garip geliyor; sandalyeye bağlanmak gibi bir şey mi acaba?"

Panik olduğu tek şey sadece kendisini Max'ın yanında görenlerin, "Bu kızın böyle bir adamın yanında ne işi var?" diye düşünmeleri değildi. Hayır, düğün boyunca alışkanlıklarını etkileyecek diğerk etkenler konusunda da endişeleniyordu. Ya dört gün boyunca Manchester'da antrenman yapma fırsatı bulamazsa? Ya otelin kahvaltı mönüsünde şekersiz müsli yoksa? Ya kuştüyü yastığı olmadan uyuyamazsa? Bütün bunlar aptalca şeylerdi, Neve bunu biliyordu, ama alışkanlıklarının bozulmasından hoşlanan biri değildi ve bu düğün onun için bir sınav olacaktı.

Çarşamba sabah işe gittiğinde Jacob Morrison'dan gelen mail de Neve'in içini biraz rahatlamıştı. En azından artık endişelenecek başka bir şeyi daha vardı.

Sevgili Neve,

Sanı bu kadar geç geri dönüş yaptığım için özür dilerim. Dün gece saat üçe kadar *Dancing on the Edge of the World*'ü okudum ve elimden bırakamadım. Sanırım sen çok özel birini keşfettin. Lucy'nin sesini çok sevdim; ince mizah anlayışıyla duygularını böylesine derinden ifade edebilmesini çok sevdim.

Asistanıma telefon açıp Lucy'nin kısa hikâyeleriyle şiirlerini senden kuryeyle aldırmasını söyler misin? Senin hazırladığım özeti de okudum ve bu zamana kadar yazdıklarını da okumayı çok isterim.

Sevgiler,

Jacob

Bu mailden Jacob Morrison'un özeti beğenip beğenmediğini anlamak neredeyse imkânsızdı.

Neve, Jacob'un yazdıklarını okumak istemesinin iyi bir gelişme olduğunu düşünmek istiyordu. Aksi halde bu şu anlamda gelebilirdi: Neve'in iki cümleyi bir araya getiremeyeceğinden endişeleniyordu ve sadece bu endişeleri teyit etmek istemişti.

Neve işten tamamen kopmuştu, ama Bay Freemont ne zaman kafasını odanın kapısından uzatsa Neve'in büyük bir özenle çalıştığını sanıyor, gergin bir şekilde gülümsüyor (AGT'de yaşananları hâlâ tam olarak unutamamıştı) ve ilham perisinin gelip üzerine sihir tozundan serpmesi için Neve'in yanından ayrılıyordu.

Neve günün kalan kısmını ve gecenin büyük bir bölümünü yazdığı biyografiye tekrar tekrar göz gezdirerek geçirdi. Sadece Chloe'nun düzenli olarak gönderdiği mailleri okumak için biyografiye ara veriyordu. Chloe düğünle ilgili gazetelerde çıkan

ve giderek daha da akıl almaz bir hale gelen haberlerin linklerini Neve'e gönderip duruyordu. Ama Neve, Kraliçe'nin Mandy McIntyre'in dans pistinin ortasına özel bir zambak gölü hazırlatmasına ve içinde kuğu yüzdürmesine izin verdiğini hiç sanmıyordu.

Kurye Neve'in hazırladığı iki koliyi almak için perşembe sabahı saat onda geldi. Neve hâlâ duş almamıştı, hatta pijamalarını bile çıkarmamıştı. Öğle tatilinde New Look'a gidip kokteyl için elbise bakmaya vakti olmamıştı, dolayısıyla bavuluna gümüş payetli elbisesini koymaktan başka çaresi yoktu. O ya da bu: Celia, Neve'in kıyafetleriyle ilgili fikirlerini açıkça ifade etmişti. Ayrıca saat on biri yirmi geçiyordu ve Max zili çalmaya başlamıştı bile. Neve, Manchester'dan kendine vücut şekillendirici korse alır almaz payetli elbiseyi, hatırladığı kadar kötü olup olmadığını görmek için tekrar denemeye karar verdi.

Max kırmızı Mini Cooper'in sürücü koltuğuna otururken Neve, "Sence Manchester'a gittiğimizde Marks&Spencer'a uğrayacak zamanımız olur mu?" diye sordu.

"Olmasa da yaratırız," dedi ve Neve'e yandan bir bakış fırlattı. "Biraz korkmuş gözüküyorsun. Kırmızı ışıkta durunca kendini arabadan atmaya kalkmayacaksın, değil mi?"

Neve başını salladı. "Düşünmüyorum değilim." Lucy'ye kendini o kadar kaptırmıştı ki düğünle ilgili panik atak geçirmeye vakti olmamıştı, ama şimdi Mandy ve EVK arkadaşlarıyla spaya gideceğini düşünüp histeri krizi geçirmekte özgürdü. Üstelik hiçbir ortak noktaları yokken. Ya spada verilen kıyafetin içine giremezse ve...

"Yüzün beyazlaştı," dedi Max. "Seni araba tutmuyor, değil mi?"

"O yüzden değil," dedi Neve biraz temiz hava almak için pencereyi açarken. "Orada seni utandırmak istemiyorum."

“Öyle bir şey olmayacak, kimseye erkek kardeşinin Arsenal’i tuttuğunu söylemediğin sürece. Artık gülümseyebilir misin lütfen?”

“Olabilir,” dedi Neve. Elini Max’ın dizine koyup bir süre öyle kaldı çünkü ona dokunmayı özlemişti. Halbuki sadece üç gündür görüşmüyorlardı. Belki de yıllardır bastırıldığı cinsel dürtüler kaybettiği zamanı telafi etmek istiyordu, bu yüzden de Max’a dokunmadan duramıyordu.

Max, Neve’in eline baktı. “Seni bütün sınırlarından arındıracak bir şarkı yazdım,” dedi gururla. “Duymak ister misin?”

“Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum.”

“Söyleyemiyorum zaten, ama performansımı değerlendirirken bunu da göz önünde bulundurursun diye düşünüyorum. Hazır mısın?”

Dünya üzerindeki hiçbir kuvvet Neve’i, Max’ın sesinden, “Bugün düğüne gitmek için harika bir gün” şarkısını dinlemeye hazırlayamazdı. Sesi çok kötü, ama bir o kadar davetkârdı ki Neve gülmeyi bıraktıktan sonra Max’a kahkahalarla gülmekten kendini alamadı.

Birmingham’ı geçtiklerinde her ikisi de oldukça mutluysa da akıllarına gelen her şarkıya “düğün ve EVK” kelimelerini ekleyerek yola devam ediyorlardı. Birden Neve’e ilham geldi ve o da kendi yazdığı şarkıyı okumaya başladı. “Düşüm yollara elimde bir çanta, sen sen ol bu düğünün gerisinde kalma.”

Max az kalsın gülmekten kaza yapacaktı. Kahkahalarını dizginlemeye çalışırken omuzları titriyordu. Ne zaman kendini kontrol edip gülmeyi bıraksa Neve yeni bir dizıyla Max’ı tekrar güldürmeyi başarıyordu. “Seni ne kadar güldürsem az, Mandy’nin düğünü baştan aşağı siyah beyaz.”

“Yeter, sus artık ne olur!” diye yalvardı Max motoru tekrar çalıştırırken. Sesi gülmekten kısılmıştı.

Manchester'a vardıklarında saat dördü geçiyordu. M6 Manchester Yolu'nu geçtiklerinde güzel havayı arkalarında bırakmışlardı. Malmaison Manchester kırmızı tuğlalı, şık bir oteldi. Neve otelin köşesinde Marks&Spencer olduğunu fark edince çok sevindi. Kapının önünde bir paparazzi ordusu vardı, Neve gözlerine inanamamıştı. Kalabalığı yararak içeri girdiler, sonra rezervasyon bilgilerini ve düğün davetiyelerini alıp kimliklerini iki ayrı güvenlik noktasında onaylattırdılar. Sonunda resepsiyona ulaşabilmişlerdi. Başka bir güvenlik görevlisi Max ve Neve'e asansörde eşlik ederek junior suit odalarının nerede olduğunu gösterdi. Büyük, zarif ve modern bir odaydı. Dekorasyon beyaz ve buz mavisi ağırlıklıydı. Çizgili duvar kâğıtlarına uzun süre bakınca Neve'in gözleri bulanıklaşıyordu. Max çoktan bilgisayarını açmış, kablosuz ağ bağlantısını kontrol ediyordu. Neve ise siyah ve dore renklerle dekore edilmiş banyoyu incelemekle meşguldü. Huşu içinde devasa büyüklükteki küvete bakıyordu.

"Bu inanılmaz!" dedi Neve yatak odasına geri dönünce. "Daha önce hiç böyle bir yerde kalmamıştım. Daha doğrusu hiç adam gibi bir otelde kalmadım sanırım."

"Burası sadece bir junior suit. O kadar da inanılmaz değil!" Max, Neve ile aynı fikirde değildi. "Daha önce hiç otelde kalmadım derken neyi kastettin?"

"Ben küçükken tatile gittiğimizde yatak + kahvaltı hizmeti veren yerlerde kalırdık. New York'a gittiğim zaman da Celia'nın kanepesinde uyumuştum."

"Ya şimdi uzak bir yere tatile gitsen?" diye sordu Max.

"Nedense Korfu'da bir plajda iki hafta geçirmek hiçbir zaman ilgimi çekmedi."

"Benim de öyle. Tek başına yaşayan biri için hiç eğlenceli değil, sonuçta tatile de tek başına gidiyorsun ve sonunda kendini barda birileri ile tanışmak için çabalarken buluyorsun..."

Max aniden durakladı çünkü gereksiz şekilde fazlaca detaya girdiğini fark etti. “Belki temmuza kadar arada bir haftalık tatil ayarlayıp kaçabiliriz, ne dersin?”

Neve birden. “Fransa’ya gitmeyi hep çok istemişimdir,” deyiverdi. Heyecandan kalp atışları hızlanmıştı. Bu EVK düğünü ile ilgili yaşadığı bütün stres bir yana, Max ile bir otel odasında üç gece geçireceği için hiç endişe duymamıştı. Tersine Max kendisini almak için eve gelmeden yarım saat önce bikini bölgesine ilk defa ve son derece amatörce ağda bile yapmıştı. Neve Max’a gülümsedi ve Max da ona. “Artık gerçekten Marks & Spencer’a gitmek istiyorum.” Max saatine baktı. “Saat dört buçuk, yani geç bir öğle: yemeği ya da erken bir akşam yemeği yiyebiliriz, ama kokteyle kadar hâlâ iki saat boşluğumuz kalıyor. İstedığımız gibi vakit geçirebiliriz.” Max parmağını çenesine koyarak düşünceli bir hale büründü. “İçinde büyük ve rahat bir yatağın olduğu bu geniş ve rahat odada neler yapmak istersin?”

“Banyo yapmam ve saçlarımı yıkamam gerekiyor,” dedi Neve masum bir şekilde. “Ve makyajımı yapmak için en az on dakikaya ihtiyacım olduğuna göre, geri kalan bir saati istediğimiz gibi değerlendirebiliriz.”

“Bir buçuk saat,” dedi Max odadan çıkan Neve’e eşlik ederken. “Saat sekize kadar geriye altmış değil, doksan dakika kalıyor Neve.”

Neve asansör kapısının açılmasını bekledi ve Max’a dönüp, “Eğer istersen sana tekrar oral seks yapabilirim. Sadece vakit geçirmek için...”

26

Sonuç olarak Neve'in sadece hızlıca duş alıp saçını şampuanla yıkamaya vakti kalmıştı. Makyajına ise beş dakika ayırabilmişti. Büyük ve rahat yatağın içine girip sertleşmiş bir şekilde kendisini bekleyen Max'a dokunduğu anda zaman yavaşlamış, sonra tekrar hızlanmıştı sanki. Neve ikinci defa orgazm olduktan sonra saate bakmayı akıl edebilmiş ve çoktan sekize geldiğini fark etmişti.

"Çok geç kalmadık," dedi Max'a rimelini sürmeye çalışırken. "Ama geç kaldık."

Max omuzlarını silkti. "Geç kalmamıza değdi. Bir dahaki sefere seni kombinezonunu çıkarmaya ikna edeceğim."

"O zaman sana iyi şanslar diliyorum," dedi Neve kesin bir ifadeyle. Evet bu konuyla ilgili çok yol almıştı, ama önündeki son bariyeri de kaldırmaya gelince... o kadar da cesur olabileceğini düşünmüyordu. Aynada kendine bakabilmek için bir adım geri gitti.

Yeni aldığı siyah süet ayakkabılar şimdiden parmaklarını sıkmaya ve öldürücü bir acı vermeye başlamıştı bile, ama siyah opak çorapla birlikte değerlendirildiğinde bacaklarını daha uzun ve zayıf gösterdiği kesindi. Zarif dekolteli elbisesiyse belini daha ince gösteriyordu. Neve'in aynada gördüğü görüntü oldukça

makuldü, ama Max'ın yatakta oturup gözlerini dekoltesinden ayırmadan hayranlıkla onu izlemesi daha da memnun ediciydi.

Asansörle bara inerken, "Çok güzel gözükyorsun," dedi Max sessizce.

Neve asansörün aynasından aceleyle toplanmış saçlarına son bir kez baktı ve sinirli bir şekilde saçlarını arkaya doğru savurdu. "Artık saçlarıma atkuyruğu ve dağınık topuzdan başka bir şekil daha bulmam gerekiyor," diye mırıldandı. Max'ın yüzünde beliren gergin ifadeyi fark edince, "Ama yine de teşekkür ederim." diye ekledi. Max'ın tahammül edemediği bir şey varsa, o da Neve'in kendini küçük görmesiydi. "Sen de harika görünüyorsun, ama bence takım elbiseyle Converse dışında bir ayakkabı giysen daha iyi olurdu."

Max, Levis kotuyla spor ayakkabılarına baktı. "Ama bu benim en güzel kot pantolonlarımdan biri, ayrıca bunlar da en az kullandığım Converse'lerim," diye itiraz etti. Neve çantasından tarağını çıkarıp Max'ın saçlarını taramaya kalkınca itiraz sesleri daha da yükseldi.

İsimlerini başka bir güvenlik görevlisine söyleyip bara doğru ilerlerken Max, "Elimi tutmamaya karar veren biri olarak koluma bu kadar sıkıca girmen çok ilginç," dedi fısıldayarak.

Neve kalp atışlarından, etraftaki uğultudan ve koridorun sonundaki açık kapıya yaklaştıkça daha da artan kahkaha seslerinden Max'ı güçlkle duyabiliyordu. Neve kokteylin verildiği barı görünce üst sınıfa hizmet veren bir randevu evine gelmiş gibi hissetti; tavandan sarkan kırmızı ışıklar, aydınlatılmış küçük masalar ve büyük metal çiviler kullanılarak tasarlanmış deri koltuklar...

"Koluna sıkıca girmek el ele tutuşmakla aynı şey değil," dedi Neve aynı şekilde fısıldayarak. Sesi tiz çıkıyordu. Neve barda ilerledikçe topuklarını kalın halılara gömmek ya da daha da iyisi arkasını dönüp koşarak kendini otel odasının güvenli kollarına

bırakmak istiyordu. Ama bunu yapmak yerine sakinliğin buluşucu bir duygu olmasını dileyerek Max'a daha da sokuldu ve kalabalığı yarıp bara ulaşınca kadar bu şekilde yürüdü.

Neve'e etrafındaki herkesin yüzü bulanıkmiş gibi geldi. Sadece Max'ın siyah yün ceketinin koluna odaklanmış durumdaydı. O kadar kalabalıktı ki insanların arasında kalan dar alanlardan rahatça geçebilmek için şekilden şekle giriyordu. Başını öne eğmişti. Gözleri bir çift mokasen ayakkabı ve önü açık dore sandaletlerden görünen pembe ojeli parmaklarla buluşunca yürüdükleri yolun sonuna geldiklerini anladı.

Neve, Max'ın, "Seni Mandy'nin ailesiyle tanıştırmak istiyorum, Bill ve Jean. Bu da Neve, benim.... kız arkadaşım," dediğini duydu. Hâlâ Max'ın kolundaydı. Max elini kavrayınca kafasını kaldırıp Bill ve Jean'e bakmak için kendini zorladı.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi otomatik olarak. Bu, ailesinin Neve'e küçük yaşlardan beri belirttiği kalıp sözlerden biriydi. Belli belirsiz gülümsedi.

Bill seyrek, kar beyazı saçlarını arkaya doğru taramıştı, yüzü kırış kırıştı. Bir eliyle pembe gömleğinin yakasını çekiştirirken diğer elinin kalın parmaklarıyla şık bir şampanya bardağı tutuyordu. Sanki kot pantolon, tişört ve bira üçlüsüyle daha rahat hareket edebileceği gibi gözüküyordu.

"Max bize senden çok bahsetti, ama bu kadar güzel olduğunu söylememişti. Şu cilde bak," dedi Jean ve elini kaldırıp Neve'in yanağından makas aldı, tıpkı büyükannesi Annie'nin yaptığı gibi... Ama büyükannesi sarı saçları ve parlak pembe dudakları ile misafirperver bir şekilde gülümseyen Jean McIntyre'ine aksine hiçbir zaman beyaz takım elbisenin içine payetli bluz giymezdi. "Cildi bebek poposu kadar pürüzsüz. Ayrıca Oxford'dan dereceyle mezun olmuş, biliyor musun Bill?"

“Senin gibi akıllı bir kızın bu gıcık herifle ne işi olabilir?” dedi Bill başıyla Max’i işaret ederek. Bir fıçıyı andıran göğsü kahkaha attıkça titriyordu. Kolunu Max’in omzuna atıp eliyle saçlarını karıştırınca Max kıpırdanıp gözlerini devirdi. “Hep bir oğlum olsun isterdim, ama olmadı. O yüzden ben bu çocuğu hiç sahip olmadığım oğlumun yerine koydum. Umarım kalbini kırmazsın.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi çaresizce. Her ikisi de gülümseyerek kendisine bakıyordu, Neve de mecburen gülümsemek zorunda kaldı, bir taraftan da söyleyecek bir şeyler bulmak için kendini zorluyordu.

“Bill, Neve’in babası da inşaat sektöründe çalışıyor,” dedi Max, Neve’in içinde bulunduğu durumu fark edince. Neve, Max’a minnettar bir bakış fırlattı, bu sırada Bill, Neve’i soru yağmuruna tutmaya başlamıştı bile.

Yeni kredi krizinin yeni yapılan inşaatlar üzerindeki etkisini tartıştıktan sonra, Neve babasının Sheffield’de bir inşaat alanı olduğunu söyledi, laf lafı açınca Jean’in kız kardeşinin Brincliffe’de Neve’in kuzeni Linda’nın birkaç sokak aşağısında oturduğunu keşfettiler.

Ve işte on dakika geride kalmıştı bile.

Neve kendisini hâlâ gergin hissediyordu. Parmaklarıyla Max’in koluna vurup duruyordu, ama en azından artık korkudan bayılmak üzere değildi. Jean birden araya girip, “Bizim gidip Mandy’ciğimizi bulmamız gerekiyor. Seninle tanışmak için can atıyor. Max sen burada kal, hem Bill’e Paris Hilton’la buluşmanı da anlatırsın,” deyince Neve kendisini Max’in kolunu bırakmış, kalabalığın içinde ilerleyen Jean’i takip ederken buldu. Çok yavaş ilerliyorlardı çünkü Jean attıkları her adımda durup Neve’i *Coronation Street* dizisinden ya da Rose’dan EVK dünyasını yakından tanımak için ödünç aldığı *Now* ve *OK!* dergilerinin eski sayılarından tanıdığı birileriyle tanıştırmak için duruyordu.

Odanın arkalarına doğru ilerleyince ve kalabalık tenhalaşmaya başlayınca, "Çok nazıksınız," dedi Neve. "İlgilenmek zorunda olduğunuz pek çok kişi varken beni herkesle tanıştırmak için vakit ayırmanızdan bahsediyorum." Jean sevecen bir tavırla Neve'in eline vurdu. "Takma kafana. Seni ilk gördüğümde çok ürkmüş gözüküyordun. Aramızda kalsın, ama şu anda evimde sıcak bir bardak çay içip bir kutu şekerleme yemek için sağ kolunu bile verirdim. Nereye kayboldu bu kız böyle?"

Mandy McIntyre'i bulmalarına gerek kalmadı çünkü Mandy onları buldu. Neve karşı tarafta Thierry Henri'ye (kim olduğunu Neve bile biliyordu) çok benzeyen bir adam görmüş ve kilitleyip kalmıştı, tam da bu sırada kulağını sağır eden bir ciyaklamayla irkildi ve tam o anda bir kadın kollarını boynuna dolayıverdi.

"Neve, sen osun değil mi? Max'ın sevgilisi Neve?"

Neve ne karşı koyabiliyor ne de itiraz edebiliyordu. Yüzü ister istemez Mandy'nin boynuna gömülmüştü ve parfüm kokusundan (Gucci Envy) bayılmak üzereydi.

"Mandy! Bıraksana kızcağızı. Neredeyse boğacaksın."

Mandy, Neve'i bıraktı ve güçlü kollarıyla ileri doğru itirdi. "Dur sana iyice bir bakayım," dedi.

Bronz ötesi bir ten; sarı, sapsarı saçlar ve dünyanın en kısa, en dar, en esnek beyaz elbisesiyle karşı karşıya duruyordu. Neve gözlerini Mandy'nin yüzüne çevirdi. Bronz tenini, saçlarını, beyaz streç elbisesini ve hatta açık mavi kontak lensleri çıkarınca Mandy'den geriye, annesinin deyişiyle klasik bir ev kadını görüntüsü kalıyordu. Rimel çektiği gözleri küçüktü, burnu kalkık, altdudağı ise kısaydı, ama yine de bu kızın görünüşünde iyi niyetli ve gerçek bir taraf vardı. Neve, Mandy'nin süpermarket zincirlerinin reklamlarında oynayarak, fitness videoları çekerek, bronzlaştırıcı ürünlere adının verilmesine izin vererek ve sıradışı bir dünyada yaşayan sıradan bir kız hakkında kitap yazmış gibi

yaparak nasıl milyonlarca pound kazandığını artık çok daha iyi anlayabiliyordu.

“Max’ın kedine bohem bir kız bulacağını biliyordum. Çok gösterişli ve güzelsin.” Mandy bunu o kadar samimi bir şekilde söylemişti ki bir an Neve bile duyduklarına inanacakmış gibi oldu. “Aslında ben de opak çorap giyecektim, ama sonra, “O zaman solaryuma girmenin ne manası kalır ki!” diye düşündüm. O yüzden şu anda kıçım donuyor.”

İşte Mandy’nin multi milyoner olmasının sebeplerinden biri de buydu. Mandy ile beş dakika konuşan her on kişiden sekizi onun hayatlarında tanıştıkları en şeker insanın olduğunu düşünürdü.

Neve de istisna değildi. O gece ikinci defa Max dışında birinin elini tuttu ve Mandy’nin arkasından beslenmesi ve sevilmesi gereken bir süs köpeği gibi bara doğru ilerledi. Tam da kendisini böyle hissederken karşısına Mandy’nin Shih Tzu cinsi köpeği Gucci çıktı. Köpeği kucağında tutan Mandy’nin nişanlı Darren Stretton uzun boylu ve suskun bir adamdı. Sağ ayağı iki milyon pounda sigortalanmış biri olarak söyleyecek fazla söz yoktu. Neve, Darren’in “Mandy’ciğimiz ile evleneceği için bulutların üzerinde gezdiğini” fark etmişti.

Mandy ile birbirlerine uzun uzun ve tutkuyla bakarken araya Darren’in takım arkadaşları girdi. Hepsi kibarca Neve’in elini sıktı, tanıştırıldığı adamlar karşısında güçlkle konuşabilmiş, hatta kekelemişti, ama kimse bunu umursamış gibi görünmüyordu. Neve; Douglas, Celia ve özellikle de Charlotte’un orada olup etrafının hepsi özel tasarım takım elbise ve pahalı parfümlerle göz kamaştıran on bir erkek tarafından sarıldığını görmelerini her şeyden çok istedi. “Gördünüz mü?” diyecekti onlara, “Her şeye rağmen benim de güzel bir tarafım var.”

Ama Neve kendi düşündüğüne kendisi de inanmamıştı. Jonas Brothers’ konserine giden on iki yaşında utangaç bir kız çocuğu gibi hissediyordu kendisini. Tam da bu sırada Mandy’nin

elinden tutup sürükleyerek büyükannesi ve McIntyres Ailesi Alderley Edge'e taşınmadan önce yanlarındaki evde yaşayan büyük teyze Wendy ile tanıştırmaya götürmesi oldukça rahatlatıcıydı.

Neve Londra'daki her şeyin korkunç bir şekilde pahalı olduğunu ve bu yüzden de Londralıların kendilerine diğerlerinden daha yukarıda gördüklerini söyleyen büyükannenin suçlamalarına kibarca yanıt vermeye çalışırken Mandy yine imdadına yetişti ve Neve'i elinden tutup yanlarından uzaklaştırdı. "Müsaadenizle, Neve'i bizim kızlarla tanıştırmak istiyorum." Sonra Neve'e dönerek açıklama yapmaya koyuldu. "Kusura bakma. Büyükannemin Manchester dışına çıkmışlığı pek yoktur, yaşlılık işte, böyle bilip bilmeden söylenip duruyor. Haydi gidip kızları bulalım. Ama sen hâlâ kendine içki almamışsın. Buralarda bir yerde şampanya olmalı, ama önce bir kadehte kaç kalori olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Yetmiş beş," dedi Neve bir saniye bile düşünmeden.

"Tanrım sen ne kadar akıllı bir kızsın," dedi Mandy sesini titreterek. Bir taraftan da Neve'i barın arkasındaki oturma alanına doğru sürüklüyordu. "İşte, kızlar da burada. Neve, bu benim kız kardeşim Kelly, en yakın arkadaşım Tasha, diğer en yakın arkadaşım Chelsy, Emma, o da en yakın arkadaşım. Lauren hem en yakın arkadaşım *hem de* asistanım. Kızlar bu da Neve, Max'in kız arkadaşı."

Mandy'nin en yakın beş arkadaşı siyah deri bir kanep ve iki koltuğa dağılarak oturmuştu. Neve'i baştan aşağı süzdüler. Yüzlerindeki ifade ne çok düşmanca ne de çok arkadaşçaydı. Neve hayatta en çok korktuğu şeyle karşı karşıya olduğunu biliyordu: Kelly, Tasha, Chelsy ve Lauren'ın kumaşı Charlotte'unkiyle aynıydı.

Hepsinin saçları uzun ve parlaktı. Eteklerinden daha küçük bir şey daha varsa, o da ellerinde tuttıkları mini minnacık çantalarıydı. Çantaların üzerindeki logoları Neve bile tanıyordu:

Gucci, Louis Vuitton ve evet Fendi. Ama bu durum Şu anda hiç de komik gelmiyordu çünkü Neve gösteriŐsiz büyük beden elbisesiyle karŐılarında dururken kendini Mandy'nin hayalet yazarının güzel kız arkadaşı değil, gelinin annesi gibi hissediyordu.

Mandy, "Ben Şampanya almaya gidiyorum. Haydi kızlar, biraz sıkıŐın bakalım, Neve de yanınıza otursun," deyince Kelly, Tasha ve Chelsy (yoksa Emma'mıydı?) isteksizce kımıldandılar, ama koltukta açılan yer Neve'in 109 cm'lik kaçasını sığdırabileceği kadar büyük değildi.

"Sorun değil!" diye mırıldandı Neve kanepenin koluna son derece rahatsız bir Şekilde otururken. Bir taraftan da poposunu birinin yüzüne yapıŐtırmadıĐını umuyordu. "Ben buraya otururum."

"Sen ve Max?" dedi Kelly meli uzun saçlarını arkaya doğru atarken. Neve, Kelly'nin saçlarında en az beş farklı ton saymıŐtı ve bunu nasıl bu kadar abartılı bir Şekilde sergileyebildiğine inanmıyordu. Hazırlanması *saatler* sürüyor olmalıydı. "Ne kadar zamandır takılıyorsunuz?"

Takılmak çıkmak ile aynı Şey miydi acaba? Neve pek emin değildi. "İki aydan fazla bir zamandır görüşüyoruz."

"Ne? Daha yüksek sesle konuşur musun, seni zor duyuyorum."

Neve neredeyse bağırarak son cümlesini tekrar edince beşi birden kafasını salladı ve aralarında tartışmaya başladılar. "Max, Shelly ile ne zaman takılmıştı? O kadar uzun zaman olmadı sanki, değil mi?"

"Ricky'den sonra, Bryan'dan önceydi. YılbaŐında Ricky'leydi, ama Bryan Sevgililer Günü için onu SeyŐeller'e götürmüştü, o zaman ocakta olmalı."

Max'ın kendisi dışında bir kızla seks yaptığını kendisinin yanında tartışmayı etik olarak uygun bulan bu beş kız bu durumda

buz gibi donuk bir ifadeyle oturmaktan başka bir seçeneği olmayan Neve'e baktı.

"Shelly ile ilgili istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz, ama muhteşem bir kız olduğunu ve her zaman en gözde erkekleri kendine çektiğini hatırlatmadan geçemeyeceğim." Kelly, yanlış bir futbolcuyla birlikte olduğu, sonra da hikâyesini gazetelere sattığı için düğün partisinden ihraç edilen ahlak yoksunu arkadaşını savunmaya geçmişti. "Max ve Shelly'nin her zaman birbirine çok yakıştığını düşünmüşümdür." dedi ve Neve'i kuşkuyla süzdü. "Siz Max'la nasıl tanıştınız?"

"Kardeşimin vasıtasıyla," dedi Neve, kendisini savunacağını düşündüğü Mandy'nin uzattığı şampanya kadehini kabul ederken. Mandy arkadaşlarını, "Neve benim tanıştığım en akıllı kız," diyerek bilgilendirdi, ama kızlar hiç de etkilenmiş gibi gözüküyordu. "Oxford'dan derece almış, ayrıca Max, Neve'in tanıdığı herkesten daha çok kitabı olduğunu söylüyor. *Hem de* bir kadeh şampanyada kaç kalori olduğunu iPhone'nuna bakmadan söyleyebiliyor."

Son cümle kızların arasında mırıldanmalara sebep olmuştu. "Neve'e daha kibar davranmanız gerekiyor çünkü burada Max dışında kimseyi tanımıyor," dedi. Mandy, kendini Kelly ve Tasha arasında kalan boşluğa bırakırken. "Neve yarın sabah ne yapıyorsun?"

"*Yarın sabah kendimi zihinsel olarak arkadaşlarıyla öğleden sonra yaşayacağım spa macerasına hazırlamakla meşgul olacağım,*" diyerek cevap vermek istedi, ama elleri titreyince elbisesinin üzerine şampanya damlattı. "Bilmiyorum. Max demişti ki..."

"Max'ın yayıncımla yeni kitapla ilgili bir toplantı yapması gerekiyor," dedi Mandy tüm tatlılığıyla. "O zaman sen de bizimle düğünden önce yapacağımız son spor programına katılıyorsun. Country Club'in bahçesinde olacağız, zaten düğünün yapılacağı yer ve spa da aynı yerde. Harika bir mekân. Aslında bir şatoda

evlenmek istiyordum, ama Manchester yakınlarında hayal ettiğimiz gibi bir yer bulamadık, çok üzülmüştüm, ama sonra babam dedi ki...”

“Mandy! Biz bu spor programını aylardır uyguluyoruz. Neve muhtemelen bize ayak uyduramayacak.” Chelsy, Mandy’nin sözünü kesmişti. “Cumartesi gününe kadar bir kilo daha vermen gerektiğini biliyorsun, o yüzden sormak istiyorum, son programda hızının yarı yarıya düşmesini gerçekten istediğine emin misin?”

Mandy dudağını ısırды, Neve tereddüt ettiğini fark etmişti. Mandy’nin iyi niyeti özel tasarım gelinliğinin içine rahatça girme isteği ile sınılanıyordu.

“Hiç sorun değil,” dedi Neve telaşla. “Ben sporumu otele de yapabilirim.”

“Sen spor mu yapıyor musun?” Kelly’nin kavisli kaşları kâküllerinin içinde kaybolmuştu. “Gerçekten mi?”

“Evet haftanın birkaç günü, ama bir grupla değil, bir hocayla çalışıyorum ve...”

“Harika!” Mandy derin bir nefes almıştı. “Bu durumda Neve yarın bütün gün bizimle takılabilir,” diyerek ayağa kalktı. “Gidip Darren’i kurtarmam gerekiyor. Gucci gürültüden deliye dönmüştür şimdi.”

Neve büyük bir umutsuzlukla Mandy’nin gidişini seyretti. Max’i görebilme umuduyla gözlerini kalabalığın içinde gezdirdi. Özürlerini bildirip buradan kaçmak için zamanlamanın doğru olup olmadığını düşünürken Lauren dizine vurdu.

iPhone’unu eline alıp hiç de kibar olmayan bir tavırla, “Seninle spa uygulamalarıyla ilgili konuşmam gerekiyor,” dedi. “Senin için aldığım notlar arasında yüz ve bacak ağdası vardı, ama ağdayı yapan kişinin yarım saatlik bir boşluğu varmış, o yüzden bikini bölgeni de halledebileceğini söyledi.”

“Oh, çok iyi olurdu, ama...”

"Ama bana pedikür veya medi-pedi yaptırmayı düşünüp düşünmediğini söylemen gerekiyor." Lauren beklenti içinde Neve'e baktı.

"Medi-pedi nedir?"

"Medi-pedinin ne olduğunu bilmiyor musun?"

Kızların beşi de dehşete düşmüş gibi gözüküyordu. Bu büyük bir rezaletti. Medi-pedinin ne olduğunu bilmediğin sürece o kadar kitabının olması ne işe yarardı ki!

"Pedikür yeterli," dedi Neve mahkeme duvarını andıran bir suratla. Bu çok aptalcaydı ve fazla tepki gösteriyordu çünkü zamanında çok daha zalim kızlar tarafından çok daha kötü davranışlara maruz kalmıştı, ama yine de altdudağının titremeye başladığını hissediyordu ve gözlerini kırpmamaya çalışıyordu çünkü gözünü kırptığı anda ilk gözyaşının yanaklarından süzüleceğini biliyordu.

"Tamam, sonrasında yüzümüzü ve saçımızı halletmek için şehre geri döneceğiz, ama sadece yıkayıp fön çekebilecekler çünkü daha fazlası için vakitleri yok ve..."

"Benim için uygun. Şimdi gidip Max'ı bulmam gerekiyor." Neve son cümlesini bitirmeden ayağa kalkmıştı bile. "Hepinizle tanışığma çok memnun oldum." Neve kızların cevap vermesini beklemeden yürümeye başladı, ama üç adım attıktan sonra durdu ve gözleriyle Max'ı aramaya başladı.

Max, Neve'in bıraktığı yerde, barda duruyordu. Konuşurken tüm yakışıklığı ile gülümsediğini görmek Neve'e iyi gelmişti, tıpkı kar fırtınasının ardından insanın evine sığınması gibi...

Neve kalabalığı yarararak ilerlemeye başladı. Max'ın yanına vardığı anda Mandy'nin arkadaşlarının ne kadar iğrenç olduğunu anlatacak ve onlarla asla ve asla ne spaya ne de spora gideceğini söyleyecekti. Hatta Neve için doktordan hasta raporu alabilirse ne iyi olurdu. Gerektiği yerlerde dirseklerini de

kullanarak yanına yaklaştıkça Max'ın hâlâ Bill ve Jean'la sohbet ettiğini gördü. Jean, Max'ın koluna girmiş ve söylediği tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için kafasını Max'a doğru eğmişti. Konuşması bitince Bill, Max'ın sırtına vurdu, hatta biraz elinin ayanı kaçmış olacak ki Max ister istemez öne doğru gitti. Bu Neve'in kalbini acıttı.

Annesinin dediği gibi Neve muhtemelen yine fazla duygusal davranıyordu, ancak uzaktan tekrar bakınca Bill ve Jean'ın Max'a kendi ailesi kadar yakın olduğunu hatırladı. Max bu organizasyona iş gözüyle bakmıyordu. Buraya onu önemseyen insanlar tarafından davet edilmişti ve Neve pazartesi günü her şey bittiğinde arkalarından, "Max'ı görmek çok güzeldi, ama kız arkadaşları çok suratsız ve tuhaftı," demelerini istemiyordu.

Olanları sineye çekmekten başka çaresi yoktu. Yarın sıkıntıdan ölse bile, kızlarla birlikte takılacaktı. Ayrıca o korkunç kızlar sıcak ağdanın içine zehir katarlarsa hiç şaşırmayacaktı.

Max'ın fotoğraf çekimi için ikna etmeye çalıştığı Los Angelesli menajerler ünlü müşteri ile ilgili ne diyordu? Aynı şekilde bu aptal kızlar Neve'in bütün hayatında sadece bir günü işgal edecekti.

Max etrafına baktı, Neve'i görüp el salladı. Bill ve Jean'e bir şeyler söyleyince her ikisi de gülümsedi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirip onlara doğru yürümekten başka yapacak bir şey yoktu.

27

“Ben bu bakışı bir yerden biliyorum. Keith’i veterinerine götürdüğümde o da tıpkı böyle bakıyor,” dedi Max arabayı Alderly Edge Şehir Kulübü’nün önüne park ederken. Burası özünde Viktoryan tarzı çirkin bir binaydı, ama bu haliyle şekerden yapılmış şatafatlı bir eve benziyordu. “Spor yapmayı sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum,” dedi Neve yüzündeki tedirgin ifadeyi belli etmemeye çalışarak. Bu sırada Max arabanın motorunu kapattı. Neve yol boyunca Max’in arabayı bir yerlere çarpması için dua etmişti; istediği herkesin ağır yaralandığı bir kaza değildi elbette, ama bu durum karşısında ayağının kırılmasını her şeyden çok isteyebilirdi. “İyiyim, sadece kendimi yorgun hissediyorum.”

“Bu yüzden mi böyle huzuruz görünüyorsun,” dedi Max, Neve’in kolunu hafifçe kavrarken. “Söz veriyorum, bu gece senin bütün yorgunluğunu alacağım.”

“Yorgunluğumu mu alacaksın? Ben bunu kastetmemiştim.” Sonunda Max’in neden bahsettiğini anlayabilmişti. Bir gece önce Max’i “son bir içki” için barda tek başına bırakmıştı. “Her gece bunu beklemiyorum ki ben.”

“Son bir içki,” demişti, ama Max’in odalarına geri gelmesi iki saati bulmuştu, odaya gelince de bavulun üzerine düşüp Neve’i gürültüyle uykudan uyandırmıştı. Sallana sallana yatağa gelip

bir şeyler başlatmaya çalışmıştı, ama başladığı şeyi bitiremeyeceği çok açıktı çünkü o kadar sarhoştu ki kıyafetlerini çıkarmaya bile hali yoktu. Neve, Max'ı güçbela yataktan kaldırmış, kıyafetlerini çıkarmış, dişlerini fırçalamasına yardım etmiş ve sonra da kendi haline bırakmıştı. Bu yüzden Max geceyi kanepede geçirmek zorunda kalmıştı.

“O zaman sorun ne?” Max, Neve'in çenesini tutup yüzünü kendisine doğru çevirdi. “Seni korkutan şeyin ne olduğunu bana söylemeyecek misin?”

“Bir şeyden korktuğum yok,” dedi Neve güçsüz bir ifadeyle.

“Beni bunlarla kandıramazsın, artık seni iyi tanıyorum. Mandy'nin arkadaşlarının nasıl davrandığını biliyorum... biraz... onlarla çok fazla ortak nokta yok, ama özel tasarım çantalar ve solaryum hakkında konuşmaya ara verdiklerinde, ne kadar iyi bir sevgili olduğumu anlatıp onları eğlendirmeye devam edebilirsin.”

“Bu konuyu çoktan gündemlerine almışlar zaten,” dedi Neve imalı bir ses tonuyla. Kavga çıkarmak istemiyordu, dün gece her şeyi sineye çekmeye karar vermiş olabilirdi, ama bugün iyi niyetinin giderek azalmaya başladığını hissediyordu. “Ama ortak arkadaşınız Shelly daha çok gündemdeydi.”

“Bütün sorun buydu, değil mi? İçini rahatlatırsa söyleyeyim, biz Shelly ile hiç çıkmadık.”

“Ben duyduğumu söylüyorum.” Neve ağzından çıkan her heceyle Max'a lütufta bulunuyor gibiydi. Aslında Max'la kavga etmek karşı karşıya olduğu işkenceyi bir süreliğine aklından çıkarmasına yardımcı oluyordu, ama tek sebep bu değildi elbette; dün gece Neve, Shelly'nin kötü şöhretine fazlaca kafa yormuştu ve bunun acısını çıkarmak istiyordu. Elinde bir avuç dolusu bilgi vardı: Max dışında iki Premier Division futbol oyuncusuyla yatmıştı, Kelly McIntyre'a sorarsanız harika biriydi ve

seks hayatının detaylarını gazete okurlarıyla paylaşmakta hiç bir sakınca görmemişti.

Bir insanı bu kötü bilgilerle yargılamak çok da adil olmaya-bilirdi, ama Neve boşlukları doldurmak için çoktan bir sonraki aşamaya geçmişti bile. Muhtemelen Shelly tipik bir futbolcu sev-gilisiydi. Uzun bacakları, büyük göğüsleri, parlak sarı saçları ve küçük elbiseler ve topuklu ayakkabılarıyla muhteşem bir uyum sergileyen portakal rengi bir cildi vardı. Kısacası Neve'in tam tersiydi ve bu çok utanç vericiydi. Ama Max'ın Shelly ile yat-tığını o korkunç kızlardan öğrenmek daha da utanç vericiydi.

Neve buz gibi bir sesle, "Eğer Shelly gibi kadınlardan hoş-lanıyorsan, bu maskaralığa devam etmemizin ikimiz için de bir anlamı yok," dedi. "Benimle birlikte olduğun her an aslında başka kadınların yanında olmak istediğini düşünmekten nef-ret ediyorum."

"Kes artık şunu!" Neve, Max'ın hiç bu kadar sinirlendiğini görmemişti ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Max, Neve'e döndü. Suratı gergindi, gözlerinden ateş fışkırıyordu sanki. "Unuttuysan hatırlatayım; bu maskaralığın bütün amacı senin dünyanın öbür ucundaki bir adama âşık olman. Ben senin geleceğinle ilgili hiç yorum yapmıyorum, ama sen benim geçmişimle ilgili konuşma hakkını kendinde bulabiliyorsun. Neden?"

"Çünkü... Mandy'nin arkadaşlarıyla yatmışsın, beni bununla ilgili uyarman gerekiyordu," dedi aynı kızgınlıkla. Kavga çıkar-maya karar verdiğiğinde, bunun tek taraflı olacağını düşünmüştü. Kendisi tüm hırsını çıkarana kadar konuşacak, Max da bir kö-şede oturup duyduklarına boyun eğecekti. Ama Max gözlerini dikmiş tüm kızgınlığıyla kendisine bakıyordu ve hiçbir şeye bo-yun eğecekmiş gibi de görünmüyordu. "Yerin dibine geçtim. Çok küçük düşürücüydü."

"Asıl küçük düşürücü olan ne biliyor musun? İnternette öğ-rendiğin her hareketi benim üzerimde uygulayıp puanlıyorsun.

sonra kafanda ölçüp tartıp bütün bunların ancak Kaliforniyalı'yla yaşadığın zaman mükemmel olacağına inanıyorsun." Max, Neve'e doğru eğildi. Neve korkuyla irkilerek geri çekildi, ama Max sadece arabanın kapısını açmıştı. "İn aşağıya!"

"Bu durumda ahlaki olarak avantaj sağlamış olmuyorsun..."

"Sana canın sıkılırsa beni ara, bir saat sonra bile olsa seni almaya gelirim diyecektim tatlım, ama... sanırım kendine aptal bir taksi de çağırabilirsin."

Neve titreyen elleriyle emniyet kemerini çıkararak arabadan indi. "Eğer seks yaptığın kişilerle ilgili biraz daha seçici davranıydın, seni geçmişinle ilgili yargılamak zorunda kalmazdım," dedi ve kapıyı bütün gücüyle Max'ın suratına çarptı, öyle ki bütün titreşimi kollarında hissetti.

Max arabayı çalıştırdı ve Neve'in geri çekilmesine fırsat bile vermeden, yerdeki çakıltaşlarını savurarak U dönüşü yaptı. Büyük bir hızla gaza bastı. O kadar gözü dönmüştü ki o hızla giderken karşıdan gelen büyük lüks minibüsü fark etmedi ve yol vermek için son anda arabayı sola kırdı.

Max ile kavga etmek Neve'in kendisini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı. Hâlâ güvensiz, korkak ve küskün hissediyordu. İçinde küçük bir taraf Max'ın geri dönmesini, arabaya binmesini söylemesini, arabayı istasyona sürmesini ve kendisini ilk trenle Londra'ya göndermesini umuyordu.

Fakat Max geri dönmedi. Lüks minibüs hemen yanında durdu, kapı açıldı ve bütün günü birlikte geçireceği kızlar tek tek minibüsten inmeye başladı. Hepsinin üzerinde pembe pelüş eşofmanlar vardı. Neve, Chelsy'nin eşofmanının arkasında pırlanta taşlarla *McIntyre Takımı* yazdığını görünce daha da umutsuzluğa kapıldı. Takıma Shelly'nin yerine girmişti ve onun pembe eşofmanını giymeye zorlanırsa mahvolmuştu.

Chelsy, Kelly, Lauren, Emma ve Tasha, Neve'e soğuk birer selam verip sıraya girdiler. Karaya en son ayak basan Mandy için bir karşılama komitesi oluşturmuş gibiydiler. En azından Mandy, Neve'i gördüğü için mutlu olmuş gibi gözüküyordu.

"Neve, gelmene çok sevindim!" Mandy saçlarını çocuk gibi iki yandan toplamıştı, konuştuğu saçı bir oraya bir buraya sallanıyor ve Neve'in dikkatini dağıtıyordu. "Max nereye gidiyordu öyle? Neredeyse bizi yoldan çıkaracaktı, hem de düğünümün bir gün kala."

"Toplantıya geç kaldı da o yüzden," diye yalan söyledi Neve. Sesi endişeden tizleşmişti.

"Keşke bizimle gelseydin," dedi Mandy, Neve'in koluna girerek. Giriş kapısına doğru birlikte ilerlemeye başladılar. "Chelsy ve Tasha'yı sizin kaldığınız otelden aldık zaten. Dün gece kimse sana bir şey söylemedi mi?"

Kimse Neve'e bir şey söylememişti ve eğer söyleselerdi bu sabah Max ile kavga etmek zorunda kalmayacaktı, ama eğer onlarla gelseydi bu pembeli grubun soğuk davranışlarına maruz kalacaktı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedi.

Kızlar çantalarını kendilerine ayrılan odaya bıraktılar, Neve altısının birden özel tasarım bavullarından özel tasarım makyaj çantalarını çıkarmasını izledi. Bronzlaştırıcılar sürüldü, maskaralar çekildi ve rujlar tazelendi. Makyajları dağılmadan ve saçları terden kıvrır kıvrır olmadan spor yapmayı nasıl beceriyorlar acaba, diye düşündü Neve. Bu sırada ısınma hareketlerine başlamıştı bile. Neve'in saçları ve vücudu spor sonunda terden sırlıklam olurdu.

Odadan çıkarken, "Kaç saat spor yapıyorsunuz?" diye sordu Mandy'ye daha çok kroket sahasını andıran geniş yeşil alana açılan Fransız kapılara doğru ilerlerlerken.

Mandy. "Üç saat sürüyor." diye cevap verdi neşe içinde. "Ama çok dinlenme molası veriyoruz, son bir saatte de pilates yapıyoruz. Çok hafif pilates." Mandy, Neve'i baştan aşağı süzdü, ama Neve ilk defa bu bakışlardan tedirgin olmamıştı. Bazen günlük hayatını da spor kıyafetleri ile geçirebileceğini düşünürdü. Çok rahattı, üstelik kıyafeti likralı olduğu için kendini çok daha kontrollü hissediyordu. Göğüsleri bile sporcu sutyeni ve uzun kollu tişörtün içine giydiği göbeği açık dar üstle daha rahat ediyordu. Mandy mutlu bir ifadeyle kafasını salladığına göre, kıyafeti ondan da onay almış demektir. "Havlu veya su getirmene gerek yoktu. Jacqui hepsini hallediyor."

Neve tam da Jacqui'nin kim olduğunu soracaktı ki (Mandy'nin kaç asistana ihtiyacı olabilirdi ki?) Fransız tarzındaki kapılar açıldı ve içeri kısa boylu, atletik yapılı bir kadın girdi. Platin sarısı saçları erkek gibi kısacıktı. Suratında hırçın bir ifade vardı. Kadının arkasından ellerinde jimnastik aletleri ve büyük bir soğuk su çantası ile şehir kulübü çalışanları geliyordu.

"Evet hanımlar, sıraya geçin. Esneme hareketlerine başlıyoruz." diye bağırdı.

Kızlar hemen sıraya geçtiler. Neve kendini büyük bir hevesle ellerini ayaklarına değdirerek esnemeye başlayan Kelly'nin yanında buldu. Neve diğerlerinin yaptığı her şeyi eşzamanlı olarak yapmaya çalışıyordu, ama pembeli takım "adım at, tek elle ayağına dokun, şimdi çift el" sırasını takip ederek hareketleri yapıyordu. Onlar çift ele geçtiğinde Neve hâlâ tek eliyle ayağına dokunmakla meşguldü.

Jacqui eliyle ayağına dokunup doğrulduktan sonra kollarını çevirmeye başladı, bu sırada gözü Neve'e takıldı. "Sen pembe giymiyorsun," dedi suçlayıcı bir tavırla. "Kimsin sen?"

"Bu Neve, o da pembeli takımın bir üyesi," diyen Mandy sıranın sonundan Neve'in imdadına yetişmişti. "Shelly'nin yerine

geçti, ayrıca sorun yok, her zaman spor yapıyor. Erkek arkadaşına da sordum, o da teyit etti.”

Neve gülümsemeye çalıştı, ama Jacqui hiçbir tepki vermedi. “Bize ayak uydurmaya çalış,” diye bağırdı. “Bu son antrenman, kimsenin bizi yavaşlatmasına izin veremem.”

“Aslında, muhtemelen size ayak uyduramayacağım,” diyerek savunmaya geçti Neve. “Siz, şey, ne yapıyorsanız yaparken ben de gidip birkaç tur koşacağım.” Kimseden izin beklemeden, sanki arkasından cehennem zebanileri koşturuyormuş gibi kendini çimlik alana attı.

Alanın sonuna kadar gittiğinde çakıllı patikada yavaş yavaş koşmaya başladı. Böylece etrafında uzanan yeşilliğin tadını doyasıya çıkarabilecek ve gölün ortasındaki küçük adaya kurulan gösterişli küçük yapıya bakabilecekti. Hava çok temiz ve ferahtı. O gün ilk defa midesinde bir şeylerin düğümlenmediğini hissediyordu.

Hızını giderek artırıp zihnini boşaltmaya ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Hissettiği tek şey ciğerlerinin yandığı ve bacaklarının ağrıdığıydı. İşe yaradığını görünce daha da hızlandı. Neve bacaklarının bir adım daha atmaya dayanamayacağını her hissettiğinde enerjisini toplayıp kendini gölün etrafında bir tur daha atmaya zorluyordu. Düşünmüyor, sadece hissediyordu.

Neve bir sesin kendisine, “Biraz yavaşla, yavaşla,” dediğini duydu. Kafasını çevirince

Jacqui'nin yanı başında olduğunu fark etti. “Bir tur daha at, sonra on beş dakika yürümeni istiyorum.”

“Tamam.” Neve bu talimatla birlikte hızını yavaşlatmıştı. “Öyle kaçır gibi gittiğim için... Özür dilerim... ben genelde spor yaparken...yani alışık olduğum şey...”

“Bu tembel ordusundan çok daha fazla spor yapmaya alışsın, değil mi?” Jacqui suratında bir gülümsemeye Neve'in

sözünü tamamlamıştı. “Mandy iyi bir kız, ama o da dahil olmak üzere hiçbiri bir işe yaramaz. Haydi. Yavaşla bakalım biraz.”

Neve koşmayı bıraktı, ellerini dizlerinin üzerine koyup hafifçe eğildi. Nefesini düzene koymaya çalışıyordu. Neve dizinin arkasındaki kırışları esnetirken Jacqui pembeli takımın yanına geri gitti. Ardından Neve de onlara katıldı.

Her ne kadar memnun olmasa da Chelsy ile eşleşmek zorunda kalmıştı. Chelsy'nin yüzündeki mutsuz ifadeye bakılırsa o da Neve ile aynı duyguları paylaşıyordu. Sürdüğü kalın fondöten tabakasının altında başka bir kız vardı sanki, makyajı tamamen dağılmış ve yüzünün rengi neredeyse yeşile dönmüştü. Sırt sırta durmaları ve ellerindeki jimnastik topunu birbirlerine vermeleri gerekiyordu.

Topu elinde tutan genelde Neve oluyordu. Topu ne zaman Chelsy, takımdaki diğer kıza uzatsa, elleri topu tutamayacak kadar güçsüzleşiyordu. “Bana bir dakika izin verir misin?” dedi kesik kesik nefes almaya devam ederken. Sonra eğilip öğürmeye başladı.

Neve çaresizce, “İyi misin?” diye sordu. Ne kadar kaba ve saldırgan olsa da karşısındaki insanın acı çekmesine kayıtsız kalamazdı. Yavaşça Chelsy'nin sırtını sıvazladı.

“Galiba kusacağım, ayrıca çok kötü sancı girdi.”

“Sağ tarafına mı, sola mı?” diye sordu Neve.

“Sol.”

“Tamam, şimdi sol kolunu havaya kaldırıp sağ kolunla bana yaslanıyorsun, olabildiği kadar sert yaslan.” Neve, Chelsy'nin talimatını yerine getirmesine yardımcı oldu. “Daha sert yaslan, dayanıklıyım, bana bir şey olmaz, merak etme.”

Chesly sonunda doğrulabildi ve bir komplo teorisini açıklıyormuş edasıyla, “Akşamdan kalmayım, herhalde o yüzden kendimi böyle hissediyorum.” diye fısıldadı. Takma tırnaklarının

kırılmasından korktuğu için jimnastik topunu tutmayı reddeden Emma'ya bağırmakta olan Jacqui'ye endişeli bir bakış fırlattı. "Dün gece içkiyi biraz fazla kaçırmışım."

Neve o anda midesine aynı şekilde bir ağrı saplandığını hissetti. Acaba Chesly ve Max dün gece birlikte mi içmişlerdi? Hatta belki içmekle kalmayıp başka şeyler de yapmışlardı. Chesly çok, çok, çok güzel bir kızdı, ayrıca tam Max'in sevdiği kız tipine de birebir uyuyordu.

"Mandy dün gece eve gittiğimi sanıyor, ama ben kuaförüm Billy ile dışarı çıktım. Canal Sokağı'nda bir kulüpte sabah üçe kadar mojito içtik." Chesly tekrar yere doğru eğildi. "Keşke o kadar içmeseydim."

Neve'in midesine saplanan ağrı saplandığı hızla geri gitti. Neve soğuk su çantasından bir şişe su aldı. "Birden dikme, yudum yudum iç," dedi şişenin kapağını açıp Chesly'ye doğru uzatırken.

Chesly kendini jimnastik topuna geri dönecek kadar iyi hissettiğinde antrenman neredeyse sona ermişti. Neve beş dakikalık soğuma hareketlerinin ardından, EVK'ların sarılıp teşekkür etmek için Jacqui'ye doğru ilerlediklerini şaşkınlıkla izledi.

Ardından pilatese başlamak için salona geçtiler. Salonun zeminini o kadar esnetti ki Neve her pozisyon değiştirdiğinde gıcırdayıyordu. Aslında pilatesi seviyordu, ama akli başka yerdeyken karın kası ve nefes egzersizlerine konsantre olmak çok da kolay olmuyordu.

Ders bitince herkes derin bir nefes aldı. Kızlar yumuşak ses tonu ve sakin görünüşüne rağmen şikâyet ve sızlanmalara taviz göstermeyen bir otoriteyle yöneten kadın pilates hocasının etrafına toplanınca, Neve hızla kapıya doğru yöneldi. Aynı hızla merdivenleri indi, labirenti andıran koridorlarda kaybolup bir süre vakit kaybetse de sonunda soyunma odasını bulabildi. Diğer kızlar içeri girdiğinde Neve hâlâ spor çantasında telefonunu arıyordu.

Artık kızların hiçbiri bakımlı gözüküyordu. Makyajları dağılmış, pembe eşofmanları kirlenmiş, saçları ise arkadan bağlanmıştı; genel izlenim itibariyle bir önceki hallerinden daha tehditkâr duruyorlardı. Hatta Chelsy gülümseyip hafifçe koluna dokunmuş ve kilitli dolabını açarken, “Benimle ilgilendiğin için teşekkürler,” demişti. “Duştan önce toksinleri atmak için buhar banyosuna gireceğiz.”

“Sanırım ben sadece duş alacağım,” diye mırıldandı Neve. Kızlar eşofmanlarını çıkarmaya başlarken gözlerini başka tarafa çevirdi. Spor salonunun soyunma odasında asla üstünü değiştirmez, duş almaz ya da odadaki diğer kadınların vücudunu tüm ayrıntılarıyla göreceği hiçbir şey yapmazdı. Dolayısıyla kendisinden çok da hoşlanmayan altı yabancıнын önünde soyunmasının imkânı yoktu.

Onlar buhar banyosundayken duş alabilir, onlar sabunlanıp durulanırken de kotunu ve tuniğini çoktan giymiş olurdu. Neve oda boyunca uzanan yastıklı banklardan birine oturdu ve Max'ın arayıp veya mesaj atmasını umarak telefonunu karıştırmaya başladı, ama maalesef her ikisi de yoktu.

“Haydi Neve. çekinmene gerek yok, kız kızayız burada.” diye seslendi Emma soyunma odasının diğer ucundan. “Benim gibi poposu kocaman biri bile bu durumdan rahatsız olmuyorsa, senin endişelenmene hiç gerek yok.”

“Kesinlikle öyle. Beni selülitlerim *dergiye kapak* olur,” dedi Mandy neşeyle. Bacaklarının arkasına bakmak için aynanın önünde arkasını döndü. “Sizce selülütlerim geçen haftaya göre azalmış mı?”

“Sen buna selülit mi diyorsun? Bir de benim popomu gör o zaman, portakal kabuğu görünümü ne demek. işte o zaman anlarsın!”

Neve kızların vücuduna bakıp hepsinin kendininken daha iyi olduğunu düşündü. Bu konuşmaları daha önce vücutlarına hayran olduğu sayısız kadının ağzından da dinlemişti. Erkekler futbol hakkında konuşmayı ne kadar seviyorsa, kadınlar da bu konuyu o kadar çok gündeme getiriyordu.

“Neve! Haydi, çıkar üstünü de bizimle gel,” dedi Emma. Neve pembe ojeli tırnaklarıyla kendisine doğru ilerlediğini görebiliyordu. Zorlukla yutkundu.

“Ben böyle iyiyim gerçekten,” dedi, ama tam da bu sırada iki çıplak ayağın daha kendisine doğru ilerlediğini fark etti. Artık tam önünde üç kadın dikiliyordu. Neve bu anı daha önce yaşamış gibi oldu ve beden eğitimi derslerinden sonra yaşadıklarını hatırladı. Birkaç kız Neve’i buhar odasına sürüklerken diğerleri de kıyafetlerini saklayacaktı. *Biliyordu.*

Ama Mandy bunu yapmalıydı. İzin vermez diye düşünüyordu ki Mandy düğün organizatörü hakkında bir şeyler mırıldanarak üzerine bir elbise geçirip ortadan kayboldu.

Neve işte şimdi kapana kısılmıştı. Sadece yere bakıyordu.

“Bak Neve, seni tedirgin ettiğimizin farkındayız, ama takdir edersin ki seni hiç tanımıyoruz,” dedi Tasha, Neve’e biraz daha yaklaşarak. En azından Tasha’nın kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. “Demek istediğim şu ki Mandy bizim arkadaşımız.”

“Bunu biliyorum,” dedi Neve sessizce. Ne sanıyorlardı ki? Mandy’yi onlardan çalacağını falan mı? “Bana karşı çok nazik, ama...”

“Mandy zaten nazik biridir.” Tasha da Neve ile aynı fikirdedi. “Son üç yılda başına gelenler yüzünden kibirli görünüyor olabilir, ama o bizim için hâlâ eski Mandy. İnsanlar ondan faydalanmaya çalışıyor ve biz onun arkadaşları olarak buna engel olmak zorundayız.”

“Ben asla böyle bir şey yapmam,” diye haykırdı Neve. Karşılaştığı bu haksızlık karşısında başını yerden kaldırıncı kızların bronz tenleri ve memeuçlarıyla göz göze geldi. “Ben iyi bir insanım ya da öyle olmaya çalışıyorum.”

“Evet öyle gözüküyorsun,” diyerek onayladı Kelly. Neve bir teste tabi tutulduğunun farkında değildi, ama kızların aralarında mırıldanmalarından anlaşıldığı üzere testi geçmişti. “Ama eğer bir yerlerde gizli kamera saklıyorsan ve en iyi arkadaşlarından biri gazeteciye...”

“En iyi arkadaşlarımdan biri kırklı yaşlarında olan bir gay, doktora tezini Stephen Spender üzerine yazıyor,” diyerek itiraz etti Neve. “Kız kardeşim Skirt’te çalışıyor, ama onun da moda dışında bir şeyler ilgilendiği yok zaten.”

“Oooh! Bedava kıyafet alabiliyor mu peki?” diye sordu Lauren.

“Aslına bakarsanız hayır, ama bazen fotoğraf çekiminde bazı kıyafetlerin kaybolduğunu söyleyip geri vermiyor. Bakın, en iyi arkadaşınızın düğününe bir gün kala yeni bir insanın aranızda girmesi pek hoş bir durum değil, bugünü sadece rahatlamaya ayırdığınızın da farkındayım. Bunu çok iyi anlıyorum, o yüzden düşümü aldıktan sonra bir taksiye atlayıp otele geri döneceğim.”

“Saçmalama” diye itiraz etti Tasha. “Bizimle buhar banyosuna gel, hem bize kız kardeşinin karşılaştığı ünlüleri de anlatırsın.”

“Yapamam.” Artık kızlarla açık açık konuşmanın zamanı gelmişti. “Bakın ben eskiden çok kiloluydum. Çok, çok kilolu. Aslında hâlâ kilolu sayılırım ve başkalarının karşısında...”

“Kaç kiloluydun ki?” diye sordu Emma. “Çünkü şu anda benden daha kilolu gözüküyorsun.” Neve görüş açısını netleştirmek için gözlerini kırıp karşısında sutyeni ve tangasıyla duran Emma’ya bir kez daha baktı. Neve’den iki beden daha küçüktü. “Yüz elli sekiz kiloydum.” Sonunda itiraf etmişti. “Senin

boyun benden daha uzun ve daha incesin ve ben hepinizden daha kiloluyum.”

“Dalga geçiyorsun herhalde, peki o kadar kiloyu nasıl verdin, midene kelepçe mi taktırdın yoksa ameliyat mı oldun?”

“İkisi de değil. Daha az yemek yedim ve daha çok egzersiz yaptım.”

“Peki tam olarak kaç kilo verdin?”

“Ne kadar zamanda verdin?”

“Keiran’ın doğumundan sonra hamilelikte aldığım kiloları vermek için Atkins’e gittim, ama çok zorlandım. Sen karbonhidratı mı azalttın?”

Neve’e yöneltilen sorular havada uçuşuyordu. Bronz tenlerinin ve manikürlü tırnaklarının ötesinde hepsinin anlatacak bir hikâyesi vardı. Lauren göbeğindeki sezaryen izinden, Emma sarık göğüslerinden dem vurdu. Kelly bacaklarında çatlaklar olduğunu söyledi, Tasha ise insanların kendisini yolda durdurup anoreksik olup olmadığını sorduğunu anlattı.

Hepsinin vücutlarında nefret ettiği bir yer vardı. Neve kendini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğinden emin değildi, ama ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Kendini uçaktan paraşütsüz atlamış gibi hissediyordu ya da köpekbalklarıyla dolu bir okyanusa atlamış gibi. Ya da bir savaşa silahsız katılmış gibi. Her şeye rağmen buhar odasına tamamen çıplak girmeye cesaret edemiyordu, ama biraz taviz verip vücuduna havlu ya da onun gibi bir şey sarabilirdi.

Külotunu ve sutyenini çıkarıp ümitsiz bir şekilde rafta duran havlulardan birini alıp vücuduna doladı. Bu sırada Kelly, “Neden rahatsız olduğunu hiç anlayabilmiş değilim. Bana sorarsan gayet iyi gözüküyorsun. Şampanya da gelmek üzeredir. Senin biraz rahatlamaya ihtiyacın var,” dedi.

Öğleden sonra içtiği onca şampanyaya rağmen Neve hâlâ Max ile karşılaşma cesaretini kendinde bulamıyordu, üstelik sabah kırk yıllık karısıymış gibi davrandıktan sonra. Şimdi bir de üzerine odaya giriş kartını bulamıyordu.

Neve odaya sessizce girip en masum ifadesiyle Max'ın suratına bakacaktı, Max da Neve'in o halini görünce hemen yelkenleri suya indirecek ve Neve kekeleyerek özür dilemek zorunda kalmayacaktı. Plan buydu, ama el yordamıyla kartı ararken ucundaki kapının kolu oynadı ve kapı içeriden açıldı.

Neve, Max'ı kapıda bulacağını umuyordu, ama o kapıyı aralık bırakıp yerine gitmişti. Neve, Max'ın sinirlendiğini biliyordu çünkü ne zaman özür dilemek için arasa karşısına telesekreter çıkmıştı, ama *bu kadar* sinirlendiğini hiç tahmin etmemişti. Uzun süre kin tutabilen tek kişinin kendisi olduğunu düşünürdü.

Neve kapıdan içeri girdi. Kendini Max'ın buz gibi suratıyla karşılaşmaya hazırlıyordu. Ayrıca bütün gün kafasında kurduğu iğneli laflara da hazırlıklı olmalıydı, ama Max arkasını dönmüş, yatakla pencere arasındaki küçük masada oturuyor ve bilgisayarda bir şeyler yazıyordu.

En azından özür dilerken yüzüne bakmak zorunda kalmayacağım diye düşündü Neve. Söze başlamanın tam zamanı ve yeri idi.

“Özür dilerim. Sabah saçma sapan davrandım, haklıydın, bütün günü Mandy'nin arkadaşları ile geçirme fikri beni çok korkutmuştu, dün gece bana çok soğuk davranmışlardı. Ben de bütün hırslımı senden çıkardım, ama bugün gayet sıcakkanlıydılar, ilk başlarda değil, ama sonradan birbirimize alıştık ve bir sürü ortak noktamız olduğunu keşfettik. Hiç aklına gelir miydi?”

Max'tan hâlâ cevap yoktu, ama en azından yazmayı bırakmıştı. Bu iyiye işaretti.

"Shelly ile ilgili söylediklerim için özür dilerim." Neve, Max'ın oturduğu masaya biraz daha yaklaştı. "Benden önce birlikte olduğun insanlar yüzünden seni yargılamaya hakkım yok, biliyorum, ama keşke sen de beni daha önceden uyarılmış olsaydın Max. Birilerinin bana ikiniz hakkında bir şeyler söyleyeceğini tahmin etmen gerekirdi. O yüzden bu kadar sinirlendim." Konuşmanın en zor kısmına gelmişti. Suratını buruşturup söze başladı. "Kızdım çünkü seni kıskandım, biliyorum bu çok komik, bizim o tarz bir ilişkimiz yok seninle, ama benden önce birlikte olduğun kızları ve nasıl göründüklerini düşününce... Ben onların yanından bile geçemem."

Neve ellerini Max'ı omuzlarına koyunca Max bir anlığına geri çekildi. Hissettiği her şeyi parmak uçlarıyla anlatmaya çalışıyordu. Bunun işe yaramadığını görünce Neve sert bulduğu yerlere yavaşça masaj yapmaya başladı. İşte bir sertlik bulmuştu, boynunun hemen altında ve çok büyüktü.

Neve, Max'ın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. "Seninle birlikteyken William'i düşünmüyorum, bundan emin olabilirsin. Asla düşünmüyorum. Ayrıca birlikte yaptığımız şeyler... yaptığım şeyleri üzerinde denemek için yapmadım asla. Sadece teknik geliştiriyorum diyelim... Bu çok ucuz bir davranış olurdu Max."

"Artık söyleyecek çok fazla söz kalmamıştı, özellikle de Max sessizliğini korurken. Surat asmak konusunda Neve'den çok daha başarılıydı. Celia ne zaman, "Özür dilerim," deyip gerekli açıklamaları yapsa, Neve hemen olanları unuturdu.

"Tanrım, neden bana hâlâ sinirlisin?" diye sordu acıklı bir ifadeyle. Yerinden doğruldu ve ellerini Max'ın omuzlarından çekti çünkü rahatlatmak için yaptığı hareketler hiçbir işe yaramamıştı. "Özür diledim işte, daha ne söyleyebilirim?"

Neve vazgeçmek üzereydi, kızlarla buluşma saati gelinceye kadar kendini banyoya kilitlemeyi düşünüyordu ki Max konuşmak

içi boğazını temizledi. "Bitirmek istediğini söyledin," dedi. Sesi Neve'in tahmin ettiğinden daha yumuşaktı.

"Hayır, eğer... eğer birlikte olmak isteyeceğin tarzda bir kız değilsen, devam etmenin bir anlamı olmadığını söyledim ve bunu neden söylediğimi de sana açıkladım. Ama eğer sen bitirmek istiyorsan, bunu açıkça söyleyebilirsin," dedi Neve, ama Max yeniden sessizliğe gömülmüştü. Hatta hiç kıpırdamıyordu bile. "Tanrım, bazen o kadar zor oluyorsun ki!"

Neve hayatının en büyük hamlesini yaparak arkasını dönmüş gitmek üzereydi ki Max kolunu yakaladı ve elini beline doladı. Ağırdan alma sırası Neve'e gelmişti, Max'ı hafifçe ittirerek yaklaşmayı reddetti.

"Ben ilişkimizin bitmesini istemiyorum." Neve, Max'ın samimiyetine inanmıştı. Dudaklarını değdirebileceği tek yer olduğu için kolunun arkasına dokundurup bir öpücük kondurdu. "Ben de özür dilerim. Sana Shelly'den bahsetmem gerekirdi, ama benim için o kadar küçük bir mesele ki söylemek aklıma bile gelmedi."

"Neden küçük bir mesele olsun ki?" diye sordu Neve. Max'ın kolları arasında hafifçe kıvılcıdanıp daha iyisini yapması gerektiğinin sinyalini verdi.

"Bu konuyla ilgili konuşmak istemiyorum. Çünkü geçmişte kaldı. Ben ileriye bakıyorum," dedi Max düz bir şekilde. Sanki bu cümle uzun zamandır ezberindeymiş gibiydi. "Burada seninle birlikteyim ve önemli olan da bu. Başka bir kızla aylar önce bir şeyler yaşamış olmam veya Bay Kaliforniya'nın birkaç ay sonra geri dönecek olması beni şu anda hiç ilgilendirmiyor."

Neve parmaklarını Max'ın yapış yapış olmuş saçlarının arasında gezdirdi. "Bizim yaşadığımız şey bitecek ve ben ertesi gün William ile olmaya başlayacağım diye bir şey yok." Aslında Neve de o süreci nasıl yaşayacağını bilmiyordu, çünkü arada yaşanacaklara değil, mutlu sona odaklanmıştı. "Ama ne olursa olsun,

seninle hep arkadaş kalmayı umuyorum. Senin hayatımda olmanı seviyorum, bana buz gibi davrandığın zamanlar dışında tabii."

Max, Neve'i daha yakınına çekip kendine doğru döndürdü ve başını göğsüne dayadı. "O kadar kötü müydüm? O halde seni ısıtmak için daha fazla çaba harcamam gerekecek desene." Sancılı, ama gerçek bir tartışmayı seksi bir aktivite haline dönüştürebilmek tam Max'a göre bir davranıştı. Kaldı ki üzerlerinde iki kat elbise olmasına rağmen Neve, Max'ın nefesini göğüslerinde hissedebiliyor, bu yüzden de Max'ı olduğu yerde daha da sıkıştırıp öpmeye teşvik etmek istiyordu. Bunun yerine Max'ın kollarıyla sıkıca kendisini sarmasına izin verdi ve başının üzerine bir öpücük kondurdu. Max kendisini kucağına oturtmak için kendine doğru çekince aralarındaki buzların eridiğini anlamıştı.

"Biliyor musun, bir gün kucağında otururken bacaklarını kıracağım diye çok korkuyorum." Neve kollarını Max'tan kurtarıp masanın kenarına ilişti. "Sen bütün gün ne yaptın?"

"Yazmam gereken yazılar vardı, onları hallettim," dedi Max arkasına doğru yaslanırken. Neve kapıdan girdiğinden beri ilk defa adam gibi yüzüne bakmıştı. "Neve, inanamıyorum. muhteşem gözüküyorsun!"

Neve o an itibariyle Max'ın sabah tartışarak arabadan indir-diği kıza hiç benzemediğini hatırladı. Saçları artık arkadan toplu değildi, ayrıca yüzündeki umutsuz ifadeden de eser kalmamıştı. Spa keyfinden sonra gösterişli bir kuaför salonuna gidip akşam için saç ve makyajlarını yaptırmışlardı. "Gerçekten mi?" diye sordu Neve. "Aslında yüzüme bronzlaştırıcı da süreceklerti, ben istemedim, ama bu bile fazla mı kaçmış emin değilim."

"Hayır, bence gayet kararında," diye cevap verdi Max. Neve kül rengi kirpiklerini kırptıkça yüzüne daha çok odaklanıyordu. Neve ne zaman buğulu göz makyajı yapmaya kalksa, sonunda sanki bir aydır uyumamış gibi gözüküyordu, ama makyaj uzmanı bu işin tekniğini anlatmış, her zaman sürdürdüğü pembe dudak

parlatıcısının yüz ton daha koyusunu kullanması gerektiğini söylemişti. Şimdiyse parlak kırmızı dudaklarını sürekli bükme istiyordu, hem de ortada hiçbir sebep yokken...

Karşı tarafındaki aynada kendine bakmak için kendini hafifçe yukarı çıkıttı. "Hiç ben gibi değilim," dedi çünkü aynada gördüğü halini çok beğendiğini söylerse, Max bunu ukalalık gibi algılayabilirdi, bunu da istemiyordu.

"Evet, sen gibi. Senin birkaç versiyon üstün işte böyle gözüküyor," dedi Max, Neve'e dikkatle bakmayı sürdürürken. "Saçların ne kadar büyük gözüküyor."

"Biliyorum," dedi Neve neşe içinde. Kuaför "bakire saçı" olarak adlandırdığı krepeli bir model yapmak şöyle dursun, düz fön bile çekmek istememişti, ama en azından gündelik saçını daha çekici bir hale getirmeye yanaşmıştı. Atkuyruğunun tepesine kabarması için köpük yerleştirmiş ve saçlarının hepsini yukarıda birleştirmişti. Saçlarının bu kabarık haliyle Amy Winehouse'a değil, *Tiffany'de Kahvaltı* filmindeki Audrey Hepburn'e benzediğini düşünmek istiyordu. "Sanırım bu saçlarla boyum ez az bir metre daha uzun gözüküyor."

"En az," diye onayladı Max. "Ama sonuçta iyi vakit geçirdin, değil mi?"

Neve her şeyi olması gerektiği gibi konuşabildiklerinden emin değildi, ama en azından Max'ın yüzündeki soğuk ifadenin yerini sıradan herhangi bir gülümsemesi almıştı. Üstelik ona kızlarla yaşadığı spor macerasını ve Mandy'nin son detayları konuşmak için organizatörü soyup buhar odasına tıktığını anlatarak Max'ı daha da güldürmeyi başarmıştı.

"En sonunda da bana medi-pedi'nin ne olduğunu gösterdiler," dedi Neve ayakkabılarının bağcıklarını çözmek için eğilirken. "Bir podiyatri uzmanı patates soyucuya benzer bir aletle

geldi ve ayaklarımdaki bütün sert derileri törpüledi. Sanki ayaklarımın yerinde iki kalıp parmesan peyniri varmış gibi hissettim.”
“İğrenç.”

“Evet iğrençti,” dedi Neve. Çoraplarını çıkarmaya çalışırken neredeyse düşüyordu. “Ama baksana ayaklarım ne kadar yumuşadı.” Neve ayağını Max’in suratına doğru salladı. Ayakları hiç olmadığı kadar yumuşak ve mis kokulu olsa da Max geri çekilmeyi tercih etti. Ayaklarına değil, yüzüne bakıyordu. “Sen sarhoş musun?”

“Tabii ki değilim,” dedi Neve çünkü sarhoş değildi. Gerçi kavga bitip aralarındaki buzlar eridiği için kendini rahatlamış ve hafif çakırkeyif hissediyordu, ama olsun. “Çok az şampanya içtim.” Başparmağını, işaretparmağının ilk çizgisine getirerek ne kadar az şampanya içtiğini kanıtlamak istiyordu. Diğer kızlardan daha fazla içmemiştii, ayrıca sırf alkolün etkisini bastırsın diye öğle yemeğinde yediği tavuklu salatanın içine kruton koydurmuştu, ama hâlâ parmaklarıyla “azıcık” işareti yapmakta zorlanıyordu.

“Kızlar sana ne yaptı böyle!” Max kafasını salladı. “Sen resmen sarhoş olmuşsun.”

“Sadece keyfim yerinde diyelim.” Neve masadan inmek için Max’in koluna tutundu. “Ama bu gece sadece maden suyu içeceğim. Zaten Mandy ertesi gün için herkesin saat on birde yaktakta olmasını istiyor. Detaylara çok önem veriyor.”

“Dışarı çıkmadan önce bir şeyler yemen gerekiyor,” dedi Max ciddi bir ifadeyle. “Kendine gelebilmen için karbonhidratlı bir şeyler yemeni öneririm.”

Neve komedinin üzerindeki saate baktı. “Yemek yemeğe vaktim yok.” Max, Neve’in dolabın yanından ayrılıp banyoya gidişini izledi. “Sen bütün geceyi yazı yazarak geçirmeyeceksin, değil mi?”

“Bill ile buluşup bir şeyler içeceğiz, bu arada da düğünde yapacağı konuşmaya çalışacağız,” dedi Max gözlerini Neve’in elindeki elbiseye çevirerek. “Sanırım elbisenin fermuarı için benden yardım isteyeceksin, öyle değil mi?” Her zamanki çapkın haline geri dönmüştü.

“Hayır, elbisenin fermuarı yok, başımdan geçireceğim, yani...” Neve sert görünmek için ellerini beline koydu. “Neyi kastettiğini çok iyi anladım, ama makyajımı ve saçlarımı bozacak hiçbir şey yapmana izin veremem,” diyerek banyonun kapısını kapattı.

Odanın kapısından önce bir patırtı, sonra da çığlık ve gülüşme sesi geldi. Neve bu sırada elbisesini kabarık saçlarını bozmadan giymeyi başarmıştı. Her giydiğinde daha da çok rahatsızlık veren Mary Jane ayakkabılarını giydi, bir adım geri çekilip aynada kendine baktı. Tam da gümüş payetli elbisenin üzerinde çok iyi durmadığına karar vermişti ki banyonun kapısı gürültüyle açıldı ve kısacık elbiseli, çıplak bacaklı, parlak saçlı, heyecandan yerinde duramayan kadınlar izin istemeden içeriye daldı.

“Hazır görünüyorsun,” dedi Kelly. “Haydi çıkalım, otelin arkasındaki parka kapalı alanda pembe bir limuzin bizi bekliyor, ön taraf paparazzi *kaynıyor*.” Neve aynadan kendini görebilmek için Tasha ve Lauren’i ittirmek zorunda kaldı. “Nasıl olmuşum?” diye sordu elbisesinin eteklerini çekiştirirken. “Kılotu görünmüyorum, değil mi?”

“Harika görünüyorsun,” dedi Emma, bir taraftan da Neve’in Chanel No:19 parfümünü üzerine boşaltırken. “Ama çoraplarını çıkar.”

Neve vücut şekillendirici çoraplarını öldürseler çıkarmazdı. “Hiç sanmıyorum,” dedi Neve. “Belki de elbiseyi çıkarıp kot pantolon. üzerine de şık bir tunik giyebilirim. Celia hep der ki...”

Celia'ya göre kot pantolon üstte şık bir bluz ve altta topuklu ayakkabılarla bir arada kullanıldığında sabahtan akşama kadar her mekâna uyum sağlayabilir, hatta kokteyle bile bu şekilde gidebilirdi, ama kimsenin Celia'nın fikirleri ile ilgilendiği yoktu. Tasha, Neve'i kolundan tutup banyodan çıkardı. "Yanına sadece telefonunu al," dedi buyurgan bir ses tonuyla.

"Cüzdan..."

"Cüzdana ihtiyacın olmayacak," diye cevap verdi Lauren. "Limuzinin parası ödendi, yemeğin parası ödendi, adımız altı farklı mekânın davetli listesinde ön sırada kayıtlı, ne için paraya ihtiyacın olabilir ki?"

"Sen yine de cüzdanını yanına al," dedi Max, Emma'yı omzundan tutup yolundan çekerken. "Eğer erken dönmek istersen beni ara ve... Tanrım, sence bu elbise biraz kısa değil mi?"

Neve gözlerini bacaklarına çevirdi. "Bacaklarım çorapla bile şişko görünüyor, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi Max. Muhafazakâr erkek arkadaş tripleri Emma'yı çok eğlendirmiş gibi gözüküyordu. O güldükçe Max'ın yüzü daha da kızarıyordu. "Çok güzel görünüyorsun, bu yüzden endişeleniyorum."

"Ne kadar şekersin," dedi Tasha dalga geçerek. "Merak etme, âşık çocuk, gece yarısına doğru sevgilini geri getireceğiz. Ya da gece yarısından sonra."

"Olmaz, Mandy saat on birde geri dönmemiz gerektiğini söyledi," diyerek hatırlatmada bulundu kızlara. "Bu konuda çok hassas."

"On bir ya da on iki? Ne fark eder ki?" Emma, Neve'i elinden tutup kapıya doğru sürükledi. "Artık gidebilir miyiz lütfen?"

Kapıdan çıktıktan sonra arkadan Max'ın sesi geldi. "Kız arkadaşımı tek parça olarak geri istiyorum."

Kızlar sözleşmiş gibi aynı anda kahkahayı bastı. "Tek parça derken?"

28

Uyurken ağzına tüycük gibi bir şey girmiş olmalıydı. Neve'in ağzındaki ekşi tadın başka bir açıklaması olamazdı. Ayrıca dişlerini ve dilini de yoğun, yapış yapış bir şey kaplamıştı.

“Sanırım ölüyorum,” diye inledi. Neve’i rahatsız eden sadece ağzındaki garip tat değişikliği değildi. Aynı zamanda sanki birileri başının içinde davul çalıyor, bu ses midesine doğru ilerleyerek tüm gücüyle yankılanıyor gibi hissediyordu. Kemikleri, hayati önem taşıyan tüm organları, boğazı ve hatta saç dipleri bile acı içindeydi.

“Ölmüyorsun.” Neve'in kulağında çınlayan ses birinin karatahtayı tırnaklarıyla çizmesi gibi bir etki yaratmıştı. Halbuki Max'ın sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. “Sadece akşamdan kalmasın.”

Neve'in daha önceleri de akşamdan kaldığı olmuştu, ama kendisini sadece biraz huysuz hissetmiş, biraz da midesi bulanmıştı. Şimdiyse kendisini aynı zamanda hem vebaya hem de ebolaya yakalanmış öksüz bir çocuk gibi hissediyordu.

“Ölüyorum,” diye tekrarlardı. Yatakta yattığını daha yeni fark etmişti. İçinde en son yattığında bu yatak çok rahattı, ama şimdi kendisini bir taş yığının üzerinde yatıyormuş gibi hissediyordu. Üzerinde yorgan vardı, üstelik Max'ın kollarının arasındaydı, ama yine de çok üşüyordu. Yavaşça kafasını kaldırmak istedi,

ama gördüğü ilk şey çizgili duvar kâğıtları olunca hem gözleri bir tuhaf oldu hem de midesi bulandı. "Hasta oluyorum ben."

"Hayır tatlım, hiç sanmıyorum," dedi Max tüy gibi yumuşak elleriyle Neve'in boynunu sıvazlarken. "Geçen hafta yediğin ne var ne yoksa hepsini kustun."

"İğrenç..." Gerçekten kusmuş muydu? Dün gece hafızasında kocaman bir delik gibiydi.

"Neler oldu?"

"Neler olduğunu bilmiyorum, ama sabaha karşı üçte otel güvenliğinden telefon geldi. Lame elbiseli çılgın bir kadının oda numarasını hatırlamadığını ve Max Pancake adında biriyle birlikte kaldığı konusunda ısrar ettiğini söyledi. Tanıyıp tanımadığımı sormak için aramışlar. Çünkü senin otele sızmaya çalışan paparazzilerden biri olduğundan şüphelenmişler."

"Hayır, olamaz..."

"Evet aynen öyle. Görünen o ki Ronaldo otelin teras süitlerinden birinde kalıyor, ayrıca Wayne ve Coleen'i de dün gece barda gördüm. Her neyse, koridorda yalpalayıp dururken bana telefonunu kaybettiğini ve KFC'de patates kızartması ve tavuk kanat yemek yediğini söyledin."

"KFC'mi, aman Tanrım..."

"Ama bunun için endişelenmene gerek yok çünkü beni seninle yatmaya ikna etmeye çalıştıktan sonra kusmaya başladın ve saatlerce durmadın. Bir ara klozetin kenarında uyuyakalacaksın diye düşündüm."

"İnanamıyorum..."

Max'ın doldurduğu boşluklarla beraber kafasındaki resim tamamlanıyordu. Gözünün önünde bölük pörçük sahneler vardı: Gittikleri her yerde peşlerine takılan paparazzi ordusu, kırmızı halat bariyerler, Kelly ve Mandy'den aldığı kırıtarak yürüme

dersleri, boş bardaklarla dolu bir masa ve etrafa dağılmış kokteyl şemsiyeleri...

Bir de şu Dry Bar'da Neve'in peşini bırakmayan genç çocuk vardı. Ta ki Kelly gelip çocuğun Manchester United'in genç takımında oynadığını ve on beş yaşında olduğunu söyleyene kadar... Neve, Mandy'nin saat onda yanındaki dev gibi iki korumayla mekândan ayıldığını hatırlıyordu. Giderken en geç saat on birde bardan ayrılmalarını tembih etmiş, hatta hepsinden söz almıştı, fakat saat on biri geçerken Neve bir karaoke barda şarkı söylediğini hatırlıyordu.

"Sanırım sahnede dans ettim, ama neden böyle bir şey yaptım acaba? Hiç hatırlamıyorum."

"Ne olur, fotoğraf çekmediğinizi söyleme bana." Aslında Max açısından bakınca odaya zil zurna sarhoş gelmesi hiç de komik veya eğlenceli değildi, ama o hâlâ bu duruma gülebiliyordu.

"Seni gecenin bir yarısından yatağından kaldırdığım için çok özür dilerim," diye mırıldandı Neve. Kendini yavaşça döndürerek sırtüstü yattı. Bu pozisyon değişimi midesini yeniden alarma geçirmişti.

"Yatmıyordum ki. Bir sokak köşesinde yığılıp kaldığını düşünerek odanın içinde dört dönüyordum. Cep telefonunu on kere aradım, ama hiçbirine cevap vermeyince çok merak ettim."

"İçki gerçekten kötüymüş, ya doğruymuş bu, gerçekten. Çok kötü, çok."

"Doğru, içki kötü bir şey, ama akşam bir kadeh şampanya içmen daha gerekecek. Kendini hazırlasan iyi olur," dedi Max. Gözlerini kapatıp yatakta sırtüstü yatan Neve'in yüzünü görebilmek için dirseğinin üzerine doğruldu. "Duş alırsan muhtemelen kendini daha iyi hissedeceksin."

"Hiç sanmıyorum, bence daha da kötü gelecek."

"Hayır, kötü gelmeyecek, ilk beş dakikayı atlattırsan gerisi kolay." Max oturmak için doğrulunca yatak sallandı. Neve'e böyle ani hareketler iyi gelmiyordu, acı çeker gibi inledi. "Oda servisini arayacağım. Gelip banyoyu temizlesinler. Sonra senin de kalkman gerekiyor, keyfini bozmak hiç hoşuma gitmiyor, ama yılın düğününe katılmamıza sadece beş saat kaldı."

Neve, Max'a yataktan çıkmasının mümkün olmadığını anlatmaya çalıştı, ama Max çoktan kalkmıştı bile. Neve uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken Max'ın odada oyalandığını ve kısık bir sesle telefonda konuştuğunu duyuyordu. Oda görevlileri banyoyu temizlemek için geldiğinde bile kıpırdayacak gücü bulamadı kendinde. İçlerinden birinin banyoyu görünce, "Elimizde ne kadar çamaşır suyu varsa getirin," dediğini duyuyordu, ama bu utanç bile Neve'i yataktan kaldırmaya yetmiyordu.

Gözlerini ikinci defa açtığında öleceğim duygusundan kurtulduğunu fark etti, ama acilen dişlerini fırçalaması gerekiyordu. Üzerindeki yorganları attı ve beynine "bacaklarımı oynatmak istiyorum" sinyali göndermeye çalıştı.

"Hey! Ne yapıyorsun? Dur sana yardım edeyim." Neve banyonun kapısında duran Max'ı görünce gözlerine inanamadı.

Sadece, "Takım elbise giymişsin," diyebildi karşılaştığı görüntü karşısında. Max siyah, zarif, şık kesimli bir takım elbisesinin içine kar beyazı bir gömlek giymişti. Bir kutu jöleyi kafasına boşaltmış olmalıydı ki saçları da gayet uysal görünüyordu. Bu görüntüye uyum sağlamayan tek şey pantolonun altından gözüken kırmızı çoraplarıydı. "Çok yakışıklı görünüyorsun," dedi. Max ellerini pantolonun cebine soktu ve "Takım elbise giymekten nefret ediyorum," diyerek kaşlarını çattı. "Evlilik Marşı'nın ilk notalarını duymadan hayatta kravatımı takmam."

Yatağa doğru yürüyüp Neve'i dikkatlice kaldırarak oturur pozisyona getirdi. Neve bir an etrafındaki her şeyin sallandığını hissetti, ama sonra Max'ın kolunu bırakmadığı sürece dik

durabileceğine karar verdi. Banyoya doğru yaptıkları yavaş ve tehlikeli yürüyüş başlamıştı. “Dişlerimi fırçalamam gerekiyor,” dedi yolda önlerine çıkan payet yığının yanından geçerken. Dün geceki maskaralık sırasında Neve soyunmuş veya biri tarafından soyulmuştu. Sadece sutyen ve külotla kalmasının sebebi bu olmalıydı, ama şu an öyle bir haldeydi ki bunu bile umursamaya hali yoktu. Ayrıca Max da Neve’in selülitli bacaklarını, sarkmış karnını ve bu zamana kadar özenle sakladığı vücudunun diğer kısımlarını gördüğü için şoka girmiş gibi gözüküyordu. Aksine Neve’i camdan bir heykelmiş gibi dikkatlice banyoya götürürken son derece tatlı ve sabırlı davranmıştı.

“Senin neye ihtiyacın var, biliyor musun? Şöyle güzel bir kahvaltıya.” Neve’in kahvaltı lafını duyunca irkilmesi Max’ı güldürmüştü. “Ama önden sana tost ve çay söyleyeceğim. Süzülmüş görünüyorsun.”

Neve dişlerini fırçalarken aynaya bakınca “süzülmüş” kelimesinin içinde bulunduğu durumun yanında hafif kalacağına karar verdi. Saçlarındaki köpükle yılan saçlı kadına benziyordu, siyah makyajı yanaklarına kadar akmış, dudağından dağılan kırmızı rujla birleşerek bu korkunç görüntüyü tamamlamıştı.

Duş alıp saçlarını yıkadığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Yüzündeki makyajı temizleyince geriye gözlerinin altındaki morluklar kalmıştı, o kadar şiddetli bir şekilde kusmuştu ki gözaltlarındaki kılcal damarlar çatlamış olmalıydı.

Max, Neve’in beyaz bornoz ve kafasına sardığı havluyla banyodan çıktığını görünce, “İnsanlar seni dövdüğümü zanne edecek,” dedi. “Düğüne giderken gözaltlarına kapatıcı sürsen iyi olacak. Yoksa gidip alabiliriz.”

“Duymamış olabilirsin o yüzden tekrar etmek istiyorum, bir daha asla ve asla içki içmeyeceğim.” Neve kendine bir fincan çay koydu, ama yanındaki tosta gözünün ucuyla bile bakmadı.

Kendini katı gıda almaya hazır hissetmiyordu. "Ama benimle ilgilediğın için çok teşekkürler."

Neve kanepeye doğru gidip Max'ın yanına oturdu ve kuşukulu gözlerle Max'a tekrar baktı. Evet, hayal görmüyordu. Takım elbise giymişti. "Çok havalı olmuşsun."

"Havalı mı?" Max neredeyse ağızındaki tostla reçeli düşürecekti. "Sadece kitaplarda okuduğum kelimeleri günlük hayatında kullanan senden başka hiç kimseyi tanımıyorum, biliyor musun?"

Neve fincanı elleriyle kavrayıp çayından dikkatlice bir yudum aldı. Tadı çok şekerli geldi. Max, Neve'in omzunu kollarıyla sardı, Neve başını Max'ın omzuna dayayınca alkolün etkisinin hâlâ geçmediğini fark etti, ama bugünü ayakta geçirip düğün fotoğraflarında gülümsemeyi başarması gerekiyordu.

"Tostundan en azından bir parça yemeni istiyorum, sonra makyajını yapman gerekecek," dedi Max. Düşüncelerini okumuştı sanki. "Düğün fotoğraflarında solgun ve bitkin çıkarsan, Mandy seni öldürür. Ayrıca anlaştığımız gibi, milletle dalga geçerken dimdik ayakta durmanı istiyorum."

Kendini bu kadar kötü hissetmesine rağmen Neve düğüne gitmeyi dört gözle bekliyordu. Düğüne katılacak ünlüleri görmek ya da tanımadığı ünlüleri göstereceklerine söz veren yeni arkadaş grubuyla eğlenmek için değil, tüm günü Max ile geçireceği için sabırsızlanıyordu. Max'ın keyfi çok yerindeydi ve keyfi yerinde olduğu zaman etrafındakileri de keyiflendiriyor, espriler yapıyor ve tam anlamıyla neşe saçıyordu.

"İnsanlarla dalga geçmek konusunda benden çok daha başarılısın," dedi Neve.

Max tartışmaya açık olmayan bu gerçeği onaylar gibi başını öne eğdi. "Senin hazırcevaplığınla yarışabilir miyim, bilmiyorum Neve. Şimdi iyi bir kız ol ve tostundan biraz ye."

Neve ağızına bir parça tost atmıştı ki Max'ın telefonu çaldı.

“Bill arıyor,” dedi Max telefonunun ekranına bakarken. “Muhtemelen Kelly’yi görüp görmediğimizi soracak. Tanrı bilir, dün gece eve kaçta gitti.”

Neve’in Kelly ile ilgili hatırladığı son şey karaoke barda tekila bardaklarının arasındaki haliydi. Kuşkuyla Max’ın suratına baktı. Max telefonu açtığında hâlâ gülümsüyordu.

“Bill? Gelinin babası bu sabah nasıl bakalım?” diye sordu neşe içinde. “Harika bir gün, özellikle düğünü olanlar için.”

Neve’in başı hâlâ Max’ın omzundaydı, dolayısıyla yavaş yavaş gerilmeye başladığını çok rahat hissedebiliyordu. “Tamam, anladığım kadarıyla bir sorunumuz var.”

Telefon konuşmasına kulak misafiri olmak istemediği için ağızdaki tostu çiğnemeye devam ederek ayağa kalktı ve düğünde giyeceği kıyafeti hazırlamaya koyuldu. Bir taraftan da dün gece aldığı kalorilerin kalçasına gitmediğini umuyordu.

“Hayır, sorun değil. Tabii anlıyorum.” Max’ın sesi oldukça gergindi. Sorun değil diyordu, ama bir sorun olduğu çok açıktı. “Mandy’ye artık ağlamayı bırakmasını söyleyebilirsiniz. Dünyanın sonu değil ya. Biraz daha ağlamaya devam ederse yirmi yıl sonra düğün fotoğraflarına baktığında çok pişman olacak.”

Neve kamburunu çıkmış bir halde dirseklerini dizlerine koyarak oturmakta olan Max’a baktı. Suratı allak bullak olmuştu. “Gerçekten Bill, sorun değil. Doğruyu söylemek gerekirse, Neve de dün gecedен beri rahatsız. Yediği bir şey dokundu herhalde. Muhtemelen bütün gün yataktan kalkamayacak zaten.”

Kötü bir şey *olmuştu*, ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Bir an Mandy ya da Darren; ikisinden birinin evlenmekten vazgeçmiş olabileceğini düşündü, ama eğer öyle olsaydı Max hâlâ Mandy’nin düğün fotoğraflarında güzel çıkması gerektiğinden bahsediyor olmazdı. Belki de kilise de bir problem çıkmıştı ya da... Olamaz, dün gece o kadar çok saçmalamıştı

ki olur da yeniden içki içmeye başlar diye Neve'i düğünde görmek istemiyorlardı.

"Bill, çok ciddiym bunu yapmana hiç gerek yok. Sorun değil. Mandy'ye onu tebrik ettiğimi söylersin. Balayından döndükten sonra ben onu ararım, tamam mı?"

Neve tam da düğünde giyeceği takım elbiseyi kılıfından çıkarıp çıkarmaması gerektiğini düşünüyordu ki Max telefonu kapattı.

"Hiç uğraşma," dedi Max, Neve'in elindeki elbise kılıfını görünce. "Hatta istiyorsan tekrar yatabilirsin."

"Ne oldu? Düğün iptal mi edilmiş? Dün gece çok mu kötü bir şey yapmışım, beni düğünde istemiyorlar mı?"

"Seninle alakası yok. Sorun benim," diye cevap verdi Max. Yüzünde sitemkâr bir gülümseme vardı. "Benim düğüne katılmam yasaklanmış."

"Ama neden?" Neve elindeki elbise kılıfını bırakarak Max'ın yanına oturdu. Elini tutmak için uzanmıştı ki...

"El ele tutuşmak yoktu, unuttun galiba," dedi ve geri çekildi. Neve yaptığı gizemli telefon konuşmasından sonra Max'ın üzgün ve kızgın olduğunu biliyordu. Hırsını ondan çıkardığının da farkındaydı çünkü çevresinde başka kimse yoktu, ama yine de kalbi kırılmıştı.

Neve üzerindeki kalın bornozdan Max'a destek ve sempati ışınları geçireceğini umarak

biraz daha yaklaştı. "Bana ne olduğunu anlatır mısın lütfen?"

"Nişan, düğün ve balayının bütün haklarını iki milyon ponda satmanın bir bedeli var. Kontratta bir sürü madde yazıyor," diye açıkladı Max arkasındaki yastıklara sırtını dayayarak. Durumu pek de önemsememiş gibi gözüküyordu, ancak kelimeler ağzından nefes almasını engelliyormuş gibi tek tek ve ağır ağır çıkmasaydı daha inandırıcı olabilirdi. "Voila dergisinde çalışmayan gazetecilerin düğüne katılması yasakmış..."

“Ama sen onun arkadaşınsın.”

“... profesyonel veya kişisel, her durumda yasakmış,” dedi Max ruhsuz bir ifadeyle. “Mandy'nin menajeri bu sabah dergiden bir yetkiliyle beraber davetli listesinin üzerinden geçerken fark etmiş ve kıyamet koptu.”

“Düğünü parayla satmak ve sırf para verdiler diye bu şekilde müdahalede bulunmalarına izin vermek bile başlı başına ayıp,” dedi Neve. Mandy'yi sevmiştii, ama Max'ii Mandy'den çok daha fazla seviyordu.

“Uzun cümleler kurmaya gerek yok Neve, en azından şimdi değil.” Max gergin bir şekilde gülümsedi. “Adi kaltak, ben ona yüz binlerce pound kazandırdım.”

“Ben senin yerinde olsam artık onun için kılımı bile kıpırdatmazdım.”

“Haklısın, ama o adi kaltak da bana on binlerce pound kazandırdı,” dedi Max acılı bir ses tonuyla. “Bir de iyi tarafından bak. En azından saatlerce soğuk bir kilisenin içinde oturup Mandy düğünde kameralara kırılırken krema soslu kuru tavuk yemek zorunda kalmadık.”

“Çok üzgünüm.” Bu durumda söylenecek fazla bir şey yoktu aslında. Max yüzünde korkunç bir ifadeyle orada öylece oturuyordu. Vücudu o kadar gerilmişti ki Neve dokunmaya bile korkuyordu.

“O kadar benzin parasını da boşuna vermiş olduk,” dedi Max ayağa kalkarken. “Londra'ya dönsek iyi olacak sanırım.” Sandalyenin arkasından deri ceketini aldı. “Biraz kafamı toparlamam lazım. Bir saat daha yatabilirsin, eğer istersen.”

“İyi misin?” Neve sözünü bitirir bitirmez ne kadar aptalca bir soru sorduğunun farkına varmıştı. “Tabii ki değilsin. Senin perşembe akşamı Bill ve Jean'le gördüğüm için söylüyorum. Sen

onlar için hayalet yazar olmaktan daha fazlasını ifade ediyorsun. Sen o ailenin bir parçasısın Max, o yüzden...”

“Hayır, ben o aileden biri değilim,” dedi Max sert bir ifadeyle. Kapıya doğru yöneldi. “Etraflarında olmam hoşlarına gidiyor, o kadar. Bu da işin bir parçası. Önemli olan McIntyre markasına ne kadar fayda sağladığım, şu anda onlara bir faydam yok,” diyerek kapıyı arkasından çarpıp çıktı.

Neve bir an yediği tostun geri çıkaracağını sandı, ama korktuğu olmadı. Kanepeye oturup gözyaşlarına boğuldu.

Aslında Neve sulugözlü biri değildi, ama dün geceyi aşırıya kaçarak yaşadığı için bugün kendini zayıf ve kırılğan hissediyordu. Ağlıyordu çünkü Max incinmişti ve kızgındı, bu düğünde ona eşlik ettiğine göre Neve’in de kendini incinmiş ve kızgın hissetmesi normaldi. Özellikle de Max’ın moralini düzeltmek için elinden hiçbir şey gelmiyorken... Kaldı ki elinden bir şey gelse bile, Max’ın kendisini denemek için bile yanına yaklaştıracığından çok emin değildi.

Eğer telefonunu kaybetmemiş olsaydı tavsiye almak için pek çok kişiyi arayabilirdi: Annesi, Celia, Philip, Chloe, Rose ve hatta Gustav. Şimdi Gustav ile konuşabilseydi önce alkolde bulunan gizli kaloriler hakkında nutuk çeker, sonra da uzun bir koşuya çıkmasını söylerdi. Aslında bu gerçekten de iyi gelebilirdi Neve’e. Dört yüz farklı yiyeceğin kalori, karbonhidrat ve yağ değerleri kadar iyi bildiği bir şey daha vardı. Babasını ararsa ne yapıp eder gelip Neve’i buradan alır ve eve götürürdü.

Bu insanların hepsi Neve’in başına bir şey geldiğinde yardımına koşmaya hazırdı. Aslında Max’ın da tanıdığı yüzlerce insan olduğuna emindi. Muhtemelen hepsine de arkadaşım diyordu, ama aslında canı yandığında gerçekten yanında olacak hiç kimse yoktu. Bir sürü kurala uyararak yaşamak zorunda kalan bir köpek dışında. Ve bir de Neve vardı tabii. Max tek bir kızla köpeğin verdiği destekten daha fazlasını hak ediyordu.

Max iki saat sonra döndüğünde Neve'in gözleri son gördüğünden daha şişti. Yüzü solgun görünüyordu, ama sakindi. Max'i beklerken *Guardian City Life*'i, otel kitapçığını ve yerel bölge rehberini okumuş; *Come Dine With Me* dizisinin eski bölümlerinden birini seyretmişti.

"Giyinmişsin," dedi Max kapıyı arkasından kapatırken. "Bavulunu da topladın mı?"

"Hayır." Neve uzun bir konuşma yapmayı planlıyordu, ama Max'i yüzünde aynı soğuk ve donuk ifadeyle yürürken görünce uzun bir konuşma yapmanın hiç sırası olmadığını anladı. Bunun yerine ayağa kalktı ve telaşla Max'a doğru ilerledi.

Neve kollarını Max'ın boynuna dolamaya yeltendi, ancak Max birdenbire sertleşti ve huzursuzca kıpırdandı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Konuşma, sadece sana sarılmama izin ver," diye mırıldandı Neve. Sarılmaktan çok Max'i hapsetmiş gibi duruyordu.

"Kimsenin bana sarılmasına ihtiyacım yok," dedi ters ters. "Aptal aptal davranma." Neve'e ne kadar aptalca davrandığını göstermek için sarılmak yerine kollarını iki yana sarkıttı ve yüzüne bıkkın bir ifade yerleştirdi.

Neve bu sırada Max'ın sırtını okşamaya ve yanaklarına küçük öpücükler kondurmaya devam ediyordu. Yaptığı şey bir direğe sarılmaktan farksızdı. Max'ın açılmasını sağlamak için ne yapması gerektiğini çok merak ediyordu çünkü konuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. "Ben sadece senin krep sevgilin değilim, beni arkadaşın olarak da görmeni istiyorum," dedi ateşli bir ses tonuyla. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben senin için endişeleniyorum ve senin mutlu olmanı istiyorum, bunun için de elimden ne gelirse yapacağım. Buna alışsan iyi olur."

Max sanki söyleyecek çok şey varmış, ama hiçbiri iyi değilmiş gibi dudaklarını kıpırdattı. Sonra Neve'in duyamayacağı kadar kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

"Efendim?"

Max, Neve'in kolları arasında hâlâ aynı kayıtsız ifadeyle duruyordu. "Artık beni rahat bırakır mısınız?" Max'ın sorusu kulağa çok korkunç geliyordu, sanki kollarını çekmesinden çok daha fazlasını ima ediyor gibiydi.

Neve kollarını gevşetti, ama elleri hâlâ Max'ın belindeydi çünkü bir an için aralarındaki bağlantıyı koparmamak hayati önem taşıyormuş gibi gelmişti. "Az önce ne dedin sen?"

Max gözlerini Neve'in kafasının üzerinde bir noktaya sabitlemişti. "Dedim ki eğer benim *gerçekte* nasıl bir insan olduğumu bilseydin, benimle ne arkadaş olmak isterdin ne de başka bir şey."

"Nasıl bir insanmışsın ki?" diye sordu Neve, ama cevabı öğrenmekten çok korkuyordu. Max sanki dokunulmaya daha fazla tahammül edemiyormuş gibi geri çekildi. Pencereye doğru yürüdü. "Ben iğrenç bir insanım," dedi şiddetle. "Hayatımdaki her şeyi mahvediyorum. Seninle bu sahte ilişkiyi yaşamamın tek sebebi terapistimin bunun bana iyi gelebileceğini söylemesiydi."

Neve aylardır kendine sorduğu sorunun cevabını sonunda bulmuştu. Max gibi biri neden Neve gibi biriyle olmak isterdi ki? Neve şaşkınlık içinde kendini o kadar da mutsuz hissetmediğini fark etti. O kadar da önemli değildi.

Ayaklarını uzatmak için kullandığı küp şeklindeki deri pufa oturdu. "Neden terapisteye gitmeye karar verdin?"

"Çünkü benimle ilgili yanlış giden şeyler var." Max'ın sesi bozuk plak gibi çıkıyordu, güçlükle yutkunuyordu, ama en azından Neve ile konuşmaya başlamıştı, o yüzden Neve yanına yaklaşmadan olduğu yerde kalmaya karar verdi. "Harika bir işim. harika bir evim var. Her gece fantastik partilere gidip bir sürü

ünlüyle tanışıyorum, onlarla arkadaş oluyorum. Ama içimde bir yer hâlâ bomboş. Sanki hiçbiri gerçek değilmiş, hiçbiri hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.”

Neve'in söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, dinlediğini gösterebilmek için sadece “hımm” diyebildi. “Sürekli etrafımdaki insanlarla yatıp kalkmamın sebebi ne, biliyor musun? Çünkü kendi başıma, kendimle kalmaya tahammül edemiyorum. Terapistim yattığım kadınların hiçbirine bağlanmamamın sebebini yakınlık kurmaktan korkmama yoruyor. Gerçek şu ki ben biriyle yakınlık kurmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum. Terapiste neden gittiğimi sormuştun, değil mi? Shelly ile birlikte olduğumu duyunca Mandy ve Kelly çok sinirlendi. Bill sanki gerçekten babamış gibi davranmaya devam edip beni kenara çekti ve kendime çekidüzen vermem gerektiğini söyledi. Çünkü ben görünüşümden çok daha iyi biriymişim.”

“Öylesin,” dedi Neve kısık sesle. Max'ı yeniden saldırganlaştırmak istemiyordu.

“Sonra işyerindeki stajyerlerden biriyle birlikte oldum. Meğer kız bizim patronun oğluyla nişanlıymış, ama ben biliyordum. Sırf bu yüzden işimi kaybetme noktasına geldim. Editörüm eğer yardım almazsam beni kovmak zorunda kalacağını söyledi. Böylece kendimi “terapide” buluverdim.” Max'ın sırtı hâlâ Neve'e dönüktü, ama iki eliyle havada tırnak işareti yaptığını görebiliyordu. “Şimdi terapist benim içimdeki gerçek adamı çıkarmak için üzerimdeki derileri tek tek soyuyor, ama ben bir işe yarayacağını sanmıyorum. Çünkü öyle biri yok. Ben işe yaramaz herifin biriyim işte.”

“Yapma, bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun.” Neve ayağa kalktı, tam birkaç adım atmıştı ki Max'ın omuzlarının titrediğini fark etti. Sesinden ağlamadığı anlaşılıyordu, ama belli ki gözyaşlarına boğulmaya çok yakındı. Aynı odada oldukları için Neve, Max'ın kendini ağlamamak için kendini tuttuğunu tahmin

edebiliyordu. “Bak, bizim uzun sürecek bir ilişkimiz olmayabilir, ama ben seni tanıdıkça daha çok seviyorum.”

Max ağlamaklı bir ifadeyle öksürdü. “Sen çok iyi bir kızsın, o yüzden böyle söylüyorsun. Kendimi iyi hissetmem için, bunu anlıyorum, ama biz gerçek değiliz. Hayatta gerçekten sahip olduğum tek şey McIntyre Ailesi’ydi. Kendimi beni gerçekten sevdiğlerine, oğulları olmadığı için beni kendi evlatları gibi benimzediklerine inandırmak istedim. Ama hepsi yalanmış.”

“Hayır,” diyerek itiraz etti Neve, kendinden emin bir ifadeyle. Tereddüt etmeden Max’a doğru ilerledi. “Bu doğru değil. Ben hayatımın büyük bir kısmını, bulunduğum ortamlarda kıyıda köşede oturup insanları izleyerek geçirdim. O yüzden artık insan sarrafı sayılırım. Seni Bill ve Jean ile birlikte gördüğümde seni gerçekten önemsedikleri açıkça belliydi. Tıpkı benim gibi. Ben de seni önemsiyorum Max.

Kollarını arkadan Max’ın vücuduna doladı, başını omzuna dayadı ve Max’a gücünün yettiği kadar sıkı sarıldı. Bu defa Max ne kımıldadı ne de geri çekildi. Biraz daha rahatlamış gözüküyordu. “Birini önemsemek nasıl bir duygu, onu bile bilmiyorum,” diye mırıldandı.

“Evet, biliyorsun,” dedi Neve. “Kendini geyik muhabbeti ve kur yapmaya zorlamadığın zamanlarda, bana karşı çok sabırlı davrandın. Dünyanın en kolay insanı değilim, bunu kabul ediyorum, ama sen bana bunu hiç hissettirmedin. Belki de sana böyle davranmanı terapistin söylemiştir, ama ne olursa olsun sen bizim sahte ilişkimize bağlandın. Bununla gurur duymalısın.”

Neve ellerini Max’ın karnına kenetlemişti. Max, “Son iki ayımı başka bir adama âşık bir kızla sahte bir ilişki yaşadığım için mi kendimle gurur duymalıyım?” dedi ve Neve’in ellerine dokundu.

Bu konuşmayı Max’ın sırtına bakarak devam ettirmenin imkânı yoktu. Neve dönerek Max’ın önüne geldi. Artık Max

ile pencere arasında duruyordu. Max'ın kan çanağına dönmüş gözlerine baktı. Ağlamak üzereydi. "Evet ben William'a âşığım; evet, kalbim ona ait, ama tümüyle değil." Başparmağını işaret-parmağının ilk çizgisine getirerek, "Kalbimin küçük bir kısmı sadece sana ait."

"Kendimi iyi hissetmem için böyle söylüyorsun." Max'ın suratı asıktı, artık bu konu hakkında konuşmak istemiyor gibiydi. "Sana en başından dürüst davranmadığım için bana kızgın olduğuna eminim."

Evet, belki biraz kızmış olabilirdi, ama şimdi öğrendiği gerçek Neve'in aylardır kafasında kurup durduklarının yanında önemsiz kalmıştı. Neve, Max'ın kendisini elde edemediği için bu durumu hırs haline getirdiğine ve cazibesine karşı koyamadığı gün Max'ın arkasına bakmadan yanından uzaklaşacağına kendini o kadar inandırmıştı ki duydukları karşısında çok sinirlenmemişti.

"Evet bana en başından söylemen gerekirdi, ama seni de anlıyorum. Sana tamamen yabancı olan birine bu durumu açıklamak çok da kolay olmasa gerek." Neve omuzlarını silkip gülmüseddi. "Bana bunu şimdi söylemiş olman da güzeldi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin ben bir süre daha senin yanı başında olacağım ve sen de buna katlanacaksın, anlaşlık mı?"

Max birkaç saniye daha asık suratla durdu, ama sonra inanılmaz bir şekilde yüzünde küçük de olsa bir gülümseme belirdi. İçten bir gülümseme değildi belki, ama haftalarca durmadan yağın yağmurun ardından güneşi görmek kadar sevindiriciydi. "Anlaştık," dedi Max.

"Bunu duyduğuma sevindim." Neve, Max'a olduğundan daha sıkı sarıldı, Max bir an direndi, ama sonra o da Neve'e sarıldı. Max bu konuda çok iyiydi. Neve, Max'ın kollarındayken kendini kırılğan küçük bir çocukmuş gibi hissediyordu.

Neve'in içinden bir ses bu otel odasından olabildiği kadar çabuk kaçması gerektiğini söylüyordu çünkü omzundaki sorumluluk duygusu ağır basmaya başlamıştı, sadece kendini düşünmesi gerekiyordu, başkaları için yaşamayı bir kenara bırakmalıydı, ama kalbinin Max'a ait olan küçük küçük kısmı daha yüksek sesle konuşuyor ve Neve'e olduğu yerde kalmasını söylüyordu.

"Sana bir hediyem var," dedi Max. Neve sonunda kendi isteğiyle Max'ı azat etmişti. Ceketinin cebinden çok tanıdık bir obje çıkardı. "Görünen o ki telefonunu limuzinde düşürmüşsün."

"Bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım!" Neve telefonu Max'ın elinden kaptı ve göğsüne bastırdı. Vakit kaybetmeden gelen mesajları okumaya başladı.

"Biliyorsun, odanın parası pazartesi gününe kadar ödendi," dedi Max sıradan bir ifadeyle. Neve bu sırada bir kulübün tuvaletinde çekilmiş dudak odaklı fotoğrafını, "Sizce seksi miyim?" sorusuyla birlikte ailesi ve Bay Fremont da dahil olmak üzere adres defterindeki herkese gönderdiğini keşfetmiş bulunuyordu. "Eğer kalmak istersen..."

"Nerede kalmak istersem?" Dikkati dağılmıştı. Bu mesaja gelen cevapları okumaya dayanabileceğinden pek emin değildi.

"Bu hafta sonu Manchester'da benimle kalmak istersen, odanın parası nasıl olsa ödendi diyordum." Max ayaklarına bakarak konuşuyordu. "Alderley Edge'ten uzak durduğumuz sürece sorun yok. Zaten muhtemelen *Viola* dergisi her yeri bariyerlerle kapatmıştır bile. Pazartesiye kadar burada kalabiliriz, tabii eğer seninle ilgili her şeyi mahvetmediysem."

Neve telefonu elinden bıraktı. Eğer pazartesi gününe kadar burada kalacaklarsa, gelen mesajlarla ilgili endişelenmeyi şimdilik erteleyebilirdi. "Saçmalama, hiçbir şeyi mahvettiğin yok. Burası çok güzel oda, çizgili duvar kâğıtları biraz midemi bulandırıyor, ama olsun, o kadar."

“O zaman biraz dışarı çıkalım mı?” Neve, Max’ın bu karamsar ve keyifsiz haliyle nasıl başa çıkacağını hiç bilmiyordu, özellikle de yüzünde yorgun ve kaderine boyun eğmiş bir ifade ile karşısında dururken. “Old Trafford Centre’a gidip alışveriş yapmak hoşuna gider sanırım.”

“Bana alışveriş deme ne olur!” Cumartesi günkü maceradan sonra alışveriş kotasını doldurmuştu. Yılbaşı gelene kadar da alışveriş yapmayı düşünmüyordu. “Sen dışarıdayken Manchester ile ilgili bir gezi rehberi okudum, olağanüstü güzellikte pek çok yerel alan varmış burada. Onlardan birine gidemez miyiz? Lütfen? Uzun bir yürüyüş ikimizin de zihninin boşalmasına yardımcı olacak gibi geliyor bana.”

Max, Neve’e nereye gideceklerini söylemedi. Kapüşonlu kırmızı montunu giymesi için Neve’e verdi ve Ashton-under-Lyne bölgesine doğru yola çıktılar. Neve uzun zamandır Londra dışına çıkmadığı için Watford Gap’in kuzey tarafının başka bir ülkedeymiş gibi hissettirdiğini unutmuştu. Manzara İngiltere’nin güneyinden daha vahşi, daha doğal ve daha güzeldi. Hatta mekân isimleri bile kulağa egzotik geliyordu: Rusholme, Chedale Hulme, Wythenshawe.

Max yol boyunca sessiz ve düşünceliydi, ama arabayı Daisy Nook Country Park’ın otoparkına bırakırken birden gülümsedi. “Akşamdan kalma bile olsan, nehir manzarası eşliğinde uzun uzun yürümeyi reddetmezsin diye düşünüyorum.”

Neve’in gerçekten de uzun bir yürüyüşe ihtiyacı vardı ve Max’ın da bu endorfin etkisinden yararlanmasını umuyordu. Parkın odak noktası Medway Nehri’ydi ve Oldham–Ashtonunder arasındaki ağaçlık bir vadi boyunca akıyordu. Harita almak için ziyaretçi merkezinde durdular ve rotalarını Waterhouse Köprüsü’ne çevirdiler, böylece parka seksen fit uzaklıktaki patika boyunca yürüyebileceklerdi.

Neve temiz havayı içine çekerken akşamdan kalma sersemliğin de yavaşça vücudundan çıkıp gittiğini hissediyordu. Artık ne zaman bir yerde yosun kokusu duysa, bu hafta sonunu hatırlayacağını biliyordu. Nehrin içinde oyun oynayan çocuklara bakmak için duvara yaslandılar. Nisan ayının son günlerinden birini yaşıyorlardı ve hava güneşliydi, ama yine de havada gizlenen ayaz içlerini titretiyordu. Hele nehre girmek için hiç uygun bir hava değil, diye düşündü Neve. Ama görünen o ki Manchester gençliği böyle havalara daha dayanıklıydı.

Su kemerinden aşağıya doğru inip patika boyunca ilerlerken neredeyse hiç konuşmadılar. Arada sırada kolları birbirine değişiyor, Neve bu anlarda içinden, "Keşke el ele tutuşmayacağız kuralını hiç koymasaydım," diye geçiriyordu. El ele tutuştuklarında ihlal edilecek bu gerçek dışı kural artık önemini yitirmişti, ama Neve yine de Max'ın yumuşak kırmızı montuna sinen kokuyla idare etmeye karar verdi. Montu kokladıkça kendini Max'ın kollarındaymış gibi hissediyordu. Max yakınlarda bir kafe var mı diye bakmak için yanından ayrıldığında bile...

Birkaç saat sonra hava iyice bulutlandı ve güneş kayboldu. Max arabaya dönmeyi teklif ettiğinde ilk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı bile. Tek tük düşen yağmur damlaları birden şiddetli bir yağmura dönüşünce Max ve Neve ağaçların gölgesine sığınmak zorunda kaldılar. "Bahar yağmuru çok uzun sürmez," dedi Max umutla. Yağmur suları ayaklarını ıslatınca Max, Neve'i kapüşonundan tutup çekti. "Muhtemelen."

Yağmur doğayı canlandırmıştı. Her yer mis gibi toprak kokuyordu, ama bununla birlikte yağmur hiç de duracakmış gibi gözüküyordu. Neve haritayı çıkarıp loş havada incelemeye koyuldu. "Arabayı tam olarak nereye park ettiğimizi hatırlıyor musun?"

“Sanırım Stannybrook Caddesi yakınlarındaydı?” Max arabanın yerini söylemekten ziyade soru sorar gibiydi. “Sence koşarak gidebilir miyiz?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Max’ın daha iyi bir fikri yoktu, Neve üçe kadar saydı ve koşmaya başladılar. Şiddetli yağın yağmurun altında koşarken haritayı okumak oldukça zordu. İki defa kaybolup parkın merkezindeki göle geri geldiler. Derken Max ziyaretçi merkezini işaret eden bir tabela gördü. Arabaya bindiklerinde çoraplarına kadar ıslanmışlardı.

“Koşarken kot üzerime daha da çok yapıştı,” diyerek söyledi Max yavaş yavaş anacaddeye doğru ilerlerken. “Arabamı ıslatıyorsun.”

“Sen de arabamı ıslatıyorsun.” Neve ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için eğildi. “Bu yağmur ne anlama geliyor, biliyorsun, değil mi?”

“Zatürreden öleceğimiz anlamına mı geliyor?”

“Düğün... Dün nikâhın kıyılacağı çadırı gördüm, ayrıca Mandy bana düğün fotoğraflarının çekileceği yeri de gösterdi. Gölün kenarında bir yerdi.” Neve kirpiklerinin altından Max’a bakarak gülümsedi. “Sana bu kadar kötü davrandıkları için Tanrı onları bu yağmurla cezalandırdı. İlahi adalet diye boşuna dememişler, sence de öyle değil mi?”

29

Max, Neve daha odanın kapısını açmadan ıslak kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı. Neve banyoya koşarken Max hâlâ üzerindeki kıyafetlerden kurtulmak için mücadele ediyordu. Eğer normal bir kız olsaydı, o küvetin içinde keyif yaparken Max'ın aynı anda sıcak duş almasına izin verebilirdi. Hatta birlikte banyo bile yapabilirlerdi, ama Neve normal bir kız değildi. O yüzden ikide bir banyo kapısını tıklatıp ne zaman çıkacağını sorduğu için Max'ı suçlayamazdı.

Sonunda Neve, Max'a acıdı ve saçlarını tarayıp kuruyan cildini nemlendiriciye boğarken Max'ın içeri girip duş almasına izin verdi. Max duştan çıkıp kurulanmaya başladığında Neve kendini gizliden gizliye Max'ın aynadaki yansımasına bakarken buldu. Havluyla saçlarını kurularken kol kaslarının hareket etmesini, üzerinde iki küçük gamze bulunan poposunu ve uzun, ince bacaklarını seyretmeyi seviyordu. Max'ın bir an önüne dönmelerini ve bu şahane adamı bir de bu açıdan görmeyi istiyordu. Tam da bu sırada ağzının açık kaldığını fark etti. Neredeyse ağzının suları akacaktı.

Max önüne döndüğünde Neve'in bakışları ile karşılaştı. Neve nemlendiriciden büyük bir parça alıp yüzüne yaymaya başladı.

“Dün geceki mesajına şimdi cevap vermek istiyorum. Dün gece oldukça seksi görünüyordun,” dedi sıradan bir ifadeyle.

“Fotoğrafi herkese yollamışım.”

“Ama bana sorarsan yüzünde krem ve üzerinde bornozla daha güzel görünüyorsun. Saçlarında ıslakken daha güzel,” diyerek yumuşak bir ses tonuyla devam etti konuşmasına.

“Eğer bütün hafta sonunu bornozla geçirmek istersen benim için hiç sorun olmaz.”

“Güzel değilim” diye söylendi Neve. Gözaltındaki morlukları dikkatle inceledi. “Beni avutmak için söylüyorsun, ama yine de teşekkür ederim.”

“Biliyor musun, artık iltifat almak konusunda daha başarılısın.” Max havlunun kenarıyla Neve’e hafifçe vurdu. Neve küçük bir çığlık atınca da gülümseyip, “Sen güzel bir kadınsın Neve, bunu kabul etsen iyi olur,” dedi.

Neve üzerinde bornozla banyodan ayrıldı ve tavandan yere kadar uzanan pencereye doğru yürüdü. Hâlâ yağmur yağıyordu, ama o artık içerideydi ve sokak lambalarının ışığında daha da belirginleşen yağmuru büyük bir hayranlıkla izliyordu.

“Aşağıdaki restorana rezervasyon yaptırayım mı yoksa dışarı mı çıkmak istersin?” diye sordu Max. Neve’in beline sarılırken.

Cumartesi gecesiydi ve tüm şehir onlardan önce dışarı fırlamıştı bile... “Yani üzerimi giymem, saçlarımı kurulamam ve odayı terk etmem gerekiyor, öyle mi?”

“Eğer bornozla dışarı çıkmak istersen, ben çok umursamam, ama restorandaki insanların bu konuya benim kadar rahat yaklaşacağını sanmıyorum. İstersen odaya da sipariş verebiliriz. Oda servisi faturasına okkalı bir ekleme yapmak çok hoşuma gidecek, emin olabilirsiniz.”

Neve önüne döndü. “Gerçekten mi? Hâlâ her tarafım ağrıyor, ayrıca o aptal ayakkabılar yüzünden ayaklarım altı yerinden

birden şişti.” Neve’in uzun bir şikâyet listesi vardı, ama midesinden kulakları sağır eden bir gurultu gelince listeye ara vermek zorunda kaldı. Bu gurultu sonsuza kadar devam edecek gibi gözüküyordu ve gökyüzünde kopan bir fırtınayla aynı sesi çıkarıyordu.

“Ben o sinirle öğle yemeğinde önüme gelen her şeyi yedim, ama sen bir parça tost dışında hiçbir şey yemedin galiba, değil mi?”

Neve kafasını salladı. Vücudunun “yemek” sinyali vermesine aldırış etmemeye o kadar alışkındı ki acıktığının farkına varmamıştı bile, ama şimdi kurt gibi aç hissediyordu kendini. Max’ın engel olmayacağını bilse dizlerinin üzerine çöküp sehpanın ayaklarını kemirmeye başlayabilirdi.

“Biftek istiyorum,” dedi Neve. “Az pişmiş olsun, üzerinden kanlar damlasın. Yanına da salata istiyorum sanırım.”

“Dünden beri neler yaptığına şöyle bir göz gezdirelim. Dün gece yediğin her şeyi bu sabah kustun, dün kızlarla birlikte spor yaptın, bugün uzun bir yürüyüşe çıktın ve sonunda yağmurdan kaçmak için arabaya deli gibi koştun. 5000 kalori kaybetmiş olmalısın ve hâlâ bu kadar az yemekle mi yetineceksin?”

“Beni diyetimi bozmaya teşvik etme. Çok kötüsün.”

“Sen de diyete bu kadar takılma o zaman. Çok sıkıcısın.”

Sonunda uzlaştılar. Max büyük bir kâse patates kızartması sipariş edecek, Neve de Max’ın tabağından atıştıracaktı. Çünkü başkasının tabağından atıştırmak *en azından* kendi yediğinin yarısı kadar kalori almak demektir. Üstelik bunu herkes bilirdi.

Odada yemek yiyecekleri için Max ısrarla bornozu çıkarmasına gerek olmadığını söyledi, ama Neve daha rahatsız olacağını bile bile üzerine farklı bir şeyler giymeye karar verdi, özellikle de bornozun kemeri her gevşediğinde Max’ın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını fark edince. Üzerine kot pantolonunu ve

düğünde giymeyi planladığı kiraz desenli bluzunu geçirdi. Kapının çalındığını duyunca banyodan fırladı. İki garson tekerlekli servis masasını sürüyerek içeri girdi. Tabaklar kubbe kapaklı gümüş tepsilerin içine yerleştirilmişti. Tıpkı filmlerdeki gibi... Tepsinin kapağını kaldırıp bifteğini bir ısırıkta bitirmeyi planlıyordu ki odaya başka garsonların da girdiğini fark etti. Ellerinde hediyelik paketleri, buzluk içinde bir şişe şampanya, bir tabak çikolataya batırılmış çilek ve kocaman bir buket gül ve zambak vardı.

“Faturayla ilgili hain planların olduğunu söylemiştin, ama sence de biraz abartmamış mısın?” diye sordu Neve fısıldayarak.

“Ben sadece akşam yemeği ve DVD siparişi vermiştim,” dedi Max aynı şekilde fısıldayarak. Sonra boğazını temizledi. “Çok pardon, ama sanırım bir karışıklık var. Ben çiçek ya da şampanya ya da... Ben bunların hiçbirini sipariş etmedim.”

“Bunlar siz dışardayken kuryeyle geldi beyefendi.” Yaşından ve takım elbisesinin kesiminden de anlaşıldığı üzere konuşan şef garsondu. Max'a bir zarf uzattı. “İyi akşamlar.”

“Kimden gelmiş?” diye sordu Neve, Max zarfın içinden çıkan notu okurken. “Ne yazıyor?”

“Kendin oku,” diyerek Max kâğıt parçasını Neve'e uzattı. Yazılar küçük bir çocuğun elinden çıkmış gibi kargacık burgacikti.

Sevgili Max ve Neve,

Düğünümüzde sizi aramızda göremeyecek olmak beni çok üzdü. Keşke o aptal sözleşmeyi hiç imzalamamış olsaydım, ama iki milyon iki milyondur, üstelik büyükanneme mutfağını yenileyeceğime söz vermiştim.

Her neyse, keşke burada bizimle birlikte olabilseydiniz. Beni kırmızı Dolce & Gabbana gelinliğimle göremeyeceğinize

inanamıyorum. Ayrıca akşamki tören için hazırladıkları leopar desenli elbiseyi göremeyecek olmanız da büyük kayıp. Ama hâlâ bizim için kadeh kaldırabilirsiniz diye düşündüm. Tabii benden nefret etmiyorsanız. Umarım etmiyorsunuzdur.

Sevgiler

Mandy (McIntyre -sadece bir süreliğine daha)

Max suratında buz gibi bir ifadeyle yeni saatine ve Neve için gönderilen Clarins ürünlerine bakarak bir şeyler mırıldanıyordu. Neve, Max'a bir DVD seçmesini söyledi. Kendisi de tabakları şampanyayla birlikte sehpanın üzerine taşıdı. Şampanyadan bir yudum bile almayacağına emindi.

Bifteğini, salatasını ve Max, "Bana da bırak," imasıyla eline vuruncaya kadar patates cipsini yedikten sonra, bir kadeh şampanyadan zarar gelmeyeceğine karar verdi. Ne de olsa çivi çivi sökerdi.

Ayrıca Max'la alkol almadan konuşmaya çalışmak çok da kolay değildi. Özellikle de aralarında hâlâ yarım kalan bir mesele varken... Üstelik Neve kurmak zorunda olduğu cümlelerin Max'ın çok hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

"İçsene," dedi Neve, Max'ın kadehini doldururken. Sonra şampanyasından korka korka bir yudum aldı. Tadının dün geceyi hatırlatacağını ve soluğu banyoda alacağını düşünüyordu, ama öyle olmadı. Aksine tadı gayet iyi geldi. "Sence notu Mandy kendi mi yazmış?" diye sordu durumu sıradanlaştırmaya çalışarak. "Öyle gibi görünüyordu."

"İ harflerinin üzerinde kalpler vardı, kesin kendi yazmıştır." Max ayağa kalktı ve boş tabakları tepsiye yerleştirmeye başladı. "Şunları kapının önüne bırakayım."

Max'ın cevabı hiç de iç acıcı değildi. Neve konuşmaya nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Ama Max geri dönüp bacakları bacaklarına değecek kadar yakın oturunca Neve tekrar konuşmaya başladı. "Mandy'ye kızgınsın, bunu anlıyorum, ama düğün telaşının içinde vakit ayırıp bize hediye alması çok ince bir davranış."

Max aynı fikirde olmadığını anlatmak istercesine kollarını kavuşturdu. "Konuşmasını ezberlemesi ve saçlarını yaptırması gerekirken gidip koşa koşa bize hediye almaya çıktığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ama bence düşünmesi bile yeter. Senin bu duruma ne kadar üzüldüğünü tahmin etmiş olmalı. Yoksa konuşmasını ezberlemesi ve saçlarını yaptırması gerekirken, birilerini hediye almaya göndermezdi herhalde. Üstelik bir de kendi elle riyle sana not yazmış."

"Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun Neve?" Max'ın sesi soğuk ve otoriterdi. Ama Neve'in saçlarını alıp kulağının arkasına attığına göre o kadar da kızgın olmazdı.

"Sadece seni düğüne davet edemediği için Mandy'nin gerçekten üzüldüğünü söylemeye çalışıyorum. Seni sadece McIntyre markasına katkı sağladığın için sevmediğine eminim. Sen Mandy için çok daha fazlasını ifade ediyorsun." Neve gözlerini ayırmadan Max'a bakıyordu. Bu bakışlarla Celia'yı bulaşık yıkamaya bile ikna edebilirdi. "Arayıp teşekkür etmen ve ona hâlâ arkadaş olduğunuzu hatırlatman gerekiyor. Göreceksin, kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Şu anda ya düğün pastasını kesiyordur ya da hayranlıkla Darren'nin konuşmasını dinliyordur." Max'ın suratı asılmıştı, dudaklarını büktü. Bu halini görüp de ona hayran kalmamak mümkün değildi.

“O zaman sen de mesaj bırakırsın.” Neve gözlerini kırpmadan Max’a bakıyordu. Sonunda pes etti ve telefonunu eline aldı. “Zaman kaybindan başka bir şey değil,” diye mırıldandı, ama yine de numarayı tuşladı. Mandy’nin cevap vermeyeceğine kendini o kadar inandırmıştı ki telefonun diğer ucundan ses gelince tamamen afallamıştı.

“Mandy? Sen neden hâlâ çalan telefonlara cevap veriyorsun, söyler misin bana? Öyle mi? Dügün konuşmaları her zaman sıkıcı olur, herkes sigara içmeye kaçır.”

Neve de bu ortamdan kaçmak istiyordu, ama sıkıldığı için değil, Max’ın rahat konuşmasına imkân vermek için... Banyoya gitti ve yere oturdu. Max banyo kapısından kafasını uzattığında *Chalet School* kitaplarından birini okuyordu.

“Telefonu kapattık, artık gelebilirsin.” Bükülen dudaklar yerini gülümsemeye bırakmıştı. Bu Max’ın rahatladığına işaret etti, ama yine de Neve bükük dudakları daha şeker bulmuştu. “Mandy ve ben... Hâlâ arkadaşız.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.” dedi Neve. Ayağa kalkıp Max’ın yanından geçerek banyodan çıkmayı planlıyordu, ama Max, Neve’i duvara yasladı ve bileklerini kavrayıp başının üzerinde birleştirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi ve ödül olarak Neve’in dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. Neve bu öpücükle birlikte hafta sonunu burada geçirmeye karar vererek ne kadar doğru bir seçim yaptıklarını anlamıştı.

“Rica ederim,” diyerek cevap verdi ve Max’ı öpmeye başladı. Kendini o kadar kaybetmişti ki Max’ın geri çekilmeye çalıştığını, ancak birkaç dakika sonra anlayabildi.

“Sence *bunun* için biraz erken değil mi?” dedi Max aralarına belli bir mesafe koymaya çalışarak. “Bu gece halletmemiz

gereken o kadar çok şey var ki şu an bedenime sahip olmana asla izin veremem.” Max işi espiye vurmuştu.

“Sadece ben mi sana sahip olacağım. Bu işi iki kişi yapıyor sanıyordum.” Neve kollarını kavuşturdu ve dudaklarını bükmemek için özel bir çaba gösterdi. Altdudağını sarkıtınca Max kadar tatlı gözükmeyeceğini biliyordu. “DVD seyretmek ister misin?”

Max gardırobun önünde diz çökmüş, bavulunda bir şeyler arıyordu. “Hayır, çünkü rövanşını almam gereken bir oyun var,” dedi ve bavulundan içinden çok tanıdık gelen yeşil bir kutu çıkardı.

“Hımm, o zaman benim bavulumu bakınca çok şaşıracaksın,” diye cevap verdi Neve ve aynı şekilde bavulundan küçük yeşil bir kutu çıkardı.

“İnanmıyorum, yanında Scrabble mı getirdin?”

“Elindekine bakılırsa sen de getirmişsin.”

“Evet, ama en azından ben yanımda sözlük getirmedim. Ben de neden bavulun bu kadar ağır diye düşünüyordum.”

Neve zıplayarak kanepeye oturdu ve “Oyunu ben kuracağım,” dedi. “Geçen sefer yaptıklarını unutmadım, intikamım acı olacak.”

“Tamam, oyunu sen kur, ama intikam planları kurarken duygusal olarak hâlâ hassas olduğumu da unutma.” Max bağdaş kurup sehpanın diğer tarafına oturdu. “Bu durumdan faydalanmayacağına nasıl emin olabilirim?”

“Merak etme, dün gecedен sonra hâlâ tam olarak kendime gelebilmiş değilim,” dedi Neve harf torbasını sallarken. Kimin ilk önce başlayacağını belirlemek için ikisi de torbadan birer harf çekti. Max A; Neve ise R harfini çekmişti. Oyuna önce başlayacağı için Max’ın keyfi yerine gelmişti.

“Neve,” dedi Max neşe içinde. “Oyunu biraz daha ilginç hale getirmeye ne dersin?”

“İlginç derken?”

“Oyunu kaybedene ceza vereceğiz.”

“Ceza derken?”

“Kaybeden kazananın her istediğini yapmak zorunda. Ama itiraz etmek, mızıkçılık yapmak yok.”

Neve gözlerini kısıp Max’a baktı.

“Her istediğini derken?”

“Ne demek istediğimi gayet iyi anladın.” Max elini harf torbasının içine soktu. “Seksle ilgili tabii ki.”

Keşke Neve tek kaşını kaldırabilme yeteneğine sahip olabilseydi. Bu cümlenin karşısında yapılacak en iyi hareket buydu. “Şu anda Alfred Mosher Butts’un kemikleri sızlıyordur herhalde,” dedi Neve. Neden olduğunu bilmiyordu, ama çok utanmıştı. Bir an önce yatağa geçmek için Scrabble’in bitmesini beklemeye sabrı olmadığını hissediyordu, ama Max’ın neyi kastettiğini tam olarak anlayamıyor ve durumun iyiye işaret olmadığını biliyordu.

“Alfred Mosher Butts kim? Dikkatimi dağıtmak için böyle garip garip konuşuyorsun, değil mi? Çünkü bu oyunda senden daha iyi olduğumu adın gibi biliyorsun.” Max yüzünde keyifli bir ifadeyle tahtada dizili olan harflerine baktı.

Neve yumruğunu sıkıp, “Ne alakası var? Alfred Mosher Butts Scrabble’i bulan adam,” dedi. Kendi harflerine göz gezdirdi. “Son oyunu ben kazanmıştım hatırlarsan. Muhtemelen bunu da ben kazanacağım. Oyunun sonunda dizlerinin üzerine çöküp benden merhamet dileneceksin, *bunu düşün.*”

Max tek kaşını kaldırma yeteneğine *sahip olanlardandı*. “Merhamet mi dileneceğim? Eğer beni tehdit ettiğini sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Aksine şimdi daha da hırslandım.” Max yaramaz bir çocuk gibi Neve’e baktı. “Anlaştıysak el sıkışalım, kazanan kaybedene istediğini yaptırır, anlaşık mı?”

Neve tüm gücüyle Max’ın elini sıktı, canını acıtmış olabileceğini düşünüyordu, ama Max pis pis sırıttı. “Kaba kuvvete

başvurmak da yok, şimdiden hatırlatayım.” İlk oyunu Max kazandı. Neve sesli harflerle debelenirken Max q, z, j ve x harflerini kullanarak üçlü kelime puanlarının hepsini kaptı.

Neve bu oyunda daha önce hiç bu kadar düşük puan almamıştı. Ama bu skor motivasyonunu artırmıştı. Özellikle Max zaferini odanın içinde koşarak kutlayınca daha da hırslanmıştı.

İkinci oyunu Neve kazandı ve zaferini Max gibi abartarak yaşamak yerine, alçakgönüllükle ilan etti. Üçüncü oyunun yarısına doğru Max elli puan geride olduğunu fark edince olay boyu değiştirdi ve Scrabble bir ölüm kalım savaşı haline geldi. Eğer iki oyun oynasalardı her ikisi de cezadan kurtulmuş olacaktı. Sonuçta ilkini Max, ikincisini Neve kazanmıştı, yani durum berabereydi. Ama sıra üçüncü oyuna gelince her ikisi de dalga geçmeyi ve konuşmayı bırakmış; heyecanla birbirlerini izlemeye başlamışlardı.

Max ne kadar kendini parçalasa da Neve kazanacağına emindi. Kaybetmek ihtimal dahilinde bile değildi.

Neve kazandığı zaferleri insanların yüzüne vurmaktan hoşlanmıyordu. “Max, bu oyunun yetenekle alakası yok,” diye mırıldandı Neve skor hanesine yüz yetmiş puan yazarken. “Şans senden yanaysa kazanırsın, yoksa kaybedersin.”

“Nasıl tek bir kelime yazıp çift skor yapabiliyorsun, anlamıyorum.” Max’ın sesi ağlamaklı geliyordu. İç çekti ve “Tamam, sen kazandın, ne yapmamı istiyorsun?”

Neve arkasına yaslanıp oyunu kazanmanın dayanılmaz hafifliği ile gerindi. “İlk oyunu sen kazandın. Ne istiyorsun, önce sen söyle.” Max ilk iki oyun boyunca Neve’in dikkatini dağıtmak için ne kadar anlamsız şey varsa anlatmıştı, ama Neve de bu duruma itiraz etmemişti. “Evet haydi söyle, seni dinliyorum.”

Max sadece bir dudak hareketiyle aralarındaki tüm enerjiyi değiştirmişti. Aralarındaki tatlı atışmalar ağırlaşmış ve ortam bir

anda gergin bir havaya bürünmüştü. Max'ın gözlerine ise kararlık bir ifade yerleşmişti.

Altdudağını dişlerinin arasında aldı ve "Ayağa kalk," dedi. Sesi son derece ciddiydi. Neve, Max'ın söylediğini yerine getirirken boğazında bir şeyin düğümlendiğini hissetti.

Ayağa kalkıp sinirli bir şekilde kollarını sallamaya başladı. Bu sırada Max da ayağa kalktı ve odanın içinde küçük bir tur atıp yatağın üzerine oturdu. "Şimdi ne yapacağım?" diye sordu Neve.

"Seni çıplak görmek istiyorum," dedi Max. Sesi tedirgindi, tehlikeli sulara yüzdüğünü biliyor olmalıydı. "Lütfen Neve."

Neve gözlerini kapattı. "Yapamam," dedi yalvarmaya yakın bir ifadeyle. "Başka bir şey iste, karşında çıplak kaldığımda kendimi hiç rahat hissetmeyeceğim ve bu durumdan ikimiz de keyif almayacağız."

"Ama ben senin..." Max başını salladı. "Gel buraya, yanıma gel." Max kollarını açtı. "Sadece yanıma gelmeni istiyorum."

Neve, Max'ın bacaklarının arasında durdu ve ellerini kalçasında sabitlemesine ses çıkartmadı, ama yüzünde son derece kararlı bir ifade vardı. "Çıplakken kendimi rahat hissetmiyorum," diye tekrarladı. O kadar kısık sesle konuşuyordu ki Max ne dediğini duyabilmek için öne doğru eğildi.

"Benim yanımda rahat olmanı istiyorum," dedi yumuşak bir tonla. "Bana güvenmeni istiyorum. Tıpkı benim sana Mandy'yi aramak konusunda güvendiğim gibi. Zaten tümünü olmasa bile, vücudunun büyük bir kısmını gördüm."

"Aynı şey değil ki, o zaman oda karanlıktı ve yataktaydık. Selülit meselesi değil bu, biliyorsun." Neve, Max'a bakmamak için kafasını diğer tarafa çevirdi. "O kadar çok kilo verdim ki vücudum bunun izleri ile dolu. Çatlaklarım var, bazı yerlerde sarkmalar oldu, göbeğim mukavva kutuya benziyor. Daha ne olsun?" Neve cesur davranıp Max'ın yüzünü ellerinin arasına

aldı çünkü gözünü Neve'den ayıramıyordu ve bu haliyle çok tatlı görünüyordu. Neve onun bu halini görünce ağlayacak gibi oldu. "Bunu dile getirmemden hoşlanmadığını biliyorum, ama sen hayatın boyunca pek çok kadınla beraber oldun, aralarında benim kadar kötü bir vücuda sahip olanı yoktur, buna eminim. Ayrıca ben onlar kadar güzel de değilim ve..."

"Şişt, şişt..." Max, Neve'in ellerini öptü. Her zaman yaptığı gibi boş iltifatlarda bulunmadı, halbuki bu defa Neve'in buna ihtiyacı vardı.

"Üç aydır birlikteyiz Neve. Muhteşem bir kokun var. Eğlencelisin. Benim için çaba gösteriyorsun ve beni önemsiyorsun. Sırf pazuların var diye sırtımı dönüp gideceğimi nasıl düşünebilirsin? Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun? Lütfen bana biraz güven."

Max "pazu" kelimesini Neve'i güldürmek için söylemiş ve bunu da başarmıştı. Max'ın konuşması Neve'i etkilemişti, ona inanmak istiyordu, belki de bu yüzden bluzunun düğmelerini açmasına izin verdi, ama Max'ın parmakları yavaş yavaş Neve'in çatlaklarla dolu göbeğine doğru iniyordu. Eğer Max bir koluyla kalçasını sarmamış olsaydı, Neve geri çekilmek için bir hamle yapabilirdi.

"İğrenç gözüküyorlar," diye çıkıştı Neve.

"Onlar senin savaş yaraların," dedi Max. Neve'in göbeğine değil, yüzüne ve giderek büyüyen gözlerine bakıyordu. "Sen çok zor ve acılı bir süreç geçirmişsin, ama bence seni sen yapan bu süreçten başka bir şey değil."

"Yani daha zayıf mı demek istiyorsun..."

"Evet, o da var, ama ben daha çok mücadelecî tavrımı kasetmiştim. Sen çemberin dışında kalmanın ne demek olduğunu, nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyorsun. Bazen huysuzlaşabiliyorsun, ama önemli değil, bunu zaman zaman ben de yapıyorum." Max

konuşmayı bırakıp ellerini Neve'in vücudundan çekti, Neve'in kendi iradesi dışında öyle durduğunu fark etti. "Neden içinde bana karşı en ufak bir güven duygusu yok?"

Max böyle söyleyince Neve'in kendini saklamak için hiçbir nedeni yok gibi görünüyordu. Bluzunun son iki düğmesini açarken hayatı boyunca parmaklarının hiç bu kadar biçimsiz görünmediğini fark etti. Omuzlarını hafifçe geriye atınca bluz süzülerek yere düştü. Gözlerini Max'tan alamıyordu. Max da aynı şekilde Neve'in tam gözlerinin içine bakıyordu. Ne cesaret verici bir ışık ne de zorlayıcı bir ifade; Max'ın bakışlarında sadece umutsuzluk vardı. Çok ileri gitmiş olabileceğinden endişeleniyor gibiydi.

"Sorun yok. Ben buradayım, bir yere gittiğim yok merak etme," dedi Neve sutyenin kopçasını açmaya çalışırken. Artık göğüsleri de açıktaydı. Kilo verdikçe göğüsleri de küçülmüştü. Neve sarkmamaları için o kadar çok egzersiz yapmıştı ki şu an o kadar da kötü görünmüyorlardı, ama diri ve dimdik de durmuyorlardı elbette. Her ne olursa olsun özgür kaldıkları için mutlu olmalıydılar. Neve tüm bunları düşünürken pantolonunun düğmesini çözmeye başladı.

Eğilmeden, ayağıyla ittirerek pantolonu çıkardı. Max'ın karşısında üzerinde sadece külotla kalmıştı. "Dün gece." diye düşündü kendi kendine, "Sana ve hayatına tamamen yabancı olan altı kişinin önünde çıplak kaldın. Max'ın yanında mı kalamayacaksın? Max bir yabancı değil."

Max'ın elleriyle dudakları bugüne kadar özenle koruduğu ve hâlâ korumaya devam ettiği o yere dokunmaya başlamıştı bile. Göğüsleri, göbeği ve bacakları tüm çıplaklığıyla Max'ın gözlerinin önündeydi. Bu kadarını gördükten sonra kukusunu görse de bir şey olmazdı. Zaten bir gün önce acılar içinde kıvrılarak ağda da yaptırmıştı. Kırmızı alarm durumuna geçmesine hiç gerek yoktu.

“Bana bak,” dedi Max naif bir ses tonuyla. Neve, Max’ın sesini duyana kadar gözlerini kırmızı ojeli ayaklarına diktiğinin farkında bile değildi. “Çok az kaldı, Neve. Haydi, külodunu da çıkar, tatlım.”

Neve, Max’ın, “Külodunu da çıkar,” demek yerine, daha duygusal bir cümle kurmasını bekliyordu, ama çok da kızamadı. Aksine bu durumda bu cümleyi kurması Neve’e son derece komik gelmişti. Bir gün bir adamın karşısında siyah dantelli külodunu çıkarırken endişelenmek yerine güleceği hayatta aklına gelmezdi.

Sonunda tamamen çıplak kalmıştı, hem de karşı cinsten birinin önünde... Max’ın önünde...

Neve, Max’ın her şeyi daha açık görebilmesi için ellerini iki yana açtı. Max artık Neve’in yüzüne değil, bunca zamana kadar ustalıklı gizlediği vücuduna bakıyordu.

“İşte ben buyum,” dedi Neve. Daha fazla sessizliğe tahammülü kalmamıştı. “Seni uyarmıştım, eğer odadan çıkmak istersen veya giyinmemi söylersen seni anlarım. Bütün bunları hiç konuşmamış gibi davranabiliriz.”

Max gözlerini o kadar kuvvetlice devirdi ki Neve bir an gözbebekleri tamamen kayboldu sandı. “Bazen seni evire çevire dövmek istiyorum,” dedi Max. Neve şiddete karşıydı, üstelik Max’ın söylediğinde gülünecek hiçbir şey yoktu, o zaman Neve neden sırtıyordu? Bütün bunları enine boyuna düşünmeye fırsat kalmadan Max ellerini Neve’in kalçasına yapıştırdı. “Ama istersen dövmek yerine, öpebilirim de seni,” dedi ve Neve’i kendine doğru çekerek yatağa uzandı. Max’ın üzerinde çırılçıplak yatan Neve bu hareketi küçük bir çığlıkla karşıladı. Max, Neve’in dudaklarının ucundaki çığlığa küçük bir öpücük kondurdu. Bu sırada Neve, Max’ın üzerinden kalkmak için debelenip duruyordu. Hem kilolu ve ağırdı hem de çıplak... Bu iki durum yan yana geldiğinde ortaya çok gülünç bir tablo çıkıyordu.

Neve, Max'ın üzerinde debelenip dururken hangi arada zevk içinde kıvranmaya başladığını bilmiyordu. Muhtemelen Max'ın öpücüklerine karşılık vermeye başladığı anda bu hale gelmişti. Bu arada Max yatakta yuvarlanıp Neve'in üzerine uzandı. Artık Max üstteydi ve bu pozisyon kesinlikle daha iyiydi. Çok, çok daha iyiydi. Parmaklarını Max'ın saçlarının arasına doladı, Max'ın kot pantolonunun sert kumaşı çıplak bedenine değiyor, bu da Neve'e acıyla karışık bir zevk veriyordu.

"Sen de üzerindeki çıkar," dedi Neve nefes almak için dudaklarını birbirlerinden ayırdıkları ilk anda. Kendi sesini güçlkle tanıyabilmişti. Boğuk ve isterik bir ses tonuyla konuşmuştu. "Seni nasıl soymanı istersin?"

Max tişörtünü çıkarmak için olduğu yerde doğruldu. Max kot pantolonunu çıkarmak için Neve'in üzerinden tamamen kalktı. Neve zevki yarıda kesildiği için o anda çığlık atmak istedi, ama Max tekrar üzerine uzanınca zevki iki, hatta üç katına katlandı. İlk kez bedenleri arada hiçbir engel olmadan tüm çıplaklığıyla birbirine değiyordu.

"Böyle çok daha güzelmiş," diye fısıldadı Neve. Max'ın yerini alması için bacaklarını iki yana açtı. Max, Neve'in ne kadar hazır olduğunu fark edince ister istemez dişlerini gıcırdattı. "Max, ne yapmak istiyorsun?"

"Ben sıramı savdım," dedi Max. Hayır, daha sırasını savmış olamazdı, henüz değil. Hani kaybeden kazananın her istediğini yapmak zorundaydı. Neve'in vücudunu çıplak görmek bu ceza tanımına uymuyordu. "Asıl sen ne istiyorsun? Parmak mı, dil mi yoksa her ikisi mi?"

Neve tartışmaya devam edebilecek pozisyonda değildi çünkü Max çoktan parmaklarını konuşturmaya başlamıştı bile... Max'ın iki parmağı Neve'in içinde gidip geldikçe Neve, Max'a daha da çok kenetlendi. "Nasil yaptığın umurumda bile değil, yeter ki yap."

Max parmaklarını ve dilini kullanarak Neve'in istediği şeyi yapmayı başardı. Neve daha önce hiç bu kadar sert ve güzel bir orgazm yaşamamıştı, orgazm olurken Max'ı neredeyse yatağın dışına tekmelemişti.

Orgazmın beyindeki ayarlara kısa devre yaptırdığı ve insanı geçici bir süre için servis dışı bıraktığı kesindi. Neve'e de aynen böyle olmuştu. Max'ın karşısında hiçbir şeyi umursamadan sere serpe yatmasının başka ne sebebi olabilirdi ki? Neve, Max'ı kollarının arasına aldı ve çenesine tutkulu bir öpücük kondurdu. O anda bacağına değen sert ve ıslak penisin hareketlendiğini hissetti. Eğer Neve'i çekici bulmasaydı, bütün bunlar olmazdı herhalde.

Neve, Max'ın dudaklarında kendi bedeninin tadını alıyor gibiydi. Max'ın ıslak dudaklarını yorgun ve yavaşlamış bir arzuyla öpmek Neve'e kendini su altında ilerliyormuş gibi hissettiriyordu, ama sonra Max, Neve'in göğsünü avcunun içine alıp parmaklarını göğsünün ucunda gezdirmeye başladı. Bu hareketle birlikte penisi daha da sertleşti.

"Sanırım artık acılarına bir son vermemiz gerekiyor," diye mırıldandı Neve eliyle Max'ın penisin kavrarken. "Sen ne demiştin az önce? Parmak mı, dil mi yoksa her ikisi mi?"

"Sen böyle şeyler söyleyince ben ne hale geliyorum, haberin var mı?" dedi Max. Neve ise sadece gülümsedi çünkü ne hale geldiğini açıkça görebiliyordu, hatta hissedebiliyordu.

"Hâlâ cevap vermedin, hangisini istiyorsun?"

"Yeni bir şey denemeye ne dersin?" diye sordu Max. "Ama biraz yapacağız, çok ileri gidemeyiz."

"Ne istersen yapabilirsin," dedi Neve. Max'ın kafasında yeni bir şeyler olduğunu söylemesi bile nefesini kesmeye yetmişti. Şu anda her türlü yeniliğe açıktı.

Max'ın kafasındaki şey basit, sade ve ıstırap vericiydi. Kendini Neve'in bacaklarının arasına yerleştirdi; penisinin ucunu dikkatlice ve yavaşça Neve'in klitorisine sürtmeye başladı.

Neve hareket etme ihtiyacı duymuştu. bu durumda nasıl hareket etmeden durabilirdi ki? Max durup başını geriye doğru attı ve yüzüne yerleştirdiği gülümsemeye, "Hareket etmezsen çok iyi olur Neve, çünkü her an kendimi kaybedebilirim," dedi.

Neve'in istediği de tam olarak buydu. Max'ın kendini kaybetmesini, hayattaki her Şeyden daha çok istiyordu. Sonra Max yeniden Neve'e sürtünmeye başladı, ama Neve'in istediği yerden hep birkaç santimetre uzaktaydı. Neve çareyi kalçasını kaldırmakta buldu. İşte olmuştu, Max'ın penisi az da olsa Neve'in içine girmiş, hatta çok tatmin edici olmasa da küçük bir orgazm bile yaşatmıştı. Max hemen geri çekildi.

Neve tam gelmek üzereyken Max'ın kendini nasıl kontrol edebildiğini hiç anlayamıyordu. Neve dirseklerinin üzerinde doğrudu ve gözlerinin önüne düşen saçları arkaya doğru itti.

"Scrabble'i kaybeden sensin, dolayısıyla bana bunu borçlusun," dedi Neve. "Hani itiraz etmek, mızıkçılık yapmak yoktu." Max'ın söylediklerini harfi harfine tekrarlaması son derece etkiliydi, ama Şimdi bununla övünmenin hiç sırası değildi. "Benimle sevişmeni istiyorum."

"Sevişiyoruz zaten, her zaman düşündüğün Şekilde olması gerekmiyor çünkü..."

"ocuk mu kandırıyorsun sen," diyerek Max'ın sözünü kesti Neve. "Eğer yle değilse bile, daha iyi bir bahane uydurman gerekiyor. Oyunun cezasını kesmek için değil, senin için üzüldüğüm için değil, hatta *William* yüzünden de değil; bunu istiyorum çünkü er yapmazsan Şu an burada ölebilirim. İlişkimiz bitmeden önce bir kereliğine de olsa, bunu yaşamak istiyorum. Seni içimde istiyorum."

“Ama sen başından beri bunu yapamayacağını söyleyip duruyorsun...”

“Yapamayacağımı değil, yapmayacağımı!”

“Peki tamam, seks yapmayacağını söylüyordun. Bu senin koyduğun tek kuraldı çünkü... çünkü...” Max, Neve’in koyduğu seks yaşağının nedenini hatırlayabilseydi ve gözlerini Neve’in kucusundan alabilseydi çok daha ikna edici gözükebilirdi.

Neve bacaklarını hafifçe araladı ve “Tamam, kuralı falan boş ver, vazgeçtim, bununla ilgili yeni bir kural koymakta serbestsin. Bu yeterince adil oldu bence, sen ne dersin?”

“Hiç sanmıyorum. Ya fikrini değiştirirsen ne olacak?”

“O aptal kural artık umurumda bile değil. Haydi. Sen bir kural koy. Hemen şimdi.” Bu kesinlikle bir öneri değil; aksine çok açık bir emirdi.

Etrafa ağır ağır seksin kokusu yayılıyordu. Her ikisinin de nefesleri giderek ağırlaşmaya başlamıştı. Max’ın içinde buldukları duruma rağmen kurnazca gülümsemesi Neve’i şaşırtmıştı. Bu haldeyken bile kafasında kim bilir kaç tilki dolaşıyordu!

“Öncelikle yeni kuralıma uyacağına söz vermen gerekiyor çünkü tartışmaya açık bir kural olmayacak,” dedi ve kafasını eğip Neve’in göğüsüne kocaman bir öpücük kondurdu. Sonra tekrar geri çekildi. Neve, Max’ın dudaklarını yakalamaya fırsat bulamamıştı bile.

“Söz veriyorum.” Neve adı kadar emindi; Max’ın yeni kuralı el ele tutuşmakla ilgili olacaktı. Biliyordu ve umurunda değildi.

“Bundan sonra ağzından kendini aşağılayan tek bir laf bile çıkmayacak,” dedi Max son derece düz bir ses tonuyla. Neve kulaklarına inanamıyordu. “Çünkü ben hep aynı şeyleri dinlemekten çok yoruldu.”

Neve başka zaman olsa “ama” ile başlayan pek çok cümle kurabilirdi, ama Max’ın elleri bacaklarının arasında dolaşmaya

başlamıştı bile. Bu durumda Max'in kuralını kabul etmekten başka seçeneği yoktu. İç çekti ve "Tamam, nasıl istiyorsan öyle olsun. Ama artık gel buraya lütfen." dedi. Aynı anda Max'i üzerine doğru çekti. Artık her ikisinin de ceza ile işi yoktu.

İlk beş dakika çılgın gibi öpüştüler. Sonra Max banyoya gidip prezervatif almak için yataktan kalktı. Neve de Max ile birlikte banyoya gitmeye karar verdi. Giderken Max'in sırtına yapıştı ve tek eliyle penisini kavradı. Max'a dokunmadan bir dakika bile geçirmeye tahammülü yoktu.

Max'in prezervatifin paketini yırttığını duymak bile Neve'in vücut ısısını artırmaya yetmişti. Max prezervatifi takarken Neve artık daha fazla bekleyecek sabrı kalmadığını hissediyordu. Yatağa dönünce Max, Neve'i kucağına aldı. Sonunda! Neve bacaklarını sıkıca Max'in vücuduna sardı. Penisi tam klitorisinin üzerindeydi.

Max'i içine alabilmek için kendini hafifçe aşağı doğru indirdi. Genelde bu kısım sorunlu olurdu, ama bu sefer gayet yolunda gitti. Neve, Max tamamen içine girene kadar dikkatlice aşağı inmeye devam etti. Sonra durdu. Max kalçasını yukarı doğru kaldırdınca Neve'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kıpırdama," dedi. Nefes nefeseydi.

Max donup kaldı. "Canını mı acıttım yoksa?"

Neve kafasını salladı. "Hayır, sadece... Ben bunu aceleye getirmek istemiyorum." Neve yavaşça nefes alıp verdi. Bu dünyanın en garip duygusuydu. Beyni içinde bulunduğu durumu irdeleyip dururken vücudu olayın ciddiyetini umursamıyordu.

"Sen beni öldürüyorsun," diye mırıldandı Max, başını Neve'in omzuna yaslariken.

"Yazık sana." Neve önce Max'in boynunu okşadı, sonra da parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Artık başlayabilirlerdi. "Devam et. Lütfen. Şimdi."

“Sen kendini takside sanıyorsun galiba, ben şoförüm, sen de arka koltuktaki müşteri,” diye fısıldadı Max alaycı bir tavırla. Neve’in kalçasını kavradı ve “Bacaklarını bana daha sıkı sar,” dedi. Neve her zaman seksin ruhani bir deneyim olduğunu düşünürdü. Sanki seks yaparken beyaz kumlu sahiller dalgalara kavuşacak ve tohumlar aynı anda çiçek açacak gibi gelirdi. Ama şu anda bundan daha duyusal bir deneyim yaşıyordu. Sanki beş duyusu da seks için özel olarak tasarlanmış gibiydi. Neve, Max’a daha hızlı gidip gelmesini söylemiş, Max da daha önce hiç olmadığı kadar sert ve hızlı hareket etmeye başlamıştı. Neve o şehvetle Max’ın omzunu ısırınca ağzına tuzlu bir tat geldi. Üzerinde seviştikleri yatak, kalp atışlarıyla uyumlu olarak duvara çarpıyordu. Odayı belirgin bir seks kokusu kaplamıştı. Neve, Max’ın alınında biriken ter damlacıklarını ve göğsündeki parlaklığı görebiliyordu. Neve aslında gözlerini kapatması gerektiğini biliyordu, ama diğer taraftan hiçbir şey kaçırmak istemiyordu.

Birbirlerine tutkuyla dokunuyorlardı; kaygan bedenleri birbirlerine çarpıyor ve Max’ın penisi parmaklarının çok yakından tanıdığı o noktada gidip geliyordu. Derken Max, Neve’e kendine dokunmasını söyledi çünkü yaklaşmıştı. Neve elini hem kendisine hem de Max’a geçecek şekilde aralarında dolaştırdı, artık birleştiklerini daha net hissedebiliyordu, ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Artık gözlerini kapatmak zorundaydı çünkü kan ter içinde orgazm oluyordu ve bilinci yerindeyken düşündüğü en son şey bugüne kadar bildiğini düşündüğü her şeyin yanlış olduğuydu.

Artık şehvetli dakikalar geride kalmıştı. Neve eski alışkanlıklarına geri dönmeye yeltendiyse de bu işe yaramadı ve birlikte duş aldılar. Max, Neve’in bunu dile getirmek için ağzını açmasına fırsat vermedi ve eliyle ağzına küçük bir şaplak vurdu. Odaya geçip yatağı düzelttiler, yorgan yere düşmüştü, çarşaf

darmadağındı. Neve üzerine kırmızı sabahlığını geçirdi, ne de olsa yıllardır bedenini saklayarak yaşamıştı, bir günde tamamen değişmesi mümkün değildi. Dolayısıyla çıplak bedeniyle sere serpe yatakta yatmaya devam edemezdi. "Söyle bakalım; hâlâ yeteri kadar eğlenmedin mi?" diye sordu Max sırtarak, ama koluna yediği çimdik yüzünden ruh hali birden değişiverdi. "Aa-aah! Niye yaptın ki şimdi bunu?"

"Bunu sormaya cesaret etmen bile sinir ediyor da ondan," diye cevap verdi Neve, Max kolunu ovuştururken.

"Bence çok iyiydin," dedi Max, Neve'in ağzına çilek uzatırken. Max çikolatalı batırılmış çilekler konusunda hassas davranması gerektiğini biliyordu. Önce çileklerin çikolatalı tarafını ısıyor, sonra da yarım çileği yemesi için Neve'e veriyordu. "Ayrıca şunu da söylemeden edemeyeceğim; senin bu konuda gerçekten keşfedilmemiş olağanüstü yeteneklerin var. Bununla birlikte ilk defa biri benimle *Skirt*'e çıkmak ya da ünlü olmak istediği için birlikte olmadı. Bu da hanene artı puan olarak yazıldı bebeğim." Max dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Bir keresinde bir kadınla beraber olmuştum; kadın harika vakit geçirdiğini, ama çocuğuna bakması için kocasına bıraktığından gitmesi gerektiğini söylemişti."

Neve kaşlarını kaldırdı. "Çok... çok kötüsün," dedi ve dudaklarını ısırıldı. "Peki şu anki durum itibariyle birine bağlanmaktan daha az korktuğunu söyleyebilir miyiz?" Neve, Max'ın cevabını beklerken neden nefesini tuttuğunu bilmiyordu. Ayrıca paylaştıkları şeyden sonra bunu sormak kulağa biraz garip geliyordu, ama belki her ikisinin de ilişkilerinin sonsuza kadar sürmeyeceğini hatırlamaya ihtiyacı vardı. Sekiz haftadır birliktelerdi ve zamanları giderek kısalıyordu.

Max omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Yani, evet, iki aydır birlikteyiz, ama biliyorsun bizimki krep ilişki, belki de böyle olduğu için keyfim yerinde çünkü bizim yaşadığımız ilişki 'Haydi birlikte

yaşamaya başlayalım,' gibi klasik söylemlerden çok uzak, öyle değil mi?"

Neve de böyle olduğunu biliyordu, ama yine de hayatta onu çıplak gören, ona her haliyle güzel olduğunu söyleyen, titreyerek seviştiği ilk erkek olarak Max'ın bir süre sonra hayatından çıkacak olması Neve'in kendini pişman hissetmesine sebep oldu. Tek gecelik ilişkiler yaşayan insanları anlamak çok zordu. Seviştikleri bir adamla bir daha görüşmemek ya da konuşmamak çok saçmaydı.

"Ama biz seninle hep arkadaş kalacağız, değil mi?" diye sordu Neve tek parmağıyla Max'ı dürtüklerken. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Nerede oturduğunu biliyorum Max."

"Bakalım Bay Kaliforniya'yla yattığın zaman kendini nasıl hissedeceksin?" dedi Max, Neve'e bakmadan son çileği tabaktan alırken.

"Az önce nasıl hissettiysem o zaman da öyle hissedeceğim," diyerek itiraz etti Neve. "Ama bunu ona söylemek yok."

"Özür dilerim," dedi Max, ama sesi hiç de üzgünmüş gibi gelmiyordu. Elindeki çileği Neve'in dudaklarının üzerine getirdi, Neve'in çileğe ulaşması için bir elini Max'ın omzuna dayayıp kendini yükseltmesi gerekiyordu. Yani daha çileği çiğneyip yutmaya bile fırsat bulamadan kendini Max'ın kolları arasında bulmuştu. "Orgazmdan sonra yüzüne başka bir ışıltı geldi senin."

"Ya ne demezsin; kırmızı ve lekeli bir suratla ne kadar ışıltılı ola... Ahhh! Ne dedim ki ben şimdi, ne oluyor?" dedi Neve, Max'ın kalçasına vurduğu yeri ovalarken.

"Yapmak zorundaydım." Max, Neve'in dudağının kenarını öptü. "Anlaşmamızı unuttun galiba; hani artık kendini aşağılamak yoktu?"

Neve derin bir iç çekti. "Sen bana anlaşmayı her unuttuğumda vurursan, bir saate kalmaz kıçım mosmor olacak."

Max hiç de sempatik olmayan bir ses tonuyla, "O zaman biraz daha yavaş olmam gerekiyor," dedi ve Neve'in göğsünü okşamaya başladı. "Çünkü eğer kığın morarırsa ve sen sırf bu yüzden sırtüstü yatamazsan, önümüzdeki bir saat için yaptığım planların hepsi suya düşecek demektir."

Neve, Max'a baktı. "Nasıl yani, *bir kere daha* mı?"

Max çoktan Neve'i yatağa yatırmıştı bile. "Kaybettiğimiz bütün zamanları telafi etmemiz gerekiyor."

www.webcanavari.net / Orppersephone

30

Neve'e sanki hayatı ikiye bölünmüş gibi geliyordu. Bir tarafta Max'ın içinde olduğu bir hayat vardı, görünen oydu ki bu hayatta zamanın çoğunu çıplak geçirecekti, ama Max da çıplak olduğuna göre bu çok da sorun değildi.

Hayatının diğer kısmında ise sürekli yorgun hissediyordu kendini. Soğuk, gri bir sonbahardan sonra beliren alışık olmadığı güneş ışığı gözlerini alıyordu. Uyurgezer gibi dolaşıyordu etrafta, sadece bacaklarının arasında ve dudaklarında hissettiği ağrı gerçektir.

Max ile olmadığı ve Max'ı düşünmediği zamanlarda, seks yapmak için bu kadar uzun süre beklediğine seviniyordu. Ergenliğe has acemi hareketleri sonunda atlamış olmak bir yana, Neve bu kadar doyumsuz olabileceğini hayal bile edemezdi.

Aslında bunu tahmin etmeliydi. Çünkü paketin içinde otuz dokuz tane çikolatalı bisküvi daha varken, içinden çekip aldığı bir taneyle yetinmeyen bir kızdı. Bütün bisküvileri yedikten sonra soluğu spor salonunda alır, yediklerini yakmak için yaptığı egzersizleri o kadar abartırdı ki sonunda görevliler müdahale etmek zorunda kalırdı.

Aslında etrafındaki diğer kızlar gibi on altı yaşında seks yapmadığı için pişman değildi, çünkü eğer yapsaydı liseye giriş

sınavlarını geçemeyebilir, sınavlardan iyi not alamayabilir ve üniversite hayalleri yaşayacağı orgazmlar yüzünden uçup gidebilirdi.

Neve'in işe gitmek için yataktan kalkmasının tek sebebi Max'in da yataktan kalkmış olmasıydı. Rose ve Bay Freemont ilk defa bir konuda hemfikir olmuş ve Neve'in odasında seks sarhoşu olmuş bir şekilde, rüyada gibi oturmasını hoş karşılamışlardı. Max'in yataktan kalkmasının tek sebebi ise telefon açıp teslim tarihlerini geciktirdiği için bağırان bir kitap, bir de dergi editörüyle karşı karşıya olmasıydı.

Bir sabah Max, Neve'e, "Neden tavşanlar gibi durmadan seviştiğimizi buldum," dedi. O sabah Neve işe bir saat geç kalmıştı, ama yine de hızlı bir sekse vakitleri olduğuna karar vermişlerdi. "Seks yapmadan tam iki ay geçirdik ve her gün bir defa seks yapsak bile yine de en az on orgazm kaçırmış oluyoruz. Bence hem kaybettiğimiz zamanın acısını çıkarıyoruz hem de kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmek istiyoruz."

Neve, Max ile geçirdiği yoğun tempoya rağmen Gustav ile çalışmaya devam etmeyi başarmıştı. Yoksa Gustav'in dilinden kurtulmak mümkün değildi, ama yine de karşısında esnemedi duramıyordu, ayrıca eski dayanma gücü de kalmamıştı. "Her o çocuk yüzünden," diye mırıldandı tüm aksiliğiyle. Çünkü Neve daha beş şınavda yere yığılmıştı. "Bunun olacağına adım gibi emindim."

Hayatında ilk defa Neve kendini aç hissetmiyordu, dolayısıyla egzersizleriyle diyetini tam olarak uygulayamamak canını fazla sıkıyordu. Öğle yemeği ile ilgili bir sıkıntı yoktu, ama kahvaltı etmek yataktan yarım saat önce çıkmak anlamına geliyordu. Akşam yemeği yemek neredeyse hayal olmuştu çünkü Max'in evinde ya da Neve'in kapısının önünde birbirlerine sadece, "Günün nasıl geçti?" diye sormaya vakit buluyor. sonra hemen öpüşmeye başlıyorlardı. İş öpüşmekle kalmıyordu tabii...

Saat on bir civarında Keith'i yürüyüşe çıkarmak için yorganın altından çıkıyor, en yakın marketten ekmek ve içine koyabilecekleri birkaç malzeme alıp eve geri dönüyorlardı. Neve yemek düzenini sekse göre organize etmişti. Tostun içine spagetti halkaları, üstüne peynir veya fıstıklı tereyağı... Hafifçe kızartılmış ekmeğin üzerine sürebildiği veya içine koyabildiği sürece ne yediği hiç fark etmiyordu.

Bu işe başlayalı dört hafta olmuştu, o zamandan beri hiçbir akşamı ayrı geçirmemişlerdi. Ama o gece Max'ın yayıncısıyla toplantısı vardı, sonra da birlikte yemek yiyeceklerdi. Neve'inse çamaşır yıkaması ve Celia'yla iyi zaman geçirmesi gerekiyordu. Gerçi Celia'yla buluşmakla engizisyon mahkemesine çıkmak arasında hiçbir fark yoktu, ama olsun.

"Sana ne oluyor böyle?" Celia daha Neve kapıyı açar açmaz sorguya başlamıştı. "Seni haftalardır görmüyorum, Charlotte'un sana bağırdığını duydum, neymiş yatağın duvara çarpıp duruyormuş. Ayrıca sen ne zamandan beri evde gömlek külot dolaşıyorsun? Vücudunda üç, hayır, dört tane aşk ısırığı var. Dizinin üzerini morartmayı nasıl başardın merak ediyorum."

Neve, Celia'yı susturmak zorunda olduğunun farkındaydı, ama ağzını açtığı anda yapabildiği tek şey esnemektir. Banyo lavabosunda büyük bir aşkla ipek geceliklerini yıkarken Celia küvetin kenarına oturdu ve kardeşinin ne kadar aptal olduğu ile ilgili nutuk çekmeye başladı.

"Ben neler olduğunu çok iyi biliyorum." Bir taraftan elindeki karidesli krakerlerden atıştırıyordu. "Sen ve Max kesinlikle seks yapıyorsunuz. Aslında daha önceden de yaptığını düşünüyordum, ama hayır, yanlışım, siz ikiniz gerçek anlamda seks yapmaya daha yeni başladınız."

"Celia, arada nefes almayı unutma, olur mu?" dedi Neve gece mavisi geceliğini banyo askısına asarken.

“Nefes falan alamam,” dedi Celia. “Sizinki seksten öte bir şey. Max ofise gelen güzel kızlara dönüp bakmıyor bile, sen de Max’in adını ne zaman duysan salak salak gülümsemeye başlıyorsun. Resmen birbirinize âşık oldunuz, peki krep ilişkinize ne oldu? Ciddi misiniz peki? Edebiyat dâhisine söylemeyi düşünüyor musun? Neler oluyor, anlatsana!”

İşte bu gerçekten güzel bir soruydu: *Neler oluyordu?* Neve bu sorunun cevabını bilmiyordu çünkü Max ile bunu hiç konuşmamışlardı. Geriye ne kadar zamanlarının kaldığını ve bu zamanın ne kadarını yatay pozisyonda geçireceklerini çok konuşmuşlardı. Birbirlerinin vücutlarına karşı aşk sözcükleri mırıldanmış, ama ne yaptıkları, yaptıklarının neyle sonuçlanacağı hakkında konuşmamışlardı. Aslında konuşmaları gereken öncelikli şey bu olmalıydı, ama Neve halinden memnundu. Zaten bütün hayatını varsayımlar üzerinde kafa patlatarak geçirmiş, üstelik eline bir şey geçmek şöyle dursun, bir adım ileriye gidememişti bile.

Neve, Celia’ya döndü ve omuzlarını silkti. “Neler olduğunu ben de bilmiyorum,” diye mırıldandı. “*Her neyse işte, boşver.*”

Yaşadığı sürece boyunca Celia’nın suratındaki ifadeyi unutmaması mümkün değildi. Ağzındaki kraker yüzünden az kalsın boğuluyordu. Aylarca para biriktirip aldığı Chloé çantanın aynısını Charlotte’un elinde gördüğünde bile bu kadar şaşırılmamıştı. “Aman Tanrım Neve,” diye bağırdı, kendinde konuşacak gücü bulduğunda. “Senin içinde bir Celia var artık, sen bana benzemişsin, benim gibi konuşuyorsun.”

Eğer Celia’ya benzemiş olsaydı, boyunun on yedi cm daha uzun, kilosunun ise on dokuz kg daha az olması gerekirdi, dilinin ucuna kadar geldi, ama Max’in kalçasına tutkuyla dokunduğunu hayal edince içi titredi, gülümsedi. “Bu senin de bana benzediğin anlamına mı geliyor, Celia?” diye sordu yaramaz bir çocuk edasıyla. “Son zamanlarda hiç güzel bir roman okudun mu? Hayır, *Vogue*’un son sayısını saymıyoruz ama...”

“Bu şekilde gülümsemeyi bırak ve Vogue hakkında espri yapma. beni sinir ediyorsun,” dedi Celia, ama Neve’in bu sakin ve kaygısız halini sevmiş gibi gözüküyordu. Buzdolabının nispeten boş olmasına gerçekten sinirlenmişti, ama olsun.

Saatlerce süren çapraz sorgunun ardından, “Max’inki ekmek kutusundan daha mı büyük peki?” diye sordu Celia. “Tamam, ekmek kutusu biraz abartı olabilir. O zaman şöyle sorayım. En büyük boy bir çikolata paketinden daha mı büyük?”

“Dev boy çikolata nasıl bir şeydi, hatırlayamıyorum bile,” diye cevap verdi Neve. Bu sırada önce kapının açıldığını, sonra Max’in sesini duydu.

“Tatlım, ben geldim. Sonunda kaçabildim.”

“Max’a anahtar da mı verdin?” diye sordu Celia. Neve sandalyeden zıplayarak kalktı ve koşar adımlarla kapıya doğru ilerledi.

“Sen hâlâ giyinmedin mi?” diye sordu Max ceketini çıkarırken. “Güzel, bu bize zaman kazandırır.”

Neve daha küçük kız kardeşinin içeride olduğunu söylemeye fırsat bulamadan, Max dudaklarına yapıştı. O kadar çok ve o kadar tutkuyla öptü ki Neve, Celia’nın varlığını tamamen unuttu.

“Siz ikiniz, odanıza gitsenize.” Celia arkalarında duruyordu. “Üst katta soldan ikinci kapı. Ben de gideyim bari.”

Neve, Celia’ya bakıp belli belirsiz gülümsedi. Max ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. “Merhaba” “Hoşça kal” ya da “Kapının yolunu biliyorsun” gibi bir şeyler...

Neve, Celia’yı ikinci evinden kovaladığı için kendini suçlu hissetti. ama bu durumu kendini kötü hissettirecek kadar abartmaya niyeti yoktu. Celia’yı hayatı boyunca her gün göreceğine neredeyse emindi, ama Max ile iyi zaman geçirmek, üstelik bu zamanı çıplak geçirmek ömür boyu yaşayabileceği bir şey değildi.

Mayıs yerini hazirana bırakmaya hazırlanıyordu ve Neve zamanın ellerinden kayıp gittiğini hissediyordu. Geriye sadece bir ay kadar bir zaman kalmıştı. Eğer William söylediği vakitte gelirse kalan hafta sayısı çok azdı, ama Neve'in tek düşünebildiği kişi Max'tı ve bu da William'i kafasında odaklanamayacak kadar belirsizleştirmesine neden oluyordu. Şimdiye kadar iki mektup ve sayısız e-mail göndermişti. Neve hepsini bir solukta okumuştur. ama bunun sebebi her zamanki yaptığı gibi William'in yazdığı her kelimeyi içine sindirerek okumak istemesi değildi. Buna daha çok alışkanlık denebilirdi. Neve, William'a kısa bir mail gönderip, *"Bu aralar çok yoğunum. İlk fırsatta sana daha detaylı bir mail yazacağım,"* dediğinde kendini çıkmaz sokakta sıkışmış gibi hissetti. William'dan gizlediği bazı konular vardı, verdiği kilolar ve ilişki konusunda kazandığı deneyimler gibi. Ama daha önce William'a hiç yalan söylememişti, şimdiyse yalan söylediği için kendiyile gurur duymuyordu, ama bu defa böyle gerekiyordu. William, Neve'in altın değerindeki geleceğiydi. Max ise burada, yanındaydı.

Max, *Skirt*'in kapak çekimi için Los Angeles'a gitmek zorunda olduğunu söylediğinde Neve dünyanın sonu gelmiş gibi hissetti. Modacı, fotoğrafçı, fotoğrafı çekilecek olan ünlü kişi ve onun menajeri arasında işler iyice sarpa sarmış ve içinden çıkılmaz bir hale gelmişti. Menajer her sabah saat üçte Max'i arayıp avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Max yokken Keith'e Neve bakacaktı. Neve işi ekip Max'la Heathrow Havaalanı'na gitmek için pek tereddüt etmedi. Pasaport Kontrol Noktası'na geldiklerinde birbirlerine sıkıca sarıldılar. Gören de Max savaşa gidiyor sanırdı.

Kapı numarası anons edilince, *"Hafta sonu burada olurum,"* dedi Max. Öpüşmeye bir türlü ara veremiyor, birbirlerini hiçbir şekilde bırakamıyorlardı.

Neve'in suratı düştü. Daha günlerden pazartesiydi ve cumartesinin gelmesine yıllar var gibi hissediyordu. "Söz mü?"

"Söz. Kapak fotoğrafını cep telefonumla çekmek zorunda kalsam hile. hafta sonu yanında olacağım." Max, Neve'in yanından makas aldı.

"Asma suratını. o kadar da kötü olamaz. Hem sen bu hafta yapman gereken bir sürü işin olduğunu söylememiş miydin?"

"Yapmak istemediğim için ertelediğim işlerdi onlar." dedi Neve. Max'in siyah gömleğinin yakasını düzelitti. "Seni böyle öpmek çok garip..."

"Üzerimde kıyafetler varken mi?"

"Etrafımızda insanlar varken diyecektim, ama o da olur." Neve artık Max'i ellemeyi bırakması gerektiğini biliyordu, ama yine de Max'in saçlarını düzeltmekten kendini alamadı. Onsuz beş gün geçireceğini düşünmek işkence gibiydi. "Telefon seksi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok iyi şeyler düşünüyorum," diye cevap verdi Max. "Hatta e-mail seksi. mesaj seksi; bunların hepsini gönülden destekliyorum. Umarım senin bilgisayarının da benimki gibi kamerası vardır."

Neve kalkış borduna baktı. "Uçağın otuz beş dakika sonra kalkıyor. Gitmen gerek."

Max, Neve'i bir kez daha öpmek için yaklaştı. Tam da beş dakikadan bir şey olmaz diye düşünürken Max, Neve'i itirdi. "Önce sen git."

"Hayır, önce sen."

"Ama sen karşımda böyle öpülesi dururken ben hiçbir yere gidemem."

"Ama eğer önce sen gidersen, bana arkandan bakmak için en az iki dakika daha kalıyor."

"Yani sadece kıcımlı görmek istiyorsun. öyle mi?" dedi alaycı bir tavırla. Sonra sesi yumuşadı. "Ciddiyim, haydi önce sen git."

"Hayır. sen." Neve ne zaman nefret ettiği o aptal kızlardan biri haline geldiğini bilmiyordu. Otobüste giderken sevgilileriyle telefonda konuşurken, "Önce sen kapa," diye kırıtan kızlara çok sinir oluyordu. ama şu an tıpkı onlar gibi davranıyordu.

En azından Neve kırıtmıyor ya da kıkırdamıyordu.

"Ben gidiyorum," dedi Max kararlı bir ifadeyle. "Bu hafta halletmem gereken çok iş var, yanımda dikkatimi dağıtan biri de olmayacağına göre işlerimi yapabilir, çalışabilirim."

Max elini kalbine koydu ve vurulmuş taklidi yaptı, ama uçuş anonsu yapıldığını duyunca ciddileşti. "Gerçekten gitmem gerekiyor, eğer uçağı kaçırsam, başka bir iş aramak zorunda kalabilirim."

Neve son bir veda öpücüğü daha bekledi, ama sonunda arkasına bakmadan havaalanından ayrılmak zorunda kaldı.

Eski hayatının sıkıcı rutinine geri dönmek tam bir işkenceydi. Günde sekiz saat uyu, her gün ve her akşam iki saat spor yap, günde üç öğün yemek ye, ara öğünlerde düşük karbonhidratlı iki besin al, atıştırmalıkları kalorisiz düşüklerin arasından seç, işe zamanında git, dizüstü bilgisayarını alıp banyoya git ve yazılarını orada yaz, ses geçirmeyen kulaklıkları tak... Üstelik Charlotte misafiri olmadığını anlayınca yere süpürgeyle daha sert ve daha sık vurmaya başlamıştı.

Neve'in yarım kalan yazışmaları tamamlaması gerekiyordu. Jacob Morrison bir e-mail atıp Neve'i toplantıya çağırmişti. Mailde, Neve'in gönderdiği altı buçuk bölümden hiç bahsetmemişti ki bu hiç iyiye işaret değildi. Bu sadece Neve'i yarı yolda bırakacağı anlamına gelebilirdi. Daha kötüsü Lucy ile ilgili elinde bulunan tüm belgeleri geri vermesini isteyip başka bir yazarla anlaşacak olabilirdi. Yoksa daha da mı kötüydü? Lucy'nin şiirlerinden ve kısa hikâyelerinden nefret ettiği için başından atmaya mı çalışıyordu acaba? Diğer mail ise babasından gelmişti, hafta

sonuna doğru şehre geleceğini ve Jennifer Aniston filmi için iki bilet almak istediğini söylüyordu.

Neve her iki durumdan da aynı gün içinde kurtulmaya karar verdi. Böylece yaşayacağı tsunami etkisini bütün haftaya yaymaktansa, altı saat içinde kurtulabilecekti. Eğer her ikisiyle de perşembe günü görüşürse, cuma öğle yemeğine kadar olanları kara kara düşünür, sonra hepsini bir kenara bırakıp Max'ın gelişini için heyecanlanabilirdi.

Bir de William'dan gelen şu iki mektup vardı. Üstünkörü okuyup çekmeceye kaldırmıştı, ama perşembe sabahı, yani K gününde (kötü, korkunç, kâbus gibi) cesaretini toplayıp çekmeceyi yeniden açmaya karar verdi. Normalde, William'ın yazdığı mektupların hepsini kelimesi kelimesine ezbere bilirdi, ama buruşmuş mektup kâğıdını düzeltirken söz konusu iki mektuba sadece göz gezdirdiğini fark etti. çünkü okuduklarından aklında hiçbir şey kalmamıştı.

Bir gün birlikte olacaklarına üç senedir kendini o kadar çok inandırmıştı ki bu inancı terk etmeye henüz hazır olmadığını fark edince rahatladı. Sonunda William'ın mektubuna hak ettiği değeri vermeyi başarmış, tüm dikkatiyle okumaya başlamıştı. Max ile yaşadığı şey muhteşemdi, ama sonu yoktu; William'la paylaştıkları şeyse seksten çok daha derin, çok daha özeldi.

Neve'in ruhu William'a aitti.

Sevgili Neve,

Kaliforniya'da hava her zaman güneşli, güneşin insanın hayatından hiç eksik olmaması o kadar sıkıcı ki hayal bile edemezsin.

Gri, bulutlu günleri özledim. O havalarda çay, tost ve The Times eşliğinde vakit geçirmeyi... Yağmurun altında yürümeyi özledim. Etrafımdaki dünyanın yemyeşil ve pırıl pırıl olmasını...

İngiltere'nin güneşi Napa Vadisi'ninki kadar parlak ya da Los Angeles'taki kadar yakıcı değil belki. Bizim güneşimizin ömrü kısa, evet, ama etkisi bambaşka...

Sence yaşadığım duyguların adına vatan hasreti mi deniyor? Los Angeles'a dair pek çok şeyi özleyeceğime eminim. Keşke bazılarımla bavulumu koyup yanında getirme şansım olsa, ama hava nasıl olursa olsun kendimi Londra'ya dönmeye hazır hissediyorum. Seninle Thames Nehri boyunca yürümek, her şeyden konuşmak, hatta seninle susmak istiyorum.

Senden naçizane bir ricam olacak. Mümkünse bana biraz daha çay ve Cadbury çikolatası gönderebilir misin?

Her zamanki gibi sevgiyle,

William

Neve ikinci mektubu açarken iç çekti. William'ın sözcükleri artık ilaç gibi gelmiyordu, sanki Neve'in kalbinde Max'a da yer açtığını biliyormuş gibi her sözcükle yüreğine bir hançer saplıyordu adeta.

Sevgili Neve,

Beni unutmuş olabilir misin? Mektuplarıma her zaman çok hızlı cevap verirdin, ama iki hafta geçmesine rağmen senden hiç ses seda çıkmadı.

En son attığın mailde çok yoğun olduğumu söylemiştin. Hâlâ o tozlu kitap ve dosyaların arasında boşuna vakit geçirdiğimi ve akademik olarak çok dahia iyisini yapabileceğimi düşünüyorum, ama döndüğümde bunu uzun uzun konuşacağız zaten.

Kaliteli çay içmeye ve gerçek çikolata yemeye hasret kaldım. (Los Angeles'taki çok sevdiğim arkadaşlarımdan biri beni froyo, yani donmuş yoğurtla tanıştırdı, ama bizimkilerin yerini asla tutmuyor.) Eğer bana çay ve çikolata gönderebilirsen, sana ömür boyu minnettar kalacağım. Karşı karşıya çay içip sohbet etmemize çok az kaldı Neve.

Sevgiler,

William

Neve her iki mektubu da sadece iki kere okumaya fırsat bulabildi. O sırada telefonuna bir mesaj geldi. Ekranda Max'ın adını görür görmez kalbi hızla çarpmaya başladı. Eskiden William'ın mektuplarını okurken de böyle olurdu.

"Londra saatiyle on birde telefonda sevişmeye ne dersin?"

Max X

William'ın mektupları ile yapamadığı şeyi Max tam yedi kelimeyle yapmayı başarmıştı. Göğsünün kabardığını ve bacaklarının arasındaki o noktanın özlemle atmaya başladığını hissetti. Max'ın içinde estirdiği fırtına her tarafını titretiyordu, ama bu sadece seksle ilgili bir durumdu. Dolayısıyla Max'a cevap yazacağı için kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu: "Seni bekliyorum. Neve X"

Gönder tuşuna bastı ve Jacob Morrison randevusuna hazırlanmaya koyuldu.

31

Öğleden sonra Morrison ile çay içip reddedilecek, sonra da yabancılaştığı babasıyla sinemaya gidecekti. Her iki buluşma için ortak bir kıyafet bulmak oldukça zordu.

Karizmatik ve kontrollü gözükmek istiyordu. Hem babasıyla hem de Jacob Morrison ile yaptığı son görüşmelerin karışık ve ağır hatırasından kurtulması şarttı. Önce siyah anvelop bir elbise denedi, ama sonra bunun yanlış bir başlangıç olacağını düşündü. Doğru etkiyi vermek için en iyi seçeneğin yeni aldığı pantolon takım ve kiraz desenli bluz olduğuna karar verdi. Genelde pantolonların üzerine göbeğini ve poposunu kapatacak uzun bir bluz giymeyi tercih ederdi, ama banyo aynasının karşısında bir oraya bir buraya döndükten sonra, artık ne poposunu ne de göbeğini kapatmasına gerek olmadığını itiraf etti kendine. Hayatında ilk defa büyük bir randevuya gitmeden önce, giymeyi düşündüğü kıyafetlerin fotoğraflarını Celia'ya göndermeye gerek duymadığını fark etti. Atkuyruğunun içine kabarık gözükmesi için köpük yerleştirdi. Hem de sadece iki denemede...

Topuklu ayakkabılarını çantasına atıp Convers'lerini giydi. Sonra da William'a PG Tips İngiliz Çayı ve iki paket Cadbury Çikolatası göndermek için postaneye doğru yola koyuldu. Paketin içine hem istediklerini geç gönderdiği hem de uzun zaman

cevap yazamadığı için özür mahiyeti taşıyan bir not iliştimişti. Neve, Sainsbury'ye uğrayıp William'ın en sevdiği çaylardan almaya vakit bulamamıştı, bunun için kendini biraz suçlu hissediyordu. Hazırladığı paketi iki katı para vererek acele posta servisiyle göndermişti, maskarasının akacağına bilmeseydi paraya oturup ağlayabilirdi. Ama paketi görevlinin eline tutuşturur tutuşturmaz William konusunu da ileri bir tarihte ilgilenmek üzere rafa kaldırdığını hissetti. Artık rahat bir kafa ve midesinde dolaşan kelebek sürüsüyle birlikte Philip ile buluşmaya gidebilirdi.

Jacob Morrison'un kulübünün karşısındaki caddede yer alan kafede buluşup demsiz çaylarını içmeye başladılar. Artık Neve, Philip'in ilişkisindeki son gelişmeleri dinlemeye hazırды, fakat son gelişmelerin bir öncekilerden hiçbir farkı yoktu.

"... Sonunda da o erkek bozuntusu ile takılmaya başladı, eminim serserinin tekidir." Philip Clive'in yaptığı yanlışlıkları listeleyerek monolog halinde ortaya dökmüştü. "Sence aşk her şeyi affeder mi?"

Neve açık açık, "Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordu. "Yani bütün ruhunuzla mı bağlısınız birbirinize?"

Philip afallamıştı çünkü Clive votka dışında hiçbir şeye ruhu ile bağlanamazdı. "Hayır, ama..."

"O zaman seks hayatınız olağanüstü olmalı, öyle değil mi? Yani onu gördüğün zaman, söylediği hiçbir şeyi gerçekten dinlemeyip sadece bir an önce çıplak kalmak istiyor musun?"

Onunla seks yapmayı aklından çıkaramadığının için yemeden içmeden kesiliyor musun? Bir mesajı ile seni baştan çıkarmayı başarabiliyor mu, ereksiyon oluyor musun?"

"Tanrım, hayır. Biz aylardır seks yapmıyoruz. Clive bana duygusal olarak daha yakın olduğunu söylüyor ve..." Philip gözlüklerinin arkasından hızlıca gözlerini kırıştırdı. "Sen az önce ereksiyon mu dedin, hem de sesini alçaltmadan?"

“Evet, aynen öyle söyledim,” dedi Neve kendini başarıyla savunarak. “Benim söylediğim kelimelere takılıp konuyu saptırmaya çalışma.” Kendini toplamak için bir an durakladı ve “Onu terk etmelisin,” dedi.

“Terk etmek mi?” Philip duyduklarına inanamıyordu. “Terk edemem, bu mümkün değil.”

“Neden terk edemeyecekmişsin? Birlikte yaşamıyorsunuz, seni ona bağlayan hiçbir şey yok, aksine seni mutsuz ediyor, Onu terk etmekten başka yapabileceğin bir şey yok.”

Philip önündeki kahve fincanına bakıp, “İstediği zaman bana karşı çok ilgili ve kibar olabiliyor,” dedi.

Neve, Philip’ten sevgilisinin kibar ve ilgili haline üç örnek vermesini istememek için kendini zor tuttu. “Bu senin ilk eşcinsel ilişkin, zor olduğunu biliyorum ama...”

“Sen nasıl birdenbire başıma ilişki uzmanı kesildin, hiç anlayabilmiş değilim,” dedi Philip öfkeyle. Philip’in kendini öfkeli sözcüklerle ifade etmesi büyük bir adımdı, çünkü tartışmaktan veya kavga etmekten nefret ederdi. Oyuncular sürekli bağır-dığı ve kavga ettiği için *EastEnders*’ı bile seyredemezdi, seyrettiğinde de çok mutsuz olurdu. “Sadece birkaç haftadır bir ilişki yaşıyorsun.”

“Birkaç ay demek istedin herhalde,” diye karşılık verdi Neve aynı şekilde öfkeyle. Sonra kendini toparlaması gerektiğini hatırladı. “Bunun gerçek bir ilişki olmadığını biliyorum, ama ben mutluyum, eğer ben bile kendimi böyle hissediyorsam, gerçek ilişki yaşayan biri olarak sen kendini benden daha mutlu hissetmelisin. Açık konuşmak gerekirse, üç yıldır sürekli aynı şeyleri konuşup duruyoruz.”

“Aynı şeyleri konuşmuyoruz, olaylar farklı temalar etrafında dönüyor.”

“Ama sana hep bir öncekinden daha kötü davranıyor. Şu an onu terk etmeye cesaretin olmasa bile en azından bu konuyu düşüneneğine söz ver bana.” Neve kahvesi ağzında iğrenç yağlı bir tat bıraktığı için fincanını öne doğru ittirdi. “Eğer seks bile yapmıyorsanız, daha ne düşünüyorsun ki?”

“Senin sahte ilişkinin o kısmı gayet yolunda gidiyor herhalde, sormama gerek var mı?” dedi Philip sertçe.

Neve yanaklarının kızarmasını bekliyordu, ama kızarmadıklarını fark edince Philip'e gizemli bir gülümseme fırlatmanın hiçbir sakıncası olmadığına karar verdi. Ama ağız kulaklarına varana kadar sırtıtmaktan öteye gidemedi. “Şikâyetim yok. Yani şikâyetim var, ama daha çok Jacob Morrison ile on beş dakika sonra buluşacak olmamla ilgili...”

“Belki de seni muhteşem bir yazı yazdığın için tebrik etmek istiyordur.” Philip de sonunda yenilgiyi kabul etmiş ve kahvesini öne doğru itirmişti. “Sonra sana altı haneli dolgun bir avans vereceğine söz verir, sen de hem işe gitmeyi hem de benden fikir almayı bırakırsın.”

“İşte o biraz zor,” dedi Neve, ama yine de bir iki saniye durup Philip'in söylediklerinin gerçekleştiğini hayal etti. Hayali bile imkânsız gözüküyordu. “Ayrıca ben her zaman senin fikirlerine önem veriyor olacağım.”

“O kadar emin olma Neve. İnsanlar bu işler için ajanslarla anlaşılıyor. Görülmemiş bir olay değil yani.”

“Benim istediğim tek şey *Dancing on the Edge of the World*'ü yayıncılara sunacağını söylemesi. Ondandır bana amatörce yazdığım biyografi denememi okurken eğlendiğini, ama asıl işime devam etsem daha iyi olacağını söyleyecek. Tanrım, okumasını ben istemedim aslında. Bunu da ona söyleyeceğim. Peki, söylemeyeceğim, ama gayet yüksek sesle düşünüyor olacağım.”

“Sen bugün ne kadar negatifsin Neve. Ne oldu böyle sana?”

Gizemli gülümseme bu kez yerini açık açık sırtmaya bırakmıştı. "Bir hanımefendi özel hayatıyla ilgili asla konuşmaz." Neve duvardaki saate baktı. "Sanırım artık kalkıp şu işi bitirsem çok iyi olacak. En azından dediklerimi düşüneceksin, değil mi? Seni mutlu edecek biriyle birlikte olmayı çok hak ediyorsun."

Philip yıllardır bir paspastan farksız yaşıyordu ve bu alışkanlığını terk etmesi için onunla sadece bir kez konuşmak yeterli olmayacaktı. Bunu değiştirmek zordu, ama imkânsız değildi. Eğer her buluşmalarında benzer konuşmalar yapıp onu doğru yöne çekmeyi başarırsa belki sadece Clive'in şeytani pençelerinden değil, eski karısının şeytani davranışlarından da kurtulabilirdi.

Neve, Jacob Morrison ile buluşacağı kulübün yemek salonuna doğru yürürken Philip'in tek başına, ama kendine güvenli bir şekilde gay bara gittiğini, pistte dans ettiğini ve etrafının kaslı yakışıklı erkekler tarafından sarıldığını hayal ederek gülümsüyordu. Morrison her zamanki gibi en kuytu masada oturuyordu. Muhtemelen buluştuğu talihsiz yazarları gözyaşlarına boğduğunu çok fazla insan görmesin diye hep bu masayı tercih ediyordu.

Neve yanına yaklaşırken kafasını BlackBerry'sinden kaldırmadı bile, ama Morrison, Neve'in varlığından hiçbir zaman haberdar olmadığı için bu çok da beklenmedik bir durum değildi. Oturmak için sandalyeyi çekerken Convers'lerini değiştirmeyi unuttuğunu fark etti, ama nasıl olsa burada olmasının sebebi ayakkabı seçimini tartışmak değildi.

Neve yanından geçen garsondan bir fincan çay getirmesini rica etti, sonra da cesaretini toplayıp lafa girdi. "Jacob? Özür dilerim, ama bundan sonra başka bir toplantım daha var," dedi. Bu, babasıyla romantik komedi seyretmeye gideceğini söylemekten daha iyiydi.

"Çok pardon. Sanırım Twitter'da işten daha çok zaman geçiyorum," dedi Jacob, fakat gözü hâlâ telefondaydı ve söz

verilmeden konuştuğu için Neve'e sinirlenmiş gibi gözüküyordu. "Nasılsın? İyi görünüyorsun."

"İyiyim," diye cevap verdi Neve dikkatlice, çünkü bunun tuzak bir soru olup olmadığından emin değildi. "Bana gönderdiğin bölümler çok kötü yazılmış, çok acemice düzenlenmiş ve yazdıklarının fark yaratacak hiçbir tarafı yok. Bu durumda nasıl iyi olabilirsin?" deyip Neve'i yaralayabilirdi.

Ama yapmadı. BlackBerry'siyle oynamayı bırakıp Neve'e bakarak gülümsedi. Neve elinde olmadan, "Gözlük taktığınızı bilmiyordum," deyiverdi.

Morrison modası geçmiş, kalın siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu ve bu haliyle Neve'in alışık olduğu keskin bakışlı halinden çok daha az korkutucu gözüküyordu. Jacob gergin bir ifadeyle gözlüğünün çerçevesine dokundu, biraz şaşırılmış görünüyordu. "Arşive gelirken gözlerimi rahatsız edeceğine bile bile lenslerimi takıyorum," dedi. Neve en azından Jacob'un toplantılarda neden sürekli kaşlarını çattığını anlamış oldu.

Neve oltaya takılmıştı bile. "Neden arşive gelirken gözlük takmıyorsunuz?"

Süper edebiyat ajansı Jacob Morrison, sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Üzerindeki özel tasarım takım elbiseyi, pahalı saç kesimini ve çenesinin keskin hatlarını saymazsak elinde bisküvi kutusuyla yakalanmış küçük bir çocuğu andırıyordu. "Cambridge'ten ilk geldiğimde ben de arşivde çalışıyordum," dedi sonunda. "George, yani Bay Freemont yanımdaki masada oturuyordu ve her gün zamanının büyük bir kısmını gözlük camları kalınlığıyla alay ederek geçiriyordu. Tabii katalog hazırlama konusunda ne kadar beceriksiz olduğumu ve insan ilişkilerimin ne kadar zayıf olduğunu söyleyip benimle dalga geçmediği zamanların dışında..."

"O zamanlarda mı böyle bir insandı?" diye sordu Neve.

“Daha da beterdi. Yaşlanınca biraz törpülendi,” dedi Jacob gülümseyerek. “Ama Rose her zaman benim tarafımı tutardı. George’a çay hazırlarken yaptığım hainliğe bile göz yummuştu. Yani öcümü aldım ondan.”

“Çaya ne yapmıştınız ki?”

Jacob ciddiyetle kafasını salladı. “Bu benle mezara gidecek bir sır. Ağzımdan laf alabilmen için beni körkütük sarhoş etmen gerekiyor.”

Neve kıkırdayarak güldü. Aslında buraya gelirken tek kelime konuşmadan öylece duracağını düşünmüşü, ama aksine son on dakikadır Jacob’a soru üzerine soru soruyordu. Çünkü Bay Freemont’un kirli çamaşırlarının neler olduğunu öğrenip Chloe ve Philip’e anlatmak için can atıyordu. Görünen oydu ki bunca zamandır Rose bütün bunları onlardan gizlemişti.

Jacob sonunda ellerini önünde birleştirip bu duruma bir son vermeye karar vermişti. “Bu kadar yeter. Seni buraya bunları anlatmak için çağırmadım. Seninle Lucy Keener ile ilgili konuşmak istiyorum.”

Neve sahip olduğunu bütün duyuların panik içinde alarm verdiğini hissediyordu, ama hepsini duymazdan gelmeye çalıştı, çünkü evet, öncelikli konu Lucy olmalıydı. Diğer hiçbir şeyin önemi yoktu, fakat eğer Jacob yazdıklarından *nefret ettiyse* Neve bunu en hızlı ve en acısız şekilde duymayı umuyordu.

“*Dancing on the Edge of the World*’ü sevdiğinizi söylemişsiniz,” diye söze başladı gergin bir şekilde.

“Sevmedim,” diye cevap verdi Jacob. Neve, “Nasıl olur, mailde sevdiğini yazmıştı,” diye düşünüp kaşlarını çattı. “*Bayıldım*. Asistanımla eleştirmenim de bayıldı. Hatta kız arkadaşım bir oturuşta bitirdi ve son elli sayfada gözyaşlarını tutamadı. Sanırım sen müthiş bir yazar keşfettin Neve.”

“Öyle mi?” Neve artık biraz sakinleşebilirdi. “Peki ya şiirler ve kısa hikâyeler, onları da sevdiniz mi?”

Jacob kafasını salladı. “Evet, çok beğendim. Aslına bakarsan şiir ve kısa hikâyelerin satışı romanlara kıyasla daha zordur, ama zamanı geldiğinde bu sorunun üstesinden de geleceğiz.”

Neve, Jacob’un “ben” yerine “biz” demesinin derin bir anlam ifade etmediğine karar verdi. “O halde *Dancing on the Edge of the World*’ü yayıncılara sunacaksınız değil mi?” dedi, ama sonra pişmanlık duyarak gülümsedi. “Elimde değil, Lucy söz konusu olduğunda koruma içgüdülerim harekete geçiyor.”

Jacob gözlerinin arkasından kaşlarını çatarak bakıyordu. Neve yine gerilmişti. “Lafı uzatmayalım, olur mu?”

Neve umutsuzca kafasını salladı.

“Gönderdiğin ilk iki bölüm çok gösterişli bir üslupla kaleme alınmış. Kullandığın dil gayet iyi, ama insanların kafasında bir resim oluşturmaya yetmiyor. Ben okurken Lucy’nin arka planını, hangi okula gittiğini, yatak odasının nasıl olduğunu, hep gittiği mağazanın neye benzediğini öğrenmek ve kafamda canlandırmak istiyorum. Okuyucu Lucy ile arasında bir bağ kurarsa, işte zaman onu önemsemeye başlar.”

Neve başını öne eğdi. “Tamam, anladım...”

“Ama üçüncü bölümün yarısına doğru ritmi yakalamayı başarmışsın. Kız kardeşi Dorothy’nin evlenmek için evi terk ettiği bölümden bahsediyorum. Ayrıca Lucy’nin babasıyla olan ilişkisini çok güzel bir şekilde anlatmışsın. Çok beğendim,” dedi Jacob gülümseyerek. “Bu başlangıç için iyiye işaret.”

“Gerçekten mi?” Neve o kadar şaşırılmıştı ki elinde olmadan bunu sesine de yansıttı.

“Aynen öyle, ama bunu söyledim diye hemen başın dönmesin,” dedi Jacob net bir ifadeyle. Bunu söylerken kelimelerinin verdiği acıyı hafifletmek istercesine gülümsedi. “Şimdi, kitabın

olası yayıncılarına bir paket hazırlayıp sunmak istiyorum. Paketin içinde biyografinin tam metni ile Lucy'nin en iyi şiir ve kısa hikâyelerinin derlemesi de yer alacak. Bunun üzerinde birlikte çalışmayı tercih ederim çünkü sen konuya daha hâkimsin.”

“Ben şiir ve hikâyeleri on yıllık periyodlar halinde ayırabilirsiniz diye düşündüm, böylece aynı zamanda bir otobiyografi niteliği de taşıyabilir,” dedi Neve hevesle. “Savaş boyunca yazdığı kısa hikâyelerle savaş bittikten üç sene sonra ve Charles Holden’la evlendiğinde yazdığı şiirleri karşılaştırdığınızda yazım dilinin değiştiğini fark edeceksiniz. Aslına bakarsanız böyle yaptığınızda kronolojik bir boşluk ortaya çıkabilir, ama...”

“Neve, sen benim ne dediğimi duydun mu?” diye sordu Jacob kaşlarını çatarak. Aslında Neve bu çatık kaş durumuna alışmaya başlamıştı. “Senden Lucy biyografisini bitirmeni istiyorum. Bitir ki bir an önce yayıncılara sunabileyim.”

“Emin misiniz? Çünkü ben gerçek bir yazar değilim. Yani Oxford’dayken *Isis*’te birkaç yazım yayınlamıştı, ama bence onlar sayılmaz. Ya kilitlenirsem ne olacak? Ya sonunu getiremezsem?” Neve tam heyecandan saçlarıyla oynamaya başlayacaktı ki atkuyruğuna kabarık durması için köpük yerleştirdiğini hatırladı. Saçlarıyla oynamak yerine parmaklarını bükmeye başladı. “Siz kocaman bir kitaptan bahsediyorsunuz, ne kadar zamanda bitirmem gerekiyor?”

“Tamam, önce durup biraz derin nefes al bakalım,” dedi Jacob. Yanına garsonlardan birini çağırdı. “Sana bir bardak su söyleyeceğim, heyecanını yatıştırmana yardımcı olur.”

Neve suyu kafasına dikip kana kana içmeye başladı. Neve suyunu bitirene kadar bekledi ve konuşmasına öyle devam etti. “Yüksek lisans tezini yazıyormuşsun gibi düşün, ama çok daha edebi bir dille...”

Neve, Jacob'un kulübüne en kötüsünü düşünerek gelmişti, şimdi ise edebiyat konusunda profesyonel biri tarafından temsil edileceğini öğrenmiş ve Lucy biyografisini bitirmek için önünde bir ışık yanmıştı. Nasıl davranacağını bilmiyordu. Zorlukla yutkundu ve bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Hiç.

"Teşekkür ederim," diyebildi sonunda. "Teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlam ifade ettiğini bilemezsiniz."

"Bildığım şey şu ki senden boş zamanlarında bir kitap yazmanı istedim, ama para konusunda sana söz veremem. Biyografiyi bitirdiğinde eğer senin için bir yayıncı bulamazsam, sonunda bu işten hiç para kazanmamış olacaksın."

"Para umurumda bile değil," dedi Neve nefesini kontrol etmeye çalışarak. Söylediği kesinlikle gerçektir. Jacob Morrison ona ve yazılarına inanmıştı ya, bu ona yeter de artardı bile. Bu karşılaşmayı hiç beklemediği bir durumdu. "Aman Tanrım, inanamıyorum, insanlarla konuşurken 'benim danışmanım' kelimesini kullanabileceğim." Jacob'un kendisine deliymiş gibi baktığını fark edince durakladı. Dengesini kaybetmiş gibi hissediyordu.

"Ofise gidince sözleşmeyi hazırlayacağım, ama lojistik konular ile ilgili konuşmaya başlamadan önce el sıkışalım mı?"

Yaklaşık bir saat boyunca Neve'in yapması gereken kabarik iş listesi ile ilgili konuştular. Sadece biyografiyi kaleme almakla bitmiyordu işi; Oxford'daki Mezunlar Derneği ile iletişime geçip Lucy'nin yaşlılarıyla görüşmesi, Holden Ailesi'nin kişisel arşivinden sorumlu kadınla güzel bir diyaloga girip bazı özel belgelere ulaşmak için izin alması gerekiyordu. Yapması gereken işleri arasında Rusya Büyükelçiliği'nde görev yapan kültür ateşesi ile iletişime geçmek de vardı, böylece Lucy'nin Rusya'da geçirdiği iki seneye ışık tutabilecekti. Bütün bu işler çok korkutucu, ama diğer taraftan da çok, çok heyecan vericiydi.

Daha da güzeli Jacob. Neve'in bu işlere zaman ayırabilmesi için arşivde beş yerine, dört gün çalışmasını sağlayacaktı. Hem de çalışmadığı bir günün parası maaşından kesilmeden. Çünkü Lucy Keener'in herhangi bir eserinin yayımlanması arşive de fayda sağlayacaktı ve Jacob'un da dediği gibi: "Zaten maaşı oldukça düşüktü."

Lucy Keener'in hayatının çekileceği filmde Kate Winslet'in başrol oynama ihtimalini düşününce ikisinin de gözleri buğulanmıştı. Neve bu sırada hayal aleminden sıyrılıp saatine baktı. Tam iki saattir burada olduğuna inanamıyordu.

"Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemişim," dedi Neve özür diler gibi. "Saat beşte Camden'da olmam gerekiyor."

Jacob kafasını salladı, ama çoktan BlackBerry'sini eline almıştı bile. "Asistanıma sana bir e-mail atmasını söyleyeceğim," dedi Neve sandalyeden kalkarken. "Ayrıca George Freemont'a telefon açıp haftanın bir günü sensiz idare etmesi gerektiğini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Neve coşkuyla. Çünkü kara kara Bay Freemont'a bu durumu nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

"İnan bana, benim için büyük bir zevk olacak." Jacob, Neve'e gülümseyip göz kırpınca, "İyi ki kalbim başkasına ait," diye düşündü Neve. Çünkü insanın edebiyat danışmanına aşık olması hiç profesyonel bir davranış sayılmazdı. "Geç kalmak istemiyorsan, koşsan iyi olur."

32

Neve. Bloomsbury'den Camden'a giden yarım saatlik yolu yürürken babası ile buluşacağı için endişelenmeyi planlıyordu, ama otuz dakikanın otuzunu da telefonda Philip ile konuşarak geçirdi. Çaldığı bütün kapıların yüzüne kapanacağını, ailenin özel belgelerine asla ulaşamayacağını ve gittiği arşivlerin kapısından geri çevrileceğini düşündükçe daha da panikliyordu. Telefonda Philip'e avaz avaz bunları anlatmakla o kadar meşguldü ki Parkway'e dönünce buraya neden geldiğini hatırlaması birkaç saniye sürdü. Buluşma yerine *her zaman* olduğu gibi on dakika erken gelmesine rağmen, babasını sinemanın önünde kendisini beklerken buldu. Elli sent koparabilmek umuduyla yanına yanaşıp acıklı hikâyesini anlatmaya başlayan evsiz adama sert bakışlar fırlatıyordu. Neve adamın şişkin poşetlerle dolu el arabasının yanından geçip babasının yanında durdu.

"Bir daha tekrarlamayacağım. Şimdi toz ol ve kendine bir iş bul," diyordu Barry Slater. O sırada Neve'in yanında durduğunu fark etti. "Hoş geldin. Haydi içeri girelim. Fragmanları kaçırmak istemiyorum."

İçeri girmeden önce o kadar kısa ve o kadar acemice sarıldılar ki burunlarıyla dirsekleri birbirine çarptı. Tabii ki babası biletleri önceden almıştı. "Annen her filmin ortasında tuvalete

gider, ondan sonra da film boyunca bana soru sorup durur” açıklamasıyla birlikte Neve’i tuvalete gönderdi. Geri geldiğinde babasını elinde iki şişe su ve küçük bir paket patlamış mısırla beklerken buldu.

“Mısırlar tuzlu.” dedi birinci salona doğru ilerlerken. “Sen bunları yiyebiliyor musun? Acaba benim kolesterolümü yükseltir mi?”

“Ben biraz alırım, ama senin sodyum içeriği yüksek olan yiyeceklerden uzak durman gerekiyor sanırım.” Neve son anda gözlerini kaçırmadan babasına dikkatlice baktı.

Gayet iyi gözüküyordu. bronzlaşmıştı. Neve’in hiç geçmez sandığı çizgiler kaybolmuştu ve eskisinden daha az göbeği vardı. “Annem kendine dikkat ettiğini söylemişti, gerçekten işe yaramış.”

Barry Slater hafifçe midesine vurup tüm huysuzluğuyla, “Bira içmeyi özledim,” diye mırıldandı, böylece Neve kolesterol konusunun kapandığına kanaat getirdi. Koltuklarına oturdukları andan itibaren konuşacak tek kelime bulamadığı için kıvranmaya başlayacağından adı gibi emindi.

Filmin başlamasını beklerken Neve, “Burada ne işim var?” diye düşünmekten kendini alamadı. Babası önce ona söyledikleri, sonrasında ise söylemedikleri için en ufak bir suçluluk duyuyor gibi görünmüyordu. Belki o da Neve ile aynı şeyleri düşünüyordu. Söz konusu Barry Slater olunca tahmin yürütmek oldukça zordu.

Doksan dakikanın sonunda Neve kendini daha iyi hissediyordu. Jennifer Aniston’un saçları parıl parıl parlıyordu. Partneri son derece yakışıklı, en yakın arkadaşı bayağı üşütüktü. Filmin konusu cinsellik üzerine kurulu değildi ve filmin sonunda ikili Central Park’ın baharı yaşadığı günlerinden birinde öpüşerek mutlu sona ulaşmışlardı. Neve, Doğu Avrupa sinemasına daha

fazla vakit ayırması gerektiğini biliyordu, ama bu tarz romantik komedilere de bayılıyordu.

“Filmi beğendin mi baba?” diye sordu Neve sinema salonundan çıkarken. Babası sanki merdivenlerden tek başına inmeyi beceremeyecekmiş gibi Neve’i dirseğinden kavramıştı. “Beğendim güzeldi. Hâlâ Brad Pitt’in ne düşündüğünü anlayabilmiş değilim. Böyle bir kadını terk edebileceğini hayal edebiliyor musun?”

“Bu hikâyenin aslını hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz sanırım,” diye cevap verdi Neve, çünkü aynı konuyu tekrar açmak ve uzatmak istemiyordu.

“Arabayı şu köşeye park ettim. Marco’nun Yeri’ne gidip birlikte yemek yeriz diye düşünmüştüm,” dedi Barry Slater. Neve kendini gerginlik içinde iki saat daha geçirmeye hazırlasa iyi olacaktı.

Arabayla Finsbury Park’a doğru ilerlerken sessizliği bozan tek şey Barry Slater’in canavarlaşıp caddeden geçen her arabanın şoförüne söylenip durmasıydı. Hatta durumu adamların annelerinin günahlarını alacak kadar abartmıştı. Bu sırada Neve’in elinden ayağının altındaki hayali frene basmak dışında hiçbir şey gelmiyordu.

Neve babasının ne zaman rahatladığını söyleyebilirdi. Ne zaman mı? Restoran kapısı açılıp yüzüne sarmısak ve taze ekmeğin kokusu çarptığında... Marco koşarak gelip ikisini de içeri buyur etti.

“Bay Slater, görüşmeyeli uzun zaman oldu,” diye haykırdı. Birbirlerinin sırtına vurarak hep beraber pencere kenarındaki masalarına doğru ilerlerlerken eskiden kapı komşuları olan Bay ve Bayan Chatterjee ile karşılaştılar. Babasının keyfi yerine gelmişti ve bunu hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyecek gibi görünüyordu.

Özellikle Neve üzerinde çok fazla peynir olmadığı takdirde pizza yiyebileceğini söyleyince daha da keyiflendi. Neve kırmızı

şarap kadehini eline aldığında her şeyin yoluna gireceğinden neredeyse emindi. Başlangıçta ikisi de biraz tutuk davranmıştı, ama birbirleriyle çok fazla konuşmadan geçirdikleri üç yıl göz önüne alındığında bu gayet normaldi.

Barry Slater pantolonunun arka cebinden buruşmuş bir kâğıt rulosu çıkarırken Neve sıcak bir ifadeyle gülümsüyordu. "Sen de yanına okumak için bir şeyler getirdin mi?" diye sordu babası.

İşte o anda Neve hiçbir şeyin değişmediğini anladı. Eskiden olduğu gibi sessizce oturup karşılıklı bir şeyler okumak işlerin yoluna gireceği anlamına gelmiyordu. Bunun tek anlamı şu olabilirdi: Babasının kızına söyleyecek tek kelimesi bile yoktu, sadece onun değil, Neve de babasıyla ne konuşacağını bilmiyordu. Çantasını karıştırıp *Gay from China at Chalet School* kitabını çıkardı. Eğer rahat rahat yemek yiyemeyecekse, o zaman onun yerine rahat rahat kitap okuyabilirdi. Daha ilk paragrafı okumayı bitirmemişti ki babası araya girdi. "Hâlâ şu korkunç *Chalet School* serilerini okumuyorsun, öyle değil mi?"

"Aslında tekrar okuyorum, ama..."

"Amcan Lytham St Annes'te bir evi tahliye ederken elli ciltlik bir seri bulmuştu, hatırlıyor musun?"

Neve burada müdahale etmek zorundaydı. "Elli sekiz cilt vardı."

"Gecenin bir yarısı onları almaya gitmiştim, sabah kutuyu açtığında, avazın çıktığı kadar bağırarak ağlamaya başlamıştım." Barry Slater'in yüzünde hâlâ Neve'in o günkü tepkisini garip buluyormuş gibi bir ifade vardı.

"Onlar mutluluk gözyaşlarıydı."

"Zaten etrafımızda ağlatacak o kadar çok şey var ki mutlu olduğunda insan neden ağlar ki?" diyerek Neve'e garip bir bakış fırlattı.

“Doğru söylüyorsun,” diye mırıldandı Neve, olabildiği kadar tarafsız kalmaya çalışarak. Sonra başını eğip okumaya devam etti.

“*Eustacia Goes to Chalet School*’u hatırlıyorum,” dedi babası gururla, Neve tekrar kafasını kaldırmak zorunda kaldı.

“Nasıl hatırladın? Ben uyuduktan sonra alıp okuyor muydun yoksa?”

“Saçmalama,” dedi Barry Slater dalga geçercesine. “Morecambe’a gittiğimiz şu meşhur gün var ya, işte o zaman öğle yemeği yerken bahsetmiştin bana. Annen o gün yüzünden beni hiç affetmedi, biliyor musun?”

“Peki, sen Celia ve Douglas’ın da seni affetmediğini biliyor musun?” Neve bu sefer gülümsemek için kendini kasmak zorunda kalmadı, aynı şekilde babası da gülümsüyordu.

“Sen Oxford mezunusun, neden hâlâ bu aptal kitapları okumaya devam ediyorsun?”

Neve babasına işte stres yaşadığı günlerde kafasını dağıtmak için kitapları tekrar okumaya başladığını anlattı. Sonra da arşivdeki meşhur grup toplantısını... Marco tabakları toplamaya geldiğindeyse Lucy ile ilgili yeni durumları anlatmakla meşguldü.

Babası kafeinsiz kahve ve naneli çay siparişi verirken, “Panic atak geçirmemeye çalışıyorum,” diye bitirdi sözünü. “Sen hikâye yazmak konusunda her zaman iyiydin. Celia’nın bir İngilizce ödevi vardı, Romeo ve Juliet’i tekrar yazması gerekiyordu. Sen ona yardım etmiştin, hatırlıyorum, ama Celia hiç senin gibi olamadı.”

“Celia işini, modayla uğraşmayı çok seviyor.”

Babası bu cümleden hiç memnun olmuş gibi gözüküyordu, çünkü modayla uğraşmak onun için düzgün bir iş kategorisine girmiyordu, asla da girmeyecekti. “Ailemizden bir yazar çıkacağını hiç düşünmemiştik. Büyükannen hayatta olsa seninle gurur duyardı.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Neve dikkatli bir şekilde çünkü aralarındaki ilişki daha çok yeni ve kırılıyordu. Üstelik Barry Slater daha önce annesi ile ilgili hiç konuşmamıştı.

“Çok akıllı bir kadındı, ama babası, yani senin büyük büyükbaban, kızların okula gitmesini gereksiz bulduğu için önünü kesmiş. Sınavı geçmesine rağmen lisede kazandığı okula göndermemiş. O yüzden on beş yaşında okulu bırakmak zorunda kalmış. Neymiş ev işlerini öğrenecekmış. Annem hayatı boyunca bunun pişmanlığını yaşadı.”

“Onu çok özleyorsün olmalısın. Yani o öldüğünde sen on sekiz yaşındaymışsın. Ben o yaşta sizi kaybettiğimi hayal bile edemiyorum.”

Babası kaşlarını kaldırdı. “Eminim, bununla başa çıkabilirsin kızım.”

Neve derin bir nefes aldı. “Baba, aslında ben çok üzgünüm, şey için...”

“Ben de seninle gurur duruyorum. Bunu her zaman belli edememiş olabilirim, ama ailemizde üniversiteye giden ilk kişi sensin, hem de Oxford’a... O kütüphanede tam olarak ne yaptığını bildiğimi söyleyemeyeceğim, ama ayağına kadar gelen fırsatları da görmezden gelmeni istemiyorum. Sen aklına koyduğun her şeyi yapabilecek kapasitedesin. Kitap yazmayı saymıyorum bile, sen her şeyi başarabilirsin.”

Neve kilosuyla ilgili konuşmayı bu kadarla sınırladığı için babasına minnettardı. Çünkü son bir saattir, birbirleriyle bir şeyler paylaşmadan geçirdikleri üç senenin acısıyla kırgınlığının tam olarak kaybolmasa bile, yavaş yavaş azaldığını hissediyordu. “Biliyor musun baba, ileride ne kadar başarılı olursam olayım, ben hep aynı kalacağım ve nereden geldiğimi asla unutmayacağım.”

“İşte şınlı tam bir Slater gibi konuşun,” dedi babası gururla. “Zekânı kesinlikle bizim aileden almışsın. Anneni çok seviyorum,

ama onun ailesi hiç sağduyulu değildir.” Bu konuyu da hallettiklerine göre artık sylenecak doğru Şeyi bulmak hiç de zor değildi.

Neve birden, “Buradan bana gidelim mi? Mutfak ekmece-sinin sapı gevŐemiŐ, ayrıca duş hâlâ su damlatmaya devam ediyor. Gelip bakabilirsen çok sevinirim,” dedi.

Barry Slater kuk ev tamiratlarıyla uğraşmaktan inanılmaz bir keyif alırdı. Neve, evde alet çantası ile dolaşan orta yaşlı bir adam gördüğü için cinnet geçiren Keith’i yatak odasına kapatmak zorunda kaldı. Babası sadece Neve’in söylediği tamiratları yapmakla kalmadı, aynı zamanda duvara bir tablo astı, fırının saatini ayarladı ve bisikleti için koridordaki duvara bir raf takmayı teklif etti.

Bu sırada, “Hem yer işgal etmemiş olur,” dedi Barry Slater.

Eğer Charlotte bisikleti için bir raf yaptırdığını grurse, bunu kendi çıkarı için yaptığını düŐünecekti. Neve, Charlotte’un bu Şekilde dŐunmesine neden olacak hiçbir Şey yapmayacaktı. “Hayır,” dedi Neve. “Bu Şekilde hiç kimseyi rahatsız etmiyor.”

Babası tam apartmanın kapısını açmak üzereyken babası Neve’l kolundan tuttu. “Annen anlattı, grŐtđn Şu delikanlı... Umarım sana iyi davranıyordur...”

Soruda adı geçen delikanlı müstehcen bir konuşma için yarım saat sonra Neve’e telefon edecekti. Yüzü kızardı. “Tabii, bana gayet iyi davranıyor, merak etme.”

“Hele bir davranmasın. Ayrıca o köpeği sana bırakması hiç doğru değil. Dikkat et. Her an sana saldırabilir, biliyorsun, değil mi?” dedi Barry Slater gizemli bir ifadeyle. Aynı gizemli ifade yüzünde de vardı. Buluşmaları bu can sıkıcı uyarıyla bittiği için Neve’in tadı kaçmıştı. Bu sırada Neve babasının sarılmak için kollarını açtığını fark etti. “Giderken yaşlı babana sarılmayacak mısın?”

Sarıldığında Neve'e kendini bu kadar güvende hissettirecek biri daha yoktu bu dünyada. Neve kendini babasının kollanına bıraktı ve yüzünü omzuna dayadı. Annesinin kullandığı deterjan ve yumuşatıcının kokusu burnuna geliyordu. Burnuna gelen bir diğer koku ise duvarı delerken üzerine sinen talaş kokusuydu.

"Artık ayrılacak iyi olacak," dedi babası. Geri çekilmeye çalıştı, ama Neve babasına daha da sıkı sarıldı. Aradan dakikalar geçmişti. Babası kızının alınına bir öpücük kondurdu. "Artık gitsem iyi olacak, annen kaçırıldığımı sanacak."

Neve sonunda sokak kapısını açtı, babası tam dışarı adımını atmıştı ki Neve, "Belki bir dahaki sefere Cameron Diaz'ın filmini izlemeye gideriz, olmaz mı?" diye sordu.

"Jennifer Aniston'ın eline su dökemez, ama seninle gitmeyi çok isterim."

www.webcanavari.net / Orppersephone

33

Max döndüğünde Londra'da hava o kadar güneşliydi ki Stroud Green Caddesi'ndeki kepenkleri kapalı dükkânları bile ışığından mahrum etmemişti. Neve, Max ile birlikte Los Angeles'a gitmiş kadar olmuştu çünkü her akşam telefonda ya Max'ın terasında olduklarını ya da Neve'in mutfağından ortak bahçeye giden kü-lüstür yangın merdiveninden çıktıklarını hayal etmişlerdi. Aslında Neve hayalini kurarken bile, Max'ın terasında olmayı tercih ederdi çünkü orada bahçeye astığı çamaşırları toplayan ve bahçe mobilyalarının dayanıksızlığı ile ilgili iğneli sözler söyleyen Charlotte'u gözünün önüne getirmek zorunda kalmıyordu.

Neve, Max'ın döndüğü haftayı yorgunluktan serseme dönmüş bir halde geçirdi çünkü Max jetlag olmuştu ve gecenin bir yarısı uykusundan uyanıp duruyordu. Tabii ki Max uyanınca tatlı şeyler yaparak Neve'i de uyandırıyordu. Philip'in yapıcı ve Jacob Morrison'un ise acımasız eleştirilerinden sonra, gece ne kadar geç uyumuş olursa olsun, sabah erken kalkıp Lucy Keener biyografisinin yedinci bölümünü yazmaya devam etmek zorundaydı. Lucy Keener'in dünyasına kilitleyip kalmadığı zamanlardaysa ya arşivdeki ofisinde ya da Max'ın kollarında oluyordu. Her iki durumda da uyumak için fazla şansı yoktu.

Yüzünden eksik olmayan ışıltısının yerini gözaltındaki halkalar almıştı ve her gün bol miktarda kahve içmeden kendine gelememiş olmuştur.

Chloe cuma günü öğleden sonra Neve'in ofisine gelip iş arkadaşının çalışırken uyuyakaldığını fark edince, "İlişkinin hâlâ 'uykusuz bırakma' aşamasında olduğuna inanmıyorum," dedi. "Dinlediğin şey ilgini çekmiyor galiba?"

"Eğer sen de Lavinia Marjoribank'ın ağzından Vita Sackville-West'in isteklerini geri çevirmeseydi çok daha başarılı bir edebi kariyeri olacağını dinleseydin, sen de uyuyakalırdın," dedi Neve esneyerek.

"Kulağa heyecan verici geliyor, bir tür lezbiyen kurnazlığı," dedi Chloe ve Neve'in masasının kenarına oturdu. "Virginia'nın dedikodusunu da yapıyor mu?"

"İnan bana, bu kadının o kadar monoton bir sesi var ki George Clooney ve Clive Owen ile aynı filmde bir araya gelse, o bile dünyanın en sıkıcı şeyi olur." Neve gözlerini kaşıyıp kafasını masaya koydu. "Sanırım aşırı yorgunluktan öleceğim."

"Zavallım benim. Sahte erkek arkadaşına seni bir gece olsun rahat bırakmasını söylersen, güzel bir uyku çekebilirsin belki," dedi Chloe masanın üzerindeki *Chalet School* serisine göz atmaya başlarken. "Ben çocukken annem benim böyle okul hikâyeleri okumama hiç izin vermezdi. Tamamen gericilik göstergesi olduğunu ve hiçbir edebi değer taşımadığını söylerdi."

"Bu tamamen bir genelleme... ve Max benim sahte erkek arkadaşım değil. Geçici olarak erkek arkadaşım olabilir, ama ikisi çok farklı kavramlar." Neve kollarını gerip başının üstüne koydu. "Bir gece yalnız başıma kalmak kulağa hiç de kötü gelmiyor. Max'la da cumartesi, pazar görüşürüm."

"Bu adam senin bütün zamanını zapt etmiş, geçici bir erkek arkadaşına göre bu biraz fazla değil mi?" dedi Chloe, *The School*

at the Chalet'in sayfalarını incelemeye başladığı için dikkati dağılmış görünüyordu. "Seks nasıl gidiyor?"

"Harika," diye cevap verdi Neve. Gerçekten de öyleydi, ama Neve, Chloe'a uzun uzun cevap veremeyecek kadar yorgundu.

"Şahsen benim geçici erkek arkadaşımın muhteşem bir işi olsaydı ve bana sık sık harika orgazmlar yaşatsaydı, kalıcılığa terfi ettirmeyi düşünürdüm," dedi Chloe. "Şu diğer çocuk yıllardır uzakta ve sana neler yaşatacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Gelen gideni aratır, unutma."

Bu, Neve'in son zamanlardaki en büyük ikilemiydi. Ne zaman aklına gelse, acımasızca bilinçaltının en diplerine göndermeye çalışıyordu. Bir an yapılması en muhtemel şey bu gibi geldi Neve'e, ama sonra Max'ın ciddi ve gerçek ilişkilere olan bakışını hatırladı. Max böyle düşünüyor olmasaydı bile, Neve hayatının geri kalan kısmını William'ı düşünüp büyük harflerle "YA OLSAYDI?" diye sorarak geçirmek istemiyordu.

"Keşke erkekler marketlerin promosyon raflarındaki ürünler gibi olsaydı, satın almadan önce denemek hiç de fena olmazdı," diye mırıldandı. "Altı yılını William'ın benim olmasını isteyerek geçirdim. Bu neredeyse hayatımın çeyreği demek. Ayrıca şunu da atlamamak gerek, Max geçici olduğunu bildiği için bana hep iyi yüzünü gösteriyor."

"Ne onlarla oluyor, ne de onlarsız... Bu duygudan nefret ediyorum," dedi Chloe umutsuzca. Elindeki kitapla Neve'in omzuna vurdu. "Bunu ödünç alabilir miyim?"

"Tabii ki, keyfine bak," dedi Neve telefona uzanırken. "Max'ı aramam lazım, böyle giderse eve giderken bisikletin üzerinde uyuyakalacağım."

Max, Neve akşamki planlarını iptal etmek istediğini söylediğinde hiç itiraz etmedi. "Tanrım, çok teşekkür ederim," dedi. Evet, gayet kaba bir şekilde tam da böyle söyledi. "O kadar bitkinim

ki adam gibi düşünemiyorum bile. Yarım saattir İpod'umu arıyorum, sonunda nereden çıktı biliyor musun, buzdolabının içinden! Sen düşün artık halimi.”

“Sorun olmayacağına eminsin, değil mi?” diye sordu Neve, çünkü hayır, mümkün değil, olamaz demesini istiyordu. Eğer Max on iki saat bile Neve'den ayrı kalamıyorsa, bu bir işaret sayılabilirdi. O zaman Neve gelecek planlarına Max'ı dahil etmeyi daha çok düşünebilirdi.

“Tabii ki sorun olmaz,” diye cevap verdi Max neşe içinde. “Aramızda kalsın, Keith'le biraz erkek erkeğe kalsak iyi olacak.”

Neve yol boyunca Max'la yaptıkları kısa konuşmayı düşünüp durdu. Max'in kelimelerinin altında “sensiz yaşayamam” anlamına gelecek bir işaret bulmak için çok çabaladı, ama bulamadı.

Bisikletini apartmanın girişine zincirlerken Max'tan mesaj gelmiş mi diye bakmak için çantasından telefonunu çıkardı, ama gelen tek mesaj Orange'dandı, son dönem faturasını mail adresine gönderdiklerini söylüyorlardı. Neve hâlâ apartmanın içinde durmuş, umutla telefonuna bakıyordu. O sırada kapı açıldı. Karşısında Charlotte duruyordu.

Artık yukarı kaçmak için çok geçti. Neve bisikletinin selesini düzeltti ve yengesine bakıp selam verdi. “Merhaba.”

“Bisiklet,” dedi Charlotte her zamanki suratsızlığıyla. “Aptal bisikletin bütün girişi kapatıyor.”

Neve arada en az otuz metre olduğunu göstermek için kollarını açtı. “Hayır, kaplamıyor.”

Neve, Charlotte'a cevap vermişti, ama çok yakın durdukları için en çok hangisinin şaşırdığını kestirmek zordu. Tabii ki Charlotte bu şoku üzerinden hızla atarak cevap verdi. “Evet, kaplıyor,” dedi ısrarla. “Ayrıca dün çamaşırlarını bahçede bırakmışsın. Orası ortak bir bahçe, sadece senin değil. Başka bir şey asmaya yer kalmamış, çünkü senin kıyafetlerin her yeri kaplıyor.”

Sözlerinin altındaki imayı anlamamış olma ihtimaline karşı gözlerini Neve'in kalçalarına dikti.

"Askıdakiler kıyafet değil, çarşaflarımdı," diye söze başladı Neve. Sonra sustu çünkü Charlotte'a laf anlatmaya çalışmak ormanda çıkan yangını bir bardak suyla söndürmeye çalışmak kadar manasızdı. "Her neyse, seninle bunu tartışacak vaktim yok benim."

Neve arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladığında Charlotte hâlâ ağzını açıp kapatıyordu. Eve girdikten sonra Charlotte'un kapıyı bütün apartmanı sallayacak kadar sert bir hamleyle kapattığını duydu.

İçinden bir ses Charlotte'un süpürge seansına başlayacağını söylüyordu, ama birkaç dakika sonra Douglas'ın geldiğini duydu. Artık kıyafetlerini çıkarıp gönül rahatlığıyla Charlotte'un sinir olduğu tertemiz çarşaflara yayılabiliirdi. *The New Mistress at the Chalet School*'un ilk bölümünü bitiremeden uyuyakaldı.

Birkaç saat sonra çalan telefonun sesiyle uyandı. Bir saniye olduğu yerde kaldı, kafası karışmıştı çünkü hava hâlâ aydınlıktı. Telefonuna uzandı.

"Bensiz iki saat bile geçiremiyorsun, değil mi?" dedi alaycı bir tavırla. Uyku mahmurluğundan sıyrılıp cazibeli bir sesle konuşabilmek için yatakta doğruldu.

"Neve," dedi uzaktan bir yerden gelen tanıdığı bir ses, ama Neve'in duymayı umduğu ses bu değildi. "Ben William."

Neve'in vücudu bir saniye içinde buz kesti. Yatakta yalnız olmasına rağmen kendisini inanılmaz şekilde suçlu hissetti. Eğer yatakta Max ile birlikte çıplak yatıyor olsaydı, herhalde utançtan ölebilirdi.

"Neve? Neve Slater ile mi görüşüyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi Neve dikkatlice. "Aramanı beklemiyordum."

“Bir an yanlış numara çevirdiğimi zannettim.” Hayatında ilk defa William’ın düzgün, BBC İngilizcesini duyunca korkudan soğuk terler dökmüştü. “Nasılsın?”

“İyiyim. Sadece... Sesini duymak sürpriz oldu,” dedi telaşla. Yataktan kalkıp odanın içinde endişeyle volta atmaya başladı. Bu sırada aynada kendine baktı. Yüzüne yastığın izi çıkmıştı, saçlarıysa darmadağındı.

“Neve zamansız aradıysam çok özür dilerim. Seni bir şeylerin ortasında mı yakaladım yoksa?”

Neve aynadaki yansımasına bakıp yüzünü buruşturdu çünkü William’ın söylediği şeyin altında yatan ironinin Neve için ne anlama geldiğinin farkında bile değildi. “Hayır, tabii ki hayır. Pazar günü konuşacağız sanıyordum. Her şey yolunda değil mi?” dedi ve kaşlarını çattı. “Sen İngiltere’de değilsin, değil mi? Temmuz sonu döneceğini söylemiştin, ama daha haziran bile bitmedi.”

“Aslında İngiltere’deyim. Tahmin ettiğimden daha erken döndüm, ama yarın sabah tekrar Los Angeles’a uçacağım,” dedi William, Neve gözlerini kapatıp duvara yaslanırken. Geri dönmüş olamazdı, daha Neve istediği kiloya ulaşamamıştı. Üstelik daha Max’la ilişkisini bitirmeye hazır değildi... Neve, William’ın dönüşüne hazır değildi. “Son dakikada haber verdiğimin farkındayım, ama buluşup bir şeyler içmeye ne dersin?”

“Ne, şimdi mi? Bu gece mi yani?”

“Biliyor musun, senin çok farklı geliyor.” Neve bir an William’ın içinden düşündüklerini duyup duymadığından şüphelendi. “Uzun zamandır farkındayım aslında. Belki eskisi kadar coşkulu olmayabilir.”

“Bana hep aynı geliyor. Yani aslında insan kendi sesini düzgün duyamaz, değil mi? Başkasının telesekreterinden duyabilir ama.” Tamamen saçmalıyordu. Avcunu alnına yapıştırıp bir an önce aklını başına toplaması gerektiğini düşündü, ama boşuna

bir umuttu bu... "Pardon, ne diyorduk? Bir şeyler içmek için şimdi buluşmak istiyorsun, değil mi?" Komodinin üzerindeki saate baktı, sekiz buçuğu gösteriyordu. Kaderiyle bir araya geleceği bu erken buluşmadan kaçmak adına sağlam bir bahane bulmak için kendini zorladı, ama zihni işbirliği yapmaktan yana değildi. "On diyelim mi?"

William mırıltıya benzer bir ses çıkardı. bir şey düşünürken hep aynı sesi çıkarırdı. "On biraz geç değil mi? Ben seni görmeyi çok istiyorum." Neve de aynı şeyi söylemek istiyordu, üstelik William'ın ağzından bunları duymayı defalarca hayal etmişti, ama bütün bunlar yaşadığı panik ve korkudan kurtulmak için yeterli değildi; her an yatak odasının halısına kusabilirdi. "Ama seninle konuşacağımız şeyleri bir saate sıkıştırmak istemiyorum. Tekrar geri döndüğümde buluşsak senin için sakıncası olur mu?"

Neve o kadar rahatlamıştı ki birden yere çöküverdi. Zaten bacaklarının da bedenini taşıyacak gücü kalmamıştı. "Sanırım böylesi daha iyi olacak, ama ben de seni görmeyi çok isterdim," dedi yavaşça. O an kendinden nefret etti, hem de hiç kimseden etmediği kadar. Charlotte'dan bile. "Öbür hafta pazar günü telefonlaşacağız, değil mi?"

"Aslına bakarsan ABD'den ayrılmadan önce, şöyle, Los Angeles'tan bir arkadaşla edebiyat gezisine çıkıyoruz. Can alıcı bir final!" dedi William. "Aslında çok eğlenceli olacak gibi gözüküyor. Kaliforniya'dan yola çıkıyoruz. Önce Salinas'ta John Steinback'in evini ziyaret edeceğiz, sonra da tabii ki Big Sur'a geçip Henry Miller Memory Library'yi göreceğiz."

Yarım saatin sonunda son durak olan New England'a varabilmişti ve Concord'a gideceği için çok heyecanlıydı. "Thoreau, Emerson, Hawthorne ve Louisa May Alcott'un orada yaşadığına inanabiliyor musun?"

"Kulağa muhteşem geliyor," dedi Neve. En azından bu konuda dürüst davranabilmişti. William'i dinlerken hayal kurmaktan

kendini alamamıştı: İleride Max en iyi ihtimalle iyi bir arkadaş, en kötü ihtimalle acı bir hatıra olarak hayatındaki yerini aldığında, William bu geziyi yanında Neve ile birlikte tekrarlayacaktı. Neve, William'ın yanındaki koltukta oturup haritaları okuyacak, Amherst'e gitmek için ısrar edecek ve birlikte Emily Dickinson'ın mezarına çiçek bırakacaklardı. "Çok kışkırdım seni. Beni yoldan arayıp bütün gelişmeleri tek tek anlatmalısın."

"Sana söylemedim, değil mi? Londra'ya dönene kadar seni arama fırsatım olmayabilir maalesef," dedi William telaşla. Neve, William'ın söyleyiş şeklinden gizli saklı bir iş çeviriyormuş hissinde kapıldı, ama bu his içten içe William'ın gizlediği bir şeyler olmasını, yanlış yapmasını istemesinden kaynaklanıyor olabilirdi, çünkü o zaman kendini o kadar da kötü hissetmeyecekti. "Yani saçma sapan, kötü motellerde kalıyor olacağım ve yanımda bir arkadaşım olacak, sana bol bol kart atacağım."

"Harika olur." Neve boğazında bir düğüm varmış gibi güçlkle yutkundu. "Sanırım yakında görüşeceğiz."

"Aynen öyle. Söz veriyorum, bir defaki sefere geldiğimi sana saat önceden haber vereceğim," diyerek güldü William. Neve şaka yaptığını umuyordu, çünkü kendini hem fiziksel hem de zihinsel olarak bu buluşmaya hazırlaması için en az iki haftaya ihtiyacı vardı.

"Seni bu gelişimde de görmeyi çok isterdim, ama her şey o kadar aceleye geldi ki! Kırk sekiz saat içinde hazırlanıp uçağa binmek zorunda kaldım."

"Sorun değil." Neve rahatlamıştı, ama William'ın bunu fark etmesini istemiyordu. "Benim işlerim de bu aralar çok yoğun zaten, kitap yazmaya başla..."

"Evet, biliyorum, ölü yazarların işleri ile uğraşıyorsun. Aslında sana sormak istediğim çok önemli bir şey vardı, ama yüz yüze görüştüğümüz zaman söylerim artık."

“Nasıl bir şey?” diye sordu Neve. William o kadar gizemli konuşmuştu ki merakı daha da artmıştı.

“Sürpriz, gerçekten güzel bir sürpriz.” Neve, William’ın sesinin kulağa ne kadar sıcak geldiğini unutmuştu, onunla konuşurken insan kendini dünyanın ya da onun dünyasının en önemli insanı gibi hissediyordu. “Tahmin bile edemezsin.”

“Biraz ipucu versen?”

“Renkli küpler var ya, işte bu durum tam ona benziyor. Ne kadar ipucu verirsem vereyim, yanına bile yaklaşamazsın,” dedi William gülerek. Neve de gülümsedi.

“Renkli küp mü? Sen şimdi Amerikanca mı konuştun William?”

“Evet, hem de akıcı şekilde.”

Telefonda birlikte gülüyorlardı, renkli küp benzetmesi çok aptalcaydı, ama belki de bu Neve’in uğraşlarının boşa gitmediği anlamına geliyordu. Belki de senelerdir umut etmesi boşuna değildi. Belki William da onunla aynı şeyleri hissediyordu. Belki de şu gizemli soru “Neve benimle çıkar mısın?” gibi bir şeydi. Aslında bu haliyle kulağa çok çocukça geliyordu ve...

“Geziden döndükten sonra ilk işim seni görmek olacak.” Gerçek William’ın konuşmaya başlamasıyla birlikte Neve kendine geldi. İlk resmi buluşmalarında William’ın elinde kocaman bir beyaz gül buketiyle yanına geldiğini hayal etmeyi başka bir zamana ertelese iyi olacaktı. “Temmuzun ikinci haftası gibi Londra’dayım.”

Yani sadece üç hafta sonra. Bu haberle birlikte beyaz güller de dahil olmak üzere Neve’in kafasındaki tüm düşünceler bir anda kayboldu. Bir doktor bulup bu gece midesine kelepçe taktırsa bile, üç hafta içinde iki beden küçülmesinin imkânı yoktu. “Tamam,” dedi bitkin bir ses tonuyla. “Çok sevindim.”

“Seni görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi William coşkuyla. “O kadar uzun zaman oldu ki!”

Neve mırıldanarak, “Hoşça kal” dedikten sonra iyi yolculuklar dileyip William’in telefonu kapatmasını bekledi. Ve sessizlik. Neve kendini tekrar yatağa attı. Bir türlü anlayamıyordu, neden istediği şeye bu kadar yaklaşmışken, kendini her şeyi kaybediyormuş gibi hissediyordu. William’in hayatına yeniden girmesi Max’i kaybetmek anlamına geliyordu.

“Daha üç hafta var,” diye fısıldadı içinden bir ses, ama Neve bu sinsi sesi dinlemeyi reddetti.

Max’i bu şekilde oyalayamazdı, bu hiç adil değildi. En başından beri dürüst davranmıştı ve sonunda da dürüst davranmaya devam edecekti. Üstelik bu konuşmayı geciktirmeden hemen yapacaktı, aslında her zaman kolundaki yarabandını yavaş yavaş, dikkatlice çekmeyi tercih ederdi, ama artık bu işin ertelenecek bir yanı kalmamıştı.

Neve yataktan jet hızıyla fırladı. Max yanında olmadığı zamanlar giydiği pijama altıyla tişörtünü değiştirmeye bile kalkışmayacaktı. Temiz bir çift çorap buldu. Ayağına ayakkabılarını geçirip kapıya doğru ilerledi.

Karanlık bulutların arkasına saklanıp şehri terk eden güneş yerini soğuk havaya bırakmıştı, ama Neve soğuktan tüylelerinin diken diken olduğunu fark etmiyordu bile. Stroud Green Caddesi’ne döndüğünde adımları hızlandı, Crouch Hill’e geldiğindeyse kendini tam gaz koşarken buldu. Halbuki daha önce hep sakın sakın yürümüştü bu yollarda. Max’ın sokağına geldiğinde artık yavaşlaması gerektiğini biliyordu, ama beyni bir türlü bacaklarına söz geçiremiyordu. Alçak bahçe duvarını atlayarak geçip eve doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Az kalsın hızını alamayıp burnunu kapıya çarpacaktı.

Max, Neve'e yedek anahtar yaptırmıştı, ceplerine uzanıp anahtarları çıkarmak istedi, ama pijamasının cebi olmadığını fark etti. Bu demek oluyordu ki ön kapıyı bile kilitlemeden çıkmıştı sokağa. Zili çalarken Max'ın konuştukları gibi erkenden uyuduğunu ve dışarı çıkmadığını umuyordu. Sonra yorgunken ölü gibi uyduğunu hatırlayarak merdivenlerden Max'ın ayak sesini duyana kadar zile parmağını çekmeden basmaya devam etti.

"Ne kadar hızlısın," dedi Max kapıyı açarken. "Daha beş dakika önce sana mesaj attım."

"Mesajını almadım," dedi Neve eğilip ellerini dizlerine koyarken.

"Aa! Dayanamayıp önce senin harekete geçeceğinden eminim," dedi Max, sonra çıplak ayakla kapının eşiğine kadar gelip elini Neve'in sırtına koydu. "İyi misin tatlım?"

"Hayır," dedi Neve doğrulurken. Şimdi Max'ın tam önünde duruyordu ve düzensiz nefes alıp verişinin sesinden başka hiçbir ses çıkmıyordu. Üzerindeki eski püskü tişört, puantiyeli boksır şort ve Neve'e ilgiyle bakan yüzündeki aydınlık gülümsemeye Max aslında çok da çekici görünmüyordu, ama sorun tam da burada başlıyordu: Max kesinlikle Neve'e çok çekici görünüyordu, tamamen ona aitti. Yanlış olduğunu ve işleri daha da zorlaştıracağını bildiği halde söyleyebildiği tek şey, "Bana sarılır mısın?" oldu.

Max, Neve'i bir saniye içinde kollarının arasına alıp terli alını öptü ve yüzüne düşen saçları eliyle arkaya ittirdi. "Bensiz kalamadığın için geldiğini düşünmüştüm, ama yolunda gitmeyen bir şeyler var anladığım kadarıyla, öyle değil mi?" Neve kafasını Max'ın omzuna gömdü ve bunun cevap yerine geçmesini diledi, ama Max tekrar denedi. "Neve, yine Charlotte'la mı tartıştınız yoksa?"

Evet, Charlotte'la da tartışmıştı, Yani, "Evet, evet tartıştım," dese yalan söylemiş olmayacaktı. "Evet."

"Bir yerine bir Şey yaptıysa hemen öperim geçer."

Neve kafasını kaldırıp Max'ın güzel kahverengi gözlerine, keskin elmacıkkemiklerine ve yamuk burnuna baktı. Detayları aklına kazımak için çok fazla vakti kalmamıştı. "Hayır, pek sayılmaz. Ruhumda yarattıklarını saymazsak, ortada gerçek bir yara bere yok."

Max'ın çapkın bakışı bile o an Neve'e çok hoş geldi. "Ruhundakileri de öpebilirim ve istediğin başka bir yer varsa onları da..." Arkasındaki açık kapıyı gösterdi.

"Yalnız önce içeri gir tatlım."

www.webcanavari.net / Orppersephone

34

Bütün hafta sonunu yatakta geçirdiler.

Max içine her girdiğinde Neve kollarını ve bacaklarını tüm gücüyle Max'ın vücuduna doluyordu, çünkü seks hayatlarının giderek daha da sonuna yaklaşıyorlardı. Neve her seferinde daha çılgınca, daha tutkuyla sevişiyordu, ama Max, Neve'in içinde bulunduğu ruh halini tam olarak bilmediğinden bu durumun nedenini pek irdelemiyordu. Pazar günü akşama doğru bedenlerini yavaşça birbirlerinden ayırmayı başardılar. Buruş buruş olmuş yatak örtüsünün üzerinde yatarken her ikisinin de vücudu morluklar içindeydi.

“Keith'i yürüyüşe çıkarmam gerekiyor,” dedi Max, ama yaktan kalkmak için en ufak bir teşebbüste bulunmaya bile hali yoktu. Arkası dönük yatan Neve'e sarıldı ve tüyleri her ürperdiğinde boynunun arkasına birer öpücük kondurdu. Son sevişmeleri o kadar tutkuluydu ki Neve orgazm olurken yatağın yanında duran su bardağını ayağıyla devirivermişti. “Bunun üzerine deliksiz on saat uyuruz artık.”

“Aynı şeyi dün gece de söylemiştin.” Max'ın eli Neve'in göğsünün üzerinde duruyordu. Neve, Max'ın elini tuttu ve “Sonra gecenin ikisinde beni gayet kaba şeyler yaparak uyandırdın.”

"Bu şekilde uyandırılmayı sevdiğini söylemiştin," diyerek hatırlatmada bulundu Max.

Neve alaycı bir tavırla, "Hâlâ öyle, ben sadece yerine getiremeyeceğin sözler vermemen gerektiğinden bahsediyorum," dedi ve Max'a doğru döndü.

"Bu sefer çok ciddiyim. Benimki artık isyan bayrağını kaldırmış durumda." Max penisine bakmak için Neve ile aralarında biraz boşluk bıraktı. "Artık bittim sanırım."

"Bana göre gayet iyi görünüyor. Emin olmak için yakından bakmamı ister misin?" diye sordu Neve sırtarak. Max genelde kadınların yaptığı gibi küçük bir çığlık attı ve yalandan geriye doğru çekildi. "Belki de yanılıyorumdur." Max'ın yumuşak penisine hafifçe vurdu ve o anda Max'ın yatakta yaptığı esprileri çok özleyeceğini fark etti. Onunla seks yapmayı da öyle...

Tabii ki William'la da seks yapacaklardı, ama onunla yatakta bu kadar eğlenmeyi hayal etmiyordu. Kulağına Shakespeare'den veya romantik şairlerden alıntılar fısıldayabilirdi belki, ama William'ın penisi ile ilgili espriler yapmayacağı kesindi. "Neden bu kadar hüzünlü görünüyorsun?" diye sordu Max. "Önümüzdeki on saati uykuda geçirip seks yapamayacağın için mi? Tanırım sen ne kadar doyumsuz bir kadınsın."

Max, Neve'e penisi bu haldeyken bile seksi bakınca, düşünmeye korktuğu şey bir anda su yüzüne çıkıverdi. Belki de yoluna William'ın olmadığı B planıyla devam etmeliydi. Son birkaç haftadır o kadar mutluydu ki ne kilo vermeyi ne de William'la birlikte olmayı önemsiyordu. Max uzak hedeflerin aslında önemsiz olduğunu göstermek konusunda çok başarılıydı. Eğer Max'la birlikteyken bu kadar mutlu oluyorsa, neden buna bir son vermek zorunda olsundu ki? Üstelik Max da gayet mutlu görünüyordu...

"Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, şu saat itibariyle ben de bitmiş durumdayım," dedi Neve. Yüzüstü yatıp çenesini

avuçlarının içine aldı. "Max, biriyle bir ilişki yaŐama duygusu hoşuna gitti mi? Benden sonra başka biriyle daha, bitmek zorunda olmayan krep bir ilişki yaŐayabilir misin sence?"

Max dirseğin üzerinde doğrulunca Neve yzünde beliren kararsız ifadeyi daha net grebildi, ama sonra yzune o meşhur sınıtmasını yerleŐtiriverdi. Neve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Soruyu her zaman yaptĐı gibi kuru gurltuye getirip geiŐtirecekti, çünkü sorunun cevabı onu istemediği çok derinlerde bir yerlere sdrkleyecekti.

"Neve," diye başladı sze alaycı bir tavrıla. "Dnya üzerinde o kadar çok kadın var ki sadece bir kadına bağlanmak diğerlerine haksızlık olmaz mı sence? Ben kœleliĐe karŐıyım, biliyorsun."

Neve, Max'an farklı bir cevap beklemiyordu zaten. Son birkaç haftadır son derece sevgi dolu davranıyordu, Neve'e karşı gayet ilgiliydi, kibardı. Hatta Neve evde kalmayı tercih ettiği için dışarı bile çıkmıyordu, ama diğer taraftan da Manchester'da olanları, devam eden terapilerini ve içindeki boşluğu konuşmayı kesinlikle reddediyordu. Her zamanki savunma mekanizması yeniden harekete geçmişti. Kœmseyen, ukala tavrıyla yzündeki alaycı ifadeyse bunun bir parçasıydı.

"Ama diyelim ki William geri dœnmeyecek, o zaman bize ne olacak?" diye ısrar etti Neve.

"Bœyle bir ihtimali dœünmeye gerek bile yok," dedi Max. Sesi o kadar neşeli geliyordu ki Neve onunla bir gelecek kurma hayalleri œyle dursun, suratına okkallı bir yumruk atmak istiyordu. "Geri gelecek, œyle değil mi?"

"Evet, ama gelmeyeceğini farz edelim. Sence sen ve ben... İkimiz için bir gelecek var mı?" diye sordu Neve ellerini birleştirip cevabın evet olması için dua ederek. Max bu soruyla birlikte gœzlerini tavana çevirdiği için Neve'in ne yaptĐını gœremiyordu.

“Bak Neve, ilişkimiz sona erecek, biraz üzüleceğim, sana söz veriyorum, ama Bay Kaliforniya eninde sonunda dönüp seni benden alacak. Ama öyle olmasaydı bile, bizim seninle çok fazla ortak noktamız yok. Sen inanılmaz akıllı bir kadınsın, ama *magazin* dergisini başından sonuna okumak sana işkence gibi geliyor, benim içinse çok eğlenceli.” Max başını çevirip, yüzünde yine o alaycı ifadeyle Neve’e baktı. Hayatına Neve olmandan devam etmek canını hiç acıtmıyor gibiydi. “Hani anı yaşamaya karar vermiştik, ne oldu şimdi?”

“Hiçbir şey olmadı,” dedi Neve bir çırılda. Konuyu ne kadar çabuk değiştirirlerse, o kadar iyiydi. “Sadece sordum.” Başını öne eğince saçları yüzüne düştü, aslında iyi de oldu, böylece Max yüzündeki mutsuz ifadeyi göremeyecekti. “Keith’i gerçekten yürüyüşe çıkaracak mısın, yoksa öylesine mi söyledin?”

Max ayağa kalkıp, “Önce yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Tost ister misin?” diye sordu.

“Evet, lütfen,” diye cevap verdi Neve sesini normale döndürmeye çalışarak. “İki tane.”

“Hayır, dört tane,” diye itiraz etti Max. “Kahvaltıdan beri ağızımıza lokma koymadık.”

“Ortada buluşalım, üç olsun.” Max akşamüstü altıdan sonra karbonhidrat almanın kilo aldırmayacağını savunuyordu, Neve’in Max ile ilgili özlemeyeceği şeylerden biri de buydu. “Benimkinin üzerine light tereyağı sürer misin?”

“Bence light tereyağının tadı çok kötü,” diye cevap verdi Max, neşe içinde Neve’in poposuna küçük bir şaplak indirirken. “Yanına sosis de yapacağım, galiba dolapta biraz da spagetti olacak.”

“Ben spagetti istemiyorum,” dedi Neve, ama Max dediklerini önemsemiyormuş gibi elini sallayarak odadan çıkmıştı bile.

Neve artık en azından Max'ın uzun soluklu bir ilişkiye sıcak bakmadığını biliyordu. Demek ki artık tamamen William'a odaklanabilirdi. Ayrıca bu, Max'a ilişkilerinin bitmesi gerektiğini söylemenin düşündüğü kadar sancılı olmayacağı anlamına geliyordu. Bu durumu gülerek karşılayacak ve terapistine gidip gönül rahatlığıyla, "Evet, istediğim zaman ben de bir ilişki yürütebiliyordum," diyebilecekti. Halbuki istemiyordu. Bu takıntısından kurtulabilse ve yüreğine sahip olacak şanslı bir kadınla karşılaşsa, harika bir sevgili olacağı kesindi.

Neve bir sonraki hafta bitmeden durumu Max'a açıklaması gerektiğine karar verdi. Böylece biten krep ilişkisinin yasını tutmak için geriye on beş günü kalıyordu. Pişmanlık ve mutsuzluk... Bu iki duygudan arınmak için iki haftanın yeterli olacağına çok da emin değildi, ama neyse...

"Neve! Saati sekize kurabilir misin?" diye seslendi Max mutfaktan. "Omlet de yapıyorum, yersin, değil mi?"

Neve gözlerini devirerek saati eline alıp altı buçuğa kurdu. Sabah kalkınca önce Gustav'la çalışması gerekiyordu. Cuma günü Gustav'ı arayıp âdet sancılarının dayanılmaz olduğunu ve özür dileyerek cumartesi günü yapacakları antrenmanı iptal etmek istediğini söylemişti. Gustav sanki nasıl bir duygu olduğunu biliyormuş gibi rahimde oluşan sancılara egzersizin çok iyi geleceği konusunda ısrar etmişti. Eğer yarın sabah yanına gidemezse ya da beş dakika bile geç kalırsa, iki saat boyunca kriko çalışıp gülle ile korkunç hareketlere maruz kalacağından emindi.

Doksan dakika daha Max ile birlikte yatakta kalmak kulağa çok cazip geliyordu, ama Gustav sanki zihnindeki kötü düşünceleri duymuş gibi, "*Lütfen geç kalma, kızsal problemlerin artık geçmiştir diye düşünüyorum,*" diye mesaj atınca Max'ı öpüp uyandırmadan yataktan fırladı.

Neve soyunma odasından çıkarken Gustav bir önceki antrenmanını bitirmek üzereydi. Gustav'a el sallayıp karşılığında

gergin bir gülümseme alınca önündeki iki saatin nasıl geçeceğini az çok anlamış oldu.

Gustav yanına geldiğinde ısınma hareketlerine çoktan başlamıştı bile. "Koşu bandında on dakika koşacaksın, olabildiği kadar hızlı." diye emir verdi. "Ben de o sırada ağırlık çubuğunu ayarlayacağım."

Neve, Gustav'ın arkasından suratını ekşitirken kırk yaşlarındaki ciddi görünüşlü adamla göz göze geldi. Gustav bu adamın iradesiyle azmini her zaman örnek gösterirdi.

"Bilek ağırlığı ile çalışmaya başladınız mı?" diye sordu adam. Neve koşmaya başlamıştı. "Tanrım, hayır," diye cevap verdi korku içinde.

"Ama başlayacaksınız." İşte korktuğu cevap da buydu. "Gustav bugün çok acımasız."

Neve'in duyması gereken cümle buydu sanki. Vakit kaybetmeden koşu bandının hızını artırdı. Gustav döndüğünde hızı saatte on kilometreyi bulmuştu. "On beş kilometrenin üzerine çıkmış olmanı beklerdim," diyerek burun kıvırdı.

İki saat boyunca Neve'in korktuğu her şey başına geldi. Ağırlık çubuğunda çalıştı, kürek çekti, omuzlarında on sekiz kilogramlık dambilla squat egzersizi yaptı, şınav çekti, aralarda da onar dakikadan on beş kilometre koştu.

"Artık eskisi gibi dayanıklı değilsin," dedi Gustav. Neve nefes nefese kalmış, jimnastik matının üzerinde yatıyordu. "Her neyse, sıra geldi bu ayın kader anına."

"Sana daha önce de söylemiştim, kader anı cumartesi günüydü," diye söylendi Neve. "Bu arada sana cumartesi günkü çalışmamızı iptal ettiğim için üzgün olduğumu söylemiş miydim? Gerçekten üzgünüm çünkü."

"Bir ya da iki kere söylemiş olabilirsin," dedi Gustav. Hiçbir yumuşama belirtisi yoktu. Halbuki Neve bütün söylediklerini

itiraz etmeden, şikâyet etmeden ya da gözlerini devirmeden yerine getirmişti. "Kader anı bugün."

Bir gece önce Max'ın yaptığı dört dilim tost (dört dilim yemek zorunda kalmıştı, çünkü Max tost makinesinin tek sayılarda çok başarılı olmadığını söylemişti), sosisleri, omleti, spaghetti ve doğranmış domatesleri yediği için şu anda midesinde kocaman bir balon varmış gibi hissediyordu. Gustav'ın peşinden küçük odaya doğru ilerledi. Aslında dün gece o kadar çok yemesine rağmen dün sabah kahvaltıda sadece bir kâse müsli yemiş, cuma gecesi akşam yemeği yememiş, cumartesi günü de sadece yarım pizza ve iki tane elmayla yetinmişti.

Elbette üç kilo vermiş olmazdı, aslında bir kiloya bile razıydı. Kalçalarından da yirmi beş milimetre gitmiş olsa harika olurdu. Geriye üç, hatta iki buçuk hafta kalıyordu. Bu süre zarfında kendini sağlıklı beslenmeye adanmıştı. Spor ayakkabılarını çıkarırken kendi kendine yemin etti. Kahveyi bırakacak ve gerekirse sadece buharda pişmiş sebze ile beslenecekti. Gergin bir şekilde Gustav'ın elektronik tartısına doğru ilerledi.

En son tartıldığında yetmiş iki kilo gelmişti. Tartının dijital göstergesi hesap yapmaya başlayınca gözlerini kapadı. Ellerini arkasında birleştirip güzel haberler duymak için dua etmeye başladı. Diyet Tanrısı diye bir şey olsaydı sesini duyurmak için her şeyi yapabilirdi.

Neve, Gustav'ın sadece "hımm" dediğini duydu. Bu pek de iyiye işaret değildi sanki. Tek gözünü açıp korku içinde tartıya baktı. "Bip sesinden sonra kaç kilo olduğunu öğreneceğiz." Evet, artık Gustav, Neve'e istediği gibi davranmakta özgürdü çünkü Gustav haklıydı, Neve haksızdı. Baştan sona haksızdı. Tam iki kilo almıştı. İki kilo! Üç senedir ilk defa kilosunu bir öncekinden fazla çıkmıştı. Uzun zaman diyet yapıp sonra bir anda kuralları ihlal ettiği için metabolizmasının kafası karışmış ve kilo almaya

başlamıştı. Asla 36 beden bir elbisenin içine giremeyecekti. Kaybetmişti, başarısız olmuştu ve...

"Bir saniye bekle!" dedi Neve tartının üzerinden inerek. "Ben bugün şey yapmadım."

"Ne yapmadın?" diye sordu Gustav. Hiç acıması yoktu, çekmecesinden mezurayı çıkarıyordu.

"Şey yapmadım..." Yüzü yanmaya başlamıştı, lafı ağzında geveleyip duruyordu. "Ben bugün tuvalete çıkmadım. Şimdi tuvalete gideceğim, sonra geri gelip tekrar... Ayrıca terden sırlıslıklam oldum, bu da üzerimdeki kıyafetleri daha da ağırlaştırıyor ve..."

"Olduğun yerde kal!"

Neve gerçekten olduğu yerde hareketsiz kaldı çünkü Gustav ona bu şekilde bağırdığında, vücudundaki her molekül itaat etmek için hazır ola geçiyordu. Elindeki mezurayı kalçalarının en kalın, en şişman yerine doladı, ama Neve'in sonucu görmesine izin vermedi. Sonra sırasıyla karnını, belini ve göğüslerini de ölçtü.

"Belinin üst kısmı ve göğsünde hiç değişiklik yok, geçen seferle aynı," dedi Gustav, ama bu duruma çok şaşırılmış gibi konuşmasına hiç gerek yoktu. "Kalçaların ve miden yirmi beş milimetre kalınlaşmış."

Sonuçları açıkladıktan sonra Gustav tek kelime bile etmedi. Bağırmadı veya azarlamadı. Ya da daha da kötüsü, "Beni hayal kırıklığına uğrattın," demedi. Mezurayı çekmeceye geri koydu ve adeta taş kesildi, ama Gustav'ın bir şey söylemesine gerek kalmadan Neve sessizliği bozup açıklama yapmaya başladı.

"Tamam, zamanında yememem gereken şeyler yedim, kabul ediyorum, ama günlerce neredeyse hiçbir şey yemediğim de oldu."

"Öğün atlayınca neler oluyor, biliyorsun değil mi?" diye sordu Gustav sakın bir tavırla.

Neve bu sorunun cevabını biliyordu, papağan gibi anlatmaya başladı. "Vücudum aç kaldım tribine giriyor ve yağ depolamaya başlıyor. Böylece kilo verememeye başlıyorum. Ayrıca metabolizma hızı azaldığı için bu şekilde verilen kilolar fazlasıyla geri alınıyor."

"Peki yememen gereken, ama yediğin şeyler neler, bana söyler misin?"

Neve bunu söylediğine pişman olmuştu, ama nasıl olsa Gustav'a eninde sonunda gerçeği itiraf ettirecekti. Kalçalar yalan söylemez ki! "Ekmek," diye mırıldandı. "Çok ekme yedim, hatta bazen sabahları iki dilim. Bir de spagetti... Bir de pizza..." Neve boş sandalyelerden birine çöktü. "Ama bu hiç adil değil! Diğer bütün kızlar da bunların aynısını yiyor ve hep aynı kiloda kalıyorlar. Celia'nın neler yediğini görmem lazım. Ben ağzına tıkmadığım sürece sebze bile yemiyor."

"Sen diğer kızlar gibi değilsin," dedi Gustav ciddi bir ifadeyle. "Sen bütün bunları yiyip aynı kiloda kalamazsın. Ayrıca senelerce aşırı yemek yedikten sonra metabolizmanın kendini onarmasını da bekleyemezsin." Gustav, Neve'in dizine hafifçe vurdu, ama derdi kesinlikle Neve'i teselli etmek değildi. "Sorun yok. Seni suçlamıyorum."

"Ben kendimi suçluyorum ama..."

"Hep aynı sahne. Özel ilişkileriniz yüzünden hedeflerinizden şaşırıyorsunuz. Sadece senin için söylemiyorum, bütün müşterilerim bu şekilde davranıyor," dedi Gustav. Neve bu konunun eninde sonunda gündeme geleceğinden emindi. Gustav, Neve'e eğildi ve fısıldayarak konuşmaya başladı. Müşterilerinin kişisel deneyimlerini üçüncü bir şahısla paylaştığını kimsenin duymasını istemiyordu. "Vaughn'u ele alalım mesela..."

"Vaughn da kim?"

“Pazartesi ve çarşamba günleri senden önce antrenmana geliyor.” dedi sabırsızlıkla. “Senin dışındaki en obez müşteriymiydu. sonra bir gün o kıza âşık oldu...” Gustav başını salladı. “Etine dolgun bir kız. Sürekli tatlılar, tartlar pişirip adama kilo aldırıyor. Şimdi de kilo veremiyor. Sadece bununla kalsa iyi. kas elastikiyetini de kaybetmeye başladı.”

“Benim durumumun Max’la bir ilgisi yok,” dedi Neve, ama sonra dün geceyi gözünün önüne getirdi. Tostunun üzerine light tereyağı sürmesini istemesine rağmen getirdiği tostun üzerinde bol bol halis tereyağı vardı. Ayrıca Neve’i sürekli patates kızartması ve krem brüle yemeye teşvik ediyordu. Hatta bir keresinde krep bile yapmıştı. Neve’in başında bekleyip ağzına kilit vuracak hali yoktu tabii, ama, “Bir kereden bir şey olmaz; bugün pazar kendine izin verebilirsin ve hatta işimiz bittikten sonra zaten bir günde vermen gereken kalorilerin hepsini vermiş olacaksın,” gibi ikna edici cümleler kuruyordu. Max, Neve’i eliyle beslemiyordu, ama yemesi için her türlü olanağı da sağlıyordu. Zaten bu da en az diğeri kadar kötüydü.

“Hâlâ kilo vermeye kararlı mısınız?” diye sordu Gustav.

Neve hayretler içerisinde Gustav’a baktı. “Tabii ki kararlıyım.”

“Çünkü kilo vermeye odaklanmak yerine mevcut kilonu korumaya yönelik bir program da uygulayabiliriz.”

Neve tamamen güvensiz ve beceriksiz bir tavırla sandalyeye vurdu. “Yetmiş kilonun üzerindeyim. Tıbbi olarak hâlâ fazla kilolu sınıfına giriyorum. Ben bu kilolardan kurtulmak istiyorum! Bütün *fazlalıklardan* kurtulmak istiyorum!” Ne dediğini daha iyi anlatabilmek için baldırlarını sıkıp Gustav’a ne kadar yağlı olduğunu gösterdi. Bu halde yaşamaya devam etmesi mümkün değildi.

“İki kilo hiçbir şey değil. Diyet ve egzersiz programını harfi harfine uygulamaya devam edersen iki hafta içinde verirsin.”

Neve ellerini kafasının arasına aldı. "William iki buçuk hafta sonra Londra'ya dönmüş olacak."

"William mi? Ben senin hızına yetişemiyorum artık."

"Hayatımda sadece iki adam var, hızıma yetişemeyecek bir durum yok ortada. Ayrıca Max'la daha fazla görüşmeye devam edemem." Aldığı iki kilo yüzüne duvar gibi çarpmış ve Neve'i bir karar vermeye zorlamıştı. "Max'tan önce William vardı ve hedefim o Kaliforniya'dan döndüğünde 36 beden bir elbiseyle karşısına çıkabilmektir. Ama artık bu hedefe ulaşmak için tek yol liposuction yaptırmak gibi gözüküyor."

"Neve!" Gustav bütün ciddiyetiyle Neve'in söylediklerine itiraz etmeye hazırlanıyordu. "Ben sana bunu başından beri söylüyorum. Sen bütün bunları kendin için yapıyorsun, bir erkeğe güzel gözükmek için değil. Zaten karşıdaki düzgün, adam gibi bir adamsa seni sen olduğun için sevecek, birinin seni sevmesi kaç kilo olduğuna bağlı olmamalı."

"Ben bunları bir erkek için yapmıyorum," dedi Neve, ama kendi söylediğine kendi de inanmamıştı. Çünkü düzgün adamlar Neve'i tumbul haliyle sevmek şöyle dursun, yan gözle bile ona bakmıyorlardı. Etraflarındaki mükemmel vücutlu kızlar her zaman daha ilgi çekiciydi. Oxford'da da böyle olmuştu. Üstelik bu kızların hepsi berbat şiir yazıyordu. Max'a gelince...

Max her zaman model gibi incecik, güzel kızlarla takılmıştı. Her gece başka güzelle. Kaldı ki Max'ın Neve'i olduğu gibi sevdiği de yoktu, kaç kilo olduğu hiç önemli değildi çünkü Max Neve'i hiçbir zaman sevmemişti. Gerçek şuydu ki Neve kendini sevmediği sürece hiçbir erkeğin kendisini kilolarıyla sevmesini bekleyemezdi. "Bu işe William yüzünden başlamadım, bunu biliyorsun, ama evet, onun Londra'ya döneceğini söylemesi ile benim kendimi altmış üç kiloda görme isteğim aynı zamana rastladı. Sence bu kadar kısa sürede altmış üç kiloya inmeyi başarabilir miyim?"

Gustav ikna olmuş gibi gözüküyordu. "Eğer William hayatının erkeğiysen, seni bekleyecektir, sen onunla birlikteyken de diyet ve egzersiz yapmaya devam edebilir..."

Neve, Gustav'ın sözünü kesti. "Tam altı sene oldu, anlıyorsunuz, tam altı sene!" Neve bağırdığını fark etti ve daha küçük sesle konuşmaya çalıştı. "Hani şu obez ötesi insanlara ameliyat sırasında anestezi etkilenmesinler diye uyguladığın diyet var ya; birkaç hafta onu uygulayamaz mıyım?"

"Sen benim söylediklerimin bir kelimesini bile dinlemiyorsun Neve," diye cevap verdi Gustav. Artık o da sesini yükseltmiş ve bağırma raddesine gelmişti. "Eğer o diyeti uygularsan ya da bir cerrahi operasyon geçirmeye kalkarsan, hatta bütün bunları aklından bile geçirirsen, kendine başka bir eğitmen aramaya başlarsın."

"Bunu yapamazsın!"

"Öyle bir yaparım ki! Ayrıca seni buradan kovmakla kalmam, kuzey Londra'daki bütün eğitmenleri seninle çalışmalarını için uyarırım. Çok tanıdığım var, emin ol söylediklerimin hepsini yaparım."

Neve normalde olsa Gustav'ın söylediklerine *güler ve ciddiye almazdı*, ama o anda Gustav'dan, Max'tan, metabolizmasından ve herkesten önce kendinden o kadar nefret ediyordu ki ayağa kalktı, ayakkabılarını eline aldı ve sessizce odadan ayrıldı.

35

“**M**ax, bu iş burada bitti. William iki buçuk hafta sonra Londra’ya dönüyor. Zaten eninde sonunda biteceğini ikimiz de biliyorduk. Ayrıca aylardır ne sağlığıma özene gösterebiliyorum ne de fitness programıma uyabiliyorum. William gelmiyor olsaydı bile, senden ayrılmak zorundaydım,” dedi sert bir biçimde.

Celia’ya baktı. “Sence kulağa nasıl geliyor?”

“Korkunç!” dedi Celia yüzünü buruşturarak. “Lütfen sakin ol ve bu işi ortalığı kırıp dökmeden hallet!”

“Birine ayrılık konuşması yapmak o kadar zor ki” diye mırıldandı Neve, eskimiş döner sandalyesine otururken. Aldığı iki kiloya koltuk bile dayanamamış ve isyan bayrağını kaldırarak gıcırdayıvermişti. “Acaba mektup mu yazsam?”

“Tabii ki hayır! Senin neyin var böyle?”

“Neyim olduğunu sen gayet iyi biliyorsun.”

Gerçekten de Celia durumu gayet iyi biliyordu çünkü Neve, Gustav’ın yanından ayrıldıktan beş dakika sonra gözyaşları içinde kız kardeşini aramış ve Celia öğle tatilinde arşive geleceğine söz verene kadar çılglık çılgıla ağlamıştı. Halbuki Celia her zaman, etrafında ölü insanlara ait şeylerin olmasından hoşlanmadığını söylerdi, ama Neve’in sesini öyle duymaya dayanamamıştı.

Şimdi ise arşivdeki arkası sert koltukta rahatsızca oturuyor, bir taraftan da zemin katın küf koktuğunu iddia ederek derin bir şekilde nefes almamaya çalışıyordu. Söyledikleri doğru değildi, eğer Bay Freemont söylediklerini duysa Celia'nın ağzını sıvı el sabunuyla yıkamaya kalkardı. Küf her arşivcinin korkulu rüyasıydı.

“Bak, şu kilo meselesinin seni çok üzdüğünü biliyorum,” dedi Celia. “Ama Max'ı bu şekilde terk edemezsin. Sakinleşmen gerek. Ayrıca bu kadar adice davranmayı da bırak. Max'tan söz ediyoruz.”

“Kimden bahsettiğimizin gayet farkındayım, hem neden Max'ın adını söylerken sesin öyle sitemkâr çıkıyor, böyle yapma lütfen, bana kendimi mantıksız bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyorsun.” Ama kilo aldığını öğrenmenin şokunu yavaş yavaş üzerinden attığı için olsa gerek, sesindeki huysuzluğu kendine de mantıksız gelmeye başlamıştı.

“Ben yaşadıklarınızın o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum. Onunlayken gerçekten mutlu görünüyordun, ayrıca 7/24 seni sekse boğuyordu. Olayı kendi üzerime çekmek istemem, ama Max'ın dergide benim üstüm olduğunu da hatırlatmak isterim. Eğer ona böyle psikopatça davrandığın Grace'in kulağına giderse önümüzdeki altı ay bana tokaları renklerine göre ayırtır. Moda dolabında kaç tane toka var, biliyor musun sen? Bunu hiç hak etmiyorum.”

“Tabii ki etmiyorsun,” dedi Neve kısık sesle. “Max beni çok mutlu etti, ama sanırım *biraz fazla* mutlu etti ve ben bütün kurallarından vazgeçmiş buldum kendimi. Şu halime bir baksana.” Neve, Celia'nın kalçalarının ne kadar geniş olduğunu görmesi için kollarını iki yana açtı. “İnsanın gerçek olmayan bir sevgilisi olması çok zor, ama ayrılmak daha da zor. Nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.”

Neve konuşurken Celia yüzünde tiksintiye benzer bir ifadeyle masada duran sararmış kâğıt yığınını karıştırıyordu, ama

şimdi tüm dikkatini tekrar kardeşine çevirmişti. “Zaten edebiyat dâhisi Willy’nin geri döneceğini bilmiyor mu, o zaman sen de bunun üzerinden ilerle. Sonra aslında yaşadıklarınızın ne kadar harika olduğundan bahset, ama bu ilişkinin sonu olmadığını ve hâlâ arkadaş kalabileceğinizi düşündüğünü söyle, falan filan. Yani yıka ve çık. Nasıl geliyor kulağına?”

“Falan filan kısmını kaçırdım. Orada tam olarak ne söylemem gerekiyor?” diye sordu Neve. Bir taraftan da kardeşinin ağzından çıkanları not alıyordu. Celia cevap vermedi, ama bütün tahammüllüyle Neve’in suratına baktı. “Tamam, dediğin gibi bu işi ortalığı kırıp dökmeden bitireceğim, iyi güzel de peki bu konuda ne yapacağım?” Neve kot pantolonunun üzerinden kalçasını gösterdi, aldığı kilolar dikişleri düne göre daha fazla zorluyordu sanki.

“Kolon temizleme ile ilgili ne düşünüyorsun? Lavmandan bahsediyorum, anladın, değil mi?”

“Nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikrim yok,” dedi Neve, halbuki biliyordu ve bu da B planlarının arasında yer alıyordu. Poposuna plastik bir hortum taktırıp tek seferde iki kilo verecekse, ödeyeceği para buna değerdi. Hatta eğer göbük için de aynı uygulama olsaydı bir dakika bile oturmaz, hemen gider yaptırırdı.

“Hem sen şu garip sebze-meyve suyu karışımlarını içmeyi de seviyorsun, öyle değil mi?” diye devam etti Celia. “Hani şu buğday çimi, buğday tohumu ve küçük Japon meyveleri ile hazırlananları...”

“Evet, seviyorum...”

“O zaman kilo vermende sana yardımcı olabilirim,” dedi Celia gururla. “Seni Cleanse uygulaması için sağlık editörümüzle görüştüreceğim.”

Neve kendisi için küçük bir umut ışığının yandığını hissedebiliyordu. İçinde bir şeyler kıpırdıyordu sanki... Yoksa aç karnına spor yaptığı için midesi gurulduyordu da umut ışığı mı zannediyordu? Her neyse... "Cleanse tam olarak nedir?"

Cleanse, New York'u kasıp kavuran diyet çılgınlığıydı ve sonunda Londra'ya kadar ulaşmıştı. Temizlenmek için kayıt yaptırılanlara her üç günde bir kuryeyle taze meyve-sebze suyu geliyordu. Sabah kahvaltıları, öğle ve akşam yemeklerinde yanında bitki çayı, çiğ sebzeler ve vitamin ilaçları ile birlikte bu suları içiyorlardı. "Köşe yazarları kilo vermek için bu yöntemin çok başarılı olduğunu söylüyorlar. Üstelik tam bir detoks etkisi sağlıyor. Kendini hem daha enerjik hem de zihinsel olarak daha dingin hissediyorsun. Ofisteki herkes bunu denemek istiyor, hem de suları içmeye başlamadan bir gün önce lavman yaptırmak zorunda olmalarına rağmen. Bu arada bir de başına bir şey gelmesi durumunda her türlü sorumluluğun sana ait olduğunu garantileyen bir sözleşme imzalaman gerekiyor."

Böyle umutsuz bir dönemde Celia'nın bahsettiği sözleşmenin hiçbir caydırıcı etkisi olamazdı. "Madem herkes denemeyi çok istedi, neden kimse yaptırmadı?"

"Çünkü daha kimse o garip karışımları kusmadan içmeyi başaramadı," diye itiraf etti Celia. "İçeceklerin üçünün tadı da o kadar iğrenç ki! Şahsen ben öğle yemeği için hazırlanan portakallıyı koklamaya bile tahammül edemedim."

"Ben yapacağım," dedi Neve kesin bir tavırla çünkü her zaman sağlam bir bünyeye sahip olmuştu. Bir keresinde anneleri son kullanma tarihi iki gün geçmiş tavukla yemek yapmış, yedikten sonra Neve dışında herkes perişan olmuş, ertesi günü kusarak geçirmişti. "Beni hemen bu programa kaydettiriyorsun!"

Celia konuya müdahale etmek zorunda olduğunu hissetti. "Ama bu sadece metabolizmanı hızlandırmaya yarayacak, başka bir şey bekleme. Uzmanlar en fazla iki hafta devam

etmek gerektiğini söylüyor. İki haftadan sonra tekrar katı gıda almaya başlıyorsun.”

“Güzel! Editörün hemen ara ve lavman için randevu al. Mümkünse bu öğleden sonraya.” Celia çoktan telefonunu eline almıştı bile. “Ama bana Max’tan ayrılırken kalbini kırmayacağına söz ver.”

Neve’in yüzü suçluluk duygusuyla yanmaya başladı. “Az önce söylediğim şeylerden mi bahsediyorsun? Hiçbirini gerçekten inanarak söylemedi mi ki! Hepsi sinirle söylenmiş sözlerdi. Bana karşı her zaman çok kibardı... Bundan sonra da hayatımın bir parçası olmasını çok isterim. Biz bu süre içinde birbirimize duygusal olarak çok fazla bağlanmadık. O yüzden kalbinin kırılacağını sanmıyorum. Belki arkadaş kalmayı başarabiliriz, ne dersin?”

Celia, “Tabii ki başarabilirsiniz,” diyerek cesaret verdi kardeşine. “Eski sevgiliyle arkadaş kalmanın ne sakıncası olabilir ki?”

Max’ın en sevdiği şeyleri hatırlamak hiç de zor olmadı. Max, Neve’e yeşil elbisesini giydiğinde gözlerinin renginin değiştiğini söylerdi. Neve o yeşil elbiseyi giydi. Akşam yemeği için fırında tavuk yapmaya karar verdi. Gerçi kendisi yiyemeyecekti çünkü Cleanse uzmanı program boyunca sadece çiğ sebze yiyebileceğini söylemişti. Buzdolabında dört şişe bira vardı. Max ve Keith kapıdan içeri girdiğinde Neve CD çalara Clash’ın *En İyi*ler albümünü koyuyordu.

“Geldiniz mi?” dedi Neve konuklarını karşılamak için kapıya doğru yürürken.

Max gülümseyerek, “Geldik” diye karşılık verdi ve öpmek için Neve’e doğru eğildi. Neve beceriksiz bir tavırla başını çevirince Max’ın dudakları sevgilisinin dudakları ile değil, yanakları ile buluştu. Akşam yapacağı konuşmayı düşündükçe Max’ı öpmeye hakkı olmadığını düşünüyordu. “Her şey yolunda mı? Biraz gergin gözüküyorsun.”

Gerginliği sadece Max ile ilgili değildi, sabahtan beri iki havuç dışında hiçbir Şey yememiŐti ve tavuğun kokusu bile midelerini harekete geçirmeye yetmişti. Ağzından salyalar damlayarak fırının önünde nöbet tutan Keith'in neler hissettiğini çok iyi anlayabiliyordu.

"İyiyim," dedi Neve yüzünde gergin bir gülümsemeye. Başını eğip Max'ın Konvers'lerinin ucuna baktı çünkü Max'ı gerçekten terk edip etmemek istediğine henüz karar veremiyordu. Uzun ince bacakları ile kapının önünde dikildiğini görüp saçları ile vücudundan yayılan mis gibi kokuyu içine çekerken bu kararı vermek çok zordu. Bol kesim kot pantolonu ve solgun kırmızı tişörtünün içinde oldukça yakışıklı görünüyordu. Fırında tavuk yaptım, dolapta da bira da var."

"Tanrım, muhteşem yemeklerin sanırım ben de bağımlılık yaptım," dedi Max. Neve bu sırada arkasını dönmüş, mutfağa doğru ilerliyordu. Max, Neve'i durdurdu, elini beline dolayıp ku-lağına, "Uzun zamandan sonra ilk defa makul bir saatte yemek yiyeceğiz," diye fısıldadı.

Max yemek yiyecekti. Neve ise birkaç roka yaprağı ile idare etmek zorunda kalacak ve halinden memnunmuŐ gibi görünmek için çaba harcayacaktı. Max'ın kollarında olmak gerginliğini daha da artırıyordu. "Max dur biraz... Tavuğa bakmam gerekiyor."

"ok gerginsin. Yemekten sonra seni rahatlarım ben, merak etme." Kolları hâlâ Neve'in belindeydi, o yüzden mutfağa kadar ayaklarını sürüyerek gitmek zorunda kaldılar. "Mandy ile konuştum, sana selamı var."

Bir an, "Bana bu kadar iyi davranmayı bırak," demek geldi Neve'in içinden. Max nihayet Neve'i serbest bırakmıştı. Gidip fırının kapağını açtı. Eğer Max evden içeri girdiği gibi, Neve'e sarılmasaydı işi bu kadar zorlaŐmayacaktı. Ya da Neve, Max yüzünden aldığı iki kiloya kafayı bu kadar takmasaydı... Ama neyse bunları düşünmenin artık hiçbir manası yoktu. Belki de

“arkadaş kalalım” konuşmasını yapmadan önce Max’a yemek yedirmek hiç iyi bir fikir değildi. Neve bu durumu tutuklu bir mahkûmun dışarıda son kez doyasıya kahvaltı etmesine benzetti.

Belki de abartıyordu, Max bu durumu hiç umursamayabilirdi de. Yaşadıkları şey ilk başlarda son derece yapay ve gerçeklikten uzaktı, ama sonra tamamen gerçek ve özel bir ilişki yaşamaya başlamışlardı. En azından Neve öyle düşünüyordu ve Max’in bu duruma az da olsa üzülmesini umuyordu.

“Sen neden o yeşillikleri kemirip duruyorsun?” diye sordu Max aniden. Neve kafasını, önünde duran roka ve marul tabağından kaldırıp Max’a baktı. Tavuğun yarısını bitirmişti ve şimdi tüm dikkati Neve’in üzerindeydi.

“Çok acıkmadım,” diye mırıldandı. Aslında doğru söylüyordu. Midesi günün büyük bir kısmını yeni rejim programına itiraz ederek geçirmişti, ama şimdi bağırsaklarında koca bir düğüm varmış gibi hissediyordu. “Detoks yapmaya karar verdim.”

Max derin bir iç çekti. “Lütfen yine bu saçmalıkları kafana taktığını söyleme. Sence detoks yapmaya karar vermek sana kendini daha mı iyi hissettirecek sanıyorsun? Eğer öyleyse hiç zahmet etme, çünkü ben sana neyin iyi geleceğini gayet iyi biliyorum.” Max elini kaldırıp anlamlı bir şekilde avcunun içine baktı. Neve karşısında oturan mahkûmla güzel bir yemek yiyip son bir oyun daha oynasa ne olurdu? “Tavuk mu yoksa yatak mı? Seçim senin.”

“Yemek ya da seks; işte bütün mesele buydu. Küçük şişman suratını Max’a dayarsa, William ile hiçbir zaman seks yapamayacaktı. Gerçi daha önce hiç William ile fiziksel bir yakınlık kurduklarını hayal etmemişti.

“Neevy, neyin var senin?” diye sordu Max, ayak parmağıyla Neve’in ayağını okşarken. “Son kez soruyorum, istemediğine emin misin?”

"Hayır! Tavuk falan istemiyorum, yatağa gitmek de istemiyorum. Önce konuşmalıyız."

"İşte şimdi burnuma kötü kokular gelmeye başladı." Max birasını masaya bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Klozetin kapağını kaldırmadığım için mi kızdın?"

Neve başını salladı. "Max," diye başladı söze. "Max..."

"Çok kötü bir şey yaptım, öyle değil mi? Klozetin kapağına çiş mi sıçramış, onun için mi adımları tekrar edip duruyorsun? Seni hayal kırıklığına mı uğrattım yoksa?"

"Hayır Max..." Neve sanki söyleyecekleri yukarıda yazıyormuş gibi tavana baktı çünkü ağzından, "Max"tan başka hiçbir sözcük çıkmıyordu. Alfabeyi unutmuş olabileceğinden şüpheleniyordu. "Öncelikle şunu bilmeni isterim ki sen benim için çok değerlisin. Seni gerçekten önemsiyorum ve seninle yakın arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum."

Bu daha iyiydi. En azından öznesi ve yüklemi olan bir cümle kurmayı başarabilmişti. Max'ın yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Dikkatle Neve'i dinliyordu. Bu başlangıç için hiç de fena bir tepki sayılmazdı.

Neve, "Umarım ömür boyu arkadaş kalabiliriz," dedi ve durakladı. Çünkü sıra neden arkadaş kalmaları gerektiğini açıklamaya gelmişti. Gözlerini tekrar tavana dikti ve derin bir nefes aldı. "Geçtiğimiz gün William beni aradı ve iki hafta sonra Londra'ya geleceğini söyledi. Durumları biliyorsun, o yüzden artık yolumuza arkadaşça devam etmeliyiz."

Max önce hiçbir şey söylemedi çünkü birasının üzerindeki etiketi çıkarmakla meşguldü. "Seni tam olarak ne zaman aradı?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. "Hangi gün?"

"Cumaydı sanırım."

"Cuma. Yani birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan önce."

Neve gözlerini kaldırınca Max'ın hâlâ kafası önde, bira şişesinin etiketiyle uğraştığını gördü. "Evet. Aslında sana söyleyecektim ama..."

"Yani sen ve Bay Kaliforniya sonunda kavuşuyorsunuz, öyle mi?"

Max'ın ne hissettiğini anlamak çok güçtü. Asla Neve'e bakmıyordu. Ses tonundan da hiçbir şey anlaşılmıyordu. Neve önce önünde duran kâseye, sonra Max'a baktı. Keşke ikisi arasında bir seçim yapmak zorunda olmasaydı. Şimdi Max dizlerin üzerine çöküp gitmemesi için yalvarırsa ne yapacaktı?

"Bana çok önemli bir şey soracağını söyledi, ama ne olduğunu bilmiyorum," dedi Neve dikkatlice. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor sence?"

"Tavşan gibi yeşillik yemenin sebebi şimdi belli oldu. Bay Kaliforniya'ya güzel görünmek için, öyle değil mi?"

"Geçtiğimiz ay çok kilo aldım," dedi Neve. Max'ı suçlar gibi konuşmamaya özen gösteriyordu. "Yani eğer William gelmiyor olsaydı da ben yediklerime dikkat etmeye devam edecektim."

"Tabii tabii," dedi Max ayağa kalkarken. Elindeki birayı tüm gücüyle masaya bıraktı. Şimdi buna ne gerek vardı!

"Tabii tabii, ne?" Neve de ayağa kalkmıştı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Max mutfaktan çıktı ve yatak odasına giden merdivenleri çıkmaya başladı. Böylece Neve'in odasına yerleştirdiği çorapları ve boksırları toplayabilecekti.

"Diş fırçamı ve tıraş makinemi getirir misin?"

Neve uzun zamandan sonra ilk defa Max'a dokunmaya korkuyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye sordu Max eşyalarını çantasına tikiştirirken. "Salinger romanlarını da geri alabilirsin. Asla okumayacağım."

“Ama ben onları sana hediye etmiştim,” diye itiraz etti Neve. Aklına her türlü senaryo gelmişti, ama böyle bir tepkiyle karşılaşacağını hiç hayal etmemişti. Max’ın en kötü ihtimalle Keith’i yürüyüşe çıkarmak için evden ayrılacağını düşünmüştü. Sonra yarım saat sonra geri dönecek ve arkadaş kalmayı kabul edecekti, ama Max konuşmak yerine, eşyalarıyla kıyafetlerini büyük bir hırsıyla Vivienne Westwood çantasına sığdırmaya çalışıyordu. Olabilecek en kötü final buydu. “Lütfen Max. Bunu konuşup halledemez miyiz?”

“Konusacak bir şey yok.” Max, Neve’in yanından geçip banyoya girdi. “Bu krep bir ilişkiydi. Bana bunu sürekli hatırlatan sendin. Unuttun mu, pişirilen ilk krep her zaman çöpe atılır. On dakika sonra hayatından tamamen çıkmış olacağım. Biraz daha sabret.”

“Max, bu şekilde bitmek zorunda değil,” dedi Neve banyonun kapısında dikilirken. Max diş fırçasını, tıraş makinesini ve Neve’inkiler gül kokulu olduğu için evden getirdiği duş jelini topluyordu. “Çok üzgünsün biliyorum, ama inan bana ben de senin gibi hissediyorum.”

“İkimizin de üzülmesine hiç gerek yok,” dedi Max. Sesinden gergin olduğu anlaşılıyordu.

“Sen öğreneceğini öğrendin, artık amatör ligden çıkabilirsin. Tebrikler!”

“Neden olayı bu şekilde değerlendiriyorsun, sen de gayet mutlu görünüyordun.” Max kapıya doğru bir adım atınca Neve geçmesini engellemek için kollarını iki yana açtı. Bu şekilde gitmesine asla izin vermeyecekti.”

“Sen bana gerçek bir ilişki yaşamak istemediğini söylemiştin. Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?” Max ifadesiz gözlerle Neve’e baktı.

“Birlikte yaşadığımız küçük deneyim bana şunu gösterdi. Ben kimseyle sevgili olmak istemiyorum. Zaten buna ihtiyacım

da yok. Ben kimseye gerektiğinden fazla değer vermem.” Max, Neve’in yolundan çekilmesini sağlamak için tek eliyle omzunu tuttu ve ittirdi.

“Ayrıca ilişki yaşamanın nesi güzel, onu da anlayabilmiş değilim. Sürekli birini düşünerek yaşamanın hiçbir güzel tarafı yok. Sadece seks hayatın düzene giriyor o kadar. Ama bunun için bile değmez.”

“Bütün bunları kızgınlıkla söylüyorsun!”

Max hızlıca merdivenleri inip gürültünün kaynağını öğrenmek için oturma odasından çıkan Keith’i tasmaından yakaladı. “Eğer William geri geliyor olmasaydı, yaşadığımız şeye aynı şekilde devam edecektik ve sen bütün bunlardan şikâyet etmeyecektin.”

“Ya, öyle mi?” Max, Keith’i sakinleştirmeye çalışıyordu. Kapıyı açtı. “Eğer kendini daha iyi hissedersen, böyle düşünmeye devam edebilirsin.”

“Neden böyle davranıyorsun?” Max, Neve’in son cümlesine cevap vermeye tenezzül etmeden kapıyı çarparak evden çıktı.

Neve olduğu yere çöküp dizlerini kendine doğru çekti. Ne kadar süre orada öylece oturduğunu bilmiyordu, ancak bacakları ağrıyaya başlayınca yerinden doğrulabildi. Evin içinde öylece dolaşıyordu. Max on dakika içinde arkasında hiç iz bırakmadan hayatından çıkmayı başarmıştı. Sanki daha önce hiç bu kanepeye oturup ayaklarını sehpaye uzatmamıştı, mutfaktaki sandalyelerden birine ilişip hiç kahve içmemişti sanki. Yatağında hiç uyumamış, Neve’e sarılmamıştı. Sanki daha önce bu evde hiç nefessiz kalana kadar sevişmemişlerdi.

Max hayatından çıkmıştı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Bölüm 4

Peki Ben Şimdi Ne Yapacağım?

36

Kıçına plastik bir tüp takılıp bağırsaklarının litrelerce suyla yıkanması Neve'in zihnini dün gece olanlardan uzaklaştırmıştı.

Hissedebildiği tek şey iç sıkıntısıydı. Ya da utanç demek daha mı doğru olurdu? Vücudunun mahrem yerleri beyaz bir havluya örtülmüştü ve Neve'in karnını ovan hidroterapist oldukça kısık bir ses tonuyla konuşuyordu. Dışarıdan kimsenin bir şey gördüğü ya da duyduğu yoktu belki, ama sonuçta her ikisi de oraya geliş nedeninin ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

“Önümüzdeki iki saat içinde hafif sancılar hissedebilirsiniz, ama endişelenmeyin, bu durum son derece normal. O sırada bağırsaklarınız kendini yeniliyor olacak.” Hidroterapist bağırsakların yeteri kadar temizlendiğine karar vermişti. Artık yerinden kalkıp kıyafetlerini giyebilirdi. “Bilgilendirme formunu okudunuz mu?”

Neve kafasını salladı. Ağlayarak geçirdiği uykusuz gecelerden birinde üstünkörü göz atmıştı kadının bahsettiği forma.

“Alkol almamanız ve çok ağır iş yapmamanız gerektiğini unutmayın.” dedi terapist, Neve'i kapıya kadar geçirirken. Bu binanın kapısını gören içeride lavman gibi kötü uygulamaların yapıldığına hayatta inanmazdı.

Neve bunaltıcı temmuz sıcağına adım atar atmaz garip bir sarhoşluk dalgasının tüm vücudunu kapladığını hissetti. Birden

sendeleyince destek almak için demir parmaklıklara tutunmak zorunda kaldı. Olduğu yerde durup gözlerini kırıştırdı çünkü ağaçların dallarındaki yapraklar daha yeşil ve daha parlak görünüyordu. bu ışıltı gözlerini almıştı. Yoğun trafiğin uğultusuyla açık pencerelerden birinden gelen piyano sesine rağmen Neve gökyüzünde süzülen uçağın motor sesini duyabildiğine emindi. Ayrıca gökyüzü daha önce hiç olmadığı kadar maviydi.

Bu sabah evden çıkarken kendisini bitkin ve yara bere içinde hissediyordu, ama şimdi her şeyden arınmış gibi tertemizdi sanki. Hâlâ biraz yara bere içinde olduğu doğruydu, ama bu lavmanın yan etkilerinden kaynaklanıyordu, kalp kırıklığından değil. Neve demir parmaklıkları bırakıp bir adım attı, ama birden yer altından kayıyormuş gibi hissetti.

Artık yeni bir amacı vardı. Max hayatından çıkmıştı ve Neve bir gün bunun olacağını başından beri biliyordu. Artık neden gittiğini, nasıl gittiğini irdelemeyi bir kenara bırakması gerekiyordu. Max gitmişti ve artık William ile bir araya gelmesi için önünde hiçbir engel kalmamıştı, acilen vermesi gereken kilolar dışında... Neve hafifçe göbeğini elledi, göbeğinin hayatında hiç bu kadar dümdüz olduğunu hatırlamıyordu. Muhtemelen aldığı iki kiloyu çoktan vermişti. Ayrıca program dahilinde iki kez lavman yaptırma hakkı daha vardı; terapist bazı kişilerin bir seferde dört kilo birden verdiğini söylemişti.

Sadece lavman yaptırarak on beş günde on iki kilo verdiğini hayal etmek bile, Neve'in yüzünü güldürmeye yetmişti. Neve hiç tanımadığı yaşlı bir kadına gülümseyip bisikletini bıraktığı so-kağa kadar koştu. Bir an önce eve gitmesi gerekiyordu, çünkü Cleanse içeceklerini getiren kurye her an kapıyı çalabilirdi.

Su bütün haftanın tek ve vazgeçilmez temasıydı.

Neve'in gün içindeki aktivitelerini çok iyi planlaması gerekiyordu çünkü tuvalete en fazla on dakikalık mesafede bulunması şarttı. Aksi halde istenmeyen sonuçlarla karşılaşabilirdi.

İçeceklerin geldiği siyah beyaz paketin üzerinde yazanlar harfi harfine doğruydı. İç, tuvalete git; iç, tuvalete git; iç, tuvalete git. Neve sırf bu yüzden her gün iki rulo tuvalet kâğıdı bitiriyordu.

Ayrıca sarhoşluk hissi yerini yavaş yavaş manik bir ruh haline bırakmaya başlamıştı. Ne mutlu ki Neve'in arınma operasyonuna başlamasıyla Bay Freemont'un on beş günlük yıllık izne çıkması aynı zamana denk gelmişti. Rose, Bay Freemont'un yokluğunu fırsat bilip arşivi baştan aşağı temizlemeye karar vermişti. Rose bu köklü temizlik kararının Freemont'un odasından gelen pis kokulardan kaynaklanmadığına yemin ediyor, sadece hazır zamanı gelmişken sararmış kâğıt yığınlarından kurtulmak gerektiğini söylüyordu. Halbuki Bay Freemont o sararmış kâğıtların hayati önem taşıdığını her fırsatta söylüyordu.

Normal zamanda olsa Neve ateşli bir şekilde o dosyaların çöpe atılmaması gerektiğini savunurdu, ama şimdi Cleanse'in verdiği fazla enerjiyi atmak için kutuları oradan oraya sürüklemekten ve yerleri sıcak sabunlu suyla ovmaktan son derece mutluymuştu. Ama daha eldivenli ellerini kovaya sokar sokmaz çışı gelmiş ve koşar adımlarla tuvaletin yolunu tutmuştu. O kadar zor durumdaydı ki parkelerin üzerinde küçük bir su birikintisi görmek ya da yapay göletten gelen su şırıltısını duymak bile Neve'i kendinden geçiriyordu.

Bay Freemont'un yıllık izne çıkmasının başka faydaları da vardı tabii... Öğle tatillerini üç saate çıkarmışlardı. Ayrıca haftanın bir günü sabahtan çalışıp öğleden sonra paydos ediyorlardı. Neve bu sayede arşivin etrafında koşu yapıp ofiste sınav çekmeye vakit ayırabiliyordu. Spor salonunun önünden bile geçmeye cesareti yoktu, zaten Gustav'a manik hallerinden birinde attığı, "yollarımızı ayıralım" mailinden sonra muhtemelen üyeliği iptal edilmişti.

Neve, Max'ı özlememek için sürekli bir şeylerle meşgul oluyordu, ama Max'ın keyfinin yerinde olduğuna emindi. Aslında

koşarken, yerleri ovarken, Lucy Keener'ın Oxford'daki eski okul arkadaşları ile iletişim kurmaya çalışırken ve William'ın üç senenin sonunda dizlerinin üzerine çöküp, "Sen ne zaman bu kadar güzelleştin," dediğini hayal ederken Neve'in keyfi de oldukça yerindeydi.

Ama karanlık çökünce işler değişiyordu. Neve gece olunca patlamaya hazır bir enerji bombası olarak yatağına yatıyor ve asla uyuyamıyordu. Halbuki yanında Max olsa, bu enerjiyi üzerinden atmasına yardım edecek çok hoş şeyler yapabilirdi.

Bir sabah Neve sinir stres içinde bilgisayarın başına geçti. Amacı Google'a *Cleanse + yan etkiler* yazıp yaşadıklarının normal olup olmadığını öğrenmekti, ama birden kendisini Amazon'dan Max ve Mandy'nin romanlarını satın alırken buldu. Üstelik kitapların ertesi gün eline ulaşması için ekstra para bile ödemişti.

Gucci ve Go! ü bir solukta okuyup bitirdi. Brandy Ballantyne, Mandy ile sadece küçük benzerlikler taşımıyordu. Brandy, Mandy McIntyre'in baştan aşağı aynısıydı. *Saçları sapsarıydı, laktoz intoleransı olduğu için vanilyalı dondurma yiyemiyordu, kırmızıya boyanmış tırnaklardan nefret ediyor, french manikürü daha elit buluyordu.* Ama Neve her satırda Max'ın sesini duyuyordu. Max, Brandy'nin kendini komik durumlara düşürdüğü hikâyeleri kendine has espri anlayışıyla kaleme almıştı: Brandy bir keresinde alışverişe çıkmış, satın aldığı Gucci botların etiketini çıkarttırmadığı için kapıdaki alarmı takılmış ve hırsız durumuna düşmüştü. Bir diğer hikâyeyse Brandy'nin futbolcu sevgilinin aşkından sebep köpeği Tiffany ile saha etrafında volta atmasıyla ilgiliydi.

Neve, ertesi gün Rose'a arşiv dosyalarını ayıklayacağına söz vermişti, ama dayanamayıp *Penaltı ve Prada*'yı okumaya başladı. Brandy sonunda gol kralı olan nişanlısı Damon ile evlenmişti, ama Neve'e göre bu, dünyanın en sıkıcı hikâyesiydi. *Armani ve AC Milano* ise tam bir felaketti, Neve sonuna kadar

bitirebileceğinden hiç emin değildi. Damon'un rekor fiyatla gerçekleşen transferinin ardından Brandy yaşamını İtalya'da sürdürmeye başlamıştı. Max sanki aşka ve ilişkilere çok inanmış gibi kitapta Brandy'nin kocasına olan aşkını şu sözlerle anlatmıştı: Brandy, yedi santimetre yüksekliğindeki Stella McCartney botlarıyla şeref tribününe geldiğinde diğer EVK'ların alaycı tavırlarını çoktan unutmuşa benziyordu çünkü Damon hayatındaki her şeyden daha önemliydi. Damon, stadyumun etrafına yerleştirilen dev ekranlarda iki kat daha yakışıklı görünüyordu. Güneş altın sarısı saçlarını daha da parlak gösteriyordu, formasını sıyırıp terleyen vücuduna su dökerken şeref tribününe dönüp Brandy'ye gülümsedi. Sanki tüm stadyuma artık tamamen karısına ait olduğunu ilan ediyordu. Damon her şeyiyle ona aitti, geri kalan hiçbir şey önemli değildi.

Serinin diğer kitabı *Burberry ve Patikler* stokta bulunmadığı için ancak birkaç ay sonra adrese teslim edilebilecekti. Neve, Max'ın yazdığı her şeyi okumak istiyordu, o yüzden Celia'dan Skirt'ün eski sayılarını ödünç almaya karar verdi. Neve başkalarından duyduğu klişe ayrılık tepkilerini vermeye meyilli olduğunu fark ediyordu. Max'ın cep telefonunu çaldırıp kapatmak, ev telefonunu arayıp telesekretere bıraktığı notu dinlemek, evinin etrafında dolaşıp durmak, karşılaşınca da "Tesadüfen geçiyordum," demek gibi... Neve, William dönene kadar bu ayrılığın acısını bastırmamaya karar vermişti, ama bu kadar sert geçeceğini asla tahmin etmiyordu.

Aklı sürekli Max'ın geçici olduğunu tekrar edip dururken kalbi tam tersini söylüyordu. Belki de Max hayatındaki ilk erkek arkadaşı olduğu için kendini bu kadar berbat hissediyordu. Eğer bütün bunları ergenlik döneminde yaşamış olsaydı, şu an Max'ın gidişine gülüp geçebilecekti. Tıpkı iki aydır birlikte olduğu grafik tasarımcısını sepetleyip hayatına kaldığı yerden devam eden Yuri gibi...

“Kendini kötü hissetmiyor musun?” diye sordu Neve sıcak ve nemli bir pazar günü arka bahçede otururlarken. Cleanse’in onuncu günüydü. “Yani en az bir kere gözyaşı dökmüşsündür diye tahmin ediyorum, öyle değil mi?”

“Hayırrr, o salak gözyaşlarımın bir damlasına bile değmez. Sadece üç gün ortadan kayboldum, Manchester’daki skateboard festivaline gittim, biliyorsun. Peki o ne yaptı? Benim yokluğumu fırsat bilip kendini başka birinin kollarına attı. Böyle bir adam için neden ağlayacakmışım ki? Hayatta ağlamam.”

“İşte ben bunu hiç anlamıyorum. Birlikte o kadar özel ve güzel zaman geçirdikten sonra, nasıl oluyor da hayatından çıkması seni hiç etkilemiyor?” Neve’in delici bakışları Yuri’nin üzerindeydi. “Yuri, sen de kalp denen şeyden eser yok galiba.”

“Ben kalpsiz değilim, ama sen her zamanki gibi çok takıntılısın ahbab...”

“Ne yapayım, elimde değil.”

“Tamam, haydi bırakın artık atışmayı,” diye seslendi Celia. Mutfaktan bahçeye açılan demir kapının önünde duruyordu. “Neve’in içecek saati geldi. Görürsün, bunu mideye indirince asabiyetinden eser kalmayacak. Öyle değil mi Neve?”

Neve yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. Celia’nın bir elinde Neve’in akşam içeceği, diğer elindeyse içine dört dilim limon koyduğu bir çay tabağı vardı. “Sinirli olmamın sebebi o elinde tuttukların değil, kendimi kötü hissetmem için gayet geçerli başka sebeplerim var.”

“Elbette var,” dedi Celia elindeki şişeyi Neve’e uzatırken. “Şimdi şunu kafana dikip içer misin lütfen?”

Sabah içtiği yeşil içeceğin tadı o kadar da kötü değildi. Ferah, tazeymiş gibi bir tadı vardı, ama itiraf etmek gerekirse tadı biraz da annesinin bulaşıkları yıkadığı deterjanlı suya benziyordu. Neve bu tadı gayet iyi tanıyordu çünkü küçükken Tanrı’nın gerçekten

var olup olmadığını sorguladığında annesi ceza olarak Neve'e o bulaşık suyunu içirmişti. Öğleden sonra içtiği içecek de fena sayılmazdı; portakal, havuç ve maydanozla hazırlanmıştı. Şimdi elinde tuttuğu içeceğin tadındansa hiç emin değildi. Sanki içinde çamur varmış gibi gözüküyordu.

"İnanmıyorum, bu şey iğrenç kokuyor, izmarit dolusu bir kül tablasının içine düşmüş gibiyim şu an." Yuri suratını buruşturdu ve Neve'den olabildiği kadar uzak durmak için oturduğu tahta bankın öbür ucuna doğru gitti.

Neve şişeyi dudaklarına doğru götürdü. Bu korkunç kokuyu almamak için yapılabilecek tek şey vardı. Gözlerini kapadı, kafasını geriye doğru attı, boştaki kalan eliyle burnunu tıkadı ve içeceğin boğazından geçip midesine inmesini bekledi. İçeceği tamamen bitirdiğine emin olunca şişeyi masaya bıraktı. Bu sırada Celia eline limon dilimlerini sıkıştırmıştı. Neve limon dilimlerinden birini ağızına atıp emmeye başladı.

"Tekila içiyormuşsun gibi düşün," dedi Celia gururla.

"Brrr!" İçeceğin tadı Neve'in içini titretmişti. Ama artık az önceki kadar kızgın hissetmiyordu kendini. "Böylesi daha iyi olur," diye ekledi Celia.

"Çiğ balık yemeyi alışkanlık haline getirmiş biri olarak şunu söyleyebilirim ki o içtiğin şey ceza gibi," dedi Yuri. "Bütün gün hiçbir şey yemeden, sadece o içeceklerle ayakta kalman mümkün değil. Kan şekerin eksilere düşmüş olmalı."

"Bu içecekler almam gereken günlük ihtiyaçlarımın hepsini karşılıyor. Ayrıca günde iki küçük porsiyon çiğ sebze yiyebiliyorum."

"Aman ne kadar da çokmuş!" Yuri, Neve'i baştan ayağa süzdü ve "Daha zayıf gözüküyorsun. Kaç kilo verdin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Neve. Bilmiyordu çünkü tartıya çıkmaktan çok korkuyordu.

Ya içtiği o iğrenç içecekler ve yaptırdığı lavmanlar bir işe yaramadıysa, ya istediği kadar kilo veremediyse? "Ama artık kot pantolonumu düğmesini açmadan paçalarına basarak çıkarabiliyorum."

"Belki de artık kendine yeni bir pantolon alma vaktin gelmiştir, ne dersin?" dedi Celia heyecanla. "Hoxton'daki şu meşhur butik için indirim kartım var. True Religion kotları deneyebilirsin. Ben senelerdir almak stiyorum, ama popom çok düz olduğu için bana olmuyor."

"36 bedene düşene kadar alışveriş yapmayacağım," dedi Neve kararlı bir ifadeyle. Sonra hafifçe gerindi ve "Mutfağınızı temizlememi ister misiniz? Ya da banyoyu? Siz bilirsiniz," diye sordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun? Keyfin yerine geldi mi?" diye sordu Yuri kumazca. Sonunda ağzındaki baklayı çıkaracak gibiydi.

"Neden sordun? Bir şey mi isteyeceksin?"

"Cumartesi günü bahçede doğum günü partisi vereceğiz," dedi Yuri. "Ama gecenin sonunda herkesi evine gitmeye ikna edebileceğimden emin değilim. Yani burada kalanlar olabilir. Ayrıca müziğin sesini on birde kısacağıma da söz veremiyorum."

"Benim için fark etmez, sen Charlotte'un ne diyeceğini düşün," dedi Neve, gözüyle Douglas ve Charlotte'un kaldığı evin penceresini işaret ederek. Neve, ikisinin sabah erkenden evden çıktığını duymuştu.

"Charlotte arkadaşları ile Ibiza'ya gidiyor, Douglas onu havaalanına bırakmaya gitti." Konu ile ilgili bilgilendirme Celia'dan geldi. "Daha ne kadar bronzlaşabilirler, çok merak ediyorum. Neyse gelince göreceğiz."

"Bu durumda bütün hafta sonu yok yani, öyle mi? Çok teşekkür ederim Tanrım!"

Böylece Charlotte, Max'ın artık Neve'de kalmadığını keşfedip hafta sonunu burnundan getiremeyecekti. Neve, burada olsa

Charlotte'un kaybettiği zamanın acısını çıkarmak için süpürgesi ile her beş dakikada bir tavana vuracağından neredeyse emindi.

"İstersen sen de birilerini çağırabilirsin," dedi Yuri. "Otuz beş yaşın üstündekiler ve Gustav hariç."

"Bil bakalım beni bu sabah kim arayıp seninle ilgili konuşmak istediğini söyledi?" dedi Celia. "Merak etme, lavmandan ve içeceklerden bahsetmedim. Bu arada aklıma gelmişken sorayım, senin için zor olmazsa parti için bize peynirli mini pizzalardan hazırlar mısın?"

"Zor olmaz, yaparım tabii..." Neve hayatında ilk defa günlerini hiç yemek yemeden geçiriyordu. "Ofistekileri de çağırarak mısın Celia?"

"Sadece asistanları ve sevdiğim birkaç stajyeri. Belki Gracie de uğrar, ama diğer herkes çok uzakta oturuyor. Kuzey Londra'daki bir bahçe partisi için o kadar yolu gelmek istemezler herhalde."

"Onu çağırdın mı?" Max'ın adını söylemeye cesareti yoktu çünkü sadece varlığını düşünmek bile kan şekerini düşürmeye yetmişti.

"Sana yaptıklarından sonra mı? Tabii ki çağırmadım. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, nasıl olduğunu bilmiyorum çünkü Los Angeles'ta. On kere sordun, biliyorsundur, ama yine de hatırlatayım dedim. Söz veriyorum Max partiye gelmeyecek."

Aslında bu iyi bir şeydi, ama Neve her zamanki gibi kalbine söz geçiremiyordu. Max'ı yeniden görme düşüncesi Neve'i heyecanlandırmıştı. Belki Max'ı kolundan tutup sessiz bir köşeye çekerek konuşmaya ve arkadaş kalmaya ikna edebilirdi. "İstersen çağırabilirsin," dedi Neve. Durumu sıradanlaştırmış gibi görünmek istiyordu, ama sesi ister istemez hüznü çıkmıştı. "Beni ilgilendirmez."

"Max benim için ölmüştür," dedi Celia. "Ama bu durum iş için geçerli değil, işyerinde üstüm olduğu için söylediği her şeyi

yapmak zorundayım.” Celia yavaşça Neve’in dizini sıvazladı. “Eğer istersen edebiyat dâhisini çağırabilirsin.”

“Seyahati henüz bitmedi, ayrıca yıllar sonra ilk defa senin partinde bir araya gelmek istemem. Ağaçların dibine kusan arkadaşlarını görünce şok geçirebilir,” dedi Neve. “Ayrıca hala 36 beden değilim, dolayısıyla onunla görüşmeye hazır da değilim.”

“Şu sinir bozucu detoks programın partiden önce bitmiş olacak, değil mi?” diye sordu Yuri. “Çünkü seni çok seviyorum, partideki yiyeceklerin tadına bakamazsan çok üzülürüm. Sonuçta hepsini sen yapacaksın.”

Celia gözlerini ayırmadan bakınca Yuri omuz silkti. “Ne bakıyorsun öyle, kötü bir şey söylemedim ki!”

Celia gözlerini Yuri’den ayırıp Neve’e bakmaya başladı.

“Sadece üç günün kaldı, değil mi?”

“Aslında terapist iki hafta daha içecek göndermeye devam edebileceğini söyledi. Hem de yüzde elli indirimle. Hani ilk lavmandan sonra yer ayağımın alından kayıyormuş gibi olmuştu ya, işte onun için özür mahiyetinde...”

“Bana sadece iki hafta devam edeceğine söz vermiştin,” diye bağırdı Celia. “Sadece iki hafta! Sana bunu tavsiye etmem tek nedeni buydu, bana söz vermiştin.”

“Ama terapist ABD’de bazı kişilerin iki haftadan uzun süre dayanabildiğini söyledi,” diye mırıldandı Neve.

“Tabii ki öyle söyleyecek. O bu işten para kazanıyor. Amaç sadece metabolizmanı hızlandırmaktı Neve, sonsuza kadar katı gıda almayı bırakmak değil...” Celia kardeşini ikna edebileceğini umuyordu. Takındığı ifade ve bakışıyla en taş kalplileri bile yumuşatmayı başarabilirdi, ama Neve kollarını kavuşturdu ve büyük bir sinirle altdudağını yemeye başladı.

“Umurumda bile değil,” diye başladı söze. “Bu benim bedenim. Uyuyamıyor olabilirim, biraz depresifleşmiş olabilirim,

içtiğim şeyler kül tablası gibi kokuyor olabilir, ama sonuçta hepsini ben yaşıyorum. Size ne oluyor? Eğer sonunda 36 bedene düşebileceksem, bu yaşadığım şeylerin hepsine değer.”

“Ama...”

“Ahbap...”

“İkiniz de kesin sesinizi. Tek kelime bile duymak istemiyorum çünkü ikiniz de şişman olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz, ağızınızı bile açmaya hakkınız yok!”

Celia birkaç saniye ağızını kapalı tuttu. Dudaklarını o kadar sıkımişti ki her an patlayacakmış gibi gözükiyordu, ama kendini daha fazla tutamadı. “Max’la birlikteyken 44 bedendin, ama şimdiki halinden daha mutlu görünüyordun. Ayrıca suratında da bu kadar çok sivilce yoktu!”

www.webcanavari.net / Orppersephone

37

Neve, Celia'nın her zaman yumuşak ve anlayışlı olduğunu düşünürdü, ama geçen hafta boyunca onun bazı durumlarda ne kadar katı ve sabit fikirli olabileceğini anladı. Neve'in vücudu ile ilgili bütün yakınmalarına ve bulduğu çözüm yollarına diremişti. Neve bütün akşamını parmaklarını kesme tehlikesi ile karşı karşıya kalarak bahçede çim biçme makinasını bir oraya bir buraya sürükleyerek geçirmiş, ama buna rağmen Celia tutumunu hiç değiştirmemişti. Neve en sonunda çareyi cumartesi akşamı elinde fırından yeni çıkmış tam 247 adet mini pizzayla Celia'nın kapısını çalmakta bulmuş, ama buz gibi bir surat ve soğuk bir teşekkürle karşılaşmıştı.

Neve ona kin gütmeyeceğini göstermek için neşeli bir şekilde, "Beni içeri davet etmeyeceksin galiba," dedi. "Duş almadan önce partiye hazırlanmana yardım ederim diye düşünmüştüm."

Celia umursamaz bir şekilde, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. Neve, Celia veya Yuri'nin evde bardak yıkadığına çok az şahit olmuştu. Bir keresinde ikisi birden, "Yıkamaya ne gerek var, bardakların içinde zaten alkol var, biliyorsun alkol mikropları öldürür," diye ısrar etmiş; Neve kulaklarına inanamayarak bütün bardakları tek başına yıkamıştı. O yüzden Celia ne

kadar reddetse de evde verecekleri parti için yardıma ihtiyaçları olduğu kesindi.

Hiç konuşmadan sessizlik içinde çalıştılar, daha doğrusu Neve çalıştı. Kırılacak eşyaları, özel tasarım kıyafetleri ve aksesuarları Yuri'nin hep kilitli duran odasına taşıdı. Evden beş poşet çöp çıkardı, etrafı süpürdü, aperiatif yiyecekleri ve cipsleri gümüş varaklı tabaklara yerleştirdi. Parti için ucuz aydınlatmalardan almak için dışarı çıktı.

Bu sırada Celia ve Yuri ne giyeceklerine bir türlü karar veremedikleri için üst üste kriz geçirmekle meşgullerdi. Sonunda ikisi de ilk giydiği kıyafetle çıkageldi. Celia üzerine oturan bir tişört ve yüksek belli bir kot şort giymiş, kırmızı pantolon askısı takmıştı. Yuri ise Victoria dönemi yüzme kıyafetlerine benzeyen beyaz mavi çizgili spor bir elbise giymişti.

Neve yüzünde belirsiz bir ifadeyle onlara baktı. Eğer 36 beden olsaydı, belki o da tuhaf giyinmeye başlayabilirdi, ama ne-dense çok da emin olamıyordu.

“Her şeyi hallettim,” dedi tüm akşam boyunca kullandığı o canlı ses tonuyla. “Sadece punch yapmanız gerekiyor.”

“Teşekkürler Neevy. Sen gerçekten bir yıldızsın,” dedi Yuri oturma odasına hayretler içinde bakarken. “Yerde duran dergilerin altında bir halımız olduğunu bilmiyordum.” Neve, Celia'ya bakarak, “Hiç önemli değil,” dedi. “Yardım edebildiysem ne mutlu bana.”

Celia derin bir iç çekti. Omuzları düşmüştü. Neve onun bu haline bakarak rahatlıkla yenildiğini söyleyebilirdi. Evet, Celia yenilmişti ve artık daha kızgınmış gibi görünmek için çaba sarf etmesine gerek yoktu. “Teşekkürler,” dedi Celia. “Gerçekten, çok teşekkürler. Sen ortalığı temizlemeseydin, millet pizza kutularının üzerinden atlayıp geçmek zorunda kalacaktı.”

Neve kafasını salladı. Celia da ona karşılık verdi. İkisi de Celia'nın Cleanse konusunda Neve'e çok kızdığını biliyordu, bunu anlamak için münecim olmaya gerek yoktu, ama Celia artık kızgın değildi. Neve aradaki farkı anlayabiliyordu. "Tamam, ben üstümü değiştirmek için yukarı çıkıyorum." Neve duraksadı. "Kiraz desenli bluzumu ve koyu renkli düz kesim pantolonumu giymeyi düşünüyorum. Altına da topuklu ayakkabı, ne dersiniz?"

"Sandalet giy," dedi Celia hiç düşünmeden. "Bu bir ev partisi, gece kulübüne gitmiyorsun."

Saat on bir itibarıyla yan komşuları tam üç kez gürültüden şikâyetçi olmuş, bunun üzerine evdeki rockçı tayfa sesini daha da yükseltmişti. Yani parti heyecan verici şekilde başarılıydı.

Celia ve Yuri'nin arkadaşları korkutucu bir stile sahipti. Garip saç kesimleri ve kıyafetleri vardı. Dinlediğinizde canınızı yakan türden müzikler dinliyorlardı. Hepsi Neve'e karşı çok kibar dılar, çünkü Celia'nın kardeşi olmak ona otomatik olarak özel bir statü kazandırıyor, ama Neve birkaç dakikalık kibar muhabbetten sonra gözlerini kaçırdıklarını fark edebiliyordu. Anlaşılan kiraz desenli bluzu, düz kesim pantolonu (ki evdeki günlük kotlarından daha salaş ve sarkıktı) ve sandaletleri durumu idare edememişti.

Neve, Philip ve Rose'la merdivenlere oturdu. Chloe ve erkek arkadaşı giriş katındaki gürültülü insan yığınının içinde kalmıştı. Neve merdivende oturduğu için insanların üstteki iki kata çıkmasını engelleyebiliyordu. Partiye dört şişe Budweiser getirerek katıldığı için Dougie'nin dairesi konusunda özel bir rahatsızlığı yoktu, ama Neve kimsenin kendi dairesinde sevişmesini istemiyordu. Ayrıca Neve merdivendeki avantajlı konumu sayesinde ne zaman istese koşarak tuvalete gidebiliyordu ki bu endişe verici bir sıklıkta oluyordu.

“Onu hayatımda istemediğimi söylediğimden beri Clive kendini bana adadı,” dedi Philip abartılı bir gülüşle. “Gerçekten işe yaradı Neve.”

“Erkeklere ne kadar kötü davranırsan, sana o kadar köpek olurlar.” Rose burnunu çektii, omuzlarını geriye doğru attı ve göğüs dekoltesi daha iyi görünsün diye parıltılı altın rengi elbisesinin yakasını düzeltti. Yuri'nin kaykaycı dostlarından biri Rose'un gülümsemelerini yakalayıp karşılık vermek için ortada dolaşıp durmaya devam ediyordu. Çocuğun yaşı Rose'un yarısı kadardı, ama Neve'in içinde, arkadaşının Bayswater'a geri giden gece otobüsüne yalnız binmeyeceğine dair bir his vardı.

“Tekmeyi yiyince çok geçirip sana iyi davranmaya başlayacağını düşündüğüm için söylemedim ben bütün bunları sana. Sana bunu söylememin nedeni onun aşağılık adamın teki olmasıydı,” diye bir hatırlatma yaptı Neve sinirli bir şekilde. Üçüncü detoks karışımını çoktan içmiş olması gerekiyordu, ama Yuri'ye olabildiği kadar geç içeceğine dair söz vermişti, böylece partinin sonuna kadar sakin ve stressiz kalabilecekti.

Rose, “Sen son günlerde etrafına mutluluk sinyalleri vermekten yorulmadın mı Neve?” dedi imalı bir şekilde. “Bunu yapan meyve suları değil bence, et yemeyi bırakman. Daha önce hiç mutlu bir vejetaryen görmedim,” diye ekledi dalga geçerek.

Philip hırçın bir şekilde, “Ben on beş senedir vejetaryenim,” dedi. İkisi her hafta yaptıkları gibi yine vejetaryen diyetinin artıları ve eksileri hakkında atışmaya başladılar. Neve bunların hepsini daha önce de duymuştu: Hitler bir vejetaryendi. Bununla birlikte Philip vejetaryen olamazdı, çünkü üç yıl önce arşivin yılbaşı partisinde iki tane sosis yemişti.

Neve saatine baktı. Saat on biri biraz geçmişti ve en sevdiği iki iş arkadaşının kafalarını birbirine tokuşturmadan gidip meyve sularını almalıydı. Neve bir elini Philip'in omzuna dayayıp tam

ayağa kalkmaya yeltenirken kapıda tanıdık bir sima gördü. Max kapıdan içeri doğru ilerliyordu.

Neve'in vücudu ani bir neşe dalgasıyla sarsıldı çünkü Max'ı son gördüğünden beri aradan neredeyse iki hafta geçmişti. Max esmerleşmiş, teni kızıl kahve bir renk almıştı; bu ten rengi onun elmacikkemiklerini daha çok vurguluyor, darmadağınık saçını da daha açık bir renkmış gibi gösteriyordu. Üzerinde uzun bacaklarını saran en şık kot pantolonu vardı. Bu pantolonu sadece özel günlerde giydiğini söylerdi. Üstüne de buruşuk mavi-kırmızı ekoseli bir tişört giymişti. Sırıttıyor, insanlara göz kırptıyordu, her zamanki Max işte! Ama yukarı doğru bakıp oturmakla kalkmak arasında garip bir pozisyonda kalakalan Neve'i görünce işler değişti.

Neve, Max'la göz göze gelince yüzündeki gülümse kaybolmaya başladı. Neve'e küçümseyen gözlerle bakıyordu. Neve o zaman fark etti ki Max zayıf, sarışın bir kızın elini tutuyordu. Kızın her yerinden zarafet akıyordu; hafifçe taradığı kaşları, hokka burnu ve bir gül bahçesini andıran dudakları ile tek kelimeyle mükemmeldi. Parmak uçlarında durmuş, gül dudaklarıyla Max'ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Bu da Neve'e kızı daha detaylı inceleme fırsatı vermişti. Çıplak pürüzsüz bacaklar, arsız küçük göğüsler... Neve resmen acı gerçeği kabullenmekte zorlanıyordu, en sert Cleanse meyve sularını kafasına dikip lıkır lıkır içse bile, hiçbir zaman Max'ın şu anda yaptığı gibi, erkeklerin korumak ve el üstünde tutmak isteyecekleri zayıf ve narin bir kız olamayacaktı. Max'ın eli sanki sert bir rüzgâr onu uçuracakmış gibi kızın ufacık beline dolanmıştı.

Rose ve Philip, Neve'nin hayatının durduğunun farkında değillerdi; hâlâ vejetaryanlığın ince noktaları hakkında tartışıyorlardı. Max merhaba dercesine kaşlarını kaldırdı, ama hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu zaten, kendini beğenmiş gülümsemesi onun yerine her şeyi söylemişti çünkü.

Max ve perisi Celia'nın dairesine doğru gitti, böylece Neve felç olmuş halinden kurtulup üst kata doğru sendeleyerek ilerlerdi.

Neve ağlamadı, bu küçük bir mucizeydi. Ama sanki saatlerdir ağlıyormuş gibi hissediyordu. "Sakin ha!" dedi kendi kendine. "Max istediği kişiyle görüşmekte özgür, kıskanmaya ya da üzülme hakkın yok çünkü o hayatının adamı değil, gitmesine izin vermenin nedeni de buydu zaten. Beklediğin adam William."

Neve kendini acımasız bir şekilde eleştirmişti. Altdudağının titrediğini hissedebiliyordu ve ilk gözyaşı yüzünden aşağıya doğru yuvarlandı. Hızla gözyaşını sildi. Bu gecenin çok duygusal geçeceğine hiç şüphe yoktu, ama meyve suyu ona iyi gelecekti.

Gözlerindeki yaşlar meyve kâsesine ulaştı, ama sonsuza kadar sürecekmış gibi öğürmeye başladığı için meyve suyunu hazırlamaya ara vermek zorunda kaldı. Bir limonu yarıya bölecek kadar bile vakit yoktu; Neve koca bir bütün limonu ağzına tıktırıp sıkıca ısırıldı.

Neve o anda donakaldı, hayatı ne kadar gülünçtü. Aşağı katta eski sevgilisi, muhtemelen 40 kilo olan bir kızla sarmaş dolaş dururken, o mutfakta dikilmiş; mutfak tezgâhının üzerinde duran boş bir şişeden ibaret olan akşam yemeğini kusmamak için ağzına tıktığı limonun suyunu emmeye çalışıyordu.

Hem onun eski sevgilisinin burada işi neydi?

Yukarı çıkmak için kullandığı merdivenlerden aşağı inip Max ve o kızla tekrar karşılaşma riskini almak yerine, mutfak kapısını açtı ve metal merdivenlerden bahçeye indi. Birbirine dolanmış bir çiftte takılıp düştüğü için neredeyse bacağını kıracaktı.

Kalabalığın içinde Celia'yı fark etmek kolay oldu. Diğer bütün kızlardan bir kafa uzundu ve bacakları Neve'in bir milyoncudan aldığı ağaç ışıklarıyla aydınlatılmış bahçedeki karanlığın içinde bir hayaletinkiler gibi bembeyaz parılıyordu.

Celia ile arasında hâlâ bahçenin yarısı kadar mesafe olmasına rağmen, "Celia!" diye bağırdı. Celia'nın kafası onun tarafına doğru döndü. Nefes nefese, "O neden burada?" diye sordu Neve. "Niye onu davet ettin?"

"Niye kimi davet ettim?" diye sordu Celia.

"Max! Kışına kadar şort giymiş o sıska bir kızla birlikte burada, zaten şort mu külot mu belli değil ne giydiği..."

Celia başını aşağıya eğip kendi kısa şortuna baktı, ama kendisininkinin o kadar kısa olmadığına karar verdi. "Onu ben davet etmedim Neevy, yemin ederim," dedi ciddi bir şekilde. "Nasıl olur da bizim partimize davetsiz gelmeye cesaret edebilir? Onu kovmamı ister misin?"

Neve, Max'la karşılaşmak yerine partinin geri kalanını kendi dairesinde acı içinde geçirmeyi planlıyordu. Ya da daha kötüsü, konunun üzerinde durmayarak, bu duruma aldırılmıyormuş gibi davranabilirdi. Sonra Celia'yı düşündü, pazartesi günü işe gidecek ve muhtemelen derginin serbest editörünü evinden dışarı attığı için resmi bir uyarı alacaktı. "Peki, tamam, kovmana gerek yok, ama üzerine yanlışlıkla bir şey dökmekte özgürsün."

Celia elini darmadağın olmuş saçlarına götürerek, "Merak etme," diye fısıldadı. Celia'nın kafası meşgul gibi görünüyordu. Neve tam her şeyin yolunda olup olmadığını soracaktı ki bir anda Celia'nın yanında Douglas'ın durduğunu fark etti; Douglas'ın yüzünde gergin bir ifade vardı, Celia'nın da dikkati dağınmıştı, Neve muhtemelen hararetli bir olayın tam ortasında araya girmişti.

"Neler oluyor?"

Douglas telaşla, "Hiçbir şey," dedi. Tam Celia'nın yanından uzaklaşmaya hazırlanıyordu ki Celia elini uzatıp onu koldan yakaladı.

"Bu kadar kolay kurtulamazsın, salak herif! Bil bakalım bu geri zekâli az önce ne yapıyordu, Neve?"

Neve nereden bilebilirdi. Her şey olabilirdi bu sorunun cevabı.

“Ne?”

“Bak Celia, bu konu seni hiç ilgilendirmez.”

“Yuri'nin arkadaşlarından biriyle deli gibi öpüşüyordu,” diye haykırdı Celia. Bu rezalet karşısında Neve'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Gerçekten böyle bir şey yaptın mı?” dedi Neve nefes nefese. “Ama sen evlisin!”

Douglas kafasını geriye doğru attı ve yarı hırlar yarı inlermiş gibi bir ses çıkardı. “Yani? İkiniz de Charli'den nefret edersiniz, bu yüzden onun hislerini umursuyormuş gibi davranmaya başlamayın.”

“Yine de bu sana benim arkadaşlarıma asılma hakkını vermez.”

“Douglas dalga mı geçiyorsun sen, evlisin sen unuttun galiba?” dedi Neve tekrar vurgulayarak. Ve evet, Charlotte'u umursadığı falan yoktu, İbiza'da anormal bir tsunamiye yakalanıp orada mahsur kalmasını umuyordu, ama yine de onun adına kızgındı. Bu da Cleanse'nin bir başka garip yan etkisi olmalıydı.

“Siz birbirinize sadık kalmak için yemin ettiniz, sadece kısa bir süreliğine yanından ayrıldı, sen de bunu fırsat bilip kendini başka bir kadının kollarına attın, öyle mi? Birlikte paylaştığınız, özel olan tüm anları kirletiyorsun. Kendinden utanmalısın!”

“İyi, ama ben utanmıyorum!” diye gürlledi Douglas. Neve bir grup kalabalığın Slater kardeşlerin tartışmasına şahit olmak için kendilerine doğru ilerlediğini fark etti. Aslında genelde kapalı kapılar ardında kavga ederlerdi, ama bu sefer durum farklıydı.

“Siz ikiniz ondan nefret ediyorsunuz, asıl siz bunu unuttunuz galiba. Onunla evlenmenin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz, benim yerimde olsaydınız siz ne kadar dayanabilirdiniz çok merak ediyorum.”

Douglas kardeşlerini iterek yanlarından uzaklaştı. Neve'in Celia'ya çarpmasına neden olmuştu. Celia, Neve'i tutmak için bir hamle yaptı, ama Neve solucan gibi kıvrılıp kendini kurtardı. Şu halde birinin ona dokunmasına katlanamıyordu.

Neve. "Pislik!" diye söylendi. "Charlotte'tan nefret ediyorum, ama evliyken bu şekilde davranması... İnanılır gibi değil!"

"Biliyorum," dedi Celia. "Bu durumun Max'la benim eleştirecek kadar bile gücümüzün olmadığı şu dandik diyet içecekleriyle alakalı olmadığına emin misin?"

Neve saçlarını geriye doğru yatırarak, "Keşke sadece kilo vermeye konsantre olmuş olsaydım ve keşke şu saçma krep ilişkiyi yaşamasaydım, çünkü Max sadece zaman ve güç kaybediydi. Kimden hoşlanıyorsa onunla çıkabilir. Ben artık çok sıkıldım."

"Neevy, söylediklerini duyuyorum, bağırmana gerek yok." Celia çatık kaşlarla Neve'e bakıyordu. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Yukarı çık ve bir karışım daha iç ya da başka bir şey yap. Yuri'nin senin tekrar karanlık tarafa geçtiğini görmesine izin verme."

Neve'in yangın merdiveninden yukarıya çıkışı, gözlerinin önündeki kırmızı sis dalgası yüzünden inişinden daha da korkunç olmuştu. Neden erkeklerin hepsi böyleydi? Tam onları anladığınızı düşündüğünüz sırada sinsisi, alçak bir şey yapıyorlar, bu da onlara başka, kötü bir gözle bakmanıza neden oluyordu.

Douglas'ın Charlotte'la evli olması yeterli değildi. Douglas karısını aldattığına göre, artık Charlotte iyice zıvanadan çıkacaktı. Artık Neve'in hayatını gerçek bir cehenneme çevirmek için daha fazla nedeni vardı.

William konusu da kafasını kurcalıyordu. Bir şey soracağını söylemişti, ama aynı zamanda aynı karada bulunamadıkları için geciktikçe gecikiyordu. Neve bu önemli soruyu düşünerek kendini yiyip bitiriyordu.

“Tabii bir de Max var,” diye düşündü Neve mutfak kapısını açarken. Muhtemelen yanındaki tanrıçayı gece yatağa atacaktı. Bunu da Neve’in gözüne sokarak açıkça belli ediyordu.

“Tanrım, hepsinden nefret ediyorum!” diye bağırdı ve boş meyve suyu şişesini kaptığı gibi mutfağın karşı tarafına fırlatıverdi. Şişe karşıda duran mantar levhaya çarptı ve yarım düzine el ilanınıyla birlikte yere düştü. “Lanet olsun!”

O sırada neşeli bir ses arkasından, “Ne olursa olsun s-harfini kullanmamakta kararlısın yani,” dedi. Max oradaydı, kapı boşluğunda duruyordu.

Bir yerlere fırlatmak için elinde duran tek şeyi az önce duvara fırlatmış olması çok kötüydü. Şişeyi Max’a fırlatmak çok daha tatmin edici olurdu. Aklına gelen ilk şey buydu.

Aklına gelen ikinci şeyse ellerini beline koyup, “Sen buraya nasıl girdin?” diye sormak oldu. Yedek anahtarı hâlâ Max’taydı. Ansızın çekip gittiği için şu an Max’ın davetsiz bir şekilde kapıda durmasını engelleyecek hiçbir şey yapamamıştı. Anahtarlarını geri almak, kapı kilitlerini değiştirmek gibi... Bunların hiçbirini yapmaya zamanları olmamıştı.

“Kapıyı çalmalıydın.”

“Kapıyı çaldım, ama cevap veren olmadı,” diyerek sakince cevapladı Max. Neve’in kızgınlığı, çatık kaşları ve gözlerini kısarak bakması Max’ı zerre kadar etkilememişti.

“Sen de öylece içeri dalabileceğini düşündün, öyle mi?” Neve elini Max’a doğru uzattı. “Anahtarları bana geri ver, sonra da davet edilmediğin partiye geri dönüp buraya beraber geldiğin küçük sarışını bul.”

Öfkeden titreyen kırmızı suratıyla oldukça korkutucu görünüyor olmalıydı, ama Max olduğu yerden hiç kıpırdamadı, hatta Neve onu parmağıyla dürtüp itebilecek kadar yakınken darbe yememek için geriye bile çekilmedi.

“Bunu yapma Neevy,” dedi ılımlı bir sesle. “Çok kabasın. Her neyse, terapistim seninle yeniden açık ve içten bir diyalog kurmam gerektiğini söyledi, bu sayede ilişki olması gerektiği gibi bitecekmış...”

“Oh, öyle mi dedi? Sen de koluna *birini* takıp davet edilmeden, elini kolunu sallaya sallaya buraya geldin. Ne güzel!”

“Biz Jane ile sadece arkadaşız. Kocasını Yuri ile birlikte çalışıyor ve oldukça mutlu bir evliliği var. Kocasının işi olduğu için bana eşlik etti.”

Neve küçümser bir ifadeyle homurdandı. “Her zaman arkadaşlarının eşlerinin elini tutar mısınız?” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Böyle davrandığı için Max suratına küçümseyen bakışlar fırlatıyordu. Ama bu durumda onu suçlayamazdı.

“Yani şimdi de el ele tutuşma konusunda uzman oldun, öyle mi? Her neyse, ben seni bugün Bay Kaliforniya ile sarmaş dolaş görmeyi bekliyordum.” Max koridordan içeri doğru bakmak için başını çevirdi. “O nerede?”

“O... onun nerede olduğu seni hiç ilgilendirmez.”

“Burada değil mi?”

Neve isteksizce, “Hayır,” dedi. Derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı. Max'ın parmakları bileğine dolanınca asabi bir şekilde elini çekmeye çalıştı. “Ne yapıyorsun? Benden uzak dur!”

“Beni Jane'le beraber görünce kıskandın, değil mi?”

“Hayır! Kıskanmadım! Ben sadece...”

Neve'in kulağına, “Saçmalık,” diye mırıldandı Max. Nefesi Neve'i, yapış yapış bir yaz akşamında değil de kışın en soğuk zamanlarından birindeymiş gibi titretti. “Benim seni ve Bay Kaliforniya'yı düşündüğüm zamanlarda seni kıskandığım gibi sen de beni kıskandın.”

Neve öfkesinin geçtiğini hissediyordu. “Sana açıklamak istedim, ama sen gidiverdin. Sanki o kadar şeyi biz yaşamamışız gibi.”

Max'ın elleri hâlâ Neve'in bileklerindeydi, ama şimdi rahatlatıcı bir his veriyordu. "Bana bir işaret vermeni istiyordum..." Max gözlerini kapadı, geri açtığında Neve kendi üzüntüsünün ona da yansıdığını gördü. "Eğer bana en ufak bir umut verseydin, kapının önünde oturma eylemi bile yapabilirdim."

"Ama sen bana gerçek bir ilişki yaşamak istemediğini söyledin. Asıl sen bana en ufak bir işaret bile vermedin." Neve sinirli görünmeye çalışıyordu, ama kalbi öyle değildi. "Ben yeteri kadar imada bulundum sana."

"Hayır, yapmadın. Bana başka kızlarla da krep ilişki yaşamak isteyip istemediğini sordun," dedi Max. "Birkaç gün sonra da o adamın geri döneceğini ve benim gitme zamanımın geldiğini söyledin."

"Bunu asla bu şekilde söylemedim," diye karşı çıktı Neve, bir taraftan da ellerini çekmeye çalışıyordu, Max'a bu kadar yakın durarak bu konuşmayı yapmak zordu. Kendine düşünmek için bile izin vermediği duygular aniden su yüzüne çıkacaktı. "William'ın geliş tarihi yaklaştıkça, seninle ilişkimiz bitecek diye daha da çok üzülmüyordum. Bu biraz karmaşık."

Max hâlâ bileğini tutuyor, başparmakları ile nabzının attığı noktayı okşuyordu. "O zaman karmaşık değil demektir. Beni özledin mi?"

"Tabii ki özledim! Seni çok özledim, bu yüzden çok acı çektim."

Max, Neve'in ellerini serbest bıraktı, artık Neve kollarını rahatça Max'ın boynuna dolayabilirdi, öpüşüyorlardı. Neve kimin ilk adımı attığını hatırlamıyordu, birdenbire olmuştu. Birbirlerini tekrar tanımak istercesine yavaş yavaş öpüşmeye başlamışlardı, ama Max'ın dil devreye girince öpüşme daha hızlı ve tutkulu bir hal aldı. Birbirlerini daha sıkı kavradılar, elleri daha derinlere indi. Düğmeler açıldı. Aşk ısırıkları kaçınılmazdı. Ayrı kaldıkları zamanın acısını çıkarıyor gibiydiler. Max, Neve'i siyah

beyaz yer döşemesinin üzerine yatırdığında bacaklarının bü- küldüğünü hissedebiliyordu. Sonra Max, Neve'in üzerine çıktı. Dudakları Neve'in boynundan aşağıya doğru ilerliyordu. Neve deliye dönmüştü.

"Merdivenlerde seni gördüğümde ne kadar güzel olduğunu unuttuğumu fark ettim," diye fısıldadı Max, Neve'in tenine doğru. Parmağını Max'in eğri büğrü burnuna götürerek. "Sivilceli de- mek istedin herhalde, güzel değil," diye düzeltti Neve.

"Senin aşağılık kompleksini bile özledim." Max güldü ve ale- tinin, Neve'in çılginca zonklayan klitorisine iyice baskı yapması için Neve'in karşısına denk gelecek şekilde pozisyon alıp iyice dayandı.

"Öperken dikkatli ol, her yerimi sivilceler bastı," dedi Neve. Bunu neden Max'la paylaşma ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu, ama sonra paylaştığına memnun oldu çünkü bazıları iltihaplı olmasına rağmen Max alnındaki, yanağındaki ve çenesindeki tüm o kırmızı sivilceleri teker teker öpüyordu. "Dur yapma, bu hiç hijyenik değil. Onun yerine dudaklarımı öp."

Neve, mutfak döşemesinin üzerinde seks yapacak olmalarını hiç umursamıyordu. Max neredeyse bacaklarının yarısına kadar düşmüş olan pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarmaya çalışırken umursadığı tek şey Max'in parmaklarıydı. Yardım et- mek için doğrulmaya çalıştı, fakat sonra bileklerinin etrafında toplanmış olan kendi pantolonunu çıkarmak için ayaklarını be- ceriksizce hareket ettirmek zorunda kaldı.

"Yatak odasına gitmeye ne dersin?" diye sordu Max. Düğ- meleri açılmış bluzu ve külotuyla duran Neve'i görmek için dirse- ğinin üzerinde doğruldu. Birlikte olmayı düşünebilirlerdi, çünkü Neve başka kimsenin yanında hiç bu kadar rahat ve çıplak du- ramazdı, fakat o sırada düşünmesi gereken başka bir şey daha vardı. "Çişimi yapmam gerek!" diye cıyıkladı Neve; son meyve suyunu içeli çok uzun zaman olmuştu. Ayağa kalkıp dikilince

bir anda çişini ne kadar uzun süredir tuttuğunu fark etti. "Sakın bir yere kaybolma."

Elini yıkarken aynada yüzüne bakıyordu, Max dışında kimseyle bedensel işlevleri konusunda bir şey paylaşmadığını düşündü. Yüzü o kadar çok kızarmıştı ki sivilceleri neredeyse fark edilmez olmuştu. Max ile birlikteyken kendi görüntüsünden hoşlanıyordu; kocaman açılmış gözler ve bütün o aşk ısırıkları... Tam kapıyı açıp Max'ı davetkâr bir şekilde yatak odasına çağıracaktı ki mutfakta bir şeylerin şangırdadığını duydu. "Bu da neyin nesi?" diye bağırdı Max. Elinde Neve'in mutfağın bir köşesine fırlattığı boş Cleanse şişesiyle buzdolabına doğru yürüyordu.

"Max?" diye seslendi merakla. Max'ın kafası buzdolabının içindeydi.

"Lanet olsun!" dedi tekrar, sesi şimdi biraz daha kısıktı, doğrulduğunda elinde detoks içeceklerinin durduğu tel sepet vardı. "Bu boktan şeylerle ne yapıyorsun?"

"Şey, detoks yapıyorum, zaten bu kadar sivilceli olmamın nedeni de bu," dedi Neve dikkatlice. "Zaman içerisinde vücudunda bir sürü toksin birikiyor ve vücudun bunları atamıyor, sonra enerji seviyen düşüyor ve..."

"Bunları kilo vermek için kullanıyorsun, değil mi?"

İşte, bu bir sürpriz oldu, iyi de neden? "Amacımın 36 beden olmak olduğunu biliyorsun. Ayrıca bu bir sır değil ki!"

Max omuz silkmeye çalıştı, ama omuzları sinirden o kadar sertleşip kaskatı olmuştu ki yaptığı hareket refleksten daha fazlasıydı. "Daha önce kullandığın yöntemlerin nesi vardı peki?"

"Çok uzun zaman alıyorlardı."

"Acelen var yani. Hızlı kilo vermek için bu karışımları içmeye başlamanla Bay Kaliforniya'nın mükemmel eve dönüş planının aynı ana gelmesi ne kadar da ironik," diye dalga geçti Max. Neve bu konuşmayı tamamen giyinikken yapmış olmalarını dilerdi.

Eğer Neve'in vücudu hakkında konuşacaklarsa, vücudunun bu kadar açık seçik görünür olmasına gerek yoktu.

"Bak, seninle birlikteken iki kilo aldım." Neve ne kadar aksi için uğraşsa da kullandığı kelimeler sanki Max'ı suçlarmış gibi anlaşılıyordu. "Ben diğer kızlar gibi değilim, sadece tatlı ve cips yemeyi keserek iki kilo veremem. Bunun için daha fazla çaba harcamam gerekiyor."

Neve buna daha fazla katlanamıyordu, mutfağa girdi, el yordamıyla pantolonunu ve eşyalarını ararken göbeğini saklamaya çalıştı.

"Söylediklerin bu iğrenç şeyleri mideye indirmek için yeterli sebep değil!" Max söylediklerini vurgulamak için elindeki değerli sıvı şişelerini oraya buraya salladı. Neve tel sepetle beraber düşüp patlayacaklar diye nefesini tuttu. Yüzde elli indirimle rağmen tek bir şişesi bile Neve'e pahalıya patlıyordu.

"Onları elinden bırakabilir misin? Lütfen," diye yalvardı Neve bir ayağını pantolonunun içine sokarken. "Ve ben giyinirken arkamı döner misin?"

Max şişeleri tüm gücüyle masanın üzerine koydu. Neve ağrının içinde bir şeyler geveleyince Max iyice zıvanadan çıktı. Yüzü öfkeden o kadar kızarmıştı ki çizgi filmlerde olduğu gibi kulaklarından duman çıksa kimse şaşırılmayacaktı. "Bu pis şeyleri içmiyorsun!" diye bağırdı. "New York'ta iki kişi bunlar yüzünden öldü."

"Muhtemelen bunun altında yatan başka sağlık problemleri vardır," diye mırıldandı Neve.

"Senin derdin ne?" diye gürlledi Max. "Gerçekten, 36 beden elbiselerin içine girebildiğinde hayatında neyin değişeceğini düşünüyorsun?"

Neve önce cevap vermedi çünkü pantolonunun düğmelerini iliklemeyle meşguldü. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı,

gerçi bu üzerinde uzun uzadıya düşünülmesi gereken bir konu değildi. "Daha farklı olacağım," dedi sonunda. "Daha mutlu olacağım. Daha normal olacağım."

Max kotunu giyerken, "Bugüne kadar tanıdığım hem en zeki hem de en aptal insansın. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum," diye çıkıştı. "36 beden olduğunda seni daha farklı, daha mutlu, daha normal yapacak şey ne olacak acaba?"

"Daha farklı olacağım," dedi şiddetle. "Benim böyle şişman kalmamı istemenin tek nedenini sana söyleyeyim mi? Çünkü ben böyle olduğum sürece daha zayıf ve daha güzel biriyle yatmak için bahanen var. Eğer kilo verirsem bahanen kalmayacak."

Max tükürür gibi, "Saçmalama," dedi.

"Saçmalık olan benim söylediklerim değil. Sen mükemmelliği umursamıyor gibi gözükyorsun, ama buna rağmen benim hakkımda fikir yürütmekten de geri kalmıyorsun." Neve öyle bir haykırmıştı ki bağırırken boğazı acıdı. "Sen kusursuz görünen kızlarla yatmak istiyorsun, üstelik bu hissi asla kontrol edemiyorsun. Sonra da terapistine gidip yaşadığın ilişkiler konusunda çene çalıyorsun. Ben bu durumun neresindeyim, söyler misin bana? Aslında basit olan ben değilim, sensin!"

"Ben sana o kızlar hakkında bir şey söyleyeyim mi? Modeller ve oyuncular da dahil olmak üzere hiçbiri nasıl görüldüğüne senin kadar kafayı takmıyor," dedi Max. Artık bağırmıyordu, ama kelimeleri kurşun etkisindeydi. "Sen kendini değersiz gören biri değilsin tatlım. Aksine sen bugüne kadar tanıdığım en kendini beğenmiş, en narsist insansın."

"Bahse girerim narsistliğin ne demek olduğunu bile bilmiyorsundur." Herhalde Max bundan daha fazla bağıramazdı, Neve de öyle. "En azından William entelektüel anlamda benimle aynı seviyede."

"Aranızdaki şey hiçbir zaman yürümeyecek, bunu biliyor-
sun değil mi?"

Bu söz bir bardak dolusu buzlu suyu suratına çarpmak gi-
biydi. Max kesinlikle sakindi. Artık söylediklerini vurgulamak için
parmağını havaya kaldırıp durmuyordu, aksine elleri cebindeydi.

"Hayır yürüyecek," dedi Neve, artık o da sakinleşmişti.

Max, Neve'e doğru yürümeye başladı, yüzü o kadar kararlı
ve ciddiye ki Neve geriye doğru bir adım attı. Sonra yönünü
değiştirdi ve mantar panonun yanında durdu. Panoya iğnelen-
miş fotoğraflardan birine elinin tersiyle alaycı bir ifadeyle vurdu.

"Hayır, yürümeyecek," dedi. Elinde Neve ve William'ın
Oxford'da bir bahçe partisinde çekilmiş fotoğrafını tutuyordu.
Neve'in bakarken utanmadığı tek fotoğraf oydu. Fotoğrafta Wil-
liam ile birlikte bir bankta oturuyorlardı; Neve beceriksizce ka-
meraya gülümserken William sevecen bir tavırla Neve'e ba-
kıyordu. Şu andaysa Max elini fotoğraftaki yüzlerin üzerinde
gezdirek William ile geçirdiği mutlu anları sabote etmeye ça-
lışıyordu adeta. "Bu gerçek değil."

Max fotoğrafı dikkatle incelemeyi bıraktığında Neve, "Ne-
den bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok senin," dedi. Max'ın
arkası dönüktü. Neve'in bakışlarıysa hançer gibiydi.

"William ve ben... Bizim yaşadığımız şey... dur bir dakika,
kime ne anlatıyorum ki ben; senin gibi birinin bunu anlamasını
bekleyemem bile."

Neve birini incitmek için kelime seçmeye alışık değildi, ama
Max'ın sırtının kaskatı kesildiğini görünce yaptığına pişman ol-
madı. İsteddiği de buydu zaten. Fakat Max ona doğru döndü-
ğünde yüzündeki ifade düşündürücüydü.

"Burada *anlayacak* hiçbir şey yok." Max kafasını kaldırdı.
"Hepsi boş laf. İlişkiniz ne kadar sürecek, gerçekten çok merak
ediyorum. Seni başından defetmesi düşündüğünden daha uzun

sürecek, ama Bay Kaliforniya'nın daha bundan haberi yok tabii, yazık!"

Neve önce sıcakladı, sonra üşüdü, sonra yine sıcakladı. Alev alev yanan bin güneşten daha sıcaktı. "Defol!"

Bir an gözü Max'a fırlatabileceği sert ve keskin bir şeyler aradı. Sonra tişörtünü yerden kaptı ve Max'a fırlattı. Max tişörtü tek eliyle yakaladı ki bu daha da çileden çıkarıcıydı. "Pekâlâ, artık sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Buna değmezsin çünkü."

Neve onu bir daha görmek istemiyordu. Max'ın da aynı şekilde hissettiğinden emindi. Max çoraplarıyla ayakkabılarını giyerken içindeki öfke dalgasıyla boğazına sarılmamak için kendini zor tutmuştu. Max kapıya doğru yürüdü.

Celia'nin iki arkadaşı merdivene oturmuş, esrar içiyorlardı. Onları gizlice dinlediklerini saklamaya zahmet etmeden birbirlerini dürtüp kıkırdıyorlardı, ta ki Neve'in suratını görünceye kadar. "Defol!" dedi dişlerini sıkarak. Max yanından sürtünerek geçerken kendini duvara yapıştırdı.

Kapıları çarpmak konusunda uzman kişi Charlotte'tu, ama telif hakkı ödemek zorunda kalsa bile, Neve kapıyı tüm gücüyle çarpmaya kararlıydı. Max merdiven boşluğunda durakladı. "Son bir şey daha var."

"Yine ne var?" dedi Neve. Sonra anda jeton düştü. "Anahatların? Dur bekle de getireyim..."

"Açlıktan ölme pahasına sıfır beden olsan bile, sen her zaman şişman kalacaksın. Senden bir bok olmaz." Hançerden farksız bu sözler karşısında Neve'in yapabildiği tek şey elini midesine sıkı bir şekilde bastırıp acıyı dindirmeye çalışmaktı.

Max'ın Neve ile işi bitmişti. Artık yoluna devam edebilirdi, ama son dakikada başını çevirip Neve'e baktı. İşte o zaman Neve'in gözlerinin dolu dolu olduğunu fark etti. Max ne

yaptığının farkına vardığında allak bullak olmuştu. Birbirlerine biraz önce söyledikleri şeyler sınırı çoktan aşmıştı.

“Yapmamalıydım...” diye beceriksizce başladı söze. “Sözümü geri alıyorum.”

Neve ona bakmamak için başını eğdi. Koridora doğru ilerlerken Max, çenesine dokunmak için elini uzattı, ama Neve elini kaldırıp onu engelledi.

“Bak, üzgünüm,” dedi. Hâlâ gitmiyordu. Neve onu zorunda bırakıncaya kadar gitmeyecekti.

Neve geri geri gitti, tüm gücüyle Max'ı ittirmeye başladı. Max kapının dışına çıkınca, “Siktir git!” diye bağırdı ve kapıyı Max'ın allak bullak olmuş suratına kapattı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

38

Yaşadığı öfke fırtınası yerini gözyaşlarına bırakmıştı.

Neve bu ruhsal çalkantıların sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordu, ama yaşadığı öfkenin ardından yataklara düşürecek cinsten bir melankoliye kapılacağını hayal edememişti.

Neve bu duruma melankoli diyordu, çünkü şu anki ruh hali Victoria dönemi hanımefendilerinin şezlonglarının üzerine sırtüstü bayılmasıyla benzerlikler taşıyordu. Onların başında alınlarına kolonya ile ıslatılmış mendil koymak için bekleyen endişeli madamları olurdu. Tersine, aslında durum daha çok depresyon gibi gözüküyordu.

Depresyon; büyük bir girdap gibiydi, yaşadığı bütün duygular birbiriyle iç içe geçmişti sanki. Gözlerinin altında oluşan halkalar da dahil olmak üzere etrafındaki her şey mor gibi görünüyordu. Sadece gelen meyve sularını teslim almak, meyve suyu karışımlarını içmek, içtikleri etkisini gösterince de tuvalete gitmek için yataktan kalkıyordu. Sonra yatağa geri dönüp uyu-yana kadar ağlıyordu.

Max'ın söylediğinin aksine Neve aptal değildi. Kendini melankolik hissetmesinin büyük oranda Cleanse'ye bağlı olduğunu biliyordu, ama eğer kilolar eriyip giderse tüm o tuvalet krizleri,

sivilceler, bunalımlar da gidecekti. Üstelik buna sonuna kadar değecekti.

Neve hâlâ tartılmamıştı, çünkü terazinin göstergesinde karşılaşacağı gerçekten korkuyordu. Eğer kilo verememişse hem para kaybetmiş olacaktı hem de çevresindekilerin güvenini.

Neve dünyada daha az yer kaplarken kendini muhteşem hissedeceğini sanırdı, ama hiç de öyle olmamıştı. Hâlâ eskisi gibi hantal hissediyordu kendini.

Ama ne de olsa bu yeni bir his ya da alışık olmadığı bir sorun değildi. Neve'i bir daha birleştiremeyecek kadar küçük parçalara bölen şey Max ile olan kavgasıydı.

Çok kızgın olduğu için söylediği, gerçekten öyle düşünmediği halde incitici ve nefret dolu olan sözlerin utancı vardı üzerinde ve artık söylediği sözleri geri almak için çok geçti. Max da nefret dolu sözler sarf etmişti tabii, ama Neve hepsini duymayı hak etmişti; kulaklarından silinmeyen o son cümle dışında...

"Her zaman şişman bir kız olacaksın. Senden bir bok olmaz."

Bu, Neve'in her zaman uzak durmayı tercih ettiği iğrenç, gizli bir gerçektir. Max bu görünmeyen gerçeği ortaya çıkarılmıştı, çünkü birkaç kısa aydan sonra Max artık onu herkesten daha iyi tanıyordu.

Her ne kadar gerçek olmasa da bu biriyle ilişki yaşamının en kötü tarafıydı. Birine açılıyorsunuz, onun hayatınıza girmesine izin veriyorsunuz ve her şey bittiğinde, o sizi tamamen yıkamak için gerekli olan tüm cephaneye sahip oluyor. Karşısında çıplak kaldığı gece, Max şişmanlığı ile ilgili tam aksi şeyler söylemişti. Demek ki o zaman bile aslında sadece Neve değil, Max da kendi söylediklerine inanmamıştı.

İstediği bedene kavuşmak Neve için efsanevi orantılara sahip olmak anlamına geliyordu, ama ya gerçekten bu onun

hayatındaki hiçbir şeyi değiştirmezse? Ya hâlâ kendini dışlan-
mış ve anormal hissederse?

Tüm bunlar Neve'in beyninin içinde dolanıp duruyordu, ba-
şını ağrıtıyor, gözlerini yaşartıyordu. Bu durum gözyaşları içinde
uyandığı beşinci bunalım gecesinin sabahına kadar devam etti.

Kendini oturmaya zorlayarak, "Yeter!" dedi kendi kendine.
"Bu duruma bir son vermem gerekiyor."

Yataktan kalkıp perdeleri açtı. Beş günlük bunalımla göz-
yaşlarının izinden kurtulmak için duşa girmeye karar verdi. Su
ısınrken çamaşırları makineye yerleştirdi.

Duştan çıkıp şişmanken giydiği devasa bornoza sarıldı, sa-
bah ieeğini içti ve günlerdir kapalı tuttuğu telefonunu açtı.
Celia, Neve'in yaz nezlesi olduğunu söylemek için arşivi ara-
mıştı. İşe gitmemenin bahanesi kalp kırıklığı olamazdı. Olsa bile
işe döndüğünde Bay Freemont üzerine gereksiz işler yükleyip
bu durumu burnundan getirirdi. Bir de üstüne Rose, Chloe ve
Philip'in sorularını cevaplamak zorunda kalacaktı. Gerçi yaptık-
ları yorumlar Neve'e iyi gelebilirdi. Aralarında kan bağı olmama-
sına rağmen onu seven insanların varlığını unutmaması gerek-
tiği gibi... Ama Neve'in bunları bile dinlemeye hali yoktu. Ama
telefonunda William'dan gelen cevapsız bir arama ve sesli me-
saj görünce korkunç dünyasına bir umut işığı doğdu.

"Neve? Merhaba, döndüğümü haber vermek için aradım.
Londra'dayım. En kısa zamanda görüşelim. Sana haberlerim
var ve seni görmek için sabırsızlanıyorum. Ara beni!"

Neve kendisine William'ın ne demek istediğini anlamak için
bile zaman tanımadan titreyen elleriyle hemen William'ı geri aradı.

Neve'in merhaba demesine fırsat vermeden, "Ah! Sana
ulaşmak ne kadar da zor Bayan Slater," dedi William, "Nere-
lerdeydin? Seni pazar günü aradım ve bugün perşembe. Los

Angeles da bile insanlar en çok üç gün içinde mutlaka birbirlerine geri dönerler.”

“Nezleydim. Yaz nezlesi,” dedi Neve çatallaşmış sesiyle.

“Kıyamam ben sana. Sesinin bu kadar boğuk gelmesinin sebebi bu olmalı. Şimdi daha iyi misin?”

Fiziksel olarak iyi olmaya yakındı. Duygusal olarak güçlü anı bir rüzgârın onu devirebileceğine emindi. “Sanırım artık ayağa kalkmaya ve gerçek hayata geri dönmeye hazırım.”

“Harika, işte ben de bu yüzden sana ulaşmaya çalışıyorum. Bu hafta sonu şehir dışına çıkacağım,” dedi William.

Neve umutsuzca yukarı, tavana doğru baktı. *Yine mi? Hayır, olmaz!* “Peki bu sefer ne zaman geri döneceksin?”

“Hayır, gitmeden önce seni kesinlikle görmeliyim,” dedi William kararlı bir sesle. “Yarın akşama ne dersin?”

Neve tıraşsız bacaklarına bakıp göbeğini dürttü. Daha sonra yüzündeki sivilceleri yokladı. William onu son gördüğünde, şimdiki halinin iki katı kadardı. Bunu hatırlayınca artık kendini didiklemeyi bırakmaya karar verdi. O görüntünün üzerine her şey bir gelişme sayılırdı. “Yarın, yani cuma günü. Yarın Cuma değil mi?” diye sordu Neve konuyu aydınlığa kavuşturmak istercesine.

William hafifçe kıkırdayarak, “Aynen öyle,” dedi. “Nehrin güney kısmına gelebilir misin bir sakıncası yoksa?”

“Şey, orası bana bayağı uzak,” diye itiraf etti Neve. Şimdi den kendini William’la rıhtımda el ele dolaşırken görebiliyordu çünkü William’ın ilk günden elini tutacağına emindi. “Sen bu tarafa gelsen, olur mu?”

“Tanrım, ne kadar üşengeçsin Neve.” William, sanki Neve’in Thames’i geçmek istememesi çok güzel ve sevimli bir şeymiş gibi tepki vermişti. “Tamam, Royal Festival Hall Members Bar’ında, saat yedide diyelim mi? Bar altıncı katta, manzarası gerçekten nefes kesici.”

“Kulağa hoş geliyor,” diye onayladı Neve. “Tamam, yarın kesin görüşüyoruz o zaman.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedi William. “Sana iki tane sürprizim var, çok şaşıracaksın.”

William telefonu kapattıktan sonra Neve birkaç dakika olduğu yerde kaldı. Uzun zamandır hayalini kurduğu hayata adım atmasına çok az kalmıştı. Değişim güzeldi. Bu tam da onun ihtiyacı olan şeydi. Aslında William onun tam ihtiyacı olan kişiydi. Peki neden William’i doğru adammış gibi değil de Max’in etkisinden kurtulmak için gerekli bir şeymiş gibi görüyordu? Neve kafasını boşaltıncaya kadar Finsbury Park’ın yollarını aşındırmaya karar verdi. Sonra aynada kendini fark etti. William’la konuşurken yüzündeki sivilcelerin iki katına çıktığını gördüğünde, kendini çığlık atmamak için zor tuttu.

Olağanüstü bir makyaja ihtiyacı vardı. Etkili bir sivilce kremine ihtiyacı vardı. İyi bir saç kesimine ihtiyacı vardı. Uzun lafın kısası daha önce hiç olmadığı kadar Celia’ya ihtiyacı vardı.

Neve hiçbir zaman Celia’nın yeteneklerini gerçekten önemsememişti. Hiçbir zaman onun neden kocaman vatkaları olan kıyafetler almaya başladığını ya da sırf moda diye dizüstü botlara tam dört yüz pound ödediğini anlayamamıştı.

Belki de bu durum normaldi çünkü Neve hiçbir zaman moda ihtiyacı duymamış ya da şimdiki gibi acilen güzelleşmesini gerektirecek bir durumla karşılaşmamıştı. Celia bütün bunlara bir çırpıda çözüm bulabilirdi.

Celia işten eve içi ilaç, merhem ve kremlerle dolu patlayacakmış gibi duran kocaman bir çantayla geldi. Neve’in yüzüne at gübresi gibi kokan, ama *bir gecede cilt lekelerini yüzde doksan sekiz azalttığı iddia edilen* bir maske yaptı.

Celia ve Neve yarın öğlen saat üçte Skirt’ün moda departmanında buluşacaklardı, ama öncesi için Celia, Neve’in manikür,

pedikür, saç kesimi, kolaltı, bacak ve bikini bölgesi ağda randevularını çoktan ayarlamıştı. "Sana kıyafet ayarlamamız lazım. Ne giymeyi düşünüyorsun?"

Neve, "Elbise," diye homurdandı, yüzü bu korkunç çimenterle kaplanmışken ağzını kıpırdatması oldukça zor oluyordu. "Güzel bir elbise. Şu upuzun olan elbiselere ne deniyor?"

Celia, "Maxi elbise," diyerek yanıtladı. "Bacaklarının öyle bir elbise için yeteri kadar uzun olduğunu düşünmüyorum. Elbisenin içinde kaybolabilirsin."

"O biraz zor," diye homurdandı Neve.

"Dur! Maskeyi çatlatacağın. Bunun bir tanesi ne kadar, biliyor musun sen? Ayrıca sakın 'Bana bir peçe bul' saçmalığına da başlama. Şu an kaç bedensin?"

Neve yüzünü hiç kıpırdatmadan sadece omuz silkti. "Cleanse kullanmaya başlamadan önce yaklaşık 44 bedendim."

Celia, Neve'in bornozunu kasteden bir yüz ifadesiyle, "Onun altında ne olup ne bittiğini söylemek zor," dedi. Sonra yüzünü daha karmaşık bir ifadeyle buruşturdu. "Bak Neve, seni sevdiğimi biliyorsun. değil mi? Seni *her şeyinle* seviyorum ve senin mutlu olmanı istiyorum. Eğer seni mutlu edecek kişinin Bay Edebiyat Dâhisi olduğuna inanıyorsan, ben senin yanındayım."

"Ama," dedi Celia. Neve tüm bu konuşmanın asıl amacının bu "ama" kısmını söylemek olduğunu biliyordu.

"Ama bana söz vermelisin. Cleanse kullanmayı bırakacaksın, çünkü insanlar bu yüzden ölüyorlar. Sen artık kendin gibi değilsin ve ben gerçek seni özledim," dedi içini çekerek. Her an ağlayacak gibiydi.

"Biliyorum," dedi Neve yumuşak bir ses tonuyla. Zamanın çoğunu yatakta geçirdiği şu son dönemde kendisi de aynı sonuca varmıştı. Her neyse, William'ı gördüğünde gerçek ortaya

çıkacaktı. "Yarın için meyve suyu almış bulundum, ama sonra bu iş bitti."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Annemle babamın hayatları üzerine yemin eder misin?" diyerek ısrar etti Celia. "Hayır, bekle, Jane Austen'in ölüsü üzerine yemin eder misin?"

"Celia! Yemin ederim. Söz veriyorum," dedi Neve. Yarınki meyve sularını bitireceğim ve sonra katı gıda almaya tekrar başlayacağım. Tamam."

Celia Neve'in samimiyetinden tatmin olmuş gibi görünüyordu, ama kardeşinin vücuduna bakarken kaşları hâlâ çatıktı. "Beden ölçülerini bilmem lazım. Neden gidip tartılmıyorsun, böylece ölçülerini daha rahat alabilirim."

Neve, "Tahmin yürütsek olmaz mı?" diye sordu yalvaran bir ses tonuyla.

"Ne kadar kilo verdiğini hiç mi merak etmiyor musun?" dedi Celia. "Yüzün gerçekten çok ince gözüküyor ve göğüslerinde küçülmüş gibi..."

Neve neredeyse meraktan ölecekti, ama aynı zamanda deli gibi korkuyordu. Kilosunu öğrenmeyi ertelediği süre içinde kilo vermek için çabalamaya devam edebilirdi. Tereddütlü bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi Neve.

"Söylememe gerek yok, ama kimseye bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum. Anneme bile," dedi Celia.

"Özellikle anneme!" dedi Neve. Bornozunun kemerini biraz daha sıkıp ayağa kalktı ve Celia'nın peşinden aylak aylak yürümeye başladı.

Celia küvetin kenarına oturdu ve büyük bir sabırla Neve'in tartı ile ettiği içsel kavgayı bitirmesini bekledi. En sonunda bu

sıkıcı bekleyiş Celia için sona erdi, çünkü Neve tartıyı alıp banyonun ortasına koydu.

“Tamam, artık çıkıyorum tartıya,” dedi gereksiz bir şekilde. Derin bir nefes alıp bornozunu üzerinden atarak sutyen ve külotla tartının üzerine çıktı.

Celia gözlerini Neve’in dirseğinin oralarda bir noktaya sabitlemişti. “Bu durumla ne kadar çabuk yüzleşirsen, o kadar az acı çekersin, haydi artık çık şunun üzerine.”

Neve gözlerini kapadı ve tartının üzerine çıktı. Her ayrıntıyı detaylı olarak gösteren pahalı bir tartıydı bu.

“Tek bir kelime etme,” diye emretti Neve, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. “Tartıya bak, ama bana kaç kilo olduğumu söyleme, sadece yetmiş beş kilodan daha mı az, onu söyle.”

Neve, Celia’nın nefesindeki keyifli mırıldanmayı duyabiliyordu. “Evet, evet, daha az.”

“Yetmiş iki kilonun altında mı?”

“Sana kaç kilo olduğunu direkt söylesem daha kolay olmaz mı?”

“Sadece soruya cevap ver, Celia.”

“Evet, daha az.”

“Yetmiş kilodan daha mı az?”

“Evet, yeter ama, böyle giderse bütün gece burada duracağız,” dedi Celia bunalmış bir ifadeyle. “Altmış sekiz kilosun.”

“Altmış sekiz mi?” Neve gözlerini açıp tartıya baktı. Tartının üzerinden atladı, sonra tekrar üzerine çıktı, topuğuyla tartının üzerine olabildiğince sert bir şekilde bastırdı. Tartıdaki numaralar oynadı ve daha önceden durduğu yere geri dönmeye çalışırken, gösterge bir an altmış yedi kilonun altına indi. Geçici ama gerçek olamayacak kadar güzel bir duyguydu.

“Üç hafta içinde sadece altı kilo vermişim.” Duyulur şekilde iç çekti. “Eğer beş günümü yatakta yatarak geçirmiş olmasaydım, muhtemelen daha fazla kilo vermiş olurum.”

Celia homurdanarak, “Seni seviyorum ve seni hiç yargılamadım biliyorsun, ama şu an cımbızı kalbine saplamak istiyorum,” dedi. “Altı kilo vermişsin, daha ne olsun, gerçi hiçbir şekilde şu aptal Cleanse olayını unutmuş değilim. Bana söz verdin unutma, bir daha asla o meyve sularından içmeyeceksin.”

“Sözümde geri dönmeyeceğim, ama bundan daha fazla kilo vermiş olmalıydım. Tam üç defa lavman yaptırdım!” Neve gözlerini hiç olmadığı kadar sıkı olan basenlerine dikti. “Bu sözde kiloların nereye gittiğini bilmiyorum, ama vücudumun alt kısmından gitmediği kesin.”

Celia banyo rafında duran mezurayı eline aldı ve önce Neve’in göğsüne doladı. “Otuz sekiz!”

Neve’in beline doğru eğildi. “Otuz!” Sıra vücudunun en geniş kısmına gelmişti. “Kalça kırk!”

Eğer basenleri yedi santimetre küçüldüyse neden hâlâ dördüz doğurmuş gibi görünüyordu?

Neve sabahlığını hızlıca üstüne geçirdi, artık kendini daha iyi hissediyordu. “Pekâlâ, bunlar güzel haberler,” dedi sanki söylediğine gerçekten inanıyormuş gibi. Söylediğine gerçekten inansa iyi olurdu, ama duvarın neredeyse tamamını kaplayan devasa aynanın tam karşısında dururken eskisinden hiç de farklı görünmüyordu.

39

Neve daha önce hiç *Skirt*'e gitmemiştir. Celia'yla buluşacağı zaman aşağıda, resepsiyonda beklemeyi tercih ediyordu. Fakat o gün durum farklıydı. Öğleden sonra Celia'nın naif bakışlı, kısa boylu, garip saçlı yeni stajyeri Seth, Neve'e Magnum binasının yedinci katına kadar eşlik etti. Büyük bir açık ofise geçtiler. Neve buranın moda dergilerinden fırlamış, manken gibi olan kadınlarla dolu olacağını tahmin ediyordu, ama etrafta bir sürü normal vücutlu, normal giysiler ve hatta bir masada doğum günü pastası artığı vardı.

Moda departmanına geldiğinde ise karşılaştığı tablo daha farklıydı. Her köşede trend kıyafetleriyle göz dolduran incecik kadınlar vardı. Neve hiç anlam veremiyordu, ama Celia bu tür kıyafetlerin "modaya yön verdiğini" savunuyordu.

Neve birkaç kere moda departmanında çalışanlarla üstün-körü tanışmıştı, ama hiçbirinin kendisini hatırladığını sanmıyordu. Neve'in üzerine giydiği bol paçalı pantolon ve tuniğin modaya yön vermeye hiç niyeti yoktu. Neve bu yüzden biraz utanmıştı. Celia'yı heybetli kapısı ile keşfedilmeye hazır olan moda dola-bının önünde görünce kendini daha rahat hissetti.

Rahatlamasının tek nedeni bu değildi. "O burada değil, değil mi? Max'tan söz ediyorum," diye fısıldadı gizlice Neve, Celia kapıyı kapadığı anda.

"Cuma öğleden sonraları hiç gelmez," dedi Celia. "Aslında yarım saat sonra burada kimsecikler kalmayacak."

"Ama saat daha üç!"

"Ee, ne olmuş?" Celia kollarını kavuşturdu. "Sana şöyle bir bakalım şimdi."

Neve ellerini yana sarkıtmış, garip bir şekilde duruyordu. Yanında kendisine destek olacak ve şampanyasını tazeleyecek EVK arkadaşları olmadan gittiği tatsız güzellik randevularından bitkin düşmüştü. Bikini ağdası kısmı özellikle asap bozucuydu, kuaför de öyle...

"Kuaför çok otoriterdi," dedi Neve o sırada karmakarışık, ama parlak saç dalgalarını dikkatle inceleyen Celia'ya. Neve'in daha önce, saçlarının günün birinde dalgalanma becerisi gösterebileceğinden haberi bile olmamıştı. "Bana o istediğim kabarık atkuyruğunu yapmayı kesinlikle reddetti. Çok demodeymiş, öyle söyledi."

"Açıkçası, biraz öyle," dedi Celia anlayış göstermeyerek. "Saçların harika görünüyor. Sen de harika görünüyorsun!" Celia, Neve'in elini yakalayıp, "Kendine gel," der gibi hızlıca salladı.

"Umarım William arayıp işi çıktığını falan söyler. Acaba ben mi arayıp iptal etsem," diye itiraf etti Neve tabureye gömülmüş, etrafına göz gezdirirken. Dolap denilen şey aslında sıra sıra elbise askılarıyla, renk renk gece kıyafetiyle, kürklü yün kabanlara dolu dolu kocaman bir odaydı. Askıların altında çantalar ve sandık dolusu aksesuar vardı. Sayısını kestiremediği rafların altındaysa düzinelerce ayakkabı sıralanıyordu. Celia'nın böbürlenerek "içine girilebilen giysi dolabı" olarak tanımladığı giyinme

odası bunun yanında hiçbir şey kalırdı. "Açıkçası şu anda kusa-
yım mı, yoksa gözyaşlarına mı boğulayım bilemiyorum."

"Son birkaç haftan duygusal olarak çok yoğun geçti. Olay sadece bundan ibaret," diye mırıldandı Celia. "William ile bu-
luşacaksın. Sence bu ciddiye alınmayacak bir durum mu? Bu
anı yaşamak için üç yıldır hazırlık yapıyorsun. Az da olsa heye-
canlısın, değil mi?"

"Evet, şey, heyecanlı olmaya çalışıyorum aslında. Sanırım
heyecanla sinir bozukluğu arasında çok ince bir çizgi var."

"İşte budur," dedi Celia elbise askılarını gayretli bir şekilde
karıştırırken. "Aslında senin için şöyle şeyler hayal etmişim. Ama
dur, az kalsın unuttuyordum. Bana şuradaki şu plastik kutuyu
uzatır mısın? Soldan ikinci raf, oradaki üçüncü kutu. Dün gece
bir şey söylemek istemedim, ama sutyenin çok büyük. Bence
sen şu anda 32 DD giyiyor olmalısın."

Celia doğru tahmin etmişti. Odanın kapısının kilitli oldu-
ğunu kontrol ettikten sonra Neve temkinli bir şekilde askılık-
lara doğru ilerledi.

Kıyafetlerin yüzde doksanını daha üstünde denemeden red-
detti. Kolsuz, dizüstü ve üzerinde çiçek desenleri olan hiçbir şeyi
giymesine imkân yoktu. Bu durumda geriye üç seçenek kal-
mıştı. Neve dikdörtgen yaka, renkli, parçalı bir elbise denedi,
ama üst kısmı kalçalarına inerken pot yaptı. Sırada çizgili uzun
bir elbise vardı, Neve bu elbisenin içinde ince görüneceğini dü-
şünmüştü, ama aksine hapisane kaçkınlarına benzedi. Sıra son
elbiseye geldiğinde ikisi de nefesini tutmuştu.

Çikolata renginde, ipek jarse kumaştan yapılmış, vücudu sa-
ran bir elbiseydi. Celia'nın seçtiği sıradışı kıyafetlerle karşılaştırıl-
dığında bu oldukça sade ve makuldü. Neve vakit kaybetmeden
elbiseyi giydi. Korkuyla aynanın karşısına geçti.

Gayet iyi görünüyordu. İyiden de fazlaydı. Hatta daha önce hiç olmadığı kadar iyiydi. Payetlerle süslenmiş elbisesi, gösterişli atkuyruğu ve ışıltılı makyajıyla Max'ın aklını başından aldığı Manchester'daki günü saymıyordu. O gün de aynaya baktığında kendini çok beğenmişti. Elbise Neve'in belini incecik gösterdi. Ayağında ayakkabı yoktu ve yüzü makyajsızdı. Ayrıca sürekli altdudağını yiyip duruyordu. Buna rağmen zarif ve sofistike görünüyordu.

"Sanırım bu işe yaradı, değil mi?" dedi Neve sonunda.

"Harika oldu. Şunu da ayrıca belirtmek isterim ki üzerindeki bu elbise 8 beden ve Diane von Fursternberg imzası taşıyor," dedi Celia. Sonra Neve'i kaldırıp kendi etrafında döndürmeye çalıştı, ama Neve kendine gelip onu durdurmayı başardı. "Oldu bu iş Neve. Hem de harika oldu!"

"Amerikan ölçüsünde sekiz beden... bu... yani aslında 38 beden oluyor. Dolayısıyla sayılmayabilir."

"Ne olursa olsun bu bir tasarım harikası," diye vurguladı Celia tekrar. "Nasıl hissediyorsun?" Neve yavaşça kendi etrafında döndü. "38 bedeninde içinde bu kadar rahat edebileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi sonunda karnını örten kumaşı çekip tirerek. "Aslında ben 38 beden değilim, bu iş biraz hileli oldu."

"Tanrı aşkına, Neve! Sen hiç mutlu olmayı bilmez misin? Sadece bir dakika dur ve bunun zevkini çıkar!"

Neve bunu yapmayı tüm gücüyle denedi, ama daha ilk denemede kulağında Max'ın sesinin yankılandığını duydu:

Her zaman şişko bir kız olacaksın. Senden bir bok olmaz.

"Deniyorum Celia. Ben tüm hayatım boyunca şişmandım, sadece beş dakikadır 38 bedenim. Kendimi alıştırmam gerekiyor."

"Biliyor musun, Max ile sevgiliyken hiç kilolarından bahsetmiyordun ya da görünüşünden şikâyet etmiyordun ya da 36 beden olursan hayatının ne kadar iyi olacağı üzerine konuşup

durmuyordun,” diye acımasızca payladı kardeşini Celia. “Sanırım hayatımın en mutlu zamanlarıydı, dırdır yok, şikâyet yok!”

“Celia haksızlık ediyorsun!”

“Haksızlık falan etmiyorum. Asıl haksızlık ne biliyor musun? Şu anda benim moda çekimini organize etmem gerekiyor, ama ben ne yapıyorum? Burada durmuş, sana kıyafet seçiyorum. Üstelik sen bana teşekkür etmek yerine hâlâ sızlanıp duruyorsun.”

Neve kafasını kaldırıp kardeşine baktı. “Haklısın, çok özür dilerim.” Şişman kız tribine kapılıp kardeşini görmezden gelmişti. Zaten Max da tanıdığı en narsist insan olmakla suçlamamış mıydı Neve’i? “Söz veriyorum, gönlünü alacağım.”

Celia ikna olmamış görünüyordu. “Buna gerek yok, sadece gülümsemem yeterli.”

Neve bu cümleyle birlikte kardeşine itaat edip tüm içtenliğiyle gülümsemeye çalıştı. “Bu nasıl?”

“Az önce yirmilik dişini çektirmişsin gibi...” dedi Celia. Celia’nın sesi artık daha iyi geliyordu. Neve kardeşine dil çıkardığıdaysa elinde olmadan o da gülümsedi. “Kardeşim olmasaydın, şimdiye seni öldürmüştüm.”

“Seni çok iyi anlıyorum. Ama haklısın, artık William döndüğüne göre mutlu olmamam için hiçbir sebep yok,” dedi Neve. Mutluluğu birilerin hayatına girip birilerinin çıkmasıyla şekilleniyordu. Mutluluğu kendiliğinden bulabilmesi gerekmez miydi? Celia kesinlikle böyle düşünüyordu.

“Ben sadece net-a-porters.com’a girip alışveriş sepetime pahalı kıyafetler ekleyerek mutlu olabiliyorum veya bangır bangır Gloria Gaynor dinleyerek... Metroda çirkin adamlara göz süzüp sonra arkamı dönüp gitmekten de mutlu oluyorum. Mutluluğu yakalamak o kadar da zor değil.”

“Belli ki sen kendini bu konuda benden daha iyi geliştirmişsin,” diyerek elbisesinin eteğini kabarttı. “Bu gerçekten çok hoş oldu. Ayağıma ne giysem?”

“Alaia sandaletleri seçmiştim,” dedi övgüyle, ilgisi anında Neve’in mutlu olmak konusundaki başarısızlığından uzaklaşmıştı. Ayakkabıların bulunduğu sırayı altüst etmek için dizlerinin üzerine çömeldi; ince, deri kayışlı ve tehlikeli derecede yüksek bir çift sandalet çıkardı. “Tabanlarına, kirlenmesini önleyecek bantlar yapıştırdım, o yüzden ıslak zeminlere dikkat etmelisin.”

Neve’in topuklarının yüksekliği ile ilgili tartışmaya ne hali ne de cesareti vardı. Güzellik departmanından iki kız sivilcesiz sayılabacak yüzüne çeşitli ürünler sürerken taburesinde sessiz ve uslu bir şekilde oturdu. Neve’e duman rengi göz makyajının kabarık atkuyruğundan bile demode olduğu söylemişlerdi. Taze ve doğal bir makyaj en doğrusuydu. Neve’in yeni doğal görünümüne kavuşması bir saatten fazla sürdü, ama buna değdi.

Cildi detoksa başlamadan önceki kadar pürüzsüz görünüyordu. Parlak bir ışıltısı vardı, gözleri ön plana çıkmıştı. Parlak pembe dudakları olduğundan daha dolgun görünüyordu.

Bu haliyle Neve’e bir bakan dönüp bir daha bakabilirdi. Pannik içinde saatine baktı. Marble Arch’taki *Skirt* ofisinden çıkıp South Bank’e ulaşması için yarım saati kaldığını fark etti. Cuma trafiğine yakalanma ihtimali de yüksekti.

“Celia, kızlar, çok teşekkür ederim,” dedi aceleyle. “Hakkınızı nasıl öderim bilmiyorum ve emin olun ödeyeceğim, ama artık gitmem gerek. Muhtemelen Bakerloo hattı çok kalabalık olacak.”

Ama Neve Bakerloo hattının ne kadar kalabalık olduğunu asla öğrenemeyecekti çünkü ödünç alınmış, özel tasarım elbiselerle toplu taşıma araçlarına binmek kesinlikle yasaktı.

Celia, Neve’in taksi durdurmasına yardım etmek için onunla birlikte sokağa kadar indi. Neve daha önce hiç böyle giyinmediği

için nasıl davranacağını bilmiyordu. Ama başına neler gelebileceğini tek tek deneyimlemeye başlamıştı bile. Kolunu kaldırdığı anda bir taksi hatalı U dönüşü yaparak yanlarında durdu.

Vücudunun yarısı takside, yarısı dışarıdayken, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi bir solukta.

"Artık teşekkür etmeyi bırak, haydi acele et," diyerek Celia burnunu çekip Neve'i hızlıca kucakladı. "Yaptığın rejimlerden hiç bahsetme, ölü heriflerin sıkıcı kitaplarını anlat, söz konusu olan William ise işe yarayacağına hiç şüphem yok."

Yolu tıkamışlardı. Neve kapısını kapatmak zorundaydı, koltuğuna yerleşti. Celia kaldırımında durmuş, ona deli gibi el sallayıp sırtıyordu.

Neve en süslü haliyle kaderiyle yüzleşmek için yola koyulmuştu, şu an itibariyle endişelenmek dışında hiçbir şeye zamanı olmadığını düşündü. William, Neve'in *var oluş* nedeniydi. Şu birkaç ay içerisinde kalbindeki öncelikli yeri kaybetmeye başlamış, sürekli başka bir zamana ertelenen belirsiz bir karaltıya dönüşmüştü.

Ama o an gelmişti sonunda. William'a odaklanmaya çalışmasına rağmen düşüncelerinde sadece Max belirliyordu.

Celia ile ofisten çıkarken duvarda asılı Staffordshire Bull Terrier resmi gözüne ilişmişti: Resimde Keith usanmış bir şekilde poz veriyordu. Neve tam da Keith'i ne kadar özlediğini düşünürken üzerinde pembe Mandy McIntyre kitaplarının ve çerçeve içinde Madonna fotoğrafının durduğu masa dikkatini çekmişti: Max'in masası. Durup onun dokunduğu, her oturduğunda baktığı o eşyalara dokunmak istemiş, ama Celia kardeşini telaşla asansöre itince buna zamanı olmamıştı.

Şimdi Max'i düşünmenin sırası değildi. Max, sadece ilişkiler konusunda tecrübe edinmesine yardımcı olmuştu. Bu durumda William ile yaşayacağı ilişki daha kolay ve sorunsuz olacaktı.

Max ile birlikteyken birçok hata yapmış ve bunlardan dersler çıkarmıştı, yani Max arkasında sadece kırık bir kalp bırakmamıştı.

Taksi şoförü yol boyunca hatalı U dönüşü yapmaya devam etti. "Merak etmeyin hanımefendi, size gideceğimiz yere yetiştireceğim." Neve yediye on kala William ile buluşacakları barın önündeydi. Tuvalete gidip makyajının bozulup bozulmadığını kontrol etmeye vakti vardı. Saçlarındaki dalgalar sönmeye başlamıştı. Sonra altı kat merdiveni yavaşça çıkmaya başladı, üst kata terli ve nefes nefese varmak istemezdi.

Neve resepsiyonda beklerken artık elleri titremiyordu, ama sandaletler ayağını şimdiden vurmaya başlamıştı bile. Ayrıca elbisenin içinde nefes almakta zorluk çekiyordu. Hoş, nefes verirken de zorlanıyordu, ama neyse. Konu bu değildi.

Yanına gelen garsona William'ın adını ve rezervasyon zamanını güçlükle söyleyebildi. O kadar sersemlemişti ki bir ayağını diğerinin önüne getirerek önündeki garsonu aydınlık odaya kadar takip edebilmeyi başardığına şaşırırdı.

Bakışlarını garsonun sırtına sabitlemişti. Dolayısıyla pencere kenarındaki masalardan birinde durduğunda Neve'in tek yapabildiği garsonun sırtının üzerinden masaya utangaç bir bakış atmak olmuştu. Ve oradaydı işte; William oradaydı. Sakince gazetesini katlayıp Neve'e gülümsedi.

40

“Aman Tanrım!” dedi William. Sonra yineledi, “Aman Tanrım!”

Garson önünden çekilince Neve’in arkasına saklanabileceği biri kalmamıştı. Neve daha önce hiçbir bakış karşısında kendini bu kadar kırılğan hissetmemişti; teşhir edilmiş gibiydi. Ağdacı koltuğundayken ya da bir otel odasında Max’ın karşısında yarı çıplak dururken bile böyle hissetmemişti.

Elini gönülsüzce kaldırdı ve William’ın yüzündeki sersemlemiş ifadenin keyfini çıkarmaya karar verdi çünkü değişiminin onu sarstığı çok açıktı. Sabahları altıda kalkıp spora gitmesine; kek, çikolata ve diğer tatlılardan uzak durmasına ve hatta o iğrenç sıvıları boğazından aşağı dökmesine değmişti. William gözünü Neve’den alamıyordu.

Neve, “Benim,” dedi sonunda, çünkü William bir türlü ağzını açıp bir şey söylemiyordu. Sandalyesinde kendini zorlayarak kıpırdandı. İşe yaramış olmalıydı çünkü zarifçe ayağa kalkıyordu. “Sensin,” dedi elini Neve’in beline dolayıp yanaklarından öperken. “Üzgünüm. Tanıyamadım seni. Saçını mı değiştirdin?”

Neve her geçen dakika daha da sönen saçlarına dokundu. “Şey, evet, öyle oldu,” dedi. Neve’in sandalyesini çekerek oturmasına yardım etti. Tam olarak ne kadar kilo verdiğini bilmek isteyeceğini sanmıyordu elbette, fakat saçıyla ilgili yorumun biraz

samimiyetsiz olduğunu düşündü. William, Neve'in karşısına oturup gülümsedi. Sıcak ve içten bir gülümsemeydi. Neve her şeyin yoluna gireceğini düşündü.

Kilosundan bahsetmemişti çünkü bunun kabalık olacağını ve karşısındakini utandıracağını biliyordu.

Neve de gülümseyerek karşılık verdi. William elini elinin üzerine koyup, "Çok uzun zaman oldu Neve," dedi.

Zihnindeki William imajı giderek daha da belirsizleşmişti, ama Neve şimdi ne kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıştı: İpek sarı saçlarının rengi Kaliforniya güneşinden açılmış, gözlerinin maviliği teni esmerleşince daha da ortaya çıkmıştı. Temiz, beyaz bir gömlek ve kot giymişti. Şık bir kolejli gibi görünüyordu.

"Seni çok özledim," dedi Neve. William tekrar gülümsedi. Bu gülümsemeyle birlikte Neve son aylarda yaşadığı duygusal depresimleri bir anda unuttu. Şu anda umursadığı tek kişi William'di. "Üç sene William. Dile kolay. Bir daha bu kadar uzun süre ortaldan kaybolma."

"Buralardayım, merak etme. Sana söz veriyorum." William elini tekrar Neve'in elinin üzerine koydu ve garson gelip, "Şampanya ister misiniz" diye sorana kadar bu şekilde kaldılar.

Neve kendini hâlâ biraz gergin hissediyordu. Bir kadeh şampanya işe yarayabilirdi. Şampanya başka konularda da işe yarayabilirdi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıp kadehlerini tokuşturarak gelecekleri hakkında konuşabilirlerdi, ama Neve haftalardır ağzına katı gıda koymamıştı; o yüzden iki kadehten sonra sarhoş olma riskine girmek istemiyordu. Sarhoş olunca kıyafetlerini çıkarıp zafer işareti bile yapabiliyordu, kendine güvenemiyordu. "Sadece su istiyorum," dedi Neve. "İçine dört dilim limon atabilirseniz çok sevinirim."

William çok uzun süredir Los Angeles'taydı. Dolayısıyla Neve'in siparişini garip karşılamadı. Sadece, "Her zaman her-kesten farklıydın zaten." diye mırıldandı.

Neve'in garip hareketlerini nevrotik değil, sevimli buluyordu. "Nasılsın?" diye sordu Neve. "Bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

Neve, William konuşmaya başladıktan ancak bir dakika sonra rahatlayıp arkasına yaslanabildi. William özel ders gurubundaki öğrencilerinden birini tarif ederken abartmadan kıkırdadı; de-kanla yaşadığı tartışmaları dinlerken anlayışla kafasını salladı.

Neve birden uzun süredir London Eye'a baktığını fark etti, halbuki William lirik şiirlerden bahsediyordu. Dikkati dağılmıştı, hem de çoktan. Hep Cleanse yüzünden geliyordu bunlar başına. Oturduğu yerde doğruldu ve William'ın söylediklerine kon-santre olmaya çalıştı.

"... Ezra Pound'un faşist ideolojisini yaratıcı yönünden ayrı tutmak mı gerekiyor, yoksa aslında ikisi birbiriyle bağlantılı kav-ramlar mı?"

Neve'in hiçbir fikri yoktu. Belli belirsiz gülümsedi. William da gülümseyip konuşmasına devam etti. Neve halinden memnundu. Elini çenesinin altına koyup William'ın dudaklarını izliyordu.

Çok yakışıklıydı. Neve'e hâlâ ona layık olmadığını düşün-dürece kadar yakışıklıydı, ama William Neve'e tekrar gülüm-seyince Ezra Pound monoloğunun nihayet sona erdiğini anladı. Nihayet! Neve bu konunun kapanmasıyla güneş yeniden doğ-muş gibi hissetti.

Aslında pencerelerin önünü geniş sütunlar kapatmasaydı Neve güneş ışığının nehre yansımalarını, banklarda oturan in-sanları daha rahat görebilirdi...

"Neve? Seni sıkıyor muyum?"

Bir anda tüm dikkatini yeniden William'la anlattığı şeylere geri çevirmesi gerekmişti ki bunlar hakkında o an pek fikri yoktu.

“Hayır, tabii ki sıkılmıyorsun,” diyerek sıkılmadığını ifade etmeye çalıştı. William kaşlarını çatmış, söylediği bir kelimeyi bile dinlemediğinden şüphe edercesine Neve’e bakıyordu. “Lütfen devam et.”

“İngiltere ve Amerika arasındaki akademik farklılıklardan bahsediyordum. Amerika derken Batı Yakası’nı kastediyorum tabii. Bildiğin gibi tezim Amherst romantik şairleri hakkındaydı ve entelektüel bir ciddiyetle karşılandı,” diye devam etti William. Neve, William’in yakasını açtığını ve konuşurken arada sırada altdudağını yaladığını fark etti.

Tanrım, onunla asla çıplak olmak istemem. Bu düşünce aklına birdenbire girivermişti. Yeni bir düşünce değildi gerçi. Hayatının her alanını kaplayan eski bir düşünceydi aslında. *Tanrım, ben kimsenin yanında çıplak kalmak istemem, çok başarılı bir doktorun yanında bile* diye düşündü.

Onu da çıplak görmek istemiyorum sanırım. Vücutlarının bir araya gelişini daha önce hiç hayal etmediği için bu yepyeni bir düşünce alanıydı. Çıplak vücutlarının birleşmesi, kıvrılması ve nazikçe dalgalanması... İnsanın hayatının aşkıyla sevgisini tamamlamak ve bunu resmileştirmek için hazır olması durumu...

Neve, William’i iyice bir inceledi. William’in gözleri Neve’in kesintisiz ve dağılmayan dikkati sayesinde daha da bir parıldıyordu. William çok yakışıklıydı, iyi giyinmişti ve oldukça zekiymiş, ama Neve ona karşı pek bir şey hissetmiyor gibiydi.

Sandalyesinde kıpırdanıp durmasının nedeni karnındaki tatlı kıpırdanmalar değil, sıkılması ve sakin duramamasıydı. Oxford’da geçirdikleri uzun akşamüstlerini hatırlamaya çalıştı. William’in oturma odasında saatlerce oturup muhabbet ederlerdi. Neve o zamanlar onu sevdiğinden emindi, şimdiyse emin olamıyordu. Ona bakmayı çok seviyordu, bu duygu hâlâ aynıydı. William’in kendisini ona açtığı zamanları ve kendisine ilgi göstermesi her zaman hoşuna giderdi. Ama bir kere bile hararetleli odun ateşi

önünde giysilerini çıkarıp onunla çılgınca ve tutkuyla sevişmeyi hayal etmemiştir.

Bu geçici bir sevgi ya da hoşlanma olamazdı. Gerçek bir şeydi. Öyle olmalıydı.

William sonunda Amerikan okul sistemindeki eksiklikleri tespit etmeyi ve heyecan duyduğu yeni teorisini anlatmayı bırakmıştı. Neve dirseklerini masada bir araya getirdi, dekoltesini ortaya çıkararak kirpiklerinin altından William'a gülümseyerek baktı.

Bunu daha önce Max'la Caffè Nero'da otururken istemsizce yapmıştı. Max bu hareketi bir daha yapmamasını, eğer yaparsa Neve'i depoya sürükleyip ülkedeki tüm Caffè Nero'lardan atılabilecek bir aksiyona sebep olabileceği söylemişti.

William'ın gözleri refleks olarak Neve'in göğüslerine kaydı ve uzun bir süre boyunca orada takılı kaldı, ama Neve pek bir şey hissetmemişti. William sandalyesinde pozisyon değiştirirken bacakları birbirine değdiğinde de öyle...

Neve içini çekip kollarını birbirine kenetledi. "Evet," dedi. "Bana iki sürprizin olduğunu söylemiştin. Belki de artık zamanı gelmiştir, ne dersin?"

"Hazır mısın?" diye sordu William oyun oynarmış gibi.

"Lütfen William, daha fazla beklemeye sabrım kalmadı," dedi Neve. Ağzı kurumuştur ve hafiften titriyordu. Bunun beklemekten mi, korkudan mı, yoksa detoksun yan etkilerinden mi kaynaklandığını kestiremiyordu.

"Benimle Warwickshire'a gelip orada yaşamaya ne dersin?"

"Anlayamadım?" Bu soru Neve'in ağızından bir anda çıkıvermişti. William'ın sorusu çıkma teklifiyle evlenme teklifi arasında bir yerlerde gibiydi.

"Yani benimle değil. Bunu başka bir şehre taşınmak gibi görebilirsin," dedi William. Neve, William'ın ne demek istediğini bir türlü anlayamıyordu. Çılgılık atmak üzereydi. "Warwickshire

Üniversitesi İngilizce bölümünde öğretim görevlisi olmam söz konusu. Sen de benim araştırma asistanım olacaksın.”

“Öyle mi?” derken Neve’in tek hissettiği şey William’ın kendisine ikisini çıplak hale getirebilecek herhangi bir şey teklif etmemiş olduğundan duyduğu rahatlama. Rahatlama ve yoğun bir kafa karışıklığı. “Araştırma asistanlarının çoğu doktora öğrencilerinden seçilmiyor mu?”

“Lisansüstü Eğitim Dekanlıkla konuştum ve seni doktora programına kabul etmekten mutlu olacaklarını söylediler,” dedi gururla. “Para konusunu dert etme. Ben sana ufak bir burs ayarlayacağım. İkinci senende ders vermeye başlayabileceksin. Bu zamana kadar masraflarını kendin karşılamam gerekiyor. Ayrıca yüksek lisans tezini geliştirmek için de zamanın olacak. Ne üzerineydi o?”

“Savaşlar Arası: Feminist Romanlara Yeniden Bakış” diye kısaca cevapladı Neve gergin bir sesle. William’ın yüksek lisans tezinin başlığını *hatırlayacağını umuyordu* çünkü bu konuya ilişkin ona pek çok mektup yazmışlığı vardı. “Biraz ağır gelebilir, kusura bakma William, ama benim doktora yapmak isteyebileceğim fikrine nasıl kanaat getirdin acaba?”

William şaşkınlık içinde Neve’e baktı. “Doktora öğrencisi olmazsan benim araştırma asistanım olamazsın ki!” diye cevap verdi sabırsızca. “Önümüzdeki birkaç yılı rahat geçirmek istediğinin farkındayım, ama o kütüphanede geçirdiğin her gün entelektüel kasların köreliyor bence.”

“Orası bir kütüphane değil, edebi bir arşiv,” diye karşı çıktı Neve. “Orada çalışmayı seviyorum ve orada entelektüel kaslarım her gün daha da çok çalışıyor. Yine de teşekkürler.”

William, Neve’i yatıştırmak istercesine, “Tabii ki,” dedi. “Ya da sen öyle düşünüyorsun, ama bunun sebebi akademik sohbetlerin enerjisinden uzak kalman olabilir.”

Arşivde hararetle sohbet ettikleri oluyordu, ama bunlar genellikle gündelik konularla ilgiliydi. Her gün arşiv açıldıktan yaklaşık beş dakika sonra kapıdan içeri giren kadının hangi hırkasını giydiği ile ilgili tahminde bulunuyor ya da Bay Freemont'un kravatındaki yeni lekelerin nereden geldiğini tartışıyorlardı.

“Orada çalışmayı seviyorum,” diye tekrarladı Neve. “Orada çalışan insanları seviyorum ve her gün farklı bir şeyler yapabiliyorum. Bu sonbahar kitap onarımıyla ilgili ileri derece bir derse katılacağım mesela. Ve ben...”

William, “Ama ben bir kitap yazmayı düşünüyorum,” diyerek kelimeleri Neve'in ağızına tıktı.

“Öyle mi?”

“Diğer şeyler hoşuna gitmese de bunun seni ikna edeceğini düşünmüştüm,” dedi William. “Romantizm ve modern çağ arasındaki korelasyon üzerine... Bana yardım etmek isteyeceğini sanmıştım.”

“Ama romantizm benim uzmanlık alanım değil.”

“Evet, ama sen yazmayacaksın zaten, ben yazacağım,” diye hatırlattı William. “Ama tabii ki senin yardımın olmadan yapamam.”

“William...”

“Bir özet hazırlamak gerekiyor. İlk üç bölümü yazdıktan sonra kitabımın basılması için aracı bulmaya çalışabileceğimi ve...”

“William!” Neve'in daha yüksek ve sert bir şekilde seslenmesi gerekmişti. Ancak bu sayede kendisinden bahsetmeye başlaması mümkündü. “Ben zaten bir kitap yazıyorum. Yani başladım bile.”

“Kitap mı yazıyorsun? Roman mı?”

“Hayır, Lucy Keener'in yaşam öyküsü. Ayrıca şiirlerini ve kısa öykülerini de düzenliyorum. Gerçi danışmanım romanın ardından şiirlerle öyküleri ayrı ayrı yayınlamamızın daha iyi

olacağını düşünüyor,” dedi Neve gururla. Ama William’ın çatık kaşları ve pek de heyecanlı gözükmeyen gözleriyle karşılaşınca ses tonunu özür dileyen ince bir tona çekmek zorunda kalmıştı.

“Bir danışmanın mı var?” diye yarım ağızla sordu William.

“Evet, Jacob Morrison. Cambridge’den gelip arşivde çalışmaya başlamış ve şimdi de genel jurul heyetinde. İlla basılacak diye bir kural yok tabii, ama...”

“Hayır, harika bence. Senin için çok mutluyum, sadece biraz sürpriz oldu benim için,” dedi William. Kendi üzüntüsünün ve kırgınlığının üzerini örtmek ister gibi güçlkle yutkundu. Sonrasında ise Neve’i Oxford’dayken hayatta tutan o gülümsemelerden birini yüzüne yerleştirdi. “Tebrik ederim seni.”

“Üzgünüm,” dedi Neve. Şimdi sıra William’ın elini nazikçe ve avutmak istercesine tutmaya gelmişti. “Bu şekilde birdenbire öğrenmeni istemezdim aslında. Bu konuyu sana yazacaktım, ama pek iyi bir mektup arkadaşı olmadım sanırım son aylarda, değil mi?”

“Son zamanlarda pek çok şey olup bitmiş gibi geliyor bana,” dedi William parmaklarını Neve’in parmaklarına dolarken. Neve’in hissettiği tek bir şey vardı. Onca zaman William’ı düşünerek vakit kaybetmişti. Aslında o şu anda karşısında oturan William’ı değil, kafasında ilahlaştırdığı William’ı sevmişti. “Beni Warwickshire’da bu sefer kendim için araştırma yapmaya zorlamayacaksın, değil mi?”

Bir saate yakın bu şekilde sohbet etmeye devam ettiler. William, Warwickshire Üniversitesi İngilizce bölümünü, kasabanın güzelliğini, iç ürperten sanatsal manzaraları övmeye devam etti ve Neve’siz pek bir şey başaramadığının altını özellikle çizdi.

Neve hâlâ William’a eskisi gibi delice ve tutkuyla âşık olmadığını fark edişinin etkisindeydi. “Ben Londra’da doğdum

büyüdüm. Warwickshire bir kasaba sonuçta. Kasabalar kötü kokan büyük hantal hayvanlarla doludur, bilirsin.”

William yeniden gülümsedi, ama enerjisi düşmüştü. “Boş vakitlerinde kendi kitabın üzerine çalışabilirsin, ben bunu dert etmem.”

Söylediklerinin hangi kısmını anlamamıştı acaba? Neve gözlerini kıstı. Tam daha net bir ret cevabı verecekti ki William’ın bakışlarını üzerinde hissetti. Acaba bu teklifin altında başka bir sebep mi yatıyordu? Bir edebi birliktelik mesela... Elizabeth Barrett ve Robert Browning ya da Scott ve Zelda Fitzgerald gibi? “Üzgünüm ama teklifini reddetmek zorundayım.” Neve şakayla karışık olayı geçiştirmeye çalışırken William kaşlarını çatmış, Neve’e bakıyordu.

“Bunların sendeki bu *değişimle* ilgisi yok, değil mi?” derken elini Neve’in 38 bedene inmiş vücudunu ima edecek şekilde salladı. “Anlamaya çalışıyorum, o yüzden yanlış kelimeler kullanırsam şimdiden kusura bakma. Yani şimdi bu şekilde gözüküğün için, entelektüel tarafını geliştirmek için çabalaman gerekmiyormuş gibi mi hissediyorsun?”

William sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu. Yüzünden anlaşılıyordu. Bu pişmanlığın nedeni Neve’in William’a sert bir şekilde bakması da olabilirdi tabii. “*Pardon!*” Ağzından bir anda çıkıverdi bu sözcük. Douglas ve Celia, Neve’in hiçbir zaman küftremeye ihtiyaç duymayacağını, çünkü “pardon!” sözcüğünü bile “siktir git” anlamına gelecek şekilde kullanabildiğini söylemişlerdi. “Tüm *bunları* yapmamın nedeninin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Daha zayıf olmam beynimi daha az kullanacağım anlamına mı geliyor? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

William’ın elleri bir an istemsizce titredi. “Neve... Özür dilerim. Tamamen yanlış ifade ettim. Öyle olması ihtimalinden korktum bir an için.” Saçlarını elleriyle geriye doğru taradıktan

sonra devam etti. “Yani teklifimi reddediyorsun, öyle mi? Kesin, geri dönüşü olmayacak şekilde?”

Neve hâlâ çok sinirliydi. O yüzden hiç konuşmaya yeltenmedi. Sadece evet anlamına gelecek şekilde kafasını salladı.

“Bu akşam sürprizlerle dolusun,” dedi William. Neve’in gergin bakışından rahatsız olan William boynunu kaşımaya başlamıştı. “Sadece görünüşün değil, ben gittiğimden beri karakterin de değişmiş sanki.”

“Üç yıl oldu.” Neve sinirli gözükmemeye karar vermişti. Buna değmezdi. Zaten Neve’in kafasındaki beklentiye uymaması William’in suçu değildi. Hayattaki hiç kimse Dalai Lama bile, Neve’in kafasındaki William kadar öyle mükemmel olamazdı. “Geçirdiğim tüm değişimlerin iyi sonuç verdiğini sanmıyorum.”

“Sanırım buna yaşlanmak deniyor.”

“Her neyse işte, berbat.”

Bir süre ikisi de bir şey söylemeden öylece durdu. Kendi açıklamasını yapıp mekânı uygun bir şekilde terk edebilmesi için daha ne kadar oturmaları gerektiğini düşündü Neve. William’la yeniden buluşmak sadece canını sıkıyordu. Gençlik hayallerini unutmak, yaralarını sarmak, hem William’sız hem de Max’sız yaşamaya alışmak için biraz yalnız kalması gerekiyordu. Sefil, yalnız ve küçük bir yaşam...

Neve, William’a başka bir randevusunun olduğunu söylemeye karar verdi. Bu sırada William ona bakmıyor, gözlerini odanın içinde gezdiriyordu. Birdenbire gülümsedi.

Neve, William’ın gülüşlerini ezbere bilirdi, ama böylesine hiç şahit olmamıştı. William bir anda elini kaldırıp heyecanla birine el sallamaya başladı.

Neve, omzunun üstünden geriye doğru baktı ve aynı şekilde gülümseyen bir kızın masaya yaklaşmakta olduğunu gördü.

William ayağa kalkar kalkmaz kız boynuna atladı. "Bebeğim. seni özledim," dedi kız belirgin Amerikan aksanıyla.

"Ben de seni özledim," dedi William. Sanki sesi farklı çıkıyordu: Yumuşak, hafif ve daha mutlu. "Öğlen bitmek bilmedi."

Kız kıkırdadı. William kızın karnını hafifçe gıdıklayınca kıkırdaşmalar bir süre daha devam etti. Sonunda birbirlerinden ayrılabilirdiler. Ortamda gülümsemeyen ve kıkırdamayan tek bir kişi vardı ki o da Neve'di.

William bir sandalye daha bulmak için yanlarından ayrılmaya Neve kendisine arkadaşça, ama biraz da boş gözlerle bakan kıza gülümsemek zorunda kaldı. Sanki kız Neve'in orada oturuyor olmasını bekleliyormuş gibiydi.

Güzel bir kızdı. Belki de Neve'in hayatında gördüğü en güzel kızlardan biri. Uzun ve zayıftı. Doğal dalgalı karamel rengi saçlarını geriye doğru atınca Neve pürüzsüz ve makyajsız yüzünü daha detaylı inceleyebildi. İkisinin de gözleri, burnu ve ağzı vardı fakat Neve'inkiler pek dikkat çekmezken bu kızinkiler sanki bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi.

Kız açık mavi bir kot, beyaz bir tişört ve flip-flop terlikleriyle bile zarif duruyordu. Diğer yandaysa Neve vardı. Ödünç alınmış bir elbise, şekillendirici bir çorap, ayaklarını kesen topuklu sandaletler, yavaş yavaş dağılmaya başlayan bir saç ve doğal gözükmesi için iki kişinin bir saat boyunca uğraştığı makyajıyla oturuyordu.

"Al bakalım bebek," dedi William kızın önüne deri bir sandalye yerleştirirken. Sanki kendisi sandalyenin satıldığı mağazaya gidip tüm yol boyunca o sandalyeyi omzunda taşıyarak buraya kadar getirmişti. "Ne içmek istersin?"

Kız bir bardak Chardonnay şarap istedi. William bir şişe daha lager içecekti. Neve en az yarım saat kadar daha kalkıp gidemeyeceğinin farkına vardı.

“Bir kadeh Sauvignon Blanc alayım,” dedi. “Büyük bir kadeh olsun.”

“Amy, bu Neve. Oxford’daki son üç yılımı keyifli hale getiren kişi,” dedi William. Amy, Neve’in elini sıkmak için uzandı. “Neve, bu da sana ikinci sürprizim. Los Angeles’tan çok sevgili arkadaşım Amy ile tanışmanı istiyorum... Aslında o benim şeyim... Aslında ikna etmek kolay olmadı, ama...” William derin bir nefes aldı. “Bir kere daha deneyeceğim. Neve, Amy ile tanışmanı istiyorum, o benim nişanlım.”

Neve’in elleri terliydi, ama el sıkışırlarken Amy bundan rahatsız olmadı, sadece kararsız bir ifadeyle gülümsedi. “Ah! Neve! Ama sen çok sevimlisin,” diyerek gülümsedi. Sanki biraz gergin gibiydi. “William senden çok bahsetti.”

İşte bu çok komik, diye düşündü Neve. Bana senden hiç bahsetmedi.

“Sen bundan hiç bana bahsetmedin ki...” dedi Neve. Arada gidip gelen onca mektup vardı ve William bir kerecik olsun başka bir kadının aşkıyla ayaklarının yerden kesildiğinden ve nişanlanmayı düşündüğünden bahsetmemişti... Sadece yakın bir arkadaşı sayesinde *donmuş yoğurt yemeye başladığını* söylemişti. Amy fazla hevesli bir kız gibi görünüyordu, neydi bu şimdi? Donmuş yoğurdun ferahlatıcı tadı mı? Neve iç sesinin çenesini kapamasını diledi. Garson elinde içkilerle geldi. Neve kadehini kaptığı gibi hızla bir yudum aldı.

Sanki gelecekteki mutlulukları, onun evliliklerine vereceği tepkiye bağlıymış gibi, her ikisi de gergin bir şekilde ona bakıyordu. William’dan talep ettiği her şeyden çoktan vazgeçmişken, orada acı ve kıskançlık içinde oturmanın hiçbir anlamı yoktu.

Neve kadehini kaldırdı ve “Tebrikler,” dedi. “Umarım çok uzun, çok mutlu bir evliliğiniz olur.” Amy tekrar kıkırdadı; William ise tuttuğu nefesini bıraktı.

“Sürpriz olmasını istedim.” diyerek yarım yaramalak bir açıklama yaptı William.

“O halde görev başarıyla gerçekleştirildi,” dedi Neve çünkü şarabından aldığı tek bir sağlam yudum kafasını yumuşatmaya ve dilini açmaya yetmişti. Amy’ye döndü. “Her neyse, bu çok hoş bir sürpriz. Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

Amy’nin garsonluk yaptığı kafede tanışmışlardı. Amy, William’in istediği sütlü çay ve kepekli keki getirdiğinde birbirlerini görür görmez âşık olmuşlardı. Sonra beraber çıktıkları yolculuk sırasında (çünkü William edebi serüvenine onu da dahil etmişti) William onu Atlantik’in öbür ucunda bırakmaya katlanamayacağına fark etmiş ve Rowan Oak’ta, William Faulkner’in Oxford Mississippi’deki eski evinin holünde tek dizi üzerine çöküp evlenme teklif etmişti.

Neve, Amy’nin adi bir şıllık olduğunu düşünmek istiyordu, ama değildi. Tatlı ve kendini sevdirmeyi bilen biriydi. Üstelik çok da güzeldi. Tek dezavantajı gittikçe sinir bozucu bir hal alan kırdamasıydı. Bir de cahilliği...

“İngiltere’de hep yağmur yağar sanıyordum,” dedi Neve’e. “Ama bugün gayet güneşliydi. Sence War-Wick de güneşli mi olur?”

“Bebğim, sana kaç kez söyledim, ikinci w sessiz söyleniyor,” dedi William. Amy hâlâ Neve’e bakıyordu. William’in gözlerini yuvarlayışını ya da Neve’e hüzünlü bir şekilde gülümsemediğini görmedi.

Her şeye rağmen William hâlâ onunla evlenmek istiyordu. Neve’in feminizm konusunda derin bir bilgi birikimi vardı, üstelik entelektüeldi, ama William güzelliği akla tercih etmişti; evet, Amy çok güzeldi, ama Heidegger’i telaffuz bile edemiyordu. William işte böyle bir kızla evlenmek istemişti. Bir de üzerine

görünüşündeki radikal değişimin IQ'sunu düşürdüğünü söyleme cesaretini gösteriyordu.

Neve, Warwick'i görmek için sabırsızlandığını anlatıp duran Amy'ye hafifçe gülümsedi ve yavaştan dengesini kaybetmeye başlayan William ile ilgili derin bir pişmanlık duydu. Onca yılı William'ın yakışıklılığını ve zekâsını takıntı yaparak, ümitlenerek geçirmişti ve eksikliklerini hiç fark etmemişti.

Komik değildi, mantıklı değildi, onu etkilemiyordu, hem de hiç. Neyse ki o Max değildi.

"... flört ediyorsun, Neve?"

Amy adını söyleyince Neve gözünü kırıştırdı ve kadehinin neredeyse boşaldığını, tüm odanın etrafında döndüğünü ve ikisinin de beklenti içinde ona baktığını fark etti.

"Pardon," dedi, "Ne dediğini tam duymadım."

"Amy, biriyle çıkıyor musun diye soruyordu," diye açıkladı William ve nişanlısına sert bir bakış attı. "Artık Kaliforniya'da değilsin bebeğim. Yabancılara ve yeni tanıştığın kişilere kişisel sorular sormaman gerekir."

"Ah, affedersin Neve. Kabalık etmek istememiştim."

"Önemli değil," dedi Neve, William'a ayıplayarak bakarken. "William'ı yıllardır tanırım ve şimdi siz nişanlısınız, yani pek de yabancı sayılmayız, değil mi? Sadece birbirimizi pek iyi tanımıyoruz o kadar. Şimdilik."

Amy başı ile onayladı. "İşte buna çok sevindim."

"Ben de," dedi Neve ve içtenliğine kendisi de şaşırdı. Amy için biraz üzülüyordu; güneşli Batı Yakası'nı William'dan başka hiç kimseyi tanımadığı daha küçük ve daha gri bir kasabada yaşamak üzere terk etmişti. "Warwick trenle Londra'ya o kadar da uzak değil. Sık sık gider geliriz."

"Çok nazıksın," dedi William, ikisinin yakın arkadaş olacakları fikrinden pek de hoşlanmamıştı.

"Hayatında mutlaka biri olmalı," diye ısrar etti Amy, William iç çekerken.

"William hep ne kadar akıllı olduğundan bahsederdi, ama bu kadar harika olduğundan hiç bahsetmemişti. yani fotoğraflarını görmüştüm. ama sanırım biraz değişmişsin, hiç fotoğraftaki hallerine benzemiyorsun."

"Amy ..." William tekrar iç çekti, Amy omzunu silkerek ona döndü ve kırgın bir bakış attı.

"William beni son gördüğünden beri çok kilo verdim," dedi Neve, sesi bu sonucun gururundan oldukça yoksundu. "Bunun sürprizim olmasını ummuştum."

"Evet, çok hoş olmuşsun," dedi William huzursuzca, çünkü Neve'in yeni halini kabullenmek istemiyordu. Neve şimdi anlıyordu. Eğer onu biraz olsun sevdiyse, bu da zekâsı ve ona köpek gibi bağlı oluşundandı. Neve'in aslında çekici biri olabileceği gerçeğiyle yüzleşmek; Neve'in onu sevmediğini anlaması ve hayatının sonuna dek bir başkasıyla olmak istemesiyle yüzleşmesi kadar baş döndürücü olmalıydı.

Tüm olan biten öyle acı verici ve garipti ki Neve sandalyesinden süzülüp masanın altına saklanmak istiyordu. Ama bunu yapmak yerine anlamsızca gülümsüyor, Amy ise kıkırdıyordu, William da ikisinin birden elini tutuyordu. "Ve işte bu, inanılmaz değil mi? Benim en iyi arkadaşımın sevgilim sonunda tanıştılar."

Amy ve Neve onaylarcasına mırıldandılar. Neve buna daha ne kadar katlanabileceğini kestiremiyordu, çünkü bu çok...

"Her neyse Neve, biriyle görüşüyor musun, soruma cevap vermedin." Amy sorusunu tekrarlamıştı. Neve, bu kızın neden aşk hayatını didiklemeye çalıştığını anlamıyordu. Belki de bu sohbetteki duygusal boşluğu kapatmaya çalışıyordu aklınca. Aslında bu Neve'in defalarca provasını yaptığı kısımdı, tabii bir farkla. Soruları William'in sorması gerekiyordu. Neve, William'in

sorduğu soruları o kadar rahat bir ifadeyle cevaplayacaktı ki karşısında duran kişinin geride bıraktığı o aptal, şişko kız olmadığını anlayacaktı.

“Biriyle görüşüyordum.” Boğazında düğümlenen kelimelerle bir manevra daha yaptı. “Ama yürümedi.”

“Çok üzüldüm,” diye mızıldandı Amy. “Bağlanma problemi mi vardı?”

Neve başını salladı çünkü artık konuşmaya devam edebileceğinden pek emin değildi. Bu kadarı çok fazlaydı. Şu an hissedebildiği tek şey Max’ın yokluğuydu.

“Hepsi benim suçumdu,” dedi. Sesi titriyordu. “Ben her şeyi mahvettim. Birbirimize korkunç şeyler söyledik, ama ben hepsini hak etmiştim.”

Bir saat daha orada kaldı, bir kadeh daha şarap içti. Neve, Max’tan bahsederken Amy’nin acılı bakışlar atarak dudağını ısırıldığını ve William’ın ise gizlice saatine baktığını görebiliyordu. Krep ilişkilerinden bahsetmedi elbette, ama Max’ı ne kadar özlediğini çeşitli yollarla anlatmaya çalıştı.

Bir ara, William’ın ona baktığını fark etti. O yumuşak, şefkatli bakışı çok iyi tanıyordu. Ama gözündeki perdeler artık kalkmıştı ve bunun ne olduğunu şimdi anlıyordu: Acıma duygusu. Sempatî bile değil, acıma... İşte, o anda ağlamaya başladı.

Sonunda William, Fulham’da akşam yemeği için rezervasyonları olduğu yalanını uydurdu. Neve bunun bir yalan olduğunu biliyordu çünkü yüzü kızarmıştı ve tişörtünün yakasını çekiştiriyordu.

Amy, “Ben doğrudan sana gideceğimizi sanıyordum,” diye ağzından kaçırverdi, tabii o da artık Neve’in etrafında olmak istemiyordu. Hep birlikte bardan çıktılar ve altı katı neredeyse uçarak indiler.

“Embankment Köprüsü’ne yürüyelim mi?” diye sordu William; Amy, Neve’in koluna girerken. “Veya Waterloo iyi mi?”

“Bir taksi bulmalıyım,” diyerek burnunu çekti Neve. “Sandaletlerimin tabanı yürümeye uygun değil.”

Sonunda siyah bir taksinin arka koltuğunda oturmuş, nehrin üzerindeki köprüden kuzey Londra’ya dönerken hangi tarafın daha çok rahatladığına emin değildi.

Bir de şansına Arsenal’in geçirdiği içler açısı sezondan bahsedip duran geveze bir şoföre denk gelmişti. Neve, onu susturmanın tek yolunun yeniden ağlamaya başlamak olduğuna karar vermişti.

“Kötü mü ayrıldınız? Boşver ağlama, kimse için değmez.”

Değerdi. Stroud Green Caddesi’ne dönerlerken Max tüm gözyaşlarına değer diye düşündü. Tesco’s’un ışığını görünce, “Müsait bir yerde inebilir miyim?” diye sordu.

Artık bu sandaletlerle yürümeye tahammülü kalmamıştı. Yalın ayak Tesco’s’a girdi. Bir sepet alırken güvenlik görevlisi ona pis bir bakış attı, ama Neve umursamadı. Artık hiçbir konuda hiçbir şeyi umursamıyordu. İçinde derin bir sızı vardı ve onu doldurmanın ise tek bir yolu... Çünkü 38 beden olmak her şeyden daha beterdı.

Şişmanken en azından bedeni onu dünyadan soyutluyordu. İnsanlar onu görmezden geliyordu. Gördükleri ve ilgilendikleri tek şey kilolarının fazlalığıydı. Ama tartının göstergesi değiştiğinde her şey başkalaştı.

Kiloları onun için Monopoly oyunundaki “hapisten ücretsiz çık” kartı gibiydi. Kabul edilmediği işlerin, hiç yaşayamadığı aşkların, tüm o hiç sayılmaların, reddedilişlerin ve başarısızlıkların suçlusu hep kilolarıydı. Şişman olmadığına ise arkasına saklanacak hiçbir şey kalmıyordu. Asıl problem kendisiydi. Neve şimdi anlıyordu ki 48 bedenken çok daha korunaklı bir hayatı vardı. Yine aynı şekilde hissedebilmek için elinden gelen her şeyi yapabilirdi.

Sepetine önce bir kutu Tunnock's kurabiyesi attı. Neve bir an duraksadı. Sonra karnı guruldadı ve kalbi ağrıdı. Boğazı ağlamaktan acımişti. Ne yaptığının *farkındaydı*.

Aklına yatmıştı ya, gerisi zaten kolaydı. Parlak paketlerde cipsler, tuz, sirke, peynir, soğan ve bacon. Bunca zaman bacon aromalı cips olmadan yaşamayı nasıl becerebilmişti? Çikolatalı Hobnobs, çikolatalı kek, çikolata sosu ve kremayla kaplı çikolatalı pasta ki çikolatalı olduğu sürece ne aldığı fark etmezdi. Bir de peynir vardı, ızgara yapıp kalınca bir dilim beyaz ekmek üzerine yerleştirdikten sonra üzerine ketçap sıkarak yiyecekti. Bir kutu Ben&Jerry's Chunky Monkey dondurması ve hazır oradayken bir tane de Phish Food... Daha şekerleme reyonuna inmemiştir bile. Neve, avuç dolusu çikolatayı giderek ağırlaşan sepetine fırlattı ve kasaya doğru ilerlerken koca bir şişe kolay kolunun altına sıkıştırdı.

Sonra eve yürüdü, kaldırım topuklarını acıtıyordu, ama umursamadı. Yaşadıkları bir bıçak gibi kalbine saplanmıştı, hiçbir şey bundan daha fazla acı veremezdi. Yıllarca kafasında yarattığı birini sevmiş; bu aşk için umutsuzca çabalayıp durmuştu. Bugünse aslında her şeyin koca bir yalan olduğu gerçeğiyle yüzleşmişti. Bunca zaman gerçeği nasıl görememiştir?

Neve bahçedeki patikayı tökezleyerek geçti, anahtarlarını çıkarmak için elindeki değerli paketleri oflayarak yere bıraktı. Ev kapkaranlıktı ve Neve el yordamıyla ışığın düğmesini ararken üç ağır poşet bir anda tek elinde toplandı. Tökezledi, ayak parmağıyla bisikletinin tekerleğinden destek alırken bisiklet bacaklarının üzerine devrildi.

"Of ya, bir bu eksikti!" diye bağırdı. Neve bisikletiyle duvar arasına sıkışmıştı, ayaklarıysa gidonun altında kalmıştı. Alışveriş poşetlerini koyacak yer de yoktu, ama küçük bir domuz gibi öfleye pöfleye bisikleti ayaklarının üzerinden kaldırdı ve karşı duvara doğru gürültülü bir şekilde itti.

Neve bir ayağı üzerinde sekerken elindeki poşetleri yere bıraktı ve incittiği ayağını kavradı. Ayak parmaklarının iyileşemeyecek kadar ezilmiş olduğunu hissediyordu; taşıdığı ağır alışveriş poşetleri de üzerine binince ayaklarının acısı midesini bulandırdı, çünkü ağrı eşiği oldukça düşüktü ve...

"Orada ne halt ediyorsun sen?" Birden karanlığın içinde bir ışık belirdi, arkasından da Charlotte'un çığlıkları... "Hiçbir şeyi sessiz yapamaz mısın sen?"

Neve, tırabzanların arasından Charlotte'un korkunç yüzünü görebilmek için yukarı baktı. Ama aldırmadı çünkü ışıklar yalnızca yapmak istediği tek şey ayağının durumuna bakmaktı. Parmaklarını yavaşça yukarı kaldırdı ve başparmağının tırnağının kalkarak kanadığını gördü.

"Aman Tanrı'm!" diye mırıldandı ve tırnağının ne kadar kalktığını iyice görebilmek için eğilmeye yeltendi, ama bakmak şöyle dursun, tırnağın o halini düşünmek bile içini titretmeye yetmişti. Bu sırada Charlotte kükreyerek merdivenlerden iniyordu.

"Senin derdin ne?" diye bağırdı en alt kata inmeyi beklemeden. "Ben senin çıkardığın seslere katlanmak zorunda mıyım? Ayrıca çamaşırlarını bütün gün ipte bırakmışsın. Sanki

orası bir tek senin bahçen. Bencilsin! Sen hayatta tanıdığım en bencil insansın.”

“Üzgünüm Charlotte,” dedi Neve. Sesini yükseltmişti. “Ama meşgulüm gördüğüm gibi...”

“Bisikletini burada bırakmamış olsaydın takılıp düşmezdin,” diye cevap verdi Charlotte. Neve’in göğsünü parmağıyla ittirerek cümlesini daha da etkili bir hale getireceğini düşünüyordu. “Böyle şişko bir inek olmasaydın düştüğünde bu kadar ses çıkarmazdın.”

“Ne dedin sen?” dedi Neve, sesinin sakinliği ürkütücü ve garipti çünkü içinden bağıyordu. Charlotte da bağıyordu. “Hem aptalsın hem de sağır. Parmağı ile Neve’i tekrar ittirdi, ama bu sefer daha sertti. “Aynı okul yıllarındaki gibi şişko ve iğrençsin. Ben bu hallere düşecek insan mıydım? Senin gibi bir fille aynı apartmanda oturduğuma inanamıyorum.”

Neve güçlükle yutkundu, derin bir nefes aldı ve olduğu yerde hareketsizce durdu. “Çek elini üzerimden,” dedi sertçe. Sanki o ses ondan çıkmamıştı.

“Öyle mi? Çekmezsem ne yaparsın?” Charlotte, Neve ile dalga geçiyordu aklınca.

Neve elini ne zaman havaya kaldırdığını hatırlamıyordu bile. İkisi de ne olduğunu anlamamıştı, ama Neve, Charlotte’a okkalı bir tokat indirmişti bile. Neve hızını alamayıp Charlotte’u duvara yapıştırdı.

“Ben şişko değilim! Aptal da değilim! Hem sen kimsin de bana bunları söyleyebiliyorsun? Senin ne haddine? Sen nasıl benimle bu şekilde konuşursun? Bana çöp gibi davranmak hakkını sana kim veriyor?” Charlotte bir an önce oradan uzaklaşmak için yalpalayıp duruyordu. Charlotte’un ağzından çıkan her söz bir yumrukla son buluyordu. “Senden nefret ediyorum! Vücudundaki her hücrenden nefret ediyorum.”

Charlotte o zamana kadar sadece bağırarak karşılık vermişti, ama Neve'in durmayacağını anlayınca o da yumruklarını ko-nuşturmaya başladı.

Neve'in alışveriş poşetlerinin üzerine yuvarlandılar, ama Neve sadece Charlotte'un gözlerini oyup boğazını sıkmaya odaklan-mıştı. Sadece Charlotte sayfasının artık kapanmasını istiyordu. Önemsemediği başka hiçbir şey yoktu.

“Öldüreceğim seni,” diye bağırdı, ta ki Charlotte'un artık ona karşılık vermediğini, bağırmadığını ve duyduğu gürültünün yan dairedeki partiden geldiğini anlayana kadar...

Bu Neve'i durdurmaya yetti. Charlotte tırmalamak veya vur-mak için değil, Neve'in kollarını sıkıca kavrayabilmek için ona doğru bir hamle yaptı.

“Yapma!” dedi sertçe. “Dur artık Neevy.”

Bacakları artık bedenini taşıyamıyordu, Neve kendini öy-lece yere bıraktı. Charlotte hâlâ kolunu tutuyordu. Bir taraftan titriyor, diğer taraftan hızlı hızlı soluyordu. Yavaş yavaş kendine geldi, yüzü hâlâ Charlotte'un yüzündeydi. Ayağı hâlâ acıyordu, hem fiziksel hem de ruhsal olarak yara bere içindeydi.

“Bırak beni,” dedi kendini kurtarmak için hamle yaparken.

Charlotte kımıldamadı. “Tekrar saldırmayacağına söz ver.”

“Söz,” dedi Neve. Sözü kabul görmüştü ki Charlotte'un kol-ları çözüldü. Neve merakla kafasını kaldırıp düşmanının gözü-nün içine baktı. Charlotte'un sağ gözü kırmızı ve neredeyse ka-palıydı. “Aman tanrım, bunu ben mi yaptım?”

“Evet ve çok acıyor,” dedi Charlotte. Sesi şaşırtıcı bir biçimde endişesizdi. “Sorun değil. Ben de senin dudağını yardım.”

Neve elini dudağına götürünce eline kan bulaştı. Elbisesinin ipleri çözülmüştü. Tam ayak tırnağının bu kavgadan ne kadar zarar gördüğüne bakmak için eğiliyordu ki Charlotte erimekte olan dondurma kutusunu eline aldı.

“Tüm bu saçmalık da ne?” diye sordu eliyle enkaz yığını göstererek: Kırılmış bisküviler, paketlerinden fırlamış cipsler, duvara sıçrayan ketçap... Apartmanın içi kanlı bir film setine dönmüştü.

“Bugün yiyeceğim şeyler,” dedi Neve, küstahça. “Yukarı çıkıp hepsini birden yiyeceğim.”

“Hayır, yemeyeceksin,” dedi Charlotte. “Bu tip şeyleri artık yiyemezsin çünkü bunlar seni gene şişmanlatır.”

“Sana kalsa ben zaten şişmanım, o halde bu neyi değiştirir ki?” dedi Neve bacaklarını gerip ayağa kalkmaya çalışırken. “Bana iyi davranmayı kes. İkna edici değilsin ve kendimi suçlu hissedip senden özür dileyeceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

Charlotte önce bir şey söylemedi. Neve’in önünde bacaklarını gerdi ve ona düşünceli bir bakış attı. Sonra, “Çok gürültü yapıyorsun,” diye başladı söze.

“Alakasız yok, çoğu zaman bir fare kadar sessizim,” diye gürledi Neve. Kızgın olmaktan nefret ediyordu. Altından girip üstünden çıkıyor, ama bu durumla pek de baş edemiyordu. Bu çok yorucuydu. “Bırak hareket etmeyi, sayende nefes almaya bile korkar oldum. Ama sen ne yapıyorsun! En ufak bir seste süpürgeyle tavana vurmaya başlıyorsun.”

“Evet, ama...”

“Aması yok! Burası benim evim! Kapımı kapatıp istediğimi yaparım, ama ben kalkıp bir fincan kahve dahi yapmaya korkuyorum çünkü bu seni deli ediyor. Gelelim çamaşır meselesine... Çamaşır ipini haftanın belirli günlerinde kullanıyorum. O yüzden beni bencillikle suçlayamazsın.”

“Senin üst katında yaşamak ne demek bilmiyorsun,” diye üsteledi Charlotte, ama Neve’e bakmıyordu; ezilmiş bir somun ekmeğine gözü takılmıştı. “Çıkardığın tüm sesler kulağымda çınılıyor.”

"Peki, o zaman nasıl oluyor da yüksek sesle müzik dinleyip kapısını çarpan Celia'ya bu şekilde davranmıyorsun? Bir de Max'ın burada olduğunu bildiğin zamanlarda sesin çıkmıyor, neden?" Adını söylemek ve onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak bile, Neve'e acı veriyordu. "Sen zorbasın. Her zaman öyleydin ve hep öyle kalacaksın."

"Ben zorba değilim." Charlotte'un sesi içerlemiş gibi geliyordu. "Biz seninle anlaşamıyoruz, o kadar."

"Anlaşamıyoruz çünkü okul yıllarında bana karşı bir nefret kampanyası başlattın; bana o iğrenç adı taktın, kıyafetlerimi sakladın ve hatta arkadaşlarıyla birlikte üstüme başıma tükürdünüz. Evet, Dougie ile evlenmeni pek hoş karşılamadım, ama sen de benden özür dilemedin. Neden biraz özeleştiri yapmıyorsun?"

Charlotte burnunu buruşturdu. "Biz okula giderken..." ilham almak için tavana baktı. "Çok mutsuzdum ve sana bulaşmak bana kendimi daha iyi hissettiriyordu."

"Yapabildiğinin en iyisi bu mu?"

"Açıklamaya çalışıyorum," dedi Charlotte, yüzü düşmüştü. "Kelimelerle aram pek iyi değildir, bilirsin. Babam bizi terk edip gitti. O zaman daha Douglas'la çıkmaya başlayalı iki hafta olmuştu. Sonra Douglas da beni terk etti. Öyle eziktim ki senden daha ezik bir tip yarattım ve bu daha iyi hissetmemi sağladı."

"Peki ama neden ben?"

"Çünkü sen Dougie'nin kız kardeşiydin ve onların acısını onun yerine senden çıkarmak daha kolaydı... havalı konuşuyordun ve kitap kurduydun." Charlotte afallamış bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. Neve utanmış görünmesini tercih ederdi, ama afallamaya da razıydı. "Ve karşılık vermeyeceğini de biliyordum."

"Ve şişkoydum," diyerek hatırlattı Neve.

“Aslında, değildin,” dedi Charlotte. “Yani hafif topluydun, çok da şişman değildin. En azından başlarda.”

“Ben kendimi bildim bileli şişmanım,” dedi Neve kendinden emin bir şekilde. Ama artık bunun bir önemi yoktu. “Peki, neden o kadar zamandan sonra beni hâlâ taciz etmeye devam ediyorsun?”

“Ne?”

“Neden hâlâ bana kafa tutuyorsun?”

Charlotte gene gözünü kaçırdı, ayağa kalkarken bir kez daha irkildi.

“Bak, bu dağınıklığı toplamalıyız.” Arkasını döndü ve Juicy Couture eşofmanının arkasına baktı. “Dondurmanın üzerine oturmuşum...”

“Sana bir soru sordum Charlotte.”

“Sorduğunu biliyorum.” Charlotte merdivenlere doğru yürüdü. “İstersen bana gel.”

Neve’in pek fazla seçeneği yoktu, öylece Charlotte’u takip etti ve uzun zamandan beri gitmediği eve girdi. Evin içi yavan ve kişiliksizdi; kahverengi ve krem rengi ağırlıklıydı. Olası kiracıların gözünü boyamak için bu şekilde dekore edilmiş gibi görünüyordu, çünkü kimse orada o kadar uzun süre kalmayı planlamamıştı. Tek kişisel dokunuş, şömüne rafında duran düğün fotoğrafıydı. Charlotte ve Dougie, onları Vegas’ta evlendiren Elvis taklitçisinin iki yanında dikiliyorlardı. Neve, Charlotte’u hiç o kadar mutlu görmemişti, o yılışık bir gülümsemeye ışıldarken Dougie de yüzü kızarmış ve rahatsız bir şekilde duruyordu. Charlotte elinde siyah çöp torbası rulosu ve bir kova sabunlu suyla salona girdi. “Apartmanı temizleyelim mi?”

Hızlı ve sessizce çalışıp dağılmış yiyecekleri torbalara doldurdular. Neve duvarlardaki ketçabı silerken Charlotte da erimiş dondurmayı yerden kaldırdı.

Sonra Charlotte'un dairesine döndüler ve mutfak masasında oturup birlikte çay içtiler. Charlotte üzerine temiz bir şeyler giydi ve gözüne bir torba donmuş bezelye koydu. Neve de ayak parmağını sardıktan sonra sandalyeye uzattı ve üzerine de bir havlu örttü çünkü sadece tırnağına bakmanın bile kusma isteği uyandırdığı konusunda hemfikirdiler.

Bu da bir gelişmeydi.

Neve tam da şansını kaybettiğine ve Charlotte'un asla gerçeği itiraf etmeyeceğine karar vermişti ki fincanını bıraktı ve gözlerini kaçırmadan Neve'e baktı.

"Dougie beni sevmiyor," dedi. "Hiçbir zaman da sevdiğini sanmıyorum, gerçekten. Benimle sadece babana yetişkin olduğunu ispatlamak için evlendi."

Birdenbire Neve, Charlotte'un itirafının geri kalanını duymak istemediğini düşündü. Tabii eğer bu, düşündüğü yere doğru gidiyorsa.

"Eminim öyle değildir," dedi kısık sesle.

"Öyle." Charlotte dirseklerini masaya dayadı. "Onu dokuzuncu sınıftan beri seviyorum. Eğer onu yeteri kadar seversem, sonunda onun da beni sevmesini sağlayabileceğimi sandım."

"O işler pek de öyle yürümüyor, değil mi?" dedi Neve, William'ı düşünerek, onu sevmeye harcadığı onca enerji boşunaydı. Aşk beklenmeyen bir zamanda, beklemediğin birinden geldiğinde anlamlıydı.

"Aynen öyleymiş," dedi Charlotte ayağa kalkıp bezelyeleri dolaptaki havuçlarla değiştirirken. "Beni aldatıyor, hem de bir değil, birden fazla kadınla," dediğinde sırtı Neve'e dönüktü.

Neve gözlerini kapadı. Charlotte için üzülmek istemiyordu ve Charlotte'un da bunu istediğini sanmıyordu. Ama empati kurabili. Amy ortaya çıktığında kızmıştı, hatta kendini aldatılmış

bile hissetmişti, ama bu Max'ı başka biriyle düşündüğünde çektiği ızdırapla karşılaştırılmazdı bile.

"Üzgünüm," dedi. Gerçekten de böyle hissediyordu.

"Buna gerek yok," dedi Charlotte gerçekçi bir şekilde. Sandalyeyi çekip tekrar yerine oturdu.

"Çok içiyor ve bütün geceyi dışarıda geçiriyor. Ben hiçbir şey söylemiyorum. Sonra gayet aptalca şeylere patlıyorum. Çünkü asıl önemli konularda konuşmaktan çok korkuyorum."

"Çünkü o zaman seni sevmediğini söyleyebilir ve seni terk edebilir."

Charlotte ona şaşkınlıkla baktı. "Evet. Nasıl bildin?" Neve belli belirsiz gülümsedi. "Sen gerçekten zeki kızsın."

"İnan bana, bazen çok aptal olabiliyorum," dedi Neve. Fincanını bırakıp kollarını kavuşturdu. "Buna bir son vermeliyiz. İkimiz de böyle yaşayamayız. Sen berbat hissediyorsun diye bana da öyle hissettiremezsin. Hem bu işe yarıyor mu sanki?"

"Pek sayılmaz," dedi Charlotte, sonra da ağlamaya başladı.

Korkunçtu. Charlotte, Neve'in karşısında ağlayarak kendini aşağılamış hissettiğini anlayabiliyordu, çünkü öne doğru kapanmıştı ve saçları yüzünü kapatıyordu. Hiçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu, ama bu durumu daha da berbat bir hale getiriyordu.

Neve'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece sessizce oturdu. Charlotte kendine gelir gibi olduğunda Neve ayağa kalktı, musluğun altındaki rulodan bir parça kâğıt havlu kaptı ve ona verdi. Elini kısa bir an için Charlotte'un omzuna koydu.

Charlotte dikkatlice yanaklarını kuruladı. "Şiş gözlerle ağlamak cidden can yakıyor."

"Patlamış bir dudakla çay içmek de öyle," dedi Neve ve birbirlerine hafifçe gülümsediler. "Biliyor musun Neevy? Sokakta yürürken elimi bile tutmuyor. Bu ne kadar berbat, tahmin bile edemezsin."

"Tahmin edebiliyorum." Neve saate baktı. Gece yarısını geçmişti. son beş saatte yaşadıklarını hesaba katarsa aslında hiçbir şey için geç değildi. "Geç oldu. Gitmeliyim artık."

"Yani artık arkadaş mıyız?" diye sordu Charlotte şüphe içinde.

"Bence arkadaş demek biraz zorlama olur." Charlotte buna biraz alınmış gibiydi.

"Ateşkes yaptık diyelim mi?"

"Olur."

"Birbirimizden nefret etmemize gerek yok, artık bunu bir kenara bırakalım." Gerçeği söylemek gerekirse Neve, Charlotte'tan hoşlandığından pek emin değildi, ama onu şeytan gibi de görmüyordu. "İyi mi?"

Charlotte başıyla onayladı. "Evet, yani ikimizi Nando's'ta takılırken falan düşünemiyorum, ama idare ederiz."

"Güzel." Neve ayağa kalktı. "Ben yukarı çıkıyorum ve artık parmakucunda yürümeyeceğim, bunu böylece bil."

"Bu kalkık tırnakla parmakucunda yürümen biraz zor olur zaten," diyerek dalga geçti Charlotte.

"Kalktığını söylememiştin! Sadece kenarlarının zedelendiğini sanıyordum!"

Neve çömeldi ve pembeleşen sargıbezine baktı, iç organlarının tümünün bir anda sarsıldığını hissetti. "Tanrım. sanırım kusacağım."

Neve aksayarak kapıya yöneldi. Charlotte yatak odasına doğru kayboldu, ama tam da Neve dışarı adım atmak üzereyken geri döndü. "Bunu almanı istiyorum," dedi, Neve'e düzgünce katlanmış kadife bir kumaş uzatıyordu. "Sadece özür dilemek için falan işte."

Neve şerbet pembesi kumaşa baktı. "Bu, şey mi..." Sorusunu bitiremedi, çünkü yeryüzünde bu duruma uygun bir kelime yoktu.

Charlotte başını salladı. "Bu benim Juicy Couture takım-
rımdan biri." En sevdiği eşofman takımdan ayrılacağı için biraz
hüzünlü görünüyordu.

"Bunu kabul edemem," dedi Neve kararlı bir şekilde.

"Almazsan çok kırılırım." Savrutan tehditler işe yaradı, ne
de olsa Charlotte'un kırgınlıklarının nele mal olacağını artık
çok iyi biliyordu.

"Hem bu bana olmaz ki," diyerek itiraz etti Neve. "Sen ben-
den çok daha ufak tefeksin."

"Gene başlama şuna," diye patladı Charlotte. "Sana şişman-
sın dememin tek sebebi bunun seni sinir edeceğini bilmemdi.
Değilsin, tamam mı?"

"Yani tabii ki biliyorum, ama şu anda ne çok inceyim ne
de çok şişman."

Charlotte'un yüzü buruşmaya başlamıştı. Yüzüne yine o ta-
nıdık ifade yerleşiyordu. "Sen ne dediğinin farkında mısın, sa-
lak!" dedi Charlotte. "On dört yaşından beri 38 bedenim ve sen
aylardır benimle aynı bedendesin. Belki daha da ufak!"

Neve, Charlotte'u baştan aşağı süzdü. "Ama benden çok
daha zayıf *duruyorsun*," dedi ve kafasını salladı. "Dürüst ol-
mak gerekirse, artık ne halde olduğumu ben de bilemiyorum."

"Senin derdin ne biliyor musun? Her şeyi çok kafana takı-
yorsun. Bense hiçbir şey düşünmemeye gayret ediyorum. Şimdi
al şu kahrolası eşofmanı."

Neve ateşkesi bozmamak için eşofmanı kabul etti. Onu giydi-
ğini gördüğünde Celia'nın yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu.

Neve eve döner dönmez DVF elbisesini üzerinden atıp duş
almaya karar verdi. Yaralı ayağını ıslanmasın diye duş perde-
sinin arkasında tutmak zorunda kaldı, ama tek ayak üzerinde
duş almak oldukça güçtü. Sıcak su, saçıyla yüzündeki tüm ya-
pay malzemeyi akıttı.

Neve duştan dışarı adım attı, saçına bir havlu doladı, bir diğerini de üzerine geçirip isteksiz bir biçimde vücut losyonunu sürmeye başladı. Saçlarını taradı. Dişlerini fırçaladı. Aynada yüzündeki izleri inceledi. Gözlerine hafifçe krem sürdü; Celia kırışıklıkları yok etmek için bakım yapmak konusunda oldukça ısrarcıydı.

Tam banyodan çıkmak üzereyken bir an durakladı. Döndü ve tekrar aynaya baktı. Aynanın karşısında uzun bir süre öylece durdu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Havluyu yere düşmesi için çözdü.

Aman Tanrı'm, berbat görünüyorsun!

Bu aklından geçen ilk şeydi: Kendisine ne zaman çıplakken baksa hep aynı tepkiyi veriyordu. Ama düşününce Neve kendisine çıplakken baktığı bir zamanı hatırlayamadı. Her zaman duştan aynaya sırtını vererek çıkmaya özen gösterirdi. Eğer kazara çıplakken aynaya bakacak olursa da hemen gözlerini kaçırırdı.

Bu gece kendine karşı duyduğu şüphe, nefret ve takıntılar yok olana kadar aynanın karşısında çıplak duracak, diğer insanlar ona baktığında ne görüyorsa, o da onu görecekti. Aslında o kadar da berbat görünmüyordu.

Üç sene içinde verdiği mücadeleyi aynada görebiliyordu. Baktıkça bakıyordu, her bir yerine dikkatle.

Gerçekten o kadar berbat görünmüyorsun.

Alışık olduğundan veya geçmişte gördüğünden daha azı var gibi geliyordu. Hiçbir zaman gergin, yumuşak ve pürüzsüz bir vücudu olamayacaktı. Asla olmayacaktı. Göğüsleri sönmüş balonlar gibiydi ve bütün vücudu çatlaklarla doluydu. Neve baktıkça daha fazlasını gördü.

Omzunun arkasından baktığında eskiden olduğu gibi dört değil, iki kalçası olduğunu fark etti. Bacaklarını gerdiğinde kalçasıyla baldırlarındaki kaslar ortaya çıkıyordu. İncecik bir beli

vardı. Dirsekleri ve bilekleri de incelmışti. Kollarını havaya kaldırdığında eti çekilip gerginleşiyordu. Mükemmel bir vücut değildi, ama hak ettiği vücut buydu. Bu süre içinde sadece çikolatadan, cipslerden, ağır kalorili yemeklerden feragat etmekle kalmamıştı, neredeyse spor salonunda yatıp kalkmış, her yere bisikletle gitmiş, günde iki litre su içmiş, meyve ve sebze yemeyi sevmeyi öğrenmişti. İşte tüm bunların sonunda böyle bir vücuda sahip olmuştu.

Bu vücutla yokuş aşağı kusursuzca inebilir, otobüse koşabilir ve bir sinema koltuğuna sığabilirdi. Bacaklarını kapatarak kalabalık bir kafede, masaların arasından geçebilirdi. Anacaddedeki dükkânlardan dilediğine girebilir, büyük bedenlerin bulunduğu arka taraftaki bölüme sürülmeden istediği kıyafeti alabilirdi.

Bu onun vücuduydu ve artık vücuduna işkence etmeye bir son vermeliydi.

38 beden olmanın bir ilüzyondan ibaret olduğunu da biliyordu. Düzenli olarak yiyip içmeye başlar başlamaz Cleanse döneminde verdiği kiloların çoğunu geri alacaktı. İçinde bir panik dalgasının belirlemesini bekledi, ama bu olmadı. Orada, banyo paspasının üzerinde yalnızca kendine bakarak durdu. Baktıkça vücudu gözünde daha da sıradanlaştı.

Eski alışkanlıkları geri gelmek için sabırsızlıkla bekliyordu. Neve tekrar yemeye başlayacak; 44, hatta 46 bedene çıkana kadar da yemeye devam edecekti. Ama bu sefer kararı vücudunun almasına izin verecekti. Sonra Gustav'ın kapısını çalacaktı. Önce sağlıklı bir şekilde 38 bedene geri inecek, sonra da yeni bir koruma programına başlayacaklardı. Gustav'ın onu geri kabul edeceğine adı gibi emindi. Ama muhtemelen hayatının sonuna kadar detoks içeceği içmeyeceğine dair yeminli bir belge imzalaması gerekecekti.

Neve vücudundan sessizce özür diledi, sonra havluyu tekrar vücuduna sardı ve yatak odasına yöneldi. 36 bedene inmekteki

inadının, hayatının gerçeklerini görmemek için uydurduğu bir bahane olduğunu anlamaya başlamıştı.

Artık işi kolaydı. Neve ne yapması gerektiğini biliyordu. Günde üç öğün yemek, iki hafif ara öğün, haftada en az beş altı gün en az bir saatlik sıkı bir egzersiz. Şimdi sıra ruhunu tedavi etmeye gelmişti.

Sabah Max'ı görmek için yukarı, Crouch End'e yürüyecekti. Neve, onu ikna etmenin, Gustav'dan çok daha zor olacağını biliyordu. Bolca özür dileyerek başlayacak, kendini aşağılayarak bir aşama daha kaydedecek ve Max hâlâ ikna olmamışsa diz çökecekti. O da işe yaramazsa, kollarını boynuna dolayıp birbirlerine ait olduklarını söyleyecek ve onu ikna edene kadar öpecekti.

İşte, bu yüzden yatağa çıplak girdi, çünkü bu ilişkiye hazır bir kızın yapacağı türden bir hareketti. Neve uyumaya çalıştı, ama başaramadı.

Hayatına dair çok önemli kararlar almıştı ve vakit kaybetmek istemiyordu. Sadece Gustav'ın vereceği tepkiyi düşününce bile heyecanlanıyordu. Birkaç saat içinde Max'ın ayağına kadar gideceğini bilmekse tüylerini ürpertiyordu. Ama sadece Max'ın yüzünü bir kez daha görmek bile bir hediyeydi Neve için.

Diğer taraftan o kadar açtı ki her an kolunu yemeye başlayabilirdi. Öğle içeceğini on iki saat önce içmişti ve mutfakta iki limon ve bir kutu yabanturpu dışında hiçbir şey yoktu.

Artık yemek yememesi için hiçbir sebep yoktu, Neve yazlık yorganını savurup yataktan kalktı. Seven Sisters Yolu'nda bütün gece açık olan bir dükkân vardı. Bir paket tahıl ekmeği ile bir kutu da yumurta alabilirdi. Hatta varsa birkaç tane de domates... Belki kendine omlet bile yapabilirdi.

Neve iç çamaşırlarını giydi, sonra yeni pembe Juicy Couture eşofmanını kaptı. Saat neredeyse sabahın üçüydü ve tanıdığı kimseyle karşılaşma ihtimali yoktu. Fermuarını çektiğinde

eşofmanın ne kadar yumuşak ve rahat olduğuna inanmadı. Charlotte'un her renginden bir tane edinecek kadar sevmesine şaşdırmamak gerekirdi.

Yaralı parmağını dikkatlice terliklerine geçirdi. Bu saatte onlarla yürümek Charlotte ile yaptığı ateşkesi ihlal edecekti.

Apartmanda sürünürken, yarım saat içinde yiyeceğı omlet ve iki dilim ekmekten başka bir şey düşünmüyordu. Çok acele ederse yirmi dakika!

Ama sokak kapısını açtığıında basamaklarda birinin oturduğunu fark etti. Omlet biraz daha bekleyebilirdi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

Bölüm 5

*Gözlerini Kapa ve
İçinden Ona Kadar Say*

42

Neve kapıdan adım atınca Max arkasını dönüp gelenin kim olduğuna baktı.

“Merhaba,” dedi eliyle köpeğinin tasmaını tutarken.

Senin burada ne işin var? Ne kadar zamandır burada oturuyorsun? Çok garip gelebilir, ama ben de sabah erkenden sana gelecektim. Neve’in söylemek istediği binlerce şey vardı, ama ağzını bile açmadan sadece Max’ın yanına oturup, “Merhaba,” diyebildi.

Keith’in neşesi görülmeye değerdi. Bir an önce Max’ın elinden kurtulup kendini bahçeye atmak istiyordu. Neve’i görünce üzerine atladı, patilerini omzuna koyup yüzünü yalamaya başladı. Yalama operasyonu bitirip kafasını Neve’in dizine koyunca, “Sen nerelerdeydin bakalım?” dedi Neve ve Keith’i okşamaya başladı. “Sen beni görmeye mi geldin?”

Neve, Max’ın buraya neden geldiğini ve neden tek kelime etmeden oturduğunu bilmiyordu, ama aynı şekilde kendisi de süt dökmüş kedi gibi oturmaktan başka bir şey yapamıyordu. Son beş dakikadır yerlerinden hiç kıvıldamamış olmalarına rağmen şu an bacakları birbirine değiyordu.

Neve sahip olduğu tüm cesareti toplayıp Max’a baktı; profilden yamuk burnunu görmek bile nefesini kesmeye yetmişti.

Halbuki yatakta midesi guruldayarak yatarken, “Beni affedecek misin?” diye başlayan bir konuşma yapmak konusunda çok kararlıydı.

“Parmağına ne oldu?” diye sordu Max birden.

“Ayağıma bisiklet düştü. İyice sardım çünkü tırnak her an kendini atabilir. Aslında kenarları atmaya başladı zaten, baksana..”

“Tamam tamam, yeter, daha fazla anlatma,” dedi Max korku dolu bir ifadeyle. “Daha fazla duymaya dayanamayacağım.”

“Tamam sustum,” dedi Neve neşe içinde. Mutluydu çünkü en azından konuşmaya başlamışlardı, konunun tırnağı olması hiç önemli değildi.

“Peki dudağına ne oldu?” Max sokak lambasının aydınlığında Neve’in yüzüne bakıyordu.

“Yanağın da kızarmış sanki. Bisiklet ne kadar yüksekte üzerine düştü?”

“Eğer benim kötü görüldüğümü düşünüyorsan, bir de Charlotte’u görmelisin,” dedi Neve. Max’ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. “Kavga ettik, hem de yumruk yumruğa. Gözü morardı ve bileği burkuldu. Ama hepsi benim suçum değildi. Galiba dondurmanın üzerine basıp kayınca burkuldu bileği.”

“Sen iyi misin peki?” Max, Neve’in yüzüne dokunmak için elini kaldırdı, ama son anda vazgeçip elini havadayken geri indirdi.

“İyiyim,” dedi Neve. Şu dakikaya kadar her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştü, ama

Max, Neve’e dokunmaya bile tereddüt ettiğine göre, o kadar da emin olmasa iyi olurdu. Peki acaba planladığı gibi bir an önce Max’ın boynuna atlayıp öpmeye başlasa ne olurdu? Tam bu sırada Max konuşmaya başlamak için boğazını temizledi. “Her neyse, terapisti bıraktım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Anladım... Demek ki hasta listesinde bir boşluk oluştu. Senin yerine beni kabul eder mi dersin? Buna çok ihtiyacım var.” Eninde sonunda konuşmaya bir yerden dahil olmak zorundaydı. “Ben de Gustav’ı bıraktım, ama beni geri alması için gidip konuşacağım çünkü...”

“Bak Neve, ben senin kaç beden olduğunla hiç ilgilenmiyorum.” Max, Neve’in sözünü kesti ve Keith’in başını hafifçe ittirerek elini koymak için Neve’in dizinde yer açtı. “Eğer Bay Kaliforniya seni sadece zayıfken sevecekse hiç sevmesin daha iyi.”

“Bu gece William ile beraberdim,” dedi Neve. Max bu cümleyi duyar duymaz elini Neve’in dizinden çekti, ama Neve, Max’i bileğinden yakaladı. “Onunla Warwickshire’a taşınmamı istiyor.”

Max’ın suratının allak bullak olduğunu izlemek oldukça ilginçti. İlginçti, ama Neve’e cesaret vermişti. Max birkaç dakika sonra yine o meşhur maskeyi suratına geçirip, “Tebrikler,” dedi umursamaz bir ifadeyle. “Lütfen bileğimi bırakır mısınız?”

Neve başını salladı. “Hayır, bırakamam.” Neve parmaklarını sıkıp Max’ın bileğini daha da sıkı kavradı, uzun süre böyle tutmaya devam ederse Max’ın bileği kesin moraracaktı. Max itiraz etmedi, sadece aynı ifadeyle orada öylece oturmaya devam etti. “İşi bırakıp Warwick Üniversitesi’nde doktora programına başlayacakmışım, asıl derdi yazacağı kitaba yardım etmem için beni kendi araştırma asistanı yapmış. Ama ben bunu nişanlısının da bizimle geleceğini öğrendiğimde anlayabildim. Ben...”

“Nişanlanmış mı?” Max tekrar Neve’in sözünü kesmişti. Neve gerçek olduğuna inanamıyordu, ama Max’ın yüzündeki gerginlikten eser kalmamıştı. “Bütün planların suya düştü yani.”

“Sen beni hiç dinlemiyorsun ki! Ne zaman asıl konuya girmeye çalışsam sözümü kesiyorsun. İzin ver de sözümü bitireyim.”

“Daha ne söyleyeceksin ki? Bay Kaliforniya’nın nişanlandığından habersiz, haftalardır deli gibi diyet yapıyorsun.”

“Kes sesini artık!” Neve’in sesi iyice yükselmişti. “Ciddiyim Max, iki dakika sus da beni dinle.”

Max, “Tamam sustum, seni dinliyorum,” dedi, ama gözünü devirmekten de kendini alamadı. Neve bu durum karşısında çok daha duygusal tepkiler vermesini beklerdi.

“Nerede kalmıştım?” Neve parmaklarının titrediğini Max’ın fark etmemesi için dua ediyordu. Nerede kaldığını hatırladı ve sözüne devam etti. “Nişanlısı yanımıza gelmeden ve William kilolarımla birlikte zekâmın da azaldığını ima etmeden önce, saatlerce onun konuşmasını dinledim ve o anda çok önemli bir şey fark ettim.”

“Ne?” Max konuşmaması gerektiğini bir an unutmuştu. Hemen sustu ve Neve konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

“Onunla çıplak kalmak istemediğimi fark ettim, vücudumu ona layık bulmadığım için değil, ondan etkilenmediğim için. Sonra bunun nedenini sorguladım. William hem yakışıklıydı hem de çok zekiydi. Senelerce ona âşık olduğumu düşünerek yaşadım. Halbuki fark ettim ki ben karşımda oturan William’a değil, kafamda yarattığım adama âşıkmişim. Bunu kabul etmek hiç kolay olmadı tabii.”

Neve sonunda Max’ın bileğini bırakmaya karar verdi ve eliyle saçlarını düzeltti. Max, Neve’in sözünü bitirip bitirmediğinden emin olamamış gibi hâlâ sessizce oturuyor, sadece Neve’in suratına bakıyordu.

“William sırf beni güldürmek için kafasından şarkılar uyduramaz, çikolata yemediğim için çileğin üzerindeki çikolatayı ısırp bana geri uzatmaz, eğer bir Shakespeare adaptasyonu değilse benimle asla bir Sandra Bullock filmi seyretmez, seyretse bile film boyunca olayların tarihi boyutundan bahsedip durur, Scrabble oynarken kaybettim diye kaprisimi çekmez. William’la seviştiğimi düşünemiyorum bile. Çünkü William sen değil. Sen olamaz.

Bunu fark ettiğim anda nişanlanmasına ve Warwickshire'a taşınmasına o kadar sevindim ki. Ne kadar da aptalmışım!”

Neve konuşmasını bitirince derin bir nefes aldı. Endişe içinde Max'a baktı. Artık konuşmak için Neve'den izin almasına gerek yoktu. Başı öne eğikti ve düşünceli gözüküyordu. Neve ona dokunmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu.

“Dün gece bir bara gittim. Bilerek gittim, çünkü oraya ne zaman gitsem eve mutlaka yanımda bir kızla dönüyordum.” Neve'in kalbine bir bıçak saplanmıştı sanki. Yoksa Max buraya arkadaş kalabileceklerini söylemek için mi gelmişti? “On dokuz yaşında Teksaslı bir modelle tanıştım. Adı Karis. Saçları sarı, gözleri masmavi, bacakları buraya kadar, çok uzun.” Max kızın bacaklarının uzunluğunu gösterebilmek için elini göğsünün hizasına getirmişti. “Kıçındaki dövmeyle göstermek için önümde pantolonunu indirdi. Onunla Nothing Hill'e gidip seks yapmak ve seni içimden atmaya çalışmak dünyanın en kolay şeyi gibi gelmişti.”

“Öyle mi?” Neve parmağıyla yerde daireler çizerken hayatının bir daha asla bir araya gelmeyecek parçalara bölündüğünü hissediyordu. “İşe yaradı mı peki?”

“Bilmiyorum,” dedi Max. “Yarı yolda vazgeçtim, çünkü seni içimden atmak istemediğime karar verdim.” Artık yüzü Neve'e dönüktü.

“Peki terapistini neden bıraktın?” diye sordu Neve.

Max tedirgin bir şekilde gülümsedi. İkisi de hâlâ tam olarak rahatlamış değildi. Henüz değillerdi.

“Çünkü boş boş konuşmaktan başka hiçbir şey yapmıyor. Bana sürekli birine âşık olmamın çok zor olduğunu çünkü anemle olan ilişkim yüzünden kimseye bağlanmak istemediğimi söyleyip duruyordu, ama seninle ilgili ileri geri konuşmasına tahammül edemedim.”

“Ne dedi benimle ilgili?”

“Senin elektra kompleksin olduğunu söyledi. Açık söylemek gerekirse bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, ama sonra senin duygusal gelişimini hâlâ tamamlayamadığını söyledi. Ama bence öyle değil. Sen hayatımda gördüğüm en kibar, en duygusal insansın. Üstelik her zaman empati kurabilmeyi başarıyorsun. Bana bunları söyleyen kadınınsa hayatında kurduğu tek bir anlamlı bir ilişki var, o da kedisiyle. Böyle birinden asla tavsiye almam ben.”

“Şu an o kadının saçını başını yolmak istiyorum,” dedi Neve öfkeyle. “Beni tanımıyor bile, hangi hakla benimle ilgili böyle konuşabilir...” Neve konuşmasını yarıda kesti çünkü Max bezmiş bir ifadeyle suratına bakıyordu. “Sen ve ben... Yine birlikte miyiz yani?”

“Sanırım o tarafa doğru ilerliyoruz.” Artık birbirlerine iyice yaklaşmışlardı, ikisinin de kafaları öne eğikti. “Bak tüm samimiyetimle söylüyorum, eğer hâlâ yüz otuz kilo olsaydın, seni beğenmeyebilirdim, ama bu halinle çok hoş görünüyorsun. Anladın değil mi Neve? Görünüşün sadece seninle ilgili küçük bir kısım, seninle ilgili her şey değil.”

“Biliyorum.” Neve, Max’ın elini ellerinin içine aldı ve bir ömür bırakmamak istedi. “İnan bana, biliyorum.”

“Bilmen gereken bir şey daha var; o aptal detoks içeceklerine asla tahammülüm yok ya da herhangi bir başka diyet programına... Ama yağmur yağmadığı sürece seninle birlikte koşuya çıkacağıma ve seni saat altıdan sonra karbonhidrat yemeye zorlamayacağıma söz veriyorum.” Max yüzünü Neve’in yüzüne dayadı.

“Kulağa nasıl geliyor?”

Max birden geri çekilip Neve’e bakma ihtiyacı duydu. Aslında hiçbir şey söylemesine gerek yoktu, cevabı yüzünün ifadesinden belliydi.

“Güzel,” diye fısıldadı Neve. “Beni seviyor musun?”

“Sen?”

“Önce ben sordum.”

“Evet, tabii ki seviyorum,” dedi Max. Bir taraftan da başparmağıyla Neve’in yüzünde çıkan yüzük izini okşuyordu. Charlotte sağ olsun! “Arkadaşın olarak değil, ilk başladığımız zamanki gibi hiç değil. Çünkü dün gece çok önemli bir şey fark ettim. Kreplerle ilgili...”

“Ne gibi?” Neve hayatının en anlamlı anlarından birini yaşıyordu, ama Max’ın ağzından krep lafını duyunca hâlâ çok aç olduğunu hatırladı. Bu hiç romantik değildi.

“Hep ilk krebin çöpe atıldığından bahsettik durduk, ama çok önemli bir şeyi atladık,” dedi Max. Gerçekten mutlu gözüküyordu. “Aslında ilk krebin tadının diğerlerinden hiçbir farkı yok. En az onlar kadar lezzetli. İlk sırada pişmesi onun suçu değil, tavanın yeteri kadar ısınmaması da... Aslında tadında hiçbir sıkıntı yok, sadece şekli diğerleri kadar düzgün değil o kadar.”

“Üstelik devam edip etmeyeceğimize, her zaman ilk krebi yedikten sonra karar veriyoruz,” dedi Neve. Artık daha fazla beklemeye gücü kalmamıştı. Aynı anda birbirlerine sarıldılar. Neve, Max’ın alnını, kaşlarını, yamuk burnunu ve sonunda dudaklarını öpücüklere boğmak için en fazla beş saniye bekleyebildi.

Neve yemek yiyemediği için değil, Max’sız kalmaktan dolayı açmış. Bütün benliğiyle Max’ı öperken fark etmişti bunu.

“Dur bir saniye,” dedi Max gülerek Neve’i ileri doğru iterken çünkü Keith aralarına girmiş, öpüşmeye dahil olmak ister gibi garip hareketler yapıyordu. “Kapı önünde öpüşmek zorunda değiliz. Ben buradayım, bir yere kaçmıyorum.”

“Bir daha beni bırakıp gitmeyeceğine söz ver. Sen yanımda yokken hayatım cehennemden farksız oluyor,” dedi Neve, Keith’i saf dışı bırakmaya çalışırken. “Haydi içeri girelim.”

“Bu arada sen gecenin bir yarısı nereye gidiyordun?” Max ayağa kalktı ve elinden tutup Neve’in kalkmasına yardım etti.

Neve bu soru karşısında biraz utanmıştı. “Yiyecek bir şeyler almaya gidiyordum, haftalardır ağzıma lokma koymadım,” diye itiraf etti. Geçen sefer yaptığı gibi her şeyi mahvetmek istemiyordu. Max’a gerçek düşüncelerini söylemeliydi. “Ama bu bir defaya mahsus. Yemin ederim artık o detoks içeceklerini içmeyeceğim, ama gece yatmadan önce yemek yemeyi de bırakmam gerekiyor. Sadece bugünlük kendime izin verebilirim çünkü açlıktan parmaklarımı yemek üzereyim.”

Max karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu. Muhtemelen Neve’in diyet yüzünden koyduğu kurallara artık tahammül edemiyordu. “Tamam o zaman, sen nasıl istersen,” dedi. Kararını vermişti. Basamakları indi, Keith’i tasmaından yakalayıp bahçe kapısına yöneldi. Neve gözlerine inanamıyordu. Max yine gidiyordu, ama Neve’in ikinci bir kalp kırıklığına dayanacak gücü yoktu.

“Haydi, gelmiyor musun?” diye seslendi Max. Çoktan sokağa çıkmıştı bile. “Gidip sana yiyecek bir şeyler alalım.”

Neve elini kalbine götürdü ve hızlı adımlarla Max’ın yanına gitti. Zavallı kalbi, son yirmi dört saatte ne kadar çok şey yaşamıştı.

“Sen tam bir drama queensin. Gören de *bu* açlığın nedeninin uçak kazası geçirip ıssız bir adada mahsur kaldığından olduğunu sanacak. Şu halimize bak,” diye söylendi Max bıyık altından gülümseyerek. “Ya gideceğimiz yer kapandıysa?”

Neve, Max’ın koluna girdi. “Şaka yapıyorsun herhalde. O zaman parmaklarını feda etmen gerekecek. Çünkü yemeye onlardan başlayacağım.”

Neve, Max’ın elini tuttu ve gecenin karanlığında gözden kayboldular.

Teşekkürler

Gordon ve Joanne Shaw, Kate Hodges, Sarah Bailey ve Lesley Lawson'a bana gösterdikleri sonsuz destek ve sabır için çok teşekkür ederim. Ayrıca Fortis Green'deki Manor Health ve Leisure Club çalışanlarına da teşekkürü borç bilirim. Tıpkı Neve gibi, ben de spor yapmak için düzenli olarak bu salona gittim ve kitabımda eksik kalan yerleri burada gözlem yaparak tamamladım.

Ayrıca Curtis Brown'dan Karolina Sutton'a tavsiyeleri ve soğukkanlılığı için; Transworld'den Catherine Cobain'e her zaman en büyük destekçilerimden biri olduğu ve yazılarımı ilgiyle takip ettiği çok teşekkürler.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Emeğe Saygı Lütfen!!

Yazar Hakkında

Gazeteci ve yazar **Sarra Manning** kariyerine ünlü müzik gazetesi *Melody Maker*'da başladı. Efsanevi gençlik dergisi *J17*'de beş sene eğlence bölümünün editörlüğünü yaptı. Aynı zamanda *Ellegirl* ve *What to Wear* dergilerinin de editörlüğünü yaptı.

Şu anda *ELLE*, *Grazia*, *Red*, *InStyle*, *The Guardian*, *You Magazine*, *Harper's Bazaar*, *Stylist* ve *Stella* gibi yayınlara yazılarıyla katkıda bulunmaya devam ediyor.

Sarra Manning; *Guitar Girl*, *Let Get Lost*, *The Dairy of A Crush* ve *The Fashionistas* serileri gibi pek çok gençlik romanına imza attı. Romanları pek çok farklı dile çevrildi. 2008 ve 2010 yıllarında Book People's Queen of the Teen'e aday gösterildi. Yazarın yetişkinlere yönelik ilk romanı olan *Unsticky* 2009'da yayımlandı. Son gençlik romanı *Nobody's Girl* ise 2010 yılında okurlarla buluştu.

Sarra Manning yaşamına Kuzey Londra'da devam ediyor.

Kitap kurdu olan tatlı Neve Slater oyunu hep kurallarına göre oynardı, ta ki Max'la tanışana kadar.

Neve Slater, arşivde çalışan kitap tutkunu
yirmi beş yaşında genç bir kadındır, ama
Neve'in kendisiyle ilgili çok ciddi bir sorunu vardır:
Beş yıldır âşık olduğu ve üç yıldır görmediği
platonik aşkı, William, Londra'ya dönmeden önce
otuz altı bedene inmek ve William'i kendisine âşık etmek.
Neve bu süre zarfında çok ciddi bir diyet ve egzersiz
programı uygular, yalnızca fiziksel olarak değil,
her anlamda mükemmel olmalıdır.
Daha önce hiç ilişkisi olmayan Neve
ilişki yaşamının da ne demek
olduğunu deneyimlemek ister.
Kız kardeşi Celia'nın çalıştığı dergide
editörlük yapan çapkın ve seksi Max'la
çıkarken bulur kendisini Neve.
Acaba William döndüğünde
her şey Neve'in hayal ettiği gibi mi olacak?
Ya da otuz altı beden olduğu zaman
Neve'in tüm sorunları çözülecek mi? Yoksa başka,
bambaşka gerçeklerle mi yüzleşmek zorunda kalacak?

28.00

